

Grammatica graeca Urbani.

S

Ling. No. 274

gen. m. n. p. u. r. s. t. x.
38. 48. 70. 80. 91. 97. 100. 105. 110.

frs **Urban** minorit

**Grammaticae institutiones/iterum per
quā diligēter elaboratae: qppe, quod
alias vnū ac sat; in cōposituz fuerat
corpus/i duo nūc politissima mē
bra defluxit: quozū alterū, per
cōpēdia ducet adulescētes:
alterū, iā artis arcana con
sulet indagaturis.**

passionibus dictionuz, ex tryphone;
De spiritibus, ex theodorito z aliis.
De linguaruz varietate, opus ad
enodandos poetas vtillimuz.

Ad Johannem
Cincinnū Lippien

Comparat anno
salutis. 1515.
pro. 20. alb. 20ff

IRL

VRBANVS MINORVM MINIMVS.

STVDIOSIS OMNIBVS S.P.D.

Superioribus annis studiosi lectores, quum Aldus imprimēdis Græce & latine libris operā nauaret, nostras de inflexione nominum ac uerborū annotatiōes latino atq; iterim græco sermone compositas hinc inde collegit: moxq; in eam, quā hacten⁹ uidiſtis, formam haud mediocri redegit labore. Demum ratus id quicquid erat uſui futurum Græcæ litteraturæ cādīdatiſ editiōnem maturauit. Profecto ſemper eſt de litteriſ adeo bene meritus, ut alter a latinis Camillus, a græciſ Themīſtoles poſſit appellari. Si quīdem illi patriam ipſaq; parētum oſſa nulliſ unquā laborib; defatigati a barbarorum inſolentia conabantur afferere. hic uero tantū ſummis & pecuniæ & laborū impenſiſ profecit, ut quod utriq; uix efficere ualuerunt, unus ſit aſſequutus. non enim ſuperſtitem adhuc græciam, capitolium ue ab hoſtibus unum defendit: uerum ipſa generiſ humani ornamenta iā a barbariſ de medio ſublata reſtituit. Enīmuero quas diximus annotatiōes tātum in gratiam noſtrorum diſcipulorum litteriſ olim mādaueramus, ut ſi quæ ſemel aut iterum dixiſſem diutius continere nō poſſent ſaltem ſcriptiſ ſibi ſinguliſ pagelliſ eadem ſapius memoriæ inculcarent: neq; aſſidua me obruerēt inſterpellatiōe. Verūtamen quum per aliquot poſtea annos fere omnes italiæ iſignes urbes animi gratia circuirem, animaduertemq; multoſ: quī non nihil ſcriptiſ noſtriſ inuigilaſſent: ad frugem breuiſ compendīo perueniſſe, animum induxi, ut primū me in ocium recepiſſem, ea iterum & ad clariorem excutere lūcernam, addere, detrahere, inuertere, ac uelut inuitatīſ hoſpitiſ bus coenam parare: demūq; operam dare ut in publicū ſic elu-

cubrata quã primum prodirent. Grãmaticorum igitur copiam
ingentem ex omni propemodum europa collegi: moxq; omnis
eos perlegi sane quã accurate: habitoq; delectu rerũ annotatu
dignarum duos composui libellos: quorum alter introducẽdis
consulet adulescentibus: alter penitissima quæq; grammatices
arcana prouectis iam ad interiora uiris demonstrabit. neq; enim
sum passus diutius meam operam desiderari. Vos itaq; meos
carissimos hortor & obsecro ut in hisce censendis, non ipsum
munus, uerum largientis animum perpendatis.

σκιώϊνος καρτερομάχου:

Ὁρβανόιο λαβὼν μικτὸν πόνον δ' ὑποτ' ἄπρακτος
γραμματικῆς ἰσθῶν τῆς πολυγλωσσότητος.
Ἐκ τούτου δ' ἄλλων περιήσει εὐθύς ἀπάντων
Ἐυξενέτω, μικρὸν βιβλίον, ἀλλὰ πολύ.

Νικήτου τοῦ Φάουσου,

Ἐἶαρος ἀρχομύθοιο, καὶ ἀντέλλοντος ἀνδῦδας
ἀνθευς, καρχαλάα πᾶν γένος ὑψί πέτρων.
Ἐκ λαγόνων βάλλει μὲν ὕψος εἰς τέκνα χελιδῶν,
φρουρεῖ δ' ὡς φίλοπαις ἐρεκεῖ πηλοχύτρω.
Τόφρα χιῶν ζεφύρω καταλείβεται, ἀπασσίωστε
ἐργαβοῶν ῥαίνει δ' ἄμβρος δ' φυλλοτόκος
Προβλήτες δ' ἄνευ πᾶσιν ῥιγμίνας ἔασσι,
πᾶσαι τὰ κροπόμεναι, κήνεμόεν τέμενος.
Ἐὐδία νηνεμίητε καταθέρα, καὶ κατὰ πόντον,
πλοῖα τὰ ποπροκαλεῖ κῦμα γαληνιῶν.
Δὴ τότε ῥυσάμενος τρέμβιν μακρὸν εἰς ἄλα δῖαν
ἐμφορος ἀφροκόμοις σέλασσι ναυτίλεται.
Οὐρβανοῖο παρόντος ἐὺσροφα πείσματα βίβλων
λύσατε ὡς πλεῖν γραμματικῆς πέλαιος.
Ἦδη γὰρ κλίσεων κρυερῶν βυθὸν, οἷδ' ἄτε γλώσσης
παντοίας τοῦδε φροῦδον ἐθήκε νόος.
Ἦδη καὶ φθόγων προβολὴν σοπέσασαι ἔδειξεν
δύτος, καὶ κανόνων κρυπτομένων ἀπὶ λάδας.
Οὗτος ἦν ὑμῖν ἄνθος, πρώτης χελιδῶν.
οὗτος ἦν ζέφυρος, πλεῖτε τε θαρσαλέοις.

τέλος.

FRATRIS VRBANI ORDINIS MINORVM
INSTITVTIONES GRAMMATICÆ.

ῥάμματᾱ quæ latine litteræ dicunt/sunt quatuor & uiginti. α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω. Et in duas diuiduntur partes *Ἔναν ἑκατὸν μῦς.*
εις φωνήεντᾱ, καὶ εἰς σύμφωνᾱ. Hoc est. In uocales & consonantes. *Vocales.* Vocales septem α. ε. η. ι. ο. υ. ω. *Consonantes.* Consonantes uero decem & septem. β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

Vocales diuiduntur εἰς μακρὰ καὶ εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονᾱ. In longas, breues, & ancipites. Vocales natura longæ, duæ, η. & ω μέγα. *Natura breues* duæ, ε. φιλόν, & ο μικρόν. *Ancipites* tres, α. ι. υ. Diuiduntur etiam εἰς μεταβολικά, καὶ εἰς ἀμετάβολᾱ. Hoc est, in mutabiles, & in immutabiles. *Mutabiles* tres, α. ε. ο. α. quidem & ε. ι. η. mutant. Sed ο. in ω. μέγα. *Immutabiles* uero quattuor, η. ι. υ. ω. *Ex uocalib⁹, Diphthongi* propriae sex fiunt. αἰ. αὐ. εἰ. εὐ. οἰ. οὐ. *Abusiuæ* uero quinque α. η. ω. ηυ. υη. *Consonantium* autem quædam sunt ἡμίφωνᾱ, hoc est, *semiuocales*. Quædā ἄφωνα, idest mutæ. *Semiuocales* octo, ζ. ξ. ψ. *Semiuocales.* φ. λ. μ. ν. ρ. σ. *Quarum* διπλᾱ hoc est, *Duplices* tres, ζ. ξ. ψ. ἀμετάβολᾱ hoc est *immutabiles* quattuor, λ. μ. ν. ρ. *Ατ. σ. ἄσημον* appellatur. *Mutæ* sunt nouem, quæ trifarîam diuiduntur. εἰς ψιλὰ, *Mutæ.* hoc est *tenues*, κ. π. τ. εἰς δασέα, idest *crasas*, θ. φ. χ. καὶ εἰς μέσα, hoc est *medias*, β. γ. δ. *Ex hisce* litteris sic diuisis fiunt syllabæ, ut. πλᾱ. *Ex syllabis*, διὰ τῶν, ut πλάτων. *Ex dictionibus* oratio, ut πλάτων περιπατεῖ. *Plato* deambulat. *Cuius* octo sunt

DE

Oratiōis partes octo

partes. ὄνομα. ῥῆμα. μετοχή. ἀπόθερον. αἰτωνυμία. πρόθεσις. ἐπίθερον
μα. καὶ σύνδεσμος. hoc est, nomen. uerbum. participium. articu-
lus. pronomen. propositio. aduerbiū. & coniuñctio. Horū quinq̄
sunt declinabiles. ὄνομα. ῥῆμα. μετοχή. ἀπόθερον. αἰτωνυμία. Indecli-
nabiles uero tres, πρόθεσις. ἐπίθερον. καὶ σύνδεσμος.

Declinabiles.
Indclinabiles.

De Nomine

Nomīni accidunt quinq̄. ἦμος. εἶδος. χῆμα. ἀριθμός, τῶσις. hoc est.
Genus. Species. Figura. Numerus. Casus.

Genera

Genera sunt quinq̄. ἀρσενικό ν. θηλυκό ν. οὐδέτερον. κοινό ν. καὶ ἐπίκοινο
Masculinum. Fœmininum. Neutrum. Cōmune. Promiscuum.

Species

Masculinum, ut ὁ πλάτων. Fœmininum, ut ἡ ἀρετή. Neutrū, ut
τὸ δῶρον. Cōe ut ὁ καὶ ἡ ἀφθροπος. Promiscuū, ut δ' ἀερός. ἡ χελιδών.
Species duæ. πρωτότυπον. καὶ παράγωγον. Primitiua & Deriuatiua.
Primitiua, ut οὐρανός. Deriuatiua, ut οὐράσιος.

Figure

Figure tres. ἀπλοῦν. σύνθετον. παρασύνθετον. hoc est. Simplex. Cō-
posita, & Decomposita. Simplex, ut ἴππος. Cōposita, ut φί-
λιππος. Decomposita, ut φιλιππώδης.

Numeri

Numeri tres. ἐνικός. δυνικός. πληθυντικός. Singl̄aris. Dualis. & pl̄alis.
Sing. ut ὁ καλός. dualis ut τὼ καλῶ. plura, ut δικάλοι.

Casus.

Casus quinq̄. εὐθεία. Ἰνική. δοτική. αἰτιατική. καὶ κλητική. Nomina
tiuus. Genitiuus. Datiuus. Accusatiuus. & Vocatiuus.

Note accentuum silbarum

Προσωδία, hoc est Accentus, sunt decē. ὀξεῖα. βαρεῖα. περιπροσώδη
μακρά. βαρχεια. δασεῖα. φιλή. ἀπόστροφος. ὑφέν. καὶ ὑποδιασολή.
id est. Acutus. Grauis. Circūflexus. Longalinea. Breuis, siue
Cōtracta linea. Aspiratio. Leuigatio, siue Siccitas. Auerfio.
Subunio. Et distinctio, περὶ ἀθροῶν. peri arithron

De articulo adiectiuis

Τῶν δὲ ἀθροῶν, τὰ μὲν προτακτικά. τὰ δὲ ὑποτακτικά. Articulorum au-
tem hi quidem præpositiui. hi uero subiunctiui, siue Subordina-
tiui, quos latini relatiua appellant. Articuli præpositiui gene-
re masculino declinantur Sic.

ἐνικά. Noiatiuo δ. Γτό τοῦ. Datiuo τῶ. Accusatiuo τόν.

δυνικά. Noiatiuo. & Actō τώ. accētū acuto solū. Gtō, & dtō ῥίν.
πληθυντικά. Noiatiuo of. Gtō τῶν. Dtō τοῖς. Actō. τούς.

Genere Fœminino.

ἐνικά. ἡ. τῆς. τῆ. τῆν. δυνικά. τά. τῶν. πληθ. αἱ. τῶν. τῶν. τῶν. τῶν.

Genere Neutro.

ἐνικά. τό. τοῦ. τῷ. τῷ. δυνικά. τῶ. τοῖν. πληθ. τὰ. τῶν. τοῖς. τὰ.

Articulī Subiunctiui genere masculino.

ἐνικά. ὃς. οὗ. ᾧ. ᾧ. δυνικά. ᾧ. οἷν. πληθ. οἱ. ᾧν. οἷς. οὖς.

Genere Fœminino.

ἐνικά. ἡ. ἧς. ἧ. ἧν. δυνικά. αἱ. αἶν. πληθ. αἱ. ᾧν. αἷς. αἷς.

Genere Neutro.

ἐνικά. ὃ. οὗ. ᾧ. ᾧ. δυνικά. ᾧ. οἷν. πληθ. ᾧ. ᾧν. οἷς. ᾧ.

Vocatiuo casu Articulī omnino carēt, ᾧ uero articulus non ē,
sed aduerbium uocandī, quod omnibus generibus. ac nume-
ris cōmune est. De diuisione nominum.

Tῶν δ' ὀνομάτων τὰ μὲν ῥσοσὺλλαβα, τὰ δὲ πόρτισοσὺλλαβα, hoc est. *Noia* ^{parisyllaba}
Noium aliqua *parisyllaba* sunt, ut αἰνείας, αἰνείου. *Imparisyllaba*
Aliqua *iparisyl-
laba*, ut αἶας, αἶαντος. Quæ sunt *parisyllaba* quadrifariam decli-
nātur. Quæ *iparisyllaba*, uno modo tm̄. Vnde quinque fiunt de-
clinatiōes. Prima. Secunda. Tertia. Quarta *parisyllabæ* & quin-
ta *iparisyllaba*. & hæc quidem omnes simplices dicuntur. *Quæ declinatōes parisyl-
labozum nom.*

De Prima declinatione.

Prima igitur declinatio est *parisyllabozum noium masculinorū tm̄*
in as desinentium, & in ης, ut δ αἰνείας, δ χερύσης, quorū genitiu⁹
in ου desinit, *Datiuus in α*, uel *in η* diphthōgos *impropriās fm̄*
uocalē noiatīui, Accusatiuus in ν cū uocali noiatīui, ἐνικά.

*Prima/parisyllabozum
nom i as. et i es.
masculinorū,*

As Ὁ αἰνείας, τοῦ αἰνείου, τῷ αἰνείᾳ, ῥὸν αἰνείαν, ᾧ αἰνείᾳ κοινῶς, καὶ ᾧ αἰνείας
ἀπικῶς, δυνικά, τῶ αἰνείᾳ, ῥὸν αἰνείαν, ᾧ αἰνείᾳ, πληθ. οἱ αἰνείαι, τῶν αἰ-
νειῶν, τοῖς αἰνείαις, τοῖς αἰνείας, ᾧ αἰνείαι. ἐνικά.

Es Ὁ χερύσης, τοῦ χερύσου, τῷ χερύση, ῥὸν χερύσην, ᾧ χερύση κοινῶς, καὶ ᾧ

DE

χρῦσης ἀπικῶς. δικά. τὸ χρῦσα. τοῖν χρῦσαι. ὃ χρῦσα. πλῆ. οἱ χρῦσαι. τῶν χρῦσῶν. τοῖς χρῦσαις. τοῦς χρῦσαις. ὃ χρῦσαι.

Nota Hoc in loco annotandū est noia parisyllaba in ἦς desinentia facere Vocatiuū in ἦ, ὃ χρῦσης. ὃ χρῦση. Desinentia uero in τῆς parisyllaba in ᾱ correptum. ut ὃ τοξότης. ὃ τοξότα. ὃ ἰωπηλάτης. ὃ ἰωπηλάτα. Etia noia gētilia in ἦς desinentia ὃ πέρεςης. ὃ πέρσα. Σί uero eadē fuerint ppria, in ἦ. ὃ πέρεςης. ὃ πέρση. ἡ σίοδος ἐν ἔργοις. ἐργάζεω πέρση. ὃ ἴον ἦος. De Secunda declinatione.

Secunda / nom̄ parisyll.
in ᾱ. P. H. fe:

Secunda declinatio est parisyllabos; noium in ᾱ siue in ἦ desinentium generis tm̄ fœminini, quorū genitiuus in ᾱς siue in ἦς desinit. Datiuus in ᾱ aut in ἦ diph. iproprias. accusatiuus uero in ῥ cum uocali noiatiuī.

ἐνικά
Ημαῖα. τῆς μαίας. τῆ μαίας. τὴν μαῖα. ὃ μαῖα. δικά. τὰ μαία. ταῖν μαίαν. ὃ μαία. πλῆ. αἱ μαῖαι. τῶν μαῖῶν. τῶς μαίαις. τὰς μαίας. μαῖαι. ὦ

ἐνικά
Ημούσα. τῆς μουσης. τῆ μουση. τὴν μουσα. ὃ μουσα. δικά. τὰ μουσα. ταῖν μουσαιν. ὃ μουσα. πλῆ. αἱ μουσαι. τῶν μουσῶν. τῶς μουσαις. τὰς μουσας. ὃ μουσαι. ἐνικά

Ητιμή. τῆς τιμῆς. τῆ τιμῆ. τὴν τιμήν. ὃ τιμή. δικά. τὰ τιμά. ταῖν τιμαῖν. ὃ τιμά. πλῆ. αἱ τιμαί. τῶν τιμῶν. τῶς τιμαῖς. τὰς τιμάς. ὃ τιμαί.

Nota Aduertendum est hoc in loco Sola noia in ᾱ purum desinentia & in δᾱ. & in θᾱ. & in ρᾱ seruare ᾱ in genitiuo & datiuo κοινῶς, ut μαῖα. μαίας. μαίας. ληδᾱ. ληδᾱς. ληδᾱ. μάρα. μάρας. μάρα. ἡ μέρα. ἡ μέρας. ἡ μέρας. ἀθηνᾶ uero, quod ἀπὸ τῆ ἀθηνᾶ κατὰ κράσιν fit, & si in ᾱ non purum desinat sui tῆ pfecti pprietatē seruat. ἀθηνᾶ. ἀθηνᾶς. ἀθηνᾶς. sicut ἀθηνᾶ. ἀθηνᾶς. ἀθηνᾶς. De tertia declinatione.

Tercia / nom̄ ῥ. ὄβ. maf. fe. co. et p̄zomif. et neu: ῥ. ῥ.

Tertia Declinatio parisyllabos; nomium tam masculinorū q̄ fœmininorū cōium, & p̄miscuorū in ὄς desinentium, & neutrorū in ὄν, quorum Genitiuus desinit in οῦ. Datiuus in ῶ. Accusatiuus in ῥ. cum uocali nominatiuī. ἐνικά

NOM.

Ο λόγος τοῦ λόγου. τῶ λόγῳ. ἔν λόγον. ὡ λόγε κοινῶς. καὶ ὡ λόγος ἀπικῶς.
 δηκᾶ. τὸ λόγῳ. τοῖν λόγοιν. ὡ λόγῳ. πλη. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς
 λόγοις. τοὺς λόγους. ὡ λόγοι. ἐνικᾶ.

Η δόδός. τῆς δόδῳ. τῆ δόδῳ. τὴν δόδῳ. ὡ δόδε κοινῶς. καὶ ὡ δόδες ἀπικῶς.
 δηκᾶ. τὰ δόδῳ. τῶν δόδῳ. ὡ δόδῳ. πλη. αἱ δόδοί. τῶν δόδῳ. τῆς δόδοίς.
 τὰς δόδους. ὡ δόδοί. ἐνικᾶ.

Ο καὶ ἡ ἀθρῶτος. τοῦ. καὶ τῆς ἀθρῶτου. τῶ καὶ τῆ ἀθρῶτω. ἔν καὶ καὶ τὴν
 ἀθρῶτων. ὡ ἀθρῶτε κοινῶς. καὶ ὡ ἀθρῶτος ἀπικῶς. δηκᾶ. τῷ. καὶ τὰ
 ἀθρῶτω. τοῖν. καὶ τῶν ἀθρῶτων. ὡ ἀθρῶτω. πλη. οἱ καὶ αἱ ἀθρῶ
 τῶι. τῶν ἀθρῶτων. τοῖς καὶ τῆς ἀθρῶτοις. τοὺς καὶ τὰς ἀθρῶτους.
 ὡ ἀθρῶτοι. ἐνικᾶ.

Ο ἀετός. τοῦ ἀετοῦ. τῶ ἀετῳ. ἔν ἀετόν. ὡ ἀετέ κοινῶς. καὶ ὡ ἀετός ἀπικῶς
 δηκᾶ. τὸ ἀετώ. τοῖν ἀετοῖν. ὡ ἀετώ. πλη. οἱ ἀετοί. τῶν ἀετῶν. τοῖς
 ἀετοῖς. τοὺς ἀετούς. ὡ ἀετοί. ἐνικᾶ.

Τ δξύλον. τῷξύλῳ. τῶξύλῳ. ἔνξύλον. ὡξύλον. δηκᾶ. τὸξύλω. τοῖνξύ
 λῳ. ὡξύλω. πλη. τὰξύλα. τῶνξύλων. τοῖςξύλοις. τὰξύλα. ὡξύλα.

Nec te lateat omnia neutra in ὄν definentia tā substantiua q̄ adiecti
 ua mittere ḡtūm in οὐ, ut τὸξύλον. τοῦξύλου. ἢ καλόν. τῷκαλοῦ.
 nífi fuerint a masculis adiectiuorum noium in ὄν cōiter definen
 tium. Sive a cōparatiuis, sive a participiis, qm̄ huiusmodi neu
 tra suoꝝ masculinorum sequuntur declinatiōem. ut, δ, καὶ ἡ εὐδαί
 μων. τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. ἢ εὐδαίμων. τοῦ εὐδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μετίζων.
 τοῦ. καὶ τῆς μετίζονος. ἢ μετίζον. τοῦ μετίζονος. ὁ τύπῳν. τοῦ τύπῳντος. ἢ
 τύπῳν. τῷ τύπῳντος. Etiam in neutris noibus tā parisyllabis q̄
 iparisyllabis tres casus esse similes in omni numero. hoc est no
 minatiuum, actiūm & uocatiuum, qui licet in singulari, & duali
 numero uariā haheāt terminatiōem, in plurali tñ semper in ᾶ
 correctū cōiter definiūt, ut ἢ μῆλον nominatiuū & accusatiuū cas
 sus. ὡ μῆλον uocatiuū. ἢ τυφθέν. ὡ τυφθέν. δηκᾶ. τὸ μῆλω. ὡ μῆλω.
 τὸ τυφθέντε. ὡ τυφθέντε. πλη. τὰ μῆλα. ὡ μῆλα. τὰ τυφθέντα. ὡ

Nota de neutris ὄν

Nota

Quarta Declinatio

Τυφθέντα.

De quarta Declinatione.

Quarta declinatio est atticorum nomium parisyllaborum masculini generis, & feminini, ac cois in ὄς, & neutri in ὦν διὰ τῷ μεγάλου. quorum genitius, & datiuus in ὦ desinunt. Actus uero in ῥ cū uocali noiatiuū.

ἐνικά.

Ὁ μέλεως, τοῦ μέλεω, τῶ μέλεω, τῶν μέλεων. ὧ μέλεως, δυνικά. τῶ μέλεω, τοῖν μεέλεων. ὧ μέλεω, πλη. οἱ μερέλεω, τῶν μέλεων. τοῖς μερέλεως, τοῦς μερέλεως. ὧ μέλεω.

ἐνικά.

Ἡ ἄλως, τῆς ἄλω, τῆ ἄλω, τῆν ἄλων. ὧ ἄλως, δυνικά, τῆ ἄλω, τῶν ἄλων. ὧ ἄλω, πλη, αἱ ἄλω, τῶν ἄλων, τῶν ἄλω, τῶν ἄλω, τῶν ἄλω, τῶν ἄλω. ἐνικά.

Ὁ κνή εὐγεως, τοῦ κνή τῆς εὐγεω, τῶ κνή τῆ εὐγεω, τῶν κνή τῆν εὐγεων. ὧ εὐγεως, δυνικά. τῶ κνή τῆ εὐγεω, δς.

ἐνικά.

Τὸ εὐγεων, τῷ εὐγεω, τῶ εὐγεω, τῶν εὐγεων. ὧ εὐγεων, δυνικά, τῶ εὐγεω, τοῖν εὐγεων. ὧ εὐγεω, πλη, τῶ εὐγεω, τῶν εὐγεων, τοῖς εὐγεως, τῶ εὐγεω, ὧ εὐγεω.

Ne quis miretur eodem ordinē declinationū imutatum esse, sciat hoc nō temere esse factū, quādoquidē deriuatū posterius est eo a quo deriuatur, nam attica noia in ὄς desinētia a noibus in ὄς cōiter terminātibus fiunt ὀ paruo in ὦ magnū mutato, ac penultima correpta, quæ si fuerit ᾠ pductū in ἑ-ψιλὸν cōuertit, eodē ac cētū seruato, ac in eadē syllaba & si mutata sit syllabarū quātitas. In obliquis uero coibus si in penultima fuerit accētus in atticis retrahit in antepenultimā, ut νικόλαος νικόλαου, νικόλεως νικόλεω, abiecto ὕ τῆς οὐ diphthōgī. & in actō plurali similiter, τοῦς νικόλαους, τοῦς νικόλεως. Si uero fuerit ῥ remanet in diph. impropria, τῶ νικόλαω τῶ νικόλεω, οἱ νικόλαοι, οἱ νικόλεω, τοῖν νικόλαοιν, τοῖν νικόλεων, τοῖς νικόλαοις, τοῖς νικόλεως.

De quinta declinatione imparisyllaborū.

Quinta Imparisyllabozum nominū.

Quinta declinatio est omnium imparisyllaborum nomium masculinorum, femininorum, neutrorum, coium, & promiscuorum, differentes terminationes habentium, quorum genitius desinit in ὄς, Datiuus in ῥ. Actus in ᾠ, & aliquando in ῥ.

ἐνικά.

NOM.

Ὁ αἴας, τοῦ αἰάντος, τῷ αἰάντι, γόν αἰάντα, ὡ αἰαν κοινῶς, κἄι ὡ αἴας ἀπὶ
κῶς, δὲνικά, τὰ αἰάντε, τοῖν αἰάντοιν, ὡ αἰάντε, ωλη, οἱ αἰάντες, τῶν
αἰάντων, τοῖς αἰάσι, τοὺς αἰάντας, ὡ αἰάντες, ἐνικά.

Ἡ τριάς, τῆς τριάδος, τῇ τριάδι, πὴν τριάδα, ὡ τριάς, δὲνικά, τὰ τριάδε
τῶν τριάδων, ὡ τριάδε, ωλη, αἱ τριάδες, τῶν τριάδων, τῆς τριάσι
τῆς τριάδας, ὡ τριάδες, ἐνικά.

Τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, γὸν βῆμα, ὡ βῆμα, δὲνικά, τὸ βῆμα
τε, τοῖν βημάτοιν, ὡ βῆματε, ωλη, τὰ βήματα, τῶν βημάτων, τοῖς
βήμασι, τὰ βήματα, ὡ βήματα. Sed qm̄ huius quintæ declina-
tionis uariæ sunt recti terminatiões/nō ab re erit ordine quodā
per singula genera exēpla ponere, & primum de noibu masculi-
linis in σ desinentibus.

Exempla masculini generis.

- ὁ θόας, τοῦ θόαντος, τῷ θόαντι, γόν θόαντα, ὡ θόαν, κἄι ὡ θόας.
- ὁ λάχης, τοῦ λάχητος, τῷ λάχητι, γόν λάχητα, ὡ λάχη, κἄι ὡ λάχης.
- ὁ πάρις, τῆς παρίδος, τῇ παρίδι, γόν παρίδα, κἄι παρίνα, ὡ παρί, κἄι ὡ παρίς.
- ὁ χαρίς, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, γόν χαρίεντα, ὡ χαρίς, κἄι ὡ χαρί-
εις, κἄι ὡ χαρίεν.
- ὁ ὠκύς, τοῦ ὠκέος, τῷ ὠκέϊ, κἄι ὠκέτι, γόν ὠκέα, κἄι ὠκύν, ὡ ὠκύν, κἄι ὡ ὠκύς.
- ὁ βότρυς, τῆς βότρους, τῷ βότρυϊ, γόν βότρυν μόνον, ὡ βότρυν, κἄι ὡ βότρους.
- ὁ δόδός, τοῦ δόδοντος, τῷ δόδοντι, γόν δόδοντα, ὡ δόδός.
- ὁ ἰδρῶς, τοῦ ἰδρῶτος, τῷ ἰδρῶτι, γόν ἰδρῶτα, ὡ ἰδρῶς.
- ὁ ἥρως, τῆς ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, γόν ἥρωα, ὡ ἥρως.
- ὁ ἄλας, τοῦ ἄλός, τῷ ἄλί, γόν ἄλα, ὡ ἄλας.
- ὁ τίρυς, τοῦ τίρυνθος, τῷ τίρυνθι, γόν τίρυνθα, ὡ τίρυς.
- ὁ παιά, τοῦ παιάος, τῷ παιάϊ, γόν παιάα, ὡ παιά.
- ὁ ποιμήν, τοῦ ποιμήδος, τῷ ποιμήδι, γόν ποιμήα, ὡ ποιμήν.
- ὁ δελφίν, τοῦ δελφίνος, τῷ δελφίνι, γόν δελφίνα, ὡ δελφίν.
- ὁ φόρκυν, τοῦ φόρκυνος, τῷ φόρκυνι, γόν φόρκυνα, ὡ φόρκυν.
- ὁ ἀγών, τοῦ ἀγώνος, τῷ ἀγῶνι, γόν ἀγῶνα, ὡ ἀγών.
- ὁ ξενοφῶν, τοῦ ξενοφῶντος, τῷ ξενοφῶντι, γόν ξενοφῶντα, ὡ ξενοφῶν.

ὁ θώραξ. τοῦ θώρακος. τῷ θώρακι. γόν θώρακα. ὦ θώραξε.
 ὁ μύρμηξ. τοῦ μύρμηκος. τῷ μύρμηκι. γόν μύρμηκα. ὦ μύρμηξε.
 ὁ πέρδιξ. τοῦ πέρδικος. τῷ πέρδικι. γόν πέρδικα. ὦ πέρδιξε.
 ὁ δοΐδουξ. τοῦ τοΐδουκος. τῷ δοΐδουκι. γόν δοΐδουκα. ὦ δοΐδουξε.
 ὁ πῶξ. τοῦ πῶκος. τῷ πῶκι. γόν πῶκα. ὦ πῶξε.
 ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. γόν μάκαρα. ὦ μάκαρ.
 ὁ λουτήρ. τοῦ λουτήρος. τῷ λουτήρι. γόν λουτήρα. ὦ λουτήρ.
 ὁ αἰθήρ. τοῦ αἰθέρος. τῷ αἰθέρι. γόν αἰθέρα. ὦ αἰθήρ.
 ὁ νέσωρ. τοῦ νέσορος. τῷ νέσορι. γόν νέσορα. ὦ νέσωρ.
 ὁ ἄραφ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. γόν ἄραβα. ὦ ἄραφ.
 ὁ λίφ. τοῦ λιβός. τῷ λιβί. γόν λιβα. ὦ λίφ.
 ὁ μέροφ. τοῦ μέροπος. τῷ μέροπι. γόν μέροπα. ὦ μέροφ.
 ὁ κύκλωφ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. γόν κύκλωπα. ὦ κύκλωφ.

Exempla θηλυκά. *femina*.

Η τροιζήν. τῆς τροιζήνος. τῇ τροιζήνι. τὴν τροιζήνα. ὦ τροιζήν.
 ἡ σαλαμίη. τῆς σαλαμίνης. τῇ σαλαμίνι. τὴν σαλαμίνα. ὦ σαλαμίη.
 ἡ γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.
 ἡ τρήρων. τῆς τρήρωνος. τῇ τρήρωνι. τὴν τρήρωνα. ὦ τρήρων.
 ἡ ἄβλαξ. τῆς ἄβλακος. τῇ ἄβλακι. τὴν ἄβλακα. ὦ ἄβλαξ.
 ἡ ἀλώπηξ. τῆς ἀλώπεκος. τῇ ἀλώπεκι. τὴν ἀλώπεκα. ὦ ἀλώπηξ.
 ἡ κύλιξ. τῆς κύλικος. τῇ κύλικι. τὴν κύλικα. ὦ κύλιξ.
 ἡ φλόξ. τῆς φλογός. τῇ φλογί. τὴν φλόγα. ὦ φλόξ.
 ἡ δάμαρ. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ.
 ἡ χεῖρ. τῆς χεῖρός. τῇ χεῖρι. τὴν χεῖρα. ὦ χεῖρ. (ὦ μήτερ.
 ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος. καὶ μητρός. τῇ μητέρι. καὶ μητρὶ. τὴν μητέρα μόνον.
 ἡ λαμπάς. τῆς λαμπάδος. τῇ λαμπάδι. τὴν λαμπάδα. ὦ λαμπάς.
 ἡ δαῖς. τῆς δαιγός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαῖς.
 ἡ φιλότης. τῆς φιλότητος. τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὦ φιλότης.
 ἡ κόνις. τῆς κόνιος. τῇ κόνιι. τὴν κόνιν. ὦ κόνις.
 ἡ κλείς. τῆς κλειδός. τῇ κλειδί. τὴν κλειδα. καὶ κλειν. ὦ κλείς.

NOM.

ἡ χλαμύς. τῆς χλαμύδος. τῆ χλαμύδι. τὴν χλαμύδα. ὡ χλαμύς.
 ἡ γένυς. τῆς γένυος. τῆ γένυϊ. τὴν γένυν. ὡ γένυς.
 ἡ τίρυνς. τῆς τίρυνθος. τῆ τίρυνθι. τὴν τίρυνθα. ὡ τίρυνς.
 ἡ φλέψ. τῆς φλεβός. τῆ φλεβί. τὴν φλεβα. ὡ φλέψ.

Exempla   οὐδέτερα.   neutri g^{no}.

τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὡ βῆμα.
 τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὡ μέλι.
 τὸ δόρυ. τοῦ δόρους καὶ δουρός. τῷ δόρῳ καὶ δουρί. τὸ δόρυ. ὡ δόρυ.
 τὸ ᾠάν. τοῦ ᾠαντός. τῷ ᾠαντί. τὸ ᾠάν. ὡ ᾠάν.
 τὸ μέλαν. τοῦ μέλανος. τῷ μέλανι. τὸ μελαν. ὡ μέλαν.
 τὸ τιθέν. τοῦ τιθέντος. τῷ τιθέντι. τὸ τιθέν. ὡ τιθέν.
 τὸ τυπῶν. τοῦ τυπῶντος. τῷ τυπῶντι. τὸ τυπῶν. ὡ τυπῶν.
 τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνύντος. τῷ ζευγνύντι. τὸ ζευγνύν. ὡ ζευγνύν.
 τὸ μείζον. τοῦ μείζονος. τῷ μείζονι. τὸ μείζον. ὡ μείζον.
 τὸ δέλεαρ. τοῦ δελέατος. τῷ δελέατι. τὸ δέλεαρ. ὡ δέλεαρ.
 τὸ ἦπαρ. τοῦ ἠπατος. τῷ ἠπατι. τὸ ἦπαρ. ὡ ἦπαρ.
 τὸ κῆρ. τοῦ κηρός. τῷ κηρί. τὸ κῆρ. ὡ κῆρ.
 τὸ ὕδωρ. τοῦ ὕδατος. τῷ ὕδατι. τὸ ὕδωρ. ὡ ὕδωρ.
 τὸ ἄλας. τοῦ ἄλατος. τῷ ἄλατι. τὸ ἄλας. ὡ ἄλας.
 τὸ σᾶις. τοῦ σαίτος. τῷ σαίτι. τὸ σᾶις. ὡ σᾶις.
 τὸ τετυφός. τοῦ τετυφότητος. τῷ τετυφότητι. τὸ τετυφός. ὡ τετυφός.

Et hæc de simplicibus declinationibus. nunc uero de contractis per κράσιν. siue συναίρεσιν dicendum.

Quinq; igitur sunt & aliæ declinationes: quæ συναρημέναι. hoc est contractæ appellatur: & a quinta simplicium fiunt per synaresim: & crasim: quas græci cōmuniori uocabulo synalephas appellat: quæ figuræ inter se differunt. Nam synaresis est quædam coniunctio: siue coherentia duarum separatarum uocalium in diphthongum: in qua nulla fit uocalium transmutatio: ut δημοθῆνεϊ δημοσέιεϊ. λιτῶϊ λιτῶϊ. κράσις autem est quædam cōmixtio: siue contem

*Quinq; declinatōes
 noim contractoꝝ.*

Syneresis.

Crasim.

peramentum duarum separatarum uocalium nunc in diph
 nunc uero monophthongum, i qbus aut altera uocaliū trāsmu-
 tatē ut δημοσθένεος δημοσθένους, aut ambæ, ut δημοσθένεα δημοσθένη.
 Nā ē & ὀ in οὐ diphthōgum cōtracta sunt, ubi ē oio trāsmuta-
 tum ē. ē uero & ᾠ in ῥ monophthōgum, in qua & si neutra uoca-
 lium actu appareat, potestate tñ ambæ in ea mixtæ sunt. Abusi-
 ue aut altera pro altera eapit, utraq; tñ ut plurimū cōi uocabu-
 lo synæresis appellat, & si ipsam rarius fieri contingat. Aduertē-
 dum est etiā pcedente uocali lōga, quātacūq; sit sequēs nuncq;
 ex illis fieri synæresim, ut asserit. Emanuel chrysolura. Fit autē
 aut ex duabus breuibus, aut ex breui & lōga & semp in lōgā.
 Sed sciendum synæresin pro crasi esse accipiēdā, nam synæresis
 ut supra definiuimus raro ex pcedēte breui fit, & in dtō singu-
 lari tñ primæ, & quartæ, & qntæ declinationis, ut δημοσθένει
 δημοσθένει, λητοί λητοί, κρέα κρέα. Ceteræ uero contractiones p
 crasin fiunt oēs, & ex pcedēte breui semp quæ ē aut ᾠ, aut ē, aut
 ὀ, ut in sequētibus declinationibus liquido apparebit.

Prima Declinatio cōtractoꝝ est noium masculinorū, Fœminino-
 rum, & coium desinētium in ῃς, ac neutroꝝ in εῖς adiectiuorum,
 & in ὄς substātiuoꝝ: quorū gtūs pfectus, & ipari syllabus δια τὸ
 ὄς existens in οὐς facit cōtractum. Synæreses autem huius decli-
 nationis ex ē tenui fiūt semp, & ex quauis uocali pura sequente,
 hoc ē nulla intercedēte cōsonante sic, ē & ὀ in οὐ diphthōgum,
 & in οἰ. ē & ὠ in ὠ. ē & ἰ in ῖ diphth. semp. ē & ᾠ, & duo ēē, ali-
 qua sequēte consonāte etiā in εῖ piph. alioqui i ῥ monophthō-
 gum. Sunt igit in uniuersum synæreses quæq; εἰ. οὐ. οἰ. ῥ. & ὠ. qua-
 rum singuli gtī singulas sortiti sunt. Genitiuus singularis οἰ. τὸ
 δημοσθένεος. νοῦς. Dualis οἰ τῶν δημοσθένέων. νοῖν. Pluralis ὠ. τῶν
 δημοσθένέων. νῶν. Ἐ cois ē datiuo singulari, ntō, actiō, & utō plura-
 libus, τῶ δημοσθένέων. νει. δι δημοσθένέων. νεις. τούς δημοσθένέων. νεις.
 ῥ uero cōis ē actio singulari, & ntō, & actio duali. τὸν δημοσθένέων

NOM.

νεα νη. δημοστένεε νη. ntō etiam, & actio & utō pluralibus neutro-
rum τὰ τείχεα. χη. ὡ τείχεα. χη.

παράδειγματα. ἐνικά.

Ὁ δημοστένης. τοῦ δημοστένεος δημοστένεος. τῷ δημοστένεϊ. νει. ἄν δημο-
στένεα. νη. ὡ δημοστένεες κοινῶς. καὶ ὡ δημοστένης ἀπικῶς.

¶ Δυικά. τῶ δημοστένεε. νη. τοῖν δημοστένεοιν. δημοστένοϊν. ὡ δημο-
στένεε. νη. ¶ πλ. δι. δημοστένεες. νεις. τῶν δημοστένεων. νῶν. τοῖς δη-
μοστένεσι. τούς δημοστένεας. νεις. ὡ δημοστένεες. νεις. ἐνικά.

Ἡ τριήρης. τῆς τριήρεος. ρους. τῇ τριήρει. ρει. τὴν τριήρεα. ρη. ὡ τριήρης. καὶ
ὡ πρήρης. καὶ τὰ λοιπὰ. ἐνικά.

Ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθούς. θούς. τῷ καὶ τῇ ἀληθεί. θεί. τόν καὶ τὴν
ἀληθέα. θῆ. ὡ ἀληθές. καὶ ὡ ἀληθής. ¶ δυικά. τῶ καὶ τῇ ἀληθεί. θῆ. τοῖν
καὶ τῇν ἀληθείοιν. θοῖν. ὡ ἀληθεί. θῆ. ¶ πλ. δι. καὶ αἰ ἀληθées. θείς. τῶν
ἀληθέων. θῶν. τοῖς καὶ τῆς ἀληθέσι. τοῖς καὶ τῆς ἀληθέας. θείς. ὡ ἀλη-
θές. θείς. ἐνικά.

Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθούς. θούς. τῷ ἀληθεί. θεί. τὸ ἀληθές. ὡ ἀληθές.
¶ Δυικά. τῶ ἀληθεί. θῆ. τοῖν ἀληθείοιν. θοῖν. ὡ ἀληθεί. θῆ.

¶ πλ. τὰ ἀληθέα. θῆ. τῶν ἀληθέων. θῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα. θῆ. ὡ
ἀληθέα. θῆ. ἐνικά.

Τὸ τείχος. τοῦ τείχεος. καὶ τείχους. τῷ τείχει. χει. τὸ χεῖχος. ὡ τείχος
¶ δυικά. τῶ τείχεε. χη. τοῖν. τεχέοιν. χοῖν. ὡ τείχεε. χη.

¶ πλ. τὰ τείχεα. χη. τῶν τεχέων. χῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα.
χη. ὡ τείχεα. χη. De scda declinatione cōtractorum.

Secūda Declinatio cōtractorum noīum duas habet terminaciones.
τς masculinorum, feminorum, & cōmuniū. & τ neutrorum:
quorū gñs διὰ τοῦτο κοινῶς profertur, & εὖς ἰωκικῶς. & εὖς ἀπι-
κῶς. actūs in τν solū. Huius autē declinationis una τῆ συνᾶρεσις
fit ppriā, hoc εἶν τ pductū, qd pcedete τ, sequēte uero quauis uo-
cali si ex eis synᾶresis fieri contingat, in τ fit sp: qd cuiusuis gñs
quattuor τῆ euenit casibus, hoc est datīuo singulari. τῷ δφι ὄφι.
τῷ σινῆ πῖ. σινῆ πῖ. ntō, αἰῶ, & utō pluralibus. οἰ ὄφεις ὄφεις. τούς,

ὄφιας . ὄφιος . ὄφίεις . ὄφεις . τὰ σινῆ τρια . τὰ ὄσικῆ τρια . τρια . In duali numero nunquam fit synaresis in τ . Eodē uero in ε conuerso ionico more eadē fiunt synareses quae sunt in prima declinatione: quādoque dem ex ε tenui & uocali sequente fiunt: & hoc in dictis quattuor casibus: & in ntō duali . τῶ ὄφει . ὄφει . τῶ ὄφει . φη . οἱ ὄφεις . φεις . τοὺς ὄφιας . φεις . ὄφεις . ὄφεις . & in neutris . τῶ σινῆ τρι . τρι . τῶ σινῆ τρι . τρι . τὰ σινῆ τετρα . τρι . τρι . τρι . Sunt igitur tres duntaxat synareses , τ scilicet productum quae est huic declinationi propria & duae cōes cū prima: hoc est ε . & η . Gtōru; enī nullus patitur synaresim: sed diuersus est secundum diuersarū linguarū proprietates . namque regula est quae quandoque genitiuus singularis patitur synaresim: etiam dualis & pluralis patiuntur . At si non patitur singularis: nec ceteri patiuntur .

παρὰ δ' εἴγματα ἐνικῶν .

Ὁ ὄφιος . τοῦ ὄφιος κοινῶς . καὶ ὄφιος ἰωνικῶς . καὶ ὄφιος ἀπικῶς . τῶ ὄφει ὄφει καὶ ὄφει ὄφει . τὸν ὄφιν μόνον . ὄφει καὶ ὄφεις .

Ἐνικῶν . τῶ ὄφει μόνον . καὶ ὄφει ὄφει . τῶν ὄφειν . καὶ ὄφειν . καὶ ὄφειν . ὄφει μόνον . καὶ ὄφει φη . Ἐπληθῶν ὄφιος . ὄφιος καὶ ὄφεις ὄφεις . τῶν ὄφειν . καὶ ὄφειν . καὶ ὄφειν . τοῖς ὄφισι . καὶ ὄφισι . τοὺς ὄφιας . ὄφιας καὶ ὄφιας ὄφιας . ὄφιας ὄφιας καὶ ὄφιας ὄφιας .

ἐνικῶν .

Ἡ πόλις . τῆς πόλιος κοινῶς . καὶ πόλιος ἰωνικῶς . καὶ πόλιος ἀπικῶς . τῆ πόλιι πόλι . καὶ πόλι . πόλι . τὴν πόλιν μόνον . ὄ πόλι . καὶ ὄ πόλις . Ἐνικῶν . τὰ πόλιε μόνον . καὶ πόλιε πόλι . τῶν πόλιον . καὶ πόλιον . καὶ πόλιον . ὄ πόλιε μόνον . καὶ πόλιε πόλι . Ἐπληθῶν πόλις . πόλις . καὶ πόλις πόλις . τῶν πόλιων . καὶ πόλιων . καὶ πόλιων . ταῖς πόλισι . καὶ πόλισι . τὰς πόλιας . πόλις . καὶ πόλιας . πόλις . ὄ πόλις πόλις . καὶ πόλις πόλις . ἐνικῶν .

Τὸ σινῆ τρι . τοῦ σινῆ τριος κοινῶς . καὶ σινῆ τριος ἰωνικῶς . καὶ σινῆ τριος ἀπικῶς . τῶ σινῆ τρι . σινῆ τρι . καὶ σινῆ τρι . τὰ σινῆ τρι . ὄ σινῆ τρι .

NOM.

Γδυικά τῶ σινῆτιε μόνον, καὶ σινῆτιε, τῆ, τοῖν, σινῆτιοιν, καὶ σινῆτιέ
οιν, καὶ σινῆτιέων, ᾧ σινῆτιε μόνον, καὶ σινῆτιεα, τῆ.

Γωλη, τὰ σινῆτια σινῆτι, καὶ σινῆτιεα, τῆ, τῶν σινῆτιῶν καὶ σινῆτιέ
ων, καὶ σινῆτιέων, τοῖς σινῆτισι, καὶ σινῆτιεσι, τὰ σινῆτια, σινῆτι,
καὶ σινῆτιεα σινῆτι, ᾧ σινῆτια σινῆτι, καὶ σινῆτιεα σινῆτι.

De tertia declinatione.

Tertia declinatio cōtractoꝝ nominum unicam habet termina-
tionem in ες, & masculinorū tantū. Quorū g̃tūs διὰ τοῦ εος fit
κοινῶς, καὶ εως ἀπικῶς, καὶ ἠος ἰωνικῶς. Cuius synareses sūt cum pri-
ma declinatione cōes, quandoquidem ex ē tenui p̃cedente fiūt
& uocali sequente. & duæ sunt tm̃, εἰ scilicet, & ἦ, εἰ enim in da-
tīuo singulari, τῷ βασιλέϊ, λεί, in ntō, actīo, & uocatiuo plurali-
bus, οἱ βασιλέες, λείς, τοὺς βασιλέας, λείς ᾧ βασιλέες, λείς, ἦ uero in
nominatiuo & uocatiuo duali τῶ βασιλέε, λῆ, ᾧ βασιλέε, λῆ. Ge-
nitiuorum aut̃ nullus patitur συναίρεσιw, sed diuersus est s̃m lin-
guarum diuersitatem. Aduertendum etiā penultimam uocalem;
hoc ē ε φιλοῖν in omnib⁹ casibus dēpto singulari ntō, & utō in ἦ
conuertī ἐθεῖ ἰωνικῶ, nec ex ea synaresim fieri,

Ὁ βασιλεύς, τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀπικῶς, καὶ βασιλῆος ἰω-
νικῶς, τῷ βασιλέϊ βασιλεῖ, καὶ βασιλῆϊ, τὸν βασιλέα, καὶ βασιλῆα, ᾧ
βασιλεύ κοινῶς, καὶ βασιλεύς ἀπικῶς.

Γδυικά τῶ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε, τοῖν βασιλέοιν, καὶ βασιλῆοιν,
ᾧ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε. Γωλη, οἱ βασιλέες, λείς, καὶ βασιλῆες, τῶν
βασιλέων, καὶ βασιλῆων, τοῖς βασιλεύσι, καὶ βασιλῆσι, τοὺς βασιλέ-
ας, λείς, καὶ βασιλῆας, ᾧ βασιλέες, λείς, καὶ βασιλῆες.

De quarta declinatione.

Quarta declinatio cōtractoꝝ nominū duas habet terminatio-
nes, in ῶ, & in ῆς feminorū tm̃. Quorum g̃tūs perfectus & impa-
risyllabus ἶ ος existens ἶ οὺς κατὰ κράσιw facit contractum. Syna-
refes aut̃ huius declinationis, quæ ex ὀ paruo p̃cedente, & uoca-

B

li sequēte fiunt tres sunt οὐ.οἱ.ω. quæ sic ordinant, duo οὐ in ου in
genitiuo singulari. τῆς λητόος λητοῦς. ο. & ἴ in οἱ in datiuo singu
lari. τῇ τητοῖ τητοῖ. ο. & αἰ in ωἰ actō singulari. τὴν λητόα τητῶ. cæte
ra uero tertiã sequūt simpliciū decliationē. παρὰ δευγματα. ἐνικὰ.
Ἡ λητῶ. τῆς λητόος λητοῦς. τῇ λητοῖ λητοῖ. τὴν λητόα. λητῶ. accētū acu
το. ὧ λητοῖ. Ἔδυικὰ. τὰ λητῶ. τὰιν λητοῖν. ὧ λητῶ. Ἐω λη. αἰ λητοῖ.
τῶν λητῶν. τὰς λητοῖς. τὰς λητούς. ὧ λητοῖ.

ἐνικὰ.

Ἡ αἰδῶς. τῆς αἰδούος. αἰδούς. τῇ αἰδοῖ αἰδοῖ. τὴν αἰδόα. αἰδῶ. accētū circūfle
χο ὧ αἰδοῖ. Ἔδυικὰ. τὰ αἰδῶ. τὰιν αἰδοῖν. ὧ αἰδῶ. Ἐω λη. αἰ αἰδοῖ.
τῶν αἰδῶν. τὰς αἰδοῖς. τὰς αἰδούς. ὧ αἰδοῖ.

De quinta declinatione.

Q Vinta declinatio cōtractoꝝ nominū duas habet terminatio
nes ας πυξ, & ρας neutroꝝ τῆ. Quoꝝ gtuꝝ i ατος definit κοινῶς.
& in αος subtracto τῶνικῶς. & ἴως κατὰ κρᾶσιν ἀπικῶς. In hac au
tem declinatione duæ sūt synæreses, in ᾱ pductū, & in ω̄ μέγα.
ex ᾱ enī pcedente, & ὄ utcūq; sequente siue ὄ paruum sit, & idē
siue solū, siue in diphthōgo, siue sit ω̄ μέγα semp fit synæresis in
ω̄ μέγα, quod genitiuis τῆ enenit. Sequēte uero quauis alia uo
cali in ᾱ productum fit synæresis.

ἐνικὰ.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς. κὲ κρέας ἰωνικῶς. κὲ κρέως ἀπικῶς. τῇ κρε
ατι. κὲ κρέατι. κὲ κρέα. ἰ. κρέας ὧ κρέας. Ἔδυικὰ. ἰ κρέατε. κὲ κρέαε.
κὲ κρέα. τοῖν κρέατοιν. κὲ κρέαοιν. κὲ κρεῶν. ὧ κρέατε. κὲ κρέαε. κὲ
κρέα. Ἐω λη. τὰ κρέατα. κὲ κρέαα. κὲ κρέα. τῶν κρέατων. κὲ κρεῶ
ν. κὲ κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα. κὲ κρέαα. κὲ κρέα. ὧ κρέατα.
κὲ κρέαα. κὲ κρέα.

Vbi sciendum genitiuū dualem κρεῶν κρᾶσιν pati, atq; συνάρεσιν. n̄ ᾱ
ex ᾱ. & ὄ crasi facta in ω̄ μέγα ei per synæresim in subscribitur.

NOM.

Τὸ κέραια, τοῦ κέρατος, καὶ κέραως, καὶ κέρας, τῶν κέρατι καὶ κέγαί καὶ κέ
ρα, τὸ κέρας, καὶ κέγας, & alia sicut ἡ κέραια.

Preter dicta nomina contracta aliqua iueniuntur que per oēs nume-
meros & casus synæresim patiunt, quorū masculina, & neutra
tertia sūt simplicīū declinatīōis. Fœminina uero secūda, quæ a
theodoro gaza δλοπαθῆ appellatur, ob quā tē in nulla cōtracto-
rū declinatīōe coordinātur, quorū iflexio talis ē ἐνικὰ.

Ὄνος νοῦς, τοῦ νόου νόυ, τῶν νόων νόυν, τὸν νόον νοῦν, ᾧ νόε νοῦ. Γδνικὰ, τῶν
νόων ᾧ, τοῖν νόοιν νοῖν, ᾧ νόων ᾧ, accētū acuto, qm̄ dualis numer⁹ in ᾧ
desinens siue a circumflexis, siue ab oxitonis acuitur, circumflectit̄
aūt nunq̄, ut δκαλός, τῶ καλῶ, ὁ ἀργυροῦς τῶ ἀργυρῶ, ὁ νοῦς τῶ νοῦ.

Γπαλη, οἱ νόοι νοῖ, τῶν νόων νόυν, τοῖς νόοις νοῖς, τοῦς νόοις νοῦς, ᾧ νόοι νοῖ.

Declinatur etiam per quintam declinationem sic.

Ὄνοῦς, τοῦ νοός, τῶν νοῖ, τὸν νοῦ, ᾧ νόῦ. Sicut βοῖς βοός, βοῖ.

Ὄροῦς, ῥοῦς, τοῦ ῥόου ῥοῦ, τῶν ῥοῶν ῥοῦ, τὸν ῥόον ῥοῦν, ᾧ ῥόε ῥοῦ.

Ὄπαλος, παλοῦς, τοῦ παλόου παλου, τῶν παλώων παλῶ, τὸν παλόν παλοῖν.

Sic ἀπαλός ἀπαλοῦς, διπαλός διπαλοῦς, & alia: quorū fœmia & neu-
tra et per oēs numeros, & casus synæresim patiuntur.

Ἡ ἀπαλόη ἀπαλή, τῆς ἀπαλόης, ἀπαλής, τῆ ἀπαλόη ἀπαλή, &c.

Τὸ ἀπαλόν ἀπαλοῦν, τοῦ ἀπαλόου ἀπαλοῦ, τῶν ἀπαλώων ἀπαλῶ, τὸ ἀπαλόν

ἀπαλοῦν, ᾧ ἀπαλόν ἀπαλοῦν, Γδνικὰ, τῶ ἀπαλώ ἀπαλῶ, τοῖν ἀπαλόοιν

ἀπαλοῖν, ᾧ ἀπαλώ, ἀπαλώ. Γπαλη, τὰ ἀπαλόα ἀπαλά, τῶν ἀπαλώων

ἀπαλῶν, τοῖς ἀπαλοῖς ἀπαλοῖς, τὰ ἀπαλόα ἀπαλά, ᾧ ἀπαλόα ἀπαλά.

Ἡ λέξις, τῆς λέξεως, τῆ λέξει, ἀπό τοῦ λέξει, τὴν λέξιν, ᾧ λέξις, Γδνικὰ.

τὰ λέξεα, ταῖν λεξέοιν, καὶ λέξεων, ᾧ λέξεα, Γπαλη, αἱ λέξεις, ἀπό τοῦ λέ-

ξεα, τῶν λέξεων, τῶν λέξεσι, τὰς λέξεις, ᾧ λέξεις, sicut nominatiuus.

Sic πατώσις πατώσεως, & alia huiusmodi.

Sunt & alia nomina in ὅς desinentia: & impari syllaba: quæ cum

in paucis casib⁹ synæresim patiuntur ὀλιγοπαθῆ & ipsa quoq; di-

cta sūt: & a theodoro gaza partim primū ὀ appellat̄ & δεῦτοια sūt

ut ἡδύς ἡδέος, ἀκὺς ἀκέος. Partim uero secundum, & grauitona sunt, ut βότερος βότερος, ἑάχως ἑάχως. Quæ sunt primæ ὡς in datiuo singulari synaresim patiuntur, ut ἡδέϊ ἡδέϊ, sicut δημοθέει δημοθέει. & in nominatiuo, ἀτὸ, & uocatiuo pluralibus, ut ἡδέες ἡδέες, ἡδέας ἡδέας, sicut δημοθέεις, δημοθέεις, δημοθέεις, δημοθέεις, nullius tamen sunt contractorum declinationis. Quæ uero sunt secundæ, in ntō, actiō, & uocatiuo pluralis numeri tm̄ contrahuntur, nam p̄cedente ὡ, sequente uero quauis uocali, si ex eis synaresis fieri contingat in ὡ fit semper, ut βότερες, βότερες, βότερας βότερες. sicut ex ἰ precedente, & quauis uocali sequente fit synaresis in ἰ, ut in sc̄da contractorum declinatione dictum est.

Similiter & quæ in ὄς desinunt: & ipse syllaba sunt in tribus casibus pluralis numeri tm̄ synaresim patiuntur, & ea unica est, ὡ sc̄licet: nec in aliqua cōtractorum declinatione coordinatur.

Ἐνικὰ.

Βούς, τῶ βόος, τῶ βοῖ, τὸν βόα, καὶ βοῦν, ὃ βοῦ. Ἔνικὰ, τῶ βόε, τοῖν βοῖν, ὃ βόε. Ἐπὶ λη, δι βόες, βοῦς, τῶν βοῶν, τοῖς βοοῖ, τοὺς βόας, βοῦς, ὃ βόες βοῦς.

Comparatiua quoque in ὶν desinentia ὀλιγοπαθῆ & ipsa appellari possunt cum in actiō singulari masculinorum, & in nominatiuo accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorū ἰ ω fiat synaresis. Atticoꝝ more, ut τὸν μέζονα μέζω, τὰ μέζονα μέζω, expuncto sc̄licet ὦ, & ὄ & ἄ in ὠ contractis. In nominatiuo uero plurali, & uocatiuo masculinorum, ὦ prius eliso ὄ & ἔ in οῦ contrahuntur ut μέζονες μέζοες μέζους. At in actiuo eiusdem numeri, subtracto ὦ ut supra ὄ & ἄ etiam in οῦ cōtrahi necesse ē, ut μέζονας μέζοας μέζους, sicut βόες βοῦς, βόας βοῖς, & duum sunt generum ac ἰ ὶν neutrum habent formatum, ut ὄ καὶ ἡ μέζων, τὸ καὶ τῆς μέζονος, τὸ μέζον, τὸ μέζονος.

Ἐπὶ δὲ τῶν τῶν.

NOM.

περὶ ἐπιθέτων.

Τῶν ἐπιθέτων. Hoc est adiectivum, Aliqua in ᾱς mittūt masculinum, fœmininum in σᾱ, & neutrum in αν̄: ut ὁ παῖς, τοῦ παντός, ἡ παῖσα, τῆς πάνσεως, γὰρ πάν, τοῦ παντός.

Aliqua vero in ης duū generū, & neutrum in ες. ut ὁ κῆμ ἢ ἀληθής, τοῦ κῆμ τῆς ἀληθούς, ἀληθοῦς, γὰρ ἀληθής, τοῦ ἀληθούς, ἀληθοῦς.

Aliqua vero in εῖς. Fœmininū in εσᾱ, & neutrum in εν̄. ut ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, ἡ χαρίεσα, τῆς χαρίεσσης, γὰρ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος.

Aliqua vero in τς duū generū, & neutrum in ῑ. ut ὁ κῆμ ἢ φιλόπατρις, τοῦ κῆμ τῆς φιλοπάτριδος, κῆμ γὰρ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος.

Aliqua aut̄ in υς δεύτονα, Fœmininum in ειᾱ, & neutrum in ῡ. ut ὁ ἡδύς, τοῦ ἡδέος, ἢ ἡδέϊα, τῆς ἡδέϊας, γὰρ ἡδύ, τοῦ ἡδέος.

Aliqua vero in υς grauitona duū generū, & neutrum in ῡ. ut ὁ κῆμ ἢ ἀδάκρυς, τοῦ κῆμ τῆς ἀδάκρυος, γὰρ ἀδάκρυ, τοῦ ἀδάκρυος.

Desinentia in ος puræ, simplicia coia trium generum in ᾱ formāt fœmininū, & neutrum in ον̄, ut δίκαιος, δικάια, δίκαιον. Eodē mō quæcunq; in ultima syllaba hñt ῶ, ut ἀνθρώπος, ἀνθρώα, ἀνθρώον, σοφία uero & similia ionica sunt, Desinentia aut̄ in ος non purum in ἡ fœmininum formant, ut ἔρημος, ἐρήμη, ἔρημον, σοφός, σοφή, σοφόν. Composita uero in ος atticorum more duum sūt generum, & neutrum habent in ον̄, ut ὁ κῆμ ἢ φιλόσοφος, γὰρ φιλόσοφον.

Aliq̄ uero in οως duū generū, & in οων neutrum hñt formatū, ut ὁ κῆμ ἢ πολύπους, τοῦ κῆμ τῆς πολύποδος, γὰρ πολύποιν, τοῦ πολύποδος.

ἁλωῖς uero, & διλωῖς, & μολιβδῶς, & χαλκοῖς, & ἀργυροῖς & χρυσοῖς trium sūt generæ: quorū masculina, & neutra tertiā simplicium inflexionē sequunt, Fœminina uero secūdā, ut ὁ ἀλωῖς, τοῦ ἀλωῖ, ἢ ἀλωῖα, τῆς ἀλωῖς, γὰρ ἀλωῖν, τοῦ ἀλωῖ, ὁ ἀργυροῖς, τοῦ ἀργυροῖ, ἢ ἀργυροῖα, τῆς ἀργυροῖς, γὰρ ἀργυροῖν, τοῦ ἀργυροῖ. Iones tamē χρύσειος, χρύσεια, χρύσειον, dicunt, & alia similiter.

Aliqua uero in ῶς duum generæ, & neutrum in ῶν quæ attica sunt, ut

δ, κῆμ ἢ εὐγεωσ. τοῦ. κῆμ τῆς εὐγεω. ἢ εὐγεω. τοῦ εὐγεω.

Alīqua in ἦν duum generum, & neutrum in ἔν. ut δ κῆμ ἢ τέρεν. τοῦ, κῆμ τῆς τέρενος. ἢ τέρεν. τοῦ τέρενος.

Alīqua in ὄν duū generū, & neutrū in ὄν. ut δ, κῆμ ἢ εὐδαίμων. τοῦ κῆμ τῆς εὐδαίμονος. ἢ εὐδαίμων. τοῦ εὐδαίμονος.

¶ ποῦ. ἀριθμητικῶν διομάτων.

Nomina numeralia uuu significātia singulariter tm̄ declinant.

Qua uero duo dualiter, qua at̄ plura plurali, & triū sūt generū.

Ἔς, ἐνός, ἐνί, ἐνά. Μία, μίας, μιά, μίαν. Ἐν, ἐνός, ἐνί, ἐν.

δύο, κῆμ δύο ἀπικῶς διὰ τοῦ ὦ μεγαλοῦ, δυοῖν, κῆμ δυῶν in genere feminino ὄ in ἔ uerso. Declinat̄ etiā in plurali numero sic. οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο, τοῖς κῆμ ταῖς, κῆμ τοῖς δυοσί, τοῦς δύο, τὰς δύο, κῆμ τὰ δύο.

Τρεῖς, τριῶν, τρισί, τρεῖς duū generum, τρία, τριῶν, τρισί, τρία.

Τέσσαρες, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρας, duū generum, τέσσαρα, τεσσαράρων, τέσσαρσι, τέσσαρα. ¶ A quattuor autem usq; ad centum oīa sunt indeclinabilia, articulis autem discernuntur cuius sint generis, & casus sic.

Οἱ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τοῦς πέντε. ¶ αἱ πέντε, τῶν πέντε, ταῖς πέντε, τὰς πέντε. ¶ τὰ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τὰ πέντε. Eodē modo declinant̄ & ἕξ, & ἑπτά, & ὀκτώ, & ἑννέα, & δέκα & alia usq; ad centum. A ducentis uero omnis numerus p̄ oīa genera pluraliter declinantur sic.

Οἱ διακόσιοι, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τοῦς διακοσίους.

Αἱ διακόσιαι, τῶν διακοσίων, ταῖς διακοσίαις, τὰς διακόσιας.

Τὰ διακόσια, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τὰ διακόσια. Sic & τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ἑννεακόσιοι, χίλιοι, διχίλιοι, τριχίλιοι, τετρακίλιοι, κῆμ τὰ λοιπὰ.

ἑνικά

δυνικά

ᾠληθηντικά

ἑνικά

γενικά

δοτικά

ἀττικατικά

καλτικά

εὐθετικά

ἀττικατικά

γενικά

δοτικά

καλτικά

ἑνικά

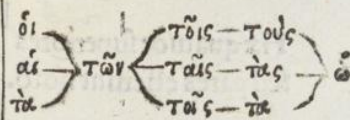
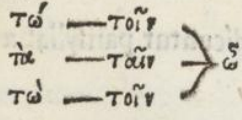
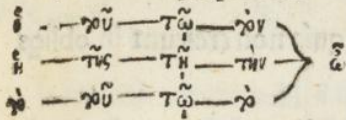
γενικά

δοτικά

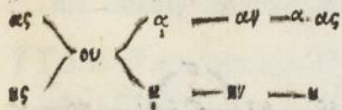
ἀττικατικά

καλτικά

¶ Articuli prepositiui

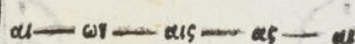
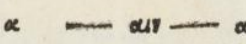

¶ Prima declinatio maris

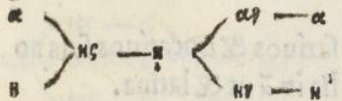

um est tantum in ᾠς

& in ἠς

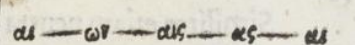
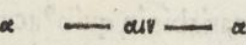

¶ Secunda ē femininorū

tantum quæ in ᾠ &

in ᾠ terminant.

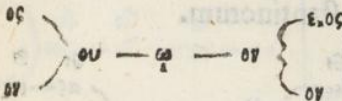

Nomina tamen quæ in datiuo singulari ut

ᾠ purū δα, θα, ρα, fini θεάς, λήδ α λήδ ας, μάρ

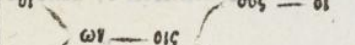
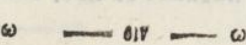
unt seruant ᾠ in genitiuo & θα μάρας, ἡμέρα ἡμέρας.

¶ Tertia declinatio ē fin

gulorum generū in

ᾠ exequentiū, & neutrorū ἰᾠ

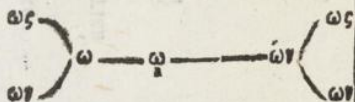
Aduerte atticos in om

nibus inflexionib⁹ fa

cere uocatiuū ntō similem.

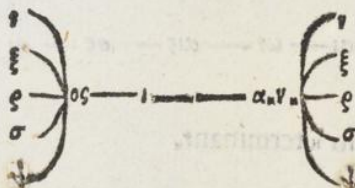
Quarta est atticorum
sibus retinet.

ἔνικα.

Hæ quatuor superiores
sed pares efferunt notō.

Quinta est generū om
naria ē. Sed hæ quinque

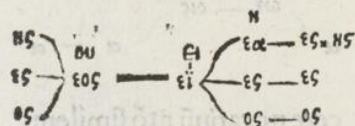

Similiter etiam neutra
minatiuis similes ubi

ἡ πρὸς τῶν

Ab hac quinta alia quæ
næresim. i. contractio

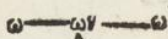
Prima ē maritū formi
nentium in ες adlecti

In qua declinatione quæ
εα & duo εε etia in ε

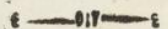
quæ sita tertia muta

δύικα.

dicuntur parisyllaba

nium quæ crescunt in
cōsonantes diuersis

uariabis in quibꝰ acu
qꝰ facies: eorum plura

συνηρημένον.

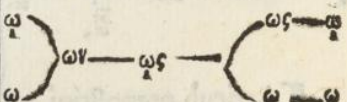
quæ sunt declinatōes
nem patiūtur quæ

nos, & cōium desinē
uorum: & in ος sub

quæ hæ synereses collu
& in η, ε, ι, in ο, ε, ω, ι, ω.

to ē in ω quod in omnibus ca

καλιθουτ'ικα.

quia non crescunt in obliqs

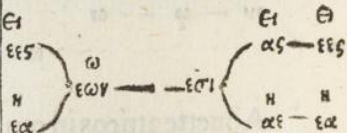
obliquis quorū terminatio.
uocalibꝰ iūctæ nūc satis erūt.

fatuos & uocatiuos suis no
lia in α ut & latina.

quæ synæresate dicūtur quæ sy

tium in ης neutrorū uero desinē
stantiuorum.

guntur: hoc est εο in ου, ει in ε

Quinta est neutrorū i

as purum uel in ras

exeuntium

ἐνικᾶν

ατος — ατι
 αος — αι — ας — ας
 ως — ας — ρας — ρας

δυνικᾶν

ατε — ατοιν — ατε
 αε — αοιν — αε
 α — ω — α

πληθυντικᾶν

ατα — ατων
 αα — αων — ασι
 α — ων — α — α

In hac declinatione duæ

sunt synæreses i gtis

in ω. In relijs casibus in α.

Sunt quedam nomina ut νόος, ῥόος, ἀπλόος &c

quæ per oēs casus pa

tiuntur synæresin

ου ου ω ου ου
 οος οου οω οον οε

ω οιν ω
 όω οοιν όω

οι ω οι ου ο
 οοι οων οοις οοους οοι

Nōus tamen etiā p gntā

simplicium declinat

ut νόος, ῥόος, νοί, ῥόα.

Nomina numeralia.

ἑς — ἐνός — ἐνί — ἐνα — quinta
 μία — μιᾶς — μιᾶ — μίαν — secūda
 ἑν — ἐνός — ἐνί — ἐν — quinta

δι — δύο — τῶν δύο — τοῖς — δυοί — τούς — δύο

τρι — τρεῖς — τῶν τριῶν — τοῖς — τρισί — τούς — τρεῖς

τέσσαρες — τῶν τεσσαρῶν — τοῖς — τεσσαρσί — τούς — τεσσαρες

VERBO

Ἐπιθέτου ῥήματος.

Ρήμα ἐστὶ μέρος λόγου κλιτικὸν μετὰ διαφορῶν χρόνων ἐνεργίαι, ἢ πάθος ἢ οὐδέτερον τι σημαίνον, hoc est. Verbum ē pars orationis declinabilis cū diuersis tēporibus actionē uel passionē uel neutrum quiddam significās. Cui accidūt octo. ἔγκλισις. ἦθος. εἶδος. χῆμα. ἀριθμός. πρόσωπον. χρόνος. καὶ συζυγία. id est, Modus. Genus. Species. Figura. Numerus. Persona. Tempus. & Coniugatio.

Μοδί sūt quinque. ὀριστική. προσεκτική. εὐκτική. ὑποτακτική. καὶ ἀπαρέμφοτος. hoc ē Indicatiuus, Impatiuus, Optatiuus, Subiūctiuus. & Infinitiuus. Indicatiuus ut τύπῳ. Imperatiuus ut τύπε. Optatiuus ut τύποιμι. Subiūctiuus ut εἴην τύπῳ. Infinitiuus ut τύπειν.

Genera quinque. ἐνεργητικόν, παθητικόν, οὐδέτερον, κοινόν, ἢ μέσον. ἀποθετικόν. ἢ ἀποθερηγητικόν. ἰ. actiuum, passiuum, neutrum, cōe, siue medium, Deponēs siue per se actiuum. Actiuū, ut τύπῳ Verbero. Passiuum ut τύπομαι uerberor. Neutrum ut ὑγιαίνω. Valeo. Cōe siue medium, ut βιάζομαι cogo & cogor. Deponens, siue per se actiuum, ut μάχομαι rugno.

Species duae πρῶτότυπων. καὶ παραγῶγον. Primitiua. & Deriuatiua. Primitiua ut ἀφδῶ. Deriuatiua ut ἀφδέω. A nominibus etiā deriuantur uerba ut πόλεμος πολεμίζω.

Figura tres. ἀπλοῦν, σύνθετον, καὶ παρασύνθετον. ἰ. Simplex. Cōposita & Decomposita. Simplex ut ἰσῶ. Composita ut παρισῶ. Decomposita ut παρισάω. Deriuantur autem a compositis. Nam a φίλω uerbo & ἰσῶ ποιε cōρονιε φίλιπῶς, uῆ φιλιπῶζω.

Numeri tres. ἐνικός, δυϊκός, πῶληθυτικός. ἰ. Singularis et pluralis. Singularis ut τύπῳ. Dualis ut τύπετον. Pluralis ut τύπομεν.

Persone tres. πρῶτον, δεύτερον, καὶ τρίτον. Prima secunda & tertia. Prima a qua fit oratio ut γράφω. Secūda ad quā fit oratio, ut γράφεις. Tertia de qua fit oratio, ut γράφει.

Tempora sex ἐνεσῶς. παρατατικός, παρακείμενος, ἰπερσοντέλικος.

π

παρα.

π

que sic per abbreviaturā figurantur.

ἀδρισος, καὶ μέλλων, hoc est. Pns, pteritum imperfectum, pmpfectum
 pmp plusq̄ perfectum, Indefinitum pmp, & Futurum. Pns ut τῦπῶ.
 Pmp imperfectum, ut ἐτύπῶν. Pmp perfectum ut τέτυφα. Pmp plusq̄ pfe
 ctum, ut ἐτετύφην. Pmp indefinitum, ut ἐτύφα. Futurum ut τῦψω.

Coniugationes tredecim. Sex τῶν βαρυτόνων, hoc ē grauitonorum.
 tres τῶν περιπαυμένων, ἰ. circumflexorum in ὠ desinentium, & quat
 tuor in μῖ. Vnde tres sunt uerborum terminationes ὠ scilicet; gra
 uitonū, ut γράφω, ὠ circumflexum ut γελῶ, & μῖ, ut τίθημι.

PRIMA igitur grauitonos coniugatio ē quae p. β. uel π. uel φ. uel ψ
 pferē, ut λείβω, τέρπω, γράφω, τῦπῶ, quorū. Futurum p ψ. ut λεί
 ψω, τέρψω, γράψω, τῦψω, praeteritum uero per φ, ut λείψα, τέ
 τερφα, γέγραφα, τέτυφα.

SECUNDA coniugatio ē quae per γ, uel κ, uel χ, uel κη, ut λέγω, πλέ
 κω, τρέχω, τίκτω. Quorū futurum p ξ, ut λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω.
 Praeteritum uero p χ, ut λέλεχα, πέπλεχα, τέτερχα, τέτεχα,

TERCIA est: q̄ p δ, uel θ, uel τ ut ἄδω, πλῆθω, ἀνύτω. Quorū futurum
 p σ, ut ἄσω, πλῆσω, ἀνύσω. Pmp uero p κ, ut ἤκα, πῆκα, ἤνυκα.

QUARTA ē quae p ρ, uel geminum σ, ut φράσω, δρύσω, siue δρύπῶ
 ἀπικῶς, Quorū Futurum nūc per σ, ut φράσω, nunc per ξ, ut δρύξω.
 Et pmp nunc p κ, ut πέφρακα, nunc per χ, ut φρουχα.

QUINTA est q̄ p quattuor imutabiles proferē, uidelicet λ, μ, ν, ρ, ut
 φάλλω, νέμω, κρίνω, σπερῶ, quorū, Futurum penultimā corripies, ac
 extremā circumflectēs p easdē imutabiles enūtiat, ut φαλλῶ, altera
 imutabili exprūcta, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ, subiuctiua uocali diphthō
 gi abiecta, ῖ scilicet, Pmp p κ, ut ἐφαλκα, νενέμμηκα, κέκρικα, ἐσπαρακα

SEXTA uero p ὠ puz, ut ἀκούω, ἴπῶ, πούω, Quorū futurum p σ, ut ἀκού
 σω, ἴπῶσω, πούσω. Praeteritum uero p κ, ut ἤκουκα, ἴπῶκα, πούκα.

¶ Quo in loco sciendū ē coniugationes quas alii tredecim faciūt
 theodorū gazam in quinq; redigere, hoc ē. Quae cūq; uerba añ ὠ ha
 bēt siue β, siue π siue φ, siue ψ primā cōstituere cōiugatiōes; ut

VER.

λείβω. τέρω. γράφω. τύπω. Quaecunq; uero γ. siue κ. siue χ. siue
 ue κ τ. siue geminatū σ. siue ζ. & in futuro ξ. Secundam. ut λέγω.
 πλέκω. ἔχω. τίκτω. δρύσσω. πάζω. At quaecunq; δ. siue θ. siue τ.
 siue ζ. siue geminatum σ. siue ω purum. & in futuro σ. Tertiam
 ut ἄδω. πλήθω. ἀνύτω. φράζω. πλάσσω. ἀκούω. Quæ uero quam-
 priam imutabile hñt. Quartam constituere necesse ē. ut ἄλλω.
 νέμω. κρίνω. παίρω. Quintam uero quacūq; in μι desinunt uer-
 ba. ut τίθημι. ἴσθμι. δίδωμι. ζεύγνυμι. De qbus propriis locis diceſ.
 ¶ Sed ante uerbi inflexionē hac pauca annotāda sunt. hoc est cū
 prima persona pluralis numeri in μεν exeat. primā dualē oio de-
 ficere: quod omnib⁹ accidit actiuis tā in ω, q̄ in μι desinentib⁹,
 & ambobus etiā aoristis passiuis, & p̄terito perfecto medio, cū
 & ipsa actiuā sequantur litteraturā. Etiam, tertia persona plura
 li in τ, aut in αι exeunte, hoc est τ in actiuis, & αι in passiuis. Secun-
 dā & tertiā dualis numeri similes eē. Si uero in aliā exeat ter-
 minationē oio differre. Etia in modo Imperatiuo, & Subiuncti-
 uo. Futurū deficere, sed pro his aoristos in usu haberi. Etia præs-
 ens & p̄teritū imperfectū p̄teritū perfectū, & p̄teritū plusq̄perfe-
 ctū in modo indicatiuo diuisim inflecti. in aliis uero cōiūctim.
 Præterita quoq; augmētū quod i modo indicatiuo suscipiunt si-
 ue tēporale sit, siue syllabicū i aliis modis, & participiis oio amitt-
 ere, excipiunt p̄teritū perfectū, & paulo post futurū quod græ-
 ce μετδ' λίγον μέλλων dicitur, quæ ubiq; suū retinet augmentum.

Exemplum grauitonorū uerborum prima.

Coniugationis. Οριστικὰ ἐνεργητικὰ. Ἐνεώς.

ἐν. κὰ	Τύπω.	τύπεις	τύπει.
δύϊκὰ		τύπετον	τύπετον
πλη	τύπομεν.	τύπετε.	τύποισι.
ἔτῳ	ἔτυπον.	ἔτυπες.	ἔτυπε.
		ἔτυπέτον.	ἔτυπέτην

VER.

δύϊκά	τύποιτον.	τυποίτην.
ω λη. τύποιμεν.	τύποιτε.	τύποιεν.
παρ κη Γ τετύφοιμι.	τετύφοις.	τετύφοι.
Π	τετύφοιτον.	τετυφότην.
τετύφοιμεν.	τετύφοιτε.	τετύφοιεν.
Ⓔ α Γ τύψαιμι.	τύψαις.	τύψαι.
τύψαιμεν.	τύψαιτον.	τυψάτην.
Ⓔ β Γ τύψοιμι.	τύψαιτε.	τύψαιεν.
τύψοιμεν.	τύψοις.	τύψοι.
Ⓔ α Γ τύφοιμι.	τύψοιτον.	τυψότην.
τύφοιμεν.	τύφοιτε.	τύφοιεν.
Ⓔ β Γ τυψοίμι.	τύφοις.	τύφοι.
τυψοίμεν.	τυψοίτον.	τυψοίτην.
υ ποταμηικά ἐνεργητικά ἐνεώς κη	τυψοίτε.	τυψοίεν.
ένικα ἐάν Τύψω.	τύψης.	τύψη.
δύϊκά	ἐάν τύψητον.	τύψητον.
ω λη. ἐάν τύψωμεν.	τύψητε.	τύψησι.
παρ κη Γ ἐάν τετύφω.	τετύφης.	τετύφη.
Π	ἐάν τετύφητον.	τετύφητον.
ἐάν τετύφωμεν.	τετύφητε.	τετύφωσι.
Ⓔ α Γ ἐά τύψω.	τύψης.	τύψη.
ἐάν τύψωμεν.	ἐάν τύψητον.	τύψητον.
Ⓔ β ἐάν τύψω.	τύψητε.	τύψωσι.
ἐάν τύψωμεν.	τύψης.	τύψη.
	ἐάν τύψητον.	τύψητον.
	τύψητε.	τύψωσι.

DE

ἀπαρέμματα ἐνεργητικά ἔνεως, καὶ
Τύπειν. καὶ τετυφέναι. ἄ τυψαι.
 β τυπῆν α τυψεν. β τυπῆν
 μετοχαὶ ἐνεργητικά. ἔνεως, καὶ

Ο τύπων.	τοῦ τύποντος.	ἡ τύπουσα.
 τῆς τυπούσης.	τὸ τυπόν.	τοῦ τύποντος.
καὶ. Ο Τετυφός.	τοῦ τετυφός.	ἡ τετυφήα.
 τῆς τετυφῆας.	τὸ τετυφός.	τοῦ τετυφός.
 ἄ Ο Τύψας.	τοῦ τύψαντος.	ἡ τυψαα.
 τῆς τυψάσης.	τὸ τυψαν.	τοῦ τυψαντος.
 β Ο Τυπών.	τοῦ τυπώντος.	ἡ τυπούσα.
 τῆς τυπούσης.	τὸ τυπών.	τοῦ τυπώντος.
 α Ο Τύφων.	τοῦ τύφοντος.	ἡ τύφουσα.
 τῆς τυφούσης.	τὸ τύφον.	τοῦ τύφοντος.
 β Ο Τυπών.	τοῦ τυπώντος.	ἡ τυπούσα.
 τῆς τυπούσης.	τὸ τυπών.	τοῦ τυπώντος.

A duertendū est participia masculina, & neutra ad quintā simplici
 um declinationē referri. Fœminina uero ad secundā.

De uerbis passiuīs.

IN passiuīs uero hæc sunt annotanda, hoc est dualē numerū oēs
 habere p̄sonas, cum prima pluralis nō in μέν. sed i θᾶ exeat den-
 ptis aoristis passiuīs, qui actiuorū litteraturā sequuntur. Et iā ter-
 tiā personā pluralē p̄teriti p̄fecti passiuī omnīno deficere si ter-
 tia singularis ante. τᾶi finalē syllabā aliā hēat cōsonātē. p̄ ea au-
 tem participio eiusdē temporis utimur, & substantiuo uerbo.
 Hoc idem patitur & preteritū p̄fectū modi optatiuī, & Sub-
 iunctiuī in omnibus numeris, & personis, cū nullo modo recte
 formari possit si prima p̄sona p̄teriti passiuī aliquā habeat con-
 sonantem ante μαi finalem.

Οριστικὰ π̄θητικὰ. ἔνεως.

Τύπομα.

VERBO.

νικά. Τύτομαι.	τύτη.	τύτεις.
δυνικά τυτόμεθον.	τύτέθον.	τύτέσθον.
ωλη. τυτόμεθα.	τύτέθε.	τύτέσθε.
ⲓⲛⲓ Γέτυτόμην.	έτύτου.	έτύτετο.
έτυτόμεθον.	έτύτέθον.	έτυτέσθον.
έτυτόμεθα.	έτύτέθε.	έτύτέσθε.
ⲱⲗⲗ. Γέτυμμα.	τέτυμαι.	τέτυμαι.
τετύμμεθον.	τέτυφθον.	τέτυφθον.
τετύμμεθα.	τέτυφθε.	τετυμμίοι εἰσί.
	κὼ ἰωνικῶς	τετύφαθα.
ⲓⲛⲓ Γέτετύμην.	έτέτυτο.	έτέτυτο.
έτετύμμεθον.	έτέτυφθον.	έτετύφθον.
έτετύμμεθα.	έτέτυφθε.	τετυμμίσι ἦσαν.
κὼ ἰωνικῶς	έτετύφατο.	
Ⲙⲓⲁ Γέτύφθην.	έτύφθης.	έτύφθη.
	έτύφθητον.	έτυφθήτην.
έτύφθημεν.	έτύφθητε.	έτύφθησαν.
Ⲙⲓⲁ Γέτύπων.	έτύπων.	έτύπων.
	έτύπωντον.	έτυπήτην.
έτύπωνμεν.	έτύπωντε.	έτύπωνσαν.
Ⲙⲓⲁ Γετυθήσομαι.	τυθήση.	τυθήσει.
τυθήσόμεθον.	τυθήσεθον.	τυθήσεσθον.
τυθήσόμεθα.	τυθήσεθε.	τυθήσονθα.
Ⲙⲓⲁ Γετυπήσομαι.	τυπήση.	τυπήσει.
τυπήσόμεθον.	τυπήσεθον.	τυπήσεσθον.
τυπήσόμεθα.	τυπήσεθε.	τυπήσονθα.
μετ' ο Γετύτομαι.	τετύτη.	τετύτεις.
λί Ⲙⲓⲁ τετυτόμεθον.	τετύτέθον.	τετύτέσθον.
τετυτόμεθα.	τετύτέθε.	τετύτονθα.

Γ προςακτικὰ παθητικὰ, ἐνεσῶς, κὼ ⲓⲛⲓ

G

DE

ἐνικά. Τύπτου. τυπέτω. δυικά. τύπειτον. τυπέτων.
 ωλη. τύπειτε. τυπέτωσαν.

παρ. και Γ Τέτυφο. τετύφω. δυικά. τέτυφον. τετύφων.

ωλη. τέτυφε. τετύφωσαν.

α Γ Τύφθητι. τυφθήτω. τυφθήτων.
 τυφθήτων. τύφθητε. τυφθήτωσαν.

β Γ Τύπθητι. τυπήτω. τύπητων.
 τυπήτων. τύπητε. τυπήτωσαν.

Γ εὐκλιτικά. παθητικά. ἐνεσώζ. και $\frac{\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon}{\pi\tau\epsilon}$.

ἐνικά. Τυπτοίμην. τύπτοιο. τύπτοιο.
 δυικά. τυπτοίμεθον. τύπτοιδον. τυπτοίδη.
 ωλη. τυπτοίμεθα. τύπτοιθε. τύπτοιτο.
 παρ. και Γ Τετυμίδωσι. εἶην. εἶης. εἶη. τετυμίδω εἶητον εἶητην.
 τετυμίδωσι. εἶηδη. εἶητε. εἶησαν.

α Γ Τυφθείην. τυφθείης. τυφθείη.
 τυφθείηδω. τυφθείητων. τυφθείητην.
 τυφθείηδη. τυφθείητε. τυφθείησαν.

β Γ Τυπείην. τυπείης. τυπείη.
 τυπείηδω. τυπείητων. τυπείητην.
 τυπείηδη. τυπείητε. τυπείησαν.

α Γ Τυφθσοίμην. τυφθσοίο. τυφθσοίο.
 τυφθσοίμεθον. τυφθσοίδον. τυφθσοίδη.
 τυφθσοίμεθα. τυφθσοίθε. τυφθσοίτο.

β Γ Τυπθσοίμην. τυπήσοιο. τυπήσοιο.
 τυπήσοίμεθον. τυπήσοιδον. τυπήσοίδη.
 τυπήσοίμεθα. τυπήσοίθε. τυπήσοίτο.

μετ' ο Γ Τετυφοίμην. τετύφοιο. τετύφοιο.
 λί $\frac{\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon}{\pi\tau\epsilon}$ τετυφοίμεθον. τετύφοιδον. τετυφοίδη.
 τετυφοίμεθα. τετύφοίθε. τετύφοίτο.

Γ ὑποτακτικά. παθητικά. ἐνεσώζ. και $\frac{\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon}{\pi\tau\epsilon}$.

VERBO.

ένικά. εα' Τύτωμαι.	τύτη.	τύτηθα.
δύικά. εα' τυτώμεθον.	τύτησθον.	τύτησθον.
ωλη. εα' τυτώμεθα.	τύτηθε.	τύτηνθα.
παρ. και Γ Τετυμδύος.	εα' ω. ης. η	τετυμδύω εα' ητον, ητον.
Π. τετυμδύοι.	εα' ωιδυ.	ητε. ωσι.
α. Γ εα' τυφω.	τυφής.	τυφής.
	εα' τυφήςτον.	τυφήςτον.
εα' τυφωιδυ.	τυφήτε.	τυφώσι.
β. Γ εα' τυω.	τυωής.	τυωής.
	εα' τυωήςτον.	τυωήςτον.
εα' τυωιδυ.	τυωήτε.	τυωώσι.

Γ α παρ έμφατα παθητικά. ενεως. και Π.

Τύτιστα. παρ. και Π. τετύφαι.	α. τυφής.	α. τυφής.
β. τυωήναι.	α. τυφήςεσθαι.	β. τυωήσθαι.
μετ' ολίγον μέλλων τετύφασθαι.		

Γ μετοχαι παθητικά. ενεως και Π.

δ Τυποιδύος.	τού τυποιδύου.	ή τυποιδύη.
της τυποιδύης.	ή τυποιδύην.	τού τυποιδύου.
παρ. και δ Γ Τετυμδύος.	τού τετυμδύου.	ή τετυμδύη.
Π. της τετυμδύης.	ή τετυμδύον.	τού τετυμδύου.
α δ Γ Τυφείος.	τού τυφέντος.	ή τυφεία.
της τυφείσης.	ή τυφέν.	τού τυφέντος.
β δ Γ Τυωείος.	τού τυωέντος.	ή τυωεία.
της τυωείσης.	ή τυωέν.	τού τυωέντος.
α δ Γ Τυφθσοιδύος.	τού τυφθσοιδύου.	ή τυφθσοιδύη.
της τυφθσοιδύης.	ή τυφθσοιδύον.	τού τυφθσοιδύου.
β Γ Τυωθσοιδύος.	τού τυωθσοιδύου.	ή τυωθσοιδύη.
της τυωθσοιδύης.	ή τυωθσοιδύον.	τού τυωθσοιδύου.
μετ' ο Γ Τετυφόιδύος.	τού τετυφόιδύου.	ή τετυφόιδύη.
δ λί. α της τετυφόιδύης.	ή τετυφόιδύον.	τού τετυφόιδύου.

DE

Aduertendum est participia passiuā in μένος masculina, & neutra in μένον teritiā esse simplicium declinatiōis. Fœminina uero eorum secunda. At participia utriusq; aoristi passiuī masculinī generis & neutri quintā declinatiōis: eorum uero fœminina secunda.

¶ De Verbo medio.

Libuit in hac uerborum declinatione theodorum gazam imitatus cōi ordine relicto p̄ oēs modos, et tēpora Verba mediā seorsum uariare. Cū alii ptim actiuis, ut ptm̄ p̄fectū, & ptm̄ plusq̄ p̄fectu m. Partiz uero passiuis, hoc ē ambos aoristos, & utriq; futurū admiscuerit. qd̄ qdē eo cōsilio fecim⁹, ut faciōrē discētib⁹ uia ostēderemus. Esto igit̄ tertio loco eorum p̄fecta, ac distincta uariatio, quā qdē in p̄nti, & p̄terito ip̄fecto passiuis prorsus similia sunt.

¶ Οριστικὰ μέσα. Ἐνεώς.

ἐνικά	Τύτομαι.	τύτῃκ.	τύτῃσθε.
δυνικά	τύτόμεθον.	τύτῃεσθον.	τύτῃεσθον.
ωληκ	τύτόμεθα.	τύτῃεσθε.	τύτῃσθε.
ἔτι	ἐτύτόμην.	ἐτύτῃον.	ἐτύτῃστο.
	ἐτύτόμεθον.	ἐτύτῃεσθον.	ἐτύτῃεσθον.
	ἐτύτόμεθα.	ἐτύτῃεσθε.	ἐτύτῃσθε.
παρ	¶ Τέτυπα.	τέτυπας.	τέτυπε.
	τετύπαμεν.	τετύπατον.	τετύπατον.
	¶ ἔτετύπειν.	τέτύπατε.	τετύπασιν.
	ἐτετύπειν.	ἐτετύπεις.	ἐτετύπει.
	ἐτετύπειμεν.	ἐτετύπειτον.	ἐτετυπέσθη.
ἔτι	¶ ἔτυψάμην.	ἐτετύπειτε.	ἐτετύπεισαμ.
	ἐτυψάμεθον.	ἐτύψω.	ἐτύψατο.
	ἐτυψάμεθα.	ἐτύψασθον.	ἐτυψάσθη.
ἔτι	ἔτυψόμην.	ἐτύψασθε.	ἐτύψαπτο.
	ἐτυψόμεθον.	ἐτύψου.	ἐτύψετο.
		ἐτύψεσθον.	ἐτυψέσθη.

VERBO.

ἔτυκόμεθα.	ἔτυκασθε.	ἔτυκοντο.
Ⲓⲁ. Ἐτύτομαι.	τύθη.	τύθησθε.
τυτόμεθον.	τύθησθον.	τύθησθον.
τυτόμεθα.	τύθησθε.	τύθησθεσθε.
Ⲓⲑ. Ἐτυκῶμαι.	τυκῆ.	τυκῆσθε.
τυκῶμεθον.	τυκῆσθον.	τυκῆσθον.
τυκῶμεθα.	τυκῆσθε.	τυκῶσθεσθε.
Ἐπιπροσωντικὰ μέσσα. ἐνεσῶς, καὶ ἑξῆς.		
ἐνικά. Ἐτύθηον.	τυθηέσθον.	τύθηέσθον.
τυθηέσθον.	τύθηέσθε.	τυθηέσθωσα.
Ⲓⲁ. καὶ Ἐτέτυθε.	τέτυθετω.	τέτυθετον.
Ⲓⲑ. τετυθέτων.	τέτυθετε.	τετυθέτωσα.
Ⲓⲁ. Ἐτύθηαι.	τυθήσθαι.	τύθησθον.
τυθήσθον.	τύθησθε.	τυθήσθωσα.
Ⲓⲑ. Ἐτυκῶ.	τυκῆσθαι.	τύκῆσθον.
τυκῆσθον.	τύκῆσθε.	τυκῆσθωσα.
Ἐπιβητικὰ μέσσα. ἐνεσῶς, καὶ ἑξῆς.		
ἐνικά. Ἐτυχοίμην.	τύχοιο.	τύχοιτο.
δυνικά. τυχοίμεθον.	τύχοισθον.	τυχοίσθην.
κλή. τυχοίμεθα.	τύχοισθε.	τύχοιντο.
Ⲓⲁ. καὶ Ἐτέτυχοιμι.	τέτυχοις.	τέτυχοι.
Ⲓⲑ. τετύχοιμι.	τέτυχοιτον.	τετυχοίτην.
τετύχοιμι.	τέτυχοιτε.	τέτυχοισθε.
Ⲓⲁ. Ἐτυχάιμην.	τύχαιο.	τύχαιτο.
τυχάιμεθον.	τύχαισθον.	τυχάισθην.
τυχάιμεθα.	τύχαισθε.	τύχαιντο.
Ⲓⲑ. Ἐτυχοίμην.	τύχοιο.	τύχοιτο.
τυχοίμεθον.	τύχοισθον.	τυχοίσθην.
τυχοίμεθα.	τύχοισθε.	τύχοιντο.
Ⲓⲁ. Ἐτυχόιμην.	τύχοιο.	τύχοιτο.

τυφοίμεθον.	τυφοιδιον.	τυφοιδην.
τυφοίμεθα.	τυφοιδε.	τυφοιντο.
Ϟ β. γ τυφοίμην.	τυφοιο.	τυφοίτο.
τυφοίμεθον.	τυφοιδιον.	τυφοιδην.
τυφοίμεθα.	τυφοιδε.	τυφοιντο.

γύρωτακτικὰ μέσσα. ἐνεσῶς, καὶ **Ϟ** β. γ.

ἐνικάξάν Τ ύψωμα.	τύψην.	τύψηναι.
δυνικά. ἐάν τυψώμεθον.	τύψηδιον.	τύψηδιον.
κλη. ἐάν τυψώμεθα.	τύψηδε.	τύψηναι.
παρ. καὶ γ ἐάν τετύπω.	τετύπης.	τετύπη.
Ϟ β. γ ἐάν τετύπων.	ἐάν τετύπωντον.	τετύπωντον.

ἐάν τετύπωνται.
 τετύπωντε. | τετύπωνται. |

Ϟ α. γ ἐάν τύψωμαι.	τύψη.	τύψηναι.
ἐάν τυψώμεθον.	τύψηδιον.	τύψηδιον.
ἐάν τυψώμεθα.	τύψηδε.	τύψηναι.

Ϟ β. γ ἐάν τύπωμαι.	τύπη.	τύπηαι.
ἐάν τυπώμεθον.	τύπηδιον.	τύπηδιον.
ἐάν τυπώμεθα.	τύπηδε.	τύπωνται.

γὰρ ἀπαρέμφοτα μέσσα. ἐνεσῶς, καὶ **Ϟ** β. γ.

Τ ύπειθαι παρ. καὶ Ϟ β. γ τετυθέναι.	Ϟ α. τυτάθαι.
Ϟ β. γ τυπέθαι.	Ϟ α. τυτέθαι.
Ϟ β. γ τυπέθαι.	Ϟ β. γ τυθέθαι.

γμετοχαι μέσσα. ἐνεσῶς, καὶ **Ϟ** β. γ.

ὁ Τ υπόιδμος.	τοῦ τυποιδμου.	ἡ τυποιδμη.
ῆς τυποιδμης.	τὸ τυποιδμον.	τοῦ τυποιδμου.
παρ. καὶ γ ὁ τετυπῶς.	τοῦ τετυπῶτος.	ἡ τετυπῆ.
Ϟ β. γ ῆς τετυπῆς.	τὸ τετυπῶς.	τοῦ τετυπῶτος.
Ϟ α. γ ὁ τυτάιδμος.	τοῦ τυταιδμου.	ἡ τυταιδμη.
ῆς τυταιδμης.	τὸ τυτάιδμον.	τοῦ τυταιδμου.
Ϟ β. γ ὁ τυπῶιδμος.	τοῦ τυπῶιδμου.	ἡ τυπῶιδμη.
ῆς τυπῶιδμης.	τὸ τυπῶιδμον.	τοῦ τυπῶιδμου.

VERBO.

α	Τυφόιδος.	τοῦ τυφοῖδου.	ἡ τυφοῖδης.
	τῆς τυφοῖδης.	τῷ τυφοῖδον.	τοῦ τυφοῖδου.
β	Τυπυοῖδος.	τοῦ τυπυοῖδου.	ἡ τυπυοῖδης.
	τῆς τυπυοῖδης.	τῷ τυπυοῖδον.	τοῦ τυπυοῖδου.

¶ πρὸ τῶν πρὸ τυπυοῖδων ῥημάτων.

Circūflexa uerba a sexta cōiugatiōe grauitonoy fiunt: nō tñ ab omnibus uerbis: sed ab his solum quæ in penultima hñt siue ē. siue α. siue ο. ut ποιέω. βοάω. χρυσόω. Et dicunt circūflexa, eo q̄ circūflexū accētū hñt i ultima ex cōtractiōe: ut ποιέω. ποιῶ. βοάω. βοῶ. χρυσόω. χρυσῶ. Patiunt̄ at̄ synaresim i pñti: et p̄tō impfecto modi idicatiui, q̄ qdē tēpora i aliis modis: et etiā p̄ticipiis simul uariāt̄. Et cū i his uerbis uariæ sint synareses uarias cōiugatiōes eē oportet, q̄ p̄ supradictas tres uocales, hoc ē. ε. ἄ. & ο. distiguūt̄ur: q̄s χαρᾶ κληρικᾶ. i. formatiuas l̄ras appellare possum⁹ quē admodū & cōsonātes in grauitonis. Esto igit̄. ε. χαρᾶ κληρικόν primæ cōiugatiōis circūflexoy. α. Secundæ. ο. Tertiæ.

Priæ cōiugatiō circūflexoy a uerbis sextæ cōiugatiōis grauitonoy i. εω. desinētib⁹ p̄ synaresim fit, ut ποιέω. ποιῶ. Cui⁹ futurū in σῶ. desinēs a uerbo p̄fecto fit, penultia uocali hoc ē ε. in ἡ. cōuersa, ut ποιέω ποιήσω. Eādē quoq̄ uocalē & p̄t̄m p̄fectū i κα. desinēs seruat: hoc idē & p̄t̄m plusq̄p̄fectū & aorist⁹ prim⁹ faciūt, ut ποιήκα. ἐποιήκα. ἐποιήσα. Quædā tñ iueniunt̄ quæ in huiusmodi tēporib⁹ ē. imutatū retinent, ut τελέω τελέω. τελέσω. δλέω δλέσω. καλέω κάκαλέσω. ἀφέω ἀφέσω. & alia. Sunt & quæ utrunq̄ hñt ut φρονέω φρονέσω, καὶ φρονήσω. αινέω ᾧ. αινέσω. καὶ αινήσω. κορέω ᾧ. κορέσω, καὶ κορήσω. & alia. Synareses autē hui⁹ cōiugatiōis, quæ semp̄ ex ε. p̄cedente, & uocali sequēte fiūt sex sunt ε. ου. ο. η. η. ω. Nam si post ε. alterq̄ sequatur ε in ei diphthō gum fit synaresis, ut ποιέετον. ποιέετον. Σί, ἡ, ἡ, ut ποιέετε. ποιήετε. Σί ὀ ἰ οῦ, ut ποιέοιδμ. ποιούιδμ.

VER

Γρωσσητικὰ. ἐνεργητικὰ. ἐνεσῶς. καὶ $\text{Π}\alpha\text{ϛ}\text{ϛ}$
 ἔνικα. Πόιεε. ποίει. ποιεῖτω. ποιεῖτω. δὺικα. ποιεέτων. ποιεῖτον.
 ποιεέτων. ποιεῖτων. κληθοντικά. ποιεέτε. ποιεῖτε.
 ποιεέτωσαν. ποιεῖτωσαν.

παρ. καὶ. Γ. ποιοῖκε. ποιοῖκῆτω. ποιοῖκῆτον.
 $\text{Π}\alpha\text{ϛ}\text{ϛ}$. ποιοῖκῆτων. ποιοῖκῆτε. ποιοῖκῆτωσαν.
 $\text{Π}\alpha\text{ϛ}\text{ϛ}$. α. Γ. ποιοῖσον. ποιοῖσάτω. ποιοῖσατον.
 ποιοῖσάτων. ποιοῖσατε. ποιοῖσάτωσαν.

Γευγητικὰ. ἐνεργητικὰ. ἐνεσῶς. καὶ $\text{Π}\alpha\text{ϛ}\text{ϛ}$.
 ἔνικα. Π. ποίειμι. οἶμι. ποίεισι. οἶσι. ποίεισιν.
 δὺικα. ποίειτον. οἶτον. ποίεισιν. οἶσιν.
 κλη. ποίειμι. οἶμι. ποίειτε. οἶτε. ποίειεν. οἶεν.
 παρ. καὶ. Γ. ποιοῖκοιμι. ποιοῖκοι. ποιοῖκοι.
 $\text{Π}\alpha\text{ϛ}\text{ϛ}$. ποιοῖκοιτον. ποιοῖκοισιν.
 ποιοῖκοιμεν. ποιοῖκοιτε. ποιοῖκοιεν.
 $\text{Π}\alpha\text{ϛ}\text{ϛ}$. α. Γ. ποιοῖσαιμι. ποιοῖσαι. ποιοῖσαι.
 ποιοῖσαιτον. ποιοῖσαισιν. ποιοῖσαιεν.
 $\text{Π}\alpha\text{ϛ}\text{ϛ}$. α. Γ. ποιοῖσοιμι. ποιοῖσοι. ποιοῖσοι.
 ποιοῖσοιτον. ποιοῖσοισιν. ποιοῖσοιεν.
 ποιοῖσοιμεν. ποιοῖσοιτε. ποιοῖσοιεν.

Γρωσσητικὰ. ἐνεργητικὰ. ἐνεσῶς. καὶ $\text{Π}\alpha\text{ϛ}\text{ϛ}$.
 ἔνικα. ἐάν. Π. ἐπέω. ὦ. ἐπέησ. ἦσ. ἐπέη. ὠ. ἦ.
 δὺικα. ἐάν. πο. ἐπέτων. ἦτων. πο. ἐπέτων. ἦτων.
 κλη. ἐάν. πο. ἐπέωμεν. ὦμεν. πο. ἐπέητε. ἦτε. πο. ἐπέωσι. ὠσι.
 παρ. καὶ. ἐάν. πο. ἐπέω. πο. ἐπέωσιν. πο. ἐπέωσιν.
 $\text{Π}\alpha\text{ϛ}\text{ϛ}$. ἐάν. πο. ἐπέωσιν. πο. ἐπέωσιν.
 ἐάν. πο. ἐπέωσιν. πο. ἐπέωσιν. πο. ἐπέωσιν.
 $\text{Π}\alpha\text{ϛ}\text{ϛ}$. α. Γ. ἐάν. πο. ἐπέω. πο. ἐπέωσιν. πο. ἐπέωσιν.
 ἐάν. πο. ἐπέωσιν. πο. ἐπέωσιν. πο. ἐπέωσιν.

ἔποιήθημεν.	ἔποιήθητε.	ἔποιήθησαν.
ἔποιήσομαι.	ποιήσῃς.	ποιήσεται.
ποιήσόμεθον.	ποιήσῃσιν.	ποιήσονται.
ποιήσόμεθα.	ποιήσῃτε.	ποιήσονται.
μετ' ἔποιήσομαι.	ἐποιήσῃς.	ἐποιήσεται.
λί. ἔποιήσομεθον.	ἐποιήσῃσιν.	ἐποιήσονται.
ἐποιήσομεθα.	ἐποιήσῃτε.	ἐποιήσονται.
Ἐρωσκλητικά. καθηκτικά. ἔνεσως. καὶ ἔπι.		
ἐνικά. Ποιέου.	ποιέτω.	ποιέτω.
ποιέτω.	ποιέτω.	ποιέτω.
καρ. καὶ. ἔποιήσω.	ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.
ἔποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.
ἔποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.
ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.

Ἐυκλήτικά. καθηκτικά. ἔνεσως. καὶ ἔπι.		
ἐνικά. Ποιέοιμν.	ποιέοιτε.	ποιέοιτο.
δοῦκα. ποιέοιμεθον.	ποιέοισιν.	ποιέοισιν.
καρ. καὶ. ἔποιήμην.	ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.
ἔποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.
ἔποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.

Accetu circūflexo sup penultimā primæ, & scdæ psonæ cuius
uis numeri, nisi longa sequat, quod in omnibus sane uerbis cir
cunflexi s seruandum est.

ἔποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.
ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.
ἔποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.
ἔποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.
ἔποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.
ἔποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.	ἐποιήσῃς.

πλη. βοάομεν. ὦμεν.	βοάετε ἄτε.	βοάοισι. ὦσι.
πρξ Γ εβόων. εβόων.	εβόαες. εβόας.	εβόαε. εβόα.
	εβόαετον. ἄτων.	εβόαέτην. ἄτην.
εβοάομεν. ὦμεν.	εβοάετε ἄτε.	εβόαον. εβόων.
παρ. Γ βεβόηκα.	βεβόηκας.	βεβόηκε.
	βεβόηκατον.	βεβόηκατον.
βεβόηκαμεν.	βεβόηκατε.	βεβόηκασι.
πρξ Γ εβεβόηκαμεν.	εβεβόηκεις.	εβεβόηκε.
	εβεβόηκειτον.	εβεβόηκείτην.
εβεβόηκαμεν.	εβεβόηκατε.	εβεβόηκισαν.
πρξ α Γ εβόησα.	εβόησας.	εβόησε.
	εβόησατον.	εβόησάτην.
εβόησαμεν.	εβόησατε.	εβόησαν.
πρξ α Γ βόησω.	βόησεις.	βόησει.
	βόησετον.	βόησετον.
βόησομεν.	βόησετε.	βόησουσι.
Γ προσηκτικά. ενεργητικά. ενεσώς. και πρξ.		
Βοαε. βόα.	βοαέτω. βοατώ.	Γ βοαέτων. βοατών.
βοαέτων. ἄτων.	Γ βοαέτε βοατέ.	βοαέτωσαν. ἄτωσαν.
παρ. Γ βεβόηκε.	βεβόηκέτω.	βεβόηκετον.
βεβόηκέτων.	βεβόηκετε.	βεβόηκέτωσαν.
πρξ α Γ βόησον.	βόησάτω.	βόησατον.
βόησάτων.	βόησατε.	βόησάτωσαν.
Γ ενεκτικά. ενεργητικά. ενεσώς. και πρξ.		
ενικά. βοάοιμι. ὦμι.	βοάοις. βοῶ.	βοάοι. βοῶ.
Γ δουικά.	βοάοιτον. ὦτον.	βοάοίτην. ὦτην.
πλη. βοάοιμεν. ὦμεν.	βοάοιτε. ὦτε.	βοάοιεν. ὦεν.
παρ. και. Γ βεβόηκοιμι.	βεβόηκοι.	βεβόηκοι.
πρξ	βεβόηκοιτον.	βεβόηκοίτην.
βεβόηκοιμεν.	βεβόηκοιτε.	βεβόηκοιεν.

Ⲙⲁ Ⲅⲃⲟⲩⲟⲩⲙⲓ.	Βοῖσαι.	Βοῖσαι.
	Βοῖσαιτον.	Βοῖσαιτην.
Βοῖσαιμεν.	Βοῖσαιτε.	Βοῖσαιεν.
Ⲙⲁ Ⲅⲃⲟⲩⲟⲩⲙⲓ.	Βοῖσοι.	Βοῖσοι.
	Βοῖσοιτον.	Βοῖσοιτην.
Βοῖσοιμεν.	Βοῖσοιτε.	Βοῖσοιεν.

Ⲅⲓⲱⲡⲟⲧⲁⲕⲧⲓⲕⲁ ⲉⲛⲉⲣⲅⲩⲛⲧⲓⲕⲁ ⲉⲛⲉⲱⲟⲩ ⲙⲉⲛ

ⲉⲛⲓⲕⲁ Ⲅⲁⲗⲗⲟⲩⲟⲩ.	Βοῶεις, Βοῶς.	Βοῶει, Βοῶ.
δⲓⲓⲕⲁ	ⲉⲁⲛⲃⲟⲁⲛⲧⲟⲩ. ⲁⲗⲟⲩ.	Βοῶντον, ⲁⲗⲟⲩ.
ⲱⲗⲏ. ⲉⲁⲛⲃⲟⲁⲟⲙⲉⲛ. ⲁⲙⲉⲛ. Βοῶντε. ⲁⲗⲟⲩ.		Βοῶωσι, ⲱⲟⲩ.
ⲱⲗⲏ. ⲙⲉⲛ Ⲅⲁⲗⲗⲟⲩ ⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲱ. ⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲕⲏⲥ.		ⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲕⲏ.
ⲙⲉⲛ	ⲉⲁⲛⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲕⲏⲧⲟⲩ.	ⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲕⲏⲧⲟⲩ.
ⲉⲁⲛⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲕⲟⲙⲉⲛ.	ⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲕⲏⲧⲉ.	ⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲕⲟⲩ.
Ⲙⲁ Ⲅⲁⲗⲗⲟⲩ ⲃⲟⲛⲟⲩ.	Βοῖση.	Βοῖση.
	ⲉⲁⲛⲃⲟⲛⲟⲩⲧⲟⲩ.	Βοῖσητον.
ⲉⲁⲛⲃⲟⲛⲟⲩⲙⲉⲛ.	Βοῖσητε.	Βοῖσωσι.

Ⲅⲁⲱⲁⲣⲉⲙⲑⲁⲧⲁ ⲉⲛⲉⲣⲅⲩⲛⲧⲓⲕⲁ ⲉⲛⲉⲱⲟⲩ ⲙⲉⲛ

Βοῶεν, Βοῶν.	ⲱⲗⲏ. ⲙⲉⲛ ⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲕⲏⲉⲛⲁ.	Ⲙⲁ Ⲅⲁⲗⲗⲟⲩ.
Ⲙⲁ ⲃⲟⲁⲟⲩⲉⲛ.	Ⲅⲙⲉⲧⲟⲧⲁⲓ ⲉⲛⲉⲣⲅⲩⲛⲧⲓⲕⲁ ⲉⲛⲉⲱⲟⲩ ⲙⲉⲛ	
ὁ Βοῶων, Βοῶν.	ⲧⲟῦ Βοῶοντος, ⲱντος.	Ⲅⲏ Βοῶουσα, Βοῶσα.
ⲧⲏⲥ Βοῶούσης, ⲱσης.	Ⲅⲗⲟ Βοῶον, Βοῶν.	ⲧⲟῦ Βοῶοντος, ⲱντος.
ⲱⲗⲏ. ⲙⲉⲛ. ὁ ⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲕⲟⲩ.	ⲧⲟῦ ⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲕⲟⲩ.	Ⲅⲏ ⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲕⲏ.
ⲙⲉⲛ. ⲧⲏⲥ. ⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲕⲏⲓⲱⲥ.	Ⲅⲗⲟ ⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲕⲟⲩ.	ⲧⲟῦ ⲃⲉⲃⲟⲛⲓⲕⲟⲩ.
Ⲙⲁ ὁ Βοῖσας	Ⲅⲏ Βοῖσασα.	Ⲅⲗⲟ Βοῖσαν.
Ⲙⲁ ὁ Βοῖσων.	Ⲅⲏ Βοῖσουσα.	Ⲅⲗⲟ Βοῖσον.

Ⲅⲟⲣⲓⲑⲓⲕⲁ ⲱⲁⲛⲧⲓⲕⲁ ⲉⲛⲉⲱⲟⲩ

ⲉⲛⲓⲕⲁ. Βοῶμαι, Βοῶμαι, Βοῶν, Βοῶ.	Βοῶεται, Βοῶται.
δⲓⲓⲕⲁ. Βοῶόμενον, ὠμέμον, Βοῶέδον, ἁἄτον	Βοῶέδον, ἁἄτον.
ⲱⲗⲏ. Βοῶόμενα, ὠμέμα. Βοῶέτε, ἁἄτε.	Βοῶονται, ὠντα.
Ⲙⲁ Ⲅⲁⲗⲗⲟⲩ ⲃⲉⲃⲟⲁⲟⲙⲏ, ὠμην, ⲉⲃⲟⲁⲟⲩ, ⲉⲃⲟⲁ.	ⲉⲃⲟⲁⲟⲩ, ἁἄτο.
	ⲉⲃⲟⲁόμενον.

VERB.

ἐβοάομεθον. ὠμέθον. ἐβοάειτον. ἄειτον. ἐβοάεισθην. ἄεισθην.

ἐβοαόμεθα. ὠμέθα. ἐβοάειτε. ἄειτε. ἐβοάοντο. ὠντο.

παρ. Γ βεβόημαι.	βεβόησαι.	βεβόησαι.
βεβόημεθον.	βεβόησθον.	βεβόησθον.
βεβόημεθα.	βεβόησθε.	βεβόησθε.
β̅β̅ Γ ἐβεβόημην.	ἐβεβόησο.	ἐβεβόητο.
ἢ βεβόημεθον.	ἐβεβόησθον.	ἐβεβόησθην.
ἐβεβόημεθα.	ἐβεβόησθε.	ἐβεβόησθητε.
β̅β̅ α̅ Γ ἐβόηθη.	ἐβόηθη.	ἐβόηθη.
	ἐβόηθητον.	ἐβόηθησθην.
ἐβόηθημεθον.	ἐβόηθητε.	ἐβόηθησα.
β̅β̅ α̅ Γ βονήσομαι.	βονήσῃ.	βονήσεται.
βονήσομεθον.	βονήσεσθον.	βονήσεσθον.
βονήσομεθα.	βονήσεσθε.	βονήσονται.
β̅β̅ Γ βεβόησομαι.	βεβόησῃ.	βεβόησεται.
β̅β̅ βεβονήσομεθον.	βεβόησεσθον.	βεβόησεσθον.
βεβονήσομεθα.	βεβόησεσθε.	βεβόησονται.

Γ προσακτικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς κὺν β̅β̅.

ἐνικὰ Γ βοάου. βοῶ.	βοάειτω.	βόειτω.
δουικὰ βοάειτον. ἄειτον.	βοάειτων.	βόειτων.
πλη. βοάειτε. ἄειτε.	βοάειτωσα.	βόειτωσα.
παρ. κὺν Γ βεβόησο.	βεβόησθω.	βεβόησθον.
β̅β̅ βεβόησθων.	βεβόησθε.	βεβόησθωσα.
β̅β̅ α̅ Γ βονήθητι.	βονήθω.	βονήθον.
βονήθων.	βονήθητε.	βονήθωσα.

Γ εὐκτικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς κὺν β̅β̅.

ἐνικὰ Γ βοαίμην. ὠμην.	βοαίω. βοῶ.	βοαίωτο. βοῶτο.
δουικὰ βοαίμεθον. ὠμέθον.	βοαίειτον. ὠειτον.	βοαίεισθην. ὠεισθην.
πλη. βοαίμεθα. ὠμέθα.	βοαίειτε. ὠειτε.	βοαίοντο. ὠντο.
παρ. κὺν β̅β̅ βεβόημην.	βεβόη.	βεβόητο.

D

Βεβῶμενον.	Βεβῶστον.	Βεβῶσθην.
Βεβῶμεθα.	Βεβῶσθε.	Βεβῶσθτο.
Ⲙⲗ̅̅̅ α̅̅̅ Γ Βονβείην.	Βονβείης.	Βονβείην.
Βονβείηνδμ.	Βονβείητων.	Βονβείηθην.
Ⲙⲗ̅̅̅ α̅̅̅ Γ Βονβήσοίμην.	Βονβήσοι.	Βονβήσοιθμ.
Βονβήσοίμενον.	Βονβήσοισι.	Βονβήσοιτο.
Βονβήσοίμεθα.	Βονβήσοισθε.	Βονβήσοιθην.
Ⲙⲗ̅̅̅ Γ Βεβονσοίμην.	Βεβονσοιο.	Βεβονσοιτο.
Ⲙⲗ̅̅̅ Βεβονσοίμενον.	Βεβονσοισι.	Βεβονσοιθην.
Βεβονσοίμεθα.	Βεβονσοισθε.	Βεβονσοιθην.

Γ υ̅̅̅ ποταχτικά παθητικά ἐνεσῶς και Ⲙⲗ̅̅̅

ἐνικά Γ Εὐν βοῶμα. ὠμα. βοῶν. βοῶν.	βοῶνται. ἄται.
δύικα ἐὺν βοῶμενον. ὠμενον. βοῶσθον. ἄσθον.	βοῶσθον. ἄσθον.
πλη. ἐὺν βοῶμεθα. ὠμεθα.	βοῶσθε. ἄσθε.
παρ. και ἐὺν βεβῶμαι.	βεβῶν.
Ⲙⲗ̅̅̅ ἐὺν βεβῶμενον.	βεβῶσθον.
ἐὺν βεβῶμεθα.	βεβῶσθε.
Ⲙⲗ̅̅̅ α̅̅̅ Γ ἐὺν βονβῶν.	βονβῆς.
ἐὺν βονβῶνδμ.	ἐὺν βονβῆτων.
	βονβῆτε.
	βονβῆσι.

Γ ἀπαρέμφοτα παθητικά ἐνεσῶς και Ⲙⲗ̅̅̅

Γ Βοῶ εἶται. βοῶσται. παρ. και Ⲙⲗ̅̅̅. βεβῶσται.	Ⲙⲗ̅̅̅ α̅̅̅ βονβῆνται.
Ⲙⲗ̅̅̅ α̅̅̅. βονβῆσεται.	Ⲙⲗ̅̅̅ Ⲙⲗ̅̅̅. βεβῶσεται.

Γ μετοχαι παθητικῶς ἐνεσῶς και Ⲙⲗ̅̅̅

ο̅̅̅ Βοῶόμενος. ὠόμενος.	ἢ βοῶομένη. ὠομένη.	το̅̅̅ βοῶόμενον. ὠομενον.
παρ. και Ⲙⲗ̅̅̅ ο̅̅̅ βεβονομένης.	ἢ βεβονομένη.	το̅̅̅ βεβονομενον.
Ⲙⲗ̅̅̅ α̅̅̅ ο̅̅̅ βονβείς.	ἢ βονβείσα.	το̅̅̅ βονβείν.
Ⲙⲗ̅̅̅ α̅̅̅ ο̅̅̅ βονβησόμενος.	ἢ βονβησομένη.	το̅̅̅ βονβησόμενον.
Ⲙⲗ̅̅̅ Ⲙⲗ̅̅̅ ο̅̅̅ βεβονσοόμενος.	ἢ βεβονσοομένη.	το̅̅̅ βεβονσοόμενον.

VERB.

Γόριτικὰ μέσα. ἐνεώς.

βοάομαι. ὦμαι.	βοᾶν. βοᾶν.	βοᾶται. βοᾶται.
ἐβοάομαι. ὦμην.	ἐβοᾶου. ἐβοᾶν.	ἐβοᾶτο. ἐβοᾶτο.
ἄβωσάμην.	ἐβόησα.	ἐβόησατο.
ἐβωσάμενον.	ἐβόησάσθον.	ἐβωσάσθην.
ἐβωσάμεθα.	ἐβόησάσθε.	ἐβόησατο.
ἄβωσομαι.	βόηση.	βόησεται.
βωσοίμενον.	βόησάσθον.	βόησάσθον.
βωσοίμεθα.	βόησάσθε.	βόησονται.

Γπροσακτικὰ μέσα. ἐνεώς. κὲν ἔτι.

βυάου. βοῶν.	βοᾶέτω. ἀάτω. βυ.	
ἄβωσαι.	βωσάστω.	βωσάσθον.
	βωσάστων.	βωσάσθε.
	βωσάστωσαν.	

Γεύητικὰ μέσα. ἐνεώς. κὲν παρατατικός.

ἐνικά. ἄβωαίμην. ὦμην.	βωῶιο. βωῶν.	βωῶιτο. βωῶτο.
ἄβωσαιμην.	βωῆσαιο.	βωῆσαιτο.
βωσαιμέμον.	βωῆσαισθον.	βωσαισθην.
βωσαιμέθα.	βωῆσαισθε.	βωσαιντο.
ἄβωσοίμην.	βωῆσοιο.	βωῆσοιτο.
βωσοίμενον.	βωῆσοισθον.	βωσοίσθην.
βωσοίμεθα.	βωῆσοισθε.	βωῆσοιντο.

Γὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεώς. κὲν παρατατικός.

ἄβωάωμαι. ὦμαι.	βωᾶν. βωᾶν.	βωᾶται. βωᾶται.
ἄβωῶμαι. βωῶμαι.	βωῆση.	βωῆσεται.
ἐάν βωσάμενον.	βωῆσάσθον.	βωῆσάσθον.
ἐάν βωσάμεθα.	βωῆσάσθε.	βωῆσονται.

Γἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεώς. κὲν παρατατικός.

βωᾶέσθαι. βωᾶσθαι.	ἄβωῆσάσθαι.	ἄβωῆσάσθαι.
--------------------	-------------	-------------

Γμετοχαί μέσα. ἐνεώς. κὲν παρατατικός.

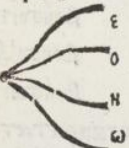
ὁ βωᾶδμος. ὠδμος.	ἡ βωᾶδμή. ὠδμή.	τὸ βωᾶδμον. ὠδμον.
-------------------	-----------------	--------------------

DE

αὐτὸ βῆσάιδμος. ἢ βῆσαίδμη. ἢ βῆσάιδμον.
 αὐτὸ βῆσοίδμος. ἢ βῆσοίδμη. ἢ βῆσοίδμον.

Ἐπίτη συζυγία τῶν περιπωμένων.

Tertía cōiugatiō circūflexorū a uerbis sextæ cōiugationis graui-
 tonorū in oā definētibus p synaresim fit, ut χρυσῶ χρυσῶ. Cui⁹
 futuri añ σῶ, ut plurimū ῶ habet. Cognoscit aut sic. Nā quādo
 cūq; Verbum nomen habet preiacens a quo deriuat tunc futu-
 rū hēt ῶ, ut ἀργυρός, ἀργυρῶ, ῶ, ἀργυρῶσῶ. Si aut uerbum nullum
 hēt nomē a quo deriuetur, tūc futuri retinet ῶ μικρόν, ut δμόῶ, ῶ
 δμόσῶ. Preteritū quoq; perfectū in κα definens, & ptm̄ plusquā-
 pfectū & aoiistus primus eādē seruāt penultimā, quā hēt futu-
 rū, ut κεχρῦσῶκα, ῶμοκα. Synareses aut huius cōiugationis tres
 sunt. οἶ, οῦ, ῶ. Nā si post ῶ sequit̄ ε, aut alterū ῶ: siue solum, siue in
 οῦ diph. fit synaresis in οῦ, ut χρυσόετον, χρυσούτον, χρυσόοιδμ, χρυ-
 σοῦιδμ, χρυσόουσι, χρυσούσι. Si ῆ, aut ῶ, in ῶ μέγα, ut χρυσόετε χρυ-
 σῶτε, χρυσόωσι, χρυσῶσι. Si uero ῆ in quāpiam diphth. repertus
 fuerit, in οἶ semper fiat synaresis, ut χρυσόεις, χρυσούς, χρυσόοιμι,
 χρυσοῖμι, χρυσόη, χρυσοῖ.

Χαράμηρισκόν. ο
 Ἐ Sequentē ῆ in quauis diph.
 fit synaresis in οἶ.

Ἐδρισκὰ ἐνεργητικὰ ἐνεώς.

ἐνικὰ	Ἐ χρυσῶ, χρυσῶ.	χρυσόεις, χρυσούς.	χρυσόει, χρυσοῖ.
δυνικὰ		χρυσόετον, οὔτον.	χρυσόετον, οὔτον.
πλη.	χρυσόιδμ, οὔιδμ.	χρυσόετε, οὔτε.	χρυσόουσι, οὔσι.
ἠρισκὰ	Ἐ χρύσων, ἐχρύσων.	ἐχρύσοεις, ἐχρύσοις.	ἐχρύσοει, ἐχρύσοι.
		ἐχρυσόετον, οὔτον.	ἐχρυσόετην, οὔτην.
	ἐχρυσόοιδμ, οὔιδμ.	ἐχρυσόετε, οὔτε.	ἐχρυσόουν, οὔν.
πρω.	Ἐ κεχρῦσῶκα.	κεχρῦσῶκας.	κεχρῦσῶκε.

VERB.

	κεχρυσώκατον.	κεχρυσώκατον.
κεχρυσώκαμην.	κεχρυσώκατε.	κεχρυσώκασι.
ⲙⲓ Ⲅⲉ κεχρυσώκειν.	ἐκεχρυσώκεις.	ἐκεχρυσώκει.
	ἐκεχρυσώκειτον.	ἐκεχρυσώκειτήν.
ἐκεχρυσώκειμην.	ἐκεχρυσώκειτε.	ἐκεχρυσώκεισθε.
ⲙⲓ Ⲅⲉ χερύσωσα.	ἐχρύσωσας.	ἐχρύσωσε.
	ἐχρυσώσατον.	ἐχρυσώσατήν.
ἐχρυσώσαμην.	ἐχρυσώσατε.	ἐχρύσωσαθ.
ⲙⲓ Ⲅⲉ χρυσώσω.	χρυσώσεις.	χρυσώσει.
	χρυσώσετε.	χρυσώσεται.
χρυσώσομαι.	χρυσώσετε.	χρυσώσουσι.
Ⲅⲓⲛⲁⲓⲁⲓ Ⲅⲉⲛⲉⲣⲓⲛⲧⲓⲕᾶ, Ⲅⲉⲛⲉⲛⲟⲥ, ⲕᾶⲓ ⲡⲁⲣⲁⲧⲁⲧⲓⲕᾟⲥ.		
Χρῦσοι. χρῦσου.	χρυσώετω. σοῦτω.	χρυσόετον. σοῦτον.
χρυσόετων. σοῦτων.	χρυσόετε. σοῦτε.	χρυσόετωσα. σοῦτωσα.
ⲡⲁⲣ. ⲕᾶⲓ Ⲅⲉ κεχρῦώτωκε.	κεχρυσώκέτω.	κεχρυσώκετον.
ⲙⲓ κεχρυσώκέτων.	κεχρυσώκετε.	κεχρυσώκέτωσα.
ⲙⲓ Ⲅⲉ Χρῦσωσον.	χρυσώσάτω.	χρυσώσατον.
χρυσώσάτων.	χρυσώσατε.	χρυσώσάτωσα.
Ⲅⲓⲛⲁⲓⲁⲓ Ⲅⲉⲛⲉⲣⲓⲛⲧⲓⲕᾶ, Ⲅⲉⲛⲉⲛⲟⲥ, ⲕᾶⲓ ⲡⲁⲣⲁⲧⲁⲧⲓⲕᾟⲥ.		
ἐνικά Ⲅⲉ Χρῦσοῖμι. χρῦσοῖμι. χρῦσοῖς. χρῦσοῖς.	χρῦσοῖ. χρῦσοῖ.	χρῦσοῖ. χρῦσοῖ.
δὺνικά	χρῦσοῖτον. σοῖτον.	χρῦσοῖτήν. σοῖτήν.
ⲡⲁⲛ. Χρῦσοῖμην. σοῖμην.	χρῦσοῖτε. σοῖτε.	χρῦσοῖεν. σοῖεν.
ⲡⲁⲣ. ⲕᾶⲓ Ⲅⲉ κεχρῦσώκοιμι.	κεχρῦσώκοις.	κεχρῦσώκοι.
ⲙⲓ	κεχρῦσώκοιτον.	κεχρῦσώκοιτήν.
κεχρῦσώκοιμην.	κεχρῦσώκοιτε.	κεχρῦσώκοιεν.
ⲙⲓ Ⲅⲉ Χρῦσώσαιμι.	χρῦσώσαις.	χρῦσώσαι.
	χρῦσώσαιτον.	χρῦσώσαιτήν.
χρῦσώσαιμην.	χρῦσώσαιτε.	χρῦσώσαιεν.
ⲙⲓ Ⲅⲉ Χρῦσάσοιμι.	χρῦσώσοις.	χρῦσάσοι.
	χρῦσώσοιτον.	χρῦσώσοιτήν.

DE

χρυσώσοιμεν.	χρυσώσοιτε.	χρυσώσομεν.
Γύποτακτικά ενεργητικά, ένεσώς, και παρατακτικός.		
ένικά Γ Εάν χρυσόω. χρυσῶ. χρυσόης. χρυσοῖς.		χρυσόη. χρυσοῖ.
δύικά Εάν χρυσόητον. σῶτον.		χρυσόητον. σῶτον.
πλη. Εάν χρυσώωιδμ. σῶιδμ. χρυσόητε. σῶτε.		χρυσώωσι. σῶσι.
παρ. και Γ Εάν κεχρυσώω. κεχρυσώηης.		κεχρυσώηη.
Πη Εάν κεχρυσώωιδμ.	Εάν κεχρυσώηητον.	κεχρυσώηητον.
Εάν κεχρυσώωωιδμ.	κεχρυσώηητε.	κεχρυσώηηωσι.
α̅ Εάν χρυσώσω.	χρυσώσης.	χρυσώση.
	Εάν χρυσώσητον.	χρυσώσητον.
Εάν χρυσώσωιδμ.	χρυσώσητε.	χρυσώσωσι.

Γάπαρέμφρατα ενεργητικά, ένεσώς, και παρατακτικός.

Χρυσόειν. χρυσούν. παρ. και Πη κεχρυσώκειναι. α̅ χρυσώσαι.

α̅ χρυσώσειν.

Γμετοχαί ενεργητικά, ένεσώς, και παρατακτικός.

Ο χρυσῶν. χρυσῶν.	ή χρυσόουσα. οῦσα.	τό χρυσούν. χρυσούν.
παρ. και Πηδ κεχρυσώωός. ή κεχρυσώηήα.		τό κεχρυσώωός.
α̅ χρυσώσας.	ή χρυσώσασα.	τό χρυσώσαν.
α̅ χρυσώσων.	ή χρυσώσουςα.	τό χρυσώσον.

Γδρισικά παθητικά, ένεσώς.

ένικά Γ Χρυσόομαι. σοῦμαι. χρυσόη. χρυσοῖ.		χρυσόετα. σοῦτα.
δύικά χρυσόόμενον. σοῦμενον. χρυσόεατον. οῦατον.		χρυσόεατον. οῦατον.
πλη. χρυσόόμενα. σοῦμενα. χρυσόεατε. οῦατε.		χρυσόοντα. σοῦντα.
Πη Γ Ε χρυσόομην. σοῦμην. Ε χρυσόου. Ε χρυσοῖ.		Ε χρυσόετο. σοῦτο.
Ε χρυσόόμενον. οῦμενον.	Ε χρυσόεατον. οῦατον.	Ε χρυσόεατη. οῦατη.
Ε χρυσόόμενα. οῦμενα.	Ε χρυσόεατε. οῦατε.	Ε χρυσόοντο. οῦντο.
παρ. Γ κεχρυσώμαα.	κεχρυσώσαι.	κεχρυσώτα.
κεχρυσώμενον.	κεχρυσώατον.	κεχρυσώατον.
κεχρυσάμεθα.	κεχρυσώατε.	κεχρυσώωντα.
Πη Γ Ε κεχρυσώμην.	Ε κεχρυσώσω.	Ε κεχρυσώωτο.

VERB.

ἐκεχρυσώμεθον.	ἐκεχρυσώων.	ἐκεχρυσώων.
ἐκεχρυσώμεθα.	ἐκεχρυσώετε.	ἐκεχρυσώοντο.
Ⲙⲗ̅ⲁⲓⲥ ρυσώθη.	ἐχρυσώθη.	ἐχρυσώθη.
ἐχρυσώθημι.	ἐχρυσώθητον.	ἐχρυσώθητην.
Ⲙⲗ̅ⲁⲓⲥ ρυσώθησομαι.	ἐχρυσώθητε.	ἐχρυσώθησασιν.
χρυσώθησόμεθον.	χρυσώθησονται.	χρυσώθησεται.
χρυσώθησόμεθα.	χρυσώθησεαυτον.	χρυσώθησεαυτην.
Ⲙⲗ̅ⲁⲓⲥ ρυσώσομαι.	κεχρυσώση.	κεχρυσώσεται.
Ⲙⲗ̅ⲁⲓⲥ ρυσώσόμεθον.	κεχρυσώσεαυτον.	κεχρυσώσεαυτην.
κεχρυσώσόμεθα.	κεχρυσώσεαυτην.	κεχρυσώσονται.

Ⲓⲓⲛⲁⲓⲥ ρυσώσονται, ἐνεσώσῃ, καὶ παρατατικός.

Χρυσόου, χρυσοῦ.	χρυσόεαυτω, οὐαυτω.	χρυσόεαυτον, οὐαυτον.
χρυσόεαυτω, οὐαυτω.	χρυσόεαυτε, οὐαυτε.	χρυσόεαυτωσαυ, οὐαυτωσαυ.
παρ. καὶ Ⲓ κεχρυσώσο.	κεχρυσώτω.	κεχρυσώων.
Ⲙⲗ̅ⲁⲓⲥ κεχρυσώων.	κεχρυσώετε.	κεχρυσώωσασιν.
Ⲙⲗ̅ⲁⲓⲥ ρυσώθητι.	Χρυσώθητω.	Χρυσώθητον.
χρυσώθητων.	χρυσώθητε.	χρυσώθητωσαυ.

Ⲓⲓⲛⲁⲓⲥ ρυσώσονται, ἐνεσώσῃ, καὶ παρατατικός.

ἐνικά Ⲓ ρυσοοίμην, οίμην.	χρυσόοιο, σοῖο.	χρυσόοιτο, σοῖτο.
δύικα χρυσοοίμεθον, οίμεθον.	χρυσόοιαυτον, οἶαυτον.	χρυσόοιαυτην, σοῖαυτην.
πλη. χρυσοοίμεθα, οίμεθα.	χρυσόοιαυτε, σοῖαυτε.	χρυσόοιωντο, σοῖωντο.
παρ. καὶ Ⲓ κεχρυσώμην.	κεχρυσώω.	κεχρυσώωτο.
Ⲙⲗ̅ⲁⲓⲥ κεχρυσώμεθον.	κεχρυσώωαυτον.	κεχρυσώωαυτην.
κεχρυσώμεθα.	κεχρυσώωτε.	κεχρυσώωτον.
Ⲙⲗ̅ⲁⲓⲥ ρυσώθειν.	χρυσώθεις.	χρυσώθειν.
χρυσώθειμι.	χρυσώθειτον.	χρυσώθειτην.
Ⲙⲗ̅ⲁⲓⲥ ρυσώθησοίμην.	χρυσώθεισιν.	χρυσώθησασιν.
χρυσώθησόμεθον.	χρυσώθησοιο.	χρυσώθησοιτο.
	χρυσώθησοιαυτον.	χρυσώθησοιαυτην.

χρυσωθήσοιμεθα.	χρυσωθήσοιθε,	χρυσωθήσονται.
μετ' ἢ κε χρυσώσιν.	κε χρυσώσιν.	κε χρυσώσονται.
μετ' ἢ κε χρυσώσοιμεθον.	κε χρυσώσοιθον.	κε χρυσώσοιθην.
κε χρυσώσοιμεθα.	κε χρυσώσοιθε.	κε χρυσώσοιτο.

Ἦ ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεώς. καὶ παρατακτικός.

ἐνικά. Ἐάν χρυσώμαι. σῶμαι. χρυσῶ. χρυσοί.	χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσοί.	χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσοί.
δυνικά. Ἐάν χρυσώμεθον. ὠμέθον. χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ.	χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ.	χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ. χρυσῶ.
παρ. καὶ Ἦ Ἐάν κε χρυσῶμαι. κε χρυσῶ.	κε χρυσῶ. κε χρυσῶ.	κε χρυσῶ. κε χρυσῶ.
μετ' ἢ Ἐάν κε χρυσώμεθον.	κε χρυσῶ. κε χρυσῶ.	κε χρυσῶ. κε χρυσῶ.
μετ' ἢ Ἐάν κε χρυσώμεθα.	κε χρυσῶ. κε χρυσῶ.	κε χρυσῶ. κε χρυσῶ.
μετ' ἢ Ἐάν χρυσώω.	χρυσῶ. χρυσῶ.	χρυσῶ. χρυσῶ.
μετ' ἢ Ἐάν χρυσώω.	χρυσῶ. χρυσῶ.	χρυσῶ. χρυσῶ.
μετ' ἢ Ἐάν χρυσώω.	χρυσῶ. χρυσῶ.	χρυσῶ. χρυσῶ.
μετ' ἢ Ἐάν χρυσώω.	χρυσῶ. χρυσῶ.	χρυσῶ. χρυσῶ.

Ἦ παρὲμφατα. παθητικά. ἐνεώς. καὶ παρατακτικός.

Χρυσόειθαι. σοῦ. θαι. παρ. καὶ Ἦ κε χρυσώθαι.	κε χρυσώθαι.	κε χρυσώθαι.
μετ' ἢ χρυσώθαι.	μετ' ἢ χρυσώθαι.	μετ' ἢ χρυσώθαι.

Ἦ μετοχαί. παθητικά. ἐνεώς. καὶ παρατακτικός.

ὁ χρυσόιδμος. σοῦ. ιδμος. ἢ χρυσοιδμήν. ου. ιδμήν. τὸ χρυσοιδμον. οὔ. ιδμον.	τὸ χρυσοιδμον.	τὸ χρυσοιδμον.
παρ. καὶ Ἦ ὁ κε χρυσωιδμός. ἢ κε χρυσωιδμήν.	κε χρυσωιδμός.	κε χρυσωιδμήν.
μετ' ἢ ὁ χρυσωείς.	ἢ χρυσωείσα.	τὸ χρυσωείν.
μετ' ἢ ὁ χρυσωθησοιδμός. ἢ χρυσωθησοιδμήν.	τὸ χρυσωθησοιδμόν.	τὸ χρυσωθησοιδμόν.
μετ' ἢ ὁ κε χρυσωσοιδμός. ἢ κε χρυσωσοιδμήν.	τὸ κε χρυσωσοιδμόν.	τὸ κε χρυσωσοιδμόν.

Ἦ ὀριστικά μέσα. ἐνεώς.

Χρυσόμαι. σοῦ.μαι.	χρυσῶ. χρυσοί.	χρυσῶ. χρυσῶ. σοῦ.μαι.
μετ' ἢ ἐ χρυσῶ. οὔ. μιν.	ἐ χρυσῶ. ἐ χρυσῶ.	ἐ χρυσῶ. ἐ χρυσῶ. σοῦ.το.
μετ' ἢ Ἐ χρυσώσιν.	ἐ χρυσῶ. ἐ χρυσῶ.	ἐ χρυσῶ. ἐ χρυσῶ. σοῦ.το.
ἐ χρυσῶ. σοῦ. μιν.	ἐ χρυσῶ. ἐ χρυσῶ.	ἐ χρυσῶ. ἐ χρυσῶ. σοῦ.το.
ἐ χρυσῶ. σοῦ. μιν.	ἐ χρυσῶ. ἐ χρυσῶ.	ἐ χρυσῶ. ἐ χρυσῶ. σοῦ.το.
μετ' ἢ Ἐ χρυσώσιν.	ἐ χρυσῶ. ἐ χρυσῶ.	ἐ χρυσῶ. ἐ χρυσῶ. σοῦ.το.

VERB.

bis grauitonis nō patientib⁹ synaresin deducunt ab his solu; si
 unt, q̄ ante α, υ hnt aneipite; & ea quoq; plerunq; trisyllaba sūt
 q̄q̄ neutra suscipiunt reduplicatione; ut ζευγνύω. ζεύγνυμι. Cum
 igit̄ uerboꝝ circumflexoꝝ tres sint cōiugatiōes, & ab una quaq;
 earū, uerba in μῑ deducāt, item a uerbis grauitonis ī uō definen-
 tibus quattuor cōiugatiōes uerboꝝ in μῑ oio esse oportet, & eaf
 q̄ dē p̄ quattuor uocales distinctas, ε. ι. α. ο. & υ. quas χαρακτηρισικά.
 hoc est figuratiuas appellare possum⁹. Esto igit̄ ε̄ figuratiua pri-
 mae cōiugatiōis uerboꝝ ī μῑ. ᾱ sc̄d̄α. ο̄ tertiā. ῡ quartā. De quib⁹
 singulatim dicendum est.

Πρώτη συζυγία τῶν εἰς μῑ.

PRIMA igit̄ cōiugatio uerboꝝ ī μῑ a pfectis uerbis priae cōiugatio-
 nis circumflexoꝝ sit, extrema ī μῑ, ac penultima q̄ breuis ε̄, ī ἢ mu-
 tatis ut τίθεω. τίθω. τίθημι. In duali uero; & plurali, ac ipsa s̄iuis ἢ in
 ε̄ iterum uersa, τίθετον. τίθεμεν. & τίθεμαι dicitur.

Ἑρισικά ἐνεργητικά ἐνεσῶς.

εἰνικά	Τίθημι.	τίθης.	τίθης.
δ्विका	τίθετον.	τίθετον.	τίθετον.
ωλη.	τίθεμεν.	τίθετε. τίθεῖσι. κλιτικῶς τίθεασι.	
πρῶτο	ἐτίθην.	τίθης.	ἐτίθην.
	ἐτίθετον.	ἐτίθετον.	ἐτίθετην.
	ἐτίθεμεν.	ἐτίθετε.	ἐτίθεσθε.
πάρ.	τέθεικα.	τέθεικας.	τέθεικε.
	τέθεικατον.	τέθεικατον.	τέθεικατον.
	τέθεικαμεν.	τέθεικατε.	τέθεικασι.

Ἐτίθηκα τῆ ε̄ debuerat, διὰ τοῦ ἢ, ἀπὸ τοῦ ἦσω futuro; bco-
 τοꝝ mos optinuit, ut ἢ mutaret in ε̄ diphthongum.

πρῶτο	ἐτέθεικέν.	ἐτέθεικεις.	ἐτέθεικε.
	ἐτέθεικείτον.	ἐτέθεικείτον.	ἐτέθεικείτην.
	ἐτέθεικεμεν.	ἐτέθεικετε.	ἐτέθεικεσθε.
πρῶτο	ἔθηκα.	ἔθηκας.	ἔθηκε.

FORM. VERB.

παρ. και Γ εαν τεθεικω.	τεθεικης.	τεθεικη.
Ω εαν τεθεικητον.		τεθεικητον.
εαν τεθεικωμεν.	τεθεικητε.	τεθεικωσι.
Ω εαν θω. θη. θη.	εαν θητον.	θητον.
εαν θωμεν.	θητε.	θωσι.

Γ α παρ εμφοτα. ενεργητικα. ενεως. και $\text{Π} \text{Σ} \text{Ζ}$
Τ ιθεναι. παρ. και $\text{Π} \text{Σ} \text{Ζ}$. τεθεικεναι. $\text{Ω} \text{Υ} \text{Β}$ θειναι. $\text{Μ} \text{Χ}$ α ησηεν.
 Γ μετοχα ενεργητικα. ενεως. και $\text{Π} \text{Σ} \text{Ζ}$.

Ο τθεις. του τιθεντος. η τθεισα. της τθεισης. το τιθεν. του τιθεντος.

παρ. και $\text{Π} \text{Σ} \text{Ζ}$. Γ ο τεθεικος.	η τεθεικη.	το τεθεικος.
$\text{Ω} \text{Υ} \text{Β}$ ο θεις.	η θεισα.	το θεν.
$\text{Μ} \text{Χ}$ α ησηων.	η ησηουσα.	το θησον.

Γ δριζικα παθητικα. ενιως.

ενικα Τ ιθειμαι.	τιθεισαι.	τιθειται.
δυικα τιθειμεθον.	τιθεισθον.	τιθεισθον.
πλη. τιθειμεθα.	τιθεισθε.	τιθενται.
$\text{Π} \text{Σ} \text{Ζ}$. Γ ε τιθειμην.	τιθεισο. και ε τιθειου.	ε τιθειτο.
ε τιθειμεθον.	ε τιθεισθον.	ε τιθεισθη.
ε τιθειμεθα.	ε τιθεισθε.	ε τιθεντο.
παρ. Γ ιθειμαι.	ε τιθεισαι.	τεθειται.
τεθειμεθον.	τεθεισθον.	τεθεισθον.
τεθειμεθα.	τεθεισθε.	τεθενται.

Τεθειμαι. τη εε debuerat, qm̄ ptm̄ passiuū uerborū in μι amat habere in penultima ppria uocalem coiugationis; & ea quide breuem, ut δεδωκα δεδομαι. εσακα εσαμαι. Sed qm̄ ptm̄ actiuū hui' uerbi τιθημι propriam amisit penultimam & assumpsit. ε. diphthogum boeotorum more, eandem etiam retinuit & preteritu passiuum, ut τεθεικα. τεθειμαι.

παρ. Γ ε τεθειμην.	ε τεθεισο.	ε τεθειτο.
ε τεθειμεθον.	ε τεθεισθον.	ε τεθεισθη.

DE

ἐτέθειμεθα.	ἐτέθειθε.	ἐτέθειντο.
ⲉⲗⲁ Ⲅⲉⲧⲉⲑⲛ	ἐτέθης.	ἐτέθη.
	ἐτέθητον.	ἐτέθητην.
ἐτέθημεν.	ἐτέθητε.	ἐτέθησαν.
ⲉⲗⲁ Ⲅⲉⲑⲏⲥⲟⲙⲁⲓ.	τεθήσῃ.	τεθήσεσθαι.
τεθῆσόμεθον.	τεθήσεσθον.	τεθήσεσθον.
τεθῆσόμεθα.	τεθήσεσθε.	τεθήσονται.
ⲉⲗⲁ Ⲅⲉⲑⲏⲥⲓⲟⲙⲁⲓ.	τεθείσῃ.	τεθείσεσθαι.
τεθείσόμεθον.	τεθείσεσθον.	τεθείσεσθον.
τεθείσόμεθα.	τεθείσεσθε.	τεθείσονται.

Ⲅⲱⲣⲟⲥⲁⲕⲏⲅⲓⲕᾶ παθητικᾶ. ἐνεσῶς. καὶ ⲉⲛⲉⲥⲱⲥ.

ἐνικά	Τίθεσο. καὶ τίθου.	τίθειω. δὲνικά τίθεισθον.
ⲱⲗⲏ.	τίθεισθον.	τίθειθε.
		τίθεισθωσαν.
ⲱⲗⲁⲣ.	καὶ Ⲅⲉⲑⲏⲥⲓⲟ.	τεθείσθω. τεθείσθον.
	τεθείσθω.	τεθείσθων.
ⲉⲗⲁ	Ⲅⲉⲑⲏⲥⲓⲟⲙⲁⲓ.	τεθείσθωσαν.
ⲉⲗⲁ	Ⲅⲉⲑⲏⲥⲓⲟⲙⲁⲓ.	τεθείσθωσαν.
	τεθείσθωσαν.	τεθείσθων.

Ⲅⲱⲕⲏⲅⲓⲕᾶ παθητικᾶ. ἐνεσῶς. καὶ ⲉⲛⲉⲥⲱⲥ.

ἐνικά	Τίθειμην.	τίθειο.	τίθειτο.
δὲνικά	τίθειμέθον.	τίθεισθον.	τίθεισθην.
ⲱⲗⲏ.	τίθειμεθα.	τίθειθε.	τίθειντο.
ⲱⲗⲁⲣ.	καὶ Ⲅⲉⲑⲏⲥⲓⲟⲙⲏ.	τεθείο.	τεθείτο.
ⲉⲗⲁ	τεθείμέθον.	τεθείσθον.	τεθείσθην.
	τεθείμεθα.	τεθείσθε.	τεθείντο.

Accetu circūflexo sup penultimā primā, & scdā psona cuius uis numeri tā pntis tps q̄ pti pfecti nisi lōga sequat, qd & i aliis cōiugationib⁹ uerborū in ⲙⲓ omnino seruandum est.

ⲉⲗⲁ	Ⲅⲉⲑⲏⲥⲓⲟⲙⲏ.	τεθείης.	τεθείη.
		τεθείητον.	τεθείητην.
ⲱⲗⲁⲣ.	τεθείμεν.	τεθείητε.	τεθείησασθαι.

DE

ἐθικᾶμεθα.	ἐθίκασι.	ἐθίκασιτο.
ⲉϥⲃⲓⲗⲉⲑⲉⲙⲛⲏ	ἔθεσο. κὺν ἔθου.	ἔθετο.
ἔθεμεθον.	ἔθεσιν.	ἔθέσιν.
ἔέμεθα.	ἔθεσιν.	ἔθεντο.
ⲉϥⲁⲗⲉθῆσομαι.	θήσῃ.	θήσεσθαι.
θησόμεθον.	θήσεσθον.	θήσεσθον.
θησόμεθα.	θήσεσθιν.	θήσουσθαι.

Aduertēdū ē mediū p̄tīm p̄fectū, & p̄tīm plusq̄perfectū in his uerbis formari non posse, sicut neq; in uerbis circumflexis a quibus deriuantur, neq; Futurum secundum.

Γ̄ π̄ροσᾶκτικᾶ μέσα ἐνεσῶς. κὺν ⲉⲛⲉⲥⲱⲥⲏ

ⲉϥⲧῖθεσο. κὺν τῖθου.	τιθέσιν.	τιθέσιν.
τιθέσθον.	τιθέσθιν.	τιθέσθωσα.
ⲉϥⲃⲓⲗⲉθεσο. κὺν θοῖ.	θέσθιν.	θέσθον.
θέσθων.	θέσθιν.	θέσθωσα.

Γ̄ εὐκτικᾶ μέσα ἐνεσῶς. κὺν ⲉⲛⲉⲥⲱⲥⲏ

ⲉϥⲧῖθῖμην.	τιθεῖσιν.	τιθεῖτο.
ⲉϥⲃⲓⲗⲉθῖμην.	θεισιν.	θειτο.
θειμεθον.	θεισθον.	θεισθιν.
εἶμεθα.	θεισθιν.	θῆντο.
ⲉϥⲁⲗⲉθσοῖμην.	θήσοισιν.	θήσοισιτο.
θησοῖμεθον.	θήσοισθον.	θησοῖσθιν.
θησοῖμεθα.	θήσοισθιν.	θήσοισιτο.

Γ̄ ὑποσᾶκτικᾶ μέσα ἐνεσῶς. κὺν ⲉⲛⲉⲥⲱⲥⲏ

ⲉϥⲁⲛⲧῖθῶμαι.	τιθῆσιν.	τιθῆσθαι.
ⲉϥⲃⲓⲗⲉⲁⲛⲧῖθῶμαι.	θῆσιν.	θῆσθαι.
δυῖκα ἔἄν θῶμεθον.	θῆσθον.	θῆσθον.
ⲱⲗⲏ. ἔἄν θῶμεθα.	θῆσθιν.	θῶσθαι.

Γ̄ ἄπαρέμφοτα μέσα ἐνεσῶς. κὺν ⲉⲛⲉⲥⲱⲥⲏ

ⲉϥⲧῖθεσθαι. ⲉϥⲃⲓⲗⲉⲑῖσθαι. ⲉϥⲁⲗⲉθῖσθαι.

VERBO.

Γμετοχαι μέσαι ενεσώς κω

ο	τιβέιδνος	ή τιβειδνη	το τιβέιδνον
ο	θεβέιδνος	ή θεβειδνη	το θεβειδνον
ο	αδ θησοιδνος	ή θησοιδνη	το θησοόμενον

Γ δευτέρα συζυγία των εις μι. ρημάτων.

Secūda cōiugatio uerborū in μι a pfectis uerbis secūda cōiugatiōis circūflexorū fit, extrema in μι, ac penultima in η. mutatis, ut ισάω. ισῶ. ισῆμι. In duali uero, & plurali, ac i passiuīs η in α iterum uersa, ισάτον. ισάμεν. ισάμαι dicimus.

Γδρισικα ενεργητικα ενεσώς

εινικα	Ι'σημι	ι'σης	ι'σησι
		δυϊκα	ι'σατον
ωλην	ι'σαμεν	ι'σατε	ι'σασι
ο	ι'σην	ι'σης	ι'ση
		ι'σατον	ι'σατην
	ι'σομεν	ι'σατε	ι'σασα
ωδρ	ι'σακα	ι'σακας	ι'σακε
		εσακατον	εσακατον
	εσακαμεν	εσακατε	εσακασι

εε debuerat δια τ η a futuro ησῶ, sed ne coicidat cū εσηκα qd ē mediū ptm̄ κω τ εσηκω, mutata ē η in α. & εσακα factum est.

ο	εσακειν	εσακεις	εσακει
		εσακειτον	εσακειτην
	εσακειμεν	εσακειτε	εσακειςα
ο	εσησα	εσησας	εσησε
		εσησατον	εσησατην
	εσησαμεν	εσησατε	εσησα
ο	εσην	εσην	εση
		εσητον	εσητην
	εσημεν	εσητε	εσησα

E

ῥα ἄτ ῥήσω.

ῥήσεις.

ῥήσει.

ῥήσετον.

ῥήσετον.

ῥήσοιμθ.

ῥήσετε.

ῥήσουσι.

ῥ προσακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς, καὶ ῥ.

ἐνικὰ ῥ ῥαῖ. ῥάτω. δὺικὰ ῥάτων. ῥάτων. πλῆ. ῥάτε. ῥάτωσα.

παρ. καὶ ῥ ῥάκε. ῥάκῆτω. ῥάκετον. ῥάκετε. ῥάκῆτωσα.

ῥ ῥά. ῥ ῥήσον. ῥήσάτω. ῥήσατον. ῥήσάτων. ῥήσατε. ῥήσάτωσα.

ῥ ῥή. ῥήσι. ῥήτων. ῥήτον. ῥήτων. ῥήτε. ῥήτωσα.

ῥ εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς, καὶ ῥ.

ἐνικὰ ῥ ῥαῖην.

ῥαῖης.

ῥαῖην.

δὺικὰ ῥαῖήτων.

ῥαῖήτην.

πλῆ. ῥαῖήμθ.

ῥαῖήτε.

ῥαῖήσα. καὶ ῥαῖέν.

παρ. καὶ ῥ ῥάκοιμοι.

ῥάκοις.

ῥάκοι.

ῥ ῥάκοιμθ.

ῥάκοιτον.

ῥάκοίτην.

ῥάκοιμθ.

ῥάκοιτε.

ῥάκοιεν.

ῥ ῥάτ ῥήσαιμι.

ῥήσαις.

ῥήσαι.

ῥήσαιτον.

ῥήσάτην.

ῥήσαιμθ.

ῥήσαιτε.

ῥήσαιεν.

ῥ ῥάτ ῥαῖην.

ῥαῖης.

ῥαῖην.

ῥαῖήτων.

ῥαῖήτην.

ῥαῖήμθ.

ῥαῖήτε.

ῥαῖήσα. καὶ ῥαῖέν.

ῥ ῥάτ ῥήσοιμι.

ῥήσοις.

ῥήσοι.

ῥήσοιτον.

ῥήσοίτην.

ῥήσοιμθ.

ῥήσοιτε.

ῥήσοιεν.

ῥ ποτ ακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς, καὶ ῥ.

ἐνικὰ ῥ ῥανῖω.

ῥανῖς.

ῥανῖ.

δὺικὰ ῥανῖάτων.

ῥανῖάτων.

πλῆ. ῥανῖώμθ.

ῥανῖάτε.

ῥανῖώσι.

παρ. καὶ ῥ ῥανῖάκω.

ῥανῖάκῃς.

ῥανῖάκῃ.

ῥ ῥανῖάκωμθ.

ῥανῖάκῃτων.

ῥανῖάκῃτων.

VERB.

ἐὰν ἐσάκωιδν.	ἐσάκητε.	ἐσάκωσι.
Ⓢ Ⓢ ἄ Ἐὰν ἐσώσω.	ἐσώσῃς.	ἐσώσῃ.
	ἐὰν ἐσώσῃτον.	ἐσώσῃτον.
ἐὰν ἐσώσωιδν.	ἐσώσητε.	ἐσώσωσι.
Ⓢ Ⓢ β Ἐὰν ἐσώσω, ἐσώσῃ, ἐσώσῃ.	ἐὰν ἐσώσῃτον, ἐσώσῃτον.	ἐὰν ἐσώσωιδν, ἐσώσητε, ἐσώσωσι.
	Ἐὰν ἀρέμματα ἐνεργητικά, ἐνεσώσῃς καὶ ἄλλοις. (ἐσώσειν.)	
Ἰ'σάσαι. παρ. καὶ ἄλλοις ἐσάκῃσαι. Ⓢ ἄ Ἐσώσαι. Ⓢ β Ἐσώσαι. Ⓢ α Ἐσώσαι.	Ἰ'σάσαι. ἄ Ἐσώσαι. β Ἐσώσαι. α Ἐσώσαι.	Ἰ'σάσαι. ἄ Ἐσώσαι. β Ἐσώσαι. α Ἐσώσαι.
	Ἰ'σάσαι. ἄ Ἐσώσαι. β Ἐσώσαι. α Ἐσώσαι.	Ἰ'σάσαι. ἄ Ἐσώσαι. β Ἐσώσαι. α Ἐσώσαι.
δ Ἰ'σάσαι. τοῦ ἰσάντος.	ἡ ἰσάσαι. τῆς ἰσῆς.	τὸ ἰσάν. τοῦ ἰσάντος.
παρ. καὶ ἄλλοις ἐσάκῃς.	ἡ ἐσάκῃς.	τὸ ἐσάκῃς.
Ⓢ α ἄ Ἐσώσαις.	ἡ ἐσώσαις.	τὸ ἐσώσαις.
Ⓢ β ὀσάσαι.	ἡ ὀσάσαι.	τὸ ὀσάσαι.
Ⓢ α ἄ Ἐσώσωιν.	ἡ ἐσώσωιν.	τὸ ἐσώσωιν.
	Ἰ'σάσαι. ἄ Ἐσώσαι. β Ἐσώσαι. α Ἐσώσαι.	Ἰ'σάσαι. ἄ Ἐσώσαι. β Ἐσώσαι. α Ἐσώσαι.
ἐνικ ἄ Ἰ'σάσαι.	ἰ'σάσαι.	ἰ'σάσαι.
οὐκ ἄ ἰσάμεθον.	ἰ'σάδοιν.	ἰ'σάδοιν.
ω λη. ἰσάμεθα.	ἰ'σάδε.	ἰ'σάμεθα.
Ⓢ Ἰ'σάμεθον.	ἰ'σάδοιν.	ἰ'σάδοιν.
ἰσάμεθα.	ἰ'σάδε.	ἰ'σάμεθα.
παρ. Ἰ'σάσαι.	ἰ'σάσαι.	ἰ'σάσαι.
ἰσάμεθον.	ἰ'σάδοιν.	ἰ'σάδοιν.
ἰσάμεθα.	ἰ'σάδε.	ἰ'σάμεθα.
Ⓢ Ἰ'σάμεθον.	ἰ'σάδοιν.	ἰ'σάδοιν.
ἰσάμεθα.	ἰ'σάδε.	ἰ'σάμεθα.
Ⓢ α Ἐσάθη.	ἰ'σάθη.	ἰ'σάθη.
	ἰ'σάθητον.	ἰ'σάθητον.
ἰσάθηιδν.	ἰ'σάθητε.	ἰ'σάθησι.
Ⓢ α Ἐσάθησομαι.	ἰ'σάθησομαι.	ἰ'σάθησομαι.

DE

σαθησομεθον.	σαθησεατον.	σαθησεατον.
σαθησομεθα.	σαθησεατε.	σαθησονται.
μετ' ο' εσασομαι.	εσαση.	εσασεται.
λι' εσασομεθον.	εσασεατον.	εσασεατον.
εσασομεθα.	εσασεατε.	εσασονται.
Γ προς ακηρικα παθητικα ενεσως και $\frac{\text{α}}{\text{η}}$.		
Ι' εσασο, και ι' σω.	ι' σασθω, ι' σασθον.	ι' σασθων.
ω λη. ι' σασθε.	ι' σασθωσαη.	
παρ. και Γ' εσασο.	εσαστω.	ε' σασθον.
Π' ε' σασθων.	ε' σασθε.	ε' σασθωσαη.
Ⓢ α Γ' σαθητι.	σαθητω.	σαθητον.
σαθητων.	σαθητε.	σαθητωσαη.
Γ ευκηρικα παθητικα ενεσως και $\frac{\text{α}}{\text{η}}$.		
ενικα Ι' ε' σαμην.	ε' σαμω.	ε' σαμω.
δυνικα ε' σαμμεθον.	ε' σαμσθον.	ε' σαμσθην.
ω λη. ε' σαμμεθα.	ε' σαμσθε.	ε' σαμντω.
παρ. και Γ' ε' σαμην.	ε' σαμω.	ε' σαμω.
Π' ε' σαμμεθον.	ε' σαμσθον.	ε' σαμσθην.
ε' σαμμεθα.	ε' σαμσθε.	ε' σαμντω.
Ⓢ α Γ' σαθειην.	σαθειης.	σαθειη.
	σαθειητον.	σαθειητην.
σαθειημεν.	σαθειητε.	σαθειησω.
λι' α Γ' σαθησοιμην.	σαθησοιο.	σαθησοιοτο.
λι' ε' σαθησοιμεθον.	σαθησοιατον.	σαθησοιατην.
σαθησοιμεθα.	σαθησοιατε.	σαθησοιντω.
μετ' ο' Γ' ε' σασοιμην.	ε' σασοιο.	ε' σασοιοτο.
ε' σασοιμεθον.	ε' σασοιατον.	ε' σασοιατην.
ε' σασοιμεθα.	ε' σασοιατε.	ε' σασοιντω.
Γ υποτακηρικα παθητικα ενεσως και $\frac{\text{α}}{\text{η}}$.		
ενικα Γ' ε' αν' ε' σαμαι.	ε' σαμ.	ε' σαμ.

VERB.

δυνικὰ ἐάν ἴσάμεθον.	ἴσᾶσθον.	ἴσᾶσθον.
πλη. ἐάν ἴσώμεθα.	ἴσᾶσθε.	ἴσῶσθε.
παρ. κὼν ἴσαν ἴσᾶμαι.	ἴσᾶ.	ἴσᾶσθε.
ἐάν ἴσάμεθον.	ἴσᾶσθον.	ἴσᾶσθον.
ἐάν ἴσώμεθα.	ἴσᾶσθε.	ἴσῶσθε.
ἐάν ἴσαν σαθῶ.	σαθῆς.	σαθῆ.
	ἐάν σαθῆτον.	σαθῆτον.
ἐάν σαθῶμεν.	σαθῆτε.	σαθῶσι.

Ἰσᾶσθον παρθετικὰ ἐνεσῶς, κὼν ἴσᾶσθον.

ἴσᾶσαι. παρ. κὼν ἴσᾶσαι.	ἴσᾶσαι.	ἴσᾶσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.		ἴσᾶσθε.

Ἰμετοχὰ παρθετικὰ ἐνεσῶς, κὼν παρθετικὸς.

ὁ ἴσάμενος.	ἡ ἴσαμένη.	τὸ ἴσάμενον.
παρ. κὼν ἴσᾶμενος.	ἡ ἴσαμένη.	τὸ ἴσάμενον.
ἴσᾶσθε.	ἡ σαθῆσιν.	τὸ σαθῆν.
ἴσᾶσθαι.	ἡ σαθῆσθαι.	τὸ σαθῆσθαι.
ἴσᾶσθαι.	ἡ ἴσᾶσθαι.	τὸ ἴσᾶσθαι.

Ἰδριτικὰ μέσα ἐνεσῶς.

ἴσᾶμαι.	ἴσᾶσαι.	ἴσᾶσθε.
ἴσᾶμην.	ἴσᾶσο. κὼν ἴσῶ.	ἴσᾶτο.
ἴσᾶσθαι.	ἴσᾶσθε.	ἴσᾶσθαι.
ἴσᾶμεθον.	ἴσᾶσθον.	ἴσᾶσθον.
ἴσᾶμεθα.	ἴσᾶσθε.	ἴσᾶσθε.

Ἰμέσος ἴσᾶσθαι οὐκ ἔστι.

ἴσᾶσθαι.	ἴσᾶσθαι.	ἴσᾶσθαι.
ἴσᾶσθαι.	ἴσᾶσθαι.	ἴσᾶσθαι.
ἴσᾶσθαι.	ἴσᾶσθαι.	ἴσᾶσθαι.

Ἰπροσθητικὰ μέσα ἐνεσῶς, κὼν ἴσᾶσθαι.

ἴσᾶσθαι.	ἴσᾶσθαι.	ἴσᾶσθαι.
ἴσᾶσθαι.	ἴσᾶσθαι.	ἴσᾶσθαι.

διδῶκοιμι.	διδῶκοιτον.	διδῶκοίτην.
διδῶκοιτε.	διδῶκοιεν.	
δοῖν. δοῖντος.	δοῖντην.	
δοῖντες. δοῖνσαι.	καὶ δοῖεν.	
δώσοιμι.	δώσοις.	
δώσοιτον.	δώσοίτην.	
δώσοιτε.	δώσοιεν.	

Ἐπιποτακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς, καὶ ἑξῆς.

ἐνικά. ἔάν διδῶ.	διδῶς.	διδῶ.
δύϊκά, ἔάν διδῶτον.	διδῶτον.	
πλη. ἔάν διδῶμι.	διδῶτε.	διδῶσι.
παρ. καὶ ἔάν διδῶκω.	διδῶκῃς.	διδῶκῃ.
ἔάν διδῶκωμι.	ἔάν διδῶκῆτον.	διδῶκῆτον.
ἔάν διδῶκωμι.	διδῶκῆτε.	διδῶκῶσι.
ἔάν δῶ, δῶς, δῶ.	ἔάν δῶτον, δῶτον.	
ἔάν δῶμεν.	δῶτε.	δῶσι.

Ἄπαρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς, καὶ ἑξῆς.

Διδῶναι, παρ. καὶ πρὸς διδῶκέναί. Διδῶναι, μέλλ. ἄ. δῶσειν.
 Ἐμετοχαι ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς, καὶ ἑξῆς.

Ἐῖ διδούς, τοῦ διδόντος, ἢ διδούσα.	καὶ διδόν.
παρ. καὶ πρὸς διδούκῃς, ἢ διδούκῃα.	καὶ διδούκῃς.
Ἐῖ δούς, τοῦ δόντος, ἢ δούσα.	καὶ δόν.
μέλλ. ἄ. δάσων.	καὶ δῶσον.

Ἐδριστικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς.

ἐνικά Δίδομαι.	δίδοσαι.	δίδοσθε.
δύϊκά διδόμεθον.	δίδοσθον.	δίδοσθην.
πλη. διδόμεθα.	δίδοσθε.	δίδονθε.
Ἐῖ διδόμην.	ἔδίδοσο, καὶ ἔδίδου, ἔδίδοτο.	
ἔδιδομεθον.	ἔδίδοσθον.	ἔδίδοσθην.
ἔδιδομεθα.	ἔδίδοσθε.	ἔδίδοντο.

FORM. VERB.

παρ. δέδομαι.	δέδοσαι.	δέδοται.
δέδομενον.	δέδοσθον.	δέδοσθον.
δέδομεθα.	δέδοσθε.	δέδονται.
Πρ. Γ' δέδομην.	έδέδοσο.	έδέδοτο.
έδέδομενον.	έδέδοσθον.	έδέδοσθην.
έδέδομεθα.	έδέδοσθε.	έδέδοντο.
Θ. α' Γ' έδόθην.	έδόθης.	έδοθη.
	έδόθητον.	έδοθήτην.
έδόθημεν.	έδόθητε.	έδοθησαν.
Πρ. α. Γ' δοθήσομαι.	δοθήση.	δοθήσεται.
δοθήσόμενον.	δοθήσεσθον.	δοθήσεσθον.
δοθήσόμεθα.	δοθήσεθε.	δοθήσονται.
Πρ. Γ' δεδόσομαι.	δέδοση.	δέδοσεται.
Πρ. δ' δεδόσομενον.	δέδοσεσθον.	δέδοσεσθον.
δέδοσομεθα.	δέδοσεθε.	δέδουσονται.
Γ' προσκτικα παθητικα ενεως, και $\frac{\epsilon\iota\sigma\tau\iota}{\eta}$.		
ενικα Δ' ιδου και ιδου.	ιδουσιν.	ιδουσιν.
ιδουσιν. πλη.	ιδουσε.	ιδουσασαν.
παρ. και Γ' δεδουσα.	δεδουσα.	δεδουσα.
Πρ. δ' δεδουσαν.	δεδουσε.	δεδουσασαν.
Θ. α' Γ' δοθητι.	δοθητω.	δοθητων.
δοθητων.	δοθητε.	δοθητωσαν.
Γ' ευκτικα παθητικα ενεως, και $\frac{\epsilon\iota\sigma\tau\iota}{\eta}$.		
ενικα Γ' διδοιμην.	διδου.	διδουτο.
δουκα διδοιμενον.	διδουσθον.	διδουσθην.
πλη. διδοιμεθα.	διδουθε.	διδουντο.
παρ. και Γ' δεδοιμην.	δεδοου.	δεδοουτο.
Πρ. δ' δεδοιμενον.	δεδοουσθον.	δεδοουσθην.
δεδοιμεθα.	δεδοουθε.	δεδοουντο.
Θ. α' Γ' δοθειην.	δοθειης.	δοθειη.

	δοθέντων.	δοθέντων.
δοθέντων.	δοθέντες.	δοθέντων.
α' δοθέντων.	δοθέντων.	δοθέντων.
δοθέντων.	δοθέντων.	δοθέντων.
δοθέντων.	δοθέντων.	δοθέντων.
μετ' α' δοθέντων.	δοθέντων.	δοθέντων.
μετ' α' δοθέντων.	δοθέντων.	δοθέντων.
δοθέντων.	δοθέντων.	δοθέντων.

Γύρωμακλικά παθητικά. ενεώς. και $\frac{\alpha\alpha}{\pi\pi}$

ενικά. Εαν διδωμαι.	διδω.	διδωμαι.
δυσικά. Εαν διδωμενον.	διδωσθον.	διδωσθον.
ωλη. Εαν διδωμεθα.	διδωσθε.	διδωσθε.
παρ. και Εαν διδωμαι.	διδω.	διδωμαι.
μετ' α' Εαν διδωμενον.	διδωσθον.	διδωσθον.
Εαν διδωμεθα.	διδωσθε.	διδωσθε.
α' Εαν δοθω. δοθης. δοθη.	δοθη.	Εαν δοθων. δοθωντων.
Εαν δοθωμεν.	δοθητε.	δοθησι.

Γαπαρέμματα. παθητικά. ενεώς. και $\frac{\alpha\alpha}{\pi\pi}$

Γιδιδωται. παρ. και $\frac{\alpha\alpha}{\pi\pi}$. διδωσθαι. α' δοθηναι.
 μετ' α' δοθηςεσθαι. μετ' μετ' διδωσσεσθαι.

Γμετοχαι παθητικά. ενεώς. και $\frac{\alpha\alpha}{\pi\pi}$

Οδιδωμενης.	η διδομενη.	το διδομενον.
παρ. και $\frac{\alpha\alpha}{\pi\pi}$ ο διδομενος.	η διδομενη.	το διδομενον.
α' οδοθεις.	η δοθισα.	το δοθεν.
μετ' α' οδοθισομενος.	η δοθισομενη.	το δοθισομενον.
μετ' μετ' ο διδοσομενος.	η διδοσομενη.	το διδοσομενον.

ΓΟριστικά μέσα. ενεώς.

Γιδιδωμαι.	διδωσαι.	διδωται.
μετ' α' διδομην.	ειδιδοσο. και ειδ'δου.	ειδιδοτο.
α' ειδικαμην.	ειδικω. ειδικατο. ειδικαμενον. ειδικασθον. ειδικασθην.	ειδικαμεθα. ειδικασθε. ειδικακασθον.

dualis uero: & pluralis, ac passiuī penultima idē ū correptum, ut
 ζεύγνυτον. ζεύγνυμεν. ζεύγνυμαι. ū. enim anceps est, nec ullum habet
 ἀντίστοιχον in quod mutari possit, sed μακρῶς ἢ βραχείας, hoc est lō-
 ga, siue correpta linea notatur sic. ū. ū. *

Γ Ὀριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς.

ἐνικὰ Ζεύγνυμι.	ζεύγνυς.	ζεύγνυσι.
δουικά	ζεύγνυτον.	ζεύγνυτον.
πλη. ζεύγνυμεν.	ζεύγνυτε.	ζευγνυουσι.
Προσθητικὰ Γ Ἐζεύγνυν.	εζεύγνυς.	εζεύγνυ.
	εζεύγνυτον.	εζευγνύτην.
εζεύγνυμεν.	εζεύγνυτε.	εζεύγνυσαν.

¶ Nec ultra uariat. Quoniam hmoi. Verba si polysyllaba sunt in
 pñti solū, & pto imperfecto declinantur tā in actiuis q̄ in passiuīs.
 Si uero dissyllaba: & futurum primū, & 2m aoristum hnt, ut κλύ-
 μι. κλύσω. βέκλυν. sicut pñti imperfectum.

Γ προσθητικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς. κὺμ $\frac{\epsilon\sigma\sigma\iota}{\pi\zeta}$.

ἐνικὰ Ζεύγνυμι.	ζευγνύτω.	δουικά	ζεύγνυτον.
ζευγνύτων.	πλη. ζεύνυτε.		ζευγνύτωσαν.
ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς. κὺμ $\frac{\epsilon\sigma\sigma\iota}{\pi\zeta}$.			ζευγνύμαι.

Γ μετοχαί ἐνεργητικαί ἐνεσῶς. κὺμ $\frac{\epsilon\sigma\sigma\iota}{\pi\zeta}$.

Ὁ Ζευγνύς. τοῦ ζευγνύντος.	ἡ ζευγνύσα.	τῆς ζευγνύσης.
τὸ ζευγνύν.		τοῦ ζευγνύντος.

Γ Ὀριστικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς.

ἐνικὰ Ζεύγνυμαι.	ζεύγνυσαι.	ζεύγνυται.
δουικά ζευγνύμεθον.	ζεύγνυσθον.	ζεύγνυσθον.
πλη. ζευγνύμεθα.	ζεύγνυθε.	ζεύγνυται.
Προσθητικὰ Γ Ἐζευγνύμην.	εζεύγνυσο.	εζεύγνυτο.
εζευγνύμεθον.	εζεύνυσθον.	εζευγνύσθην.
εζευγνύμεθα.	εζεύγνυθε.	εζεύγνυντο.

Γ προσθητικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς. κὺμ $\frac{\epsilon\sigma\sigma\iota}{\pi\zeta}$.

Ζεύγνυσο.	ζευγνύσθω.	ζεύγνυσθον.
-----------	------------	-------------

VER

ζευγνύσων. ζεύγνυθε. ζευγνύσασαν.

Γὰρ ἀρεμέφρατα παθητικά ἐνεσῶς, κὼ, $\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\zeta}$. ζεύγνυσθαι.

Γμετοχάι παθητικῶν, ἐνεσῶς, κὼ, $\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\zeta}$.

Ὁ ζευγνύμενος. ἡ ζευγνυμένη. τὸ ζευγνύμενον.

Oratiuus modus. & Subiūctiuus in hac quarta cōiugatione
nō iueniūt, p̄tim q̄ai u su nō sūt, p̄tim q̄a formari nō possunt.

Γυπαρητικόν ῥήμα. hoc ē substantiuū uerbū, ἐνεσῶς.

ἐνικά. εἶμι. εἶς, κὼ, εἶ. εἶσι. δυϊκά. ἐσον. ἐσον. πλη. εσμέν. ἐσέ. εἶσι.

$\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\zeta}$ ἦν. ἦς, ἦ. δυϊκά. ἦτον. ἦτην. πλη. ἦμεν. ἦτε. ἦσαν.

μέσο. $\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\zeta}$ ἐσομαι. ἐση. ἐσεται.

ἑσοίμεθον. ἐσεσθον. ἐσεσθον.

ἐσοίμεθα. ἐσεσθε. ἐσονται.

Γυπροακητικά. ἐσῶς, κὼ, $\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\zeta}$.

ἐνικά. ἔσο. κὼ, ἔσι. ἔσω. δυϊκά. ἔσον. ἔσων. πλη. ἐσε. ἐσασαν.

Γευκητικά. ἐνεσῶς, κὼ, $\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\zeta}$.

ἐνικά. εἶμι. εἶς, εἶ. εἶσι. δυϊκά. εἶητον. εἶήτην. πλη. εἶμεν. εἶτε. εἶσαν.

μέσος. $\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\zeta}$ ἐσοίμην. ἐσοιο. ἐσοιτο.

ἐσοίμεθον. ἐσοίσθον. ἐσοίσθον.

ἐσοίμεθα. ἐσοίσε. ἐσοιντο.

Γυπστακητικά. ἐνεσῶς, κὼ, $\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\zeta}$.

ἐνικά. εἶν ὦ. ἦς, ἦ. δυϊκά. εἶν ἦτον. ἦτον. πλη. εἶν ὦμεν. ἦτε ὦσι.

Γὰρ ἀρεμέφρατα. ἐνεσῶς, κὼ, $\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\zeta}$.

εἶναι. μέσο. $\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\zeta}$ ἄσεσθαι.

Γμετοχάι. ἐνεσῶς, κὼ, $\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\zeta}$.

Γὸν. τοῦ ὄντος. ἡ οὔσα. τῆς οὔσης. τὸ ὄν. τοῦ ὄτος.

μέσος. $\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\zeta}$ Γὸ ἐσόμενος. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi substantiuū, q̄a in cōmu-
nī usu habeantur.

τέλος τῶν ῥημάτων.

¶ περὶ ἀντωνυμίας.

ωντωνυμία ἐστὶ μέγας λόγος κλιτοῦ, ἀντὶ ὀνόματος, παραλαμ-
βανομένη, idest. Pronomen ē pars orōnis declinabilis
pro noīe aσιύpta. Cui accidit quattuor, Ἐνῆ, numeri.
casus, & πρῶτα. ἀντωνυμιῶν. ἢ μὲν πρῶτό τυπος, ἢ δὲ κτη-
τικῆ, ἢ δὲ δεικτικῆ, ἢ δὲ ἀναφορικῆ, ἢ δὲ σύνθετος, hoc ē Pro-

nomīnum aliud quidem primitiū. Aliud possessiū. Aliud de-
mōstratiuum. Aliud relatiuum. Aliud autem compositum.

¶ Primitiua quidem tria. ἐγώ, σὺ, ὅς. Horum declinationes po-
sitiua hæ. περὶ τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐνικά ἢ εὐθεία, ἐγὼ ἢ γενικὴ ἐμοῦ, ἢ δοτικὴ ἐμοί ἢ αἰτιατικὴ ἐμέ, δυϊκὰ ἢ
εὐθεία, καὶ αἰτιατικὴ, ἐγὼ ἢ γενικὴ, καὶ δοτικὴ ἐγὼ, πλῆ, ἢ εὐθεία ἡμεῖς, ἢ
γενικὴ, ἡμῶν ἢ δοτικὴ ἡμῖν, ἢ αἰτιατικὴ ἡμᾶς. ¶ δευτέρου.

Ἐνικά σὺ, σοῦ, σοί, σέ, δυϊκὰ σφῶ, σφῶν, πλῆ, ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

¶ τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἐνικά ὅς, ὄν, ὄν, ἐ, δυϊκὰ σφέ, σφίν, πλῆ, σφεῖς, σφῶν, σφισί, σφάς.

Appellantur ἐνὶ κλίσεις θεματικαί, hoc ē declinationes positiua
quā unaqueq; uox suā ipsius ē positio, nec altera ab altera regu-
latur, sicut in nominibus, & uerbis,

¶ Possessiuua uero a primitiuis deriuata octo, ἐμός, σός, ὄν, ἡμιτέρος
σφωῖτέρος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος, quorū tria a genitiuis sin-
gularibus fiunt, hoc ē ἐμός, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ, σός ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὄς ἀπὸ
τοῦ ὄν, duo uero a ntis dualibus hoc ē ἡμιτέρος, ἀπὸ τοῦ ἡμι, σφωῖ-
τέρος, ἀπὸ τοῦ σφωῖ, & hæc de duobus tm̄, a duali numero tertiā
πρῶτα nō fit πρῶτα possessiū, A notis uero pluralibus tria fi-
unt πρῶτα hoc ē ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ὑμέτερος, ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς,
σφέτερος, ἀπὸ τοῦ σφεῖς, & hæc oīa trium sunt generū, masculina
enim, & neutra tertiā declinationē simpliciū sequuntur, Ecce mi-
na uero secundam, & in eorum declinatione articulos suscipiunt
tanq̄ adiectiua nomina, ut ὁ ἐμός, τοῦ ἐμοῦ, ἡ ἐμή, τῆς ἐμῆς, ἡ ἐμόν.

FORM. VERB.

τοῦ ἐμοῦ sicut ὁ καλὸς ἢ καλῆ, γὰρ καλόν. Sic & ὁ σὸς, ἢ σῆ, γὰρ σόν, ὁ ὄς, ἢ ὄν, γὰρ ὄν. Deriuatiua uero in ῥος in ᾠ mittūt femininū, & id quoq; in obliquis seruant ut νωίτερος, ἢ νωίτέρα, τῆς νωίτερας, τῆ νωίτερας, &c. ¶ Demonstratiua aut̄ duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος, quoq; talis ē in flexio. ¶ ἐνικὰ οὗτος, τοῦτου, τούτῳ, τούτον, ᾧ, οὗτος, δυνικά τούτῳ, τούτοι, ᾧ τούτῳ, πλὴν οὗτοι, ταύτων, τούτοις, τούτους, ᾧ οὗτοι, θηλικὰ αὐτή, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ᾧ αὐτή, οὐδέτερα τοῦτο, τουτου, τούτῳ, τοῦτο, ᾧ τοῦτο.

ἐκεῖνος.	ἐκεῖνου.	ἐκεῖνῳ.	ἐκεῖνον.
ἐκεῖνη.	ἐκεῖνης.	ἐκεῖνῃ.	ἐκεῖνην.
ἐκεῖνο.	ἐκεῖνου.	ἐκεῖνῳ.	ἐκεῖνο.

¶ Relatiuum aut̄ unū, & ipsum quoq; triū existit generum. αὐτός, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν, αὐτή, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν.

¶ αὐτό, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. Huius aut̄ pronominis propriū est significatio trium personarū, ut αὐτός ἐγώ, αὐτός σύ, αὐτός ἐκεῖνος, & leuē spm̄ semper habet. Si uero αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν aspirata inueniantur sciendum ea pronomina reciproca esse: & ab ἑαυτοῦ deducta κατὰ ἀφάρσεων; nā aspiratio quæ erat super ē eadem etiā super αῶ seruatur.

¶ Pronomina composita tria, quæ nomiuatiuū non habent, s. ἑμαυτοῦ, σεαυτοῦ, & ἑαυτοῦ. Et hæc quoq; trium sunt generum. Sed ad uertendum est composita primæ, & scdæ personæ in tribus casibus singularis nomeri solum uariari, tertiæ uero etiā; in plurali, nec solum coniunctim, sed etiam diuīsim.

¶ τοῦ πρώτου προσώπου.

ἑμαυτοῦ, ἑμαυτῷ, ἑμαυτόν, ἑμαυτῆς, ἑμαυτῇ, ἑμαυτήν, ἑμαυτοῦ, ἑμαυτῷ, ἑμαυτό.

¶ τοῦ δευτέρου προσώπου.

σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν, σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό, καὶ κρᾶσι, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν, σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό.

τοῦ τρίτου,

Ξαυτοῦ. ξαυτοῦ ξαυτόν. ξαυτῆς. ξαυτῆ. ξαυτήν. ξαυτοῦ. ξαυτοῦ. ξαυτό.
 Ψαλη. ξαυτῶν. κησφῶν αὐτῶν. ξαυτοῖς κησφίσιν αὐτοῖς. ξαυτοῦς.
 κησφάς αὐτοῦς. περί προθέσεως.

Πρόθεσις ἐστὶ μέρος λόγου ἀκλιτον προτιθέμειον πάντων τῶν λόγου μερῶν
 κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν. ἢ τοιούτων αἴτιν. hoc est, propositio ē ps
 orationis ideclinabilis: quæ proponit oibus partibus orationis p com
 positionē, uel appositionē, siue cōstructionē. p cōpositionem, ut
 ἐμπερος. peritus, p appositionē siue cōstructionē: ut ἐν δίκῳ. i do
 mio. Accidunt autē propositioi tria. τὸ δύνεσθαι. id est acui. τὸ φιλοῦσθαι.
 hoc est principalē syllabā leuigari, demptis, quæ i principio n hnt
 ut ὑπὸ. ὑπὲρ. τὸ βραχυκαταληκτέον. hoc ē extremā syllabā corri
 pi. duabus exceptis, uidelicet εἰς, & ἐξ. sunt autē numero decem
 & octo tm̄ diuersas singulæ hntes significationes, Quæ sex sūt
 monosyllabæ, Scilicet, ἐν. εἰς. ἐξ. σύν. πρὸς. πρὸ. Duodecim uero di
 syllabæ: ut ἀνά. κατὰ. διά. μετὰ. παρά. ἀντί. ἐπί. ἀμφί. ἀπὸ. ὑπὸ
 ὑπὲρ. Sed de earum cōpositioē & cōstructionē in secūdo tractatu la
 tissime dicetur.

Περί ἐπιρρημάτων.

Επιρρημα ἐστὶ μέρος λόγου ἀκλιτον προταπόμενον. αὐτοῦ τοῦ ῥήματος.
 ἢ ὑποταπόμενον. hoc est. Aduerbiū est pars orationis indeclinabi
 lis: quæ proponitur uerbo: aut subiūgitur. Cui accidunt duo εἶδος.
 κησχημα hoc ē spēs, & figura. Spēs duæ primitiua ut νῦν. Deri
 uatiua, ut νυνί. Figuræ duæ simplex ut πάλαι. Composita ut πρὸ
 πάλαι. Aduerbioῦ aliqua sunt χρόνου σημαντικὰ id est tps signi
 ficatiua: ut νῦν nunc τότε tunc. ποτὲ aliquando ἡδὴ iam, ἄρτι nu
 per. ἀντίκα' statim, παραχρῆμα statim. ἀνθὺς rursus ἐξαίφνης repēte
 τέως interea tantisper. ἕως donec usque. ἀνίκα qñ ἔπειτα μετέ
 πειτα postea. ἐπειρὲς πειδὴ. ἐπειδ' ἂν postq̄ cū. σήμερον. hodie. αὔρι
 ον cras. μεθούριον perēdie. χθές κη ἐχθές. heri. πρὸχθές nudius ter
 τί? πάλαι diu. ολίγον ἄρτιως. mō. ἐνθὺς κη ἐνθὺς statim. πρὸι mane.

ADVERBIO

ἑσπέρας uesperī. ἐφ' ὅσον dum. ἀεὶ αἰεὶ αἰὲν semper. ὄφρα donec
dum. τόφρα tantisper interea.

Alíqua autem τόπου. ἰ. loci. ἐν τῷ αὐθιᾷ hic. ἐκ εἰ ἰλλίε. ἰbí. ἐκ εἰσε ἰλλυε.
ἐκ εἰθεν ἰνδε. εἰσω. καὶ εἰσω ἰντὺς ἰντρο. ἐξω foris foras. αὐτὸν ἰλλίε.
τοῦ quo. ὅ τοι quo. ὅθεν unde. ὅθεν ἠοθεν undectiq;. αὐτὸθεν ex eo
dem loco. δεῦρο huc. αὐτὸσε ἰστuc. ἀνω supra. κατω infra. ἔμπρο
θεν ante. ὅ τοιεν retro. ἐγγύς prope. τὸ ῥῥω procul. τοῦ ubi. οἰδα
μοῦ nec ubi. οἰδα μῆν ἠντῆ. ὅ του ubi. ὅ τοθεν ἠν. ἔνθεν ἰνδε. ἐπέκεινα
ultra. μακρὰν λόγε procul. ἐκ δεξιῶν. destrorsū. ἐξ αριστερῶν sinistrorsū.

Alíqua aut̄ τοιοῦτητος. ἰ. qualitatis: ut εὖ bene. καλῶς bene. ἠδέως ἰν
cūde. σοφῶς sapienter. ὠραίως pulchre, quæ nēpe & mediētatis
dicuntur, qm̄ a gō plurali noium adiectiuorū fiunt, qui mediū
dicūt. ἰ. cōis, cum sit ois generis. ut τῶν καλῶν τῶν σοφῶν. ἰν qui
bus ἦ ἰν ὄ uerso, καλῆς fit, & σοφῆς. Cætera uero cum aliunde
deriuentur hanc non affequuntur denoiatiōē, ut κυνηδὸν canī
ne. βοτρυδὸν racematim. ἀγελιδὸν gregatim.

Alíqua uero τοσοῦτητος. ἰ. q̄titatis, ut ἅπαξ semel. δῖς. bis. τρῖς ter.
τετρακῖς quater. ὀλάκῖς sæpe. ὀλιγάκῖς raro.

Alíqua aut̄ ἀθροίσεως. ἰ. cōgregatiōis, ut ἅμα simul. ὁμοῦ una. συλ
λήβδην cōprehensim. ἀθρόως confertim.

Alíqua aut̄ διαρέσεως. ἰ. diuisionis: ut ἀνευ sine. χωρῖς seorsum.

Alíqua uero ἐξαιρέσεως. ἰ. electiōis. siue exceptiōis, ut ὅλων p̄ter.

Alíqua aut̄ παρακελεύσεως. ἰ. hortatiōis, ut εἶα εἶα. ἄγε age. ἄγετε
agite. εὖγε euge. φέρε age.

Alíqua aut̄ τάξεως. ἰ. ordinis, ut ἐξῆς deinceps. ἐφεξῆς deinceps. εὐ
θύς. εὐθέως statim. ἐξαίφνης repente. αὐτίκα statim.

Alíqua aut̄ ὁμοιωσεως. ἰ. similitudinis, ut ὡς tanq̄. ἕπερ quemadmo
dum. οὕτως sic. καθάσicut. καθάπερ sicut. ἢ uelut ueluti. ὡς ἔστι. ὅν
τροπον quemadmodum.

Alíqua autem ἀποσείσεως. ἰ. separatiōis, ut ὡς ἔστι.

F

Aliqua autem συγκρίσεως, idest comparationis, ut μάλλον magis
πλέον plus. ἢ πῶν mínus.

Aliqua autem ἐπιτάσεως, idest intensiōis, ut λίαν ualde. ἄγαν mul-
tum. πάλτη profus. πάλτελως penitus. πάντα πασιν omnino.
πάνυ nímiūm. σφοδρῶς uehementer. μέγιστο maxime.

Aliqua ἀφέσεως, idest remissionis, ut ἤρεμα quiete: ἡσυχῆ quiete.
μόγισ, μόλις uix. βραδέως tarde. βράδην passim. ὥσεί feré.

Aliqua autem βεβαιώσεως, idest confirmationis, ut δηλαδὴ. profe-
στό. δὴ πῶθεν nempe. πάντως omnino. ὄντως uere. ἤ. reuera.

Aliqua αὐτὴ κατωμόσεως, idest iurandi, ut ναι certe. νῆ per.

Aliqua autem ἀπομόσεως, idest abiurandi, ut μά per.

Aliqua αὐτὴ ἀρνήσεως, idest negandi, ut οὐ non. οὐχί inō. οὐχ οὐν non igitur.
οὐδ' αὖτως nullo modo. ἢ κίς αὖ mínime. οὐτε neq. οὐδ' neq.

Aliqua αὐτὴ ἀπαγορεύσεως, idest prohibitiōis, ut μὴ ne. μηδ' αὖτως nequaquam.

Aliq' αὐτὴ εἰκασμοῦ, idest euēτ', ut ἴσως forte. τὰχα fortuitu. τυχόν forte.

Aliqua αὐτὴ ἐρωτησεως, idest interrogatiōis, ut πόθεν ubi. πού quo.

Aliqua autem δέξεως, idest demonstratiōis, ut ἰδού ecce. εἴτι' en.
ἔδε huc. ἐκεῖ illuc. ἐνθάδε hic.

Aliqua autem κλήσεως, idest uocandi, ut εἰδ'.

Aliqua autem διασαφήσεως, idest declaratiōis: ut ἡ γὰρ uidelicet.
οἷον ut. uidelicet. τουτέστι hoc est.

Aliqua autem θέσεως, idest positionis: ut ἀναγνώσειον legendum γραπτό-
ν. scribendum. πλεύσειον nauigandū. dicuntur enim positionis
quā determināt siue positionē rei, siue deliberationē.

Aliqua autem εὐχῆς, idest uoti: ut εἴθε. ὄφελον' utinam.

Aliqua autem χετλιασμοῦ, idest exclamationis: ut ὦ heu. ἴ' ου heu. οἴ μοι
heu míhí. αἴ ἴ' ὦ heu.

Aliqua αὐτὴ θαυμασμοῦ, idest admirationis: ut ὦ. φεῦ.

Aliqua αὐτὴ θεταισμοῦ, idest furētis: ut εὐοῖ heu. euoc. εὐαὶ heu.

Aliqua αὐτὴ ἐκπλήξεως, idest percussiois: ut ἄ. ἄ. ἡράκλεις hercules.

CONIUNCTIONIONĒ.

Γ̄ π̄δ̄ῑ συνδ̄έ̄σμου.

Οὐδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἀκλιτον συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως. hoc est. Coniunctio est pars orationis in declinabilis coniungens alias partes orationis in sententiā cū ordine. Accidit autem coniunctioni ἡμίμα. Figura. Simplex, ut ἐπεὶ. Cōposita ut ἐπεὶ δὲ. Coniunctionum.

Αἰτίμα συμλεκτικοί. ἰ. Copulatiua: ut ἰδὲ, quidē, δὲ, autem, τε φ. καὶ &c. ἀλλὰ, ἀτὰρ, αὐτὰρ sed, ὅτι φ.

Αἰτίμα αὐτὸ διαζευκτικοί. ἰ. disiuctiua, ut ἢ, uel ἢτοι, siue, ἢέ, siue.

Αἰτίμα αὐτὸ συναπτικοί. ἰ. cōtinuatiua: ut εἰ si. εἴπερ, εἴδὲ, εἰδὲ ἢπερ, siquē.

Αἰτίμα αὐτὸ παρασυναπτικοί. ἰ. idest Subcontinuatia. ut ἐπεὶ, ἐπεὶ περ, ἢ, ἐπεὶ δὲ, ἐπεὶ δὲ ἢπερ quoniam.

Αἰτίμα αὐτὸ αἰτιολογικοί. ἰ. idest Causales: ut ἵνα, ὅπως, ὄφρα ut, ἵνα enim, ὅτι quia, διότι quia, καθότι quia, ἕνεκα causa, οὕνεκα quia.

Αἰτίμα αὐτὸ ἀπορηματικοί. ἰ. dubitatiua, ut ἄρα an, μὴ nun, μή an.

Αἰτίμα αὐτὸ συλλογιστικοί. ἰ. idest collectiua, siue rationales: ut ἄρα ergo, ἀλλὰ ἀλλὰ μὲν at, οὖν igitur, τοίνυν igitur τοιγαύτοι, ἵτα φ. τούτοι γαρ οὖν ergo.

Αἰτίμα αὐτὸ παραπληρωματικοί. ἰ. idest repletia, ut δὲ, ἰαμ. ῥά nempe, θὴν quidem, νὺ certe, τοῦτο, αὖ, οὖν, πέρ, πώ, μὲν δὴ τα. γέ, quidem. At γέ non solum repletia est, sed etiam diminutia pro saltem, & causalis.

Αἰτίμα αὐτὸ δυνητικοί. ἰ. potestatis: ut ἀν, κέ, κέν, utiq; quae apud potas repletia etiam iueniuntur.

Αἰτίμα αὐτὸ διακριτικοί, siue ἐπιλεκτικοί. ἰ. idest differtia siue electiua: ut ἢ ῥ.

Αἰτίμα αὐτὸ ἐλαττωτικοί. ἰ. idest extenuatiua, siue diminutiua, ut γοῦν, γέ, saltem.

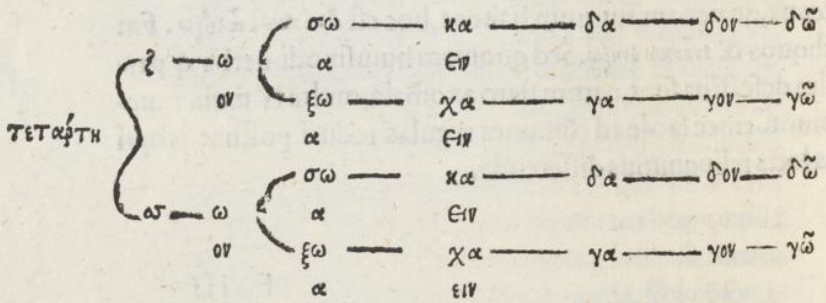
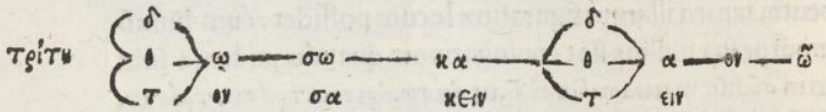
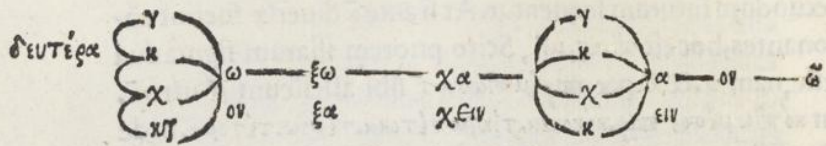
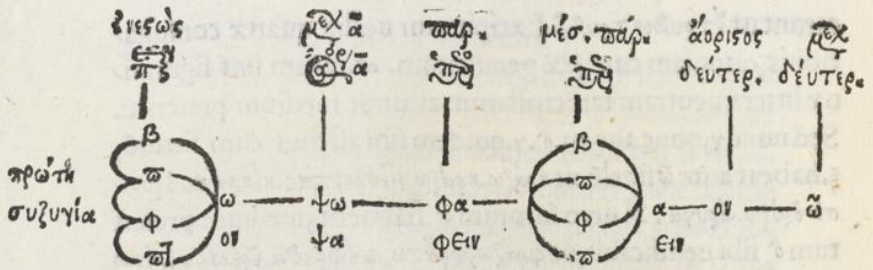
Αἰτίμα uero ἐναντιωματικοί. ἰ. aduersatiua: ut ὁμως, tamē, καὶ τοι etfi καὶ περ ῥῥ, ἕμωης tamen, εἰ καὶ etfi.

¶ De Formatione Verborum.

OMne uerbum aut in ω desinit, & id quidē si grauē habet accē-
 tum βαρύτονον appellat, ut τυύω. Si circūflexū περιωρόνον, ut
 ποιω. Aut in $\mu\iota$, & id a terminatione nomen assumpsit ἢ εἰς $\mu\iota$.
 hoc est uerbum in $\mu\iota$, ut τῖθημι. βαρύτονα quidē in sex distin-
 guuntur Cōiugationes partim p cōsonātes, partim p uocales,
 atq; diphthōgos. Prima igitur coniugatio tres mutas añ ω fina-
 lem sibi uēdicat. β . φ . χ . Secūda tres alias, uidelicet γ . κ . λ .
 Tertia tres extremas. hoc ē. δ . θ . τ . Quarta ex duplicibus unā
 rātam. ꝛ. scilicet, & geminatū. σ . Quinta quattuor imutabiles
 hoc ē. α . μ . ν . ρ . Sexta oēs uocales pter. η . & oēs diphthōgos p-
 prias, & unā ipropriam, η . scilicet. Quæ qdē oēs, siue cōsonātes
 sint, siue uocales, siue diphthōgi, cū imediate ω . finalē ipsius the-
 matis pcedāt χαρακτηριστικά, hoc est figuratiuæ litteræ appellāt,
 p eas enim unūquodq; Verbū discernit quorū sit cōiugatiōis.
 Quæ uero superfluūt ex dictis litteris, hoc est ψ . ξ . σ . χαρακτη-
 ριστικά sūt futurorum. Nā futurū primæ cōiugationis ψ . sibi uēdi-
 cat. secundæ ξ . Futurum uero tertiæ, & aliarū quæ sequūtur. σ .
 & si uerba quintæ cōiugatiōis ob icōcinitatē illud abnuāt, &
 quattuor imutabiles, hoc est, α . μ . ν . ρ . ut ppria χαρακτηριστικά
 sibi uendicent. Tot etiā sūt pfectōrū ptōz χαρακτηριστικά. uideli-
 cet. ϕ . χ . κ . Nā si futurum hēt. ψ . ptm hēt. ϕ . Si. ξ . χ . Si. σ . aut
 quāpiā ex imutabilibus, κ . Vnde cū sex tēpora uerboz quāsdā
 habeant iter se cognationes, Cōsonātes quoq; inter se sortita
 sunt. Nā ptm ipfectū cū naturā pntis sapiat eiusdē sibi cōsonā-
 tē afficiuit. ut τυύω ἔτυον. Ptm uero plusq; perfectū p ipfecti,
 ut τέτυφα. ἔτετυφην. Quēadmodū & primus aoristus futu-
 ri, ut τυύω, ἔτυα. At mediū ptm cōsonātē pntis, quā figurati-
 uā uerbi appellamus, assumpsit, ut τριβω. μέσος παρὰ τέτριβα.
 Eandē quoq; & Secūdus aoristus, & secūdū Futurū sibi uēdi-

FORM. VERB.

earunt ut ἔτρουβον τρουβῶ. Excipiuntur uerba quartæ confuga-
 tionis, quoniam cum ξ & geminatum. σ. earum sint figurati-
 uæ litteræ neutram tamen illarum assumit medium preteritū.
 Sed nunc γ, nunc autem δ. γ. quidem sibi afficiuit cum futurū,
 ξ. habeat ante ὦ finalē. ut κρᾶξω. κρᾶξω μέσος. παρ. κέκραγα. ὀρύσ-
 σω ὀρύξω. ὀρύγα. Si uero futurum σ habuerit, medium preteri-
 tum δ sibi uendicabit, ut φραξω. φράσω. πέφραδα. ἐρέσω. ἐρέσω
 ἤρεδα, si in usu habeatur. Hoc idem & secundus Aoristus, &
 secundum futuram sequentur. At si ante ὦ diuersæ fuerint cō-
 sonantes, hoc est π. κτ. μν. Scito priorem illarum figuratiuā
 esse, nam π. & κ. per παρ. ἐμπίωσι τ sibi afficiunt. μ. uero ὦ.
 ut κόπιω μέσος παρ. κέκοπα. τίπιω τέτοκα. τέμιω. τέτομα. In de-
 finentibus autem in σκῶ et si ante ὦ duæ existant consonantes
 neutra tamen illarum figuratiuæ locum possidet. cum huius-
 modi uerba nullius sint coniugationis quandoquidem a futu-
 ro in σῶ sūt πλεονασμῶ τῶ κ. ut ἀρεσω. ἀρεσκω. τρώσω. τρώσκω.
 & similia quæ usq; ad parataticum solum uariātur, duobus ex-
 ceptis, quæ etiam futurum habent, hoc est ἀλύσκω. ἀλύξω. Et
 aliquos & θνήσκω θνήξω. Sed quoniam huiusmodi uerba q̄ par-
 tim defectiua sunt, partim uero anomala, multa & uaria inue-
 niuntur: nec facile ad cōmunes regulas reduci possunt, propri-
 is locis relinquimus differenda.

FORM. VERB.

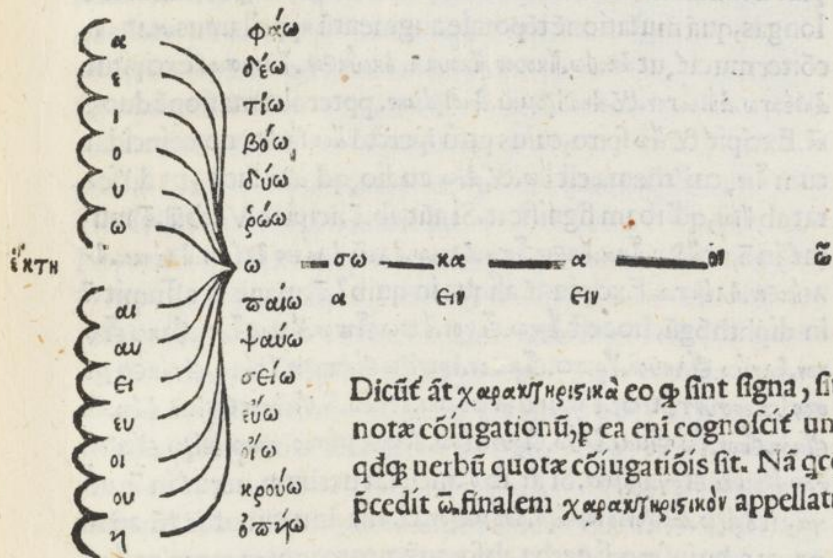
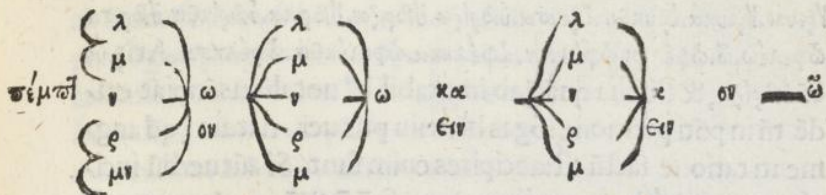
ἕνεώς

μεσ.ωα

ἀόριστος

δέυτε

Dicunt autem χαρακτηρισικὰ εὐφραστὰ signa, siue
 notæ cōiugationū, per ea enī cognoscit̃ unū
 quodque uerbum quanta cōiugatiōis sit. Nam quod
 præcedit ω finalem χαρακτηρισικὸν appellatur.

¶ De augmento Præteritorum.

Omne Verbū incipit aut a uocali, aut a cōsonate. Si a uocali, aut a simplici, aut a diphthōgo. Si a simplici, aut a mutabili aut ab imutabili. Si ab imutabili, hoc est. η. ι. υ. ω. nulla fit uocaliū mutatio i ptis, ut η χέω. η χῶ. η χέον. η χουν. η χηκα. η χηκειν. η χησα. ἰ ξεύω ἰ ξευον. ἰ ξευκα. ἰ ξευκειν. ἰ ξευσα. ὑ βρίζω. ὑ βρίζον. ὑ βρικα. ὑ βρικειν. ὑ βρισα. ὠ φελέω. ὠ φέλεον. ὠ φέλου. ὠ φέληκα. ὠ φέληκειν. ὠ φέλησα. Ἀτι ξεύω & ὑ βρίζω, & similia quæ ab imutabilibus uocalibus incipiāt easdē tñ in pñti positione lōgas hēnt: in ptis uero natura: qd augmenti ratione factū est: incipientes enim sunt. Si aut uerbū incipiat a mutabilibus uocalibus, hoc est α. ε. & ο. in ptis mutant i longas, quā mutationē tēporale augmentū appellamus. α. in η. cōiter mutat, ut ακούω. η κουν. η κουκα. η κούκειν. η κούσα, excipitur ἀνθέσω. ἀνθεσον. & ἀνδίζομαι. ἀνδιζόμεν. ppter alternationē duorum ηη. Excipit & ἄω spiro, cuius ptm̄ iperctū ἄον facit, ne coincidat cum ἦον, cuius thema est ἔω. & αἰω audio, qd αἰον facit, ut differat ab αἶον, qd ἰβiam significat. Si aut ab ε. incipiat Verbū, ε. mutat in η, ut εἶδω. η κα. η κειν. η σα. ε λέέω. ε λεῶ. η λέεον. η λέου. η λέηκα. η λέηκειν. η λέησα. Excipiunt aliqua in quibus ε. manens assumit ι in diphthōgū, hoc est. ε χω. εἶ χον. ε πω. εἶ πον. ε λω. εἶ λον. ε λκω. εἶ λκον. ε λκῶ. εἶ λκουν. εἶ ρω. εἶ ρον. ε ρώζω. εἶ ρωζον. ε σήκω. εἶ σήκειν. μέσος ὑπερσυντέλικος. ε πομαι. εἶ πόμην. ε σιάω. εἶ σίαον. εἶ σίων. ε ἄω. εἶ ἄον. εἶ ἄων. εἶ ω. εἶμαι. εἶρύω. εἶρυον. εἶθα. μέσος παρ. εἶθίζω. εἶθίζον. ε ργάζομαι. ε ργάζόμεν. Si at ab ο. incipiat uerbum, uertit in ω μέγα, ut ορίζω. ορίζον. ονομάζω. ονόμαζον. & alia. Inueniuntur tñ apud poetas huiusmodi uerba absq; augmento ionico more, ut ἄκουσεν ἀντί τού ηκουσεν. ἔλαυνεν, ἀντί τού ἤλαυνεν. ονόμηνεν, ἀντί τού ὠνόμηνεν. Si uero a diphthōgo incipiat uerbum, aut a mutabili incipit, aut ab imutabili, Si ab imutabili, hoc est ε. εῦ. & οῦ. nulla fit mutatio, ut εἰκάζω. εἰκαζον. εἶδω. εἶδον. καὶ ἦυδον. ἀπικῶς, sicut

FORM. VERB.

ἔυχομαι ἠυχόμην. & similia, i qbus atticī mutant ē in η̄. δυρέω
 ούρεον ούρου. Si aut̄ a mutabili ᾱ. ι. ᾱ. & ο̄. eadē fit mutatio, q̄ in
 simplicibus uocalibus, Nam si ab ᾱ incipiat uerbū. uertit̄ ᾱ in η̄.
 & i subscriptis, uñ ex ppria diph. ipropria fit, ut αῖρω. ἡρον. ἡρα. ἡρε
 κειν. Si aut̄ ab ο̄. uertit̄ ᾱ, in η̄, ut αἰλέω. ἡλευον. ἡλουον. Si autē
 ab ο̄. uertit̄ ὀ. μικρόν in ὠ μέγα magnū cui subscriptit̄, & fit ὠ di
 phthogus ipropria, ut δικητέρω ὠκητερον. annotatur aliq̄, i qb̄ nul
 la fit mutatio, ut δῖωμα δῖωθην. [Ⓢ] ᾱ παθητικός. διμῶ ὀιμησα δῖω
 ὀιμησα. δῖνίζω ὀινισα. δῖσεῶ ὀισησα. δῖωνίζομαι δῖωνιζόμην. δῖωνοσκοπῶ
 ὀιωνοσκόπησα. δῖωνοπολῶ. δῖωνοπόλησα. δῖακίζω δῖακισα. δῖακονομῶ,
 δῖακονόμισα. δῖακοςροφῶ. δῖακοςρόφησα. & δῖοδαίνω. & δῖοκουῶ, & m
 quosdā annotata sūt, ¶ Si aut̄ incipiat uerbū a cōsonāte, oia pt̄a i
 p̄icipio assumūt e qd̄ syllabicū augmētū appellat̄, ut ἄπειρω. [Ⓢ] ἄ
 ἄπειρον. πᾶρ. ἑπάρκα. [Ⓢ] ἑπάρκειν. [Ⓢ] ἄ. ἑπείρα. [Ⓢ] Β. ἑπείρα
 ρον. At pt̄m p̄fectū p̄ter ē qd̄ ē cōe augmētū, & p̄ntis cōsonātē re
 petit, si tñ sola, ac simplex existat: qa tūc ē correptū remāet, & p̄
 id cōis fit pt̄i p̄fecti geminatio: ut τύπτω. ἔτυπον. τέτυφα. λέγω
 ἔλεγον. λέλεχα. his exceptis quæ a ῥ̄ p̄icipiū hñt qñ qd̄ ē i eox̄ pt̄is
 ῥ̄ ῥ̄ nēpe geminādū est, ut ῥίπτω ἑῤῥιπτον. ἑῤῥιφα. nō aut̄ ῥέῤῥιφα.
 qm̄ ē p̄ductū existit cū duæ sequātur cōsonātes. hoc ē ῥ̄ ῥ̄ gemi
 natū. At ῥέριτωμένα p̄icipiū pt̄i passiuī. ἰ. ῥέριτωμαι ἄπο τῶ ῥι
 πόμοι οὔμαι. ē hēt correptū metri gr̄a altero qd̄ ē ῥ̄ expūcto. iccir
 co geminat ῥ̄ p̄ntis cōsonātē. δδυσείας. ῥ. ἔσποταμόν. πλυνέου
 σα. τὰ μοι ῥέριτωμένα κείται. Sic ῥέρημαι. ἐνητῶ ἑῤῥημαί. & alia hu
 iusmodi. Cur aut̄ ῥ̄ sit geminandū i scdo tractatu hoc ē in pt̄o ip̄
 fecto actiuo abūde dicit̄, Si uero ab aliq̄ aspiratax̄ uerbū incipiat
 nulla illax̄ repetit̄. sed eax̄ loco tenues subrogātur, ut θείνω. τέ
 θακα. φαίνω. πέφαγκα. χείρω. κέχαρκα. At si duæ fuerit cōsonātes,
 neutra illax̄ geminat̄ cū ē, qd̄ natura breue existit positioe scm̄
 ut λόγῳ, ut φθεῖρω. ἑφθαρκα, nisi muta cū liquida sequat̄ ē qa tunc

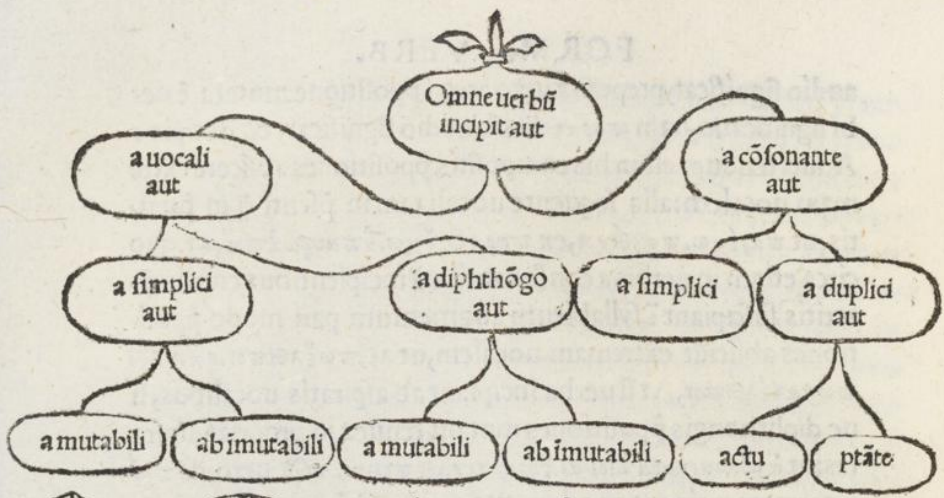
repetitur muta. quādoquidē hoc in loco p̄ breuī habeat; nam muta cum liquida. siue imutabili cōem faciunt syllabā, ut γράφω γέγραφα. Excipiuntur quae a γν̄. & γρ̄. principiū habēt in quibus γ non repetitur, quia longā faciunt syllabam, ut γναφεύω. γνάφει. κα. γνώω γνώ, γνωκα. γρηγορέω ὡς γρηγόρηκα, Inueniuntur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι. ὦμαι κέκτημαι ἀπὸ τοῦ κτάομαι. ὦμαι, & πέπωμαι ἀπὸ τοῦ πῶομαι. ὦμαι. & πέπωκα ἀπὸ τοῦ πῶω ἀχρηστου. in quibus p̄t̄m̄ perfectum priorem repetit, nam κτ̄. μν̄. & π̄. apud poetas cōem faciunt syllabā sicut & muta cum liquida, sic herodianus. ¶ Si uero ab aliqua dupliciū uerbum incipiat, hoc ē ξ̄. & nullam illarū geminat p̄t̄m̄ p̄fectum, cum ē breue positione producat, ut ξέω ξ̄. ηκα. ξέω ξέκα, & άλλέψαλλα, in his igit uerbis a consonante incipientibus hoc breuiter aduertendum est: an p̄t̄m̄ imperfectum ē quod est syllabicū augmentū correptū habeat, quia tunc p̄ntis consonans in p̄tō p̄fecto cum ipso ē correpto geminatur, etiam si cōmunis sit syllaba, qm̄ hoc in loco pro breuī reputatur, ut λέγω. λέγον. λέλεχα κείνω. κείνον. κέκηκα. Si uero p̄t̄m̄ imperfectū ē productum hēat nequaquam p̄t̄m̄ perfectum geminationem suscipit, qm̄ omnis geminatio siue reduplicatio cōmunis per breuem uocalem ē scilicet, siue ē semper fit, nunquam autem per longam.

¶ De uerbis compositis,

Quandocumq; p̄positiones nihil plus significāt in compositiōe uerborum q̄ ipsa uerba simplicia fit cōsuetū augmentum i principio totius cōpositi, & tanq̄ simplex uerbū declinat̄ q̄nquidē p̄positio nulla alia necessitate q̄ ornatus gratia ipsi uerbo p̄posita est, ut ἐν τῷ ἦνεπον. ex ἐν p̄positione & ἐ τῷ quod idē significat, hoc ē dico. Si autem plus significant p̄positiones q̄ ipsum uerbū simplex fit augmentū iter ipsā p̄positionē, & uerbū, ut παρρησιῶν παρησιῶν, ἢ in cōuersa, cui simplex uerbū, hoc ē ἀκούω

FORM. VERR.

audio significat, preposita uero τὰρά ᾤpositione mutata ē uer-
 bi significatio, nam ταρακούω ob audio significat, & decipio.
 Aduertendum est in his compositis ᾤpositiones abiciere extre-
 mam uocalem: alia sequente uocali tam in ᾤsenti ᾤ in ᾤterit-
 tis, ut τὰρέχω. τὰρείχον, εκ ταρα & ἔχω. ᾤ τὰυρῶ ᾤ τὰνύρων, quo
 circa etiam in uerbis a consonantibus incipientibus cum in ᾤ-
 teritis suscipiant ē syllabicum augmentum pari modo ᾤposi-
 tiones abiciūt extremam uocalem, ut λείπω ἔλειπον. κατὰ λεί-
 πω κατέλειπον, At si uerba incipient ab aspiratis uocalibus, si
 ue diphthongis ᾤpositiones mutant tenues in proprias aspira-
 tas: ut ᾤπτομαι καὶ ᾤπτομαι. ἔπομαι καὶ ᾤπομαι. πρὸ uero & τρὸ
 extremam retinent uocalem, & si cum uerbis a uocali incipie-
 tibus componantur ut περιάπτω. περιέχω. προάγω προήγον.
 ¶ Sunt quæ atticorum more in principio compositi augmen-
 tum assumunt, quorum simplicia in usu non sunt, ut ἀμφισβη-
 τῶ ἡμφισβήτου. ἀντιβολῶ ἡντιβόλου. Quædam intrinsicus, ut
 ἀπολαύω ᾤπέλαυον. καὶ ᾤήλαυον. ἐπιχειρῶ ἔπεχειρον. ἐγκωμιά-
 ζω ἐνεγκωμιάζον. Quædam etiam a δῦς & εὔ incipientia hoc idē
 patiuntur, ut δυσσάπισῶ δυσσάπισον. δυσσαρῆς ᾤδυσσάρῆσον. ἐυορκῶ
 εὔορκον ἐυεργετῶ ἐυεργέτον ἐυαγγελίζομαι ἐυηγγελιζόμεν. Sunt &
 quæ in principio duplex habent augmentum syllabicum scili-
 cet, & temporale, ut μέλλω ἡμελλον. δύνάμαι ἡδυνάμην. βούλομαι
 ἡβουλόμην. προέμελλον. ἐδυνάμην & ἐβουλόμην. Quædam uero in
 principio, & in medio, ut ἐνοχλῶ ἡνώχλον. ἀνορθῶ ἡνώρθον. ἀιέχο-
 μαι ἡνεχόμεν, ἔμ quosdam. τὰροισῶ ἔτὰρῶνον.

α, ε, ο
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου
 η, ι, υ
 αι, αυ, οι
 ευ, ει, ου

¶ Si a simplici cōfonāte incipiat uerbū, ptm̄ pfectū p̄ terē qd̄ ē cōe augmētū in oibus ptis uerborū a cōfonāte incipiētū eadē assumit simplici, ut τυπτο τέτυφα, his exceptis q̄ a ῥ̄ p̄ncipiū hnt̄i qb̄ ῥ̄ nō repetit̄. Dē ptis ēt q̄ ab aspiratis incipiunt quoniam pro eis propriae tenues suffragantur.

¶ Si a duplici actu: ptm̄ p̄fectū neutram assumit, ut αειρω εωερκα. nisi fuerit muta cū imutabili: q̄a tūc repetit̄ muta, ut κρινω κερικα. Exciipiūt q̄ a γ̄ ῥ̄ ῖni cū hnt̄i, i qb̄ ῥ̄ nō repetit̄ ut γωνριζω ἐγνωνρικα. γρηγοξω ἐγρηγορικα.

FORMA T

ἔρρωίζω ἔρρωίζον

ἔρρωικω ἔρρωικεν

ἔρωμαι ἔρωμένω

ἔρω ἔρω

ἔω ἔω

ἔω ἔμαι

ἔρω ἔρουον

ἔρω ἔρωθα

ἔθίζω ἔθίζον

ἔργάζομαι ἔργαζόμενος

διωνοσκοτώ

διωνοπολώ

δικαίω

δικονομώ

διακοσφω

διδάσκω

δικουρῶ

διμύζω

Sí a duplici potestate,
ut sunt. ἔ.ξ.†. nulla earum
in pto perfecto re-
petitur.

Ἰδριτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσώς

ἔνικα. Τύπω a nullo fit cum sit totius uerbi thema. Secunda psona
τύπεις. a prima fit, extrema in εἰς cōuersa, Tertia τύπεις, a scda
expuncto σ. Ἰδριτικὰ. Prima persona formari non pōt, quādo
dem prima pluralis in μέν definit. Secunda persona a scda singu-
lari, expuncto σ, ac τ Subiunctiua uocali diphthōgi, & addita.
τῶν. τύπτετον. Tertia eadē cū scda. τύπτετον, Ἰωλη. Prima psona
a prima singulari fit ω magno in ὀ paruū, cōuerso, & adiuncta
μέν. τύπτομεν. Secūda a prima extrema in τε & ὀ in ἔ mutatis. τύ-
πτετε. Tertia etiā a prima extrema in στ conueta ac ὕ penulti-
mæ uocali adiuncto, τύπτεουσι. Ἰωρατατικός.

ἔνικα ἔτυπον. α τύπω prima singulari pntis tēporis extremæ ὀν mu-
tata, ac ἔ cōi augmēto pposito. Secūda psona a prima eiufdē tpis
extrema in εἰς cōuersa. ἔτυπεις. Tertia a scda expūcto σ ἔτυπεις.
Ἰδριτικὰ. Prima psona formari nō pōt, sicut neq; in duali pntis tē-
poris. Secunda psona a scda singulari fit, expuncto σ, & apposi-
ta τῶν. ἔτύπτετον. Tertia a scda duali. extrema in τῶν cōuersa,
ἔτυπτετῶν. Nam quādocunq; tertia psona pluralis definit, aut in
τῶν aut in αἰ, Secūda & tertia dualis numeri similes sunt, alio

qui dissimiles. Vbi & hoc quoq; aduertendum accentum loco moueri quoadocūq; extrema quæ breuis est in longam mutat. **Γ**ωλη. Prima psona a prima singulari, interiecta με inter ο & τ. ἐτύπομεν. Secūda a prima plurali extrema in τε, ac penultima uocali in ε mutatis ἐτύπητε. Tertia ἐτύπων ἢ a gto sui participii fit, expuncta τος syllaba, ac ε augmento pposito ut τυπῶν τυπῶντος ἐτύπων. & est par syllabis primæ personæ singulari quod nēpe & ambobus aoristis euenit. **Γ**ωρακείμενος.

ἐνικά. Τέτυφα a τυφω uenit futuro, extrema. i. in φā mutata cum sit uerbum primæ coniugationis grauitonorum, geminata etiam principalī cōsonate presentis, quæ pponitur ε breui, quod est cōe, ut mō dixim⁹: augmētū: ἢ quidē consonans principalis iō geminata q̄a simplex, ac sola ē nec facit pcedētē syllabā positioē lōgā. **Γ**De q̄ re cū de pteritoꝝ augmēto tractaret satis locuti sum⁹.

ΓPenultimā quoq; habet eandem cum futuro, id qd fere omnibus quidē uerbis cōe ē ut λέγω. λέξω. λέλεχα. πείθω. πείσω. πέπεικα. Attici tamen in disyllabis primæ & secundæ coniugationis habentibus ε in penultima uertentes ε in ο propriū faciunt pteritū, ut πέμπω. πέπεμφα κοινῶς καὶ πέπομφα ἀπικῶς. Excipiuntur etiā uerba disyllaba quita cōiugationis, ἢ in futuri penultima ε habent, quo in α cōuerso fit cōmune pteritū, ut πείρω περῶ ἐσπαρα. ubi aduertendum est imutabilem illam, quam ante κα finalem inuenies, loco non moueri, si tamen aut λ fuerit aut ρ, ut ἑλλάλω. ἑλλάληκα. φείρω. φέφαρκα. μ̄ uero sequente κ̄ cum male inter se cohereant, assumit η̄, ut νέμω νεμένηκα. π̄ νένηκα. τέμω. siue τέμνω τετεμένηκα. ἢ quidē in ptō ē seruāt, q̄q̄ eorū futura disyllaba sint. At ν̄ uertitur in γ̄ sequente κ̄, qd nēpe fit quoties illud ν̄ ante γ κ. ξ. χ. inuentum fuerit, ut φάινω πέφαγκα. Si uero penultima pntis disyllabi aut τ fuerit, aut ν̄. οιο' abiciit, ut: κρίνω κέκρικα. θύνω τέθυκα. etiā si fuerit ε̄i diph. ut κτένω ἐκτακα. Prete-

FORM. VERB.

rea si p̄tm̄ i k̄ā d̄ finēs longā habuerit penultimā, exp̄ūcto κ̄ ἔθε
 ἰωνικῶ corrīpit eadē, ut βέβηκα βέβαα, γέγηκα γέγαα. Sc̄da p̄sona a
 p̄ma deducit̄, adiūcto σ τέτυφας. Tertia a sc̄da extrema i ē mu
 tata τέτυφε. Ὑδνικά, sc̄da p̄sona a sc̄da singulari exp̄ūcto σ & ap
 posita τῶν, τετύφατον. Tertia eadē est cū sc̄da τετύφατον. Ὑπλη.
 Prima p̄sona a p̄ma singulari adiūcta μ̄εν, τετύφαμεν. Sc̄da a p̄
 ma extrema in τέ mutata, τετύφατε. Tertia quoq; ab eadē; fit.
 μ̄εν in στ̄ cōuersa, τετύφασι. Ὑ De p̄terito attico.

Sciēdū aut̄ atticos i uerbis a mutabilib; uocalib; icip̄iētib; hoc ē
 ē, & ὀ p̄p̄riū facere p̄tm̄ actiūū, mediū, & passiuū. p̄cipales duas
 l̄ras p̄ntis cōi p̄tō p̄ponētes, corrīpiētes isup̄ tertiā a p̄cipio syll
 bā si supra tres syllabas p̄tm̄ exstiterit ut ἀγέρω ἡγερέκα κοινῶς κ̄αι
 ἀγῆγερέκα ἀπικῶς, uñ passiuum ἀγῆγερμαι, ἀκούω ἠκούκα, κ̄αι μέσος
 ἠκούκα κοινῶς, κ̄αι ἀηκούκα ἀπικῶς. Vbi sciēdū p̄tm̄ actiūū, & passiuū
 atticū nō posse h̄re paućiores q̄ttuor syllabis uult. n. h̄re p̄cipa
 le syllabā p̄ntis t̄pis, eaq; breuē q̄m̄ p̄tm̄ atticū nūq; a lōga p̄ci
 piū h̄et, s; aq̄piā triū iā dictay. ἄ. s. correpta, ē, & ὀ. Sc̄da; uero, &
 tertiā p̄ eadē cōsonātē geminatā, & cū uocali lōga ἠ. s. siue ὀ μέ
 γα. nā ἄ & ἔ ex t̄pali augmēto i p̄tis' mutāt̄ i ἠ. ὀ μικρόν uero i ὀ μέ
 γα. q̄ qdē uōcales i cōi p̄tō p̄mū tenēt locū, i attico uero sc̄dum
 uñ ἀλέρω ἠλεῖφα κοινῶς κ̄αι ἀλλήλω ἀπικῶς, δρόσω ὄρωχα κοινῶς κ̄αι
 δρόρωχα ἀπικῶς. At q̄rtā syllabā sibi uēdicat, q̄ p̄ p̄p̄riā figuratī
 uā p̄ti cōsonātē cū α finali enūtiat̄. Mediū uero p̄tm̄ triū syllaba
 rū ēē pōt, qd̄ nepe euenit cū uerbū disyllabū forte exstiterit. nā
 p̄ma syllaba eadē ē cū p̄ma p̄ntis sicut i actiuo, & passiuo p̄tō.
 Sc̄da, & tertiā p̄ eadē cōsonātē geminatā enūtiat̄, q̄ qdē cōsonās
 & figuratiua ē p̄ntis t̄pis & p̄ti mediū, ut ἄρω ἠρέκα, κ̄αι μέσος ἠρα κοι
 νῶς, κ̄αι ἄρωκα ἀπικῶς. cui; extrēa p̄ ῥ q̄ ē p̄ti mediū figuratiua, efert̄
 & eadē repetit̄ i sc̄da & tertiā syllaba, s̄m̄ regulā p̄ceptioez; s; sic
 ἔδω ἠκα, κ̄αι μέσο ἠδα κοινῶς, κ̄αι ἔδωκα ἀπικῶς, & alia hmōi. sūt qd̄ā

uerba ab oīncipiētia, quorū p̄tō cōi solum ē atticī p̄ponere cōsue-
uerunt, ut ὄρακα ἐώρακα. ἄσμαι ἔωσμαι, quos poetae imitati, i p̄tō
iperfecto & in ambobus aoristis hoc idē facere cōsueuerunt, ut
ὄρων ἐώραν, ὠνούμην ἐωνούμην ἢ κἀέηκα ἐήκας ἔηκε unde εὐέηκε. ἔειπα
ἔειπα. & similia. Sed qm̄ dictum est tertiam syllabā a principio
esse corripiendā, ad uertēdū est quo pacto id faciendū, q̄a ἢ mu-
tatī ē, ut ἀλήκω ἢ ληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀπικῶς. ὦ μέγα ἰ ὀ μικρόν
ut ἔρωτῶ ἢ ῥώτηκα κοινῶς, καὶ ἔρηρότηκα ἀπικῶς. Si fuerit diphthō
gus eī uel εὔ, uel οἰ, uel οὔ, eī quidē abiicit ē, ut ἀλείφω ἢ λεφα ἀλή-
λιφα, εὔ quoq; abiicit ē ut ἐλεύθω ἢ λευκα, ἐλήλυκα καὶ μέσος ἐλήλυθα
οἰ uero abiicit ἢ ut ἐτοιμάζω ἢ τοίμακα, ἐτηρόμακα. At οὔ abiicit ὦ.
ut ἀκούω ἢ κούκα ἀκήκοκα, καὶ μέσ, ἀκήκοα. Sed de hoc satis, quan-
do quidem in secundo tractatu plenius dicetur.

Ἐτετύφειν, a τέτυφα p̄tō perfectō deducit, extrema in εἶν muta-
ta cui & alterū ē omnino p̄ponitur, qd̄ fit quādocunq; p̄t̄m p̄fe-
fectū a consonāte principiū hēt. At si a sola uocali incipiat p̄t̄m
p̄fectū, ab eadē quoq; & plusq̄ p̄fectū in coarct. necesse ē, ut ἀκούω,
ἤκουκα ἤκούκειν, σπείρω, ἐσπαρκα, ἐσπάρκειν. Secūda persona a pri-
ma fit, ἢ in σ uerso, ἐτετύφεις. Tertia a secunda, expuncto, σ, ἐτε-
τύφει, δυϊκά. Secūda p̄sona a sc̄da singulari expuncto σ & adiū-
cta τῶν syllaba ἐτετύφειτον. Tertia a sc̄da duali, τῶν in τῆν muta-
ta, ἐτετυφέτην, πλῆ. Prima persona a prima singulari: abiecto ὦ
& adiuncta μὲν, ἐτετύφειμεν. Secūda a prima plurali μὲν in τῆ
conuerſa, ἐτετύφειτε. Tertia etiam a prima μῆ in σᾶν conuerſa,
ἐτετύφεισαν.

Ἐτέτυφα a Futuro trahit ὦ magno in ᾠ mutato, eadēq; conso-
nante seruata, & ē cōi augmēto p̄posito, ut τύπῳ, τύψω ἔτυπα.
Excipit εἶπα ἔπατο τοῦ ἔπα, ἔψω, & ἦνεγκα ἔπατο τοῦ ἐνέγκω, ἐνέγξω.
& ἔθηκα ἔπατο τοῦ τίθημι θήσω, & ἔδωκα ἔπατο τοῦ δίδωμι δώσω, &
ἤκα ἔπατο τοῦ ἤμι ἦσω, quae suoq; futuroq; cōsonantes oīno abue-
runt.

FORMAT.VER.

erunt. Penultimam uero habet eandem cum futuro primus aoristus, & eam aut natura, aut positione productam. Igitur si penultima futuri breuis extiterit, sicut uerbis quintæ coniugationis euenerit, omnino erit producenda. Nam si fuerit $\bar{\alpha}$ ab ipso themate id mutabitur in $\bar{\eta}$ ut $\phi\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$, $\phi\alpha\lambda\tilde{\omega}$, $\acute{\epsilon}\phi\eta\lambda\alpha$. Si autem diphthogus, eadem fiet mutatio in $\bar{\eta}$, $\acute{\epsilon}\theta\epsilon\iota$ $\acute{\alpha}\pi\iota\kappa\tilde{\omega}$, ut $\chi\alpha\acute{\iota}\nu\omega$, $\chi\alpha\lambda\tilde{\omega}$, $\acute{\epsilon}\chi\eta\nu\alpha$, $\mu\iota\acute{\alpha}\nu\omega$, $\mu\iota\alpha\tilde{\omega}$, $\acute{\epsilon}\mu\iota\eta\nu\alpha$. Cõiter tamen $\acute{\epsilon}\mu\iota\alpha\eta\alpha$ dicitur & $\acute{\epsilon}\sigma\acute{\eta}\mu\alpha\eta\alpha$, $\acute{\alpha}\sigma\tilde{\omega}$ $\tau\omicron\upsilon\sigma\eta\mu\alpha\acute{\iota}\nu\omega$ $\bar{\alpha}$ existente longa. Si uero $\bar{\tau}$, aut $\bar{\nu}$, cum sint ancipites producuntur, ut $\kappa\acute{\rho}\iota\nu\omega$, $\kappa\eta\tilde{\nu}\omega$ $\acute{\epsilon}\kappa\eta\eta\nu\alpha$, $\delta\tau\acute{\rho}\iota\nu\omega$, $\delta\tau\eta\tilde{\nu}\omega$, $\acute{\omega}\tau\eta\nu\alpha$. Si $\bar{\epsilon}$ fuerit, assumet $\bar{\iota}$ in diphthogum, ut $\phi\theta\acute{\epsilon}\iota\tau\omega$, $\phi\theta\eta\tilde{\tau}\omega$, $\acute{\epsilon}\phi\theta\eta\tau\alpha$. Sunt & qui penultimam correptã seruãt: ut $\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\sigma\alpha$, $\acute{\epsilon}\gamma\acute{\epsilon}\lambda\alpha\sigma\alpha$. Secũda persona $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\varsigma$, tertiã $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\epsilon$, sicut a $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\varsigma$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\epsilon$, $\delta\upsilon\iota\kappa\acute{\alpha}$. Secũda psona a secũda singulari ex pũcto σ , & adiũcta $\tau\omicron\nu\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\tau\omicron\nu$. Tertiã a secũda duali, extrema in $\tau\eta\nu$ mutata $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\acute{\alpha}\tau\eta\nu$, $\omega\lambda\eta$. Prima persona a prima singulari: adiũcta $\mu\acute{\epsilon}\nu\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\iota\delta\mu$. Secũda a prima plurali $\mu\acute{\epsilon}\nu$ in $\tau\epsilon$ cõuersa $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\tau\epsilon$. Tertiã a genitio suo participii abiecta $\tau\omicron\varsigma$ syllaba, & $\bar{\epsilon}$ syllabico augmento p̄posito: ut $\tau\upsilon\phi\alpha\varsigma$, $\tau\upsilon\phi\alpha\tau\omicron\varsigma$ $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\mu$. Siue a prima singulari, adiũcto $\bar{\nu}$, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\mu$.

¶ $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\omega\nu$, a primo fit, extrema in $\bar{\omega}$ mutata cũ p̄sentis cõsonate quæ figuratiua dicitur: de qua in principio de uerborum formatione supradictũ est: cui $\bar{\epsilon}$ quoq; cõmune augmentũ p̄ponitur & eadem habet inflexionẽ in omnibus numeris, quã & p̄teritũ imperfectũ. Est etiã syllabis par primo aoristo, si thema grauitonũ sit, ut $\tau\upsilon\phi\omega$ $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$ $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\omega\nu$. Si uero circumflexum, una minuit syllaba: ut $\delta\omicron\upsilon\omega$, $\acute{\epsilon}\delta\omicron\upsilon\omega\eta\sigma\alpha$, $\acute{\epsilon}\delta\omicron\upsilon\omega\nu$, $\chi\tilde{\omega}$, $\acute{\epsilon}\chi\eta\sigma\alpha$ $\acute{\epsilon}\chi\omicron\nu$. Vbi aduertendũ est secũdum aoristũ in hoc, a p̄terito medio differre quã et si a primo aoristo una syllaba minuat disyllabus tamen esse potest, etiã augmento syllabico cõnumerato, ut $\acute{\epsilon}\chi\omicron\nu$, $\acute{\epsilon}\chi\eta\varsigma$, $\acute{\epsilon}\chi\epsilon$, quo abiecto fit $\chi\acute{\epsilon}$ $\tau\omicron$ $\pi\rho\sigma\alpha\kappa\tau\iota\kappa\omicron\nu$, $\kappa\alpha\iota$ $\pi\rho\sigma\acute{\alpha}\tau\acute{\epsilon}\sigma\epsilon\iota$ $\tau\omicron\upsilon\sigma$ $\chi\acute{\epsilon}\varsigma$, $\upsilon\bar{\eta}$

G

πρόχες. καπάχες. abūdat enim σ. qm̄ monosyllabū ē. ut inquit
 zenedorus. Penultimā aut̄ corrīpit secūdus aoristus a themate
 graui tono existens si polysyllabus sit, ut λήβω & λαβον. Nam di-
 syllabi, augmenti gratia ut plurimū penultimā producunt, cū
 eadē etiā principalis sit, ut εἶδον εἶλον. εἶκον. & alia. Veritē enim
 ἦ in ā. qm̄ Secundus aoristus amat habere in penultima ancipi-
 tem correptā. Etiā si fuerit ē in disyllabo themate aliqua prece-
 dente imutabili, siue sequente: ut plurimum uertitur in ā, ut δέ-
 ρω & δαρων. πλέκω & πλαγον. λέγω tamē & λεγον facit, & φλέγω & φλε-
 γον, & βλάττω & βλαπον. Si uero ω μέγας id quoq; in ā mutat, ut
 τρώγω & τραγον. Si duæ fuerint bitēporæ, siue ancipites, abiicit
 secūda: ut κούω. & κουν. πάλω & παλον. unde & τάνη, και άνε τάνη aori-
 stus secūdus passiuus in usu. Si εῦ. aut εἷ, abiicit ē. ut φεύγω & φυ-
 γον. λείπω & λιπον. Excipiuntur disyllaba quæ cōiugationis i qui-
 bus expūcto ī diphthōgi ē in ā mutatur, ut σείρω & σαρων. δφεί-
 λω uero ὠφελον, & ἀείρω ἠερον, & ἐγείρω ἠγερον & similia trisylla-
 ba sunt. A themate uero circūflexo existēs secūdus aoristus cor-
 rīpit penultimam si ante ω finalē sola cōsonās existat, ut πείσω
 ὠ. & πεισον. excipitur δου τῶ & δου τῶν. εὔρω εὔρον. Si duæ extiterint
 consonantes, positione producitur penultima, ut βλασῶ & βλα-
 στον. δλιθῶ ὠλιθον.

Futurum primum a pñti fit, & in ω definēs idē hēt princi-
 pium, ut τύττω. τύττω. Tria tñ excipiunt: quæ principalē syllabā
 hñt aspiratā, hoc ē θρέψω. θρέξω. & ξω. quorū themata eandē habēt
 leuigatā. i. tenuem, ut τρέψω. τρέξω. & ξω. & id. qdem ppter se-
 quētē asp̄ratā. nulla enim dictio disyllaba in usu est quæ utrāq;
 aspiratā hēat. Cōsonātes aut̄ futuri iā dicti ē tres eē p̄prias, et si
 futuri uerborū quæ cōiugatiōis, expūcto σ: quattuor imutabi-
 les ut p̄prias figuratiuas sibi uēdicauerit, ut πάλλω. πάλλω. τέμω.
 τέμω. κρήνω. κρηνώ. δέρω. δέρω. Penultimā quoq; ut plurimū hēt eā

FORMAT.VER.

dem cū pñti. ut λέγω. λέξω. Excipiunt uerba ἑνταξ cōiugatōis, q̄ penultimā corripīūt, cū aut alterā imutabilē abiciāt, ut τιάλλω. τιλώ. κάμνω. καμά. aut ī diphthongi, ut φαίνω. φανῶ. κείρω. κερῶ. Sūt & q̄dā alia, q̄ differētē hñt penultimā, ut πλέω. πλεύσω. ῥέω. ῥεύσω. πνέω. πνεύσω. κνάω. κνάσω. κλάω. κλάωτω. Est et futurū par syllabis pñti, nisi synaresim, aut reduplicationē pñs patiat, ut ἐποιῶ. ποιήσω. τίθημι. θήσω. Quadā tñ sunt uerba q̄ ex circumflexis grauitona facta sūt, ἐθεῖ. ἐπιπέω, ut θέλω. μέλω. ὀφείλω. βούλω. ἔπειθ' τοῦ θελω. μελω. ὀφείλω. βουλω, quorū futurū nō ab atticis grauitonis, sed a circumflexorū pfectis est, ut θελήσω. ἔπειθ' τοῦ θελω. μελήσω ἔπειθ' τοῦ μελω. ὀφειλήσω ἔπειθ' τοῦ ὀφειλω. βουλήσω ἔπειθ' τοῦ βουλω. Hoc qdē & ἀλέω patitur. & ἀλέξω. & ἐψέω. ἔπειθ' τοῦ ἀλέω. & ἐψέω. Futurū uero ἀλέήσω. ἀλεξήσω. ἐψήσω. ab eo quod est ἀλέω. ἀλεξέω. ἐψέω. & alia quacūq; iueniant similia. Inflexionē autem eādē habet futurū in omnibus numeris, quā & presens.

¶ Secūdū futurū fit a secūdo aoristo, abiecto augmēto, ac extrema ī cō circumflexū mutata, eadēq; penultia uocali, ac extrema cōsonate, q̄ figuratiua cōiugatōis ē, s̄uat, ut τυπῶ. ἔτυπον. τυπῶ. παύρω. ἔπαρον. παύρω. Cui⁹ i flexio talis ē. τυπῶ. τυπῆς. τυπῆ. ἔτυκῆ. τυπῆτον. τυπῆτον, a scda psona singulari expūcto σ, & addita τῶν syllaba. ἔπλη. P̄ria psona a p̄ria singulari cō i ou mutata, & adiūcta μὲν syll. τυπῶ μὲν. Secūda a p̄ria plurali, οἷσι & μὲν in τῆ mutatis τυπῆτε. Tertia & ipsa quoq; a p̄ria, extrema in σι conuersa, τυπῶσι. accentu circumflexo obseruato.

Ἐπιπροσκλητικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς καὶ ἔτι.

Τύπῃ. a tertia psona p̄ti pfecti, expūcto τῆ syllabico augmēto ἔτυπῃ. τυπῃ. Tertia psona a secūda deducit, adiūcta τῶ. τυπῆ τῶ. ἔτυκῆ. Secūda psona a secūda singulari app̄sita τῶν. τυπῆτον. Tertia: a tertia singulari, addito ν, τυπῆτων. ἔπλη. Secūda psona a secūda singulari adiūcta τῆ, τυπῆτε. Tertia a tertia sin-

gulari addita σα, τυπέτωσαν. Vbi uariatis syllabis, ac syllabarum numero, accētus quoq; locum uariari necesse est.

παρ. καὶ Ἰέτυφε a tertia persona p̄teriti p̄fecti nulla mutatione facta. Tertia p̄sona a secūda fit apposita τῶ, τετυφέτω. δυνικά. καὶ πλ. presentis formationē omnino sequuntur.

Ⓢ Ἰύφον. a tertia sui temporis ἔτυφε, ex puncto augmēto, & extrema in ον̄ mutata syracusanorum more. Tertia p̄sona a secūda fit expūcto ν̄, & ὀ in α uerso: & apposita τῶ syllaba τυφάτω. δυνικά τυφάτον. τυφάτων. πλ. τυφάτε. τυφάτωσαν. x. ubiq; seruato. Nā primus aοισtus tā actiuorum q̄ mediōrum ᾱ ancipitē uocalem naturā sibi ascīuit in omnibus modis ac etiā participiis: dempto subiunctiuo.

Ⓢ Ἰύπε. τυπέτω, a tertia sui tēporis penultima acuta, sicut ἄπε τυπέτω. demptis tribus uidelicet εἰπέ. ἐλέε. εὐρέε.

Ἰεὺκικά ἐνεργητικά.

Optatiui omnes actiui a genitiuis participiorum sunt: extrema in μῑ uersa, & abiecto ν̄ qñ̄ interfuerit, ac penultima adīucto τ. οὐ uero quoties incidērit, in ον̄ mutabit, ut semp̄ sit diphthogus, διατὸν̄. Ἰνεσῶς, καὶ παρατατικός.

Ⓢ Ἰύπων. τοῦ τυπόντος, extrema genitiui i μῑ, ac expūcto ν̄ & eius loco τ uocali assumpta fit τυπόιμι. Secunda persona a prima extrema in σ̄ mutata τυπόις. Tertia a secūda, σ̄ solū expūcto τυπόις. δυνικά. Secūda p̄sona, a secūda singulari, expūcto σ̄, & adiuncta τὸν̄ τυπόιτον. Tertia a secūda duali τὸν̄ in τήν̄ conuersa τυπόιτην. πλ. Prima persona a prima singulari, extrema in μέν̄ mutata τυπόιμεν. Secūda a prima plurali μέν̄ in τῆ̄ conuersa τυπόιτε. Tertia etiā a prima expūcto μ̄ τῆ̄, τυπόιεν.

παρ. καὶ Ἰότετυφῶς. τοῦ τετυφότης. Vnde τετύφοιμι extrema. s. genitiui in μῑ & τ̄ penultima apposito. Secunda p̄sona. τετύφοις. Tertia τετύφοι. augmento ubiq; seruato καὶ τὰ λοιπὰ.

FORMAT.VER.

Ἄδ τυφας. τοῦ τυφάντος. τυφάμι. τυφαις. τυφαι.

Ἄβ δ τυφάν. τυφάντος. τυφάοιμι. τυφάοις. τυφάοι.

Ἄδ τυφών. τοῦ τυφόντος. τυφάοιμι. τυφάοις. τυφάοι.

Ἄβ δ τυφών. τοῦ τυφόντος. τυφάοιμι. τυφάοις. τυφάοι.

accentu circumflexo ubiq; seruato, nisi postrema obliterit.

Ἰσοτακτικὰ ἐνεργητικὰ.

Subiunctiuus omnibus p̄ponit ἔάν coniunctio, quæ latinæ cum significat. Sed aduertendum est actiuos omnes Subiunctiuos uerbor; in ὠ desinentium similem habere inflexionem & formatiōem cum indicatiuo p̄ntis temporis: ē tamen ubi forte exiterit in ἠ mutato, etiā si i diphthogo fuerit, & ὀ paruo in ὠ magnum cōuerso, ac ὠ uocali subiūctiua oīno abiecta. ut τυφῶ. τυφῶεις. τυφῶεις. ἔάν τυφῶ. τυφῶης. τυφῶη. τυφῶετον. τυφῶετον. ἔάν τυφῶητον. τυφῶητον. τυφῶιδμ. τυφῶετε. τυφῶουσι. ἔάν τυφῶιδμ. τυφῶητε. τυφῶουσι. Quam quidem litteraturam & preteritum perfectum & ambo aoristi sequuntur.

ἔνεως καὶ Ἰ ἔάν τυφῶ, a prima persona p̄sentis indicatiui uenit. Si ue a prima imperfecti ἔτυφον ueterum more, abiecto incremēto, pariter & ῥ finalī, & ὀ paruo i ὠ magnum mutato.

καρ. καὶ Ἰ ἔάν τετύφω, a prima sui temporis τέτυφα, ἄ in ὠ cōuerso & accentu ad penultimam translato.

Ἄ ἔάν τυφω a prima aoristi ἔτυφα, expuncto augmento, & ἄ in ὠ magnum mutato.

Ἄβ ἔάν τυφω, a priā fit aoristi scđi, eodē mō, quo de p̄nti dictū ē.

Ἰ ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ ἔνεως καὶ Ἰ.

Τυφῶειν fit a tertia singulari p̄sentis temporis indicatiui modi adiuncta ῥ τυφῶεις. τυφῶειν.

καρ. καὶ Ἰ Τετυφέναι a tertia pti p̄fecti τέτυφε, addita καὶ syllaba.

Ἄ τυφαι, a tertia sui aoristi ἔτυφε, abiecto augmento, ac ē tenui in ἠ diphthongum uerso.

DE

Ⲙⲓⲧⲩⲧⲩⲛⲉⲛ a tertia secundī aoristīe ⲧⲩⲩⲉ, expuncto augmento
& ⲧ cum ⲛ addito, ac ultima circumflexa.

Ⲙⲓⲧⲩⲧⲩⲛⲉⲛ Ⲙⲓⲧⲩⲧⲩⲛⲉⲛ. eodē modo formant̄, quo &
ⲡⲏⲥ, ⲛ. s. ad iūcto. ⲓⲙⲉⲧⲟⲭⲁⲓⲉⲛⲉⲣⲅⲩⲛⲧⲓⲕⲁⲓⲉⲛⲉⲥⲟⲥⲁⲓⲛⲉⲛⲉⲛⲉⲛⲉⲛ

Infinitiuus uero actiuus uerborū circūflexorū a tertia imperfecti tem-
poris fit iuxta uetere traditionē, expuncto scilicet augmēto & ad-
dita ⲧ cōsonate, ut ⲉⲧⲟⲓⲉⲓⲛⲉⲛ ⲉⲧⲟⲓⲉⲓⲛⲉⲛ ⲉⲧⲟⲓⲉⲓⲛⲉⲛ. Nī-
hil tñ phibet qn a pfecto infiniuiuo pntis tpsis unaquaꝫ circū-
flexorū cōiugatiōe cōtractus ac pprius infiniuiuo regulariter de-
duci possit. nā si ex ⲉⲓ, quæ ē finalis diphthōgus infiniuiui pfecti
subtrahat̄ ⲧ subiciūctiua uocalis, & ex ppria figuratiua cuiusuis
cōiugatiōis, & ē sequēte, q̄ ex ⲉⲓ diphthōgo relicta ē, fiat synare-
sis, id qdē eueniet ut una quæꝫ cōiugatiō etiā in ipso infiniuiuo
cōtracto, ppriā sortiāt̄ synaresim, ut ⲧⲟⲓⲉⲓⲛⲉⲛ ⲧⲟⲓⲉⲓⲛⲉⲛ, ⲧⲟⲓⲉⲓⲛⲉⲛ
ⲧⲟⲓⲉⲓⲛⲉⲛ. ⲧⲟⲓⲉⲓⲛⲉⲛ, ⲧⲟⲓⲉⲓⲛⲉⲛ. Si quidē duo ⲉⲓ in ⲉⲓ cōtra-
hantur. & & ē in ⲁ productum. ⲟ & ē in ⲟ. Et sic duplicem huius-
modi Infinitiuorum formationem habes.

ⲟ ⲧⲩⲧⲩⲛⲉⲛ. ⲧⲟⲓⲉⲓⲛⲉⲛ. a prima fit pntis temporis. addito ⲛ.

ⲏⲧⲩⲧⲩⲛⲉⲛⲁ, a genitiuo masculini, extrema in ⲥⲁ cōuerſa, ac ⲟ pe-
uultimæ uocali adiuncto ⲛ. prius tñ ⲛ consonate expuncta.

ⲟⲧⲩⲧⲩⲛⲉⲛ. a gto masculini, extrema syllaba tñ expuncta.

ⲧⲟⲓⲉⲓⲛⲉⲛ ⲟⲧⲩⲧⲩⲛⲉⲛ. ⲧⲟⲓⲉⲓⲛⲉⲛ. a secunda sui temporis ⲁ in ⲟⲓ
mutato, & accentu in ultimam translato.

ⲏⲧⲩⲧⲩⲛⲉⲛⲁ, a gto masculini, extrema in ⲁ, & ⲟ penultima uocali
expuncta, ac eius loco ⲏ diph. impropria interiecta.

ⲟⲧⲩⲧⲩⲛⲉⲛ. ⲧⲟⲓⲉⲓⲛⲉⲛ. a ntō masculini, ⲟ magno in ⲟ paruum
mutato, Vel a genitiuo: abiecta ⲟ syllaba.

Ⲙⲓⲧⲩⲧⲩⲛⲉⲛ ⲟⲧⲩⲧⲩⲛⲉⲛ. ⲧⲟⲓⲉⲓⲛⲉⲛ. a secunda sui aoristi, expuncto ē sylla-
bico augmento. & accentu in penultimam translato.

ⲏⲧⲩⲧⲩⲛⲉⲛⲁ. a noiatiuo masculini ⲁ tantum uocali adiuncta.

FORMAT.VER.

ἡ τὴν ἀνά, a genitiuo masculíni, extrema syllaba abiecta.

ⲓ ⲛ̅ ⲉ̅ ⲟⲩ ⲧⲩⲱⲱⲛ̅. ⲧⲟϥ ⲧⲩⲱⲱⲛ̅ ⲧⲟⲩ, a prima suí aorísti, ὁ paruo ín ὦ ma-
gnum mutato, & acuto accentu ad ultimá reiecto.

ἡ ⲧⲩⲱⲱⲟⲩⲁ, a gto masculíni sicut ἡ τὴν ἀνάⲟⲩⲁ. accentu tñ circunfle-
xo super penultimá posito, ubi postrema nõ fuerit producta.

ἡ ⲧⲩⲱⲱⲟⲩⲛ̅. a gto masculíni, extrema syllaba abiecta.

ⲓ ⲁ̅ ⲟ̅ ⲉ̅ ⲟⲩ ⲧⲩⲱⲱⲛ̅. ⲧⲟϥ ⲧⲩⲱⲱⲛ̅ ⲧⲟⲩ, a prima primí futuri adiuncto ῥ.

ἡ τὴν ἀνάⲟⲩⲁ. sicut ἡ τὴν ἀνάⲟⲩⲁ. ἡ τὴν ἀνά. sicut ἡ τὴν ἀνά.

ⲓ ⲛ̅ ⲉ̅ ⲟⲩ ⲧⲩⲱⲱⲛ̅. ⲧⲟϥ ⲧⲩⲱⲱⲟⲩⲛ̅ ⲧⲟⲩ, a prima secundí futuri ῥ addito, &
accetu circunflexo ubiq; seruato nisi extrema fuerit ipedimēto.

ἡ ⲧⲩⲱⲱⲟⲩⲁ, a gto masculíni, extrema í σ̅ cõuerfa sicut í τὴν ἀνάⲟⲩⲁ
dictũ ē: accetu circunflexo ubiq; seruato ubi postrema ñ obstitērit.

ἡ ⲧⲩⲱⲱⲟⲩⲛ̅. ⲧⲟϥ ⲧⲩⲱⲱⲟⲩⲛ̅ ⲧⲟⲩ, a gto masculíni: accetu circunflexo serua-
to: ut supra. ⲓ ⲟ̅ ⲣⲓⲥⲓⲕᾶ ⲱⲁⲑⲏⲧⲓⲕᾶ ἔⲛⲉⲥῶⲥ.

Τὴν ἀνά. a p̅ma p̅sona p̅ntis actiui: ὦ magno í ὁ paruo mutato &
adiucta μ̅ syllaba. Secũda p̅sona a p̅ma deducit̅, exp̅ucto μ̅ &
ὁ paruo í ἔ cõuerfo, τὴν ἀνά ἰωνικῶⲥ. uero & ἅ í ἡ κατὰ κ̅ράσιν uer-
fis: ac subscripto ῥ. fit τὴν ἀνά κοινῶⲥ. Tertia a secũda p̅sona p̅fecta
τὴν ἀνά, iteriecta τ̅, τὴν ἀνάⲟⲩⲁ. δ̅υϊκᾶ. p̅ma p̅sona a p̅ria singulari
extrema ín μεθ̅ον uersa: τὴν ἀνά μεθ̅ον. Secũda a tertia singulari ἅ
ín ἀ̅ον mutata: τὴν ἀνά ἀ̅ον. Tertia similis ἔ secũdæ τὴν ἀνά ἀ̅ον. ὠ λη.
p̅ria p̅sona a p̅ria duali, ὁ̅ον í ὁ̅α cõuerfa, τὴν ἀνά μεθ̅α. Sc̅da a sc̅da dua-
li, extrema í ἀ̅ἔ mutata τὴν ἀνά ἀ̅ἔ. Tertia a tertia singulari ἔ penul-
tima uocali ín ὁ paruo uersa, ac ῥ cõsonate iteriecta. τὴν ἀνάⲟⲩⲁ.

ⲓ ⲉ̅ ⲧⲩⲱⲱⲟⲩ μ̅η̅, a p̅ria ip̅fecti actiui ἔ τὴν ἀνά, μ̅η̅ iter ὁ, & ῥ posita
Sc̅da p̅sona a p̅ria fit, penultima í ἔ, & extrema ín ὁ uersis ἔ τὴν ἀνά
ἰωνικῶⲥ. κα̅ κ̅ράσἑ ῥ̅ ἔ κα̅ ὁ̅ ἑ̅ ὁ̅ ἑ̅ τὴν ἀνά κοινῶⲥ. Tertia p̅sona a
secũda p̅fecta ἔ τὴν ἀνά iteriecto τ̅ ἔ τὴν ἀνάⲟⲩⲁ. δ̅υϊκᾶ. P̅ria p̅sona
a p̅ria singulari extrema í μεθ̅ον uersa, ἔ τὴν ἀνά μεθ̅ον. Sc̅da a tertia sin-
gulari extrema í ἀ̅ον mutata, ἔ τὴν ἀνά ἀ̅ον. Tertia a p̅ria duali extr̅ea

DE

in $\theta\eta\nu$ cōuerfa, $\xi\tau\upsilon\tau\acute{\omega}\tau\epsilon\theta\eta\nu$. $\omega\lambda\eta$. Prima p̄sona a priā dualī $\theta\theta\nu$ in
 $\theta\alpha$ cōuerfa, $\xi\tau\upsilon\tau\acute{\omega}\tau\epsilon\theta\mu\epsilon\theta\alpha$. Secunda a secunda dualī, extrema in $\theta\eta$
 uerfa $\xi\tau\upsilon\tau\acute{\omega}\tau\epsilon\theta\eta$. Tertia a tertiā singularī ϵ in θ conuerfo, ac τ cō
 sonante interiecta, $\xi\tau\upsilon\tau\acute{\omega}\tau\epsilon\theta\tau\omicron$.

$\tau\omega\phi$. **T**έτυμμαi fit a ptō actiuo τέτυφα. Pro quo annotādū ē tres
 eē terminatiōes nūeri singularis passiui pti, $\mu\alpha\iota$, f. priā p̄sone $\sigma\alpha\iota$
 scdā: uel actu, uel potestate. $\tau\omega$ uero tertiā: añ $\tau\acute{\omega}$ s cum uariā sint
 cōsouātes, uarias quoq; formatōes eē oportet. Nā p̄ma cōiuga
 tio tres hēt mutas, β . ω . ϕ . & duplicē unā, hoc ē ψ : $\tau\acute{\omega}$ $\alpha\nu\tau\iota\sigma\omicron\iota\chi\alpha$
 sūt: quāz qdē altera loco alterī ponit. $\tau\upsilon\psi\omega$ enī futuz ψ dupli
 cē sibi uēdicat: $\tau\acute{\omega}$ i simplices resoluta: hoc ē τ , & σ , cū eas pote
 state cōtineat fit $\tau\upsilon\psi\omega$, at $\sigma\omega$ in α cōuerfa, ac tenuī i aspiratā,
 hoc est τ in ϕ : p̄tm̄ fit actiuū τέτυφα: uñ α in $\mu\alpha\iota$ mutata. & ϕ
 in β : priā fit passiui pti p̄sona τέτυβμαι. At $\mu\alpha\iota$ in $\sigma\alpha\iota$, & β in τ
 uerfis: fit secūda: τέτυβσαι: τ uero: & σ iterū unītis: hoc est: in
 ψ reuerfis: fit τέτυψαι. At $\sigma\alpha\iota$ in $\tau\omega$ cōuerfa: fit tertiā τέτυτμαι.
 τέτυβμαι. tñ nō dicim⁹ ob ieptā cōsonātium structurā: sed τέ
 τυμμαi, β in μ cōuerfo: cum alterū μ sequat. $\delta\upsilon\iota\kappa\alpha$. Priā p̄sona
 a p̄ma fit singularī extrema i $\mu\epsilon\theta\theta\nu$ cōuerfa τέτυμμαi τετύμμεθον.
 Secūda uero, & tertiā, a tertiā singularī $\alpha\iota$ in $\theta\eta$: & tenuīb⁹ in pro
 prias aspiratas uerfis. τέτυτμαι. τέτυφθον. $\omega\lambda\eta$. Priā p̄sona a pri
 ma dualī, $\theta\theta\nu$ in $\theta\alpha$ cōuerfa τετύμμεθ α . Secūda a scda dualī: $\theta\eta$ in ϵ
 cōuerfa τέτυφ $\theta\epsilon$. Tertiā uero formarī nō pōt: si tertiā singularis
 a qua formāda ē aliquā hēat cōsonātē añ $\tau\omega$. cū iter ipam: & pe
 nultimā τ cōsonās oino fit iterponēda. Nā τέτυων $\tau\omega$ dicēdū q
 dē foret: si talē s̄r̄az structurā ulla dictio recipet. Ergo supplēdū
 erit p̄p̄riū p̄ticipiū et substātiuū uerbū. ut τετυμμίνοι $\epsilon\sigma\iota\nu$. Vbi
 uero nulla intercesserit cōsonās: apta fiet formatio, ut $\tau\epsilon\omega\theta\iota\eta\tau\omega$
 $\tau\epsilon\omega\theta\iota\eta\nu\tau\omega$. At ionico more i oib⁹ uerbis, p̄p̄modū tertiā p̄sona
 plālīs pti passiui formarī pōt: cū añ $\tau\omega$ loco τ cōsonātis α uocalē

VER.

appetat, quā nēpe hoc i loco sic formare poterimns. Nā in prima
 & scda cōiugatiōe grauitōnoꝝ a prima psona pti actiui fit tertia
 passiui iōnice, adiūcta τῷ syllaba, seruata tñ penultima pti passi-
 ui: ut τῆ τυφα τετύφαται. λέλεχα λελέχαι. In tertia uero & quar-
 ta, a medio fit ptō seruata ut supra penultima pti passiui: ut πεί-
 θω, μέσος πᾶρ. πέποιθα, παθητικός. πέπεισαι. πεπειθῆσθαι. φράσω
 πέφραδα πέφρασαι πεφράδαται. In qnta uero cōiugatiōe ea so-
 lū uerba hāc tertiā psonā iōnice formatā hñt, quæ i ῥῶ desinunt,
 & a medio ptō formari pōt seruata ut dictū ē penultima pti pas-
 siui, ut πείρω ἐπώρα ἐπῶραι ἐπῶραι. uel a tertia singulari,
 hoc ē ἐπῶραι. a uocali solū interposita ἐπῶραι. At in uerbis
 in ῶ ruꝝ desinētibus, siue grauitōnis, siue circūflexis, ac ēt in μι
 aptius formabit si a tertiā quoq; singulari pti passiui nullā ante
 τῷ hñtē cōsonatē deduxerim⁹, penultimā. s. corripientes, si lōga
 forte existat, & uocalē iterponētes, ut κλείω κέκλειται κελίαται.
 ποιέω ὠπεποίηται πεποιέται. χρυσόω ὠκεχρύσωται κεχρυσόται.
 δίδωμι. δέδοται δέδοται. At βεβοάται, & εἰσάται. nō dicim⁹ διά-
 τήν κακοφωνίαν. Poeta tamē metri grā nōnūq; antepenultimā pdu-
 ctā seruāt. δδυσείας ἄ. αἰθίοπαστοι διχθα δέδοται. ἔχατοι ἀνδρῶν
 In his uero q̄ σ hñt ante τῷ neq; formari pōt tertia psona, iōni-
 κῶς, de q̄ i scdo tractatu lati⁹ dicet. ¶ In scda cōiugatiōe tres aliæ
 locatur mutæ γ. κ. χ. & ξ duplex, & he quoq; ἀντιστοιχαῖσι, &
 altera qdē i alterius locū succedit eodē ordine quo & superiores
 in prima cōiugatiōe mōstrauim⁹, ut λέγω. μὲν λέξω. duplici uero
 in simplices resoluta hoc est in κ, & σ fit λέκσω, ptm actiui λέλε-
 χα. passiui λέλεγμαι λέλεκσαι. κ uero & σ iteru, in ξ restitutis
 λέλεξαι. σαῖ uero in τῷ fit λέλεξται. ¶ Præteritū uero passiui alia
 rum coniugationum tam grauitōnorum q̄ circūflexorum, &
 uerborum in μι ab actiuo fit κα in μα cōi. uersa, sed ante μαῖ au-
 σ̄ habet, aut quāpiam immutabilem, uocalem ue, aut diph. σ

quidem habet si tertiæ sit conclusionis, aut quartæ nisi preteritū actiuum in χᾱ desinat, quia tunc ad secundam referitur coniugationem. Etiam si sextæ fuerit cōiugationis σ̄ plerūq; sibi asciiscit. Si uero quintæ, quāpiam sibi uendicat imutabilē ut *τέθειμαι* *τέφρασμα*. *έπαρμαι* *ήκουσμαι*. *βεβασίλευμαι*. *τεποίνμαι*. *τέθειμαι*. hoc ide; & tertia persona habet ante μᾶ ut *τέθεισαι*. *τέφρασαι*. *έπαρσαι*. *ήκουσαι*. *βεβασίλευσαι*. *τεποίνσαι*. *τέθεισαι*. Secunda uero persona semper in σᾱ definit in qua nunq̄ σ̄ geminatur, ut *τέθεισαι*. *έπαρσαι*. *τεποίνσαι*. Sed de hoc in secundo tractatu latius dicitur, *Γ̄δυϊκα*. Prima persona a prima singulari μᾶ. scilicet in μέθον conuersa, ut *τέθεισμαι* *τεποίσμεθον*. Secunda & Tertia a tertiā singulari *σαι* in θον̄ mutata, ut *τέθεισαι* *τέθειθον*. *έπαρσαι* *έπαρθον*. Vbi uero nulla intercesserit cōsonās addetur σ̄ ut *τεποίνσαι* *τεποίνθον*.

Γ̄ωλη. Prima persona a prima duali deducitur, extrema in θᾶ cōuersa, ut *τεποίσμεθα*. Secunda a secunda duali ον̄ in ε̄, *τέθειθον*. *τέθειθε*. Tertia non fit, quandoquidem in tertiā singulari ante *σαι* consonans existit.

Γ̄Penultima uero eadem est cum p̄terito actiuo si a uerbo iu *ω* desinente ueniat, ut *τέτυφα* *τέτυμμαι*. excipiuntur uerba dissyllaba primæ & scdæ coniugationis, quæ in penultima presentis *ε̄* habent, quod quidem cum in p̄terito actiuo in *ο* conuersum fuerit atticorum more, in passiuo postmodum preterito in *ε̄* pristinum reuertitur ut *λέγω*. *λέλοχα*. *λέλεγμαι*. Verba quoq; habentia *ε̄* in presentī cum aliqua consonante implicītum, si in penultima presentis *ε̄* habeant id in ᾱ uertunt: ut *τρέφω*. *τέτρεφα*. *τέτραμμαι*.

Σ̄. *Ετετύμμη* a preterito passiuo fit, μᾶ in μῆν conuersa, ac altero *ε̄* p̄posito, sicut in actiuis, ut *τέτυμμαι*. *ε̄τετύμμη*. Si uero

VER.

passiuium preteritum a uocali inceperit ab eadem & plusquam perfectum principium habebit, ut ἤκουσμαι ἤκούσμεν. Secunda persona a secunda preteriti extrema in φō mutata, ut τέτυπαι ἐτέτυπο. Tertia uero a tertia, postrema in πō. ut τέτυπῶμαι ἐτέτυπῶ.

Γδύικα. ἀτετύμμεθον fit ἐτετύμμεθον. α τέτυφθον. ἐτέτυφθον.

Γωλη. α τετύμμεθα ἐτετύμμεθα fit, α τέτυφθε ἐτέτυφθε. α τετυμμενοι εἰσ' ν. τετυμμένοι ἦσαν. καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο. Hoc idem i reliquis coniugationibus seruandum est.

Ⓔ Ἄ Ετύφθην. a tertia persona preteriti passiui, extrema in θην mutata: & expuncta prima consonante, quæ in preterito perfecto geminatur. In quo aduertendum est tertiam personam preteriti passiui, aut in ῶ puram desinere aut cum aliqua precedente consonante iungi, quæ aut muta sit & ea quidem tennis, aut σ, aut immutabilis. Si in ῶ puram desuerit, ῶ in θην mutabitur: ut κέρειαι ἐκρίθην. πεποίηται. ἐποίηθην.

¶ Si autem aliqua precesserit muta tenuis, ea quoque in propriam uertetur aspiratam, ut τέτυπῶμαι ἐτύφθην. λέλεχται ἐλέχθην.

¶ Si uero σ aut immutabilis, eadem ante θην permanebunt ut πέπεισαι ἐπέειθην. πέφρασαι ἐφράθην. ἐφαλαίαι ἐφάλαθην. ἐπαράται ἐπαράθην. Excipiuntur ἐσώθην ἀπὸ τοῦ σέσωσαι. in quo σ tollitur, quod quidem ἐρρώθην suscipit. ἀπὸ τοῦ ἐρρωται & ἐμνήσθην ἀπὸ τοῦ μὲμνηται.

¶ Penultima i autem, Primus aoristis habet eandem cum passiuo preterito: ut τέτυμμαι ἐτύφθην. Excipitur ἔυρημαι. quod ἐυρέθην facit, & ἐπήνημαι. ἐπηνέθην. Circumflexa autem composita ἀπὸ τοῦ αἰρῶ eandem penultimam non seruant, ut καθήρημαι ἐκαθήρέθην. Addantur illa etiā quæ ῆ hnt cū aliqua implicitū cōsonāte, q̄ in

preterito pfecto passiuo εἰν ᾧ transferunt: & in aoristo ᾧ ἰν εἰ resti-
tuūt, ut ἐστραμμαι ἀπό τοῦ ἐστρεφα. ἐστρέφην. Scda psona ἐτύφθη. a
prima, ἢ ἰν σ̄ conuersa. Tertia ἐτύφθη a scda, expūcto σ̄. δυικά.
ἐτύφθητον. ἐτυφθήτην. ὡ λη. ἐτύφτημεν. ἐτύφθητε. ἐτύφθησαν a pri-
ma plali extrema ἰν σ̄ ἄν mutata, uel a tertia singulari adiucta σ̄ ἄν
ἐτύφθη. ἐτύφθη. ἐτύφθη. fit a scdo aoristo actiuo ἐτυπων ὄν
ἰν ἦν cōuerfa, & eandē hēt cū primo aoristo inflexionem.

ἐτύφθη. Futurū primū a scda primī aoristī psona format, abiecto au-
gmento, & apposita ομαι, ut ἐτύφθησμαι. τυφθήσῃ. τυ-
φθήσεαι.

ἐτύφθη. Futurū aut scdm τυφθήσμαι. τυφθήσῃ. τυφθήσεαι. a scda fit
secūdi aoristī, eodē modo quo primū futurū formari diximus.

ἐτύφθη. PAulo post futurū qd̄ græce μετ' ἄλλον. μέλλον dicitur scī-
licet τετύφομαι. τετύφη. τετύφεαι. a scda psona passiuī pti uenit
inter † & ᾧ diphthogum. ὄμ̄ iterposita ut τέτυφαι τετύφομαι, ἰν
quo qd̄ futuro sciēdū ē idē seruari augmētū qd̄ ἰn p̄tō, a quo de-
ducit̄ inuenies. Quod iō qd̄ admonēdum putauim⁹, q̄a ἰn ce-
teris futuris augmētū tollit̄ eius t̄p̄is a quo trahunt̄.

Ἐπὸς ἀκλιὰ παθητικὰ ἐνεσῶς. καὶ ἑξῆς.

τύφθη. a Secūda imperfecti passiuī ἐτύφθητον, abiecto augmento,
uenit. Tertia psona, a tertia t̄p̄is eiusde;, extrēa ἰn σ̄ cōuerfa,
& accentu ἰ penultimā trāslato, ut ἐτύφθητο τυφθέτω. Ἐ δυικά.
Scda psona τυφθέτων. a tertia singulari ὄν ἰν ὄν cōuerfa & accen-
tu ἰn ἀnpenultimā reiecto, q̄n̄ quidē ultima ites; breuis facta est.
Tertia quoq; ab eadem fit, adiucto ἦ ut τυφθέτων. Ἐ ὡ λη. Scda
psona a scda duali ὄν ἰν εἰ cōuerfa τυφθέτω. Tertia a tertia singu-
lari, adiucta σ̄ ἄν. τυφθέτωσαν.

τύφθη. καὶ Τέτυφο. a scda psona pti plusq̄ pfecti, simile cū p̄tō pfecto ἰ
crementum h̄ns. Tertia psona a tertia fit eiusdem temporis
extrema ἰn σ̄ cōuerfa seruatis tamen consonantibus quæ ante

VER.

τὸ forte extiterint. Si qua uero tenuis fuerit: in propriam uertatur aspiratā. Vbi autē nulla inciderit cōsonā s.σ̄ addat̄ necesse ē, ut ἐτέτυτο, τετύθω, ἐτέθεσο, τεθεσίω, ἐπαρτο, ἐπαρώ, ἐπαίητο, ἐπαίησω. Et alia ad presentis inflexionem.

Ⓔ Ἄ Τύφθητι a tertia persona primī aoristi, adiūcta τῷ αἰετὸ postulat ut θ̄ adderet, quod qdē ob id factū nō est qm̄ cū p̄cedens syllaba alterā hēat aspiratā necesse fuit, ut pro θ̄ eius ἀντίστοιχον hoc ē τ̄ poneret. Vbi uero ultima nullā habuerit aspiratā adiūcta θ̄, sc̄da fiet p̄sona, qd̄ autē ad tertiā, & eas q̄ sequunt̄ atinet, illud θ̄ in τ̄ mutabit̄. Tertia p̄sona fit a sc̄da, extrema in τ̄ mutata, & accentu ad penultimam translato, ut τυφθητι, τυφθήτω.

Γ δὲ ἰκὰ τυφθητον, τυφθήτων. Γ λη τυφθητε, τυφθήτωσαν.

Ⓕ β Τύθητι a tertia sc̄di aoristi format̄, abiecto .i. augmēto & apposita θ̄ ut ἐτύθη τυθήτω. Sc̄da τυθήτω. θ̄ in τ̄ conuersa. διὰ τοῦ τ̄. Γ δὲ ἰκὰ τυθήτων, τυθήτων. Γ λη τυθήτε, τυθήτωσαν.

Γ εὐκτικὰ παθητικά.

○ Pratiuī oēs passiuæ uocis a p̄prio indicatiuo passiuo fiunt extrema in μ̄ν conuersa & adiūcto τ̄ penultimæ uocali ut i ea sit oīno diphthongus διὰ τοῦ τ̄ ut τυτόμαι τυτοίμην, τετοίμημα, τετοίμημην. Vbi uero ante μ̄ν fuerit aut cōsonās, aut ῡ aut diph. ex ea consistens, nulla poterit esse formatio.

Ⓔ ν εὐς κ̄ μ̄. Τυτοίμην deducit̄ a p̄ria p̄sona p̄ntis τυτόμαι, ut supra dictum est. Secunda persona a prima formari potest extrema in τ̄ cōuersa, & accētū i. ante penultimā retrahēdo, qñ qdē potestrema breuis facta est, ut τυτοίοιο. Tertia a sc̄da interiecto τ̄ τυτοίητο, δὲ ἰκὰ τυτοίμεθον a prima singulari μ̄ν in μεθον conuersa. Sc̄da persona, τυτοίησιν. Tertia τυτοίησιν, λη, τυτοίμεθα, τυτοίητε, τυτοίητο.

Ⓕ ᾱ κ̄ μ̄. Præteritum perfectum hoc in loco formari nō pot̄ cū ante μ̄ consonatē hēat: ut supra dictum est. Igit̄ er participiū eius

DE

dē tpis, & substātiū uerbū supplet sic. uidelicet. τετυμμένος εἶν
 α Τυφείην a gto sui participii, extrema i ἦν mutata, (εἶης, εἶη.
 & addito penultimæ, actiuorū more, ut τυφείης, τυφέντος, τυ-
 φείην. Scda psona a prima fit, ἦν in σ̄ uerso, τυφείης. Tertia a se-
 cūda expūcto, σ̄, τυφείη, δυϊκᾶ. Scda psona a scda singulari ex-
 puncto σ̄, & adiuncta τῶν τυφείητων. Tertia a scda duali extre-
 ma i ἦν, uersa, τυφείητην, ῶλην. Prima psona a prima singulari i-
 teriecta με iter ἦ & ἦν, τυφείημεν. Scda a prima plī μὲν i τῆς couer-
 σα, τυφείητε. Ter. quoq; a pria, extrema in σ̄ ἂν mutata, τυφείησαν.
 β. Τυφείην. a gto sui picipii τυφείης, τυφέντος. Sicut & prim⁹.
 α Τυφῆσοίμην, τυφῆσοίω, τυφῆσοίτο. a prima persona primī fucu-
 ti passiuī, τυφῆσομαι, sicut & præsens.

β Τυφῆσοίμην, τυφῆσοίω, τυφῆσοίτο. a pria scdi futuri pas, τυφῆ-
 σοίμην, τετύφοίμην, τετύφοίω, τετύφοίτο. a prima psona paulo (σομαι,
 post futuri, τετύφομαι, Ἐποτακτικᾶ παθητικᾶ, ἕνεώς, καὶ ἕστη.

Εάν τύπῶμαι. a pria psona pntis idicatiuī modī passiuī; p quo ad-
 uertēdū ἔσῃ puī i ῶ magnū, & ἔφιλόν i ἦ ubiq; uertēda cē ut τύ-
 πῶμαι, εάν τύπῶμαι, τύπεται, εάν τύπῆται, τύπεται, εάν τύπῆ-
 σον, & sic de aliis. Pōt ἔτ & a pria psona subiūctiuī actiuī deduci
 adiūcta μαῖ. Nā regula ἔσῃ τι δὲνεργητικὸς ἕνεώς τῶν ἕποτακτικῶν
 παθητικῶν τῆς μαῖ παθητικὸς γίνεταῖ, εάν τύπῶ, εάν τύπῶμαι, hoc
 est. Actiuum pns subiūctiuorū appositioδεμαι passiuum fit.

καὶ Ptn̄ perfectū nequaq; formari pōt ubi ἄτεμαι, cōsonās for-
 mae extiterit, aut ὑ, aut δίph. ex eo cōsistēs. oportet igit̄ aliā esse
 monophthōgū, ἣ ἢ cūcircūflexū mutata apte formari poterit ut
 πεποιῶμαι, εάν πεποιῶμαι. Iccirco hoc ἔτ in loco per picipiū pas-
 siuī pti, & substātiū uerbū, ut supra quoq; dc̄m ἔ, supplēdū erit
 cum ante μαῖ cōsonās existat: ut τετυμμένος εάν ὤ, ἦς, ἦ.

α Εάν τυφῶ, τυφῆς, τυφῆ, a tertia psona primī aoristi ἔτύφῃ
 extrema i ὤ cūcircūflexura mutata, & ἔ augmēto syll. expuncto.

VER.

β Γεν τὸν τυτῶ. τυτῆς. τυτῆ a tertia scđi aoristi ἐτύτη. sicut & primus. Γ ἀκρέματα παθητικᾶ ἐνεσῶς. καὶ ἡ̄ξ̄.

Τύτθεσθαι. a scđa psona pluralis nūeri τυτθεσθε. ē tenui in ᾱ diphthong. καὶ Τετύθησθαι. a scđa pluralis pti passiui τετύθησθε. (thōgū uerso. ἡ̄ξ̄) in ᾱ diph. cōuersa, & accentu in penultimam translato.

ᾱ Τυφθῆναι. a tertia psona singularis numeri primi aoristi ἐτύθη adiuncta νᾱ expuncto tamen prius augmento.

β Τυτῆναι. a tertia singulari secūdi aoristi ἐτύτη. eodē modo.

ᾱ Τυφθῆσθεσθαι. a scđa plis nūeri tpis eiusdē, τυφθῆσθεσθε. sicut &

β Τυτῆσθεσθαι. a scđa plralis nūeri eiusdē tpis, τυτῆσθεσθε. (pns

με̄ξ̄) τετύθησθεσθε. a scđa pluralis eiusdem tpis. τετύθησθεσθε.

Possumus etiā hmōi infinitiua, q̄ i. θ̄ ᾱ desinūt a tertia singulari suoy temporoy formare, extrema scilicet, i. θ̄ ᾱ cōuersa, τυτθεσθαι. τυτῆσθεσθαι. τυφθῆσθεσθαι.

Γ μετοχᾶι παθητικᾶ ἐνεσῶς. καὶ ἡ̄ξ̄.

ο̄ τυτθόμενος. τοῦ τυτθόμενου. a pria idicatiui. μᾱῑ μένος uersa. (mō. παρ. καὶ ἡ̄ξ̄). ο̄ τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου. a prima pti passiui. eodē

ᾱ ο̄ τυφθεῖς. τ̄ τυφθέντος. a scđa pmi aoristi, ἐτύθησθε. extrēa i. εῖς

β δ̄ τυτθεῖς. τοῦ τυτθέντος. a scđa scđi aoristi, eodē mō. (uersa.

με̄ξ̄) ο̄ τυφθσόμενος.

β δ̄ τυτθσόμενος. a pria suoy temporoy, μᾱῑ i. μένος uersa.

με̄ξ̄) ο̄ τετυθσόμενος.

Γ ῥήματα μεσα.

Verboy mediōy pns & ptn̄ imperfectum cum passiuis prorsus cōueniunt. ptn̄ perfectum, & ptn̄ plusq̄perfectū actinā sequuntē terminationē. Reliq̄ uero tpa passiua. Γ ὀριστικᾶ μέσα. ἐνεσῶς.

Τύτθεσθαι. τυτθετη. τυτθεσθαι. ab actiuo, sicut & passiuum.

ἡ̄ξ̄) ἐ τυτθόμην. ἐ τυτθου. ἐ τυτθετο. &c.

παρ. Τέτυθα a pto actiuo fit idē h̄ns picipiū, & in ᾱ desinēs cum pntis consonāte, quæ q̄dem χαρακτηριστικόν τῆς συζυγίας. hoc est

DE

figuratiua coniugationis appellat, ut λέλω. παρ. λέλειφα. μέσος
 παρ. λέλοιβα. λέγω. παρ. λέλεχα. μέσος. λέλογα. Excipiuntur uer-
 ba quarta coniugationis, qm̄ cū ς, & geminatu σ eaq; sint figura-
 tiua litteræ, neutrà tñ illarū assumit mediū ptm̄. Sed nunc γ, nūc
 uero δ. γ̄ quidem sibi affiscit cū futurū ξ hēat ante ω finalē, ut
 κρᾶζω κρᾶξω μέσος παρ. κέκραγα. πλῆσσω πλήξω πέπληγα. Sī ue-
 ro futurū σ habuerit mediū ptm̄ δ sibi uendicabit, ut φράζω. φρά-
 σω. πέφραδα. ἐρέσω ἐρέσω. ἤρεδα. si in usu habeat. At si p̄ns du-
 as diuersas habuerit consonātes. uidelicet π̄. κη. & μν mediū
 ptm̄ priorē assumit, cū sit propriū cōiugationis χαρακηριστικόν.
 τὸ π̄ω. μέσος παρ. τέτυπα. τίτηω. τέτοκα. τέμνω τέτομα. nā τ & ν
 cum per παρέμτωσιν extrinsecus accersita sint χαρακηριστικά cō-
 iugationis esse non possunt. Quattuor tñ iueniūtur uerba quæ
 & si per π̄ enuntiant eorū tñ ptm̄ mediū nō π̄, sed partim β
 partim uero φ sibi uendicat, ut βλάπω βέβλαβα. καλύπω κικά-
 λυβα. κρύπω κέκρυβα. σκάπω ἔσκαφα. quæ consouātes propriæ
 sunt suorū perfectorū figuratiua, ut βλάβω. καλύβω. κρύβω. & σκά-
 φω. & si oīa in usu non sint. At ἔρογκα mediū ptm̄ ἀπὸ τοῦ ῥέγ-
 κω. unde ῥόγκος uerbale nomē licet ambas seruauerit consonā-
 tes: scito tñ n̄ solum esse χαρακηριστικόν. nā γκ in eadem syllaba
 minime cōprehendī possunt: sed per διάσασιν in diuersis locari
 syllabis. &c. Sī uero in ω purum definat uerbum. siue monoph-
 thongus p̄cedat: siue diphthongus eandem & mediū ptm̄ ser-
 uat: ut λύω. παρ. λέλυκα. μέσος λέλυα. ἀκούω. παρ. ἤκουκα. μέσος
 ἤκουα. pauca tñ inueniuntur hmōi' uerba quæ mediū habeant
 preteritū. Sed quæ aut εῦ aut οῦ hñt omnino carent, p̄ter ἀκούω
 ut dictum est. Est autē ptm̄ mediū par syllabis actiuo quando
 a themate grauitono deducitur, ut τὸ π̄ω. τέτυφα. μέσος τέτυ-
 πα. Sī autē. a circumflexo: una minuit syllaba. Nā quodcūq;
 futurum primum superat præfens circumflexum, tuuc mediūna

NOM.

preteritum minuitur una syllaba ab actiuo. Secundus aonistus a primo, ut δουτῶ, μέλων δουτήσω, παρ δεδούτηκα. μέσος δέ δουτῶ. ᾱ ε̄ δουτήσω. β̄ ε̄ δουτων. qua syncopa penultima uocalis preteriti actiui eliditur & sequens consonans quæ ᾱ finali iuncta erat, hoc est σ̄. Vnde apparet medium preteritū haud dubie sequi presens circumflexum: cum par sit ei syllabis, augmento detracto, cuius eandem suscipiat consonantem quam presens habet circumflexum ante ω̄ finalem tanquam coniugationis figuratiuam, ut δουτῶ δέ δουτῶ. sicut in grauitonis τείθω τείθεια. Præterea sciendum est uerba circumflexa, quæ a consonante incipiunt preterito medio quandoque deficere, id uero accidere quando circumflexum thema monosyllabum existit. tunc enim necesse est actiuum preteritum ex tribus tantum constare syllabis, mediū uero ex duabus, annumerata etiam ea syllaba quæ ex augmento syllabico suscipit, ut χῶ, χήσω, ἔχηκα. μέσος ἔχα, ubi expuncto ε̄ χῶ monosyllabum remanet sicut & eius presens circumflexum χῶ, quod nempe absurdū est, quandoquidem nullum inuenitur preteritum siue a consonante, siue a solo ε̄ incipiens quod paucorum sit trium syllabarum. Penultimā quoque habet eandem mediū preteritum cum actiuo, ut τέτυφα, τέτυπα, nisi forte in disyllabo futuro ε̄ siue solum, siue in diphthongo existat. tunc & enim ε̄ in ο̄ mutatur, ut λέγω, λέξω, λέλεχα. μέσος λέλογα. τείθω, τείσω, τείθεια. μέσος τείθεια. παείρω, παείρω, ἔπαρκα. μέσος ἔπαρα. δρέμω, δρέμω, δεδρέμηνκα. μέσος δέδρομα. δδουσίης ζ. λευκή δ' ε̄ τιδέδρομδ' αἶγλη. Verum τέτελα, & μέμελα, & alia huiusmodi: quorum themata uidentur esse grauitona, τέλω scilicet, & μέλω, quæ ex circumflexis τελῶ, & μελῶ grauitona facta sunt atticorum more, si quis a perfectis circumflexorum deduceret non erraret, hoc est a τελέω ὦ, τελέσω, τετέλικα, μέσος τέτελα, μελέω ὦ, μελήσω, μεμέλικα, μέσος μέμελα, καὶ μέμηλα, ε̄

H

in η mutato. Si autem in penultima presentis fuerit α solum, idē seruetur in preterito medio, ut φάλλω, ἐφάλα. nonnunquā uero in η mutat: ut θάλλω τέθηλα, ἢ μετοχῆ τεθηλώς. Δ. μ. πῶ δ' ἐν ξρι νεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Si uero fuerit αὐ diphthogus, tūc α mutabitur in η & τ̄ subscribetur in medio preterito, ut χάλνω κέχηνα. Accidit etiam uerbis primæ, & secundæ coniugationis in φ, & χ̄ desinentibus medium preteritum idem esse cū actiuo, cum eadem consonantes ratione coniugationum figuratiuæ sint & presentis temporis, & preteriti actiui, quas etiā medium recipit, ut γράφω γέγραφα, μέσος παρ. γέγραφα. est enim φ presentis temporis primæ coniugationis figuratiua. Sic τρέφω, τέτρυχα. μέσος τέτρυχα, διὰ τοῦ χ̄, cum sit figuratiua presentis temporis secundæ coniugationis.

Ἐτετύωειν. a p̄tō medio τέτυπα. sicut a τέτυφα, ἐτετύφειν.

Ἐτύφάμην. a prima persona primī aoristi actiui ἐτύφα, adiuncta μῆν. Secda persona a priā fit extrema in ὄ uersa, & accentu i antepenultimam retracto ἐτυφάμην ἐτύφαο. α uero, & ὄ, in ὠ μέγα contractis ἐτύφω fit. Tertia persona a secūda fit perfecta: interposito τ̄, ἐτύφαο ἐτύφατο. κ̄μ̄ τ̄ᾱ λοιπὰ. (ἐτύπῳν.)

Ἐτυπώμην. ab actiuo ἐτυπῳν, iteriecta μῆν sic ἐτυπώμην. ἀπὸ τ̄ ᾱ Τύφομαι, a prima primī futuri actiui sicut & presens. Nam omne futurum actiuum in ὠ desinens, assumens μαὶ syllabam, ac uertēs ὠ magnū i ὄ paruū si grauitonū ē. Si uero circumflexū in οῦ, medium futurum facit, ut λέξω λέξομαι. φάλλω. φαλοῖμαι.

Ἐτυπώμαι. a priā secūdi futuri actiui τυπῶ, ut dictū ē supra.

Ἐπροςκλητικὰ μέσα. ἐνεσῶς κ̄μ̄ παρατατικὸς.

Τύπῳ. τυπείδω. a secūda imperfecti temporis, ἐτύπῳν, abiecto augmento, ut in passiuis dictum est.

Ἐτετυπέτω. a tertia p̄teriti medii, sicut τετύφει.

Ἐτύφαι. τυφάδω. a prima primī aoristi medii ἐτυφάμην. exprū

FORM. VERB.

cta μ̄ν finalí syllaba, & adiuncto τ̄. ut ἐτυφάμην τυφάαι. uel fit a prima actiui abiecto augmēto & addito τ̄ penultima ᾱ ἐτυφά τ̄ τυφάαι. Tertia a tertia actiui τ̄ω̄ in ω̄ conuersa. τυφάτω τυφάσω. δυϊκά, τυφάσθων. τυφάστων, πλην τυφάσθι τυφάσθωσαν. ᾱ quidem ubiq; seruato.

Ⓢ β̄ Τυφού. τυφέσθω. a secunda persona eiusdē tēporis, abiecto prius augmento ac circumflexo super extremā syllabā posito.

Γ̄ εὐκλιτικὰ μέσα, ἐνεσῶς καὶ παρατατικὸς.

Τυφώμαι. τυφώοι. τυφώοιτο. ᾱ τυφώμαι. sicut & passiuū.

παρ. καὶ τ̄ τετύποιμι. τετύποις. τετύποι' a gō p̄ticipiū τετυπότης.

Ⓢ ᾱ τυφάμην. τυφάαι. τυφάαιτο. a p̄ria p̄mī aoristī mediī ἐτυφάμην.

Ⓢ β̄ τυφώμην. τυφώοι. τυφώοιτο. a secundo aoristo ἐτυπώμην.

Ⓢ γ̄ ᾱ τυφώμην. τυφώοι. τυφώοιτο. a p̄rimo futuro τυφώμαι.

Ⓢ β̄ τυφώμην. τυφώοι. τυφώοιτο. a secundo futuro τυφώμαι, οὐ in ω̄ uersa, & μᾱ in μ̄ν, ac circumflexo in acutum mutato ubi postrema ex breui longa facta sit.

Γ̄ ὑποτακτικὰ μέσα ἐνεσῶς, καὶ παρατατικὸς.

Ἐάν τυφώμαι. τυφῆ. τυφῆσαι. sicut & passiuū.

παρ. καὶ, ἐάν τετύπω. a p̄terito medio τέτυπα, sicut a τέτυφα. ἐάν

τετύπω.

Ⓢ γ̄ ᾱ Ἐάν τυφώμαι. a p̄ria p̄mī aoristī mediī ἐτυφάμην. penultima i ω̄ μέγα & μ̄ν ἰ μᾱ mutatis. ex p̄tecto p̄ri' augmento. nā reglā ē ὅτι π̄αν παθητικὸν ἢ μέσον ἔχον ἐπὶ τέλους γ̄ μ̄ κλιτικὸν τρέπον τιν ἐχάτην εἰς μᾱ, καὶ ἐν τῇ παραληγοσῆ προσλαμβάνον γ̄ ω̄ μέγα ὑποτακτικὸν γίνεσθαι. hoc ē. Omne passiuum siue medium habens in fine μ̄ κλιτικὸν uertens extremam in μᾱ, & in penultima assumens ω̄ magnū subiectiuū fit.

Ⓢ β̄ Ἐάν τυφώμαι. a secundo aoristo ἐτυπώμην. eodem modo.

Γ̄ ἀπαρέμματα μέσα, ἐνεσῶς καὶ παρατατικὸς.

Τυφέσθαι. a secūda plurali p̄ntis temporis, ē in ᾱ diph. conuerso.

Η ἰῖ

παρ. και Ἰ Τετυθέαι. a tertia preteriti medii. adiuncta να, sicut τε
 τυθέαι.

Ⓔ α Ἰ Τύφαι. a secunda plurali eiusdem aoristi. ἐτύφαι. si-
 cut & presens.

Ⓔ β Τυφέαι. eodem modo ἀπό τούτῃ τυφέαι, accentu tamen
 in penultimam translato.

Ⓔ γ α Τύφαι. a secunda plurali primi futuri medii τύφαι.

Ⓔ γ β Τυφέαι. accentu circumflexo super penultimam. a secun-
 da persona plurali secundi futuri medii τυφέαι.

Poteris etiam & hæc infinitiua quæ in αι finiunt a tertia singula-
 ri suorum temporum deducere extrema in αι conuersa, sicut
 in passiuis dictum est, ut τυπεται τυπεται. ἐτύφατο τυφαι
 & sic de aliis. augmento prius expuncto ubi forte extiterit.

Ἰμετοχαι μέσαι. ἐνεώς, και παρατατικός.

Ⓔ Τυπιδυος. τού τυπιδυου. a prima persona presentis indicatiui.

παρ. και ὁ τετυπας. τού τετυπOTOS. a secunda persona preteriti me-
 διου τετυπας. α in ω uersa.

Ⓔ α ὁ τυπιδυος. τού τυπιδυου. a prima primi aoristi ἐτύπιδυον.

Ⓔ β ὁ τυπιδυος. τού τυπιδυου. a prima secundi aoristi ἐτυπιδυον.

Ⓔ γ α ὁ τυπιδυος. τού τυπιδυου. a prima primi futuri τύπιτομαι.

Ⓔ γ β ὁ τυπιδυος. τού τυπιδυου. a prima secundi futuri τυπιτομαι.

Τέλος.

SECUNDVS TRACTATVS.

N PRIORI tractatu de octo partibus orōnis locuti sumus, sed secundū linguā cōmunem. nūc q̄a magna inter hāc & alias diuersitas est de eisdē fm̄ eas dicemus, additis quibusdā regulis generalibus, quas inutiles fore non puto, tam nominū q̄ aliarum partium oratiōis, iterum sumpto a litteris inītio, quæ (ut dictū ē) quattuor & uiginti bipartito diuidunt, εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα. hoc est in uocales & cōsonantes. Vocales sunt septem. ἄ. ε. η. ι. ὀ. ὕ. & ὦ. Cōsonātes uero decem et septē. β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ. Vocales trifariam diuidūtur. εἰς μεταβολικά, καὶ ἀμετάβολα. hoc est imutabiles & in immutabiles. εἰς μακρά, καὶ βραχέα. καὶ δίχρονα. Longas. breues. & ancipites. εἰς προτακτικά, καὶ ὑποτακτικά. hoc est p̄positiuas, & Subiūctiuas. Mutabiles sunt. ἄ. ε. ὀ μικρόν, quæ sic appellata sunt q̄ in uerborū preteritis mutantur. hoc est ἄ. & ε. in ἡ. ὀ μικρόν uero in ὦ μέγα. ut ἀκούω παρατακτικὸς ἤκουον. εἶλω ἤθελον. δφείλω ἔφειλον. Immutabiles uero sunt. η. ι. ὕ. & ὦ. quæ cū in p̄teritis non mutantur, hoc sortita sunt nomē. ut ἠκω. παρατακτικὸς ἤκων. ἰξεύω. ἰξευον. ἔβριζω. ἔβριζον. ὦθω. ὦθον. Vocales natura longæ duæ, η. & ὦ μέγα, natura breues duæ. ε. ἰλιον, & ὀ μικρόν. Ancipites tres. ἄ. τ. & ὕ, quas alii aliis nominibus nūcuparunt. Quidā ἀμφίβολα, hoc est indifferentes & ambiguas, tanq̄ dubias, qm̄ interdum sunt longæ, interdum breues. Alii ὑγρά, hoc est liquidas, siue labiles ad tēpus, & longæ & breuis syllabæ. Alii autem appellauerunt ipsas δίχρονα, qd̄ obtinuit. Interdū enim suscipiunt tempus longæ syllabæ, interdum uero breuis: qd̄ & Dionysius thrax dicit propter hoc ipsas δίχρονα dictas eē τει κτινεσαι, καὶ συφέλλεσαι, quoniā pducuntur, & corripiunt. Nō tamē omnino plenā, & absolutā sortita sūt licetiā, ut ubicūq̄ sita sint & longæ, & breuis syllabæ

De Vocalib9

locum possideant. Sed de eis etiam datur regula. Nam aut in fine dictionis reperiuntur, atque ita regulam finalium uocalium natura breuium, uel longarum sequuntur. Aut in principio, siue medio dictionis, & hoc dupliciter, uel enim quibusdam grammaticorum regulis, poetarumque auctoritate coarctantur, nequis ex arbitrio eas in una & eadem dictione nunc longas, nunc breues indifferenter accipiat, & sic, quae semel breues sunt non nisi breues esse possunt. & contra. exempli gratia. πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθει ἀλγεα δὴ καὶ τὰ θυμόν. nam πάθει penultimam corripit cum sit aoristi secundae τῶν βαρυτόνων qui quidem natura appetit penultimam breuem. τετύφασι uero penultimam producit: quoniam omnia uerba in σι de finentia ante finale natura habent longam, & si poeta nonnunquam eam corripiat, ut etiam Herodianus ἐν τῷ πρῶτῳ χρόνῳ asserit his utens exemplis. ὀδυσσεύς. λ. τεθναῖσιν, τιμὴν δὲ λελόγησάν ἴσα θεοῖσιν. καὶ παρὰ ξενοφάνει, ἐξ ἀρχῆς καθ' ὄμνηρον, ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες. Multa tamen sunt ab antiquis annotata quibus si semel Homerus breuibus usus est, ea semper corripit. & contra, quae semel produxit, ea semper usurpat ut longa. Vel ipsae ancipites propriam exercent potestatem, nec ullo modo arctantur quin etiam in eadem dictione & longae esse possint, & breues. Et sic δίχρονα hoc est ancipites merito appellandae sunt. Exemplum de αἰλιάδος. ε. ἄρες ἄρες βροτολογεῖ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα. Nam ἄρες primo loco producit primam, secundo uero corripit eandem. De τ. ὀδυσσεύς ω. ἴοιδμ, ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσόμεθαί. Et in eodem. μὴ ἴοιδμ, μὴ πούτις ἐπιπασσὸν κακὸν ἔβρη. in primo uersu ἴοιδμ producit primam. In secundo uero corripit eandem. De υ. ὀδυσσεύς ε. καὶ τὸ κατειβόμενον συγὸς ἕδωρ, ὅσπερ μέγιστος. καὶ λ. β. ἀξίου, οὗ κάλλισον. ἕδωρ ἐπιπιδάτα ἀθαν. In primo uersu υ. producita est. In secundo uero correpta. Igitur aut in quibusdam dictionibus semper corripuntur secundum regulam grammati-

NOM.

corum, ut $\alpha\beta\epsilon\nu$. $\beta\eta\mu\alpha$, & id genus, aut semper producuntur, ut $\iota\acute{\alpha}\nu\omega$. $\tau\acute{\iota}\omega$. $\mu\ddot{\upsilon}\theta\omicron\varsigma$, & similia. Aut eadem aliquando corripuntur, & aliquando producuntur, ut $\alpha\tau\acute{o}\lambda\lambda\omega\nu$. $\iota\acute{o}\iota\delta\mu$. $\iota\acute{\upsilon}\delta\omega\epsilon$. hæcque ut arbitror dicuntur proprie a grammaticis $\alpha\mu\phi\acute{\iota}\beta\omicron\lambda\alpha$. id est ambigua, siue ancipites. $\delta\acute{\iota}\chi\rho\omicron\nu\alpha$ uero. id est bitemporæ generali nomine appellantur cuiuscunq; ordinis tam illæ quæ pro breuibus semper accipiuntur q̄ quæ pro longis, & quæ in eadem dictione modo longæ modo breues sumuntur; Sed de his satis;

Præpositiuæ uocales sunt α . ϵ . η . $\omicron$. & ω . Subiunctiuæ uero τ . & υ . Præpositiuæ enim dictæ sunt, quoniam subiunctiuæ præpositæ diphthogon faciant. Subiunctiuæ uero quoniam præpositiuæ in constitutione diphthogonum subponuntur. ex α enim & τ fit diphth. $\alpha\tau$. Et ex ϵ , & τ fit $\epsilon\tau$. & sic de aliis. υ autem etsi sit subiunctiuæ nonnunquam tamen preponitur $\tau\omega$ τ , ut $\iota\upsilon\delta\varsigma$. $\mu\eta\alpha$. $\acute{\alpha}\rho\omega\eta\alpha$.

Diphthogonum quæ ex dictis uocalibus constituuntur. De Diphthongis

Aliæ ppriæ. Aliæ impropriæ. Propriæ sūt sex. $\alpha\iota$. $\alpha\upsilon$. $\epsilon\iota$. $\epsilon\upsilon$. $\omicron\iota$. $\omicron\upsilon$. & hæc $\epsilon\acute{\upsilon}\phi\omega\nu\omicron\iota$ dicuntur. i. sonoræ (uel ut uerbū uerbo reddam?) $\beta\eta\sigma\omicron\nu\alpha$. Impropriæ itē sex, quæq; cōes, $\alpha\eta$. $\eta\upsilon$. $\eta\omega$. & una $\iota\acute{\alpha}\nu\omega\nu$ ppriæ $\omega\upsilon$, ut $\acute{\alpha}\nu\theta\acute{\iota}\varsigma$. $\rho\acute{\alpha}\nu\tau\acute{o}\varsigma$. quæq; tres sūt $\kappa\alpha\kappa\acute{o}\phi\omega\nu\omicron\iota$. i. diffōæ uel malesonæ, hoc ē $\eta\upsilon$. $\eta\omega$. tres uero $\acute{\alpha}\phi\omega\nu\omicron\iota$. i. asonæ, $\alpha\eta$. $\iota\eta$. & $\omega\eta$.

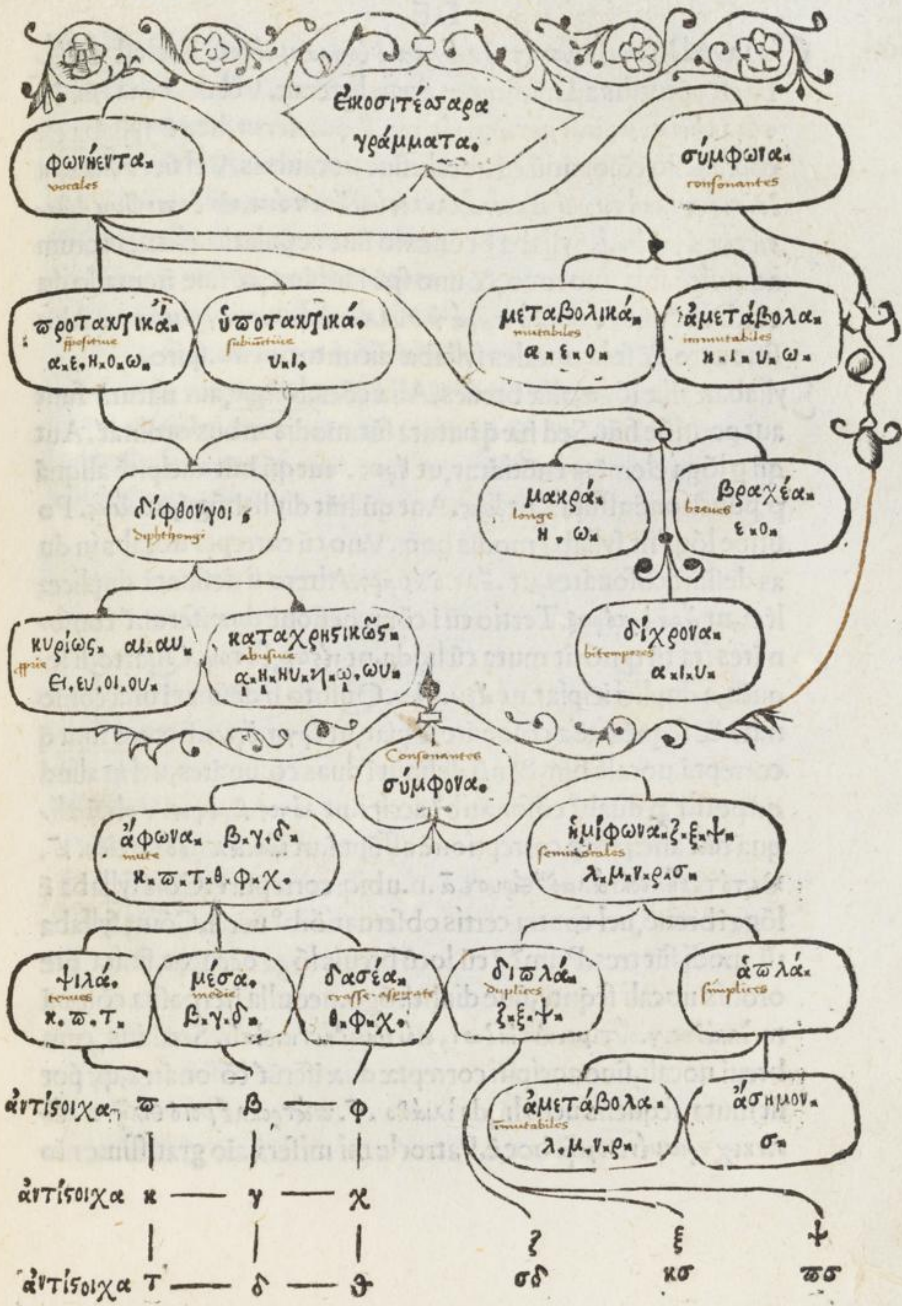
Cumφάνων δὲ τὰ De Cōsonātibz

μὲν ἄφωνα. τὰ δὲ ἡμίφωνα. hoc ē. Cōsonātiū at aliq̄ mutæ, aliq̄ semiuocales. Mutæ sūt nouem β . γ . δ . κ . τ . θ . ϕ . χ . Quæ i q̄drati figurā dispositæ duob; modis p̄nt cōsiderari, uno mō q̄tenus ex eis tres carēt aspiratōe & hæc $\tau\iota\lambda\acute{\alpha}$, hoc ē tēues līæ nūcupāt. η . τ . θ . Tres plenā eā possidēt, et hæc $\delta\alpha\sigma\acute{\epsilon}\alpha$, hoc ē crassæ dīcūt. θ . ϕ . χ . Tres neq; prius carēt aspiratōe, neq; eā plenā possidēt, & hæc $\mu\acute{\epsilon}\iota\sigma\alpha$. hoc ē mediæ hñtur. β . γ . δ . Et sic eas; tres hñtur ordies. Vnus medi; hoc est. β . γ . δ . Alter læuus. τ . κ . τ . Et terti; dexter. ϕ . χ . θ . ita q̄ β . media sit iter τ . & ϕ . γ . iter κ . & χ . δ . iter τ . & θ .

Alio modo q̄tenus iuicem p se ponunt, & ita tres aliī sūt eas;

ordines transuersi. Primus. τ . δ . θ . Secundus. κ . γ . χ . Terti⁹
 τ . δ . θ . Et hoc modo $\lambda\upsilon\tau\iota\sigma\iota\chi\alpha$. appellantur: nā tenues pro aspi-
 ratis ponuntur. hoc est τ pro ϕ . κ pro χ . Et τ pro θ . ut $\phi\rho\acute{\alpha}\zeta\omega$
 $\tau\acute{\epsilon}\phi\rho\alpha\delta\alpha$. $\chi\acute{\alpha}\rho\omega$ $\kappa\acute{\epsilon}\chi\alpha\rho\kappa\alpha$. $\theta\acute{\epsilon}\iota\upsilon\omega$ $\tau\acute{\epsilon}\theta\alpha\kappa\alpha$. pro $\phi\acute{\epsilon}\phi\rho\alpha\delta\alpha$ $\kappa\acute{\epsilon}\chi\alpha\rho\kappa\alpha$
 $\theta\acute{\epsilon}\theta\alpha\kappa\alpha$. quod non dicimus propter uocis asperitatem. Item aspi-
 ratae pro tenuibus ponuntur/ quandocunq; post ipsas tenues se-
 quitur dictio a uocali aspirata incipiens siue in compositioe, si-
 ue in diuisione, ut $\epsilon\phi\iota\sigma\eta\mu\iota\kappa\omicron\upsilon\delta\chi\prime\omicron\omega\varsigma$. $\mu\epsilon\theta\prime\acute{\epsilon}\nu$. ob quam rem in $\epsilon\omega\iota$
 prepositione, $\&\zeta\mu\epsilon\theta\prime\alpha$ extrema uocali abiecta per apostrophum.
 mutatae sunt tenues i proprias aspiratas. Sic in $\omicron\kappa\bar{\iota}$ aduerbio ne-
 gandi $\kappa\bar{\iota}$ in $\chi\bar{\iota}$ transit. sequente $\delta\prime\omega\varsigma$. ¶ Semiuocales aut sunt
 $\omicron$. δ . ξ . ψ . λ . μ . ν . ρ . σ . Quae in duas partes diuiduntur $\epsilon\iota\varsigma$ $\delta\iota-$
 $\omega\lambda\acute{\alpha}$. $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\omega\lambda\acute{\alpha}$. id est duplices & simplices. Duplices sunt tres. ξ .
 ψ . quae sic appellantur, quoniam unaquaeq; illarum uim habet
 duarum consonantium. ξ . σ . & δ . ξ . κ . & σ . ψ . ω . & σ . Simpli-
ces uero bifariam & ipsae diuiduntur $\epsilon\iota\varsigma$ $\acute{\alpha}\mu\epsilon\tau\acute{\alpha}\beta\omicron\lambda\alpha$ η $\upsilon\gamma\rho\acute{\alpha}$. $\kappa\alpha\iota$ $\epsilon\iota\varsigma$
 $\acute{\alpha}\sigma\eta\mu\omicron\nu$. hoc est i mutabiles, siue liquidas, & in a semum. Immu-
tabiles sunt quattuor. λ . μ . ν . ρ . quae sic appellatae sunt, quoniā
 non mutantur in declinationibus nominum, neq; in futuris uer-
 borum, ut $\nu\acute{\epsilon}\varsigma\omega\rho$. $\nu\acute{\epsilon}\varsigma\theta\omicron\rho\varsigma$. $\acute{\epsilon}\lambda\lambda\eta\upsilon$ $\acute{\epsilon}\lambda\lambda\eta\eta\iota\omicron\varsigma$. $\phi\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$. $\phi\alpha\lambda\acute{\omega}$. $\kappa\rho\iota\upsilon\omega$ $\kappa\rho\iota\upsilon\acute{\omega}$.
 $\acute{\alpha}\sigma\eta\mu\omicron\nu$ uero unum. σ . scilicet. quae iccirco ita nuncupata est, qm̄
 non habet alterā sibi peculiarem significationem, ut alia. Nā
 ξ . et semiuocalis ē, et duplex. ut ξ . & ψ . Sic λ . et semiuocalis est
 et imutabilis. ut μ . ν . & ρ . At σ , solum semiuocalis: unde $\acute{\alpha}\sigma\eta-$
 $\mu\omicron\nu$. dicitur. A quibusdam etiam, ut refert Diomedes gramma-
 ticus $\mu\omicron\nu\alpha\delta\iota\kappa\omicron\nu$ appellatur, q; suae cuiusdam potestatis sit.

figura de Divisione Ivarū

De Syllabis.

Συλλαβὴ ἐστὶ συνέλευσις τοῦλάχισον δύο γραμμάτων. hoc est Syllaba est cōsursus ad minimum duarū litterarū. Vel sic. συλλαβὴ ἐστὶ σύλληψις συμφουῶν μετὰ φωνήεντος. ἢ φωνήεντων. hoc ē syllaba est cōprehēsiō cōsonantiū cū uocali: siue uocalibus. Vel sic. συλλαβὴ ἐστὶ συμπολοκὴ στοιχείων κατάλληλος ὑφ' ἓνα τῶιον. καὶ ἐν πνεύμα ἀδιαστάτως ἀγομένη. i. Syllaba ē cōnexiō siue copulatio elementorum adinuicē sub uno tono, & uno spū idistāter, & sine iteruallo ducta. Dicit̄ aut̄ συλλαβὴ πᾶρά τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. Abu siue uero, & solæ uocales syllabæ dicuntur, ut ἄω. Spiro.

Syllabæ aliæ λόγæ, aliæ breues, Aliæ cōes, longæ, aut natura sunt aut positiōe sūt. Sed hæ ἣ natura sūt. modis tribus ordināē. Aut qñ p̄ λόγα elemēta enūtiātur, ut ἦρωσ. aut qñ hñt ancipitē aliquā p̄ p̄ductionē assūptā. ut ἄρης. Aut qñ hñt diphthōgū, ut αἶας. Positiōe λόγα sūt syllaba modis qñq̄. Vno cū correpta uocalis in duas desinūt cōsonātes, ut ἄλς. δάμαρς. Altero si desinat i duplices, līa, ut ἄρατ, κόραξ. Tertio cū i cōprehēsiōne duæ iferunt cōsonātes ita tñ q̄ nō sit muta cū liq̄da, ut νέσωρ, ἔκτωρ. Quarto, si sequēs, a duplici icīpiat, ut ἀξω. ἔτω. Quinto si desinat i unā cōsonāte & sequēs itē a cōsonāte icīpiat, ut ἔργον. ἔρκος. Breues sunt ἣ correptā uocalē hñt, & nō desinūt i duas cōsonātes, uel in aliud qd̄ possit p̄ duab⁹ cōsonātib⁹ accīpi. ut λόγος. βρέφος. Vel cū aliqua hñt ancipitē p̄ correptionē assūptā. ut νῆα. ἄλα. ὀδυσείας. β. καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἶρυσε. α. n. ubiq̄ correpta ē. Cōis syllaba ē λόγα i breuē, uel contra certis obseruatiōib⁹ uersa. Cōiū, syllaba tū modī sūt tres. Prim⁹ ē cū locū breuis λόγα occupat, finita pte osonis uocali seq̄nte, siue diphthōgo. nec ulla iterposita cōsonāte. ἰλιάδος. γ. οὐτίμοι αἰτίν ἐσσι, θεοί νύμοι αἰτιοῖσιν. Secūdus, cum breui uocali, siue ancipiti correptæ duæ iferūt cōsonātes, ἣ p̄ sit muta, sequens uero liq̄da ἰλιάδος. τ. πάτροκλέμοι δειλῆ πλεῖν σὺν κηχαρισμένε θυμῷ. hoc ē. Patrocle mi miseræ aio gratissime nro

NOM.

Terti^o cū dictio p̄cedēs desinat i uocalē breuē: seu purā, seu cu; aliq̄ osonate, & sequis icipiat a uocali, nō quis tñs; iōτα τῆμο̄ Sic. n. iuenio traditū a quibsdā: qd̄ ēt Priscia. uidef̄ sēssse. ubi de diphthōgis loqr̄. Sed aduertēdū eū locū eē mācū. Δ κ̄ ἢ δέ με, γα ἰά, κουνσα ἦ, πέδρα με, κ̄μ̄ λάβε, γοῦν̄. & ἰλιάδος. ε. οἰδέ με, γαῖά, χοντες, ε̄ πέδρα μον, ἦς α, χαῖων. Et i eodē. Νέσορα, δουκέλα, θενία, χήπ̄, νον τάπερ, ἐμωης. γο̄ μέγα. π. extremā h; pductā sequēte iōτα q̄ alio q̄ breuis ē. Sic ἔλαθεν. Sūt tñ q̄ simplr̄ dicūt sic, κ̄μ̄ τ̄ν̄ ἐξ̄ ἦς ἔχῃ ᾱ π̄ δ̄ φωνήεντος ἀρχομένην. hoc ē, & sequitē hēat a uocali icipietē. nec ul lā faciūt de iōτα mētionē. scdm̄ quos eēt illud homerī ἰλιάδος. ζ. αἴκε κακός ὡς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. nā κός cois ē syllaba. Et il lud hesiodi ἐν ἔργοις. ἔκιδιον γὰρ ἔπος εἰπείν. βόε δός. κ̄μ̄ ἀμαξαν. nā πός cū breuis sit, hic p̄ lōga habet, sicut & illud homericū κός.

¶ De dictione.

Λέξις ἐστὶ μέρος ἐλάχισον τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου διαρετικόν. ί. Diction est minima pars orationis cōposita, quae diuidi potest.

¶ De oratione.

Λόγος ἐστὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελήν δηλοῦσα. hoc est. Oratio est dictionum cōpositio sententiā p̄fectā demonstrās. dicūt̄ aūt̄ παρὰ τὸ λέγω. qd̄ ē dico. Nam noia deriuata a uerbis hñtib⁹ ē in penultima, loco ē hñt̄ ὅ ut φέρω φόρος. τρέχω τρέχος. sic igit̄ λέγω λόγος. Cuius octo sūt ptes. ὄνομα. ῥῆμα. μετοχή. ἄρθρον. ἀντωνυμία. πρόθεσις. ἐπίρρημα. σύνδεσμος. horum declinabiles sunt quinque. ὄνομα. ῥῆμα. μετοχή. ἄρθρον. ἀντωνυμία. Indeclinabiles tres. ἐπίρρημα. σύνδεσμος.

¶ De nomine.

Ὀνομα ἐστὶ μέρος λόγου πῶτικόν. σῶμα. ἢ πρᾶγμα σημαῖνον κοινῶς. ἢ ἰδίως λεγόμενον. ί. Nomen ē pars orōnis casualis corp⁹, uel rē signīficās cōiter siue pp̄tie dcm̄. corp⁹ ut λίθος. rē ut πᾶν ἔλα. cōiter dīctū ut ἀνθρώπος. p̄p̄c ut πλάτων. Nā apud grāmaticos id̄ dī corp⁹

qđ tactu, aut uisu p̄cipit̄. Res uero qđ sola m̄ete cōprehendī pōt
 ¶ Accidunt aut̄ nomini qnq̄. γένος. εἶδος. χῆμα. ἀριθμός. πῶσις. ἰ.
 Genus. Species. Figura. numerus: & casus.

¶ Γένη. genera qnq̄. ἀρσενικόν. θηληκόν. οὐδέτερον. κοινόν. εἰ τῶκοινον. hoc
 est masculinū. Fœmininū. neutrū, cōe p̄miscuū, ἀρσενικόν. cui nō
 minatiuo casu numeri singularis preponit̄ articulare δ. ut δ θεός,
 θηληκόν. cui nomiatiuo singulari preponitur articulare ἦ ut ἦ
 ἀρετή, δὐδέτερον, cui ntō singulari p̄ponit̄ articulare. γ. ut γ ἕν
 λον. γ ὕδωρ, κοινόν. cui ntō singulari p̄ponunt̄ duo articularia, ut
 δ καὶ ἡ ἀνθρωπος, εἰ τῶκοινον, quod latine p̄miscuuz dī. est qđ aut sp̄e
 masculini ḡnis declinat̄ & s̄l̄ signat̄ et fœmininū gen⁹, ut δ σρδου
 θός hic passer. Aut declinat̄ sp̄e fœminini ḡnis, ac et masculinum
 genus significat, ut ἡ χελιδών hac hirundo, & sic sub uno genere
 utriq̄ intelligit̄. Nā iter cōe, & epicœnū hoc iterest. q̄ cōe ē ubi
 uisu secernimus sexū, ut κύων canis. Epicœnū ē ecōtrario ubi ui
 su nō secernimus sexum, ut κόραξ coruus.

¶ εἶδη δ' ὅτι. Spēs dua, πρῶτότυπων. καὶ παραγωγῶν. Prim̄tiua & deri
uatiua. Prim̄tiua ut οὐρανός. γῆ. Deriuatiua ut οὐράνιος. γήϊνος. cele
stis. terrestris. Deriuatiua: at̄ septē sūt spēs. πατρωνυμικόν. κλη
τικόν. συγκριτικόν. ὑπερβετικόν. ὑποκριτικόν. παράνυμον. καὶ ἔνματι
κόν. De qbus post noium declinatiōes dicet̄. ¶ σχήματα τρία. Fi
gura tres ἀπὸ λῶν. σύνθετον. παρασύνθετον. Simplex. Composita &
Decōposita. Simplex q̄ scđm seipsā simplt̄ dī. ut ἰ τῶος. Cōposi
ta q̄ ex duab⁹ cōponit̄ dictionib⁹, ut φίλι τῶος. Decōposita, quæ
a cōpositis deriuat̄ ut φιλι τῶδης. Figura cōposita q̄ttuor fit mo
dīs aut. n. fit ex duob⁹ p̄fectis, ut χειρῖσοφος. ex χειρῖ dtō casū, &
σοφός. Aut ex duobus corruptis, ut σοφοκλῆς ex σοφός, & κλέος.
Aut ex p̄fecto, & corrupto: ut πῶδικλῆς ex πῶρι p̄positiōe, & κλέ
ος. Aut ex corrupto & p̄fecto, ut φιλόδημος, ex φίλος, & δῆμος.

¶ Ἀριθμοί. ἰ. numeri sunt tres, ἐνικός. δ'υικός. πλῆθυντικός. singularis.

NOM.

dualis, & pluralis. Singularis, ut δ' ἀνθρώπου. dualis, ut τῶ ἀνθρώπων.
 Pluralis ut οἱ ἄνθρωποι.

¶ τῶσ' εἰς casus quinque, δρθή. γενική. δοτική. αἰτιατική, καὶ κλητική.
 Ntūs. gtūs. dtūs, actūs. & utūs. δρθή δ' ἐπίσωσις. .i. Rectus casus sic
 appellatus q̄ recte substantiā rei significat. Dicitur autē; ἐνθεῖα καὶ
 ὀνομαστική. ἐνθεῖα quidē quoniā συνώνυμον est ἐνθὺ τῶ δρθῶ. ὀνομαστική
 δ'. .i. nominatiuus q̄ uolētes nominare res τῇ δρθῇ hoc est recto
 utimur. Reliqui autē quattuor casus πλάγιαι. .i. obliqui uocātur;
 quia ex obliquo significāt ea quæ sunt, aut fiunt circa substantiā.
 Volentes enī solē uel hominē; uel equum, uel quid uis eorū quæ
 sunt, siue definire, siue describere uel nominare, dicimus homo
 equus. Si quid autem de his dicere uolumus, obliquis utimur,
 ut hominis prudentia, leonis fortitudo.

¶ De accentibus.

Προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου. hoc est accētus est tonus uo
cis litteratæ. ἄλλως. προσῳδία ἐστὶ σημεῖον τι ἐγγραφον δι' οὗ γνωρίζεται
 ἢ ὑγίης τῶν φωνῶν πορορὰ χρόνων. καὶ πνευμάτων. καὶ διαφορὰ τοῦ ση
 μαινομένου τῶν λέξεων. hoc est. Accentus est signum quoddā scri
ptum, per qđ cognoscit̄ integra uocū prolatio tēporis, & spirituū
differentia significatī dictionum. Dicitur autē προσῳδία παρὰ τὸ
 πορὸς αὐτὴν ἄδειν ἡμᾶς τῶν φωνῶν. Sicut apud latinos. Accentus
 dictus est ab accātando q̄ sit quasi quidā cuiusq; syllabæ cantus.
 ¶ Sunt autē decē, δξεῖα. βαρεῖα. περιπτωμένη μακρά. βραχεῖα. δασεῖ
 α. ψιλῆ. ἀπόστροφος. ὑφέν. καὶ ὑποδιαστολή. .i. Acutus. grauis. circun
 flexus. longa linea. breuis linea ἢm p̄scianū, siue longus & bre
 uis ἢm diomedē. aspiratio. Leuigatio, siue siccitas auersio, Sub
 unio, siue coniunctio, & distinctio, δξεῖα est nota a sinistra parte
 ascendens in dextrā. sic', βαρεῖα est nota a sumo in dexteraz p̄tē
 descendens, ita', qua syllaba deprimitur, ac deponitur. περιπτω
 μένη est nota ex acuto, & graui facta, ita Λ. qua acuitur, & de

primæ syllaba, μακρὰ nota a sinistra i dextrâ ptē eq̄li ducta. ita q̄
 ē signū pductæ uocalis, ut ἀνεΐτι οὐ κηαμένοιο. Ψῑ eni pducta est. ic
 circo supra se characterē hēt τῆς μακρᾶς, βραχῆια, nota iacēs filr
 supra correptā sed pāda, & cōtra dīon/q̄si fursū spectās, q̄ ē signū
 correptæ uocalis, ut ἄρες ἄρες βροτολοιγέ. nā ᾱ sc̄do loco correpta
 exñs supra se hēt characterē τῆς βραχῆιας. his eni duob⁹ accētib⁹
 in abīguis dichronis, hoc ē, ᾱ. τ. ῡ. ueteres utebant, ut i q̄busda;
 codicibus adhuc uidere licet, δασεια ad sūmā uocalem aspiratā
 ponitur in principio dīctiōnis, & hac notatur figura ˆ quæ est le
 ua pars circuli, ut ἡμέρα. ὦρα. Ψιλη etiā ad summā uocalem le
 uigatā. i. in aspiratam ponit. quæ in principio dīctiōnis leuī sp̄i
 enuntiāda sit; & hac notat̄ figura ˆ, quæ est dextra pars circuli as
 piratationis notæ opposita, ut αἶας ἀνήρ. Veteres tñ diuidentes ἦ
 uocalem, leua quidē pte pro aspiratationis nota utebant, ut ἀγρός.
 Dextra uero pro leuī, ut ἀγρός. Vbi aduertendū est q̄ ois dīctio
 a uocali incipiens. uel a diphthongo, aut δασε̄ signat̄ aut Ψιλη̄.
 nō itē Incipiēs a cōsonante: nisi a ρ̄ incipiat quæ semp̄ aspirat̄. ut
ρὸ πῆ. ρὶ πῶ. excipit̄ ρᾶρος. ραριάς. & ρᾶριον. Sed de his cumulat⁹
 in ptō iperfecto actiuo grauitonorum, hoc est ἔτυπον, habebis.
Ἐπὸςροφος est itē dextera pars circuli ad sūmā consonātem ap
 posita, sed in fine dīctiōis q̄ fit ita. hac nota ondimus parti oō
 nis deesse ultimā uocalem, ut ἀβούτως pro ἀραούτως, qđ quattu
 or accidit uocalibus, duab⁹ breuibus ē scilicet & τ̄, ut φερέειπέ p
φέρεειπέ. τούτ' ἐμόν, pro τούτο ἐμόν. Et duabus ancipitib⁹, hoc
 est ᾱ, & τ̄ si correptæ fuerint, ut παρῆμων pro παρᾶ ἡμών. ἐφῆμιν.
 pro ἐπὶ ἡμῖν. hoc idem & duabus euenit diphthongis αἰ uidelicet,
 & οἰ cum pro breuibus habeant̄ ποιητικῶς, ut βούλομαι ἐγὼ. π
βούλομαι ἐγὼ. ὀμιῶς ἄχθομαι p̄ ὀμοιῶς, ὑφέν nota qua utimur cū
 duas dīctiōnes coniungimus quæ natura diuisæ sunt. Est namq̄
 ὑφέν subiecta uirgula uersuū circūflexa ita ut ὁ πωσῶν, ὑπὸ δα

50A^h est dextra pars circuli ad imā litteram in fine dictiōis applicata, qua nota male coherentia discernuntur τὸ, τι, τό, τε, ἐς, γούς.

¶ Exigit hic locus ut de accentibus aliqd insup dicam definitio nemq; quā Georgius ὁ χοιροβοσκός, herodiani alexandri Apollonii ueteris grāmatici filii asserit eē: in mediū afferā, q̄ hmōi ē. Πρωδία ἐστὶ ποία τάσις ἐγραμμάτου φωνῆς ὑγιῶς κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης μετὰ τινος τῶν συνευγμένων περιμίαν συλλαβὴν, ἢ τοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης ἢ τοικατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὄρον, καὶ λόγον. hoc est (ut uerbū uerbo reddā) Accentus ē q̄dā extensio uocis litteratae san̄ fm enūtiationem dictiōis platae cū aliquo eorū q̄ sunt cōiuncta circa unā syllabam siue scdm cōsuetudinē linguæ certæ, siue fm definitionē quā fm pportionē existat, & rōnē, Dict⁹ ē aut Accent⁹ ab eo q̄ accinit & cōgruit dictiōi subiectæ. Sūt aut accēt⁹ decē p numeri pfectionē, ex qb⁹ septē, q̄ sūt a litteris/pprie uocant⁹ accēt⁹. tres at̄ ultimi abusiue: q̄ a litteris n̄ sūt, Ex Λ diuiso i duas ptes fit acut⁹, & grauis. Ex, η, tres sūt; circūflexus ex superiori semicirculo; breuis, ex inferiori; lōgus at̄ ex linea mediā. Ex η diuiso duo sūt spūs, ac ps sinistra ē dēsus. Dextra at̄ tenuis. Tres at̄ alii ultimi nō sūt ex lris. Diuidūt uero oēs i q̄ttuor, ἐκ τόνους, χρόνους, πνεύματα, καὶ πάθη. i. tonos tpa, spūs, & passiōes. Toni sūt tres: acut⁹ grauis. & circūflexus: q̄ extēdūt uoces ad similitudinē currētū. tot enī sūt et̄ uia ul' accliuēs, ul' decliuēs aut curua, & acut⁹ q̄dē acūens uocē, assimilāt uia rectæ & sursum ferētī. Grauis at̄ deprimēs & φ; aq̄litate dict⁹ cōpat̄ uia decliui, At circūflexus, q̄ medi⁹ est circūflectit; horū duo pprii sūt toni/acut⁹, & circūflexus. nā grauis syllabicus ton⁹ dī/acēs sup syllabis; q̄ nō hnt̄ ppriū tonum. Et acutus quidem, & grauis toni simplices. circūflexus aut̄ cōpositus, quia ex acuto & graui fit. Sed acutus & circūflexus toni dictionū; dicuntur, grauis syllabarū. Omnis uero dictiō siue

monosyllaba, siue polysylli, unū horū; suscipit, uel in ultima uel in penultima, uel in antepenultima, & unus quōque tonus sortitus est propriū locū. Acutus tres. ultimam uidelicet syllabā, penultimam, & antepenultimā. In ultima ponitur acutus quā id quod susceptus est eū sit longū absque synæresi, uel breue, ut ἀνὴρ. σοφός. talia enī per se posita acuuēt, in cōsequētia uero hoc ē in contextu pluriū dictionū grauant, ut καλὸς ἀνθρώπος. σοφὸς ἀνὴρ. Omnis enim dicitio acutū in fine suscipiens per se acuit, in consequētia aut acutus in graue mutatur. Item acutus ponit in penultima: quā id quod suscipit natura sit longū, uel positione, & finalis sit longa. Longa enī ante longā nō inflectit: si non inflectit, acuitur necessario. Nam grauis accentus, si signandus est, ultimū solum sortitur locū. Itē supra longam positione circumflexus non ponitur sed acutus: etiā quādo suscipiens accentum sit breue, & ultima syllaba breuis, aut longa: ut λόγος. πόσις. λέβης. ἔρως. Nam super breuī inflexus non ponit sed acutus. Itē; in antepenultima acutus solus siue breuis siue longa suscipiens sit syllaba: ac finalis sit breuis, ut δημήτριος. φιλόσοφος. Longa uero existēte finali dicitio non pot acui antepenultima κοινῶς, ἀπικῶς uero potest, ut μενέλιος λέξιως. Ante duas syllabas circumflexus non ponit, sed acutus ex necessitate, Idcirco hīs δεξιῶν in ultima syllaba. δεύτονον appellatur. In penultima παροξύτονον, siue βαρύτονον. In antepenultima προπαροξύτονον, siue βαρύτονον. δεύτονον enī dicitur quod ultima syllaba acuat. παροξύτονον, quod penultima. προπαροξύτονον quod antepenultima. βαρύτονον uero quod ultima grauat. qua omnis accentuum ratio pendet. Ponit aut accentus quum opus sit super uocalibus & diphthōgis. Grauis accentus, si signandus est unū tñ possidet locū, extremā. s. syllabam, ut supra dictum est. ponit nāque super ipsam grauas & per se, ut ἦν. τῶ. τοῦς. ac etiā ἐν τῇ συνεπέσει hoc ē in cōsequētia. est enī συνέπεια συναρπαγῶν λέξεων. καὶ συνεκφώ

NOM.

ησις, ut τὸν μὲν πρὸ τῶν ἀρχόντων, ubi quattuor didiōes omnes
 accentum graue habent cum se inuicem sequatur, & simul alia
 alia trahat, nec inter eas spūs suspensio fiat ulla. & enim in aliis
 syllabis nunq̄ signat̄ grauis accentus, etsi qualibet syllaba p̄ter
 illā quæ acuitur, aut circūflectit̄ graui accētū enūtiēt̄. tot enim
 sunt accentus graues in una quaq; didiōe quot sunt syllabæ illa
 excepta quæ proprium habet, ut ἀγασάμνος. σά enim proprium
 habet accentum, acutum. s. ceteræ uero tam precedentes, quā
 sequentes gr. uem. Circūflexus uero circūflectens didiōnem
 duo loca occupauit ultimam. s. syllabam, & penultimam. Ponit̄
 tur autem in polysyllabis sup̄ ultimam cum ex synaresi longa
 sit, ut ναυσικάά ναυσικᾶ. Omnis enim synaresis ex acuto & gra
 uī inflexum accentum facit. Etiam super simpliciter longam, ut
 τιμῆς. omnis enim genitiuus & datiuus extremam productam
 habens accentum suscipientem inflectit̄, ut ἀρετῆς. ἀρετῆ. καλῶν.
 καλῶν quēadmodum & noiatiuus, & accusatiuus acuitur. ἀρετῆ.
 ἀρετῆν. καλός, καλόν. Etiam & diphthongus finalis habens ὦ φι
 λὸν si suscipit tonum circūflectitur εῦ. φεῦ. οὐδάμου, preter adno
 tata, uidelicet ἰδ. οὐ. ἰόν. κεί οὐ. Ponitur etiam supra penultimam
 quum longa sit natura, & ultima breuis. ut μάα. γαῖα. μοῖσα.
 Omnis enim natura longa ante finalem breuem inflectitur, &
 cū ex synaresi penultima longa fuerit, ut βοάετῃ βοάετῃ. Omnis
 nanq; synaresis ex acuto & graui circūflexum facit, iccirco ha
 bens circūflexum in extrema syllaba πρὸ πωάμνον appellatur,
 ut ποά. habens uero in penultima πρὸ πρὸ πωάμνον, ut ποῖομαι.
 Querī potest hoc in loco cur circūflexus non tot sortitus sit
 loca quot acutus, ultimæ scilicet, penultimæ, et antepenultimæ.
 Respondetur q̄ huius gratia non potest circūflexus super ter
 tiam syllabam locari: quia ex acuto, & graui per crasim compo
 situs est. Acutus enim & grauis concurrentes circūflexum

faciunt. Quoniam igitur non inuenitur acutus accētus ante tres syllabas, ob ineptam, ac difficile pronuntiationem. nam si super quartam syllabam ponatur acutus, ut ἀπόλλωνιος, uox nepe quæ super eam ipsa pronuntiatione per ἄρσιν intenditur, & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret, & caderet, cum tres sequentes syllabæ graui accentu continuo, ac æquali tono forent enuntiandæ. Huius gratia neque circumflexus ante duas syllabas locari potest, ut γέωγχιος ποιοῦμενος. Si enim circumflexus super ῶγ syllabam ponatur & super οῦ, quæ a fine tertia est, liquido apparet acutum accentum quartam possidere locum. Nam tamen si non omnis dictionis habens circumflexum ex crasi consistat, ac saltem ipse circumflexus uel, ac potestate, & acutum complectitur et grauem, & ob hanc causam syllabam appetit quæ sit aut natura, aut ex crasi longa, & duo habeat tempora, quæ aut actu, aut potestate in duas diuidi possit, ad cuius diuisionem & ipse circumflexus diuidatur in acutum, scilicet & grauem, ut τολῶν τολῶν. Quamobrem cum in eius syllabæ tempus quæ circumflexo pronuntiat accentu, grauem habere uideatur identidem sequeretur tres graues accentus post unum acutum pronuntiant. ut ποιοῦμεθα. ποιεῖόμεθα, quod quidem ineptissimum est. Dicitur etiam circumflexum poni super penultimam si sit natura longa & extrema breuis, ut μάα, μῶσα. At si forte euenierit ut ultima quoque sit natura longa, nequaquam penultima circumflexus super se habere potest, quamobrem, ambæ siue actu siue potestate diuisibiles sunt, ad quorum diuisionem, & circumflexum diuidi necesse est: in acutum uidelicet, & grauem, & sic acutus quartum possidebit locum, grauis tertium & deinceps, ut supra. Icirco cautum est, ut longa ante longam acuatur, quæ si in duas dissoluitur syllabas acutum/qui simplex est/super penultimam manere necesse est, ut τηλεθής τηλεθής & τοιείθην & τοιείθην.

NOM.

Etiam si penultima sit positione, longa licet extrema brevis, existat, non ob hoc circūfleditur, sed acuitur quandoquidem uocalis quæ ex se natura brevis est, & unum tantum habet tempus, uirtute consonantium producitur, nec ulla ratione dissolui potest, sicut dissoluitur quæ est natura longa: huius gr̃a simplicē appetit accentum, acutum scilicet ut δ' ῥῆρος. ἐ' γχος. Χρόνοι δὲ, id est tempora duo sunt, μακρὰ, καὶ βραχέα. Sequitur enim uocales tempus unum, aut duo. Brevis uocalis unum tempus habet. Longa duo. His namque signis, siue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut supra adnotauimus, ostendētes quæ earum longæ essent, & quæ breues. πνεύματα autem, hoc est spiritus, duo δασεία, καὶ ψιλῆ, quæ ad summam uocalē siue diph. in principio dictionis ponuntur, aspiratur & ῥ, cuius in principio dictionis ponit, ut ῥώμη. πᾶθη τρία, ἀπόστροφος. ὑφέν, καὶ ὑποδιαστολή. hæ tres notæ non pprie appellantur accētus cū a litteris factæ non sint. Sed πᾶθη, hoc est passionēs, & circa dictiones patiētes uersentur, nec super uocales ponuntur sicuti alii accētus. Nā ἀπόστροφος dictionis defectū indicās sup extremā cōsonantem locatur. ὑφέν uero & ὑποδιαστολή dictionibus supponuntur, alterū quidem ut duas dictiones coniungat: quæ natura diuisæ sunt. Alterum uero ut male cohærentes discernat.

¶ De declinatione nominum.

Nominum declinationes sunt quinque, quattuor parisyllabæ. Quinta uero imparisyllaba: & hæ quidem simplices dicuntur, quando neque synæresin neque crasin patiuntur. Prima igitur declinatio est parisyllaborum nominum masculinorum tantum in ᾱς, aut in ἠς desinentium: ut δ αἰνείας. δ χεύσης. Quorum genitiuus ob id quidem uariius est, quia uarij sunt linguarum usus. Hac de causa priusquam ad nominū inflexionem ueniamus de eo, deque alijs casibus nonnulla, quæ quidem obseruatione digna no-

bis uisa sunt proponenda censuimus. Atque ut ordinem casuum sequamur primum quidem sciendum est quod ad singularem nominatiuam attinet, Iones in nominibus in $\alpha\varsigma$ desinentibus nisi dorica fuerint: sicut est δάρας τοῦ λάα, & δ αλεύας, τοῦ αλεύα, uertere $\bar{\alpha}$ in $\bar{\eta}$, ac dicere δ ἐρμείας. ἀντί τοῦ ἐρμείας. καλλιμάχος ἐν ὕμνοις. ὃ δὲ δῶκετος ἐκ μιχάτο. ὃ ἐρχεται ἐρμείας. Diores uero contrarium facientes in nominibus in $\eta\varsigma$ desinentibus uertere $\bar{\eta}$ in $\bar{\alpha}$ productum, & dicere δ χρύτας. ἀντί τοῦ χρύτης, & δ χρονίδας ἀντί τοῦ χρονίδης. θεόκοριτος ἐν πολέμικῶ. ὃ πῖ σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in $\alpha\varsigma$, aut in $\eta\varsigma$ desinens apud poetas in $\bar{\alpha}$. ad similitudinem uocatiui terminatur ἐθεοκωλικῶ, βοιωτικῶ, κρηθρασιατικῶ. ut δ ἀρχύτας, ἀντί τοῦ ἀρχύτης. δ θυέτας, ἀντί τοῦ θυέτης. Sunt tamen qui uelint hic ἀντί πῶσιν esse, hoc est uocatiuum pro nominatiuo poni: quorum opinioni Priscianus noster ad stipulatur, qui ubi de constructione scribit, sic inquit. Antiquis quoque mos est nominatiuos pro uocatiuis proferre. Homerus ἱλιάδος. γ. ἠέλιος ὃς πάντ' ἐφορέας, κημ πάντ' ἐπακούεις. quem secutus Virg. in. xii. Corniger helperidum fluuius regnator aquarum. fluuius pro fluuie dixit. Macedones autem, & thesalii eōdē modo uocatiuos pro nominatiuis proferre solebant. Homerus ἱλιάδος. α. μάλισα δὲ μητιέτα ζεύς. hic uocatiuus pro nominatiuo, μητιέτα pro μητιέτης. Vñ Romani frequētissime huiuscemodi noia, & maxie appellatiua pro uocatiuū græcum etiam pro suo noiatiuo. ut Sophista. Cytharista. Persius tamen indubitatē pro nominatiuo posuit, Censorē uē tuū, uel quod trabeate salutas. trabeate dixit pro trabeatus. hæc Priscianus.

Ἡ γενική. τοῦ ἐρμείου κοινῶς, κημ ἀπικῶς. κημ ἐρμεία δωρικῶς. Νᾶ δῶρες in huiusmodi noibus in $\alpha\varsigma$ cōiter desinentibus, siue ex cōuersione $\bar{\eta}$ in $\bar{\alpha}$ ἐθεοκωρικῶ, ab ἐθεοσῶ faciūt gr̄m, ut δ κρονίδας. τοῦ κρονίδα.

NOM.

ἔκτὸ τοῦ κρονίδης κρονίδου. ὁ φιλόδοξος τοῦ φιλόδοξα. θεο. ἐν νομεῦσι.
 ἢ πῶμοι ἢ κορύδων τίτος αἰβόες ἢ ῥὰ φιλόδοξα. ἀντί τοῦ φιλόδοξου. Sic
 igitur ὁ ἑρμείας. τοῦ ἑρμεία. Cui si addatur ὁ μικρὸν fit ἑρμείαο αἰολι-
 κῶς, καὶ βοιωτικῶς. sicut βορέας βορέα βορέαο. καλλιμαχος ἐν ὕμνοις.
 αἰμῶ ἐπὶ θρηϊκῇ τόθεν βορέαο κατὰ εἰς ἔρχεται. Mutatis uero ἄ ἰν ἔ,
 & ὁ, ἰν ὠμέγα fit ἑρμείω ἰωνικῶς cum accentu acuto in antepenul-
 tima quāq̄ extrema sit natura longa, quoniam genitiui διὰ τοῦ
 ἰῶ ἰωνικῶς si a cōmunibus genitiuis grauitonis sint acuum ante-
 penultimam: ut ἀργέτης ἀργέτου ἀργέτω. nisi forte syncopam pa-
 tiantur, ut βορέας βορέω βορέω ποιητικῶς. ἠσιόδος ἐν εοιογία. ἰό-
 σφι νότου, βορέω τε, καὶ ἀργέτω, ρεφύρουτε. Si uero a circūflexis ge-
 nitiuis sint παροξύνοιαι, ut ἀλκῆτης ἀλκῆτου ἀλκῆτω.

Ἡ δὲ οἰκτικὴ τῶ ἑρμεία κοινῶς. καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς. τρωπῆ τοῦ ἄ εἰς ἦ. sicut
 in nominatiuo. καλλιμαχος. οὐ πᾶτος ἑρμείῃ κυλλήνιος, οὐδ' ἦ κρή-
 τη. dores uero e contrario in nominibus desinentibus in ἦς κλη-
 τῶς, uertunt ἦ ἰν ἄ sicut in nominatiuo, ut ὁ αἰακίδας, ἔκτὸ τοῦ αἰα-
 κίδης, τῶ αἰακίδα. θεο. ἐν πτολεμαίω. ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντίων
 ἀχιλῆα αἰακίδα πηληΐ. ἀντί τοῦ αἰακίδα. ἰᾶτα tamen utrobique sub-
 scripto, quoniam omnis datiuus singularis aut in τ ἔκφωνοῦμε-
 τον, hoc est prolatum desinit, ut τῶ αἰατι. aut in τ non prolatū,
 sicut est in diphthongis τῶ ἀφχέται. τῆ ἀφετῆ. τῶ λόγωι. Sic enim
 veteres prepositiuus uocalibus in dipht. etiam impropriis ad-
 scribere solebant. Nūc uero in tribus impropriis. hoc est ᾶ. ῶ.
 usus obtinuit, ut τ subscribatur: quod ideo quidem factum est,
 ut lectio fieret clarior. Excipiuntur autem nomina in ῦς desine-
 tia quæ per abiectionem σ. inflectuntur, ut ὁ καμῦς. τοῦ καμῦ. τῶ
 καμῦ. ὁ ἀπφῦς. τοῦ ἀπφῦ. τῶ ἀπφῦ. & similia: quorum datiuus
 omnino respuit τ, quoniam nulla inuenit dictio, quæ in ῆ diph-
 thongum desinat. Quin etiam xoles datiuus in ῶ desinentibus
 ὁ non adscribunt. Datiuus uero dualis cum semper in diphth.

sive propriam, sive impropriam exeat, ἢ non prolatum semper
habet, ut τοῖν ἐρμείων. τοῖν αἰάντων. τοῖν ῥοδέλεων. At dativ⁹ plu-
ralis aut in ἢ prolatum desinit, ut τοῖς αἰασι. τοῖς γυναιξί. aut non
prolatum, ut τοῖς ἐρμείαις. τοῖς λόγοις. τοῖς μετέλλοις.

Ἡ αἰτιατικῆ. ὃν ἐρμείων κοινῶς, καὶ ἐρμείων ἰωνικῶς. τροπῆ τοῦ ἄ εἰς ἦ. ut
supra. ἰλιάδος. ὡ ἀλλ' οὐχ ἐρμείην ἐριούριον ὑπὸνος ἐμαρπτεῖ. καὶ ἐμείεα, si-
cut ξέρενον ξέρεεα. dissoluūt enim ἰones ἦ ἰεᾶ, & abiiciūt ἦ. nā ἄ ἔπο-
βλητικόν ἐστι τοῦ ἦ, hoc ē abiecti. nū, nisi a declinatiōis, ut ἦ μουσα-
πην μουσαμ, & ἔτυφα ἔτυφον. Herodot⁹ historiae. νί. ἀποδέξας
δὲ βασιλῆα πέρσσησιν δαρειῖος ξέρεεα ὄρματτο στρατεύεσθαι. Sic διαπό-
την διαπότεια, & similia. Dores uero ἰ noibus ἰης desinētibus uer-
tentes ἦ in ἄ, sicut i aliis casibus ὃν κρονίδαμ dicunt. θεο. ἐν ἐπιβαλά-
μιρ ἐλένης. μούνος ἐν ἀμιθέοις κρονίδαμ δία πενθερόν ἐξεῖς.

Ἡ κλητικῆ. ὃ ἐρμείων κοινῶς, καὶ ἐρμείας ἀπικῶς. Nā atticī i oib⁹ nume-
ris cuiusuis declinatiōis parē faciūt utm̄ ntō. Hoc etiā annotan-
dū ē Noia parisyllaba ἰης desinētia facere utm̄ ἦ, ut ὁ χρύσης. ὃ
χρῦση. annotāt ὁ λάχνης. ὃ λάχγα. ὁ πυραίχνης. ὃ πυραίχμα. καὶ
ὁ ἰδυαίχνης. ὃ ἰδυαίχμα, q̄ hāc regulā nō sequūt. Etiā i τῆς desī-
nētia parisyllaba ἰᾶ correptū faciūt utm̄. ut ὁ τρεῖτης. ὃ τρεῖτα. ὁ
ἰπωνιάτης. ὃ ἰπωνιάτα. Exciπίūt ὁ αἰήτης. ὃ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης
ὃ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης. ὃ αἰναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης. ὃ φιλοθερσίτη.
Etiā i τῆς poetica. ut ὁ κνωῶνης. ὃ κνωῶτα. ἰλιάδος ἄ. τιμὴν ἀφνύμενοι
ἰδυελάροισι τε κνωῶτα. No a quoq; gētilia ἰης desinētia ἰ ἄ faciūt
utm̄. ut ὁ σκύθης. ὃ σκύθα. ὁ πέρσης. ὃ πέρσα. Si uero eadē fuerit p̄pa
in ἦ faciūt utm̄. ut ὃ πέρση. ἠσιόδος ἐν ἕρροις. ἐργάζεν ἠπτε πέρση ἐρ-
γα. Etiā cōposita a τρίβω. πωλῶ. μετρώ. ut ὁ παιδοτρίβης. ὃ παι-
δοτριβα. ὁ βιβλιοπώλης. ὃ βιβλιοπώλα. ὁ γεωμέτρης. ὃ γεωμέτρα.

Ἡ ἡρικῆ τῶν πληθυντικῶν. τῶν ἐρμειῶν κοινῶς, καὶ ἐρμειῶν ὄρωικῶς, τροπῆ
τῶ εἰς ἄ μακρόν. σοφοκλῆς ἐν αἰατι. ἀρωγός τῆς αἰατος ἡμῶς χθον-
ίωμ ἀπ' ἐρεχθεῖδ' ἄν' ἐχομδν σοναχᾶς καὶ ἀναυδον ἔργον ἀτρεῖδ' ἄν' τῆ

ἄλλοι, & pindarus ἐν πυθίοις καὶ μὲν ἠρακλειδῶν ἐκγονοὶ ὄχθαις ὑπο-
 ταυγέτου ἰαόντες αἰεῖ. καὶ ἐρμείων ἀιολικῶς, καὶ βοιωτικῶς ἄπο τῶν
 ἐρμείων, κατὰ ἐπέκτασιν τῶν αἰετῶν ἐρετῶν, ἄπο τῶν ἐρετῶν. ὁ δὲ υστερίας
 βουπάρκην ὁ δὲ πῆβολος, οὐδ' ἐρετῶν. καὶ ἐρμείων, ἰωνικῶς, ἄπο τῶν ἐρ-
 μειῶν, τρωπῆ τῶν αἰετῶν, ὡς περσέων, ἄπο τῶν περσέων. Herodotus ter-
 tio historiari. εἰ γὰρ τινες καὶ ἄλλοι τὰ περσέων νόμιμα ὁρθῶς ἐπισεία-
 ζου. Possūt & singula a singularis gis singularib⁹ deduci. hoc est,
 ἄπο τοῦ ἐρμείου, τῶν ἐρμείων, ἄπο τοῦ ἐρμεία τῶν ἐρμείων. ἄπο τῶν ἐρ-
 μείων, τῶν ἐρμείων, καὶ ἄπο τοῦ ἐρμείου, τῶν ἐρμείων.

Ἡ δὲ δοτική, τοῖς ἐρμείαις κοινῶς, καὶ ἐρμείης καὶ ἐρμείης ἰωνικῶς. Vbi ad-
 uertendū est oēm datiuū pluralē in σ definentem κοινῶς assume-
 re τὴν κατὰ προχρηματισμὸν ἔθει ἀπικῶν, δωρικῶν, καὶ ἰωνικῶν, ut ἀτρείδαις
 ἀτρείδαισι, μούσαις μούσαισι, λόγοις λόγοισι. Δ. α. αἰεῖ δὲ μαλακοῖ-
 σι, καὶ ἀμυλίοισι λόγοισι θέλγει. At iones in his q̄ habēt αἰ diphth.
 siue in σ definant siue in τὴν κατὰ προχρηματισμὸν, etiam αἰ in ἡ uer-
 tere consueverunt. Sicq; ex diphthōgo ppria fit ἰριόρια, ut ἀτρεί-
 δαις ἀτρείδης ἀτρείδῃσι, παλάμαις παλάμης παλάμησι. Nam si-
 cut atticorum est ppriū uertere ē in ἡ, εἰ diphthongi, ut εἶδεν ἡί-
 δειν, sic ionicum mutare αἰ in ἡ, αἰ diphth. Sic Herodotus, ἰλιάδος, β.
 ὄσοι ἄμ' ἀτρείδης ὑπὸ ἰλίον ἦλθον, καὶ Δ. ε. οἱ τὸ τ' ὄλοντο τρεῖς ἰν
 ἐυρύη χάριν ἀτρείδῃσι φέροντες.

Ἡ αἰτιατική, τοῖς ἐρμείαις κοινῶς. Inuenitur etiam huiusmodi accu-
 satiuum pluralem & in εἰς definere tanq̄ a singulari accusatiuo
 ionicō κατὰ διάλυσιν, hoc est τὸν δι' ἀπὸ τὴν δι' ἀπὸ τετα, καὶ προθέσει
 τοῦ σ, δι' ἀπὸ τετας. Herodotus primo historiarum, καὶ οἴτω, οὔτε
 σὺ ἀλώσει ἀδικέων τοὺς δι' ἀπὸ τετας, οὔτε ἡμῖν κακῶς βεβουλευμένα
 εἶσαι, & alia παρὰδείγματα.

Ἰωνικά Ὁ ἐρμείαις κοινῶς, καὶ ἐρμείης ἰωνικῶς. Τοῖ ἐρμείου κοινῶς, καὶ ἀπικῶς,
 καὶ ἐρμεία δωρικῶς, καὶ ἐρμεία ἀιολικῶς, καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἐρμεί-
 εω ἰωνικῶς, καὶ ἐρμείω ποιητικῶς. Τοῦ ἐρμεία κοινῶς, καὶ ἐρμείης ἰωνι-

κῶς. Τὸν ἑρμείην κοινῶς, καὶ ἑρμείην καὶ ἑρμείεα ἰωνικῶς. ᾧ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ᾧ ἑρμείας ἀπικῶς. δὴκῶς. Τῶ ἑρμεία. τοῖν ἑρμείαιν. ᾧ ἑρμεία. πλεθυντικῶς. Οἱ ἑρμείαι. τῶν ἑρμείων κοινῶς. καὶ ἑρμείαν δωρικῶς. καὶ ἑρμείων ἀολικῶς. καὶ ἑρμείων ἰωνικῶς. Τοῖς ἑρμείαις κοινῶς καὶ ἑρμείης, καὶ ἑρμείησι ἰωνικῶς. Τούς ἑρμείας κοινῶς. καὶ ἑρμείας ἰωνικῶς. ᾧ ἑρμείαι. Inuenitur tamē Singularis numerus huiusmodi nominis uario modo apud poetas scribi. sic. ὁ ἑρμείας. καὶ ἑρμείας. καὶ ἑρμείης. καὶ ἑρμείας, τρωτῆ τοῦ ἦ εἰς ἄδωρικῶς. θεο. ἐν θύρασι δι. ἦνδ ἑρμείας πράττιςος ἀπ' οὐρεος, εἴπερ δὲ δ' ἄφνι. & sic de aliis casibus κατ' ἀναλογίαν.

Οἱ κρονίδης κοινῶς. καὶ κρονίδας δωρικῶς. Τοῦ κρονίδου κοινῶς. καὶ κρονίδου δωρικῶς. καὶ κρονίδα ἀολικῶς. καὶ βοιωτικῶς. καὶ κρονίδεω ἰωνικῶς καὶ κρονίδω ποιητικῶς. Τῶ κρονίδῃ κοινῶς. καὶ κρονίδας δωρικῶς. Τὸν κρονίδην κοινῶς. καὶ κρονίδην δωρικῶς. καὶ κρονίδεα ἰωνικῶς. ᾧ κρονίδῃ κοινῶς καὶ ᾧ κρονίδης ἀπικῶς. δὴκῶς. Τῶ κρονίδα. τοῖν κρονίδαιν. ᾧ κρονίδα. πλεθ. Οἱ κρονίδαί. τῶν κρονίδων κοινῶς. καὶ κρονίδαν δωρικῶς. καὶ κρονιδῶν ἀολικῶς. καὶ βοιωτικῶς. καὶ κρονιδέων ἰωνικῶς. Τοῖς κρονίδαις κοινῶς. καὶ κρονίδης. καὶ κρονίδησι ἰωνικῶς. Τούς κρονίδας κοινῶς. καὶ κρονίδεας ἰωνικῶς. ᾧ κρονίδαί.

¶ De secunda Declinatione parisyllaborum.

Secunda Declinatio est parisyllaborum nominum in ᾱ, siue in ἦ desinentium generis tātū fœminini. Quorum genitiuus in ᾶς, uel in ἦς. Datiuus in ᾶ uel in ἦ. dipt. improprias definit. In ῥ uero Accusatiuus cum uocali nominatiui. In qua declinatione illud in primis aduertendum est in singulari nominatiuo quasdam ex uocalibus ᾱ finalem, quasdam ἦ nonnullas utrūq; appetere. ἦ quidem, & ῥ, ᾶ sibi uendicant, ut ῥέα. φίλια. ῥ uero & ᾧ μέγα appetunt ἦ. δ' ὄν. ζε. ἦ. ᾶ, & ὀ μικρόν, utrūq; postulant. ναυσικά. δ' ἄν. χροά. & ἀκοή. Eodem modo ex consonantibus, quasdam appetūt ᾶ. ut. ῥ. ξ. τ. σ simplex ac duplex, & geminātū λλ. ut φύλα.

NOM.

δῖα. δῖφα. μῦσα. θαλασσα. δῖκελλα. ἔλλη tamen nomen propriū
 mulieris, & πῆλη. qđ est urbis nomē excipiuntur. Quadā pte
 rea n̄. ut β. & γ. & simplex λ. siue per se, siue in alterius comple
 xione consonantis. & μ. ω. τ. φ. χ. ut θήβη. γέγη. αἰλή. excipio
 tur. πῶλλα. & ἀνάπαυλα. δμίχλη. κίχλη. ζεύγλη. & ζεύγλα fm uc
 teres. δῖμνη. καλλιόπη. ἀρετή. νύμφη. τύχη. At δ. θ. κ̄ν appetunt α.
 & n̄. ut λήδα. κνίδη. κισσάδα. λήθη. ναυσικά. πλοκή. χλαῖνα. τέχνη.
 Etiam in ῥα desinentia siue unius sint generis siue trium ā de
 bent habere finalem, ut ἡμέρα. διφθέρα. περσιερά. φοβέρα. σκίερά.
 Excipiuntur ἄσκη. κόρη. κόρη. ἀάρη. δέρη. κύρη. ἐφύρη. τριψιχόρη.
 κάτρη. δλυκρή. ἄγρη. ἴρη. ἀντισάρη. Adiectiua quoq; fœminini ge
 neris, quæ a nominibus masculinis in ὄς purum desinentibus fi
 unt ā finalem desiderant: ut λόγιος. λογία. ἀνδρείος. ἀνδρεία. excipi
 tur ὀγδοος. ὀγδόη. Si uero masculina in ὄς purum termina
 buntur, fœminina oportebit in n̄ desinere, ut καλός. καλή. ταπει
 νός. ταπεινή. excipiuntur quæ habent ρ. ante ὄς, ut ἡμέτερος. ἡμέτε
 ρα. αὔγουσα uero ἐπὶ τοῦ αὔγουτος, quia latinum est n̄ in ā corre
 ptum transtulit, nam αὔγουσεν dicendum fuerat. Sed latini æolum
 more n̄ in ā correptum uertere consueuerunt. Id quoque & io
 nes faciunt. νύμφα enim dicunt pro νύμφη. λ. γ. δ. εὔξῖθι νύμφα φί
 λη. καὶ δδ υσσείας δ. νύμφα φίλη σὺ μὲν ἄρ με κατὰ κτῆνε νηλεῖ χαλκῶ.
 nam φᾶ breuis est. quare in genitiuo, & datiuo ipsūm ā in n̄ re
 uertitur. αὔγουσῆς. αὔγουσῆ. & νύμφῆς. νύμφῆ. Cum uero αὔγουσα pro
 prium est nomen ā productum habet. idq; in obliquis seruat ἐθεῖ
 δορικῶ, ut αὔγουσα. αὔγουσας. Nam dorum est uertere n̄ in ā produ
 ctum, ut φιλομήλα, pro φιλομήλη. σελάνα. ρσελήνη. θεο. ἐν φαρμακευ
 τρία. ἀλλά. σελάνα φαῖνε καλόν. καὶ ἀθάνα pro ἀθήνη. & κράνα pro κρή
 νη. & alia. καλλιμαχος ἐν ὕμνοις. ἦν δὲ χολωσαμένα περὶ ὄμως προσέ
 φασεν ἀθάνα. & in eodem ὕμν. ἐπὶ κράνα ἐλικωνίδι καλὰ ῥέοσα. &
 alia. Iones uero contra in huiusmodi nominibus ā productum

in uertunt, nisi dorica fuerint, ut ἰσορίη ἰσορίης. pro ἰστορία ἰστορίας. he
 rodotus ipso statim historiari; initio. ἠεροδότου ἀλικαρνασσοῦ ἰσο
 ρίης ἀπὸ δ' εἰς ἡδ' ε. ἡμέρη pro ἡμέρα. idē in eodez. ὡς δὲ ἡμέρη τάχις α
 ἐγγεγόνει. ἀθηνάϊη p ἀθηνάϊα. Δ. ζ. γὼν μὲν ἀθηνάϊη θῆκεν διὸς ἐκγεγαίῃα μετ
 ρονα.

¶ De genitūo singulari.

In genitūo singulari annotandum est. Solo nomina in ā purum:
 nec non in δ' α, in θ' α, & in ρ' α definentia seruare ā in genitūo, &
 datiuo κοινῶς ut μαῖα, μαίας, μαία, λήδα, λήδας, λήδα, σιμαίθα, σιμαί
 θας, σιμαίθα, ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρα, ἀθηνᾶ uero, & ναυσικᾶ, & μνά quae
 κατὰ πάθος fiunt licet in nullam dictarum desinant terminatio
 num. ā tamen in genitūo seruant, & datiuo, sicut eorum perfe
 cta, quae in ā purum, exeunt, hoc est ἀθηνᾶ, ναυσικᾶ, & μνά. Est
 enim ἀθῆνη, unde ἀθηνᾶία sicut ἀσελήνη σεληναία, abiecto uero τ,
 ἀθηνᾶ, καὶ κράσει ἀθηνᾶ. sicut μνάια, μνάα, μνά. ἵcirco extremā pdu
 cūt, & circūflectūt. Declinat̄ aut̄ sicut dictū ē, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾶς.
 ναυσικᾶ, ναυσικᾶς, ναυσικᾶς, & μνά, μνάς, μνάς. Cetera uero oia uertūt
 ā in ἡ ut μοῦσα μοίσης, μοῦση, δίψα, δίψης, δίψης.

¶ De dtō singlī.

Aduertendum est huius declinationis. Datium singularē apud
 poetas metri gratia pati μεταπλάσμον, ut ὕσμινι διὰ τοῦτ, ἀντί τοῦ
 ὕσμινη διὰ τῆς ἡθιφθόγου. & ἀλκί, ἀντί τοῦ ἀλκή, & similia. ἀλκί, τα
 μεν ἀπὸ τοῦ ἀλε ἀλκός deduci potest, sicut πλάκι, ἀπὸ τοῦ πλάξ
 πλάκός. Patitur etiam προχρηματισμὸν τῆς φτ συλλαβῆς, ut πα
 λάμηφι, ἀντί τοῦ παλάμη, quae figura etiam in aliis casibus tā sin
 gularis numeri q̄ pluralis apud poetas frequentissimo habetur
 in usu, nec solum in hac secunda declinatione, sed in aliis. In pro
 nominibus etiam & aduerbiis, nec discernuntur casus, nisi ex
 orationis sententia, quoniam nulla datur horum certa forma
 tio. Quorum omnium haec sint exempla. In nominatiuo secun
 dae declinatiōis. ἠσιόδοος ἐν ἔργοις, ἠδ' ὁ δὲ ἐτέρηφι παρελθὲν κρείσσον
 ἀντί τοῦ ἐτέρα, ἠδ' ὁ δὲ. In genitūo. Δ. β. ὄρνυτ' ἐξ εὐνήφιν. ἀντί τοῦ. ἐξ

NOM.

εὐνῆς. κὼ λ. β. ἢ ῥά κὼ ἄλλοι οἶτον ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντί τοῦ ἀπὸ νευ
 ρας. In datiuo. Δ. ε. πῦρ μὲν ἐπ' ἐχάροφιν μέγα καίετο. ἀντί τοῦ ἐπὶ
 ἐχάρας. In accusatiuo. λ. π. ἦν τε ταῦρον ἐπεφνελέων ἀγέληφι μετελ
 θῶν ἀντί τοῦ μετ' ἀγέλην. κὼ ἡσιόδος ἐν ἔργοις. μὴ ἀναβάλλεσθαι ἐς
 τ' αὔριον. ἐς τ' ἐννηφιν. ἀντί τοῦ ἐς ἐννην. In uocatiuo. οὐραίαφι φίλη.
 ἀντί τοῦ, ὃ οὐραίαφι λη. In datiuo plurali. Δ. ε. πρὸς κοτυληδοφόφιν
 πικιναί λαίγγες ἔχονται. ἀντί τοῦ πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. sic eusta
 thius. Nam πρὸς prepositio datiuo iuncta inherentiā quandā
 significat. quæ constructio in sequenti uersu explicite posita est,
 uidelicet. ὡς τοῦ πρὸς πέντε τρησι θρασιῶν ἀπὸ χειρῶν ῥῖνοι ἀπέδρυφ
 θεν. ἀντί τοῦ πρὸς ταῖς πέντε τρησι. In actō plurali. λ. ν. ἔλωποντο δ' ἐν ἡας
 ἀχαιῶν ἀμῆσεν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας ἀχαιοὺς, ἀντί τ' πα
 ραῦτοὺς ναῦς. In genō singulari tertiæ decliatiōis. Δ. ὦ ὡς κεντη
 λεφαιῆς ἐκ ποντοφιν ἀνδράσιν εἶη. ἀντί τοῦ ἐκ πόντου. κὼ λ. κ. αἰεί μιν
 ποτι νῆας ἀπὸ στρατόφιν ῥοτι εἰλεῖν, ἀντί τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. In genō sin
 glari. Δ. γ. νηὸς ἐπ' ἠριόφιν καταλέγεται, ἀντί τοῦ ἐπὶ ἠριῶ. In genō
 pli. Δ. ξ. τ' δ' ἠδ' ἡ μέλλουσι κύνες ταχέες τ' διωνοῖ ῥῖνὸν ἀπὸ δ' σεόφιν ἐρύειν
 ἀντί τ' ἀπὸ τῶν δ' σεῶν. In genō pli. Δ. ε. οὐδέ ποτε ὄσσε δ' ακρυόφιν τέρ
 σοντο, ἀντί τ' δ' ακρυοῖς. In actō Δ. π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὄσεόφιν χερός. ἀν
 τί τ' πῶδι πὰ δ' σά. In genō singli qntæ decliatiōis. λ. τ. ἐκλυεν ἐξ ἐρέβευ
 σφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντί τ' ἐξ ἐρέβους. In genō pli. Δ. τ. ὡς
 δὲ χιῶν κατατήχεται ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντί τ' ὄρων κὼ λ. μ. οὐ
 κόσμω παρὰ ναῦφιν ἐλευσό μεθ' αὐτὰ κέλευθα, ἀντί τ' ἀπὸ νηῶν. In da
 tiuo. λ. ε. εὔρε δὲ τόνγε ἀνακτα παρ' ἰπποισι, κὼ ὄχεσφι. ἀντί τ' ὄχε
 σι. In actō. λ. β. ἰδράσει μὲν τευτελαμών, ἀμφὶ σῆθεσφι. ἀντί τ' παρὶ
 πὰ σῆθεα. In pnoib⁹. λ. λ. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω.
 ἀντί τ' ἀπ' αὐτοῦ. In genō. λ. μ. εἰπεργὰρ χ' εὔρησι παρ' αὐτόφι βῶτα
 ρας ἀνδρας. ἀντί τ' παρ' αὐτῶ. In aduerbiis. Δ. χ. κτῆμα β' ὄσωσ' αὐτοῖ
 ζσι. πάτ' ἐνδοθι. κὼ πὰ θυρήφι. ἀντί τ' ἐκ τοῦ. τ' οὐ τ' ἐξέω τῶν θυρῶν.
 In quibus enumerandis paulo curiosior fui, quod sciebam esse

DE

plerosq; qui terminationem huiusmodi contenderēt in datiuus
tū uel paucis admodum casibus. usurpatam.

¶ De genitiuo plurali.

Genitiuus pluralis quadrifariam uariatur, sicut & genitiuus plu-
ralis primæ declinationis, in ὠν κοινῶς, ut ἡμερῶν. in αῦ δωρικῶς, ut
ἡμερῶν. καλλιμαχος ἐν ὕμνοις. ἃ δ' ὥστ' ἀλέκτρινον ἰδὼς ἐξ ἀμφοῶν.
ἀνεῦθε. pro ἀμφοῶν accentu circumflexo super extremam etiam si
genitiuus cōmunis acutum habeat in penultima, ut κυαιέων, κυ-
αιέων. ἀμφοτέρων ἀμφοτέρων, & sic de aliis. In ὠν βοιωτικῶς καὶ αἰο-
λικῶς ut ἀθινῶν. λ. β. ἡύτεμῶν ἀθινῶν ἔθνεα πολλά. pro μῶν. ἀθι-
νῶν. Et in εῶν ἰωνικῶς, ut ἡμερῶν. herodot' histo. primo τούτων τῶν
ἀπασέων ἡμερῶν τῶν ἐστ' ἀξέβδομήκοντα ἕτεα. pro ἡμερῶν.

¶ De datiuo plurali.

Datiuus etiā pluralis eadem patitur, quæ & datiuus pluralis
primæ. hoc est προσηματισμόν τοῦ τ' ἐθειωνικῶ, ἀπικῶ, καὶ δωρικῶ,
ut πύλαις πύλαις, πύλαισι. sicut ἀτρεύδαις ἀτρεύδης. ἀτρεύδισι. hero-
dotus hist. primo. δαρείω δὲ καὶ δεῖνον ἐδόκεε εἶναι τῆσι πύλαισι ταύ-
τησι μηδὲν χρεῖσθαι. Cæteri uero casus eōdem sequuntur inflexionē,

¶ Παραδείγματα.

Ἡ ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὧ ἡμέρα. κοινῶς.
Ἡ ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὧ ἡμέρη. ἰωνικῶς. δευτικῶς τὰ ἡμέ-
ρα. τῶν ἡμέραιν. ὧ ἡμέρα. π. λ. αἱ ἡμέραι. τῶν ἡμερῶν κοινῶς. καὶ ἡμε-
ρῶν δωρικῶς. καὶ ἡμερῶν αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς. καὶ ἡμερῶν ἰωνικῶς.
Ταῖς ἡμέραις κοινῶς, καὶ ἡμέρης. καὶ ἡμέρησι ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας. ὧ ἡμέραι.
Ἡ κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τὴν κρήνην. ὧ κρήνη. κοινῶς.
Ἡ κράνα. τῆς κράνης. τῇ κράνᾳ. τὴν κράναν. ὧ κράνα. δωρικῶς.

¶ De tertia declinatione parisyllaborum.

Tertia declinatio ē parisyllabos; noīuz tā masculinos; ᾧ foeminos;
cōmunīuz, & promiscuorū in ὄς definitium. & neutrorum in ὄν.
Quorum genitiuus definit in οῦ κοινῶς in οἰ ὀστικῶς. καὶ ἰωνικῶς

NOM.

& ἰν ᾧ δῶρικῶς. Dtūs aūt ἰν ᾧ diph. ἰν ppriam. Adūs ἰν ᾧ cu; πο
 cali nti. De qua declinatiōe pter ea q̄ ἰν primo tractatu dicta sūt
 aliqua oino & hic sunt annotanda. Sciendū est ἰgitur cōplura ἰ
 ueniri nomina q̄ ἰn singulari numero aut sūt masculinī gñis, aut
 fœminiuī. ἰn plurali uero neutri. ut ὁ δῖφρος, τὰ δῖφρα, ὁ τράχηνος
 τὰ τράχηνα. ὁ λύχνος τὰ λύχνα. ὁ μοχλός τὰ μοχλά. ὁ σαθμός τὰ σα
 θμά. ὁ δεσμός τὰ δεσμά. ὁ νῶτος τὰ νῶτα ὁ ζυγός, τὰ ζυγά ἢ κέλευθος τὰ
 κέλευθα. ὁ κῆ ἢ τάρταρος, τὰ τάρταρα. quorū exempla apud poetas
 passim inuenies. Sunt & quæ duplicem habent declinatione; .
 ut γὰρ δένδρον τοῦ δένδρου κῆ γὰρ δένδρος τοῦ δένδρεος. γὰρ δένδρον
 κῆ γὰρ ἀνδράποδος. γὰρ κλέατον κῆ κλέατος. hæc enī ἰn ntō nō iueniū
 tur, obliqui tamen eorū ἰn usu sunt. τὰ δένδρεα uero quidā uolūt
 non ἀπὸ τοῦ δένδρεος, sed ἀπὸ τοῦ δένδρον. fierί.

¶ De genituo.

E Tιά aduertendū est atticos, & iones, & thessalos gñm singula
 rem per ᾧ enūtiare. τρωπῆ τῆς οὐ διφθόγγου εἰς τῆνοι, κῆ τρωπέ
 σι τοῦ ὀ μικροῦ. ut ὁ δῶμος τοῦ δῶμου δῶμοιο. Δ. α. κλίμακα δ' ὑ κλήν
 κατεβήσατο δ' ὀ δῶμοιο. Dores uero abiicientes ὑ τῆς διφθόγγου οῦ,
 ac uertentes ὀ μικρόν ἰν ᾧ μέγα. enuntiare τοῦ καλῶ nec subscribere
 γε ἰ. θεο. κῆ μάλ' ἐς γὰρ μάλιμον ἐλαύνεται εἰς τετὰ φύσικα, ἀντί τοῦ φύ
 σκου.

¶ De datiuo singulari.

D Atius quorū singularis ἰ quibusdā noib⁹ diuersione generis με
 ταπλάσμον πατί, δια τοῦ τ, ut τῶ κλάδι, ἀντί τοῦ κλάδω. τῶ πο
 λυπάταγι, ἀντί τοῦ πολυπατάγω. τῆ διχόμηνι, ἀντί τοῦ διχομήνω
 τῶ μελικράτι, ἀντί τοῦ μελικράτω. τῶ λιτί, ἀντί τοῦ λίτω. Quare il
 lud ēt homerī λιπῶ εἰλάρι dti casus ē. πατί aūt ἀποκοπήν, κῆ ἀπό
 στροφοί, ἀπὸ τοῦ λιπαρῶ Δ. γ. ἀπτάρε πειλοῖσεντε, κῆ ἔχισε λιπῶ
 λαίω.

¶ De Accusatiuo singulari.

A Ccusatiuus quorū singularem apud poetas scito μεταπλάσμον
 πατί λιτᾶ enī dicūt. ἀντί τοῦ λιτόν. λ. ὀ ἄρματα δ' ἀμβροῖσι τίθει

DE

κατὰ λίττα πετάσας, ubi mutata litteratura accentus quoq; mu-
tatus ē, & locus eius. De gō & dtō duali.

¶ In duali uero, ὁμοῖν iuenit̄ pro ὁμοῖν & ποδοῖν ἢ p. ποδοῖν. & alia
eiusmodi infinita. κατ' ἐπέκτασιν τοῦτ' ἐθει ἰωνικῶ.

¶ De datiuo plurali.

Pluralē e: iā dtm̄ patī manifestū ē, nō solū προσηματισμὸν τοῦτ' ὡς
cut in aliis declinationib⁹: ut λόγοισι, νόμοισι. Sed etiā μεταπλάσ-
μὸν, ut ἄστρασι pro ἄστροις. & ἔγκασι, pro ἐγκάτοις. & πρῶβασι, p. προ-
βάτοις. & πετάσσι, p. πετάλοις. Τοῖσδε σι uero pro τοῖς, & χημα-
τισμὸν τοῦτ' patit̄ ἐθει ἰωνικῶ, & ἐπέκτασιν ταῦδε, nec uariatur ac-
centus, licet in antepenultima cōtra suam nāz; circūflectat̄, quod
sane factū est, ut inq̄t eustathius Δ. φ. ne τοῖς dtūs pluralis suaz
prorsus amittat proprietatē Δ. β. ἐγὼς ἐὼν τοῖσδε σι φόνον, καὶ κῆ-
ρα φυτεύει. Possunt et̄ duæ esse appositioēs, δε. f. & σι quādoq;
dem apud homerum τοῖσδε iuenitur absq; σι. Δ. ξ. ἐθε δε δαιμό-
νιε ξείνων. καὶ τέρω εο τοῖσδε ἀντί τοῦ, τούτοις, nā δ' articulus p̄posi-
tīuus assumens δε coniunctionem uim habet pronominis de-
monstratiuī οὗτος.

¶ De accusatiuo.

Accusatiuum et̄ pluralē in οὖς cōiter definētē sciendū; est per ὡς
ἐπιτίρι δωρικῶς, τῶς λόγως, p. τούς λόγους, τὰς ἀμπέλως, p. τὰς ἀμ-
πέλων. Dorez̄ eni abiicientes ὦ τῆς οὐ διφθόγου uertunt ὦ μικρόν
in ὦμεγα. θεο. ἐνδοδοι πόροις. μὴ μευ λωβασεῖθε τὰς ἀμπέλως, ἐντί γὰρ
ἄβαι. & rursus. καὶ γὰρ ἐγὼν μισέω τῶς κανάρως, διτὰ φιλῶνδα.
Vbi aduertendū est syllabā corrīpi, uel potius ἀμφίμακρον. In ἄ-
busdā tñ codicibus inuenimus hmōi actōs per ὦ μικρόν, ἀμπέλος,
& κανάρως subtracto .f. ὦ ex οὐ δίφθογο δωρικῶς. sicut νᾶσος p
νήσους apud pīndax ἐνὸ λυμπίοις, ἐνθα μακάρων νᾶσος ὠκεανίδες
αὔραι περιπνέουσι hoc est, ubi beator̄ insulas oceanex auræ cir-
cunflant: quod magis quidē consentaneum uidetur.

NOM.

¶ παρὰδειγμα. ἐνικά.

Ὁ λόγος τοῦ λόγου κοινῶς, καὶ λόγοιο ἀπικῶς, καὶ ἰωνικῶς, καὶ λόγῳ δωρικῶς. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὃ λόγῃ κοινῶς, καὶ ὃ λόγος ἀπικῶς. Ἔδύϊκά τῷ λόγῳ. τοῖν λόγοιιν, κοινῶς, καὶ λογοῖιν ἰωνικῶς ὃ λόγῳ. Ἔπαλη, δι' λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις κοινῶς, καὶ λόγοισι ἰωνικῶς τοὺς λόγους κοινῶς, καὶ λέγῳς, καὶ λόγος δωρικῶς, ὃ λόγοι. & alia hmoi nomia, κατ' ἀναλογία uariabis.

¶ De quarta declinatione parisyllabarum.

Quarta declinatio ē atticorū noīum parisyllaborū, masculīni generis: & foeminīni, ac cōis in ὄς, & neutri in ὦν διατῶ ὠμεγῶλου. Quoꝝ gētūs, & dtūs in ὠ desinūt. Actūs uero in ῥ, cū uocali nti. Sed qm̄ cōeꝝ ordinē declinationū mutauim⁹ theodorū gazā imitati. Sciri uelim ut antea dcīm hoc nō temere fcīm eē. Nam noia in ὄς desinētia masculīni gñis, et foeminīni, & in ὦν neutri q̄ fm̄ alios i ordine simplicīū declinationū quartā tenēt locū, atticī referūt ad ppriā declinationē, q̄ ē in ὄς, & in ὦν, p̄ ὠ magnū sicut dictum est, ut ὁ πετεός κοινῶς, ὁ πετεός ἀπικῶς, γῶ χρέον κοινῶς γῶ χρέων ἀπικῶς ὁ paruo in ὠ magnū mutato, q̄ cū a cōmuni declinatione pendeat post' ipsam merito locāda ē. Vbi aduertēdū est q̄ cū ppriū sit atticorū i hmoi noibus uertē nō solū ὠ μικρὸν in ὠ μέγα, sed etiā ὠ ἦηαλέ in plurali numero neutrorū nominū, euenit ut omnes casus cuiusuis gñis, & numerī in ὠ μέγα desinant siue solū, siue i diph. nulla mutata cōsonāte. Si enī in diphthongo cōi fuerit ῥ oio abiicit. Si uero ῥ seruat, & sic ex ὠ, & ῥ fit diph. i ppri, qd̄ qnq̄ accidit casib⁹, hoc ē dtō singulari, duali et plurali & ntō plī, & ut ὁ masculīni gñis, & foeminīni, & cōis. Corripūt ēt penultimā, q̄ si fuerit ᾶ p̄ d̄nctū, uertūt in ε, ut νεός νεὸς λαός λεός. ποτεσίλαος ποτεσίλεως. Si uero correptū, nequaquā. nō. n. ab eo qd̄ est ὀνόμας ὀνομάου fit ὀνόμειος ὀνόμειω ἀπικῶς. quandoq̄ dē penultima ᾶ scilicet breuis ē, & sic de silib⁹. Eūdē quoq̄ accē

tum seruant. ac in eadē syllaba, et si mutata sit cōstitas syllabarū. Attici enī cōem accētūū regulas nō oīno sequunt: nam ultima existente longa accunt antepenultimā. Vnde in obliqs cōibus si in penultima fuerit accentus, in atticis retrahit in antepenultimā. Quib⁹ diligenter seruatis facile poterimus unū qđq; nomen tertiā declinatiōis ad atticā formā reducere. exēpli gratia δ νικόλαος κοινῶς. ὁ νικόλεος ἀπικῶς. τοῦ νικολάου κοινῶς. τοῦ νικόλεω ἀπικῶς τῶν νικολάων κοινῶς. τῶν νικόλεω ἀπικῶς ἅν νικολάων κοινῶς. ἅν νικόλεων ἀπικῶς. ὧν νικόλαε κοινῶς. ὧν νικόλεως ἀπικῶς. utīs enī in omni numero similis est ntō atticorū more. δὲ νικῶ. τῶν νικολάω κοι νῶς. τῶν νικόλεω ἀπικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς. τοῖν νικόλεων ἀπικῶς. ὧν νικολάω κοινῶς. ὧν νικόλεω ἀπικῶς. τῶν νικολάοι κοινῶς. οἱ νικόλεω ἀπικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς. τῶν νικόλεων ἀπικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς. τοῖς νικόλεως ἀπικῶς. τοῖς νικολάους κοινῶς. τοῖς νικόλεως ἀπικῶς. ὧν νικόλαοι κοινῶς. ὧν νικόλεω ἀπικῶς. Annotatur qđā q̄a supradictis de uiāt, uidelicet κᾶλος κᾶλως. & ταλῶς ταλῶς. in his enī ᾗ remanet imutabilis qđ factū puto quoniam nō desinunt in ὄς purū sicut λαῶς, & ναῶς, & similia. ὄρφος uero mutato accentu ὄρφῶς facit & λαγῶς λαγῶς. Quaedā etiā inueniunt apud poetas, quæ in genitiuo singulari gratia metri assumunt ὀ μικρόν. ut ταλῶ ταλῶ. μίνω μίνω. πετεῶ πετεῶ. λ. β. τῶν δ' αὐτῶ ἠγόνει ἠγῶς πετεῶ μενεῶ. ταλαῶ uero quidā uolūt eē ἐκ τοῦ ταλαοῖο. τροπῆ τοῦ ὀ τῆς διφθόγου εἰς ὀ μέγα ideo censuerūt τ esse subscriptū ταλαῶ. Sūt & pauca qđā sceminina ppria urbīū nomina, ut. τρεῶς. τλῶς. ῥῶς κῶς. quæ amoto ὀ atticē declinant. δῶς uero, quoniā nec propriū est. nec circūfleū, solū indeclinabile existit. significat autem dationē. hesiodus ἐν ἔργοις. δῶς ἀγαθῆ, ἀρπαξ δὲ κακῆ θανάτοιο δότεια. Quattor etiā annotantur quæ absq; ᾗ ad tñ singularem faciunt. hoc est. ἀθῶς ἀθῶ. κῶς κῶ. τέως τεῶ. λαγῶς λαγῶ quidam addunt ἔως ἔω.

¶ De quinta declinatione imparisyllaborum.

Qvinta declinatio est omnium imparisyllaborum nominum masculinorum, femininorum, neutrorum, & promiscuorum differetes terminationes habentium quorum genitiuus desinit in σ . Datiuus in τ . Accusatiuus in α . Sed quonia huius quintae declinationis multae, ac uariae sunt terminationes tam in masculinis quam in femininis & in aliis, ab re non erit aliquanto altius ea repetere, quae ad eius cognitionem necessariae sunt. non tamen generales regulas uniuscuiusque terminationis ponere intendimus, sicut herodianus fecit, & quae secuti sunt ne ob regularum inculcationem fastidio rudes lectores afficiantur. Sed ea dum taxat sine quibus non facile intelligi possit quomodo unumquodque nomen sit declinandum. Sequemur tamen eorum ordinem in ipsis nominibus uariadis per genera omnia, ac terminationes. Et primum de masculinis dicendum est. Quorum finales litterae, siue elementa quinque sunt .ν.ξ.ρ.σ.τ. Omne enim masculinum graece declinatum in aliquam harum desinit consonantem. ut δίων. φοίνιξ. νέσωρ. ἀνάξ. ἄσδρουβαλ uero & βάκαλ. & νεκάμελ, & similia barbara sunt. at ἰακώβ. δαμῆλ. ἀδάμ. ἀβραάμ. hebraea. reduci tamen ad graecam declinationem possunt: ut ἰακώβος. ἰακώβου. δαμῆλος. δαμῆλου. ἀδάμος. ἀδάμου. ἀβραάμος. ἀβραάμου. Ex uocalibus uero nulla est in qua masculinum nomen desinat. τοιόςδε ἐπιζ. ἀντί τοῦ τοιός. & τοσόσδε ἀντί τοῦ τοσός. & οὔτοσί ἀντί τοῦ οὔτος, & similia κατ' ἐπέκτασιν facta sunt. at νεφεληγερέτα ζεύς & ἰσώτα νέσωρ, & similia, ut quibusdam placet μεταπλοσμός ε. ἀντί τοῦ νεφεληγερέτης, & ἰσώτης. Alii tamen uolunt ἀντίπλοσιν esse. i. uocatiuum pro nominatiuo, ut in prima declinatione didux est. Ex dictis igitur consonantibus quattuor sunt imparisyllaborum nominum finales. hoc est. ν. ξ. ρ. τ. quae in σ mittunt genitiuum. ut δίων δίωνος. κήρη κήρυκος. νέσωρ νέσωρος. πέλοτ. πέλωπος. σ uero communis est terminatio & parisyllaborum, & imparisyllaborum.

K

Parisyllaba enim in $\sigma\upsilon$ mittunt genitiuū: ut ἀνείας ἀνείου σοφές
 σοφῶ. Imparisyllaba uero, ut dictum est, in $\sigma\varsigma$ hñt genit̄, ut μίνως
 μίνως, εἶχος εἶχος, σωκράτους uero, & δημοθένους, & similia, ge
 nitiuī sunt κατὰ συναίρεσιν. Desinentia in σ , ante ipsam omnes
 uocales habere pñt preter ē. ut ἀρχίας, χρύσης, μάντις, καλός, τα
 χύς ἥρως, ē tñ inuenit̄ añ σ , nō quidem solū sed cū τ , aut υ i diph.
 ut χάρεις, βασιλεύς. Sunt & quæ in $\sigma\upsilon\varsigma$ desinūt, ut μελάμπος, δὶ
 πους, unum in $\alpha\iota\varsigma$, ut παῖς παίδος κατὰ συναίρεσιν. De quibus di
 cendū est, & primū de noibus in $\alpha\varsigma$ desinentib⁹ cū duplicem ha
 beāt declinationē; parisyllabā, & iparisyllabā, sintq; uariatu fa
 cilia. Propterea & ueteres grāmatici, & iuniores ab eis initiū
 sumpserunt. Parisyllaba igit̄ in $\alpha\varsigma$ primæ sunt declinationis &
 genit̄ hñt ptim in $\sigma\upsilon$, ptim in α . Quæcūq; enim in $\alpha\varsigma$ ruæ desinūt
 polysyllaba hñtia τ in penultima, ut νικίας, λυσίας, uel ē, ut ἀγέας,
 πυγέας, uel ē i diph. ut ἀνείας, ἐρμέας, uel υ , ut μαρσύας, & ἄρῶ
 in $\rho\alpha\varsigma$ desinunt hñtia δ μικρὸν in penultima: ut ξαναγόρας i $\sigma\upsilon$ mit
 tunt genit̄. Si uero aliq̄d horū in α genit̄ habuerint, dorica erit de
 clinatio, ut πυθαγόρας πυθαγόρα. Nā sunt quæ abiecto σ i α solū
 faciunt genit̄: q̄ qdem etsi dorica sunt eosq; tñ usus cōi linguæ fre
 quentissim⁹ ē: ut δ σοῦιδας, τοῦ σοῦίδα, δ λάας, τοῦ λάα, δ ἄβας, τοῦ
 ἄβα. Sed cū; multa sint, & uaria op⁹ est ut pl̄ræq; ordinē accura
 tissime ea pcurram⁹, discernamusq; ab iis quæ iparisyllaba sūt.
 Noia igit̄ i $\alpha\varsigma$ desinentia monosyllaba pauca sūt, ac uent̄ autem
 aut circūflectūtur, & pt̄; sūt parisyllaba, & declinat̄ p abiectio
 nē τ σ . Et ptim iparisyllaba, & ea declinat̄ p $\nu\tau$. Sūt enī parisyl
 laba hæc, ὄ γράς, τ γρά, ὄ λᾶς, τ λᾶ, ὄ παῖς, τ παῖ, diminutiuiū ἄπο τ
 πατήρ, ὄ φᾶς, τ φᾶ, ὄ θᾶς, τ θᾶ. Imparisyllaba hæc ὄ κραῖς, τ κραῖς, p
 τ, solū ὄ παῖς, τ παῖς, triū generū, genit̄ hñs δέξυτονον. ζᾶς uero ζᾶ
 τος, & φθᾶς φθαῖτος, cū pt̄cipiū sūp̄scrint̄ terminationē accentu;
 quoq; i genit̄ ad ei⁹ similitudinē suauerūt, ut ζᾶς ζᾶτος. Desinentia

NOM.

in $\alpha\epsilon\varsigma$ polysyllaba circūflexa quæ sint parisyllaba i α mittūt gtm̄.
 ut βομᾱς βομᾱ. κοσµᾱς κοσµᾱ. µηνη̄ς µηνη̄. Inparisyllaba uero i τῶς
 faciunt genitiuū. ut πελεκᾶς πελεκη̄τος. Inueniunt̄ q̄dā ionica
 quæ in δῶς mittunt gtm̄, ut βιπῆ̄ς βιπῆ̄δος. κυρᾶς κυρᾶδος. Etiā
 definētia in βᾶς, ante β. aliā consonātem hēntia dūmodo nō sit
 ρ, in α faciunt gtm̄, ut δ σαμβας τοῦ σαμβα. δ χάλβας τοῦ χάλβα
 δ κρισβας τοῦ κρισβα. his similia sunt δ ἴβας τοῦ ἴβα. δ βακέβας ᾤ
 βακέβα. δ ἀνίβας τοῦ ἀνίβα. Etiā i γᾶς definētia disyllaba solū
 propria. ut δ µίγας τοῦ µίγα. δ ἄλγας τοῦ ἄλγα. δ μέγας τοῦ μέγα.
 quod extremam producit. exicipit̄ δ σάλγας q̄d̄ σάλγαγτος facit.
 At δ μέγας τοῦ µεγάλου. etheroditū ē, & adiectiuum. μέγας enīz
 q̄nta declinatīōis μέγαος facit. sicut λάας λάαος, & extr. m̄ā hēt
 correptā. At µεγάλος µεγάλου παροξύτονον tertīa declinatīōis ē pa
 risyllaboz & adiectiuum. µεγαλλος enim προ παροξύτονον, & per
 gemīnuz λλ. pprium ē nomē κατὰ τοὺς παλαιούς. hæc Eustathi⁹
 ἐν τῶ σ. τῆς Δ. Etiāz polysyllaba, ut δ σατύργας τοῦ σατύργα. δ
 σροάγας. τοῦ σροάγα exicipit̄ δ ἀκράγας ᾤ ἀκράγαγτος, nomē siuui si
 cilia, unde ἡ ἀκράγας τῆς ἀκράγαγτος nomē urbis. Etiā in δᾶς dí
 syllaba & polysyllaba. δ λάδας τοῦ λάδα. δ ἴδας τοῦ ἴδα. δ λεωνί
 δας τοῦ λεωνίδα. δ τιμαχίδα. τοῦ τιμαχίδα. exicipiunt̄ quæ diph
 thongum habent in penultīma. ut δ ἀφείδας τοῦ ἀφείδαγτος.
 Etiā in ξᾶς. θᾶς. κᾶς. ξᾶς. φᾶς. ut δ ἀφίξας. τοῦ ἀφίξα. δ ἀθήας τοῦ ἀθ
 θα. δ πελέκας τοῦ πελέκα. δ ἀλίξας τοῦ ἀλίξα. δ ἄφας. τοῦ ἄφα.
 Etiā in λᾶς ἀπλᾶ disyllaba: quæ sint unius generis, & non ha
 beant penultīmam natura lōgam, & etiā polysyllaba duo λλ.
 habentia, ut δ ἴλας τοῦ ἴλα. δ γέλας τοῦ γέλα. δ ἰόλλας τοῦ ἰόλλα. δ
 ἀβόλλας τοῦ ἀβόλλα. Etiā in µᾶς consonantem hēntia añ µ.
 δ σύλμας ᾤ σύλμα. δ ἀκαματοχαρµας. τοῦ ἀκαματοχαρµα. exicipit̄
 δ τόλμας τοῦ τόλμαγτος. Etiā definētia in µᾶς περσικά. ut δ σα
 λάμας τοῦ σαλάμα. δ σπιτάμας τοῦ σπιτάμα.

K ii

Ετιὰμ ἰν ἰᾶς. ἢ ὁ πῖνας τοῦ πῖνα. excipitur ὁ κᾶνας τοῦ κᾶναυτος.

Ετιὰμ ἰν ῶας Desinentia unius generis. ἢ ὁ πάπας τοῦ πάπα. ὁ κάλπας τοῦ κάλπα. ὁ λάμπας τοῦ λάμπα. excipitur ὁ κύπας τοῦ κύπαυτος. ῶας uero παῖρας, adiectiuum & monosyllabum.

Ετιὰ ἰ ρᾶς ἢ ἡντία ῥμᾶ & secūda syllabā ab eadē cōsonāte; uel antísticho εἰς ἰρίετῆ, ἢ ὁ σιμμόρας ῥ σιμμόρα. ὁ κύδρας ῥ κύδρα.

Ετιὰμ ἰν σᾶς desinentia disyllaba quæ non habeant εἰ ἰν penultima. ἢ ὁ χρίσας. τοῦ χρίσα. ὁ κέρσας. τοῦ κέρσα.

Ετιὰμ ἰν τᾶς. ἢ ὁ ἀρχύτας. τοῦ ἀρχύτα. ὁ εὐρώτας. τοῦ εὐρώτα. excipitur ὁ τελεύτας. τοῦ τελεύταυτος.

Ετιὰμ ἰν φᾶς desinentia disyllaba. & ἰν χᾶς. ἢ ὁ δέλφας ῥ δέλφα. ὁ ἄλφας τοῦ ἄλφα. κύφας uero κύφαυτος facit. ὁ καλλίχας. τοῦ καλλίχα. ὁ λάχας. τοῦ λάχα. κάλχας uero κάλκαυτος facit.

Ετιὰμ ἰν ᾶς a uerbis circūflexis composita. ἢ ὁ πατραλοίας τοῦ πατραλοία. ἢ ὁ ἀλοῖω ῥ τῦπῶ.

Ετιὰμ ἰν ᾶς a nominibus fœmininis composita, ἢ ἡ φάρετρα. ὁ εὐφάρετρας τοῦ εὐφάρετρα. ἢ βία. ὁ εὐρυβίας τοῦ εὐρυβία. ἢ ἀγορά. ὁ πυθαγόρας. τοῦ πυθαγόρα. καὶ πυθαγόρου. quāuis hoc nomen, alii alii unde deducunt. ἢ ἀνία. ὁ παυσαμίας τοῦ παυσαμία. Et hæc de pariter declinatīs. ¶ De impariter declinatīs.

Desinentia ἰν ᾶς purum disyllaba grauitona, & quæ dorica ἢ sūt, διὰ τοῦ ντ declinant. ἢ ὁ αἶας τοῦ αἶαυτος. ὁ θόας. τοῦ θόαυτος. excipit ὁ λάας. τοῦ λάα. Cum propriū ē nomē. Cū uero appellatiuū est, ὁ λάας ῥ λάαος facit, καὶ κρᾶσει λάος. Δ. θ. λάος ἢ πᾶ ῥ ἰπῆς. τῶ λάαϊ λάϊ. ἰλιάδος. π. β. ἀλε δ' ἔτορος ἢ νιοχῆα ἢ ἰπῶων ἢ ἢ ἔχοντα μετώπιον δξεί λάϊ. δυϊκά. τῶ λάαε λάε. ἰλιάδος ψ. λάϊ δὲ ῥ ἐκάτερον εὐρηρέδαται δύο λευκῶ. declinat ἔτ ὁ λάας τοῦ λάου. τῶ λάα. ῥ ὁ λάαυ.

Ετιὰ ἰν ᾶς monosyllaba δεύτονα, ἢ ἰν τῶς faciunt genitiuū, ἢ ὁ πρᾶς τοῦ πρᾶυτος. Ετιὰμ polysyllaba. ἢ ὁ ἀνδριάς. τοῦ ἀνδριάντος.

Ετιὰ ἰν βᾶς desinetia si ancipitē correpta ἢ penultima habuerint.

NOM.

πτὸ βίβας τοῦ βίβαντος. δ λυκάβας τοῦ λυκάβαντος. δ ἀλύβας τοῦ
 ἀλύβαντος, cuius penultima longa est. excipiuntur δ βαρνάβας.
 τοῦ βαρνάβα. δ λάβας τοῦ λάβα. δ κάβας τοῦ κάβα. δ ἄβας τοῦ ἄβα.
 ἔθνικόν. ατὸ ἄβας τοῦ ἄβαντος proprium nomen. Similiter & ἰο-
 βας. ἰοβα & ῥήβας ῥήβα. Etia ἰ βᾶς & quæ ante β habent ῥ im-
 pariter declinant. δ φόρβας τῷ φόρβαντος. δ κύρβας τοῦ κύρβαντος.
 Etiam in γας desinentia disyllaba propria, & appellatiua. siue ge-
 nētia. ut δ γίγας τοῦ γίγαγτος. δ βερίγας τοῦ βερίγαγτος.
 Etiam in δᾶς disyllaba, & quæ habeant dihp. in penultima, ut δ
 ἀφείδας τοῦ ἀφείδαγτος. δ οἰδᾶς τοῦ οἰδαγτος.
 Etiam polysyllaba, siue disyllaba a uerbis grauitonis deriuata.
 ut μείδομαι δ μείδας τοῦ μείδαγτος. εἶδω δ εἶδας τοῦ εἶδαγτος χα-
 ρίζομαι. δ χαρίδας. τοῦ χαρίδαγτος.
 Etiam desinentia in ζᾶς habentia ῥ ante ζ. ut δ βύζας τοῦ βύζαν-
 τος. δ πύζας. τοῦ πύζαντος.
 Etiam in λᾶς disyllaba μονογενῆ, & quæ habeant penultimam na-
 tura longam. ut δ φύλᾶς τοῦ φύλαντος. δ χήλᾶς τοῦ χήλαντος.
 Similiter & quæ habet cōsonātē cum λ. ut δ ἄτλας τῷ ἄτλαντος.
 Etia hēntia duo λλ. ut δ πάλλας τῷ πάλλαντος. δ βάλλας τῷ βάλλαν-
 τος. δ μέλας uero τῷ μέλανος. & δ πάλας. τῷ πάλανος triū generū sunt.
 Etiam in μᾶς disyllaba, & polysyllaba, & quæ ante μ breuē uo-
 calem habent. ut δ ἀδάμας τοῦ ἀδάμαντος. δ πολυδάμας τοῦ πολυ-
 δάμαντος. & cum his δ θαύμας τοῦ θαύμαντος.
 Etiam in ρᾶς disyllaba. hēntia primā, & secūdā syllabā ab eadē
 cōsonātē, siue antisticho eius incipiētē. ut δ βᾶβρας. τοῦ βᾶβραν-
 τος. δ πρόφρας τοῦ πρόφραντος. δ τεύθρας τοῦ τεύθραντος. Similiter
 & ea quæ participiis incidunt. ut δ πείρας τοῦ πείραντος. δ ἄρας
 τοῦ ἄραντος. Similiter & ῥ hēnt αἰ ῥ. ut δ πᾶρας τοῦ πᾶραντος. δ
 κᾶρας τοῦ κᾶραντος. Etiam desinentia in σᾶς polysyllaba & quæ
 in penultima habent Ί, ut δ ἀπέσας τοῦ ἀπέσαντος.

DE

Etiam in φας desinentia polysyllaba, ut δ κορύφας, τοῦ κορύφου
 τος, δ' ἐλέφας τοῦ ἐλέφαντος, δνόφας uero δνόφα facit.

Desinentia in ας composita simplicium seruant declinationem,
 ut λυκοβάας λυκοβάαντος, quoniam θόας θόαντος, σύμψας σύμψαν
 τος, quoniam ψας ψαντός dicimus.

Et hæc de noib⁹ in ας desinetib⁹, & eorū gtis. Nūc de aliis casib⁹
 nominū gntæ declinationis, pro quibus δ αἰας cōe sit exēplum.

Ο' αἰας, Ἰ' Η' γενική τοῦ αἰαντος. Nā desinentia in ας purum disyllaba
 grauitona penultimam productā habētia διὰ τοῦ ντ declinatur.

Ἰ' Η' δοτική, τῶ αἰαντια gto fit. Nā omnis genitiuus in ος desinens
 mutata ος in ι datiuū singularē facit, Ἰ' Η' αἰτιατική, ἄν αἰαντα,
 a datiuo. Nā ois datiuus singularis in ι prolatum desinens ι in
 α cōuerso accusatiuū singularē facit. Sed aduertēdum ē accusa
 tiuū singularē gntæ declinatōis aut ι α correptū desinere, aut ι ν̄

In α correptū, ἄν αἰαντα, ἄν θόαντα. In ν̄, cū genitiu⁹ singularis in
 ος puræ desinēs ancipitē uocalē hēt in penultima, a ntō fit σ in ν̄

cōuerso, ut ἰχθῦς ἰχθύος ἰχθύων, ὄφις ὄφιος ὄφιν, πάρις πάριος πάριν,
 excipit δὸς δία. Desinentia uero in υς, etsi frequētī usu in ν̄ mīt
 tant actm̄, ut ταχύς ταχύων, δξύς δξύων, νόηον ἄν tamē in α faciunt

actm̄ ποιητικῶς, ut εὐρέα πόντον, κῆμ πωλέα στρατόν. Similiter & in
 ους desinentia nunc in α mīttant accusatiuum, nunc in ν̄, sed in
 ν̄ frequentius: raro autem in α, ut ἄν βούων, κῆμ βόα. Η' κλητική, ὦ

αἰαν, a genitiuo fit extrema syllaba abiecta. Nam in nominibus
 διὰ τοῦ ντ, declinatīs, & quæ synxresin non patiūtur extrema ge
 nitiuī abiecta fit uocatiuus singularis, θόας, θόαντος, ὦ θόαν, λαοδά
 μας λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμαν, poetæ tñ huiusmodi utm̄ absq; ν̄

proferre consueuerunt. Δ θ, λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοι
 ραυ' εἶπες, & ἰλιάδος ν̄, πολυδάμα, οὐ μὲν αὐτοῦ ἐρύκατε πάντας

αἴσιους, σιμοῦς, & πλακοῦς, & similia, etiam ν̄ extremæ syllabæ
 abiiciūt, ut σιμοῦντος ὦ σιμοῦ, πλακοῦντος ὦ πλακοῦ, excipit δδ οὐς

NOM.

ἰδόντος, huius enim utūs solus est similis ntō δῖδδούς. In quibus
 uero gtūs διὰ τῶν εὐς exiētēs in οὐς faciunt synaresiatū, a ntō fit,
 ἦ in ē cōuerfo δῖδημοθένης, δῖδημόθηνες. In desinentibus uero i δ
 siue in ῶς fœmininis a ntō fit, extrema in ὀ μικρόν mutata, ac ἱ in
 diph. assumpto, ut ἦ λητῶς, δῖλητῶι. ἦ αἰδῶς δῖαἰδοῖ. In his uero q̄
 exeunt in ἦν, siue in εἶς, quorum neutrū in ἐν est formatū a gtō fit
 abiecta ὄς syllaba, ut τέρην τέρηνος, δῖτέρεν. χαρίεις χαρίεντος δῖχα
 ρίεν. In desinentibus autem in ἦς grauitonis fit uocatiuus in ἐρ
 μήτηρ, δῖμήτερ. excipit δῖπῆρ. Ex oxytonis uero quattuor sunt
 his similia. πατήρ, δῖπάτερ. δάηρ, δῖδάερ. σωτήρ. δῖσῶτερ. ἀήρ, δῖ
 ἀήρ. Etia in quibusdā similis est utūs ntō profus. In quibusdā ue
 ro, & sine σ pferē. Nam in his quæ in εὐς, aut in οὐς exeunt, etiā
 sine σ cū diph. enūtiat. δῖβασίλευ. δῖβού. nisi qd prohibeat. naz δῖ
 πους, & δῖδδούς solū dicim⁹, ne coincidāt cum πῶ aduerbio, &
 δῖδδού. Etia in appellatiuis grauitonis in ἰς desinētibus, quæ nō
 exeunt in naturalōgā. & omnino i desinētibus in ἰς grauitonis
 ut δῖφίς. δῖφί. Etia in ῶς grauitonis, δῖβότρους. δῖβότρου. Etiam
 in oxytonis quæ sunt trium generum. δῖδῖς, δῖδῖ. In ῶς ue
 ro desinētib⁹ masculinis, pductā hñtib⁹ penultimā similis ē uo
 catiuus ntō. & oino in desinētib⁹ in ῶς, pure aut declinatīs: siue
 per τ pter fœmina oxytona. δῖήρας δῖήρας. Etia in ἦς grauitonis
 iambicis, & omnino in ἦς desinentib⁹ declinatīs aut p τ, ut δῖλά
 χης δῖλάχης. Etia in ἰς oxytonis: ut δῖπριαμῖς, δῖπριαμῖς. Etia
 in ῶς oxytonis, ut ἦ χλαμῦς, δῖχλαμῦς. Etia in ἄς oxytonis, ut
 παλλάς. δῖπαλλάς. Etiam in λς, ut δῖἄλς δῖἄλς. Etiam in ali
 quā dupliciūm. δῖἄαξ. δῖἄαξ. Etia in aliquā imutabilē exeuti
 bus. ut δῖἄλλην δῖἄλλην. prater superius annotata. δῖνικά.

Hῖδνομασική. & αἰτιατική τῶν δῖνικῶν, τῶ αἰαντε. a datiuo singulari.
 Omnis enī; dtūs singularis in ἱ prolatū; desinens, mutato ἱ in ē
 ntūm & actūm dualem facit. τῶ αἰαντι, τῶ αἰαντε. Hῖλοιγὴ κῶμ

δοτική, τοῖν ἀνάντων. Omnis noiatiuus dualis i ē: siue i ω̄ exiens i
 οῖν facit gtm̄ & dtm̄ dualem, ut τῶ ἀνάντε, τοῖν ἀνάντων. τῶ λόγῳ
 τοῖν λόγῳιν. τῶ ἀδῶ. τῶν ἀδῶιν. ¶ Πλη. Η̄ εὐθεία καὶ κλητική πληθυν-
 τική. οἱ ἀνάντες, ὧ ἀνάντες. Omnis ntūs dualis in ē desinens appo-
 sito σ. noiatiuum pluralē facit. τῶ ἀνάντε. οἱ ἀνάντες. neutrīs tñ
 exceptis. ¶ Η̄ φωνική. τῶν ἀνάντων. Ois genitiuus pluralis cōis cu
 iusuis generis in ω̄n exít. ¶ Η̄ δοτική. τοῖς ἀνάνσι. Vbi aduerten-
 dum ē dtm̄ pluralē pti; a ntō singulari fieri, pti; a dtō. Si a ntō
 hæc datur regula. Omnis ntūs singularis in σ desinēs cum lon-
 ga siue uocali, siue diph. ac in paribus syllabis inflexus, nec ha-
 bens gtm̄ cōtractū appposito τ dtm̄ pluralē facit, ut ὁ θῶας, τοῖς θῶ-
 ασι. ὁ λέβης. τοῖς λέβησι. ὁ τρώς, τοῖς τρώσι. ὁ βασιλεύς. τοῖς βασι-
 λεύσι. annotanē. τοῖς ποσὶ, qđ a dtō singulari fit ποσὶ, et τοῖς ἡέσι
 ἀπικῶς ἀπὸ τοῦ ἡέρος. & δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομέως. pro ἡέσι, & δρο-
 μῶσι. Sciēdum ē aut̄ nt̄m̄ in ūs pductā desinētē, assumpto τ, ac ū
 correpto dtm̄ pluralē facere. ut ὁ ἰχθύς. τοῖς ἰχθύσι, excipitur τοῖς
 μῦσι ἀπὸ τοῦ μῦς. quod solū producitur. Etiā noiatiu⁹ exiēs i ali-
 quā dupliciū eodē mō datiuū pluralē facit. ὁ ἀφῶας. τοῖς ἀφῶασι.
 ADatiuo uero singulari fit dtūs pluralis cū ntūs singularis aliā hēt
 terminatiōnē. Pro quo aduertēdū ē, qđ si dtūs singularis i τ puu;,
 exeat assūpto σ añ τ dtm̄ pluralē facit. τῶ ὄφιι τοῖς ὄφισι. τῶ ἡδέϊ,
 τοῖς ἡδέσι. τῶ δημοθένεϊ τοῖς δημοθένεσι. ὄφισ enim & ἡδὺς extre-
 mam habent correptam. δημοθένης uero, etsi in σ cum uocali lō-
 ga exeat gtm̄ tñ hēt p̄ synæresim. Si uero dtūs singularis cōsonā-
 tē hēat añ τ, assūpto σ, ac cōsonātib⁹ abiectis, qđ cū ip̄o minie au-
 dirí pñt, dtm̄ pluralē facit. ut τῶ ἀνάντι. τοῖς ἀνάνσι. Si uero datiu⁹
 singularis ῥ solum hēat añ τ, mutato ῥ in σ datiuū pluralē facit.
 ut πλάτωνι πλάτωνσι. ποιμένι ποιμέσι. etsi alibi ῥ ante σ inuenia-
 tur. ut ἔλμινε. Sed aduertēdū penultimā dti pluralis aut parē esse
 penultimæ alioꝝ obliquoꝝ, aut maiorē, quæ si sit anceps, & per

NOM.

abiectionē consonatiū facta sit breuis, rursus i se ipsā productā mutari. ut τῷ θό αντι, τοῖς θό ᾱσι, θό ᾱσι. Si uero breuis fuerit, ē sci licet, aut ὁ μικρόν. ē quidē affūpto τ̄ in diph. pducit, ut τιθέντι, τιθέσι, τιθεῖσι, ὁ uero affūpto ῡ. ut τῷ λέοντι, λέουσι, λέουσι, χαρίεις igitur, & τιμήεις, & similia cū in εῖς desinant διὰ τῆς εἰ διφθόγου & imparibus inflectātur syllabis, nec habeant gtm̄ cōtractū, a ntō singulari dtm̄ pluralē deducere possunt affūpto τ̄, ut χαρίεις, χαρίεσι, & τιμήεις, τιμήεσι, sicut a βασιλεύς, βασιλεύσι. possunt etiāz formari a dtō singulari τ̄ & τ̄ prius expunctis, ac σ̄ iteriecto, ut χαρίεντι, χαρίεσι, τιμήεντι, τιμήεσι, & adiūcto τ̄ penultima uocali fit χαρίεσι, & τιμήεσι, sicut a τιθεῖς, τιθέντι, τιθέσι, καὶ τιθεῖσι. Quidā tñ nō ἰώτα sed aliter σ̄ addētes χαρίεσι, dicunt: ut gregorius scholarius asserit: qđ factū est ne eius penultima minor tpe sit alioq; obliquoq; penultima. Addit̄ etiā τ̄ cōsonās huiusmodi datus in τ̄ prolatū desinētibus, uocali sequēte. ut τοῖς αἴσι. Sed apud poetas, etiā cōsonāte sequēte addit̄ τ̄ qđ quidē metri gratia fit. λ. ᾱ. ἐν δὲ διήτορ σ̄ ἠθεσιν λαοῖσι, διάνθια μερμήριεν. & in eodem. πῶς τις τοι πρόφρων ἐπεσιν π̄ ἠθῆαι ἀχαιῶν. ¶ Ἡ ἀτῖα κτῖκῆ τὸς αἴαντας. Nam oīs actūs singularis in ᾱ desinēs, affūpto σ̄ actm̄ pluralē facit. γὼν αἴαντα τὸς αἴαντας. ¶ Ἡ κλητικῆ, ὡ αἴαντες, ntō plurali oīno similis. ¶ Aduertendū est hoc in loco cōsonales huiusmodi nomina in ᾱs desinētia διὰ διφθόγου enūtiare. ut τάλαις pro τάλαις, μέλαις, π̄ μέλαις, & θόαις, π̄ θόαις, ntō τῆ αἴαις, π̄ αἴαις dicunt, διὰ τῆς παλληλίας τῶν φωνέντων. At gtm̄ nonnunq; ἀπόμοπεν patit̄ ποιητικῶς metri gr̄a, ut αἴαι, π̄ αἴαιτος, θόαι, π̄ θόαιτος. Datus uero poetica licētia aliquādo pducit extremā, hoc est τ̄ factā cōi syllaba. ut αἴαι, τῷ δαί φρον, cum regula id cortripri expostulat, ntō nonnunq; κατὰ κράσι eandem producit, ut θέτιδι, θέτι, θέτι, λ. πάντα θέτι, καλλιπολόκαμφο, sic μῆτιδι, μῆτι, μῆτι. Δ. ἔγδ' ἐν π̄ αἴσι, θεοῖσι, μῆτιτε, κλέομαι, καὶ κέρδεσιν. Patitur etiāz

NOM.

καὶ ἀλοικῶς. τούς ἄδαντας, ὧ ἄδαντες.

Nomina in ἡς desinentia cum & ipsa partim sint equaliter declinata partim uero in equaliter. Et quæ equaliter declinantur. Aliqua mittunt genitiuum in οῦ, aliqua in ἡ ἑθειδωρικῶ, ordine quodam & ipsa uarianda sunt, & discernenda quæ sunt parisyllaba ab his quæ imparisyllaba sunt. Et primum de parisyllabis habentibus genitiuum in οῦ. Desinentia igitur in ἡς grauitona spondiaca in οῦ faciunt genitiuum, ut χρύσης τοῦ χρύσου. ὁ ξέξης τοῦ ξέξου. excipitur ὁ μάδλης. τοῦ μάδλητος. ὁ κούρης. τοῦ κούρητος. ὁ τήρης τοῦ τήρητος. ὁ τήρης τοῦ τήρητος. fluuii nomen, qui & τήρης, τήριδος, & τήριος ἰωνικῶς. φάξης φάξητος. μάγνης μάγνητος. ἰγνης ἰγνητος. μάσνης μάσνητος. μένδης μένδητος. Etiam in τς circumflexa in οῦ faciunt genitiuum. ut ὁ θαλῆς τοῦ θαλοῦ. καὶ ὁ θάλλης τοῦ θάλλητος. ὁ ἐρμῆς τοῦ ἐρμού. ὁ σωλῆς τοῦ σωλοῦ. ὁ μωσῆς τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωσῆς τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωσέως τοῦ μωσέως. καὶ ὁ μωσέως τοῦ μωσέως. Etia in ἡς grauitona a formis in ἡ desinentibus deriuata ut ἡ λέξης, ὁ λέξης τοῦ λέχου. ἡ ἀράχης, ὁ ἀράχης τοῦ ἀράχου. ἡ χαίτης, ὁ χαίτης τοῦ κυανοχαίτης. τοῦ κυανοχαίτου. Etiam in δῆς propria patronimici formam habentia. ὁ θουκυδίδης. τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιτιάδης. τοῦ μιτιάδου. ὁ εὐριπίδης. τοῦ εὐριπίδου. Etiam in ἡς desinentia grauitona siue simplicia sint, siue decomposita a nominibus in ὄς deriuata, ut ἀράξος, ὁ ἀράξος τοῦ ἀράξου. λάπιθος. ὁ λαπίθης τοῦ λαπίθου. Etiam in τῆς quæ composita non sunt a verbo κρατῶ. ut ὁ δότης τοῦ δότου. ὁ χάρτης τοῦ χάρτου. ὁ θύτης τοῦ θύτου. In ὄς quoque desinentia his sibi sunt. ὁ σκύθης τοῦ σκύθου. Etia in ανῆς in ἡς. ονῆς in ἡς. καὶ ωνῆς καὶ ολῆς ὀιορδάνης. Ἰορδάνου. ὁ αἰχίνης Ἰαχίνου. ἰγνευόνης Ἰγνευόνου. καὶ γνευῶν γνευόνος. καὶ γνευονεύς γνευονέος ἴαρε ἀπὸ ποetas. ὁ κερύνης Ἰ κερύνου. ὁ τελωῆς τοῦ τελωῦ. ὁ δόλης Ἰ δόλου. Grauitona quoque in ἡς desinentia sup duas syl-

est desinētia in ης ipariter declinata si p τ uarientur eūdē hēre & ntm̄, & utm̄, ut λάχης λάχηςτος, ὦ λάχης, λέβης λέβητος, ὀ λέβης. Si uero διατῶν τ̄. in ῥ mittere utm̄. τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν.

¶ παραδείγματα.

Ο λάχης, τοῦ λάχηςτος, τῶ λάχητι, ὄν λάχητα, ὦ λάχης, δυϊκά, τῶ λάχητε, τοῖν λαχίτοιιν, ὦ λάχητε, πλη, οἱ λάχητες, τῶν λαχίτων τοῖς λάχησι, τοῦς λάχητας, ὦ λάχητες.

Ο μάντις, τοῦ μάντιος, τῶ μάντιϊ, τὸν μάντιν, ὦ μάντι κοινῶς, καὶ ὦ μάντις ἀπικῶς. Inuenit̄ etiā μάντιδος διατῶν δ, raro tñ in cōpositione uero frequētissime, ut τρώμαντις, τρωμάντιδος, δρθόμαντις, ὄρθομάντιδος, μάντεος uero profa oratione frequentius.

Ο μέριμις, τοῦ μέριμιος, τῶ μέριμι, ὀ κανών, τὰ εἰς τς λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ τ̄ δύο ἀμετάβολα διατῶν ὄς κλίνονται, βάλις βάλλιος, ἴρις ἴριος, ὄρις ὄριος, αἰς, sed hæc pauca sūt. Quo in loco aduertendum est nomina tā masculina q̄ fœminina in τς desinētia siue p τ̄, siue p ῥ faciētia gtm̄ in ὄς pux̄ si hēant ante ὄς δίχρονον in ῥ solū mittere actm̄, ut ὄφις ὄφιος ὄφιν, πόλις πόλιος πόλιν. Hoc idē faciunt & ὄξυτονα in ῥς q̄ ante ὄς δίχρονον nō hēant, ut ἠδύς ἠδέος ἠδύν, εὐρύς εὐρέος εὐρύν. At εὐρέα πόντον, & πολέα στρατόν, & φίλια, poetica sūt. Si uero in ὄς nō pux̄ desināt, sed cū aliqua consonante si sint ὄξυτονα in ἄ solū mittunt actm̄, ut κρηπίς κρηπίδος, κρηπίδα, χλαμῖς, χλαμῖδος, χλαμῖδα. Si uero sint grauitona, non solum in ἄ, sed in ῥ faciūt actm̄ ut χάρις χάριτος, χάριτα, καὶ χάριν, μῆνις μῆνιδος, μῆνιδα, καὶ μῆνιν, ἐπιλυς ἐπιλυδος, ἐπιλυδα, καὶ ἐπιλυν. Videf tñ hmōi noia q̄ i ὄς mittūt gtm̄ nō ex eadē declinatīōe duplicē hēe actm̄ sed ex diuersa. Declināt̄ enī διατῶν δ̄ κοινῶς, ut πάρις πάριδος, πάριδι, καὶ πάριδα, μῆνις μῆνιδος, μῆνιδι, μῆνιδα. Subtracto uero ὄ̄ ἰωνικῶς, fit πάρις πάριος, sicut ὄφις ὄφιος, γ. γ. ἄψιδρων πάριος δέθοῶς ἐκκλήρος ὄροι σεν, unde actūs πάριν, qd̄ a nō fit sicut ἀπὸ τοῦ ὄφις ὄφιν, & μῆνις μῆνιος, Δ. γ. μῆνιος, ἐξ ὄλης, γλαμ

NOM.

κώ πιδος δ βριμο πάτρης und actūs μῆνιν ἀέειθε θεά. Nāiones in nominib⁹ definētibus in ῖς grauitonis declinatīs διατ οὐ δός, abiciētes δ' pprīū faciunt gtm̄, qđ non faciunt in δευτόνοις, nō eni dicit̄ ἀπίς ἀπίδος ἀπίος. Sed horum usus uariū est.

Ὁ τιμήσις. τοῦ τιμήντος. τῶ τιμήντι. ᾗ τιμήντα. ᾧ τιμήν. κ̄ τιμήει κοινῶς. κ̄ τιμήεις ἀπικῶς. δ' υῖκά τῶ τιμήντε. τοῖν τιμήντοι. ᾧ τιμήντε. π λη. δι τιμήντες. τῶν τιμήντων. τοῖς τιμήεσι. κ̄ τιμήεσι. τοὺς τιμήντας. ᾧ τιμήντες.

Ὁ ἐυρέσις. τοῦ ἐυρέος. τῶ ἐυρέει. κ̄ ἐυρέει. ᾗ ἐυρέα. κ̄ ἐυρέν. ᾧ ἐυρέυ. κοινῶς. κ̄ ᾧ ἐυρέος ἀπικῶς. δ' υῖκά. τῶ ἐυρέει. τοῖν ἐυρέοιν. ᾧ ἐυρέε. π λη. δι ἐυρέεις ἐυρέεις. τῶν ἐυρέων. τοῖς ἐυρέεσι. τοὺς ἐυρέας ἐυρέεις. ᾧ ἐυρέεις ἐυρέεις.

Ὁ νέκυσις. τοῦ νέκου. τῶ νέκυι. ᾗ νέκυν. ᾧ νέκυ κοινῶς. κ̄ ᾧ νέκυσ ἀπικῶς. δ' υῖκά. τῶ νέκυε. τοῖν νέκυοιν. ᾧ νέκυε. π λη. δι νέκυες νέκυσ. τῶν νέκυν. τοῖς νέκυσι. τοὺς νέκυσ. νέκυσ ᾧ νέκυες. νέκυσ.

¶ Diminutiua in ῖς circumflexa abicēto σ̄. parib⁹ syllabis declinant ut ὁ καμύς. τοῦ καμῦ. τῶ καμῦ. ᾗ καμῦν. Ἐὸ διοῦς. τοῦ διοῦ. τῶ διοῦ. ᾗ διοῦν. ὁ κλαυσῖς τοῦ κλαυσῦ. τῶ κλαυσῦ. ᾗ κλαυσῦν. quorum dtūs in ῖ solū, absq; ῖ definit, ut i prima simpliciū declinatiōe dicit̄ est. & i singulari numero tm̄ iflectuntur,

Ὁ βούσις. τοῦ βούος. κ̄ βού ποιητικῶς, nō αὐτ̄ βούος. qm̄ desinentiā in σ cū diph. subiūctiua uocalem diphthōgī abiciēt i gto exceptis κλεις κλειθός. δ' αἶς δ' αἰτός. & π αἶς π αιδός. τῶ βοῖ nō αὐτ̄ βοῖ κ̄ τα συναίρεσιν sicut λητοῖ λητοῖ. qm̄ dtūs disyllabus extremā corripiciens ὑper. nō πατίς. ᾗ βοά. κ̄ βοῦν. ᾧ βοῦ. δ' υῖκά τῶ βόε. τοῖν βοῖν. ᾧ βόε. π λη. δι βόες. βοῖς τῶν βοῶν. τυῖς βοουσί καινῶς. κ̄ βόεσι ἰωνικῶς. λ. ἢ ἄλλοι δι ῖνοις ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσι. τοὺς βόας βοῖς. ὃ & αἶν οῦ diph. cōtractis. nō αὐτ̄ βῶς fm̄ cōem regulam. τρωπῆ τοῦ ὃ κ̄ αἶς ὠ μέγα. quandoq; dem in huiusmodi cōtractis casibus propria assignatur regula, quae est, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα π ληνητικῆ. εἶς σ̄. ἀγούσα. κ̄ σηνηρημένη κατὰ τό τέλος. τὴν αἰτιατικὴν ἔχει

ὁμόφωνον, καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικὴν. ὧ βόες βούες.

⓪ ποῖς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. γόν ποδά. ὧ ποῦς.

⓪ ἰδρώς. τοῦ ἰδρώτος. τῷ ἰδρωτί. καὶ ἰδῶ. γόν ἰδῶμα. καὶ ἰδῶ. ὧ ἰδρός.

δυϊκά. τῷ ἰδῶτε. τοῖν ἰδῶτοιν. ὧ ἰδῶτε. π λ η. δι ἰδῶτες. τῶν ἰδῶτων. τοῖς ἰδῶσι. τοὺς ἰδῶτας. ὧ ἰδῶτες.

⓪ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. γόν ἥρωα. ὧ ἥρωος. καὶ τὰ λοιπά. Quo in loco aduertendum ē nomina iōs desinentia oxytona μονοσυλλαβα habentia unā ex consonantibus tertiæ cōiugationis grauitonorū hoc est. δ. θ. τ. per ὄς purum uariari. ut δμῶς δμῶς. θωῶς. θωῶς. τρωῶς. τρωῶς. Quæ uero nullam dictarū consonantium habent, si sint ἀπαθη, hoc est si non patiantur, per τῶς uariari. ut φῶς φωτῶς uir. χρῶς χρωτῶς corpus. Si autē patiantur, abiecto σ. ad similitudinem atticæ declinationis uariari, ut ὁ σῶς. τοῦ σῶ. ὁ ζῶς. τοῦ ζῶ. ὁ κῶς. τοῦ κῶ. ἀπὸ τοῦ σῶος. ἡ σῶος. ζῶος. κῶος. ὁ πολίτης. quorum ὁ ζῶς acuitur, ὅττι ex crasi fiat. quoniam ex accentu graui & acuto non fit circumflexus.

⓪ ἔρος. τοῦ ἔρωτος κοινῶς. καὶ ἔρω ἀπικῶς. καὶ ὄρος. τοῦ ἔρον. τῷ ἔρω. γόν ἔρον. αἰολικῶς. Δ. ἀ αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος. καὶ ἐδητύος ἐξέρον έντο.

⓪ μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς. καὶ μίνω ἀπικῶς. Nam atticī huiusmodi nomina ad propriam referunt declinationem.

⓪ ἄλς. τοῦ ἄλός. τῷ ἄλι. γόν ἄλα. ὧ ἄλς. δυϊκά. τῷ ἄλε. τοῖν ἄλοιν. ὧ ἄλε. π λ η. δι ἄλες. τῶν ἄλων. τοῖς ἄλσι. τοὺς ἄλας. ὧ ἄλες. quod i masculino genere sal significat. in foeminino uero mare. & in numero singulari tm̄ declinatur.

⓪ μάκαρς. τοῦ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. γόν μάκαρτα. ὧ μάκαρς. Quod nomen tres habet ntōs, uidelicet ὁ μακάριος. τοῦ μακαρίου. abiectis uero duabus extremis syllabis, ῆ tamen, ac σ̄ manentibus fit μάκαρς. expuncto deinde σ̄. fit μάκαρ. μάκαρος. Δ. ε. τρίς. μάκαρες δαναοί. καὶ τετράκις ὁ τότ' ὄλοντο. Ἐπερίτων εἰς ν̄.

⓪ πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. γόν πάνα. ὧ πάν. deus arcadiæ. πάν uero

NOM.

παντός neutrum ἐπὶ τοῦ πάντος, adiectivum est.

Ο ΤΙΤΑΝ. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. ἄν τιτᾶνα. ὃ τιτᾶν. Ἰδὺικά τῷ τιτᾶνε τοῖν τιτᾶνοι. ὃ τιτᾶνε. Ἰπλη. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτᾶνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὃ τιτᾶνες.

Ο ἔλλη. τοῦ ἔλληος. τῷ ἔλληϊ. ἄν ἔλληνα. ὃ ἔλλη.

Ο σωλήν. τοῦ σωλήνος. τῷ σωλήνι. ἄν σωλήνα. ὃ σωλήν.

Ο δελφίν. τοῦ δελφίνος. τῷ δελφίνι. ἄν δελφίνα. ὃ δελφίν.

Aduertendum est nomina in *in* desinentia δικατέληκτα appellari qm̄ in *is* etiam desinent, ut δελφίς, quod & theodosius asserit sic in quiens δικατέληκτατε καλέσται, ὅτι παρὰ ἰδίῃ τοῖς ἀρχαίοις εἰς *is* λέγεται, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς *in* ἀκτίν, καὶ ἀκτίς, ῥίν, καὶ ῥίς. eadez tamen seruari declinatione, & ubiq; *in* manet productū. excipit τίς, τινός, quod *in* habet natura correptum nec δικατέληκτον est.

Ο φόρκυν. τῷ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι. καὶ φόρκυ κατὰ ἔκποκαπῆν. ἄν φόρκυκυνα. ὃ φόρκυν. καὶ ἄλλως.

Ο φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. ἄν φόρκυν. ὃ φόρκυς. καὶ ἄλλως.

Ο φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκω. ἄν φόρκον. ὃ φόρκε.

NOMINA in *in* desinentia aut acciuntur, ut ἐλικών, aut grauantur, ut πλάτων, aut circūflectunt, ut ποσειδών. Oxytona enim, appo sita ος syllaba faciunt genitiuum. Sed in obliquis partim seruiāt ὦ μέγα. ut κοιτῶν κοιτῶνος. partim uero uertunt illud in ὦ μικρόν, ut σαρωτῶν σαρωτῶνος. Grauitona uero aut adiuncta ος syllaba declinant, nunc seruato ὦ magno in obliq; ut πλάτων πλάτωνος. nunc in ὦ paruum uerso, ut σῶφρων σῶφρονος. Aut per *in*, ὦ magno in ὦ paruum mutato: ut θεράπων θεράποντος. At circū flexa, ut plurimum διὰ τοῦ *in* declinat, & in obliquis ὦ magnum omnino seruiant, ut δημοφῶν δημοφῶντος. Sed quia huiusmodi noia multa & uaria sūt, eūdē ordinē in his seruiabim⁹, quo & Ioānes charax usus est, & primū de monosyllabis.

Monosyllaba in *in* desinentia acciuntur, & appo sita ος syllaba

L

DE

- declinātur, seruātq; ὦ magnū i obliquis. ut πρῶν, πρῶνος, κλῶν κλω
 νόσ, θῶν, θῶνος, χθῶν uero χθονός, terra p̄ ὦ paruum: qm̄ soluz fœmini-
 num. iccirco ab Herodiano μόνηρες, hoc ē unicū siue solū dicit̄.
- Definentia i ὦν Comparatiua per ὦ paruum declinātur: ut κρείσων
 κρείστονος, χείρων χείρονος, ἀφίκων, ἀφίκονος.
- Definētia i ὦν patronymica p̄ ὦ magnū uariātur πηλείων πηλείωνος,
 ἀτρεΐων ἀτρεΐωνος, κρονίων uero κρονίωνος ap̄d̄ poetas t̄pis quātitatē
 mutauit. ἰλιάδος ξ, ζηνός δ' οὐκ ἀπ' ἔγωγε κρονίωνος ἄσπον ἰκοίμην.
- Diminutiua quoq; i ὦν seruāt ὦ μέγα. ut ζήνων ζήνωνος, λάκων λάκωνος,
 βάκων, βάκωνος, μορίων, μορίωνος.
- Definētia i ὦν, quæ a futuro uerborum deriuātur per ὦ paruum ifle-
 ctūtur. νοήσων, νοήμων, νοήμονος, εἰσῶν, εἰσῶν, εἰσῶν.
- Definētia i ὦν iambica siue acuantur, siue grauētur seruāt ὦ μέγα
 si ante finalem ἱ habeāt. τριβῶν, τριβῶνος, σίμων, σίμωνος, πιθῶν,
 πιθῶνος, χιτῶν, χιτῶνος.
- Definētia i ὦν oxytona fœminina super duas syllabas uertūt ὦ ma-
 gnū ἱ ὦ paruum. λαισρηγῶν, λαισρηγῶνος, πηλεῶν, πηλεῶνος.
- Nomina gentilia in ὦν grauitona in obliquis seruāt ὦ μέγα. μύτων
 μύτωνος, κύδων, κύδωνος, καδμείων, καδμείωνος. excipitur κίκων κίκο-
 νος. Si uero proprium sit nomē κίκωνος facit excipitur etiam μαλ-
 θῶν, μαλθῶνος.
- Definentia in ὦν purum grauitona habentia ancipitem longam in
 antepenultima per ὦ paruum iflectuntur ἰκετάων, ἰκετάοις, μαχά-
 ῶν, μαχάοις, ἀρετῶν, ἀρετῶνος, ὠρίων uero ὠρίωνος si ἱ correptū ha-
 beat. εὐριπίδης πᾶτ' ἄστρα, καὶ γὼν ὠρίωνα δέρομαι. Necessario enim
 quarta sedes iambum habet qui non de fede secunda cederet,
 aut quarta, ut Hor. Si uero productum ὠρίωνος facit. Homerus τῆ
 ὠρίωνα dixit ἱ existēte λόγα. Δ. λ. γὼν δὲ μετ' ὠρίωνα πελώριον εἶσεν
 νόησα. Ἰλιάδος χ. δ' ἄντε κύν' ὠρίωνος ἐπὶ κλησιν καλέουσιν.
- Definētia i ὦν purum grauitona ancipitem [correctam] i penultima

NOM.

- ἡτήρια ᾠ μέγα παρῖάται. ἀμφιτέρων ἀμφιτέρωνος. ἡετίων. ἡετίωνος.
- Definentia in ᾠν,** & quæ hñt ē i penultima, ᾠ seruāt i obliquis. ᾠν
λεῶν. ᾠλεῶνος. ᾠσοειδέων. ᾠσοειδέωνος.
- Definentia in βῶν,** Omnia per ᾠ μέγα inflectuntur. τρίβων. τρίβωνος
ἄμβων. ἄμβωνος. βουβῶν. βουβῶνος. ἀφάβων. ἀφάβωνος.
- Definentia in γῶν** disyllaba grauitona διὰ τοῦ ᾠ μεγάλου uariantur.
πάγων. πάγωνος. αἰγῶν. αἰγῶνος.
- Definentia in δῶν** grauitona simplicia ᾠ μέγα seruant in obliquis
φαίδων. φαίδωνος. παάδων indifferentis est. κνώδων uero κνώδοντος,
quoniam compositum est παρά τὸ δδούς δδόντος, cuius declina-
tionem seruauit. ὡς παρὰ σοφολεῖν ἀματι. ὡς σᾶ πασάσω πει-
κροῦ τῶ δᾶλύ κνώδοντος ᾠ πάλας. est autē κνώδων proprie acu-
ta ensis acies: sed pro ipso ense ponitur.
- Definentia in ᾠν,** quæ aliquam aspiratam habent, siue tenuium ᾠ
ᾠ magnū inflectunt. αἰθῶν. αἰθῶνος. σφῶν. σφῶνος. βράχων. βράχων-
νος. γλαύκων. γλαύκωνος. λάμων. λάμωνος. πλούτων. πλούτωνος.
- Definentia in λῶν** omnia per ᾠ magnum inflectuntur. ut ἀπόλλων.
ἀπόλλωνος. βάλλων. βάλλωνος.
- Definentia in μῶν,** & quæ habent ē. ante μ, per ᾠ μικρὸν declinantur.
ἡγεμῶν. ἡγεμόνος. κηδεμῶν. κηδεμόνος. Aliud autem habentia ante μ
ᾠ μέγα seruant i obliquis. ποταμῶν. ποταμῶνος. χειμῶν. χειμῶνος.
λειμῶν. λειμῶνος. Si uero μ cum aliqua consonante implicitū sit, per
ᾠ paruum uariatur. φράδμων. φράδμονος. ἄκμων. ἄκμωνος.
- Definentia i ῶν.** ᾠ μέγα seruāt ῥίνων. ῥίνωνος. κόνων. κόνωνος. ἀμείνων uero
ἀμείνωνος, qm̄ cōparatiuū. annotat. & καμῶν. καμῶνος.
- Definentia in ρῶν** omnia ᾠ μέγα uariatur. εἶρων. εἶρωνος. χείρων. χεί-
ρωνος propriū nomē. Cōparatiuū uero χείρωνος facit.
- Definentia in ζῶν,** & quæ aliis nō subiiciuntur regulis per ᾠ μέγα infle-
ctuntur ῥίζων. ῥίζωνος. ἄζων. ἄζωνος. τὸ δὲ μέζων. μέζωνος. & δλίζων. δλί-
ζωνος. ἐπὶ τοῦ ὀλίγων. Cōparatiua sunt, & cois generis.

Definentia in ξων, & quæ non habent participalia nomina, διὰ τοῦ ᾠ
 μεγάλου κλίνοντα, δράξων, δράξωνος, ἄξων, ἄξωνος.

Definentia in σων per ᾠ μέγα declinantur, γράσων, γράσωνος, θράσων,
 θράσωνος, ἰάσων, uero ἰάσωνος, παρὰ τῷ ποιητῇ.

Aduertendū ē noia pticipalia, etsi sub aliqua dictarū regularum ca-
 dant διὰ τοῦ ντ̄ declinari, ut χαρναβῶν, χαρναβῶντος, οὐκαλέγων,
 οὐκαλέγοντος, τρώϊον, τρώϊονος, ἰλιάδος γ, Οὐκαλέγων τε, καὶ ἀντή-
 νωρ, πεπνυμένω ἄμφω, κελάδων, κελάδοντος, ὑψίζων, ὑψίζοντος, φαέ-
 θων, φαέθοντος. Neq; hoc ignorandum est quædam esse nomina
 quæ cum duabus regulis subiecta sint secundum utranq; decli-
 nantur, ut χάρων, qđ quaten⁹ participale ē ἀπὸ τοῦ χαίρειν κατ'
 ὑφημισμὸν, χάροντος facit. Quatenus uero definit i ρων χάρωνος.
 Sic & δράκων, quaten⁹ hēt fœmineū διὰ τοῦ αἰνᾶ p ντ̄ uariatur.
 δράκων, δράκοντος, quatenus uero in κων, δράκωνος facit.

Definētia in ᾠν si in penultima aī diph. hūerint, per ᾠ magnū infle-
 ctuntur, αἰγαίων, αἰγαίωνος, βαίων, βαίωνος, ἀθηναίων, ἀθηναίωνος.

Composita in ᾠν, simplicium seruāt declinationē, φιλοπλάτων, φιλο-
 πλάτωνος, ἀσυγίτων, ἀσυγίτωνος. Seruāt etiā & tonū. Excipiunt
 disyllaba, quæ cū sint δεύτονα in penultimā retrahunt accētum,
 ut χιτών, χαλκοχίτων, μονοχίτων, αἰών, μακράων.

Definentia in ᾠν circumflexa διὰ τοῦ ντ̄ κλίνοντα, seruantq; ᾠ μέγα in
 obliquis, ξενοφῶν, ξενοφῶντος, ἀγλαοφῶν, ἀγλαοφῶντος, δημοφῶν, δη-
 μοφῶντος, excipitur, ποσειδῶν, ποσειδῶντος, & τᾶν, τᾶντος, & τυ-
 φῶν, τυφῶντος, ἀπὸ τοῦ τύφω, γὼ κείω, hoc est ardeo, καὶ ἀπικῶς, τυ-
 φῶς, τυφῶ, dicitur & τυφῶν, τυφῶντος, & τυφκεύς, τυφούς, & τυ-
 φάων, τυφάωντος. Inuenitur etiam apud poetas δημοφῶν & δημο-
 κῶν, quæ perfecta sunt eorum quæ sunt δημοφῶν, & δημοκῶν. Nā
 ex ᾠ, & ᾠ fit crasis i ᾠ μέγα, & ex acuto & graui fit circumflexus
 accentus, sic & ποσειδῶν, ab eo qđ ē ποσειδέων, siue ποσειδάων.
 De uocatioo horū nomīnū in ᾠν definētium. Aduertēdū ē definētia

NOM.

in ὄν oxytona eundem habere noiatíuū, & uocatíuū. ut ὁ ἐλαίων
 ὁ ἐλαίων. ὁ ἐλικίων. ὁ ἐλικίων. Similiter & circūflexa. ut ὁ ξενόφων. ὁ ξε
 νόφων. excipitur ὁ ποσειδῶν. ὁ ποσειδῶν. καὶ ποσειδάων. ἀπὸ τῷ πο
 σειδάων. ποσειδάωνος. Grauitona uero a gto formant suū uoca
 tíuum, abiecta finali syllaba. ut τρύφων τρύφωνος. ὁ τρύφων. θέων.
 θέωνος. ὁ θέων. λέων λέοντος. ὁ λέων. Sed aduettēdum est quadā cō
 posita polysyllaba in ὄν facere uocatíuū, accentu in antepenultí
 mā retracto. ut ἀγάμέμνων. νοίος. ὁ ἀγάμέμνων. ἀπόλλων. ονος. ὁ ἀπολλ
 λων. At xoles corripíūt ὁ i uocatíuo casu oíum nomínū i ὄν desí
 nētíum. ut ἀηδῶν. ὁ ἀηδῶν. χελιδῶν. ὁ χελιδῶν. ¶ παραδείγματα.
 Οἱ ἐλικίων. τοῦ ἐλικίωνος. τῷ ἐλικίωνι. ἦν ἐλικίωνα. ὁ ἐλικίων. ¶ δουικά. τῷ
 ἐλικίωνε. τοῖν ἐλικίωνοιν. ὁ ἐλικίωνε. ¶ πλν. οἱ ἐλικίωνες. τῶν ἐλικίωνων.
 τοῖς ἐλικίωσι. τοῦς ἐλικίωνος. ὁ ἐλικίωνες.
 Οἱ ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. ἦν ποσειδῶνα. καὶ ποσει
 δῶ. κατὰ ἀποκοπὴν. ὁ ποσειδῶν.
 Οἱ πλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. ἦν πλάτωνα. ὁ πλάτων.
 Οἱ ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλωνος. τῷ ἀπόλλωνι. ἦν ἀπόλλωνα. καὶ ἀπόλλω
 κατὰ ἀποκοπὴν. ὁ ἀπόλλων.

Nomina i ξ. καὶ † desínetía i obliqs uocalē seruāt nti. ut νάρθηξ νάρ
 θηκος. σκώληξ σκώληκος. excipit ἀλάτνηξ ἀλάτνηκος qđ ἠ i ē uertit. κύ
 κλω. κύκλωτος. μῶλω. μῶλωτος. Oē nomēi alíquā duplicíū de
 sínēs, aut aspiratā hēt i obliqs, aut tenuē, aut mediá. Desínetía i
 ξ. cōsonātes secūdā cōiugatíois grauitonos̄ seruāt i obliqs. hoc
 ē γ. κ. χ. ut ὄρτυξ. ὄρτυγος. κόραξ κόρακος. ὄνυξ ὄνυχος. & dtm̄ plura
 lé i ξ i mittūt. Desínetía uero i † cōsonātes p̄mā cōiugatíois ser
 uāt, uidelicet β. π. φ. ut ἄρα. ἄραβος. κύκλω. κύκλωτος. κίνυ. κί
 νυφος. & datíuum pluralem in † i mittunt.

Οἱ ἄραξ. τοῦ ἄραγος. τῷ ἄραγι. ἦν ἄραγα. ὁ ἄραξ. ¶ δουικά. τῷ
 ἄραγε. τοῖν ἄραγοιν. ὁ ἄραγε. ¶ πλν. οἱ ἄραγες. τῶν ἄραγων.
 τοῖς ἄραξι. τοῦς ἄραγος. ὁ ἄραγες.

Ο κόραξ. τοῦ κόρακος. τῷ κόρακι. γόν κόρακα. ὡ κόραξι.
 Ο ἀναξ. τοῦ ἀνακτος. τῷ ἀνακτι. γόν ἀνακτα. ὡ ἀναξι. καὶ ὡ ἀνα. καλλιμαν-
 χος ἐν ὕμνοις. καὶ γὰρ τέρφον ὡ ἀνα σέβιο κρηῆτες ἐτεκλήθησαν. Quo in lo-
 co sciendum est genitium huius nominis. hoc ἔ ἀνακτος, ἐκ τοῦ
 ἀναχος factum esse, παρεμπόσει τοῦ τ. & qm̄ tenuis tenuem.
 & crasa crasam p̄cedere debet. χ in p̄prium tenuē, κ scilicet, mu-
 tatum est. Quidam tñ uolunt p̄prium genitium ἀνακος esse. διὰ
 τοῦ κ. Sed ut a n̄tō p̄prii nois. hoc est ὁ ἀνακος, τοῦ ἀνάκου, differat
 interpositum est τ. & sic ἀνακτος factum est.

Ο ὄνυξ. τοῦ ὄνουχος. τῷ ὄνουχι. γόν ὄνουχα. ὡ ὄνουξι.

Ο τέπιξ. τοῦ τέπιγος. τῷ τέπιγι. γόν τέπιγα. ὡ τέπιξι.

Ο κήρυξ. τοῦ κήρυκος. τῷ κήρυκι. γόν κήρυκα. ὡ κήρυξι.

Ο βῶξ. τοῦ βωκός. τῷ βωκί. γόν βωκα. ὡ βῶξι.

Ο μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. γόν μάκαρα. ὡ μάκαρι. Ἐδνικά. τῷ
 μάκαρι. τοῖν μακάροι. ὡ μάκαρι. Ἐπλη. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων.
 τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὡ μάκαρες.

Ο σωτήρ. τοῦ σωτήρος. τῷ σωτήρι. γόν σωτήρα. ὡ σωτήρι.

Ο δαήρ. τοῦ δαέρος. τῷ δαέρι. γόν δαέρα. ὡ δαέρι.

Ο ἀνὴρ. ἔ ἀνέρος. καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι. καὶ ἀνδρί. γόν ἀνέρα. καὶ ἀνδρα. ὡ ἀνερ
 Ἐδνικά. τῷ ἀνέρι. καὶ ἀνδρε. τοῖν ἀνέροι. καὶ ἀνδροί. ὡ ἀνέρι. καὶ ἀν-
 δρε. Ἐπλη. οἱ ἀνέρες. καὶ ἀνδρες. τῶν ἀνέρων. καὶ ἀνδρῶν. τοῖς ἀνδράσι.
 καὶ ἀνδρασι. ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας καὶ ἀνδρας. ὡ ἀνέρες. καὶ ἀνδρες.

Ο πατήρ. τοῦ πατέρος. καὶ πατρός. τῷ πατέρι. καὶ πατρί. γόν πατέρα
 μόνον. ὡ πατέρ. ἡμέτερε κρονίδη. ὡ πατε κρεϊόντων. &c.

Hic aduertēdū est ex noibus in h̄r exeūtibus q̄dam pati syncopā in
 omnib⁹ obliq̄s: nisi quid p̄hibeat, sicut ἔ ὁ ἀνὴρ. τοῦ ἀνέρος. καὶ ἀν-
 δρός. ἀνρός tñ esse debuerat: sed ῥ ante ρ, neq̄ in comprehēsiōne
 neq̄ in distīnctiōne locū hēt. In cōprehēsiōe, qm̄ imutabilis p̄ce-
 dere nō pōt aliā imutabilē in eadē syllaba cōprehēsā, nisi μν.
 καὶ μνα. μνήμα. In distīnctiōe uero, qm̄ ῥ nō uult aliā habere cōsonā

nantē iuxta se, p̄ter alterū ῥ, ut ἀρῆσος. hui⁹ gratia iterpositū ē
 δ. & ἀνδρὸς factū ē. Cuius actūs singularis ē ἀνδρα παρθετόνως.
 ἀπὸ ῥ ἀνέρα, licet ex cōi regula actūs singularis i eadē syllaba ac-
 cētū hēre debeat i ῥ & genitiū⁹. Sed ab ea excipiunt noia q̄nta
 declinatiōis, quorū gtūs da syllab⁹ i ῥ definit. i his enīz gtūs acui-
 tur actūs uero grauat, ut βόος. βόα. θίος. θία. Sic ἀνδρὸς ἀνδρα, τὰ ῥ
 disyllabū faciēs gtū in ῥς. Patit̄ etiā syncopā δ πατήρ in omni-
 bus obliqs, nisi qd obstat, ut dictū ē, nā nō dicimus i actō ῥον πά-
 τρα, ne coiciat cū ntō ἢ πάτρα, qd̄ doricū ē ῥ ἢ πάτρα. cui⁹ gtūs
 ē τῆς πάτρας. Demostenes, πρὸ Σεφάνου. οἱ δὲ πάτρας ἐνεκα σφετέ-
 ρας εἰς δῆριν ἔθεντο ῥ παλα. hoc ē p̄iā gr̄a. Etiā ex huiusmodi noib⁹
 ῥttuor anotáτ. hoc ē σωτήρ. δαήρ. ἀνήρ. πατήρ, ῥ p̄riū faciunt
 utm̄ i ῆρ, accētū etiā i penultimā retracto, qm̄ desinētia i ῥ supra
 unā syllabā, si extremā hnt̄ correptā accētūz retrahūt in penulti-
 mā. ut σῶτερ. δαέρ. ἀνερ. πάτερ. Duo horū etiā dtm̄ pluralē p̄riūz
 faciūt. hoc ē ἀνέρ. ἀνδράσι. & πατήρ πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρῖ, καὶ
 πατρῖ datiu⁹ pluralib⁹. τρωπῆ τοῦ ἰ εἰς α, καὶ προθέσει τῆς σῖ. In
 uenit̄ etiā ἀνδρασι. a ntō plurali ἀνδρες, adiūcta σῖ syllaba Δ. λ.
 δωτίνην τελέσω. πομπήνδ ἀνδρασι μελήσει.

Ὁ φθεῖρ. τοῦ φθεῖρός. τῶ φθειρί. ῥον φθειρα. ῶ φθείρ.

Ὁ μάρτυρ. τοῦ μάρτυρος. τῶ μάρτυρι. ῥον μάρτυρα. ῶ μάρτυρ.

Declinatur etiam δ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῶ μαρτύρω. &c.

ἰλιάδος α. τῶ δ' αὐτῶ μάρτυροί εῖων.

Ὁ ἔκτωρ. τοῦ ἔκτορος. τῶ ἔκτορι. ῥον ἔκτορα. ῶ ἔκτωρ.

Ὁ ἰχώρ. τοῦ ἰχώρος. τῶ ἰχώρι. ῥον ἰχώρα. ῶ ἰχώρ.

Desinentia in ῶρ δεύτονα siue monosyllaba sint, siue polysyllaba,
 & grauitona etiā hnt̄ia λ aḥ ῶ, in obliquis seruāt ῶ μέγα. ut φώρ
 φώρος. ἰχώρι ἰχώρος. πέλωρ πέλωρος. Cetera uero mutant ῶ μέγα
 in ῶ μικρόν. ut ἔκτωρ ἔκτορος. μέντωρ. μέντορος. Poetæ tñ meti gra-
 tia & producta corrípiunt, & correpta producent.

Desinētia ī Ϝ, aut β, hñt i obliq̄s, aut ω, aut φ, ut supra dictū ē. Sed uniuersaliter p̄ ω uariāt siue monosyllaba sint, siue polysyllaba ut ω Ϝ, ω τός, κύκλω Ϝ κύκλω τός. ἄρᾱ Ϝ ἄρᾱ τός, χάλι Ϝ χάλι τός, χέρι Ϝ χέρι τός. Et disyllaba totidē, ἄρᾱ Ϝ ἄρᾱ τός, χάλι Ϝ χάλι τός, χέρι Ϝ χέρι τός. θάρῃ Ϝ θάρῃ τός. Tria uero διὰ τοῦ φ, κίνυ Ϝ κίνυ φος, σκίρα Ϝ σκίρα φος, κατήλι Ϝ κατήλι φος. At cōposita ἄπο τοῦ τρῖβω, διὰ τοῦ β inflectūtur. παιδότρι Ϝ παιδότρι βος, οἰκότρι Ϝ οἰκότρι βος. Aduertendum autem est nomina in ο Ϝ super unā syllabā p̄ μικρὸν scribi. αἰθίο Ϝ αἰθίο τός, μέρο Ϝ μέρο τός, οἶνο Ϝ οἶνο τός, ἀνοτανέ κύκλω Ϝ μώλω Ϝ σκώλω Ϝ κώνω Ϝ νυκτάλω Ϝ, διὰ τοῦ ω μεγάλου. ¶ **De προδειγματα.**

Ο ἄρᾱ Ϝ τοῦ ἄρᾱ τός, τῷ ἄρᾱ βι, ῥὸν ἄρᾱ βα, ὦ ἄρᾱ Ϝ. ¶ **δυσικά.** τῷ ἄρᾱ βι, τῶν ἄρᾱ βοιν, ὦ ἄρᾱ βι. ¶ **ω λη, οἶ ἄρᾱ βες, τῶν ἄρᾱ βων, τοῖς ἄρᾱ βι, τούς ἄρᾱ βας, ὦ ἄρᾱ βες.**

Ο κύκλω Ϝ τοῦ κύκλω τός, τῷ κύκλω πι, ῥὸν κύκλω πα, ὦ κύκλω χ.

Ο κίνυ Ϝ τοῦ κίνυ φος, τῷ κίνυ φι, ῥὸν κίνυ φα, ὦ κίνυ Ϝ.

¶ De nominibus Fœmininis.

Fœmininorum nominum octo sunt litteræ finales. ᾱ, ἡ, ῶ, ῃ, ξ, Ϛ, σ, Ϝ. Desinentia in ᾱ & in ἡ fœminina æquisyllabica secūda sunt declinationis simplicium. Quæ uero in ῶ desinunt quartæ sunt declinationis contractæ, & in οῖς κατὰ κράσιν faciūt gen̄. de qb̄ p̄prio loco dicet. Nūc de aliis terminationib̄, & primo de his quæ in ῃ desinūt. Fœminina in ᾱ, aut in ἔν nō iueniūtur. Sed in ἡ, ἰν, ῶν, & ῶν. Desinētia in ἡν Fœminina adiecta ὄς syllaba faciūt genitiuū seruantq̄ ἢ in obliquis, ut τροιζήν, τροιζήνος, συρῆν, συρῆνος, excipitur φρῆν φρενός, eo q̄ monosyllabum est. Inuenitur aut̄ & γλῆν indeclinabile ἄπο τοῦ γληνη, ἄπο βολῆ τοῦ ἡ.

Η σείρῆν, τῆς σείρῆνος, τῇ σείρῆνι, τῆν σείρῆνα, ὦ σείρῆν. ¶ **δυσικά.** τῷ σείρῆνι, τῶν σείρῆνοιν, ὦ σείρῆνε. ¶ **ω λη, αἶ σείρῆνες, τῶν σείρῆνων, ταῖς σείρῆσι, ταῖς σείρῆνας, ὦ σείρῆνες.**

NOM.

Ἡ φρήν. τῆς φρενός. τῆ φρενί. τὴν φρένα. ὧ φρήν.

Definentia in τῶν δικατάληκτα simplicia acuunt extrema, & adiectio neōs faciunt genitium, seruantque ubique productum, sicut & masculina, ut σαλαμίν σαλαμίνοσ. ἀκτῖν ἀκτινοσ. dicuntur autem δικατάληκτα quae nunc in τῶ. nunc in σ definunt, ut supra dictum est.

Ἡ σαλαμίν. καὶ σαλαμίσ. τῆσ σαλαμίνοσ. τῆ σαλαμίνι. τὴν σαλαμίνα. ὧ σαλαμίν. καὶ ὧ σαλαμίσ. & alia similiter.

Definētia in τῶν foeminina pauca sunt, & apposita οσ faciunt genitium seruantque in obliquis productum quemadmodum & masculina.

Ἡ γόρτυν. τῆσ γότυνοσ. τῆ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὧ γόρτυν.

In τῶν definentia foeminina aut grauant, ut τρήρων μήκων, aut acuunt, ut τρυγών. ἀηδών. nunquam autem circumflectuntur.

Definentia in τῶν grauitona apposita οσ syllaba, ac et ὦ magno seruato, genitium faciunt, ut μήκων μήκωνοσ. Σίφι & urbiū noia, siue oxytona sint, siue grauitona, ut πωθών πωθώνοσ. σιδών σιδώνοσ. καλυδών καλυδώνοσ. πλευρών πλευρώνοσ. κρώτων κρώτωνοσ. λακεδάμων uero seruaas simplicis declinatione λακεδάμωνοσ facit δάμων. π. δάμωνοσ.

Definentia in τῶν δεύτονα, & quae non sint urbium nomina uertunt in obliquis ὦ μέγα in ὀ μικροί, ut τρυγών τρυγόνοσ. χελιδών χελιδόνοσ. excipitur μελεδών. μελεδώνοσ. & τυφεών. τυφεώνοσ. & τυφεδών τυφεδώνοσ. ¶ Etia in δῶν noia urbium, & quae hnt ἠ i penultima, uertunt ὦ μέγα in ὀ μικρόν. ἰσηδών ἰσηδόνοσ. ἀσπληδών ἀσπληδόνοσ. ἀθηδών ἀθηδόνοσ. σερηδών σερηδόνοσ. κερχηδών κερχηδόνοσ. His similia sunt & ερμηών ερμηόνοσ. βιων βιόνοσ. ἠϊών ἠϊόνοσ. δλοσών δλοσώνοσ. Poeta tamē nunc producta corripunt, nunc correpta producunt ut metri necessitas exigit.

¶ παραδείγματα.

Ἡ χελιδών. τῆσ χελιδόνοσ. τῆ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα. ὧ χελιδών. ¶ δυνί. κατὰ χελιδόνε. τῶν χελιδόνων. ὧ χελιδόνε. ¶ πλ. αἰ χελιδόνεσ. τῶν χελιδόνων. τῶσ χελιδόνισι τῶσ χελιδόνασ. ὧ χελιδόνεσ.

Ἡ μήκων. τῆς μήκωνος. τῆ μήκωνι. τὴν μήκωνα. ὦ μήκων.

¶ περὶ τῶν εἰς ἐθελυκῶν.

Definentia in ᾧ ξ formis in simplicia polysyllaba per κ declinantur, ac extremam corrigiunt, unde circumflectunt penultimam quacumque eam natura longam habent, ut αἴλαξ. αἴλακος. κλίμαξ. κλίμακος. πίδαξ. πίδακος. θρίδαξ. θρίδακος.

Ἡ κλίμαξ. τῆς κλίμακος. τῆ κλίμακι. τὴν κλίμακα. ὦ κλίμαξ.

¶ δυνικὰ τὰ κλίμακε. τῶν κλίμακων. ὦ κλίμακε.

¶ πλν. αἰκλίμακες. τῶν κλίμακων. ταῖς κλίμαξι. τὰς κλίμακας. ὦ κλίμακες.

Ἡ γύναιξ. ἀχρησον. pro quo utimur ἡ γυνὴ secundæ declinationis. τῆς γυναικός. a nominatio γύναιξ. τῆ γυναικι. τὴν γυναικα. ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γύναιξ, ἀποβολῆ τοῦ ξ.

Ἡ αἴξ. τῆς αἴγός. τῆ αἴγι. τὴν αἴγα. ὦ αἴξ.

Ἡ πῆληξ. τῆς πῆληκος. τῆ πῆληκι. τὴν πῆληκα. ὦ πῆληξ.

Ἡ ἔλιξ. λῆς ἔλικος. τῆ ἔλικι. τὴν ἔλικα. ὦ ἔλιξ.

Ἡ ἄντυξ. τῆς ἄντυγός. τῆ ἄντυγι. τὴν ἄντυγα. ὦ ἄντυξ.

Ἡ νύξ. τῆς νυχτός. τῆ νυχτι. τὴν νύχτα. ὦ νύξ.

ἐκ τοῦ νυχός. νυχί. πλεονασμῶ τοῦ τ. καὶ τροπῆ τοῦ χ εἰς κ. sicut ἀναξ ἀνακτος.

¶ περὶ τῶν εἰς ῥ ληγόντων.

Ἡ δάμαρ. καὶ δάμαρς. τῆς δάμαρτος. τῆ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ. καὶ ὦ δάμαρς.

Ἡ χεῖρ. τῆς χειρός. τῆ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χεῖρ.

¶ δυνικὰ τὴν χεῖρα masculino genere, nō αὐτὰ χεῖρε. Similiter & τὴν γυναικα. & τὴν πόλιε & alia multa prisca more. τῶν χεροῖν ut plurimū. abiecto τῆς εἰ διφθόγγου. ὦ χεῖρε. ¶ πλν. αἰ χεῖρες. τῶν χειρῶν ταῖς χερσί. καὶ χεῖρας ἰωνιαῶς. τὰς χεῖρας. ὦ χεῖρες. Invenitur etiā apud poetas. ἡ χεῖρ. τῆς χειρός. τῆ χειρί. τὴν χεῖρα. ἀνευ τοῦ τ.

NOM.

Ἡ μήτηρ. τῆς μήτερος. καὶ μητρός. τῆ μητέρι. καὶ μητρὶ. τὴν μήτέρα solū.
quoniam si μήτρα diceretur coincideret cū hoc nomine ἡ μήτρα
τῆς μήτρας, quod matricem significat. Ὡ μήτερ. datiuus pluralis
ταῖς μητράσι. sicut πατράσι.

Ἡ θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος. καὶ θυγατρὸς. τῆ θυγατέρι. καὶ θυγατρὶ. τὴν θυ-
γατέρα. καὶ θυγάτρα. Ὡ θυγατερ. Datiuus pluralis. ταῖς θυγατράσι.
sicut μητράσι.

Ἡ δὴμήτηρ. τῆς δὴμήτερος. καὶ δὴμητρός. τῆ δὴμήτερι. καὶ δὴμητρὶ. τὴν
δὴμήτερα. καὶ δὴμητρα. Ὡ δὴμητερ.

Ἡ γαστήρ. τῆς γαστέρος. καὶ γαστρός. τῆ γαστέρι. καὶ γαστρὶ. τὴν γαστέρα solum
Ὡ γαστήρ.

In ὧ non inueniuntur quæ sint feminini generis solum sed com-
munis. ut ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ. τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ πανταμά-
τωρ. τοῦ καὶ τῆς πανταμάτορος.

Γ̄ πεπὶ τῶν εἰς π̄.

Ἡ τριάς. τῆς τριάδος. τῆ τριάδι. τὴν τριάδα. Ὡ τριάς.

Ἡ δαΐς. τῆς δαΐδος. τῆ δαΐτι. τὴν δαΐτα. Ὡ δαΐς.

Ἡ κακότης. τῆς κακότητος. τῆ κακότητι. τὴν κακότητα. Ὡ κακότης.

Ἡ θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς καὶ θέμιτος δωρικῶς. καὶ θέμισος. π̄ λεονασμῶ
τοῦ σ. τῆ θέμιδι. καὶ θέμιτι. καὶ θέμισι. Ὡ in aliis casibus similiter.

Ἡ μήνις. τῆς μήνιδος. κοινῶς. καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῆ μήνιδι. τὴν μήνιδα. καὶ μή-
νιν. Ὡ μήνι. καὶ Ὡ μήνις.

Ἡ θέτις. τῆς θέτιδος κοινῶς καὶ θέτιος ἰωνικῶς. τῆ θέτιδι. καὶ θέτι ἰωνικῶς.
ἀποβολῆ τοῦ δ. καὶ κρασσι τῶν δύο ἢ εἰς ἓν μακρὸν τὴν θέτιν. Ὡ θέτι.
καὶ Ὡ θέτις.

Ἡ μήτις. τῆς μήτιδος. τῆ μήτιδι. καὶ μήτιϊ. καὶ μήτι. Δ. ἦ ἐγὼ δὲ ἐν π̄ ἄσι
θεοῖσι. μήτι τε κλέομαι. καὶ κέρδεσιν.

Ἡ δ' ὠθείς. τῆς ὠθέντος. τῆ δ' ὠθέντι. τὴν δ' ὠθέντα. Ὡ δ' ὠθέν.

Ἡ ἔρινις. τῆς ἔρινιδος. τῆ ἔρινιδι. τὴν ἔρινιν. κοινῶς. καὶ ἔρινίδα ποικι-
κῶς. Ὡ ἔρινις.

Ἡ ἄλς. τῆς ἄλός. τῆ ἀλί. τὴν ἄλα. ὦ ἄλς.

Definentia in ὦς fœminina, & communia siue βαρύτερα sint, siue περιωόμενα, siue προπροεύτερα attica in ὦ faciunt genit. ἢ ἄλως. τῆς ἄλω. ἢ ἔως. τῆς ἔω. Sed de his in quarta simplicium declinatione satis dictū est. Duo inveniuntur fœminina in ὦς oxytona, quæ in οὖς faciunt genit. p̄ synaresim. ἢ αἰδώς. τῆς αἰδούς καὶ αἰδούς. ἢ ἠώς. τῆς ἠοός καὶ ἠούς.

Ἡ λαίλαψ. τῆς λαίλαπος. τῆ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαίλαψ.

Ἡ ὄψ. τῆς ὄπος. τῆ ὄπι. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

¶ περὶ τῶν οὐδετέρων ὀνομάτων.

Neutrorum nominū. Sex sūt litteræ finales α. τ. υ. ν. ρ. σ. γὰρ βῆμα. γὰρ μέλι. γὰρ πῶς. γὰρ ξύλον. γὰρ ὕδωρ. γὰρ δέμας. ἢ uero & ὁ μικρὸν & ὁ μέγα. & si in eas aliqua neutra desinat nō ob hoc tñ finales litteræ appellandæ sūt, cū hmōi noia ap̄ copen patiat̄ur, in ἦ. ut γὰρ κάρη, ἀπὸ τοῦ κάρηνον. λ. χ. κάρη δ' ἀπὸ ἀν ἐν κοινήσι κείτο πάρος χάρην. uel ut quibusdam placet ἀπὸ τοῦ κάρη. τρωπῆ τοῦ ᾱ εἰς ἦ ἰωνικῶς. κάρη uero quidam uolunt ἀπὸ τοῦ κάρηνον. quod doricū est. θεόκριτος ἐν δραπέτῃ. ἐυπλόκαμον γὰρ κάρηνον. ἐχει δ' ἰταμόν γὰρ πρὸς ὠπων. Quidam uero γὰρ κάρη τοῦ κάρητος. τῶ κάρητι declinant. Inuenitur etiam γὰρ κάρη. τοῦ κάρητος. apollonius argonautorū; quarto ἔλον δ' ἀπὸ χερσὶ κάρητος ἢ ῥέμα πέπλον. τῶ κάρηαι. καλλίμαχος. ὡς δ' μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρῆνε κάρητι. καὶ συγκοπῆ κάρητος. κάρητι. Δ. ὁ, ἄς οἰὺπέσην πρῶτον. ἐμῶ δ' ὕπεν εὔσα κάρητι. Etiam ἢ κάρη. τῆς κάρης δευτόνως. καλλίμαχος. ἀρτεμι. σήντε κάρην ὠμοσα. σόντε βιόν. Etia ἢ κρᾶς τῆς κρατός. Δ. τὰυτὰρ ἐπικρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ. τῆ κρατί. Δ. χ. κραλι δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἐυτυχῆτον ἔθηκεν. Sup hoc tñ dubitat eustathius ἐν τῶ μ τῆς ὀδυσείας an sit masculinī genis. an fœmininī ubi dicit. φέρει δὲ κρατὶ ἐκάσῳ φῶσ ἐξαπῶξαα νεῶς κυανο πρῶροιο. sic enim legit ipse. κόϊντος autem in undecimo fœminino genere indubitanter usus est. δινήσας περὶ κρατὶ βοῆ

NOM.

καλὰ νῆῦρα βόεα. Inuenitur etiā κρᾶτα. Δ. Χ. σῶ δ' αὐτοῦ κρᾶτι
 τίσεις. & κρᾶτα in plurali. λ. τ. ἀλλ' ἄρα ἠγι κατ' ἀνδρῶν κρᾶτα
 βᾶσι, ὅ ἐστι κατὰ κεφαλᾶς. & κρᾶτα. apollonius argonauticorum
 quarto. κρᾶτα δ' ἔϋφύλλοις. ἐξεμμένοι ἀκρε μόνεσι. Sed de hoc fatis.
 In ὅ quoq; multa exeunt neutra nomina abiecto ν ἔθει ἀπίκᾶ. ut
 τοιοῦτο. τηλικούτο. ἄλλο. τοῦτο. ἐκῆνο. quæ cum in u etiam desinere
 inueniantur, ut τοιοῦτον τοσοῦτον non erit ὁ propria eorum termi
 natio. In ὦ μέγα etiā κατὰ ἀποκοπῆν, ut δῶ, ἄπο τοῦ δῶμα.

Γ παραδείγματα.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῶ σώματι. τὸ σῶμα. ὃ σῶμα.

Τὸ μέγα τοῦ μεγάλου. τῶ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὃ μέγα. ἐτερόκλητον est sicut
 & masculinum eius. ὁ μέγας. τοῦ μεγάλου.

Nomina litterarum indeclinabilia sūt. τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα.

Α' λιφα uero, & λιπα. & ὕφα. & σκέπα. & γάλα. & κᾶρα. & si in ᾧ de
 sinant nō tñ est ppria eorū terminatio qm̄ ἀποκοπῆν patiunt eo
 rum uero pfecta sunt ἄλιφαρ. λιπαρὸν. ὕφασμα. σκέπασμα. γάλαξ.
 κᾶρανον. ut dictū est. γάλαξ tñ non dicimus cum nullum neutru;
 in ξ desinat q̄ ἑῖς eius obliqui in usu habeantur. τοῦ γάλακτος τῶ γά
 λακτι. πλεονασμῶ τοῦ τ. sicut ἀναξ ἀνακτος.

In τ desinentiū unū solū inuenit̄ quod græcū sit. τὸ μέλι. & uariatur
 per τὸς. τὸ μέλι τοῦ πέλιτος. τῶ μέλιτι. τὸ μέλι. ὃ μέλι. Similiter &
 ab eo cōposita. τὸ δινόμελι. τοῦ δινόμέλιτος.

Neutra uero cōium nominum in τ̄ς desinentium eorū seruant decli
 nationem. τίς. τινός. τί. τινός. ὁ κ̄μ ἠέ ὕχαρις. εὐχάριτος. τὸ εὐχάρι. τ̄
 εὐχάριτος. ὁ κ̄μ ἠ φίλῳ πατρις. τοῦ κ̄μ τῆς φιλοπατρίδος τὸ φιλόπα
 τρι. τοῦ φιλοπατρίδος. & alia similia. σίνηπι uero & πέπερι. & κό
 μι. & κινάβαρι. & alia huiusmodi barbara sunt uariantur tamen
 διὰ τ̄ τὸς κοινῶς. κ̄μ εὐς ἰωνικῶς. κ̄μ ἔως ἀπικῶς. τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος.
 κ̄μ σινήπεος. κ̄μ σινήπεος. Quæ cum synæresim patiuntur ad secun
 dam contractorum declinationem referūtur. κ̄ρι uero, & ἄλφι.

Ἐξ ἑρι. Ἐ τρέφι. apocope patiūtur, quorum perfecta sūt ἡ κρίμων. ἡ ἀλφίτων. ἡ ἔριον. ἡ τρέφιμον. Quare nō est propria eorum terminatio, & sic indeclinabilia sunt.

Definētia ī ὑ ῥ ὀ ρυκ declinātur. ἡ ὄνυ. τοῦ γόνυος. Sed quæ lōga; habēt penultimā, uel triū generū existunt, mutato ὑ i. e. declinātur. ἡ ὠῦ. τοῦ ὠέος. ἡ ἠδύ. τοῦ ἠδέος. cuius masculinū est ὁ ἠδύς. ἡ ἠδέος. Fœmininum ἡ ἠδέϊα. τῆς ἠδέϊας.

Τὸ ὠῦ. τοῦ ὠέος. τῶ ὠεῖ. τὸ ὠῦ. ὃ ὠῦ.

Τὸ ἄςυ. τοῦ ἄσεος. τῶ ἄσει. ἡ ἄςυ. ὃ ἄςυ.

Hæc duo nomina & si p̄ ῥ ὀ ρυκ inflectūtur nō tamē syneracim patiūtur sicut ἡ τείχος. τοῦ τείχεος καὶ τείχους.

Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῶ δάκρυϊ. ἡ δάκρυ. ὃ δάκρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δάκρυον τοῦ δακρύου. sicut τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου.

Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῶ γόνυϊ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ ὑ. τοῦ γουνός. τῶ γουή. τὸ γόνυ. ὃ γόνυ. ἡ ὠλη. τὰ γόνυα. καὶ γούνα. τῶν γονύων καὶ γούνων καὶ ἄλλως.

Τὸ γόνας. τοῦ γόνατος. τῶ γόνατι. ἡ γόνας. ὃ γόνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ γούνας. τοῦ γούνατος. τῶ γουνατι. ἡ γούνας. ὃ γούνας.

Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῶ δόρυϊ. καὶ ὑπέρθεσιν τοῦ ὑ. τοῦ δουρός. τῶ δουρί. ἡ δόρυ. ὃ δόρυ. καὶ ἄλλως. ἡ δόρας τοῦ δόρατος. τῶ δόρατι. ἡ δόρας ὃ δόρας. καὶ ἄλλως. ἡ δούρας. τοῦ δούρατος. sicut ἡ γούνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος καὶ δόρους. τῶ δόρει καὶ δόρει. ἀριστοφάνης. σὴν δόρει καὶ ἀσιδί. Neutra in ῥ definētia adiectiua triū generū declinationē masculinorū sequūtur. ὁ ξυρός. τοῦ ξυρέος. ἡ ξυρύ. τοῦ ξυρέος ὁ ὠκός. ἡ ὠκός. ἡ ὠκῦ τοῦ ὠκέος. Illud uero hesiodi ἐν ἔργοις. γλάφυ πετρῆν. ἔσθ' τοῦ γλαφυρόν fit per apocopen.

Neutra in ἄν definētia adiectiua triū generū declinationem masculinorū sequunt. ὁ πᾶς τοῦ παντός. ἡ πᾶν. τοῦ παντός. ὁ μέλας τοῦ μέλανος. ἡ μέλαν. τοῦ μέλανος. Eodē modo & participia in ἄν definētia. ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. ἡ τύψαν. τοῦ τύψαντος.

NOM.

In εν quoq; definitia. siue triū generū sint, siue duū. ὁ χαρίεις τοῦ χα-
 ριέντος. ἢ ὁ χαρίεν. τοῦ χαριέντος. ὁ καὶ ἡ τέρην. τοῦ καὶ τῆς τέρενος. ἢ τέρ-
 ρεν. τοῦ τέρενος. Sic & participia. ὁ τυφθέης. τοῦ τυφθέντος. ἢ τυφθέ-
 οῦ τυφθέντος. Etia in οὖν definitia, siue adiectiua noia sint siue
 participia, ὁ δὶ πους. τοῦ δὶ ποδος. ἢ δὶ πουν. τοῦ δὶ ποδος. ἢ τυπῶν. ἢ
 τυπῶντος. ἢ τυπῶν. τοῦ τυπῶντος.

Participia quoq; in υῖ hoc idē faciūt. ὁ ζευγύς. τοῦ ζευγύντος. τὸ ζευ-
 γύν τοῦ ζευγύντος. Neutra in ὄν partiz sunt tertiæ declinationis
 simpliciu, partim qntæ, de qb? satis dictū ē in primo tractatu.

Neutra in ὄν q̄ pductionē patiunt̄ a neutris cōibus in ὄν desinenti-
 bus atticorū more in ὄν mittūt grm̄, & parib? syllabis uariant̄ ἢ
 εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τὸ ἀξιόχρεων. τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uero con-
 tracta iparib? syllabis declinātur. ἢ βοῶν. τοῦ βοῶντος.

Neutra in ἀπ̄ semp̄ grauitona sūt, quæ si sint disyllaba & penultima;
 hēant natura lōgā p τ uariātur, ut εἶδαρ εἶδατος. ἢ παρ ἢ πατος
 οὐθαρ οὐθατος. ἢ μαρ ἢ ματος. Si breuē διὰ τοῦ ρ. ut εἶαρ εἶατος κέαρ κέ-
 αρος. ἀλαρ. ἀλαρος. ὄναρ uero ἀκλιτον. annotātur εἶαρ qd̄ εἶατος fa-
 cit, & φρέαρ φρέατος, quoq; & si penultima breuis ē nō tñ uarian-
 tur διὰ τοῦ ρ. Sed sciēdū ē prius fuisse εἶαρ. & φρέαρ penultima
 natura lōga. unde εἶατος, & φρέατος, in qbus licet sit abiectum
 τ̄ ex diph. nō ob hoc antiqua inflexio uariata est, uel qa uere he-
 teroclitā sunt. Polysyllabia quoq; διὰ τοῦ τ uariant̄, ut ὄνειαρ. ὄνει-
 ατος. δέλεαρ δέλεατος. κάρηαρ κάρηατος. Dubitari posset hoc in lo-
 co cur ρ cū imutabile sit tā in obliq; nominum q̄ in futuris uer-
 borum, etia in obliquis horū nominum non sit seruatum. Si ue-
 ro heteroclitā, cur regulis arctata sunt. Respondet, huiusmodi
 nomina indubitato esse heteroclitā cum proprii eorum recti in
 ας desinant ut ἢ δέλεας. ἢ ἢ πας. ἢ φρέας. & alia. Sed quoniā hæc
 multa sunt opus fuit ea regulis subiicere, q̄ in heteroclitis hoc
 inuistatum sit.

Definentia in $\alpha\bar{\rho}$ si habeant ω in penultima in declinabilia sunt, ut
 μῶμαρ, ὀμέγας, ἠὸ μωρὸς. βῶμαρ ὀ βωμὸς. νῶκαρ. ἠτέρησις τῆς ψυχῆς
 ἠὸ δ' ὀκίνητος.

Definētia in $\eta\bar{\rho}$ pauca sūt, & per crasim fiūt a nominibus in $\alpha\bar{\rho}$ definē
 tibus, ob quā rem circūflexum hñt accentum. ut γὸ κῆρ. τοῦ κηρὸς
 ἄπο τοῦ κέαρ κέαρ. γὸ ἦρ. τοῦ ἦρος. ἄπο τοῦ ἐ'αρ ἐ'αρ.

In $\bar{\upsilon}\rho$ unū tantū ideoq; monites ab Herodiano nuneupatur & appo
 sitione ὄς facit gtm̄: ut γὸ πῦρ. τοῦ πυρὸς, τῶ πύρι. γὸ πῦρ. producit
 enim $\bar{\upsilon}$ in nominatiuo. sed in obliquis illud corripit.

Definētia in $\bar{o}\rho$ pauca sūt, ut ἦτορ. ἄορ. ἄνορ. κάλορ. quæ per ὀ μικρὸν de
 clinantur. ἦτορος. ἄορος. ἄνορος. κάλορος.

In $\bar{\omega}\rho$ neutra apposita ὄς syllaba faciunt gtm̄, & in obliquis seruant
 ὦ μέγα. γὸ ἐ'λωρ. τοῦ ἐ'λωρος. γὸ τέκιμωρ. τοῦ τέριμωρος. γὸ σκῶρ. τοῦ σκα
 τὸς. τῶ σκατί. heteroclitum est, σκὰς ἐνί, σκατὸς facit, & σκῶς σκα
 ρός. Etiam ὕδωρ ὕδατος. nam ὕδωρος facit. & ὕδαρ ὕδατος. Declī
 natur etiā γὸ ὕδωρ. τοῦ ὕδωρος. τῶ ὕδρι. ὕδρι. ποιητικῶς. hesiodus. γαῖαν
 ὕδρι φῦρειν.

Neutra in $\alpha\bar{\epsilon}\rho$ purum, & correptum, & in $\epsilon\bar{\alpha}\rho$, in τὸς mittunt gtm̄ κοι
 νῶς. & ἰ αὐτῶν ἰωνικῶς, & in $\bar{\omega}\rho$ ἀπηνῶς. ut γὸ κρέας. τοῦ κρέατος. καὶ κρέα
 τος. καὶ κρέως. De quibus quinta cōtractio declinatiōe dicitur.

In $\lambda\bar{\alpha}\rho$ uero definētia in ατὸς faciūt gtm̄. γὸ ἄλας. τοῦ ἄλατος. γὸ ἔρυσι
 πέλας. τοῦ ἔρυσιπέλατος. γὸ δὲ σέλας ἀκλιτον. Quæ uero aliam hñt
 cōsonātē āte $\alpha\bar{\epsilon}\rho$ ideclabilia sūt γὸ δέμας γὸ λέπας γὸ βρέτας. δέπας
 uero ἐθει ἰωνικῶ declinatur. τοῦ δέπας. τῶ δέπαι. Apolloni' argo
 nauticoꝝ tertio. λείβων ἐκ δέπας σιμβλήια ἔργα μελισσῶν. & home
 rūs. Δ. γ. χρυσέω ἐν δέπαι. & in plurali χρυσέοις δέπαισι.

In $\alpha\bar{i}\rho$ neutrū unū iuenitur, γὸ σάις. τοῦ σατὸς.

Definētia īε̄s adiectiua declinatiōnē masculinorum sequitur ut δ.
 καὶ ἀλητής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθῆος ἀληθοῦς. γὸ ἀληθῆς. τοῦ ἀληθῆος ἀλητοῦς
 μονογενές. ἰ. unius generis uero unum tātū. γὸ κνησοκῆς. ὁμοίως τοῖς

NOM.

παρὰ χηματαίσι μὲνοις ἐκλήθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

Neutra in ὅς unius tm̄ sunt generis, & grauiōna, patiunturq; synæresim, ut τὸ τεῖχος, τὸ τεῖχος καὶ τεῖχος. Sed de his in p̄ma declinatione cōtractōrū dicitur, ὁ φελος uero, & ἡδός ideclinabilia sunt.

Neutra in ὡς duo inueniuntur circumflexa, τὸ φῶς τοῦ φωτός, τὸ ὦς τοῦ ὠτός. a quo diminutiuum τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου. Sciendum est autem non fieri ἔτι τὸν φάος, καὶ ἄος. Nam quæ patiuntur perfectōrū seruat declinationē, illorū autem genitiuī κατὰ συναίρεσιν, sūt φάους ἔτι τὸν φάος & ἄους ἔτι τὸν ἄος. Sed primū καθ' ὅτι πέρθεσιν fit φάος, & ὄος quorum genitiuī sunt φάτος, & ὄατος, καὶ κράσει φῶς φωτός, & ὦς ὠτός fit. Sunt qui dicunt huiusmodi genitiuos, hoc est φωτός, & ὠτός non a perfectis genitiuis φάτος & ὄατος per crasim fieri, qm̄ eorum penultima circumflexa esset, quādoquidē acutus & grauis concurrentes accentum faciunt circumflexum, ut κέαρ κῆρος, & ἔαρ ἥρος. Sed potius a nomina-tiuis monosyllabis φῶς scilicet & ὦς deduci. iccirco huiusmodi obliqui extremam acuunt tanq̄ disyllabi perfecti, nō autem cōtracti s̄m regulæ p̄ceptionem: quæ est, πᾶσα ἡλικὴ δισύλλαβος εἰς ὅς λήγουσα μὴ συναλημιδὴν δεξέτω. χηρός, ρηρός, φωτός. φῶς uero quod uirū, significat masculini generis est: & acutum habet accentum qm̄ non per synæresim fit, sed a uerbo φῶ τὸ λέγω deriuat. utrūq; tamen p̄ τ declinat, seruatq; ὦ μέγα in obliquis, ut ὁ φῶς, τοῦ φωτός, καὶ τὸ φῶς, τοῦ φωτός. Differunt autē in genitiuo duali accentu tm̄, hoc est τοῖν φωτοῖν ἐπὶ ἀνδρῶν, τοῖν δὲ φωτοῖν ἐπὶ πυρῶν, i. cū lumen significat. Τὸ χρέως, τοῦ χρέω, atticū ē.

In ὄς unum inuenitur: & illud quidem indeclinabile, hoc est ὄς.

Theodorus tamen ὄς ὠτός dicit, est etiam ὄας ὄατος.

¶ πρὸ τῶν συνημιδῶν.

Nominum aliqua sunt ἀπαθῆ, hoc ē perfecta, & simplicia cū neq; synæresin patiantur, neq; crasin, quos (ut dictū est) quinque sunt

M

declinationes, & ipsæ simplices appellata. Aliqua uero ἐμπαθῆ, hoc est affecta, & ea sunt quæ synaresin patiunt, siue crasin. Dif- fert aut synaresis a crasi, quoniam synaresis est contractio duarum uocalium, quæ ambæ in ipsa coniunctione seruantur, ut δημοσθένει δημοσθένει, ex ε enim & τ fit εῖ diphthongus. Crasis uero est contractio duarum uocalium quæ in coniunctione mutantur aut ambæ, ut δημοσθένεια δημοσθένειν. aut altera illarum: ut δημοσθένειος δημοσθένειος. Vbi sciendum est præcedere uocali lōga quantacūque sit sequens. nūquam ex eis fieri synaresin, ut emanuel chrysolura manifeste asserit. fieri autem aut ex duabus breuibus, aut ex breui & lōga: & semper in lōga. Sed sciendum emanuelē synaresin per crasin accepisse, quandoquæ sæpius altera per altera ponitur, hoc est synaresis per crasin. Nam synaresis quatenus a crasi differt, ut supra declaratum est, præcedente breui raro fit, & in dicitis singularibus primæ: & quartæ: & quinta flexionis dicitur: ut δημοσθένει δημοσθένει. λητόι λητόι. κρέατι κρέατι. lōga uero & maxime κατὰ κράσιν frequenter: atque in diphthongis semper impropria. ut νηρηίδης νηρηίδης, κρεαίων κρεών, βοάεις βοάς. & alia infinita. At ceteræ contractiones, quæ in his declinationibus synaresitatis reperiuntur per crasin fiunt omnes, & ex præcedente uocali breui semper, quæ est aut α, aut ε, aut ι, aut ο, ut in ipsis declinationibus quando apparebit. Si autem post ipsam uocalē breuē sequatur diphthongus: & ex eis contractionē fieri contingat: soluta prior diphthongus, aut altera uocalis ipsius diphthongus. hoc est subiunctiua κατὰ ἐκλιψιν οἷο abiicitur: ut δημοσθένειοι δημοσθένειοῖν. παλακοίς παλακοῖς. aut facta crasi ex duabus in unam: tertia assumitur in diphthongum impropria κατὰ συναίρεσιν, ut κρεαίων κρεών, quoniam in eadem syllaba non possunt tres uocales actu simul esse. Nam synaresin & crasin ex duabus tantum uocalibus fieri constat: ut ex earum definitione liquido apparet: non autem ex uocali præcedente & diphthongum integra sequente: ut uulgo creditur. Etiam si forte euenient. ut ex aliquo diphthongum præcedente fiat synaresis: siue crasis et ex quibus uocali sequente: prior. n. subiunctiua uocalis diphthongus κατὰ ἐκλιψιν prius

elidit. nā si altera cuiusuis solutæ diph. uocalis ē atterenda certe
 subiūctiua cōiter expūgēda ē: ut appēdix et oib⁹ p̄positiuis uoca-
 lib⁹ cōis, ac subiēcta, dein ex uocali relicta: & ea q̄ seq̄r̄ et si ini-
 tiū alteri⁹ existat dictōis: fit synaresis, siue crasis, ut ἐμοί: ὅ ποδ' ὕνει
 ἐμου ποδ' ὕνει. καὶ ἐ γὰρ καγώ. nec ampli⁹ resumit τ̄ i diph. eū id semel
 ex p̄cedēte diph. elisa sit. Sed de his hēbis i tractatu πρὸς παθῶν
 tryphōis grāmaticis, i fine huius operis. In hac igit̄ dictiōe δημο-
 σθένειν primū abiicit τ̄ κατὰ ἐκλιψιν. q̄ qdem ē subiūctiua uoca-
 lis diph. dein uero ex ε̄ & ὀ fit crasis itez: in οἱ, ut δημοσθένειν, qm̄
 oēm dtm̄ dualē i diph. διὰ τ̄ i siue p̄pria siue ip̄pria desinere ne-
 cesse ē cū alias ε̄ & ὀ i οἱ diph. p̄ cōem regulā cōtrahāt. ut ποιεῖ-
 μαι ποιοῦμαι. Quare fatendū est regulas generales, p̄ locos exigē-
 tia particularib⁹ aliquādo cedere. δημοσθένειας enim in ε̄ diph. con-
 tractū facit, δημοσθένεις scilicet. cū ε̄ & ᾱ p̄ cōem regulā nūc in ᾱ,
 nūc in η̄ cōtrahāt. Sic βόας βούς, ὄ. f. & ᾱ in οἱ diph. cōtractis. nō
 aut̄ βός, τροπῆ τ̄ ὀ καὶ ᾱ εἰς ὦ μέγα ἔμ cōez regulā, qn̄qdē huius-
 modi acti peculiare sibi uēdicāt regulā, q̄ ē πᾶσα εὐθέια πληθυντι-
 κῆς σλήγουσα, καὶ συνηρημένη κατὰ τὸ τέλος τὴν αἰτιατικὴν ἔχει δμό-
 φωνοί, καὶ δμόχρονον, καὶ τὴν κλητικὴν. hoc ē. ois ntūs p̄falis in σ desī-
 nēs: & synaresin patiēs circa finē, actm̄ h; sibi cōsonū, & cōtēpo-
 ralem, & utm̄. ut δημοσθένεις, νεῖς. et δημοσθένειας, δημοσθένεις, βόες
 βούς et βόας βούς. et sic d̄ aliis. ut herodiāo placet audacter ab ap-
 pollonio p̄re dissētētī. Appolloni⁹ enim synaresicos eē spēm, uel
 apparētīa, nō aut̄ re synaresin putat, qđ ut ēt cōcedam⁹ aliūde tñ
 eam formati necesse ē. In alia uero dictiōne. hoc est. κρεάειν, solu-
 ta prius οἱ diph. ᾱ & ὀ in ὦ monophthogum κατὰ κράσειν contra-
 hūtur. Dein ex ὦ magno & τ̄ κατὰ συναφεισιν fit ὦ diph. ip̄pria,
 ut κρεῶν, qđ & ipse emanuel affirmat dicēs. γὰρ ᾱ καὶ ὀ μικρὸν ἐν τῇ
 οἱ διφθόγῳ εἰς ὦ μέγα κινεῖται. γὰρ δὲ τ̄ προσγράφεται. & cetera. Con-
 tractorum noīum Aliqua sunt quæ per omnes casus synareses

DE

fufcipiunt. unde δλωπαθῆ appellatur, & parisyllaba sunt. ut νόος
 νόος, νόου νόου, ῥόος ῥόος, ῥόου, ῥού. Aliqua uero in pluribus casibus,
 quæ πολυπαθῆ dicuntur, & iparisyllaba sunt, qualia sunt δημο-
 δένης, ὄφεις, κρέας. Aliqua autem in paucis. unde δλιγοπαθῆ co-
 gnominantur. & hæc quoque imparisyllaba sunt: ut βασιλεύς, ἀλ-
 δώς, βούς, βότρως, ἠδύς. Sed quæ huiusmodi nomina uarias patiū-
 tur synæreses, uarias quoque declinationes habere necesse est. Ho-
 rum igitur. Aliæ quinque fiunt declinationes. a quinta scilicet sim-
 plicium declinatione, partim ex his, quæ πολυπαθῆ appellatur:
 partim ex quibusdam quæ sunt δλιγοπαθῆ, quæ cum sint impari-
 syllaba, & linguarum proprietatem fuscipiāt, συνηρηδία, hoc est
 cōtracta proprie appellatur. Ne quis miret si etiā in his declina-
 tionibus plura ponetur quæ ab aliis iunioribus tradita sunt: quæ nõ
 ea solum quæ frequentī habentur in usu, sed etiā quæ apud poe-
 tas passim reperiunt edocere decreuim⁹. ¶ Prima declinatio.

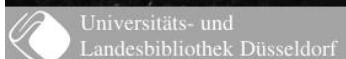
Prima igitur declinatio cōtractorum est nominum masculinorum,
 fœmininorum, & cōium in ῆς, neutrorum uero in ες definitiui adiecti-
 uorum, & in ὄς substantiuorum. Quorum genitius perfectus, & imparisylla-
 bus διὰ τοῦ εὐς existens in οὐς facit cōtractū κατὰ κράσιν, & dtūs
 in εῖ diph. κατὰ συναίρεσιν κοινῶς. de quibus in primo tractatu s̄m
 cōmunē linguā satis dictum est. Nunc autē quia diuersæ ab illis
 s̄m linguarum uarietatem apud poetas inueniuntur synæreses,
 ab re non erit de his etiā aliqua hoc in loco dicere. Aduerten-
 dum igitur est εἰ μὴ δὲν, & ὁ μικρὸν in genitio singulari cōtrahi i οὐ κοι-
 νῶς, δωρικῶς uero in εὐς. ut inquit Eustathius ἐν τῷ ὠ τῆς ὀδυσσεύς,
 ut ἐρέβειος ἐρέβειος, ἠλιάδος ἐξ ἐρέβειος ἄροντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο. tri-
 fariā enim εἰ & ὁ contrahunt. hoc est in οὐ κοινῶς ποιόμεν ποιῶν
 μὲν. in εἰ ἀπικῶς, δέον δέιν. & in εὐ δωρικῶς, ἐμέο ἐμεῦ. Præterea in
 accusatiuo nõ solū in ῆ, sed etiā in ᾶ synæresin fieri. Nā quādoquē
 ἀῆ, & ᾶ aliqua inuenit cōsonans tūc solū in ῆ fit synæresis, ut τῶ

NOM.

ἐπιβέα ἐπιβεβῆ. ἦν ἐπιβέα ἐπιβῆ. Cū uero uocalis aliqua p̄cefferit
 nō solū in ῆ, sed in ᾠ quoq; fit synæresis, ut ἦν ἐπιβέα, ἐπιβῆ, καὶ ἐπι
 βῆ. Nā qđ iuenit̄ apud homerū διοκλέα, cui? extrema uocalis
 breuis ē, sciēdū hoc p̄ syncopā metri gr̄a factum eē. ἰλιάδος β. διο
 σκλέα ἀφγος ἰκέατα. ἐπὶ πολλῶν ὄλεσα λαόν. Attici uero in noib⁹
 ppriis in ῆς, hñtib⁹ gr̄m̄ in οὺς κατὰ κράσιν a ntō singulari faciūt
 actm̄ in ῆν, τρωπῆ τοῦ σεις ῆ, ὁ ἀριστοφάνης. τοῦ ἀριστοφάνους ἀριστοφά
 νους, ἦν ἀριστοφάνη. Fit et̄ synæresis in duali numero nō solum in ῆ
 sed in εἶ in neutris noibus rarissime tñ, ut τὼ σκέλεε σκέλει. τὼ
 τὰράχῃε τὰράχῃ. Hoc etiam annotandum est accusatiuum plu
 ralem masculini generis, & foeminiini a ntō eiusdē numeri fieri
 extremo ē in ᾠ cōuerso, ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένας. iccirco & eā
 dem suscipit synæresim, ἤῃ ᾠ & ᾠ in ῆ cōiter cōtrahant̄, & in ᾠ
 productum. est enim regula (quā supra etiam posuimus) φ̄ ois
 ntūs pluralis in σ desinēs, & circa finē synæresim patiens actūm,
 hēt sibi cōsonū, ac contēporalē, & utm̄. & sic tres casus plurales
 masculini generis, & foeminiini eādē sortiuntur synæresim. ut οἱ
 δημοσθένεες δημοσθένεις. τῶ δημοσθένας δημοσθένεις. ὧ δημοσθένεες δη
 μοσθένεις. In neutris quoq; tres casus pluralis numeri i ῆ faciunt
 cōtractū. ut τὰ βέλεα βέλη, ὧ βέλεα βέλη. apud poetas tñ iuenit̄
 τὰ κλέα. ἀπὸ τοῦ κλέα κατὰ συγκοπήν, & similia, quae i ᾠ correptū
 desinūt. ἰλιάδος τ. τῆ ὄγε θυμὸν. τρωπῆν, ἀεὶ δι δ' ἀφ' κλέα ἀνδρῶν. &
 Appolloniū in argonauticis. Ἀρχόμενος σέο φοῖβε παλαιῶν
 κλέα φωτῶν.

¶ παραδείγματα.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένης ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένους κοινῶς, καὶ ἀπικ
 κῶς. καὶ δημοσθένους δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῶ δημοσθένει ἰωνικῶς. καὶ
 δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀπικῶς. ἦν δημοσθένει ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένει κοι
 νῶς. καὶ δημοσθένει ἀπικῶς. ὧ δημοσθένεις κοινῶς, καὶ δημοσθένεις ἀπικ
 κῶς. τῶν δημοσθένεων ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένων κοινῶς καὶ ἀπικῶς.
 τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένος κοινῶς καὶ ἀπικῶς. ὧ δημο

διένεσι ἰωνικῶς, καὶ δημοτικῶς ἐν κοινῶς καὶ ἀπικῶς. Ἐπισημασθὲν οἱ δημοτικῶς ἐν
 ἰωνικῶς, καὶ δημοτικῶς ἐν κοινῶς, καὶ ἀπικῶς. τῶν δημοτικῶς ἐν ἰωνικῶς,
 καὶ δημοτικῶς ἐν κοινῶς καὶ ἀπικῶς, τοῖς δημοτικῶς ἐν κοινῶς καὶ ἀπικῶς,
 καὶ δημοτικῶς ἐν ἰωνικῶς. τοῖς δημοτικῶς ἐν ἰωνικῶς, καὶ δημοτικῶς ἐν κοινῶς
 καὶ ἀπικῶς. ὧ δημοτικῶς ἐν ἰωνικῶς, καὶ δημοτικῶς ἐν κοινῶς καὶ ἀπικῶς

¶ De nominibus in ἡς desinentibus quae euleros cōponunt.

Nominia in ἡς desinentia euleros cōposita si sint adiectiua eandem
 habent declinationem quā & δημοτικῶς, ut δὲ ἔκλεος. Ἐκλεῶς
 ἔκλεος, τῶ ἔκλεϊ ἔκλεϊσι. Si uero sint propria easdem patiūtur
 synærefes, sed perfectorum uaria est declinatio. uidelicet.

Ο ἡρακλέης, τοῦ ἡρακλέους, καὶ ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέους, τῶ
 ἡρακλέϊ, καὶ συγκοπῆ ἡρακλεῖ, καὶ ἰωνικῶς ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρακλέϊ κατὰ
 συναίρεσιν. Ἐπισημασθὲν τοῦ ἡρακλεῖ, καὶ ἡρακλεῖ, Ἐπισημασθὲν τοῦ ἡρακλεῖ, ἔπιν ἡρακλέ
 εα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆα, ὧ ἡρακλέες, κοι
 νῶς, καὶ ἡρακλεῖς, κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἡρακλεῖς κατὰ συγκοπῆν. Ἐπισημασθὲν
 καὶ τῶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ, τοῖν ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλέοισιν
 καὶ ἡρακλῆοιν, καὶ ἡρακλῆοιν, ὧ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. Ἐπισημασθὲν
 οἱ ἡρακλέες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες, τῶν ἡρακλέων, καὶ ἡρακλέων,
 καὶ ἡρακλῆων, τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλῆσι, τοῖς ἡρακλέε
 ας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆας, καὶ ἡρακλῆς, ὧ ἡρακλέες, καὶ ἡρακλέ
 εις καὶ ἡρακλῆες.

¶ Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως.

Ο ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος ἡρακλεῖ, τῶ ἡρακλεῖ ἡρακλεῖ, ἔπιν ἡρακλέα
 ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν ἀπικῶς, ὧ ἡρακλεῖς, καὶ ὧ ἡρακλῆς, ἀπικῶς. Ἐπισημασθὲν
 καὶ τῶ ἡρακλέε ἡρακλῆ, τοῖν ἡρακλέοιν ἡρακλῆοιν, ὧ ἡρακλέε ἡρακλῆ.
 Ἐπισημασθὲν οἱ ἡρακλέες ἡρακλεῖς, τῶν ἡρακλέων ἡρακλῶν, τοῖς ἡρακλέεσι,
 τοῖς ἡρακλέας ἡρακλεῖς, ὧ ἡρακλέες ἡρακλεῖς.

¶ De secunda declinatione contractorum.

Secunda declinatio cōtractorum nouus duas hz terminatiōes i ἡς ma
 sculinorum et fœmininorum, & i ἡς neutrorum. Quorum gtius διὰ τῶς κοινῶς
 καὶ ὧς ἰωνικῶς, καὶ ὧς ἀπικῶς. Huius aut Declinatiōis, q̄ est τῶν τῶν

NOM.

λυπαθῶν una tantum synæresis est propria, hoc est τ̄ productū, quoniam precedente τ̄, sequente uero quauis uocali semper in τ̄ fit synæresis. Eodem autem τ̄ conuerso in ε̄, ε̄θειῶνικῶν eadem fiunt synæreses quæ sunt in prima declinatione. Sed aduertendum nominatiuum, & uocatiuum dualis numeri huius declinationis non pati synæresim κοινῶς, nam precedente τ̄ & sequente quauis uocali fit synæresis in τ̄ ut dictum est, & sic dicendum esset ὄφις ὄφι, πόλις πόλι, σινῆ τις σινῆ τι. Sed his aduersatur regula quædam dualis numeri propria. Quod nominatiuus dualis nihil habet finale nisi ᾱ, ε̄, η̄, & ω̄, huius gratia non habet τ̄ ἀρεκφώνητον, hoc est non prolatum, multo igitur minus ἐκφωνούμενον, hoc est prolatum. ὄφεις uero ἰωνικῶς Moscopulus omnino negat synæresin pati, & hanc adducit regulā. ὄντων ἢ ἰωνικῶν ἐνεκῶν οὐ συναίρειται τούτων οὔτε ἢ εὐθείας, καὶ αἰτιατικῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἐνεκαίρειται ἐπὶ δέχεται. hoc ē. Quorūcūq; gētūs singlariū nō cōtrahίε hoc neq; πῦς, & αἰτῦς dualiū synæresim suscipiūt. Apud θεοδῶσιν τῆ: et alios ueteres grāmaticos sic uenim⁹, ὄφεις ὄφι, ὡς δημοσθένες δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο εἴε ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἐνεκαίρειται ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν κληυτικῶν εἰς τὴν εἰ διφθόγγον. Hoc quoque ἀνοτάδῦ εἰ gētūs, singlari, εἰ ἰκῶς desinet διὰ τῆς κοιντικῶς. πόλιος. Δ. ᾱ. νῆς δὲ μοι ἢ δ' ἐσηκεν ἐπὶ ἀγροῦ νόσφι πόλιος. qđ & i aliis casib⁹, & nūeris p̄uatū ē. In dtō. λ. γ. πατρίτε σῶ μέγα τῆμα, πόλιητε, παντίτε δῆμω. iactō κόρινθος ὡς οἱ γ' ἐκπολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόλιος φεύγον. & hesiod⁹ ἐν ἀσπίδι. ὁς θήβης κρηθιμνον' ἐχει ῥύεταί τε πόλιος. In ntō plali orphe⁹ i argonauticis χεδόθεν δὲ οἰεῖσι πόλιος. In actō plali idē orphe⁹. μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόλιος ἀπιδός. & Homerus. Δ. θ. καὶ πάντων ἴσασι πόλιος, καὶ πόλιος ἀγρούς.

τ̄ παραδείγματα.

ὄφεις, τῶν ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεις ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀπικῶς, τῶν ὄφίϊ κοινῶς, καὶ ὄφι, καὶ ὄφει ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κοινῶς καὶ ἀπικῶς. γὼν ὄφιν μόνον.

δι' φη κοινῶς, κὺν ὀφης ἀπικῶς, Ἐδυκῶς, τὸ ὀφιε κοινῶς, κὺν ὀφει ἰωνικῶς,
 κὺν ὀφη ἀπικῶς, τοῖν ὀφίον κοινῶς, κὺν ὀφείον ἰωνικῶς, κὺν ὀφειῶν ἀπικῶς,
 δι' φιε κοινῶς, κὺν ὀφει ἰωνικῶς, κὺν ὀφη ἀπικῶς, Ἐκλῆ. οἶ φρες, κὺν ὀφης
 κοινῶς, κὺν ὀφει ἰωνικῶς, κὺν ὀφεις ἀπικῶς, τῶν ὀφίων κοινῶς, κὺν ὀφείων
 ἰωνικῶς, κὺν ὀφειῶν ἀπικῶς, τοῖς ὀφισι κοινῶς, κὺν ὀφεισι ἰωνικῶς, κὺν ὀφεί-
 εσι, τοῦς ὀφιας κὺν ὀφιας κοινῶς, κὺν ὀφιας ἰωνικῶς, κὺν ὀφιας ἀπικῶς, δι'
 ὀφιας κὺν ὀφιας κοινῶς, κὺν ὀφιας ἰωνικῶς, κὺν ὀφιας ἀπικῶς.

Η πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, κὺν πόλεος ἰωνικῶς, κὺν πόλεως ἀπικῶς, κὺν
 πόλιος ποιητικῶς, τῆ πόλιϊ, κὺν πόλι κοινῶς, κὺν πόλει ἰωνικῶς, κὺν πό-
 λεαι ἀπικῶς, κὺν πόλην ποιητικῶς, τὴν πόλιν κοινῶς, κὺν πόλνα ποιητι-
 κῶς, δι' πόλι κοινῶς, κὺν δι' πόλις ἀπικῶς, Ἐδυκῶς, τὰ πόλιε, κὺν πόλεε,
 πόλη, κὺν πόληε, Ἐκλῆ. πολίον, κὺν πολείον, κὺν πολεῶν, δι' πόλιε, κὺν πό-
 λεε πόλη, κὺν πόληε, Ἐκλῆ. αἱ πόλιες πόλις, κὺν πόλεες πόλις, κὺν
 πόληες τῶν πολίων, κὺν πολέων, κὺν πόλεων, κὺν πολήων, Ἐκλῆ. πόλις
 κὺν πόλεσι, κὺν πόλησι, κὺν πολέεσι, τὰς πόλιες πόλις, κὺν πόλεας
 πόλις, κὺν πόληας, δι' πόλιες πόλις, κὺν πόλεες πόλις, κὺν πόληες,
 τὸ σινῆσι, τοῦ σινῆσιος κοινῶς, κὺν σινῆσιος ἰωνικῶς, κὺν σινῆσιος ἀπικῶς
 τῷ σινῆσι, τῆ σινῆσι, κὺν σινῆσι κὺν σινῆσι, κὺν τὰ λοιπὰ.

¶ De tertia declinatione contractorum.

Tertia Declinatio contractorum τῶν ὀλιγοπαθῶν unā τῆν ἔēt termina-
 tionē in eīs masculinorū noīum. Quorūm gūs διὰ τοῦ εῶς fit κωνῶς,
 κὺν ἠος ἰωνικῶς, κὺν ἠος ἀπικῶς, Cuius synareses sunt eū prima decli-
 natione cōes: qm̄ ex ē pcedēte semp fiunt, & uocali sequēte. Sed
 sciēdum est nomina in eīs desinētia masculini generis siue mo-
 nosyllaba sint: siue polysyllaba δεύνεσθαι κοινῶς, ut ὀδυσσεύς, ἀχιλ-
 λεύς, ζεύς, φεύς, ὀδόνυσος, δνεύς nomen urbis, αἰολικῶς uero βαρύνε-
 σθαι, βασιλεύς, ἀχιλλεύς. Etiā aduertēdū ē huīusmodi noia in eīs
 diuerfos hēre gōs, ut ὀδυσσεός κοινῶς, ὀδυσσεῶς ἀπικῶς, κὺν ὀδυσῆ
 ος κατὰ τοὺς παλαιούς ἰωνας, κὺν αἰολεῖς, κὺν ὀδυσσεῖος, διὰ τῆς εἰ δι-
 φθόγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους, κὺν ὀδύσσης προ παροξύτωνος κατὰ

NOM.

τῶν παλαιῶν ἀλλεῖς, καὶ ὁ δὲ Ἰωσείος διὰ διφθόγγου κατὰ τοὺς νεωτέ-
 ρους, καὶ ὁ δὲ Ἰωσείος βοιωτικῶς, καὶ ὁ δὲ Ἰωσείος περιωμένως δωρικῶς, καὶ
 ἀρλικῶς, ὁ δὲ Ἰωσείος ὠ. ὁ δὲ Ἰωσείος δὲ λαβῶν κύσει χεῖρ' ἐπὶ καρπῶ. αν-
 τί τοῦ ὁ δὲ Ἰωσείως. Nec patit̄ synaresim nisi purum ante ὦς forte
 inueniat̄ ἔθει ἀπικῶ, ut ἐρετριεὺς ἐρετριέως ἐρετριῶς, περαιεὺς πε-
 ραιέως περαιῶς. Accusatiuus quoq; horum uariis eē, ut ἴον βα-
 σιλῆα κοινῶς ultima correpta, qm̄ gt̄s in ὄς desinēs actm̄ singu-
 larē in ᾗ habere debet ὁ μόχρονον, καὶ ὁ μότονον. hoc ē ciufdē t̄pis, &
 toni ut ἀκντος ἀκντᾶ. Attica uero qm̄ in gtō singulari mutat̄ ὁ
 μικρὸν in ὠ μέγα, ut βασιλέως, πηλέως, actm̄ quoq; in ᾗ p̄ductū fa-
 ciunt, ut ὁ μόχρονος sit pprio gtō. βασιλέα, πηλέα, ζυριπίδης ἐν ἀν-
 δρομάχῃ, καί μιν δ' ἐδορκατόν τε πηλέα πέλας. In quibus uero faci-
 unt gm̄ in ὦς cōtractū, i ᾗ solū faciūt κατὰ κρᾶσιν εορᾶ actm̄, ut ἐρε-
 τριῶς ἐρετριά ἐρετριά, περαιῶς περαιέα περαιᾶ. At ἴωνες dicunt
 βασιλῆα, δῶρες uero βασιλῆα, πηλῆα, τυδῆα μικισῆα. Sic enim in antiq̄s
 & castigatis codicibus inueni, ἰλιάδος δ' ἐν θῶτ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ
 σείλαν ἀχαιῶν, τουτέστι, οἱ ἀργεῖοι ἐπεμφαν̄ περὶ βευτήν τυδέα πρὸς
 τοὺς θηβαίους, & λ. ὁ. μικισῆ δ' ἐλεῶ ουλυδάμας, ἐπὶ τοῦ μικισέα, κα-
 τὰ κρᾶσιν, non αὐτ̄ τυδέα, ut quidam legūt; neq; μικισῆ, p̄ μικισέα,
 Vel ut Eustathio placet κατὰ ἀποκοπῆν, hac enim sunt eius uer-
 ba, γὰρ δὲ τυδῆ, οὐκ ἐπὶ τοῦ τυδέα συνήρηται, ἀλλ' ἀποκόπεται ἐκ τῆ
 τυδῆα, καθὰ περὶ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς, ὅτι δὲ καὶ ἴον ὁ δὲ Ἰωσείος ὁ δὲ Ἰω-
 σείος ἐστὶν ἐπὶ, καὶ ἔτερα δὲ ὁμοία. In ntō duali duo eē in ᾗ contrahū-
 tur ut Theodosio placet τῶ βασιλέε βασιλῆ sicut δημοθέεεε δημο-
 θεένη, & ὄφειδ' φη. Etiam annotādum duo eē in ntō plurali in ᾗ
 diphthongum semp̄ contrahí in nominibus propriis. In appella-
 tiuis uero in ἐτ̄ diph. κοινῶς βασιλέες βασιλεῖς, & in ᾗ ἀπικῶς βα-
 σιλῆς.

Γ. παρὰ δειγμα.

○ Βασιλεύς κοινῶς, καὶ βασιλεὺς ἀρλικῶς, τοῦ βασιλέος κοινῶς καὶ βασι-
 λέως ἀπικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνιῶς, καὶ βασιλεῖος, καὶ βασιλῆος ἀρλι-

κῶς, κὲν βασιλῆος, κὲν βασιλῖος βοιωτικῶς, κὲν βασιλεῦς δωρικῶς, κὲν
 ἀριστεῶς τῶ βασιλείῃ κοινῶς, κὲν βασιλεῖ ἀπικῶς, κὲν βασιλῆϊ ἰωνικῶς, τὸν
 βασιλέα κοινῶς, κὲν βασιλέα ἀπικῶς, κὲν βασιλῆα ἰωνικῶς, κὲν βασιλῆ
 δωρικῶς, ὃ βασιλεῦ κοινῶς, κὲν ὃ βασιλεὺς ἀπικῶς. ¶ Δυτικὰ τὰ βασι-
 λέε κοινῶς, κὲν βασιλῆ ἀπικῶς, κὲν βασιλῆ ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοι-
 νῶς, κὲν βασιλῆοιν ἰωνικῶς, ὃ βασιλέε κοινῶς, κὲν βασιλῆ ἀπικῶς, κὲν βα-
 σιλῆ ἰωνικῶς. ¶ τῶ ληοὶ βασιλέες κὲν βασιλεῖς κοινῶς, κὲν βασιλῆς ἀπικ-
 κῶς, κὲν βασιλῆς ἰωνικῶς, τῶν βασιλέων κοινῶς, κὲν βασιλῆων ἰωνικῶς.
 τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς, κὲν βασιλῆσι ἰωνικῶς, τοὺς βασιλέας κοινῶς, κὲν
 βασιλεῖς ἀπικῶς, κὲν βασιλῆας ἰωνικῶς ὃ βασιλέες κοινῶς, κὲν βασιλεῖς
 ἀπικῶς, κὲν βασιλῆς ἰωνικῶς. ¶ De q̄rta declinatioe cōtractoꝝ.

Quarta declinatio cōtractoꝝ noium τῶν ὀλιγοπατῶν duas hēt
 terminatioes in ῶ, & in ῶς formíninoꝝ τῆν. Quoꝝ ḡtūs p̄fect⁹ &
 iparísyllabus in ὄς existēs in οὺς κατὰ κρᾶσιν facit cōtractū. Syne-
 refes aūt huius declinatiois, q̄ ex ὀ paruo, & sequēte uocali fiunt
 sic ordinant. οῶ. οῦ. οἶ. ὄϊ. οἶα. ὶα. Aduertēdū est hoc in loco nomina
 huius declinationis in ῶ desinētia oia acui in extrema. ut κλωθῶ.
 ἐρατῶ. κλειῶ. Similiter & quæ ἰ ῶς desinūt, ut ἠῶς. αἰδῶς. Patiunt
 aūt synæresim in trib⁹ casibus singularis numeri τῆν, hoc ē, ἰ γτῶ,
 δτῶ, & ατῶ. Cætera uero oia tertiā sequūtur declinationē simpli-
 cium. Et iā ḡtūs nominū in ῶ desinētiiu uario modo iuenitur fm
 uarios idiomatū usus. Nam ἰones, & qdā dores p̄fecto utuntur
 γτῶ, λητῶος. σατῶφος. Attici uero. & cōis lingua λητῶος dicunt, &
 σατῶφους. At æoles & lacones, qui & dores addentes σ ntῶ ca-
 sui p̄priū faciūt γτῆν ἢ λητῶ τῆς λητῶς. ἢ σατῶφῶ τῆς σατῶφῶς. Da-
 tiuus uero in οἶ oib⁹ idiomatis est cōis. Sed acti uariius est usus,
 Soli. n. æoles addētes ῶ ntῶ casui propriū faciunt actῆν. ἢ λητῶ.
 τῆν λητῶν. ἢ σατῶφῶ τῆν σατῶφῶν. Iones uero ἰ ὄεν. τῆν λητῶν. τῆν
 σατῶφῶν. At cōis ligua & attici τῆν λητῶ dicūt. κὲν τῆν σατῶφῶ.
 accentu acuto sup extremā. licet ex crasi sit ὀγα, & accētū susci-
 piat. Est eni regula q̄ ois casus eūdē sonū habēs, siue litteraturaz

NOM.

cum alio casu eiusdē numeri, & idiomaticis eūdē accentū habere debet. ut ἡ μούσα. ᾧ μούσα. Sic ἡ λητώ. τὴν λητώ. τῇ λητοῖ. ᾧ λητοῖ. Additum est eiusdē numeri, qm̄ τῇ λητοῖ datiuus singularis circumflectit. Sed αἱ λητοῖ ntūs pluralis acuit, additū ē, & idiomaticis qm̄ βασιλεύς ntūs singularis κοινῶς acuitur, & βασιλεῦς grūs singularis δωρικῶς circumflectit. Actūs uero noium in ᾧς executiuz circumflectit. qm̄ nō eūdē sonū. siue litteraturā hēt cū ntō. ut ἡ αἰδώς. τὴν αἰδῶ. Vociuus etiā nō solū in ᾧ definere inuenit apud poetas. sed etiā in ᾧ atticorū more. Apollonius in principio tertii argonauticorū. Ἐἶδ' ἄγε νῦν ἔρατῶ, παραβί' ἴσασο. καὶ μοι ἐνίπαιε. ἔρατῶ dixit. ᾧ τῇ ἔρατοῖ. Fit autē utūs in ᾧ a ntō singulari τρωτῆ. τῶ ᾧ μεγάλου. εἶς ὁ μικρόν. καὶ τρωτέσει τῇ λητοῖ. Quo in loco qm̄ ῖ pōt cur ntūs formioꝝ noium in ᾧ definitiū plures hēat uocales pprio ntō, ut ἡ σατφῶ ᾧ σατφοῖ cū reglā dicat ὅτι, οὐδέποτε θέλει ἔχει τω λένον φωνήεντα τῆς ἰδίως ἐυδίεως ἢ κλητικῆς. Rñdet q̄ grūs in οῦς definites mai' ῖps uult hēe q̄ uocatiu' ut τῇ δημοθένους, ᾧ δ' ημοθένες τῇ ευσεβούς, ᾧ ευσεβέες. hui' grā correptū ē ᾧ magnū iō puū. Sz qm̄ utūs ultimā erat habitur' breuē & accētū i fine acutū, ac ob id regulā aduersatur', q̄ p̄cipit ne ulla dictio iō breuē definites q̄ sup unā syllabā sit acuat, ut ἐκένω. ἀλλοῖο, exceptis αὐτῶ, ὁ τῶ, ἔσθ' affiū sit ἱ & ita utūs λητοῖ cū accētū circumflexo factus est. quoniam datiuo singulari coincidit hoc est τῇ λητοῖ.

Η λητώ. τῆς λητοῖ οἰωνικῶς. καὶ δωρικῶς. καὶ λητοῦς κοινῶς. καὶ ἀπικῶς. καὶ λητῶς ἀολικῶς. καὶ λακωνικῶς. τῇ λητοῖ. καὶ λητοῖ τὴν λητῶ καὶ λητῶ κοινῶς καὶ ἀπικῶς. καὶ λητῶν ἀολικῶς. καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ᾧ λητοῖ. καὶ ᾧ λητῶ ἀπικῶς. Ἰ δ' υἱ κ' ἀ τὰ λητῶ. τᾶν λητοῖν. ᾧ λητῶ. Ἰ τω λη. αἱ λητοῖ. τῶν λητῶν. τᾶς λητοῖς. τὰς λητούς. ᾧ λητοῖ. Ἰ De. v. decli. con.

Quita decliatio cōtractoꝝ noiuꝝ τῶν τολητῶν duas hz termiā tīdes, ας ρυξ, & ρας neutroꝝ noiuꝝ, quoꝝ grūs ἰατος definit κοιῶς & ἰαδῶς ἰωνικῶς subtracto τ, & ἰως κατὰ κρᾶσιν ἀπικῶς. Sy. ἀε h'

declinationis duæ sūt, ἢ pductū, & ὦ μέγα. pcedēte enī ᾠ, & ὦ ut
 cūq; sequēte, semp fit synaresis in ὦ, qđ quidē solis genitiuis eue
 nit. Sequēte uero quauis alia uocali in ἢ pductū fit crasis. At sy
 naresis in datiuo singulari tm̄. κρέαι κρέα. Nonnūq; apud poetas
 ipsum ἢ nō p crasin sed p apocopen correptum inuenitur, ὀδυσ
 σεας. μ. σῖτον κῆ κρέα πολλὰ.

¶ παραδείγματα.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς. κῆ κρέας ἰωνικῶς. κῆ κρέως ἀπικῶς. τῶ κρέ
 ατι. κοινῶς. κῆ κρέαι ἰωνικῶς. κῆ κρέα ἀπικῶς. τὸ κρέας. ὦ κρέας.

¶ Δυνικὰ τὸ κρέατε. κῆ κρέαε. κῆ κρέα κῆ τὰ λοιπὰ sicut i pmo tractatu.

Quædā p̄terea iueniūtur noīa, q̄ & ipsa synaresin patiūt differētia
 tm̄ ab his quæ supra cōmemorata sūt, quæ qđē iccirco separatiz
 locada cēsuiumus qa nullā supradictarū declinationū sequūtur.

Ηὸ ἴς ὄις. τῆς ὄιος ὄιος. τῆ ὄιιδί. τῆν ὄιδά. ὄιν. ¶ πη. αἰ ὄιδες. κῆ ὄιες κῆ
 ὄις. τῶν ὄιων. κῆ ὄιων. τοῖς ὄιοσι. κῆ ὄιέσι. τὰς ὄιδας. κῆ ὄιας. κῆ ὄις.

Vbi aduertēdū est gtm̄ singularē ὄιος. & datiuū δῖ ἑxtremā acue
 re tāq; a ntō monosyllabo ὄις, nō aut a grō pfecto ὄιος & dtō ὄιι,
 qm̄ eorū penultima circūflectēda fuisset ex synaresi quā solus no
 minatiuis admittit. sicut φῶς φωτός. & ὄς ὄτος. Inuenit̄ et ὄις in
 gñe masculino apud Homerū ἰλιάδες ὦ. τοῖς δ' ὄις λάσιος μέγας ἐν
 κλισίῃ ἱέρουτο. & in eodem. ἦ. καὶ ἀναίξας ὄιν ἀργυρον ὠκύς ἀχιλλεύς
 σφάξε. & in plurali. λ. ψ. πολλοὶ δ' ὄιες. καὶ μνηάδες αἴγες. Sic φθῖς
 φθῖς. & φθῖδες φθῖς. & φθῖδας φθῖς.

Ὁ πλάκοις πλάκοις. τοῦ πλάκοντος πλάκουντος. τῶ πλάκοντι πλά
 κούντι. ἦν πλάκέντα πλάκούντα. ὦ πλάκον πλάκούν.

Ὁ σιμόεις σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος σιμοῦντος. τῶ σιμόεντι σιμοῦντι. τὸν σι
 μόντα σιμοῦντα. ὦ σιμόεν σιμοῦν.

¶ ἥις qđ filiū significat i oi nūero & casu patit̄ synaresin p̄terq; in ntō
 singulari. & utō, qm̄ si i his fieret synaresis iuēret̄ cōsonās post
 ἡ diph. ut ἥις ἥρ. qđ cōi regulæ aduersat̄. nā post ἡ diph. nūq; seq̄t̄
 cōsonās. s; uocalis tm̄, ut μήα ἄρπηα. fit tm̄ i dtō plī sequēte cōi

NOM.

nante, sed interponitur a, ut ἦσι ἡάσι.

Ο ἦσι, τῶ ἦσιος, ἦσιος. τῶ ἦσι ἦσι. τὸν ἦσι ἦσι. ὡ ἦσιος. Ἐ δὲ καὶ τῶ ἦσιος. ἦσι. τοῖν ἦσιον ἦσιον. ὡ ἦσιος. ἦσιος. ἦσιος. τῶν ἦσιων ἦσιων. τοῖς ἦσισι καὶ ἦσισι τοῖς ἦσιος ἦσιος. ὡ ἦσιος ἦσιος. καὶ ἄλλως. Ο ἦσιος. τοῦ ἦσιος. τῶ ἦσιος ἦσιος. τὸν ἦσιος. ὡ ἦσιος. & cetera ut βασιλεύς. καὶ ἄλλως. Ο ἦσιος. τοῦ ἦσιος. sicut δ λόγος. τοῦ λόγου.

Ο ἦσιος. τοῦ ἦσιος. τῶ ἦσιος. τὸν ἦσιος. ὡ ἦσιος. καὶ Ο ἦσιος. ἦσιος. τῶ ἦσιος. τῶ ἦσιος. τὸν ἦσιος. Quo in loco sciendū est Deum, siue Iouem ab antiq̄s gr̄cis uariis, ac diuersis modis appellatū fuisse, ut ex antiquoꝝ fragmentis colligere potui. Dicitur est ἦσιος. καὶ ἦσιος quib⁹ cōiter uti mur. δεῦς uero βοιωτικῶς ἦσιος τοῦ ἦσιος. διαλύσει τοῦ ἦσιος σ δ καὶ ἀφαιρέσει τοῦ σ. & βδέυς κατὰ ἐξαλλαγήν. apud ueteres comicos τρῶπῃ τοῦ σ εἰ β. Dicitur est αὐτὸ ἦσιος ἦσιος, ἀπὸ τοῦ ἦσιος. παρὰ τοῖς μεταγενετέροις ἴωσι, καὶ ἀπολεῦσι, ut κλυθι μοι ἦσιος τε κούρη. ἦσιος quoq̄ inuenitur. unde actūs ἦσιος. παρὰ πικάρμῳ ἦσιος τε. & c. τρῶπῃ τοῦ σ εἰς ἦσιος sicut ποδῆς ποδῆν. & ἐρμῆς ἐρμῆν. καὶ παρὰ τῶ τῆς εὐρωπῆος ποιοιτῆς δυ γὰρ δὴ βασιλεῖ ἀγαίομαι εὐρύο πα ἦσιος παῦσαι ἀπὸ οὐρανόθεν. Vñ ἦσιος παρὰ φερεκὺδῃ ἀπὸ τοῦ ἦσιος ὡς ἦσιος ἦσιος. Dicitur est etiā δῆσιος. διὰ τοῦ τ. παρὰ εἰνθῶνι. δῆσιος quoq̄ ἀπὸ τοῦ ἦσιος. καὶ δῆσιος δῆσιος βοιωτικῶς. ὡς παρὰ κορίνη. δῆσιος ὑψίσω θρόνῳ. Et sic decē inueniuntur nti. uidelicet. ἦσιος. δεῦς. βδέυς. ἦσιος. ἦσιος. ἦσιος. δῆσιος. δῆσιος. δῆσιος. quod herodianus in tractatu περὶ μνησῶν λεξέως asserit. Sed de gr̄o huius nti ἦσιος. hoc est διδῶ dubitari solet an ἀπὸ τοῦ δῆσιος. ueniat, an ab aliquo quoꝝiam dictoꝝ nominū deducatur. nō enim ἀπὸ τοῦ ἦσιος p analogiā deduci posse uidef. Quidā uolunt a nominatiuo δῆσιος διδῶ p analogiā deriuari. sed his aduersatur herodionus inquiēs. nomina in τῆς monosyllaba τῆς uolunt habere pductum, & id quoq̄ in genitiuo seruare excepto τῆς τῆσιος. διδῶ uero τῆς, habet correptum. non igitur ἀπὸ τοῦ δῆσιος uidef esse deductū. Sunt qui ἀπὸ τοῦ δεῦς deriuari putent quod boeotorum est propriū, cuius gr̄tis κατὰ

NOM.

και νηα. ω ναυς. και ναυι. και νηυς. Γ δ υικα. τα ναιε, και νηε ταυι ναοι.ν. και νη οιν. ω ναιε. και νηε. Γ ω λη. αι ναιε. και νηε. και νεε. των ναων. και νηων. και νεων. ταις ναυσι. και νηυσι. ταις ναυι. και νηυι. και νηι. και νεα. ω ναιε. και νηε. και νεε.

Η γραυι. και γρηυι. και γρηυι. τησ γραοσ, και γρηοσ, τη γραι. και γρηι την γραυν. και γρηυν. ω γραυι. και γραυι. και γρηυι. και γρηυι. και γρηυι.

Γ δ υικα. τα γραε. και γρηε. ταυι γραοιν. και γρηοιν. ω γραε. και γρηε.

Γ ω λη. αι γραε. και γρηε. των γραων. και γρηων. και γρεων. ταις γραυσι. και γρηυσι. και γρηεσι. ταις γραυι. και γρηυι. ω γραε. και γρηε.

¶ De accidentibus nominis.

NOMINI accidunt quinque prius dicta. γένος. Είδος. χημα αριθμός. πτώσις. **Q**uorū & genus abusive aliquō cōe, & aliqđ promiscuū erit. Masculino enī solī articulo subiunctum masculinum erit. Fœminino aut̄ solum fœmininum. Neutro neutrū. Ambobus & masculino, & fœminino cōe erit. Alterutro aut̄ ambo g̃na significans. pmiscuū, ut δ αετός. ή χελιδών. Spēs aut̄ Alia primitiua, ut λόγος. Alia deriuatiua, ut λόγιος. Deriuatioum aut̄ Septem maxime sunt spēs. συγκριτικόν. ὑπερθετικόν. πατρωνυμικόν. ὑποκοριστικόν. κτητικόν. παρωνυμον. και ρηματικόν. hoc est. Comparatiuum. Superlatiuum. Patronymicum. Diminutiuum. Possessiuum. De nominatiuum. & Verbale.

¶ De comparatiuis & superlatiuis.

Comparatiui, & suplatiui formatiōes ita se hñt. Noia adiectiua triū generū in ος desinētia mutatiōe σ in τ, & adiectione ερος. Comparatiua fiunt ut ἐνδοξος ἐνδοξότερος. assumptione autem ατος. Superlatiua. ἐνδοξότατος. Excipiūt καλός. & κακός, & alia quaedam. καλλίων επιμ κάλλισος. & κακίων κάκισος. βελτίων βέλτισος. ἀμείνων κρείττων. ἀριστος. χείρων. ἐλαττων. ἥσων. μέτων. ἐλάχισος. μέγισος. ῥάων. ῥάσος. & hæc anomala sunt. Si autē, in ης positiuū desinens per εος declinetur, a neutro i τισσιν

πτιόε τερός fiūt cōparatiua. δ̄ κ̄αῡ ἡ ἀληθής, γ̄ο̄ ἀληθές. ἀληθέστερος δ̄ κ̄αῡ
 ἡ εὐσεβής, γ̄ο̄ εὐσεβές. εὐσεβεστέρος. afflūptiόε autē τ̄ατος superlatiua
 ἀληθέστατος. εὐσεβεστάτος. Si autē in ὄς desinat positium cōmune
 trīum generū. a neutro similiter fiunt. βραχύς. βραχύ. βραχύτε-
 ρος. βραχύτατος. pr̄ter ἡδύς. πολύς. ταχύς. ἡδίων. ἡδίος & πλει-
 ων πλείος. & ταχίων τάχισος, quīs & h̄ac formari possunt adie-
 ctione τέρος. & τ̄ατος. excepto πολύς. ἡδύτερος ἡδύτατος. ταχύ-
 τερος. ταχύτατος. Ex his igitur quæ desinūt in ὄς aliqua faciunt
 simplex comparatiuū, & suplatiuū. Aliqua autē duplex. Simplex
 ut ἐυρύς. ἐυρύτερος enī. & ἐυρύτατος soluz. Duplex autē, ut ἡδύς.
 & γλυκύς. & ὠκύς. H̄ac enī non solū in τέρος, & in τ̄ατος. sed in
 ὦν. & in σ̄ος ut ἡδίων. ἡδίος. γλυκίων γλυκισος. ὠκίων ὠκισος. his autez
 similia sunt ἀχρός. & χθρός. ἀχίων enī ἀχισος, & ἐχθίων ἐχθι-
 σος. Si autē βράσων. & θάσων, & πάσων p̄termittere non oportet
 quædā possent triplicem sic formā preberet. Nam ab his q̄
 sunt βραχύς, & βραδύς. fit cōparatiuum βραχύτερος βραχίων &
 βράσων. βραδύτερος. βραδίων. & βράσων. Nam utrunq; positium
 idem habet cōparatiuū in σ̄ων, quo Homerus in secūda significa-
 tione manifeste usus est. ἄλλ. κ. ἀλλάτε οἱ βράσωντε νόος. λεπ̄τ̄ ἡδέ-
 τε μ̄ητις. δ̄ ἐσι βραδύτερος νόος. & ἄ ταχύς ταχύτερος ταχίων. τ̄άσ-
 σων κ̄αῡ θάσων. τ̄ροπ̄ ἡ τοῦ τ̄εις δ̄. ἄλλ. ν. θάσωνος ἰρήκων ἔμεναι καλλί-
 τριχας ἰπ̄πους. ἀντὶ τοῦ ταχύτερους. & α παχύς. παχύτερος. πα-
 χίων. πάσων. Δ. ζ. γ̄ον μ̄εν ἀθηναῖν ἔθηκε δῖος ἐκγεγαῖα μείζονα τ̄είσι
 δ̄είν. κ̄αῡ πάσων. ἀντὶ τοῦ παχύτερον. γλύσων quoq; ab eo quod
 est γλυκύς Aristophanes usus est, ut γλύσων σ̄υκα, ἀντὶ τοῦ γλυκύ-
 τερα. Vbi attendēdum est cōparatiua in ὦν desinentia disyllaba
 diphthongū habere in penultima, ut μείων. πλείων χείρων. Poly-
 syllaba uero ἰ monophthōgum, ut βελτίων. καλλίων. ταχίων. ex-
 cipiuntur ἀμείνων. ἀρετίων. χερσίων. quæ in penultima eī diph. ha-
 bent. Quæ autē in aliquā aliā desinunt terminationem in εσ̄ίρος

NOM.

Ἐσατὸς format comparatiua, & superlatiua: ut σῶφρων σῶφρο-
νος σῶφρονέστερος. σῶφρονέστατος. χαρίεις χαριέντεος. χαριέστερος. χαριέ-
στατος. εὐνοίς uero εὐνοίστερος, & εὐνούστατος facit absq̃ ē. Non solū
autem a nominibus cōparatiua fiunt sed a uerbis quoq̃. ut βάλ-
λω βέλτερος. φέρω φέρτερος. A participiis. ut ἐβρωιδνός ἐβρωιδνέτε-
ρος. A prepositionibus etiā, ut πρότερος, ὑπέτερος. Et ab aduer-
biis: ut ἐγύτερος. ποθέρωτερος. Præterea quæ in οτερός, & οτατὸς de-
sunt, si ante ὀ syllabam breuē habeant per ὠ μέγα scribuntur,
ut φρονίμος φρονιμώτερος. φρονιμώτατος. excipitur σενότερος, & κενό-
τερος. Si uero longā uel natura, uel positione, per ὀ μικρόν, ut πρῶ-
τος πρώτερος πρώτατος. Comparatiuus quidē gradus gτὸ sin-
gulari adiungitur, necnō & plurali si res cōparata, & cui cōpa-
ratur diuersi fuerint generis, ut ἀχιλλεύς ἀνδρείότερος ἢν ἕκτορος,
καὶ τῶν τρώων. Quod si eiusdem fuerint generis, gτὸ tantū singu-
lari iungit̃. οἶον ἀχιλλεύς ἀνδρείότερος ἢν αἰάντος τοῦ τελαμώνιου.
Nam si generis eiusdem sint, & plurali gτὸ iungatur, apparebit̃
eum qui comparatur se quoq̃ ipsum in ea re quæ uenit in cōpa-
rationem superare. Iungitur etiam dtὸ significāti excessum: οἶον
αἴας δὲ τελαμώνιος μείζων ἢν τοῦ διλέως τέσσαρσι δακτύλοις. Super-
latiuium autem genitiuū tantūmodo pluralē postulat. οἶον ὀμηρος
ἐγγύετο σοφώτατος πάντων τῶν ποιητῶν, nisi nomen ipsum singu-
lare multitudinem significet.

¶ De patronymicis.

PATRONYMICUM nomen est quod a propriis tantūmodo patrum
nominibus derivatur, & filium significat, ut πριαμίδης, δὲ τοῦ πρι-
άμου υἱός. πηλείδης, δὲ τοῦ πηλέως υἱός, hoc est achilles. iccirco sup-
fluum est patronymico addere ῥὸ υἱός, quandoquidem per id
utrunq̃ intelligitur. Quod autem Homerus dixit. ἰλιάδος λ. αἴ-
ας δὲ τρώεσσι πάλαμος εἶλε δόρυ κλον πριαμίδην νόθον υἱόν. scire de-
bem? poetā nō ad patronymicū πριαμίδην, sed ad νόθον retulisse.

N

ut a legitimis discerneret. Abusue quoque fit ab auis patronymicum, non tamē sicut in Homerum simpliciter, sed ab his solum qui ab Ioue originem traxerunt. ut αἰακίδης ἄνω τοῦ αἰακοῦ. hoc est achilles xaci nepos. δαρδανίδης ἄνω τοῦ δαρδάνου. hoc est priamus dardanī nepos. uterque enim, & xacus, & dardanus ex Ioue nati sunt. Sunt & alia nomina propria, quae patronymicorum formam secuta sunt, sed cum illa neque a patribus, neque ab auis deriuentur nequaquam patronymica sunt appellata: sed magis denominatiua. ut φωκυλίδης. θουκυλίδης. φιλομηλίδης, δ τῆς λέσβου βασιλεύς. ἀφισίδης. & similia. Patronymicorum aliud masculinum, aliud foemininum. Masculini quidem tres sunt formae εἰς δῆς κοινῶς. ut κρονίδης, εἰς ὠν ἰωνικῶς. ut κρονίων. εἰς ἀδῆς ἀλοικῶς. ut ἕρξ ἀλοῖος, δ ωπῆακός τοῦ ἕρξ ἄρξ. ἕρξ ἄρξ enim rex mitylenaiorum fuit. Pittacus uero eius filius ex septem sapientibus unus. Penultima autem terminationes patronymicorum quattuor sunt, uocales duae, ᾱ scilicet, & ῑ, ut ἰφιδάδης. πηλοπιδης. diphthongi uero totidem εἰ, & αῖ, κατὰ συναίρεσιν. ut πηλείδης, ἄνω τῆς πηλείδης. βοηθοῖδης, ἄνω τοῦ βοηθοῖδης. Fit autem Patronymicum masculinum a genitiuo singulari in ὄς desinente, siue in ὠς διὰ τοῦ ὦ μεγάλου. siue in οὖς κατὰ κρῶσιν. extrema in ιδῆς conuersa: ut μέμων μέμωνος. μέμωνίδης. πηλεύς πηλέως πηλείδης. δημοθένης δημοθένους δημοθενίδης. Etiam si in οῦ desinat genitiuus a nominibus tertiae declinationis non habentibus ῑ in penultima. ut πριάμος πριάμου πριamideς. Ὀμηρος Ὀμήρου Ὀμηρίδης. Quod si ῑ habuerint in penultima, in αδῆς fit patronymicum. λαέρτιος λαερτίου λαερτιάδης. Ἡλίας Ἡλίου Ἡλιάδης. Præterea si primæ fuerint declinationis omnino in αδῆς exit patronymicum, ut βορέας βορέου βορεάδης. Ἰωπώτης Ἰωπώτου Ἰωπώτιάδης. Vbi sciendum est patronymica si perfecta sint una syllaba primitiuum superare. Si uero synæresim patiantur ex totidem syllabis constare, & in penultima habere

NOM.

aut ε̄ diphthongum. ut **πηλείδης**, ἔκτ' τοῦ **πηλείδης**, aut **οἶ**, ut **παρθοίδης** ἔκτ' τοῦ **παρθοίδης**, ὁ τοῦ **παρθόου** ἴφους, **ἰλιάδος** v. οἶδ' ἐς **παρθοίδην** ἀγαπήνορα **πουλδάματτα**. & **βοηθοίδης** ἔκτ' τοῦ **βοηθοίδης**, ὁ τοῦ **βοηθόου** παῖς. ὁ δ' ὕστερα. δ. οὐ μὲν νῆπιος ἦσθα **βοηθοίδη** ἔτεωνεῦ. **Sunt & quæ duarum syllabarum syncopam patiuntur**, ut **δευκαλίδης**, ἔκτ' τοῦ **δευκαλιωίδης**, ἰδομνεύς δ' τοῦ **δευκαλίωνος** ἴφους, **ἰλιάδος** v. **δευκαλίδη** πῆτ' ἀβιέμονας καταδύναι ὄμιλλον, ὕπερίδης. ἔκτ' τοῦ **ὑπεριονίδης** idest **Sol hyperionis filius**. ὁ δ' ὕστερα λ. ἡελίου τ' αὐτὴν ὑπεριονίδαο ἀνακτορ, καὶ ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, κίρκη δ' ἡελίου θυγάτηρ ὑπεριονίδαο. καὶ τρωπῆ τῆς δῆς ἐς ὠνίωνικῶς fit ὑπεριονίων, sicut ἀτρεΐδης ἀτρεΐων. & **πηλείδης** **πηλείων**, καὶ συγκοπῆ ὑπερίων ὑπερίονος. ὁ δ' ὕστερα ᾱ. νῆπιοι οἱ κατὰ βροῦς ὑπερίονος ἡελίοιο ἦσθιον. **Sunt & quæ contrarium patiuntur**, ἔκτ' κησιν scilicet **duarum syllabarum**, ut **ἰαπετιονίδης** ἔκτ' τοῦ **ἰαπετίδης** cuius primitivum est **ἰαπερὸς** ἰαπετοῦ. **Appollonius argonauticorum tertio**. ἔνθα προμνεύς **ἰαπετιονίδης** ἀγαθὸν τέκε **δευκαλίωνα** καὶ ἡσίοδος ἐν ἔργοις. **ἰαπετιονίδη** πάντων πῆρι μήδιδαιδώς.

Fœminini quoq; patronymici tres sunt terminationes, ᾱς scilicet, ἰς, & νῆ. Quæ in ᾱς, & in ἰς desinunt a propriis masculinis fiunt, subtracta δὲ extremæ syllabæ. ut **βορεάδης**, **βορεάς**. **νεσορίδης** **νεσορίς**. **Quæ uero in νῆ desinunt si a primitivis habetibus in penultima fiant, ὦ μέγα habent ante νῆ.** ut **ἰκαρίος** **ἰκαρίου** **ἰκαριώνη**. **ἀκρισίος** **ἀκρισίου** **ἀκρισιώνη**. **ἰλιάδος**. ξ. οὐ δ' ὅτε περ δαϊάνης **καλλισφύρου** **ἀκρισιώνης**. **Si autem non habuerint ἰ, in ιῆ, patronymicum formant, ut** ἀδρησος ἀδρήσου ἀδρησίνη. **ἰλιάδος**. ε. **μηδὴν** ἀλιγάλητα **περίφρων** ἀδρησίνη. ὠκεαρός ὠκεαροῦ ὠκεαρίνη. ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ. ἡελίω δ' ἀκάμαντι τέκε **κλυτὸν ὠκεαρίνη**. **πυρσηΐς**. εἰμνος εὐήνου **εὐνήνη**. **ἰλιάδος** τ. **κούρη** μαρπίσσης **καλλισφύρου** **εὐνήνης**. **Hoc etiam sciendum est Homerum nunquam a matribus**

DE

formare patronymicum, nec ab auis, nisi a Ioue (ut dictū ē) ori-
ginem traxerint. Quod illū quidē i utroq; οπεδδουστίας scilicet
ac ἰλιάδος uideamus cōstantissime seruare. Sed quid de μολίονε cē-
sendum? qua dictiōe usus est Homerus ipse cū de αεατο, & eu-
ρυτο loqueret? ἰλιάδος λ. καὶ νύκην ἀκτορίωνε μολίονε πᾶσιδ' ἀλάτῳ αἴα.
Nam hi duo reuera neptuni fuerunt filii, & molionis molī filie.
denominatiue uero αεατοris, a quo ἀκτορίωνες dicti sunt. hoc est
αεατοris filii. Sed de molione: dicēdum est non patronymicum a
matre esse, ut quidam ex recētoribus putarūt, sed adiectiuum
nomē, ἀντί τοῦ πολεμικούς. hoc est bellicosos. sic enim i uetustis
simis codicib' legim'. ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολήσεως. In hym-
nis tñ, qui qdē an eiusdē poetæ sint ambigūt. λητοίδης usus ē, si-
cut & alii poetæ presertim epigramatarii q huiusmodi formatiōe
indifferentiter utunt. Igit' Homer' ipse εἰς ἑρμῆν, λητοίδης δ' ἀπὸ ἀ-
νερθενὶ δ' ὠν ἐνόησε βόειας. & in eodē hymno, λητοίδου ὑπὸ χερσίν δ' ἔ-
ξεν προθύροιο πειρήσεν. λητοίδης enim dictus ē apollo a latona mfe:
qua græce λητὸ dicta est, a cuius genitiuo perfecto. uidelicet λη-
τόος patronymicū est formatū, extrema in ιδῆς uersa λητοίδης.
Patronymica masculina prima sunt declinationis. ut πριαμίδης
πριαμίδου. Feminina uero tertia, ut πριαμὶς πριαμίδος.

¶ De Diminutiuis.

Diminutiua & a ppiis, & appellatiuis formāt. ut ἀζηνόδωρος ζην-
νάς, καὶ μινόδωρος μιννάς. Appian'. n. Menodoru uocat Gn. Ρόπει
libertū. quē latini Mena;. Ab eo autē qd ē ἀνθρωπος ἀνθρωπίσκος.
Formæ autē masculinorū sex. i ὠν diminutiūū duarū syllabarū. Βάκ-
χων. δ βακχυλίδης. In ὠν terminans penultimā τ, μωρίων, δ μωρός.
In αξ, ῥόδαξ. δ ῥόδιος. In ᾶς. ζηνᾶς. μητῶς. In κός. ἀνθρωπίσκος.
In λός, ναυτίλος, δ ναύτης. Femininorū autē tres in ὠν, ut ὕψων. ἢ ὕ-
ψηλή. In τς θεράπωνίς. ἢ θεράπωνια. In κῆ παίδισκη. ἢ παῖς. Neutro-
rum autē una forma in ὠν. μυρακὺλλιον. γερόντιον.

NOM.

¶ De Possessiuis.

Possessiuia autem a propriis, & appellatiuis deducuntur. Et ab iis quæ desinunt in εῦς terminant in εῖον, ut νηλεύς νηλέως νήλειον, sed non ab his solis. nam ab eo quod est ἀνθρώπος fit ἀνθρώπειον. Desinentia in κός, & in ωδες ueniunt ab iis quæ desinunt in ός. λόγος λογικός. Sed nõ ab his solis. nã α βασιλεύς βασιλικόν. & α δικέλευς δικελικός, πόλεμος δ̄ πελοπονησιακός. Põt tamen & hic grāmaticus ambas spēs ab uno quoq; horum deducere cum nõ phibeatur unq̄ ab eo qđ nõ sit in usu. Vt enim ab eo qđ ε̄ ἀθρώπος ἀθρώπικόν, & ἀθρώπειον. Sic ab eo qđ ε̄ μήρος δ̄ μηρικόν, & δ̄ μήρειον. Et ab eo qđ est πλάτων πλατωνικόν, & πλατώνειον. Nonnulli at appellāt οικειωματικά possessiua ea, quæ a loco denotatiue dicuntur. ut οὐράνιος, ἔπο τοῦ οὐρανοῦ. & θαλάσσιος, ἔπο τῆς θαλάσσης, & similia. Quare liceret sic etiã possessiua tribus modis esse, aut enim οικειωματικῶς, ut οὐράνιον, aut συνεκφαπτικῶς, hoc est profes siue, ut γραμματικόν, aut μετουσιασικῶς, ut ληθῶδες

¶ De Denominatiuis.

Denominatiui autem Formationes tot sunt quot nominũ spēs. Et licet ab uno quoq; nomine denominare. Masculinum quidem in ων, ut φίλος φίλων. Femininum autem in οτης unius generis, ut φιλότης. Neutrum uero in ιον; & omnino in ον trium generũ. φίλιον, φιλικόν. Non simpliciter autem trium generum, sed ut ultimatæ, & penultimatæ spērũ se habet, ἀνθρώπικόν enim, & ἀνθρώπειον & ἀθρωπόδες, & πήλιον, & ἀνθηρόν & omnino fm formatio nē spērũ nominis traditam. Considerare et oportet utrũ species tria suscipiant genera, quia desinentia in ον neutra nõ oino cõia sunt trium generum. ζώφιον igitur, & μυρακύλλιον, & λεβήτιον, & omnino diminutiua unius generis sunt. Speculari aut oportet et reliquas denotatiuorũ formationes fm differētiã spērũ, ut in diminutiuo λίθαξ, ἀνθρώποισκος, μηνᾶς. In patronymico at̄ i δης.

¶ De Verbalibus.

Verbalia, ut in uniuersum dicā a passiuo pto fiūt, uidelicet a p̄ria p̄sona uel secūda, uel tertia. Multa ex uerbalib⁹ a p̄ria p̄sona fiūt
 πωοίημαι, πώοημα. λελόγισμαι λογισμός. Fœminia aut̄ i τ̄ς a secūda p̄sona. ut λέλυσμαι λύσις, λέλεξαί λέξις. Definitia aut̄ i τ̄ος cōia
 trium generum: a tertia, ήκουσαι ακουσός. Et præterea appellatiua
 iπ ηριών. πέπεται ποτήριον.

Est præter ea quæ dicta sunt, etiam figura Decomposita, uidelicet, quæ a composito deriuatur. ut φίλιππος φιλιππίδης.

¶ π̄δ̄δ̄. ὕποπτεπώκωτων εἰδών τῶ δνόματι.

Præter memoratas Deriuatioux spēs, quæ ut diximus septē maxime sunt, Inueniuntur & aliæ quas græci ὕποπτεπώκωτα τῶ δνόματι. hoc ē subiectas nomini spēs, uocāt. Sunt at̄ sex & uiginti uidelicet, κύριον. προσηγορικόν. ἐπίθετον. πρόσι ἔχον. ὡς πρόσι ἔχον. δμώπιμον. συνώνυμον. φερώνυμον. διώνυμον. ἐπώνυμον. ἐθνικόν. ἐρωτηματικόν. ἀόριστον. ἀφαιρητικόν. περιληπτικόν. ἐπιμεριζόμενον. περιεκτικόν. πωοιημικόν. φηρικόν. εἰδικόν. τακτικόν. ἀριθμητικόν. μετασυστατικόν. ἀπολελυμένον. χρονικόν. κ̄αι τοπικόν. hoc est. Propriū. Appellatiū. Adiectiū. Ad aliquid habens, siue dictum. Quasi ad aliqd hñs Æquiuocū. Vniuocum. Agnomē. Dionymum. Eponymū. Gentile. Interrogatiuum. Infinitum. Relatiuum, siue Redditiuum. Collectiuum. Partitiuum. Comprehensiuum. Factitiuum. Generale. Speciale. Ordinale. Numerale. Materiale. Absolutum. Temporale. & locale.

Κύριον igit̄ est, qđ p̄t̄iā cuiusq; rei subst̄tiā, & qualit̄ē significat et unī tñ gn̄is ē. masculini. sũl fœmini. ut τλάτων. πηελόπης.

Προσηγορικόν. hoc ē Appellatiū d̄f, qđ cōem subst̄tiā & ql̄itatem significat, ut ἀνθρώπος. Appellatioux aut̄ quæcūq; significāt aialia cōmunia duū generū plerūq; sũt. nōnulla tñ sũt promiscua.

Επίθετον. aut̄ ē qđ in propriis, uel appellatiuis equoçe posituz, aut̄

NOM.

laudē, aut utuperiū ipportat. trifariāq; accipit, ab aia: a corpore,
 & ab his q; extra sunt. Ab aia qdē, ut σώφρων, ἀκόλαστος. .i. mode-
 stus, & imodestus. A corpore, ut ταχύς. βραδύς. i. uelox. tardus.
 Ab his quae sunt extrinsecus, ut πλούσιος. πένης. diues. pauper. &
 ē tiū genex si pprie sit adiectiuum. ut σοφός. σοφία. σοφόν. Si uero
 nūc ut adiectiuū, nūc ut appellatiuū accipit, ut εὐεργέτης, & πολί-
 της, & filia, duū genex cōia sūt. Tale at ē τρήρων. colūba λ. φ. ὕ. φ. i.
 δ' ὕπαινεφέων ἴδιτο τρήρονα πέλειαν. i. timidā colūbā. Sic & τῶξ
 lep' λ. χ. ἀφ' ἄρων ἢ ἀφ' ἀμαλῆν, ἢ τῶκα λαγῶν. ἢ ē timidū leporē
Πρός ἕχρον, quod quidē dialectici correlatiuū appellant, est qd' ali-
 quid refert: ita quidē ut sine eo nec ipsu; quidē possit cōsistere;
 ὡς πατήρ καὶ υἱός. διπότης καὶ δούλος. hoc ē pater: & filius. Dñs: &
 Seruus. Correlatiua enim ob id sunt q; nec pater qs esse pōt si fi-
 lium nō hēat. Nec dñs sine seruo sit: & ecōuerso. Sublato enim
 patre: nō ampli' dicit filius. nec dño deficiente Seruus appellat.
Ὡς πρόσ ἕχρον, ut νῆξ, καὶ ἡμέρα. θάνατος καὶ ζωή. Quasi ad aliqd dictū
 iccirco est: q; quauis aliquid hēat cōtrariū & quasi semper adhe-
 rens non tamen ipso nomine illud idem significat: neq; ex illo
 denominatiōem accipit: ut dies nox. Nam quīs alterum itereat
 nō tamen & illud secum interit: quod illi adhaerebat: quinimo
 nec eod. m tempore: nec ullo pacto simul esse possunt.
Ὁ μώνυμον at nomē est qd' a quo ceponit. In ppriis quidē, ut αἶας δ'
 τελαμώνιος, καὶ αἶας δ' διλίως. Hæc enim τῆ δμωνυμία. .i. æquiuoca-
 tiōe cōmunicāt, sed locali significatiōe differūt. In appellatiuis
 aut. ut μῦς θαλάσσιος. καὶ μῦς γῆινος, mus marinus: & mus terre-
 stris. Similiter & hæc δμωνυμία participāt differentia aut maris:
 & terre dissimilia sunt. δμώνυμοι enim latine æquiuocum.
Συνώνυμον aut est qd' diuersis nominibus idem significat: ut ἄορ εἰ-
 φος. μάχαιρα. φέσγαμον. σπάθη. ensis. mucro. culter gladii. spatha.
 Nam συνώνυμον latine Vniuocum dicitur.

Φερώνυμον autem quod a Prisciano agnomen appellat, est quod ab aliquo euetu, siue accidēte alicui solet ipōi, ut *τισάιδμος* fili⁹ ore stis. & *μεγαπένθης* menelai filius. Nā cum orestes ulcisceret *κλυτεμνηστρα* matrē, quae agamemnonē patrem suum occiderat euenit, ut ei nasceret filius, quem *τισάιδμον* appellauit ἔκ τού *τισάιδμου*, qđ ē ulcisci. *μεγαπένθης* quoq; & ipse ab. accidēte simili dict⁹ ē. Nā cū ppter raptā helenā menelai uxorem tota grācia maxio i luctu eēt, accidit ut menelao ex ancilla quapriā filius nasceret. q̄ *μεγαπένθης*, id est in magno luctu natus, dictus est.

Διώνυμον est cū duo ppria noia alicui iponunt, ut *παρίς, ὁ καὶ ἀλέξανδρος, σκαμναίδρος, ὁ καὶ ξαχός*. Differt autē, *διώνυμον* τού *συνωνύμου*, qm̄ *διώνυμον* de propriis nominibus dicitur. ut *νεοπτόλεμος, ὁ καὶ πύρρος* achillis filius. *συνώνυμον* uero de appellatiuis tm̄, ut *ἦτορ, καρδία, ἰ. cor, ἄορ, ξίφος*. id est ensis.

Εώνυμον autē ē qđ pprio nomini in una, & eadē substātia tāq̄ propriū eius adiectiuū iungit, ut *τερπικέρανος ζεύς, φοῖβος ἀπόλλων, ξηνοσίγαιος ποσειδών*. ē *εώνυμον* tm̄ ab adiectiuo noie differt, qm̄ ἐ *εώνυμον* ppriis tm̄ nominibus adiungit & qđ unī cōpetit aliis iungi nō licet, *ξηνοσίγαιος* enim soli neptuno eōuenit. iccirco pro illo ponit, & uicē pprii nois fungit, uniusq; tm̄ generis est, *ιλιάδος, θ. καὶ ῥα ποσειδάωνα μέγα κθεὸν ἀντίον ἠύδα, ὧ πόποι ξηνοσίγαιῳ ἔρυσθενές*, quēadmodū & illd̄ de mercurio. *λ. β. αὐτὰρ ἄφα ζεύς δ' ὧ κει διακτορῶν ἀργειφόντη, ἑρμείης δ' ἄναξ δ' ὧ κει πέλοπι, πλεῖστον*. Vbi & illud sciēdū ē qm̄ cūq; duo ponūtur sine pprio noie ἐ *εώνυμα*, alterum illoꝝ pprii nois uicē gerere, quēadmodū in pcedentibus uersibus *διακτορῶν ἀργειφόντης, & ξηνοσίγαιε ἔρυσθενές*. Nomen uero adiectiuum, & ppriis nominibus, & appellatiuis idif ferēter adiūgitur, & p se positū nec pprii nominis uicē gerit, nec appellatiui, nec ullo modo absq; his subsistere potest, & cōiter trium est generum. Differt et *εώνυμον* τού *διώνυμου*, qm̄ ἐ *εώνυμον*

NOM.

μον **couertit** cū pprio noie, cui semel adiūctū est. Nam **ποσειδῶν** ipse est & ἐνοσίχθων, & contra ἐνοσίχθων ipse ē & ποσειδῶν. Sic & φοῖβος ἀπόλλων, & τερωικέραννος ζεύς. & παλλάς, siue ἀθηνᾶ, ὁ βριμωπάτηρ, hoc est pallas fortē patrē hñs. διδόνυμα uero nō conuertuntur, nā & σκάμανδρος ipse ē, & ξάνθος. ξάνθος. τῆν nō oino conuertit. cū plures xáthi sint, & diuería significēt, nā **βιυίυς** ēt **lycía**, & ppriū philosophí nomē. Sic & **πάρις**, & ἀλέξανδρος. cū plures **Alexātri** fuerint. Sic & νεοτόλεμος & πύρρος cū plures πύρρος fuerit, nā & **επυρροταξ** rex πύρρος est appellatus.

Εθνικόν proprie ē qđ gētē significat. ut **γαλάτης**, ἀπὸ τῆς γαλατίας φρούξ ἀπὸ τῆς φρυγίας. Impropríe uero trifariā dī. ἀπὸ τῆς χώρας. ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ ἀπὸ τῆ βασιλείως. hoc. a regiōe. ab urbe. & a rege.

Ερωτηματικόν, ὁ καὶ πευσικόν, hoc est interrogatiuū, qđ & per eundatatiuū dī est qđ cū interrogatiōe pfertur. & est cōmune trium generū. ut **τίς**. **τί**. **ποῖος**. **ποῖα**. **ποῖον**. & utō caret oino, accipit autem uel m substātiām, ut **τίς** qđ. uel fīm quale, ut **ποῖος** qualis uel fīm locum. ut **ποῦ** ἀπὸ δὲ cui **ός**.

Αῖοισον. hoc est infinitū interrogatiuū ē cōtrariū, & id cōe est trium generum, & singula a singulis percūctatiuis formant, adiectiōe τοῦ ὅ ut **ποῖος** ὁ **ποῖός**, **ποῖος** ὁ **ποῖός**, ὁ **ποῖός** ὁ **ποῖός**.

Αναφορικόν autē, quod relatiuū dicit, est quod similitudinez significat. ut **τοιούτος**. talis. **τοσοῦτος**. tantus. Dicitur autem **παρά** τὸ ἀναφέρειν, quod est referre, qm̄ refert nobis cognitionem rei questat ut **τοιούτος**. **δῖος**. talis qualis.

Περιληπτικόν autem qđ Priscianus collectiūm appellat, est quod i singulari numero mltitudinē significat, ut **δῆμος** populus. **ὄχλος**. turba. & unius tm̄ generis est.

Επιμεριζόμενον. hoc est diuiduū, siue partitiuū, quattuor accipit modis, aut eni unū ex duobus, ut **ἕτερος** alter. aut duo per unum, ut **ἐκάτερος**. uterq. ut **ἕτερος** σφῶν ἀναγινώσκει. καὶ **ἐκάτερος** σφῶν μαν

ὄνομα. hoc est alter uestri legit, & uterq; uestri discit. Aut ἑναυμ
ex multis. ut ἄλλος alius. aut multi per unū, ut ἑκάστος quilibet. ut
ἄλλος ὁ μῶν ἄδεις, καὶ ἑκάστος ὁ μῶν τέρπειται. id est alius uestrum cā
rat, & quilibet uestrum obletatur.

Περιεγκλιδόν. hoc est cōprehēsiuū, est qđ in se ipso cōprehēdit aliqd cō
tentū. ut δαφνῶν lauretū. q; plures cōtineat laurus. ἀμπελων, uine
tum q; plures in se uites cōprehēdat, & unī⁹ tm̄ generis est.

Πεποιημένον aut, qđ a pprietate sonoy p imitationē dī, ut φλαισβός.
aquarū sonitus. ζοῖ ζος sibilus cum stridore.

Γενικόν est qđ in plures spēs diuidi pot, ut ζῶον. φυτὸν. αἰαλ. planta. Nā
ζῶον cōc est ad ἄνθρωπων. ἴππων. & λέοντα. φυτὸν uero ad omnes
plantas ἀμπελον, & ἐλαῖαν, & similia.

Εἰδικόν aut est qđ ex genere diuidit, ut ἄνθρωπος ἴππος. λέων. ἐκ τοῦ
ζῶου. ἐλαῖα. δάφνη ἐκ τοῦ φυτοῦ.

Τακτικόν ordinale. ē qđ ordinē significat. & est triū generū ut πρώ
τος. πρώτη. πρώτον. δεύτερος. δεύτερα. δεύτερον.

Αριθμητικόν ē quod numerū significat. ut εἰς. δύο. τρεῖς.

Μετουσιασικόν est qđ de alicuius rei substantia participat. ut πύριος
igneus. δρυῖνος quernus. Substantialia autem, siue materialia ab
his solum fiunt, quæ similitum quidem sunt partiū. πύρ. enim &
δρῦς. & δρυῖν. & σάρξ. hoc est ignis quercus. os. & caro sunt simili
um partiū, qm̄ quælibet pars ignis est ignis, & quælibet pars carnis
est caro. & in duas maxime terminations diuidunt, aut enīz in
ινόν. ut πῆλινον. aut in ὠδες. ut πηλῶδες ceneū. Εοῦz tñ quæ sunt ex
metallis ppria ē terminatio, in εἶν, & ἰ οὖν κατὰ κράσιν, ut χρύσιον.
ἀργύρεον. καὶ χρυσοῦν. ἀργυροῦν. quæ qđ κεράμεον secutum est.

Ἀπολελυμένον aut, est qđ p se intelligit, nec ab aliquo pendet. nā θεός.
σοφία. παίδευσις. πεπωμένη. λόγος. & similia nullā habent habi
tudinem, nec affinitatem ad aliquid aliud. Cum omnes aliæ spe
cies, aut cum aliis, aut ex aliis intelligantur, & hac de causa ατ

λευμένα idest absoluta uocantur.

Χρονικόν. αὐτὲ ἐστὶν ὅτι τὸν χρόνον ostendit. ut μήν. ἔτος. μήσις annus.

Τοπικόν est quod locum significat, ut πάλαιος. propinquus. δεξιός.
dexter. ἀριστερός sinister.

Ἐπειδή ῥήματος.

Ῥῆμα ἐστὶν μέρος λόγου ἀπὸ τῶν ὀνόματων. hoc est. Verbum est pars orationis sine casu, quæ suscipit tempora, & personas, & numeros, & actionem passionem significat. Verbum igitur una est ex octo partibus orationis. sine casu autem dicitur ad differentiam participiorum, & nominum. Verbum enim non suscipit casus, sed inflexiones tres. ut λέγω. λέγεις. λέγει. Suscipit autem personas, & numeros. Actionem. uel passionem significat. Actionem ut τύπω. Passionem ut τύπομαι. Accidit autem uerbo ἔγκλισις. γένος. ἢ διαθέσις. εἶδος χῆμα. ἀριθμός. πρόσωπον. χρόνος. καὶ συζυγία. De quibus & si in prioribus tractatu dictum sit ab re non erit etiam hoc in loco de eisdem aliqua dicere.

Ἐγκλισις igitur idest affectus est electio secundum quam animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet reperit. Inclinat enim ad indicandum, ad imperandum, ad optandum & similia. Sciendum autem antiquos ἐγκλίσεις, & διαθέσεις κοίτες διαθέσεις nuncupasse. Sed postea diuisisse ipsas, & animi quidem appellauisse ἐγκλίσεις, idest inclinationes. Corporis uero διαθέσεις, idest dispositiones. ut ἐπινοήσθαι τύψαι. hoc est cogitare uerberare ἐγκλίσειν appellant, in quod animus inclinatur. ὅτι ἐπινοήσθαι καὶ τύψαι. hoc est agere, & uerberare διαθέσειν. διαθέσεις autem tres sunt, ἐνεργεια. πάθος. καὶ μεσότης idest actio passio, & medietas, ἐνεργεια, ut τύπω. πάθος ut τύπομαι. μεσότης autem quæ interdum actionem significat, interdum passionem. Actionem ut γράφομαι σε. passionem ut γράφομαι ὑπὸ σοῦ. Et aliqua sunt quæ neque actionem, neque passionem significant, & οὐδέτερα appellāται hoc est neutra. ut ζῶ. θάλλω. πλωτῶ. Quibus theodorus gaza alia duo addit ἡ αὐτο ενεργητικόν, hoc est per se actiuum. ut μάχε

μα ριγυο. και αὐτοπαθητικόν. hoc est, per se passiuum; ut παχω.
 πατιορ. ¶ De coniugatione.

Coniugatio δέ ἐστι ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις. hoc est, Coniugatio autem
 est cōsequēs uerborū declinatio, quæ sic appellata ē p̄ trāslationē;
 sūptam ab his aialib⁹, q̄ sub idē iugum mittuntur, ut enī; illa pa-
 rem faciunt cursum. Sic & hæc quæcunq; sub eandē cōiugatiōē;
 reducunt unā faciunt declinationē, un̄ rationabiliter græce συζυ-
 γία appellata est, ex συν̄ p̄positiōē, & ζυγός. ζυγός. uero παρὰ τὸ δὲ
 ἄγειν. δυναγός. και τροπῆ τῶ δ εἰς ζ. και συγκοπῆ ζυγός qd iugum si-
 gnificat. Cōiugatio appellat̄ declinatio uerborū cōiūcta. & tan-
 quā sub unū existēs iugū, & hoc ualet ipsa i uerbo. qd charecter
 in noib⁹. Diuersas enī uoces sub unū motū agit & quēadmodū;
 dicimus noia masculina in ὄς desinētia sic declinam⁹, & spondia-
 ca terminata in ἡς sic. eodē modo, & i uerbis dicim⁹. Quæcunq;
 uerba p̄ β. π. φ. enūtiānt̄ p̄m̄ thema sic declinamus. Si enī inui-
 cem cōiūgit uerba oia, unū & cōsequētē iuicē motū facit. Conse-
 quēs enī uerborū declinatio est priuatim unāquāq; cōiugatiōem
 cōueniēter sibi, & cōsequēter declinari. Verborū aut̄ coniugatio-
 nes tredecim sūt. Sex grauitonorū. quæ in ὦ μέγα grauitonum de-
 finunt. tres circūflexorum, quæ & ipsæ in ὦ μέγα, sed circūflexū
 finiunt. Quattuor in μι. tot enī sunt uerborum terminatiōnes
 hoc est ὦ grauitonū, ut τὸ πῶ. ὦ circūflexum, ut τοῖω. & μι. ut
 τῖθημι. Sed cum ita sit; quoniam patet quare circūflexa ita sint
 appellata. & terminata in μι. latet autem plerorūq; cur grauito-
 na sint nuncupata, ante q̄ ulterius progrediar id ostendendum
 esse putauī. Grauitona igitur sunt dicta eo q̄ habeant accen-
 tum grauē super extremā syllabam, a qua ois ratio accent⁹ p̄det:
 qd etiā nomē ip̄m declarat. Nā grauitonū dictū ē ex eo qd ē βα-
 ρύς, qd idē ē qd grauis, & τόνος. qa grauis toni. Na; omnis dictio
 quæ sup̄ ultimā syllabā neq; circūflexum habet accentum, neq;

VER.

acutū, grauē indubitato hēt potestatem si nō actu, hoc est si nō si gnetur, qđ nequis miret, sciendum est oēs syllabas, quæ equaliter legantur accentum grauē habere siue pcedant acutū, aut circumflexum, siue sequantur, ob quā rem syllabicus accētus appellatur cum alii duo proprii nuncupentur, ut in accentuum tractatu dictum est.

¶ De prima coniugatione.

PRIMA igit grauitonox cōiugatio format per primam consonantem β ante ω μέγα, & qm̄ β media est inter π, & φ, effertur prima coniugatio grauitonox per β, uel π, uel φ, ut λέιβω. τέρω. γράφω. & qm̄ pprietas cōiugationis nō seruatur: si consonantes formatiue sint tres (proprie enim coniugatio dicitur ab eo qđ duo agat) propter hoc assumit τ ex tertia coniugatione fitq; π. & qđ reliquū est prima cōiugatio grauitonox inuenit formari a quatuor hoc est, β, uel π, uel φ, uel π. ut λέιβω. τέρω. γράφω. τύπω. ppter hoc aut τ habundat. nō alia consonas quia ut progredientes uidebimus. Presens analogiā hēt cū grō, & qa innatū est τ abūdate in grō, ut ἀνακος ἀνακτος. γάλακος γάλακτος iccirco ad imitationē grō τ abūdat in pñti, ob hāc autē causam est cū π i prima cōiugatione, & rursus cū κ in secūda, quia eodē modo ipsæ tenues sunt, sicut & τ. Est autē regula qđ tenues tenuibus præcedant. & crasæ crasis, & mediæ mediis κκατὰ σύλληψιν. hoc est p cōprehensionē. ut πῶσις. χθών. ἐρίδουπος. Futuræ autē huius coniugationis uerborū π hēt ante ω finale; ut λέιπω. τέρω. γράπω. τύπω. Ptm̄ uero φ. ut λέιφα. γέγραφα. τέτερω. τέτυφα.

¶ De Secunda Coniugatione.

SECUNDA coniugatio grauitonox p secūda consonantem. hoc ē γ effertur. Et qa γ media est inter κ, & χ. Secūda cōiugatio grauitonox enuntiat per γ, uel κ, uel χ, ut λέγω. πλέω. τρέχω. Rursus ex tribus consonantibus coniugatio stare neq; ppterca assumit τ ex tertia coniugatione, & ita inuenitur enuncitari p γ, uel κ, uel χ

DE

uel κτ ut λέγω, τ λέκω, τρέχω, τίπτω, Ἠορ; futuρ; ξ hēt ante ω. ut λέξω, τ λέξω, θρέξω, τέξω. Ptm̄ uero χ ut λέλεχα τέ τελεχα. Τέτρεχα. Τέτεχα.

¶ De tertia coniugatione.

Tertia autē cōiugatio grauitonorū p̄ tertiā cōsonātem hoc est δ & quia media ē δ inter θ & τ p̄pterea tertia cōiugatio grauitonorum effertur p̄ δ, uel θ, uel τ, ut ἄδω, τ λήθω, ἀνύτω. Et q̄a hic non inuenimus id qd̄ est p̄priū cōiugatiōis seruari, qm̄ additū ē eam efferi per tres cōsonātes, qd̄ nō est p̄priū cōiugationis. Nā cōiugatio ut dictū est p̄prie nūcupat̄ ab eo q̄ duo agat iccirco auctores diligenter p̄scrutati fecerūt ter. iā grauitonorū cōiugationem carere τ, & p̄ solū δ, & θ enūtiari. ut ἄδω τ λήθω, ἀνύτω enim qd̄ atticū est ἀνύω dicūt, τ aut̄ raro inuenit̄ formatiuū tertiæ cōiugationis grauitonorū, ut τέτω τέτομαι λίτω λίτομαι. Futurū uero horū uerborū per σ enūtiatur, ut ἄσω, τ λήσω, ἀνύσω. Et p̄tm̄ per κ, ut ἦκα τέ τεληκα, ἦνυκα.

¶ De Quarta coniugatione.

Quarta cōiugatio grauitonorū p̄ quartā cōsonāte uidelicet ζ effertur, Et qm̄ ζ nō hēt ullā aliā cōsonātem ad p̄prietatē cōiugatiōis replēdā, nec potuit aliā accipere cōsonātem q̄a occupata fuerūt partiz; in prima cōiugatiōe, partim i scda, partiz; in tertia, imutabiles autē in quata, neq; ξ, neq; τ assumere ualēs q̄a hāc figuratiua sūt futuri grauitonorū + qd̄ē primæ cōiugatiōis, ξ autē scdæ & quorūdā q̄rtæ, ut δρύπτω δρύπτω, σφάζω, σφάζω, nō possunt autē figuratiua futuri grauitonū eē figuratiua ēt p̄ntis grauitonū, ut q̄ figuratiua est futuri grauitonū quēadmodum νοήσω, non est figuratiua etiā grauitonū presentis, sed circumflexi, ut in φουσώ νοσώ additum est grauitonū futuri p̄pter κέρω κέρω, ecce enī ζ cum figuratiua sit futuri, figuratiua ē ēt grauitoi p̄ntis, s; nō ē figuratiua

grauitoni futuri, sed circūflexi, ppter hoc ex futuro quarta cōiugatio grauitonox quodāmodo σ mutuat, & ipsum duplicat, & quod reliquū est. Quarta grauitonox cōiugatio effertur p ζ, uel geminatū σ, ut φράζω, δρύσσω, κῆν δρύπῃω ἀπικῶς, utroq; σ in π mutato. Cōsueuerūt enī attici uertete σ in τ siue simplex sit ut σῆυτλον, τεῦτλον, siue geminatu, ut γλῶσσα γλῶπῃα. Et propria ser uatur consequentia coniugationis, habet enim ζ duplex, habet & σ geminatum, qđ parē uim hēt τῶ ζ, ppter hoc aut duplicat σ primū ut parē uim hēt cū ζ, quæ duplex ē. Deinde, quia ut dictum est σ cū sit figuratiua grauitoni futuri nō potest figuratiua esse presentis. De futuro uero horū uerborū sciendū est Definentia in ζ sup̄ duas syllabas. pter χετλια σικα ut plurimu, in σῶ mittere futuru, ποδίζω ποδίσω, περιάζω, περιάσω, σαλπίζω, σαλπίσσω & σαλπίζω ποιητικῶς. Similiter βασάζω βασάσω, κῆν βασάξω, ἀφ̄ πάξω ἀφ̄πάσω, κῆν ἀφ̄πάξω, νυσάζω νυσάσω, κῆν νυσάξω. Quæ χετλια σικα sunt, hoc est miseratiōis significatiua in ξῶ faciunt futuru, διμόζω διμόξω, αἰάζω αἰάξω, γενάζω γενάξω, δλολύζω δλολύξω. At disyllaba nunc in ζῶ mittunt futuram ut πάξω πάξω, κῆν πάσω ἀπικῶς, κράζω κράζω, σφάζω σφάξω. Nunc in σῶ, ut κρίζω κρίσω, φράζω φράσω. Definentia uero in σῶ siue in ττῶ αττικῶς, ut plurimum ξ habent in futuro, ut δρύσσω, siue δρύττω δρύξω, πάσσω, siue παράττω παράξω, & alia. Excipiuntur πάσσω, ἐρέσσω, ἰμάσσω, ἰνάσσω, πάσσω, λείσσω, quæ unū habent σ in futuro ut πάσσω, ἐρέσσω, ἰμάσσω, ἰνάσσω, πάσσω, λείσσω, & in preterito κ lecit, c. Quæ horum habent in futuro ξ ad secundam reducuntur cōiugationem, Quæ uero σ ad tertiam.

¶ An τγ sint duo ττ, an τγ ut theodor⁹ gaza existimasse uideat. Næq; hoc ptermittēdū censui qđ plariq; dubitare solēt. Nā theodor⁹ gaza uir & græce & latine doctissimus i prio τῶν εἰς τίς σαρα i secunda cōiugatione grauitonorū inter alias figuratiuas

litteras eiusdē cōiugationis etiā duplices ponit. ꝑ scilicet duplex
 ω duplex π. siue τγ. ἀπικῶς, ut φράζω. δρύσσω κοινῶς. δρύπω καὶ δρύ-
 τγω ἀπικῶς. Sed de hac ultima terminatioe, hoc est τγ. dubitari
 solet an sint duo π. ex geminato ω conuersa ἀπικῶς. sicut γλωσσ-
 σα γλωπῶ. an uere sint duo diuersa elemēta τ scilicet & γ. Si enīz
 sunt duo π hoc modo disposita ac cōnexa τγ. ne toties calamī-
 ductus iteret, nam scriptores & aptiorē scribēdi modū semp q̄-
 runt, & breuiorem. ut duo ω in unū cum gemināda sint, conne-
 ctantur nemini profecto nouū uidebit cum in antiquis exēpla-
 ribus etiā aliā innumerā dictiones inueniant huiusmodi caracte-
 res scriptæ. ut θάλαττα θετγαλία. κρείττων. ἄττα. ρθάλαπῶ. θεπῶ-
 λία. κρείπῶν ἄπῶ. At si pro τ & γ, quæ sūt elementa diuersa acci-
 pere uellimus ut δρύτγω γλωττα. κρείττων. ἄττα. uidet profecto
 noua q̄dā p̄nuntiatio ac duriuscula. Theodorus tñ in tertio τῶν
 εἰς τέσσαρα. ubi de cōsonatiū geminatione loquitur, uidetur uelle
 oino diuersa elemēta esse τ scilicet & γ. Sed ut quidā asserūt lo-
 lum hoc accidere putāt uerbis duplex π hñtibus atticoꝝ more,
 ut φράτγω. πέτγω. ταρατγω. αἰμάτγω. &c. eius uerba hæc sunt.
 εὐλογώτερον μέντοι ἐπὶ τοῦ δρύπω καὶ ὁμοίων τῶν γράφειν δρύτγω. κα-
 θάπερ κ' ἀν τοῖς παλαιότεροις τῶν ἀντιγράφων ὁ βῶμεν. Sed theodo-
 rus id scripsisse uidet hac potissimū rōne, q̄ in medio ptō uerbo-
 rum in ζῶdefinētium si disoluamus ζ̄ in eas cōsonātes quas po-
 testate in se cōtinet, hoc est σ & δ, nimis δ erit figuratiua littera
 uerbi, ut φράζω φράσδω, sicut μελίζω μελίσδω δωρικῶς. quā litterā
 mediū ptm̄, accipit, ut πέφραδα. A simili igitur habentia du-
 plex π. si eoz̄ mediū ptm̄ suscipit γ. uidet profecto mutare pos-
 se alterū τ i γ, ut δρύπω δρύτγω. φράπῶ. φράτγω. πλήπῶ πλήτγω.
 Quoz̄ media ptā sunt ὄρυγα πέφραγα, πέπληγα. & sic de simili-
 bus. Sed quid hoc asserentes de aliis uerbis dicent, quæ in ζῶ de-
 finunt & futuz̄ habent in ξῶ. nunquid dissoluto? ut supra me-

VERB.

dium preteritum eorum accipiet δ. Non profecto: sed γ. potius ut κρέζω κρέξω. μέσος παρ. κέκραγα, nō aut κέκραδα. Ex cōtrario i uerbis habentibus duplex δ. siue duplex π, & in futuro σ. ut ἔρεπω. & ἔρεσω. mutato altero τ in γ. sicut in supradictis: nunquid medium preteritum eorum suscipiet γ ut ἔρετγω ἔρεσω. κρέγα. Quare potius eorū sentētia adhereo qui uolūt huiusmodi uerba tā in ζω̄ q̄ in π̄ω̄ habētia i futuro σ. accipere δ. i medio π̄ω̄ Si ξ. γ. Nā σ. cognationē hēt cū δ. ut i declinationibus noium, ac uerborū liquido apparet. παρ̄ις enim παρ̄ιδος facit, τροπ̄η̄ τοῦ σ. εἰς δ. & ἄδω ἄσω facit in futuro, mutato e contra δ. in σ. At ξ. cognationē hēt cum γ. ut τέπιε τέπιγος. & λέγω λέξω, ob qua; rem indubitato teneo huiusmodi characteres τγ. p duplici π. ubiq; esse suscipiendos.

¶ De quinta coniugatione.

QVinta coniugatio grauitonorum per quattuor imutabiles effertur. hoc est λ. μ. ν. ρ. ut πάλλω. νέμω. κρίνω. παείρω. Quorū futurum circumflexum penultimam corripiens per easdem imutabiles effertur, ut παλλῶ. νεμῶ. κρινῶ. παειρῶ. Preteritum uero habet κ. ut πέπαλκα. νενέμικα. κέκρικα. ἐπαερκα.

¶ De sexta coniugatione.

SExta coniugatio per ω̄ purum, ut ἰπέω. πλέω. ἀκούω. Cōsumptis enim. xvii. consonantibus, partim in p̄senti, partim in futuro rationabiliter. Sexta coniugatio pura existit, & quod habebat, ut per cōsonates formaretur, per uocales formata est, acceptis i penultima diuersis uocalibus, aut diphthōgis. Dubitāt quidā dicentes cum aliā cōiugationē ex diuersis elemētis figurent, ut dictum est, quomodo sextā cōiugationem per ω̄ purum dicamus formari. Dicendum est igitur licet per ω̄ puram dicam⁹ eā enūciari, non tamen per hoc ostendimus ω̄ esse figuratiuum sextæ cōiugationis, sed q̄ figuratur per diuersas uocales, aut diphthōgos, quæ sint ante ipsum, ut θέω. χρίω. ναίω. ἀκοίω. Quorū futurū

○

habet σ. & πteritū κ. ut θέσω. τέθεικα. χρίσω. κέχρικα. ναίσω. νέναικα. ακούσω. ήκουκα. Sunt igitur in uniuersum. Formatiuæ litteræ pñtis tēporis quibus grauitonox cōiugatiōes inter se distīnguūtur hæ: mutæ omnes, ut λείβω. τέρπω. γράφω. λέγω. παλέω. τρέχω. ἄδω. παλήθω. ανύτω. Vna duplex ζ. cū σ. genitiuo. ut φράζω. δρούσω. Quattuor imutab. les. ut τίλλω. νέμω. κρινώ. παείρω. Vocales omnes pteritū, ut φάω. δέω. τίω. βόω. δύνω. ῥώω. Inuenitū apud Homerum δήω ῥοεύροσκω, iueniō δια τού η̄. Δ. η̄. δήεις δέ τοι διοτρεφέας βασιλῆας δάτην δαίτυμδμους. & Δ. δ. οὐκ ανισίν τινα δήομδμ. unde η̄ δήω. τῆς δήοος δήοῦς. ceres. Sciendum est hoc solū inueniri uerbum hñs η̄ αν̄ ω, ob idq; ab Herodiano inter dictiōnes quæ μονήρεις dicuntur. hoc est solæ siue unicæ annumeratu; est. Quo circa seponi pōt η̄ μία πωρ χελιδών φασι. Diphthōgi propriæ oēs. ut παίω. φάω. σείω. εὔω. οἶω. κρούω. Improperia una δ τω Quæ sequūtur, partim futuri sunt, partim pteriti pfecti. Futuri ψ. ξ. σ. & quattuor imutabiles. λ. μ. ν. ρ. ψ. futuri uerborū priæ cōiugatiōis. ξ. uero secūdæ. & quorūdā etiā quartæ. σ. uero tertie, & cæterarū cōiugatiōnū tā grauitonox: q̄ circūflexox: & definētiū in μι. pter qntā grauitonox cuius futuri p imutabiles. uide licet. λ. μ. ν. ρ. cōiter efferē. Cōsonātes pteriti tres. φ. χ. κ. φ. pteriti primæ cōiugatiōis. χ. Secūdæ. κ. reliquarū tā grauitonox. q̄ circūflexox, & terminatōx i μι. q̄ ubi ψ. ē i futuro. illic ptm h; φ. Quæ uero habent ξ. in futuro, ea in preterito habent χ. Et quæ in futuro habent σ. in preterito habent κ.

Sed qm̄ dictū ē, Sex eē uerborū tēpora, hoc ē ενεσώτα. παρ ατατικόν. παρ ακετιμδμον. ὑπερσυντελικον. ἀδρισον. κ̄ μ̄ μελλοντα, & solū d̄ trib⁹ mētio facta ē. hoc ē pñti: pto pfecto & futuro nō erit ab re d̄ eis dē itery, & reliqs aliqd dicere. Tēpora igit pprie sunt tria ενεσώτα. παρ ελληθως, κ̄ μ̄ ελλων. Ex quibus ενεσώτα nō suscipit diuisionē, q̄ dubitat sit tēpus necne, q̄ ut dicūt qdā. Si tēpus semp mouet,

VER.

nō pōt cōsistere, q̄ si nō cōsistit nō ē tps p̄ns: aut p̄ns nō ē tēpus.
 Sed dicim⁹ q̄ si tēpora nō cōsiterit: neq; ēt p̄terierūt, quonā enī
 mō pōt p̄terisse qd̄ nō cōsiterit. Dies. n. hestern⁹ nisi pri⁹ ortus
 eēt: nūquā p̄terisset, & rursus, siqs t̄n xerit digitū in fistula siue
 canali semp fluēte, ul' pedē i fluuio semp fluēte, pcul dubio neq;
 i p̄tō, neq; i futuro pōt illū t̄ngere, sed i p̄nti tpe, uel i p̄nti aqua.
 Et ipressio facta ex rota, nimix p p̄ns sit, nō p p̄tm̄, neq; p futurū.
 Et q̄cūq; dicūtur, & q̄cūq; fiūt ea i p̄nti tpe dicūt, & fiūt. p̄ns aut
 ē sine capite, hoc ē principiū nō hēt. idest cū dicūt pariter habet
 esse: qd̄ cū ita sit, merito nullā suscipit diuisionē. Sciēdū est aut
 q̄ apd̄ grāmaticos p̄ns h; dilationē. hoc ē latitudinē substēdit
 ut cū dicimus p̄ns annus talis ē. apud philosophos aut, ut dicūt
 est principiū nō hēt. hoc est cū dicūt pariter hēt esse. ¶ παραληλυ
 θῶ; aut, q̄ & παραρχηιδμος dicūt, hoc est p̄tm̄, cū hēat dilationem
 diuersas suscipit diuisiones. Præterita enim uel i pte præterierūt
 & nōdū p̄fecta sunt, & p̄ficiunt id qd̄ dicimus παρατατικόν. ut
 ἔτυπον. ἔλεγον. nōdum enim res p̄fecta sūt, sed i pte præterierūt
 unde παρατατικός dicūtur, ab' eo q̄ extensam & ip̄fecta; hēat
 significatiōem. ἐπὶ τοῦ τέτιω. qd̄ porriigo, siue extēdo significat.
 Vel nup præterierunt res q̄ facta sunt, & paulo ante completa ē
 res, & p̄ficiūt tps, qd̄ græce παρακειιδμος dicūtur, ut τέτυφα. πε
 ποίηκα qd̄ etiā p̄pter hoc uocat παρακειιδμος, quoniam perfe
 ctio adiacet p̄nti: hoc est, nuper perfecta est. ἐπὶ τοῦ παρακειμαι.
 quod adiaceo significat. Vel ptā multo añ p̄terierūt: & p̄ficiunt
 ὑπερσυντέλικον. ut ἐτετύφειν. qd̄ p̄pter hoc ὑπερσυντέλικος dicūt
 q̄ multo añ cōpleta sint. συντέλικος enim idem est qd̄ πεπληρω
 ιδμος. hoc ē cōpletus, & p̄fectus. unde ὑπερσυντέλικος plusquā
 p̄fectus, ἐπὶ τῆς ὑπερ προθέσεως, καὶ τοῦ τελέω. ῶ. qd̄ p̄ficio signifi
 cat. Sciēdū aut παρακειιδμον hēre i seipso ἄτι, hoc est nup. quia
 τέτυφα ostendit rem nup completam. ὑπερσυντέλικος. autem

DE

ἢ πάλαι, hoc est, multo ante. ἐτιτύφειν enim τὴν multo añ com-
 pletā ostēdit. Si autē Ptā incerta sint qñ p̄terierunt, p̄ficiunt ἀ-
 ρισον, ut ἔτυφα, incertum ē enim utrū paulo ante, an multo ante
 p̄terierunt, & propter hoc, ἀόριστος, i. infinitū dicitur, & indetermi-
 natum. Sciendum ἀόριστον si allumpserit ἄπτι, tantum ualere quā-
 tum παρακειμένος, quia ἔτυφα ἄπτι, par ē τέτυφα, hoc est uerbe
 rari. Si autem πάλαι, par est πτό plusq̄perfecto. nam ἔτυφα πάλ-
 λαι, par ē ἐτιτύφειν. hoc est uerberaerā. Μέλλονα autē hoc ē fu-
 turum cum etiā; ipse hēat latitudinē debet suscipere diuisionē.
 Futura enī; aut paulo post futura sunt, aut multo post. Sed qm̄
 futura incognita sunt, incognita aut non possunt tāquā ignorata
 diuisionem suscipere. propter hoc non suscipit diuisionem futu-
 rum. Atheniēses tamē diuiserunt ipsum in μετ' ὀλίγον μέλλοντα,
 hoc est paulo post futurum. Inueniuntur igitur in uniuersum
 sex tēpora. ἐνεσῶς, & μέλλον. & quattuor diuisiones p̄ti tēporis.
 Hoc ē παρατατικός. παρακειμένος. ὑπερσυντέλικος. & ἀόριστος. Ho-
 rum autē cognatiōes sunt tres. Nā παρατατικός cognationē cui;
 ἐνεσῶτι habet, ut τύπω, ὁ παρατατικός ἔτυπον, quemadmodū
 enī ἐνεσῶς imperfectus ē ἐνεσάμενον id est istātē enim & imperfectā
 habet significationē, unde merito a quibusdam latinorum p̄ns,
 instans imperfectū appellat. Sic & παρατατικός imperfectus ē: nam
 παρατιταμένον, hoc ē iuxta extensam: & imperfectā hēt signifi-
 cationē. ὑπερσυντέλικος cognationem hēt cum παρακειμένω, quia
 utrūq; significat rem p̄fectam, licet παρακειμένος significet rem
 paulo ante p̄fectam. ¶ uero multo añ. Α'όριστος autē habet
 cognationem cum futuro, ut τύπω, ἔτυφα. & uidetur contrariū
 esse. quo nā enim pacto preteritum potest affinitatem habere
 cum futuro? Contrarium enim est, ut res preterita in futuro fi-
 at. Sed licet dicere propt̄ hoc ἀόριστον, & μέλλοντα inter se affini-
 tatē habere, quoniā utrūq; significat infinitū: siue id determinatū:

VERB.

& incertū. & enim ἀόριστος ut μέλλων. incertus ē. Quæ cum ita sint nemo mirabit non easdem cōsonātes in oibus tēporib⁹: sed alias in aliis inueniri. quia quæ epa hñt cognationē iter se illa easdē cōsonātes siue lras hñt. Sicut est ἐνεώς & παρατατικός, ut τύτω. ἔτυτον παρὰ. κὺν ἔτυ. ut τέτυφα. ἔτετύφην. Μέλλων, κὺν ἀόριστος. ut τύψω. ἔτυψα. At μέσος παρὰ. κὺν δεύτερος ἀόριστος, κὺν μέλλων δεύτερος. Formatius litteras coniugationis suscipiunt, quibusdam paucis exceptis, ut in pprio loco latissime dicitur.

De augmento preteritorum in priori tractatu satis dictum est. Sed de eorum formatione: & si illic aliqua dicta sunt quæ ad eruditionem incipientium satis esse putauimus. hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dicere statuimus iterum ab ipso themate incipientes.

¶ Formationes Verborum grauitonorum modi indicatiui.

Ὅριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεώς.

Τύτω. a nullo fit: cū sit thema totius uerbi. Secūda psona a prima fit: extrema in εἰς mutata τύτεις. κὺν δωρικῶς τύτεις abiecto ἰ diph. κὺν αιολικῶς τύτεις, τροπῆ ἴ εἰς η̄. Tertia persona a secūda fit, expūcto σ. τύτει. κὺν δωρικῶς τύτει. κὺν αιολικῶς τύτει. ¶ δυνικά. Dualis numerus a plurali deducit antiquorū more: licet ordine naturæ numer⁹ dualis pluralē oīno pcedat. Sed hoc i uerbis formādīs a ueteribus grāmaticis nusq̄ iuenim⁹ seruatū. Nā maiores nostri & maxie æoles duali numero nō utebāt, sed singulari tātūmodo & plāli: qđ Diomedis quoq; auctoritate cōfirmat q ait. Antiquitatis enim Romani memores dualē numerus posteritatis usu receptū quasi nouellū usurpā noluerūt. Is nāq; sicut a p̄mordio ἔμονīs a natura pditi i obscuro habitus ignorabat. Sic diuti⁹ incertus iter utrūq; tā singularem q̄ pluralem latebat. Sero autē superueniētibus seculis scrupulosæ curiositatis obseruationibus cœptus quasi intercalaris irrepfit &

hac de causa apud ueteres raro reperitur. Preterea superfluous an-
 tiquis usus est: siquidem ex numeri pluralis imagine dualis decli-
 natio formata norma est. Sed aduerte quod quodcumque prima persona
 pluralis definit in μεν tunc prima dualis formari non potest dua-
 bus regulis inuicem repugnantibus, quarum prima est quod dualis nume-
 rus uerbi natura appetit extremam syllabam definire aut i τ, i acti-
 uis, aut i θ, i passiuis, & sic formandum fuerat τύ τοι μιν τύ τοτον. Al-
 tera regula est, quod omnis pars orationis suscipiens numeros formari
 debet per idem clementem, ut τν το μέθα τν το μέθοι, exceptis personis
 primitiuis, quae a regula declinat. ut ἐ γώ ε μοῦ. Ἔ δὲ νικά νάι καί νῶ. &c.
 & sic dicendum fuerat ἀπὸ τοῦ τύ τοι μιν τύ τοτον. Quare his dua-
 bus regulis inuicem repugnantibus, hac quidem appetente τ, illa
 uero μ, euenit ut neutra obtinuerit formandi potestatem. quod
 factum est ut prima persona dualis numeri omnium actiuorum
 omnino defecerit cum prima persona pluralis in μιν syllabam
 exeat. unde talis datur regula. ἐν πάσι τοῖς ῥήμασιν ὅτε γὰρ πρῶτον
 πρόσωπον τῶν κληθῆντων γὰρ μέν τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχει,
 ἀπὸ λαίπει γὰρ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυνικῶν. quod potissimum est
 argumentum pluralem numerum prius formatum fuisse quam dua-
 lem: quandoquidem ab eo omnino pedit, et si in priori tractatu theo-
 dorum gazam imitati dualē numerū a singulari ubique deduxerim-
 us. hic tamen antiquorum traditionē sequemur. Secunda igitur persona
 dualis numeri a secunda plurali fit τῆ ἰ τῶν mutata, ut τύ τοι ετε τύ
 τοι ετον. Tertia similis est secunda τύ τοι ετον. Ἐπὶ λη. Prima persona plu-
 ralis fit a prima singulari. ut τύ τοι τύ τοι μιν, καὶ δωρικῶς τύ τοι
 μιν. sicut πράσομεν pro πράσομεν. θεόκριτος ἐν θυωνίχῳ, πράσομεν
 ὁδὸς λῶσα θυωνίχῳ. Secunda persona a prima fit. τύ τοι μιν τύ τοι
 ετε. Tertia quoque persona a prima fit, extrema in σι, & adiuncto upe
 ultimae uocali, ut τύ τοι μιν τύ τοι σι. est quoque similes datiuo
 plurali participii eiusdem temporis. Nam regula est quod tertia persona pluralis

VER.

pñtis tñs, & futuri actiuos, oium similis ē dtō plālī pñcipii eiūs
 dē tēporis, ut ὁ τύπων. τοῦ τύπωντος. τοῖς τύπωνσι. ὁ τύπων.
 τοῦ τύπωντος. τοῖς τύπωνσι. At τύπωντι dicunt dores p τύπων
 σι ad similitudinē datiuī singularis pñcipii pñtis. & τυφούσι p
 τυφούσι ad similitudinē dti singularis pñcipii futuri. uidelicet ὁ
 τυφών. τῷ τυφούσι a futuro donico τυφῶ. At p tō pfecto nō hoc
 euenit, et si tertia psona pluralis i σι desinat κοινῶς, et i τῷ δωρικῶς
 ut τετύφασι. τετύφαντι. qñ quidē nō oino eadē ē litteratura euz
 datiuīs pñcipii eiūs dē tēporis, τῷ τετυφῶτι. τοῖς τετυφῶσι. Fit au
 tem a tertia cōi, σ. in τ. cōuerso: ac ῥ. interictō. τετύφασι τετύ
 φαντι. ἐσῆκασι ἐσῆκαντι. θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις. ὡς ἐτυμ' ἐσῆκα
 τι, καὶ ὡς ἐτυμ' ἐδυνῆτι. Quo in loco aduertendum est tertiā per
 sonam uerborum desinentium in τ, sequente uocali assumere
 ν, ut τύπωνσιν ἐκείνοι. quoniam natura appetit ν. quādo cun
 que σ. precedit ipsum τ in fine dictionis siue actu siue potesta
 te, ut τρωσίν. φοίνειν datiuī plurales ἀπὸ τοῦ τρώς τρώς. &
 φοίνεις φοίνικος. Sic in tertiis personis uerborum in τ desinenti
 bus, ut τύπωνσιν. τετύφασιν. Attici tamen etiam sequente cō
 sonante addunt ν. Iones uero neq; consonāte sequente neq; uo
 cali. Quod nos athenis in arcu marmoreo Adriani imperatoris
 scriptum ipsi uidimus. αἰδ' εἶσ' ἀθῆναι θησεῶς ἢ πρὶν πόλις. & in frō
 te orientem uersus αἰδ' εἶσ' ἀδριαοῦ. καὶ οἰχίθησεῶς πόλις, pro
 αἰδ' εἶσιν ἀθῆναι & αἰδ' εἶσιν ἀδριαοῦ. & Homerus Δδ. οὐδέ οἱ
 ἄλλοι εἶσ', οἴκεν κατὰ δῆμον ἀλάλκωεν κακότητα. ἀντί τού εἶσιν οἴκεν.
 Sic faciunt & in tertia persona singulari eiusdem uerbi substan
 tiuī ἐσίν. σοφοκλῆς ἐν αἰαντι καὶ δόκει μδν εἶσ' ὅτε διασούς ἀτρεῖδας
 αὐτόχειρ κτένειν ἔχων. & in eodem. οὐ γὰρ εἶσ' ὅπου λόγων ἀκού
 σαι, πρὲς ἴν' ὅτε. & ἐσίν ὅπου. Nā si dicta tertiē psona i ν desinerēt, nus
 q; ἀπὸ σφοφος fieret. Hoc idē & ē patit' atticos more cū tertia pso
 na uerbi i id desinat, ut ἐτυφῆν. ἐτυφῆν. At iones neq; i his quosq;

O iiii

τ. addere cōsueuerunt. διαδος α. ἀλλ' ἐνεκ' ἀφ' ἡτῆρος. δ' ἡτ' ἡμνο' ἀγαμέμνων. & in eodē, οὐνεκα ῥὴν χεῦσιν ἡτ' ἡμνο' ἀφ' ἡτῆρα, pro ἡτ' ἡμνο' εἰ
 Quod & secundæ personæ imperatiuorum, licet & ἴρα in τ̄ de
 finant, nequaquā admittūt, ut τῦτῶτε τῦτῶτέτω. τέτυφε. τετυφέτω.

¶ E' τῦτῶτον fit a prima p̄sona p̄ntis, extrema in ον, mutata, ac p̄po
 sito τ̄ syllabico augmēto, qđ cōe ē oibus p̄tis uerbos a cōsonate
 icipientiū, ut τῦτῶτω. δ' εἰς τῦτῶτον. Vel. a ḡto p̄icipiū p̄ntis tēpo
 nis extrema syllaba abiecta, ac p̄posito τ̄ augmēto, ut τῦτῶτων τῦ
 τῶτοντος εἰ τῦτῶτον. Sed hic aduertendū qđ quādocūq; p̄ns icipit ᾱ τ̄,
 p̄tm̄ imperfectum accipere alterū τ̄, ut εἰς ἰω εἰς ἰζον. & hoc ut in eo
 seruet spūs p̄ntis p̄tis. Nā regula ē qđ spūs thematis & in aliis tē
 poribus seruādus ē, ut φιλω. εἰς φίλον. ecce hic seruatum ē φ.
 Si igitur simplici τ̄. p̄tm̄ imperfectū scriberet, necessario tenui spū
 scribendum eēt, nam τ̄. et si in principio dictionis aspiret nihil
 minus i medio duarū uocaliū in eadē dictione simplici exilē spūs
 habet, ut χαιρῶ. φέρῶ. huius igit ḡra p̄tm̄ imperfectū geminatum
 εἰτ̄ habere debet: ut alterum quidē, hoc est in qđ p̄or syllaba desi
 nit exilē spūm hēat. Al̄terx uero a quo sequēs syllaba inītiū, hēt,
 aspiret, ut in ea spūs p̄ntis oīno seruet. est etiam regula qđ quan
 docūq; duo εἰτ̄ inueniuntur siue in simplici, siue in composita di
 ctione, alterum quidē exili spūritu, alterx uero aspirato scribit̄: ut
 τῶτῶτῶ. ἀτῶτῶτος. xoles tamen aspirationē oīno fugiētes utrūq; εἰτ̄
 exili spū scribere cōsueuerūt, ut κείτῶ. φείτῶ. πετῶ. pro κείτω
 φείτω. πετῶ. Cur aut̄ alterum τ̄: hoc est primum exilem spūm
 habeat, hæc assignatur ratio. Nam apud gracos nulla est dictionis
 aut syllaba quæ in ullam aspiratam desinat, & propterea ubi ali
 qua earū gemināda est, p̄or mutata in eam tenuem quæ est ei pro
 pria, ut ἀτῶτῶ. σαωφῶ. βόωχος. Si igitur utrūq; εἰτ̄ aspiraretur eue
 niret, ut p̄or syllaba in aspiratam desineret, quod apud gracos
 absurdum est. Est igitur cōis regula huiusmodi litteræ τ̄, qđ quā

VER.

docūq̄ ponit̄ in principio dictionis aspiratur tanq̄ media iter uocales & consonantes. ut ῥῆμα ῥέω. excipiuntur. ῥάρος. & ῥαρίας ῥαρίδος ἢ δημήτηρ. ceres. & ῥάριον γο βρέφος infans de quibus uide apud suidam. quoniam in nominibus si prima & scda syllaba a ῥ incipiant leuē spūm habere debet, quod non fit in uerbis. neq̄ participiis, ut ῥῥήματα. ῥῥητομένα. Si autem assumit secum aut syllabam, aut dictionem desinentem in uocalem, & fiat dictio una, geminatur ῥῥ. primum quidem habet ψιλόν. alterum uero δασείον. ut ῥῥῶτον ῥῥῶτον. ῥῥωθός ῥῥῥωθός. Poeta tamen in omnib⁹ compositis gratia metri simplici ῥ scribere aliquando consueverunt, ut ἄῤεκτων. ἀμφίῤητος. Composita etiam ab eū unico ῥ cōmuniter scribuntur, ut ῥῥωθός ῥῥῥωθός. ῥῥῶς ῥῥῥῶς. habet enī eū diph. pronuntiationem scdæ consonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus ἔῤεξε θεῶν αἰεὶ γενεάων. preteritum imperfectum a uerbo ῥέξω. & in aliis multis. in quibus sciendum est illud ῥ esse exterrendum quod tenuem habet spiritum, primum scilicet, ut appendicem & extrinsecus assumptum. Alterum uero, hoc ē aspiratum, cum id quidem dictio ex ipsa positione siue principio habeat, seruandum, ut ῥῥεξε ῥῥεξε ἄῤεκτος ἄῤητος.

Trius enim modis duplicatur ῥῥ. aut per compositionem, ut ῥῥῶμα aut per augmentum syllabicum, ut ῥῥῥῶ. aut per naturam, ut ῥῥῥῶς. ἄῤῥῶς. quibus autem inest geminatum natura in his dubitant nonnulli utrum hoc seruandum sit, an utrūq̄ habeat ψιλόν. Sed de hoc satis. Est & aliud incrementum, quod temporale appellat̄. hoc est cum breuis uocalis in longam mutatur. quod cōmune est omnibus ptis uerborum a uocalibus incipientium, ut ἀκούω ἤκουον. Iones tamē oīo respuunt incrementum taz syllabicum q̄ temporale in oibus preteritis. ut τῦῶτε pro ἔτυῶτε ἤκουσε pro ἤκουσε. ἄφατο pro ἤφατο. Hoc idem & poeta aliquando faciunt. Sunt & alia uerba a uocalibus incipientia. quæ partiz

differentia causa, partim euphonia, partim solo usu non augen-
 tur in principio p̄torum. Secunda persona. ἔτυπες. Tertia. ἔτυ-
 πτε. καὶ ἰωνικῶς τῆ πῆσεκε. Quo in loco sciendum est iones confue-
 uisse formare tertiam personam p̄ti imperfecti, & primi & sc̄di
 Aoristi adiuorum omnium abiicientes augmentum tam sylla-
 bicum. q̄ tpale, & apponentes σκῆ syllabam. Sed q̄a hox̄ penul-
 tima uaria est s̄m uarias uerbor̄ coniugationes sc̄iri uelim q̄ sit
 penultima in unāquaq; coniugatione. Nam tertia persona p̄ti i-
 perfecti grauitonox̄ omniū ē habet ante σκῆ ut ἔτυπτε τυπῆσεκε.
 ἔλεγε λέγεσκε. & de aliis similiter. Circumflexox̄ uero, & termina-
 torum in μῖ proprias habet uocales. quā formatiua coniugatio-
 num appellant. hoc est ē. ᾶ. ὄ. ὠ. ἔ. quidem formatiua est prime cō-
 iugationis tā circumflexorum q̄ terminatorum in μῖ. ᾶ secundā.
 ὄ. tertiā. ὠ uero quartā uerbor̄ in μῖ ἰμῖ qm̄ circumflexorum tres
 sunt cōiugationes. ut ἐποίησεν πῆσεκε. ἐτίθη τίθεσκε. ἐβόα βόασκε ἴση
 ἴσασκε. ἐχρῆσεν χρῆσσκε. ἐδίδω δίδοσκε. ἐζέον ζέονσκε. At tertia p̄-
 sona primi aoristi oīum uerborum ᾶ habet ante σκῆ cum propria
 sit uocalis primi aoristi. & formari potest a sc̄da persona adiūcta
 κε. ut ἔτυπας τυπᾶσκε. ἐποίησας ποιῆσασκε. ἔσησας ἔσησασκε. Nam si
 ā tertia formare uoluerimus ē in ᾶ iterum mutandū erit. ut ἔτυ-
 πᾶ τυπᾶσκε. & sic in aliis coniugationibus. Tertia uero persona
 sc̄di Aoristi grauitonox̄ & circumflexorum omnium ē habet
 ante σκῆ. ut ἔτυπε τυπεσκε ἔδου πεδούπεσκε. ἔπεδον τῶ δονπέω ὠ.
 ἔμυκε μύκεσκε. ἔπεδον τῶ μυκάω ὠ. At tertia sc̄di Aoristi uerbor̄ in
 μῖ, easdem uocales habet quas tertia p̄ti imperfecti eorundem uer-
 borum, ut ἔθη θέσκε. sicut ἐτίθη τίθεσκε. ἔσησασκε. sicut ἴση ἴσασκε. ἔδω
 δόσκε. sicut ἐδίδω δίδοσκε. ἔδου δούσκε. λ. θ. αὐτὰρ δ αὐτίς ἰὼν παῖς ὡς
 ὕπνῳ μητέρα δύσκειν εἰς αἰαιτα. ἀντί τοῦ ἔδου. Hoc autem immita-
 ti poet̄a primam etiam, & sc̄dam personam singularem, ac tertiā.

am pluralem quoniam omnino similis est primæ singulari horum
temporum hoc eodem modo formant ut τύπτεσκον . τύπτεσκες .
& τύπτεσκον tertia pluralis. ἐδίδασκε uero & ἐρίπτασκε, & ἐγίνωσκε
& similia quæ augmentum seruant, has non sequuntur regulas
cum ionica non sint sed a uerbis in σκῶ deducuntur, hoc est διδά
σκω, ἐρίπτασκω, γινώσκω. ¶ δυνικά Prima persona dualis non fit, ut
in presentî tempore dictum est . Secunda ἐτύπτετον . Tertia
ἐτυπέτην, quæ inter se dissimiles sunt, cum tertia pluralis nec in
ī desinat, nec in αī .

¶ ῥῶλη. prima persona pluralis ἐτύπτομεν . κῆν δωρικῶς ἐτύπτομες . si
cut ἐδοκεῖμεν pro ἐδοκοῦμεν, θεό . ἐν ἕλα . οὐχ ἀμίν τὸν ἔρωτα μόνοις
ἔτεχ' ὡς ἐδοκεῖμεν . κῆν ἐν θαλυσίοις . ἥς χρόνος ἀνίκα ἔγωγε κῆν εὐκρίτος
εἰς τὸν ἄλυντα ἔίρωμεν . pro ἔίρωμεν . Secunda persona ἐτύπτε
τε . Tertia ἐτυπέτον , quæ non fit a prima plurali sicut in presen
ti , nec pares habet syllabas , sed magis similis est primæ singu
lari . ἐτυπέτον . Nam cum participium actiuum desinit in σ δξύ
τονον . tunc tertia persona pluralis par est syllabis primæ plurali
ut τετύφαμεν τετύφασι . ἐτετύφειμεν ἐτετύφεισαν . quia parti
cipium preteriti perfecti . hoc est τετυφῶς in σ desinens acuit ex
tremam . Alioquin disparēs sunt, & tunc tertia persona a geniti
uo sui participiū fit abiecta τῶς syllaba . ac ē communī augmen
to preposito . ut τύπτων τύπτοντος ἐτυπτον . ut prima singulari
sis . & τύφας τύφαντος ἐτυφαν . & τυπῶν τυπόντος ἐτυπον . Sed
hoc de solis preteritis est intelligendum . Nam presens & futurū
hanc non sequuntur regulam . Inueniuntur τῆ ἐδολιούσαν . ἀπτιπ
ἐδολιούν . tertia persona pluralis, pti imperfecti ἐπὸ τοῦ δολίεω ὦ, &
ἐμάθουσαν . pro ἐμάθον . & εἶδουσαν . & similia boeotorum siue chal
cidicorum more . Consueuerunt enim ipsi boeotî in his quæ ἠδ
habent participiū in σ oxytonum, hoc est in pto ipfecto, & i am

ἐδολιούσαν . ἀπτιπ ἐδολιούν . tertia persona pluralis, pti imperfecti ἐπὸ τοῦ δολίεω ὦ, & ἐμάθουσαν . pro ἐμάθον . & εἶδουσαν . & similia boeotorum siue chalcidicorum more . Consueuerunt enim ipsi boeotî in his quæ ἠδ habent participiū in σ oxytonum, hoc est in pto ipfecto, & i am

DE

bobus aoristis adiuoꝝ pares facere & primā & tertiam p̄sonam pluralis numeri. ut ἐτύπομεν ἐτύποσαν. ἐτύπαμεν ἐτύπασαν. ἐτύπομεν ἐτύποσαν. ἀντί τοῦ ἐτυπον. Contra uero in his quæ habēt participiū in σδευ'τοιον. & declinatū per ὅ hoc est in aoristis passiuīs uerborum omnium, & in ptō imperfecto & scdo aoristo uerboꝝ actiuoꝝ in μι, ipares facere primā & tertiam personā pluralis numeri. ut ἐτύφθημεν ἐτύφθεν. ἐφάμεν ἐφαν. ἐβημεν ἐβαν. π ἐτύφθησαν. ἐφασαν. & ἐβησαν. de quibus propriis locis amplissime dicitur,

παρ. Τετυφα a futuro fit extrema in φ̄ cōuerfa cū sit primæ coniugationis. Sed quo ad principalē syllabā sciendū est ptā omnia circa principium aut tēpore, aut syllaba augeri sicut in primo tractatu de augmēto ptōrum abunde dictum est. Tempore quide; augeri si uerbū a uocali quapiam incipiat quæ si sit imutabilis n̄ scilicet aut τ, aut υ, aut ω μέγα eade; remanet immutabilis. τ ramē & υ, si in p̄sentī breues extiterint producuntur in ptis cum δίχρονα sint. At si mutabilis fuerit, hoc est α, siue ē. siue ο, α quidem & ε in η. & ο. in ω. natura longas uertuntur, quod augmentum temporale appellatur. Augeri uero syllaba contingit si a quapiaz cōsonante uerbum initium hēat. Quo in loco sciendū est ptā oia uerborū a consonante incipientiū in principio assumere ε φιλόν. qd̄ augmentum syllabicum nuncupatur. At ptm̄ perfectū p̄ntis, consonatē cū eadem uocali, ε scilicet nonnunq̄ geminare, qd̄ ei euenit si breuis existat, ut λέγω ἐλεγον. nam ε breuis est, cum sola ac simplex sequatur consonans. παρ. λέλεχα. τύπω ἐτύπον. τέτυφα. quæ qd̄ geminatio, siue reduplicatio quā graci ἀναδίπλασισμόν appellāt cōis est, & si alibi p̄t̄ correptū fieri contingat. Si uero positioe lōga existat, qd̄ fit cū duæ sequant̄ consonantes siue actu siue ptate nulla fit cōsonantium geminatio, ut σπείρω ἐσπειρον. ἐσπαρα nisi muta cum liquida fuerit, quia tunc geminatur

V'ER.

muta. ut κρινῶ ἐκρινον κέκρικα. Et quā reduplicatiōnis mentio fa-
 cta est, nō erit inutile p̄terea quā in primo tractatu diximus hoc
 etiā in loco s̄m diuersarū linguarum uarietate quādā ad eā p̄tinē-
 tia dicere. Est igitur ἀναδιπλασιασμός μιᾶς συλλαβῆς παραλήφεις
 μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου. ἢ ἀντισηχοῦ. i. Reduplicatio est unius
 syllabæ assumptio cum eadē consonante siue antisticho eius. Est
 autem duplex pp̄ria, & ip̄propria. Propria fit tribus modis, cōmu-
 nī, iōnico, & attico. Sed ex his cōmunis & iōnicus sunt similes i-
 ter se, p̄ter q̄ in hoc q̄ in cōmuni ῑ preponitur. In iōnico uero ε̄.
 Duobus autē modis ambo fiunt. Altero quidē cum uerbum a te-
 nuī consonāte. mediā ue incipit. Altero autē cum a crassa icohat.
 Nam si a tenuī icipiat, mediā ue & ea quidē siue sola, siue cu;
 alia consonante, eade; repetitur ut δῶ διδῶ. πλῶ πιπλῶ. κλήσκω
 κικλήσκω. Δ. χ. ἔρχο κικλήσκεισε πατήρ ἐμὸς ὄφρατι εἴπῃ. Si a cras-
 sa, pro ea siue sola fit, siue cum alia cōsonante, antistichon eius,
 hoc est pp̄ria eius tenuis ponit̄. ut θῶ τιθῶ. χρῶ κιχρῶ. At iōni-
 co. cū ε̄. ut κᾶμω κεκᾶμω τμῶ τέτμω. κλῶ κέκλω. Et hac reduplica-
 tione iōnes respuētes p̄teritoꝝ augmentu; in oibus modis & tē-
 poribus, maxime autē in ambobus aoristis uti cōsueuerūt cuius
 usus apud homē; frequentissimus est in uerbis nec solum in ῶ
 desinētibus, sed etiā in μι. Δ. δ. καδ' ἐβαλε κρατερῶς. κεχάρον-
 το δὲ πάντες ἀχαιοί. & ἱλιάδος δ. ὕπδ δὲ τρῶες κικάδοντο ἀνδρὸς ἀκου-
 τίσαντος. & λ. γ. τῶ κέντις κέτωνγε κῶ κλελάθειτο γάμοιο. & λ. ζ.
 φαίκεν φρέν' ἀτέρπου διζῖος κλελαθέσσαι. & Δ. δ. γὸν εἴπως σὺ δὲ
 ταμο λοχισάμενος λελαθέσσαι. Hac eadem utimur reduplicatiōe in
 cōi p̄tō per consonantē presentis si ipsūm ε̄ correptū existat ut su-
 pra dictum est, ut τύπτω τέτυφα. πέπω. πέπεικα. Attico modo
 fit etiā in p̄tō perfecto quādo uerbū incipit a mutabilibus uocali-
 bus, hoc est ab α. ε̄. ῶ. Nā principales duæ litteræ p̄ntis p̄ponunt
 cōmuni p̄tō, & tertia syllaba a p̄icipio corripitur, sicut in p̄tō at-

τίκο dicitur, ut ἀκούω ἢ κούκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀπικῶς, καὶ μέσος
 ἢ κούα ἀκήκοα. Et hæc dicitur propria reduplicatio, quæ quidē in ea cō-
 sonans reduplicatur, & si non eodē modo in omnibus idioma-
 tis hoc fieri contingat. Nam in cōi reduplicatione, & ionica in
 prima & sc̄da syllaba geminatur consonans & π̄, siue ē uocales
 breues, ut δὲ διδῶ, τλήμι τέτλημι, ὑπ̄ τέτλαμι, & τετλάμι, & τε-
 τλάμεν ἰωνικῶς. Δ. γ. ὡν δὲ χρ̄η τετλάμεν ἑμῶς. In attica uero, in
 secūda & tertīa syllaba & per uocalem longā ἢ sc̄licet, siue ᾠ μέ-
 γα, ut ἀλείφω, ἢ λειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀπικῶς, ubi λ. cum ἢ ge-
 minatur, δρῦπ̄ οὐρα κοινῶς, καὶ δρῶρῦρα ἀπικῶς, hic uero ρ cū ᾠ ᾠ
 enim & ε̄, ex tēporali augmento in ἢ uertuntur, ᾠ μικρόν uero in ᾠ
 μέγα quæ quidē uocales longæ in cōi ptō ratione augmenti pri-
 mum tenent locum. In attico uero secundum, ut in dictis exem-
 plis uidere licuit. Impropria reduplicatio item duobus fit modis
 uno per ἰ, altero per ε̄. Per ἰ item duobus modis. Vno quando
 uerbum incipit a uocali, ut ᾠ ἰῶ, ἴημι. Altero quādo uerbum in-
 cipit a ς, ut ςᾠ ἰςᾠ ἴςημι, in quo σ non reperitur quoniaz ἰῶτα po-
 sitioe duarum consonantium σ sc̄licet & τ existit produc̄tū. Sed
 utroq; modo ἰ solum præponitur, & hic modus cōmunis est.
 Per ε̄ solum, ut ᾠ ἔω, ἔημι, ἔεμαι, καὶ ἦμαι, & hac geminatione atti-
 ci uti solent in ptis uerborum ab ᾠ incipientium, ut ᾠ ςκα ἔᾠ ςκα
 κα, ᾠ σμαι ἔω σμαι, quos poetæ imitati etiam in aliis temporibus
 uerborum tam in ᾠ q̄ in μῑ desinentium ea frequenter utuntur
 ut ε̄ ᾠ πα ἔετα, ἦκα ἔηκα, ᾠ σάμνη ἔω σάμνη, quæ quidem reduplica-
 tio impropria dicitur, quoniaz nulla repetitur consonans, sed so-
 la uocalis præponitur. Et hæc de reduplicatione. Quo ad ulti-
 mam uero syllabam sciendum est ptm̄ perfectum actiuum uer-
 borum omnium in ᾠ desinere, & a futuro fieri extrema uocali,
 ᾠ sc̄licet in ᾠ conuersa, sed ante eam diuersam habere consonan-
 tem, ut in coniugationum diuisione dictū est. Si igit uerbū fue-

VER.

nit primæ cōiugatiōis. futuꝝ hēbit † ante ω, & ptm̄ ante α φ ha-
 bebūt ut τύψω. τέτυφα. Si uero Secundæ. futuꝝ hēbit ξ. & ptm̄ χ
 ut λέξω λέλεχα. At si tertiæ, & cuiusuis aliarum fuerit coniuga-
 tionum tam grauitonorum q̄ circumflexorum, & terminatoruꝝ
 in μι, futuꝝ hēbit σ ante ω, quo in κ conuerso, & ω in α fiet ptm̄
 actm̄, ut πείσω πέπεικα. Quædam tamen excipiuntur uerba in
 ρω & in σω desinentia. quæ cum ξ hēant in futuro. χ in ptō habe-
 re necesse est. iccirco ad secundam reducenda sunt grauitono-
 rum cōiugationem. ut κράρω κρέρω κέκραχα. δρούσω δρέω ὄρυχα.
 Verba autem quintæ coniugationis & si actu non hnt σ in futu-
 ro διὰ τὴν κακοφωνίαν, natura tamen illud appetunt cum sit ppria
 futuri cōsonans. Acoles enim per σ huiusmodi futurū enuntia-
 re cōsueuerūt, quo in κ cōuerso, ac imutabili permanēte fit ptm̄
 perfectum. ut φάλλω. φάλλω, κοινῶς. κ̄ φάλλω αἰολικῶς. παρ-
 ἔφαλλα. α. εἶρω. μ̄ξ. σπειρῶ κοινῶς, κ̄ σπειρῶ αἰολικῶς. παρ. ἔσπαρακα
 Habentia uero μ seruāt qdē ipm̄ μ in ptō pfecto, sed iterponunt
 ἢ iter μ & κ ob iep̄tā cōsonatiū structurā. debebat enī esse ab eo
 qd̄ est νέμω νεμῶ τένεμκα. & ab eo qd̄ ε̄ βρέμω βρεμῶ βέβρεμκα. At
 νέμμκα dicimus, & βεβρέμμκα. nam μ ante ἢ neq; in comprehē-
 sione syllabarum, neq; in dīstīnctiōne ponitur. iccirco huiusmo-
 di uerba aberrauerunt a grauitonorum regula, & secuta sunt
 circuuflexorum formam. & hæc sunt quæ ab antiquis annotata
 inuenimus δέμω δεδέμμκα. κ̄ συγκοπῆ δέδμμκα. νέμω νενέμμκα.
 βρέμω βεβρέμμκα. τρέμω τετρέμμκα. τέμω κ̄ τέμνω τετέμμκα. κ̄
 συγκοπῆ τέτμμκα. κάμω κ̄ κάμνω. κ̄ κάμμκα κ̄ συγκοπῆ κέκμμκα.
 γέμω γεγέμμκα. Desinentia uero in νω non seruant ὄ in preteri-
 to actiuo sed in γ conuertunt. sequente κ̄. Nam ν ante γ κ̄
 ξ. χ. semper in γ uertitur. ut φαίνω φαίνω. πέφαγκα. μένω τα-
 μεν μερέμμκα facit, tanquam a themate circu flexo deductum
 hoc est μειέω ὄ. At disyllaba habentia ante ν, siue τ̄, siue εῖ. siue κ̄.

prorsus abiciunt in ptō. ut κρίνω κέκρικα. κτήνω ἐκτῆκα. εὖνω τέθουκα. Sed hæc pauca sunt. ¶ Penultima quoq; hēt eandē cum futuro id qd omnibus qdem uerbis cōmune est, ut λέγω λέξω λέληχα. πείσω. πείσω. πείσεικα, qbusdā exceptis, ut in primo tractatu didū est. Secūda psona τέτυφας. Tertia τέτυφε. ¶ δὴ καὶ τετύφατον. τετύφατον. ¶ πλκ. Prima psona τετύφαμεν κοινῶς. καὶ τιτύφαιμες δωρικῶς. sicut διδούκαμες. θεός. ἐν εὐροσίδι. γόν. πάντα διδούκαμες. πρδιδούκαμεν. Secūda persona. τετύφατε. Tertia τετύφασι κοινῶς. καὶ τετύφαντι δωρικῶς sicut ἐθήκαντι. θεός. ἐν ἀδωνιαζούσαις. ὡς ἔτυμ^ο ἐθήκαντι. καὶ ὡς ἔτυμ^ε δινεῦντι. ἀντί τοῦ ἐθήκασιν. καὶ ἐνδινούσι.

¶ De preterito attico.

Quandocūq; Verbū incipit a mutabilibus uocalib⁹. uidelicet ab α. ε. & ὀ aliqua sequēte cōsonāte in quā nō definit prima syllaba. sed quæ potius sit principiiū secūdæ, ut ἀκούω. ἐρέδω. nec a longa icipiat uerbū ut ἄδω. Attici faciunt pprium ptm̄ actiuū. mediū. & passiuū. principales duas litteras pntis præponentes communi ptō, primā. s. uocalē, & sequentem cōsonātem, ac tertiam syllabā a principio corripientes si trium syllabas; numerū excesserit, ut ἀγείρω ἡγήρεκα κοινῶς. καὶ ἀγῆγηρεκα ἀπικῶς. καὶ ἀγῆγηρμαι preteritum passiuū. ἀκούω. ἠκούκα. καὶ μέσος. παρ. ἠκούα κοινῶς. καὶ ἀκήκα ἀπικῶς. Quo iloco illud sciēdū ē ptm̄ actiuū & passiuū atticū nō posse hēre pauiores q̄t tuor Syllabis. Vult enim habere principalem syllabam pntis tēporis & eam semp breuē qm̄ ptm̄ atticum nunq̄ a longa principium hēt. sed a quapiam̄ trium iam didactarum α. s. correpta. ε. & ὀ. At secūdam, & tertiam per eandem cōsonātem geminatā. & cū uocali longa, quæ geminatio, siue reduplicatio atticorū est ppria. nam cōmunis reduplicatio & ionica i prima & scda syllaba fit, & cū uocali breui semp ut in ptō cōmuni dictum est. Quartā uero per formatiūā litterā pti perfecti quæ græci χαράκτῆριστικὸν appellant, ut ἐθήρικα. ἐθήρισμαι ἀπὸ τοῦ ἐρίω.

VERB.

Gaudent enim atticī consonātiū geminātiōne etiā in prete-
 rito perfectō uerborū a uocali. incipiētū. Vbi cū nulla adsit cōso-
 nans, quā in p̄ma & secūda syllaba geminare possint sicut in cōi
 ptō τε τυφα & huiusmodi. opus fuit, ut primā p̄ntis repeterent
 uocalē, ac sequētē cōsonātē, quæ saltē in secūda & tertia gemi-
 nari possēt, & oino cū uocali lōga, n̄ scilicet, siue ὠ μέγα. ut supra
 diximus. iccirco ἐδὴδοκα ἔπει τοῦ ἔδκα qđ ē p̄tīm actiūū atticū;
 regulariter formatū ἔπει τοῦ ἦκα cuius thema est ἔδω, assumpsit
 δὲ syllabā κατ' ἐπέκτασιν. ut in eo eadē cōsonās p̄ntis, hoc ē δ. i
 secūda & tertia syllaba repeteret & ea quæ a principio tertia fa-
 cta ē corriperet. Sicq; ex trisyllabo tetrasyllabū factum est. ἀριστο-
 φαῖης ἐν βοτράχοις. τίς τιν κεφαλὴν ἀπεδὴδοκε τῆς μαινίδος. unde
 passiuū ἐδὴδομαι. ἐδὴδοσαι. ἐδὴδοσθε. Διὰ χ. ὄσατοι ἐκπέποσαι. καὶ
 ἐδὴδοσθε ἐν μεγάροις. ἀγνοχα uero. hoc eodē mō formatū ἔπει τοῦ
 ἄγω ἄξω ἦχα κοινῶς. καὶ ἀγνηχα. καὶ ἀγῆγοχα ἀπικῶς, abiecit alterū
 γ. διὰ τιν καλλιφωνίαν. & ἀγνοχα factū ē. Mediū uero p̄tīm trinum
 syllabarū eē p̄tī. Nā primā syllabā eadē eē oportet cū prima pre-
 sentis, sicut in actiūo, & passiuo. Secūda uero, & tertia p̄ eadē;
 cōsonātē geminatā enūtiari oportet, qđ qđē cōsonās & formati
 ualīa ē p̄ntis tēporis & p̄ti mediī, ut ἀρω. ἦρακα. καὶ μέσος ἦρα κοι-
 νῶς. καὶ ἀφῆρα ἀπικῶς. cui⁹ extrema p̄ ρ, qđ est p̄ti mediī figuratiua,
 enūtiat, & eadē reperit i secūda. & tertia syllaba fm regulā p̄ce-
 p̄tionē. sic ἔδω. ἦκα. καὶ μέσος ἦδα κοινῶς. καὶ ἔδῃδα ἀπικῶς. ὄλλω.
 ὄλα κοινῶς. καὶ ὄλλωλα ἀπικῶς. ὄτω. ὄπα κοινῶς. καὶ ὄτωπα ἀπικῶς
 Sūt qđā uerba ab ὄ icipiētia: quorū p̄tō cōi solū ē p̄ponere cōsue-
 uerūt: ut ὄρακα ἔώρακα. ὄγα ἔωγα. uḡ ἀνέωγα ei⁹ cōpositum. ὄσμαι
 ἔωσμαι. ὄνημαι ἔωνημαι. At ἔοικα mediū p̄tīm: ἐκ τ̄ οἶκα, cui⁹ thema
 εἶκα scilicet nō ab ὄ, sed ab εἶ diphthōgo p̄ncipiū hēt idē patit̄.
 Hoc idē faciūt in p̄tō ip̄fecto. ut ὄρω ὄρων ἔρων. ὄτῳμαι ἔωνούμην.
 Et i aonit̄is, ut ἦκα ἔηκα. ἔηκας. ἔηκε. uḡ εὔηκε. εἶπα. ἔειπα. ἔειπας.

εἴθε. unde προσέειπε. ὠσάμην. ἔωσάμην. μέσος Ϟ α. ἀπὸ τοῦ ὠσά-
 μαι. Sed hæc magis poetica sunt. In quibus aduertēdū ē, uoca-
 les ptis cōib⁹ atticorū more p̄positas p̄ntis seruare sp̄m. ut ἐλεύ-
 θω. ἤλευθα. ἐλήλυθα. ἀνδάνω. ἠνδάνων ἐνδάνων. ὄρω. ἔωρον. ἔώρακα.
 ὠνῶ. ἔωνηκα. ἔωνημαι. Est enim regula. ὅτι τὰ ἀπικῶς ἀξιομόδια ἢ
 πνεῦμα τοῦ ἐνεσῶτος φυλάττουσι. hoc est, attice aucta sp̄ritū p̄ntis
 seruant. ¶ Sed qm̄ dictū ē tertiā syllabā corripiedā esse, aduer-
 tendum ē quo pacto id sit faciēdū, quia ἢ mutatur in ε, ut ἀλήθω
 ἤληκα κοινῶς. καὶ ἀλήλεκά ἀπικῶς. ὠινῶ, ut ἐρωτῶ, ἠρώτικα κοινῶς
 ἐρηρότηκα ἀπικῶς. Si fuerit diphthongus ε̄. uel εῦ. uel οἰ. uel οῦ. εἴ
 quidē abiicit̄. ut ἀλέφω. ἠλειφα. ἀλήλυφα. ἐρήρικα τῆ ἀπὸ τοῦ
 ἐρείδω non abiicit̄, ne coincidat cum hoc p̄τῶ ἐρήρικα. cui⁹ the-
 ma ē ἐρίζω διὰ τοῦ ἰ. qđ cōtendo significat. hoc idem facit & ei⁹
 preteritum mediū, & passiuū, ut ἠρείδα ἐρήριδα. ἠρέισμαι.
 ἐρήρισμαι. ἐρηρέδα τῶ uero tertia persona pluralis ἰωνικῶς. ἀπὸ τοῦ
 ἐρήρισαι tertia singulari ἀπικῶς corripit tertiā nō ē sed τ̄abiicit̄
 do cōtra regulā iā dictā, qđ factū ē, atticorū more, sed ἰονū. εὔ
 abiicit̄, ut ἐλεύθω. ἤλευκα. ἐλήλυκα. καὶ μέσος ἐλήλυθα. οἰ uero abiί-
 cit̄. ut ἐτοιμάζω. ἠτοίμακα ἐτητόμακα. At οὔ abiicit̄ ῦ. ut ἀκούω. ἠ-
 κουκα ἀκήκοα. καὶ μέσος ἀκήκοα. interdum uero dores in huiusmo-
 di preteritis atticis tertiā natura longam seruant. ut ὄρω ὄρησα
 ὠρηκα ὄωρηκα. ἀλήλιμμαι etiam: qđ ab ἠλειμμαι preterito cōi fit.
 cuius thema est ἀλέφομαι tertiā hēt productā, nō τῆ diphthōgo
 εῦ ex ea abiēctū sit ε, sed positione, qm̄ nō licuit ullo mō abiicere
 μ. cōsonātem q̄ extremā syllabā p̄cedit, cū sit de eius formalī es-
 sentia qđ qđē accidit oibus passiuīs ptis, q̄ aἰ μ̄ finalē, aliqua, z
 hnt cōsonātem, ἀλάημαι uero, & ἀκάχμαι xolica sunt et p̄ntis
 ptis uerborū in μι. ut eorū testatur p̄icipia. hoc ē ἀλαλήμδος, &
 ἀκαχήμεδος, q̄ accētū hnt i aἰpenultima. sicut τιβέμδος ἀπὸ τοῦ τ̄
 εἰμαι ἀλαλύνημαι εἰ, ut quibusdā placet p̄ntis ptis ē. Sed de his in

tractatu uerborum i mi pleni⁹ dicitur. Sciēdū est et quādo pñs incipit a λ, siue μ, atticos abiciētes primū λ, siue primū μ, & iterponentes i facere pprīum pñm. ut λείβω λείβω κοινῶς, καὶ εἰ λείβω ἀπὶ κῶς. μέτρομαι μέτρομαι κοινῶς, καὶ εἰ μέτρομαι ἀπὶ κῶς.

Ετετύφειν fit a τετύφα pτόperfecto, extrema in εἶν mutata, sicut in prio tractatu dictū ē. Sed hoc in loco illud annotādū ē q̄ quem admodū atticī faciūt pprīū pñm pfectū actiuū, mediū, & passiuū qñcūq; uerba incipiūt ab aliqua mutabiliū uocaliū hoc ē, α, ε, & ο. eodē mō faciūt & pñm plusq̄ pfectū eorūde uerborum, augētes isup pñcipalē uocalē, q̄ semp in pτόperfecto attico corripit. qm̄ regula est q̄ uerba a breui uocali incipiētia i pτόplusq̄ pfecto attico tēpore augēt. ut ἀγνόχα ἠγνόχων, δρώρυχα ὠρώρυχων. ἀκήκοα ἠκήκοεν. ἐξίπριε ἐλήλυθα, καὶ μέσος ἐλήλυθα q̄ ἐληλύκειν, & ἐληλύθειν facit absq; augmento. Ἐξίπριε ἐτέλωπιν ἀπὸ τοῦ ἔολωπα. & ἐώργειν ἀπὸ τοῦ ἔοργα. & ἐώκειν ἀπὸ τοῦ ἔοικα. τρωπῆ τοῦ οἰκιστοῦ μικροῦ εἰς ὠμέγα, καὶ τοῦ ἰσογονηγραμίδου, quorū prima corripit. media uero pducit καθ' ὑπερβίβασμόν τοῦ χρόνου, hoc ē p transitionē tēporis πᾶ ἠόλωπιν & ἠόργειν. & ἠοίκειν dicēdū fuerat p̄; antiquorū p̄ceptio nē. Hoc et aduertēdū ē iōnes dissolūetes εἰ diphthogū pñā psona i εἶα & abiciētes ν, ἐτετύφειν dicitur, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν. & ἠδία ἀπὸ τοῦ ἠδεν. Ἰλιάδος ἐἠδία μὲν παρ' ὅτε πρόφρων δαναοῖσιν ἀμυνεν. & ἐπεποίησα. ἀπὸ τοῦ ἐπεποίηειν. Δ. δ. τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλινα πεποίησα πασῶν ἐπιθύνη. At in tertia persona dissolūentes εἰ duo εἰ ἐτετύφει dicitur ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει. & ἐπεποίηει. ἀπὸ τοῦ ἐπεποίηθει & ἠδία ἀπὸ τοῦ ἠδεν. Ἰλιάδος β. ἠδία παρ' ἑκατὰ θυμὸν ἀδελφὸν ὡς ἐπονείτω. & Ἰλιάδος σ. οὐδέ τις ἄλλος ἠδεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. Cur aut abiciatur ν in prima psona: hac assignat ratio. Nam α ἀποσικόν, ἢ ἀποβλητικόν ἐστὶ τοῦ ν. hoc est abiectionum nisi dictio ex declinatione in ν. desinat. ut ἡμοῦσα. τὴν μοῦσαν. ἔτυφα ἔτυφον. tertia persona pluralis pñi aoristi. Sed de his q̄ patiūtur

& ubi nulla ratio inflexionis in $\bar{\nu}$ cogit desinere oino illud abii
 cit. ut ξέρην ξέρεια. solutioe $\bar{\eta}$ in $\bar{\epsilon}\alpha$. sic τετύφειν τετύφεια. Dissol-
 uunt qdem $\bar{\epsilon}$ diphthogū in $\bar{\epsilon}\alpha$ in prima psona: cū $\bar{\alpha}$ sit formati-
 ua lra pma psona, ut τετύφα. ἔτυφα. At in tertia psona i duo $\bar{\epsilon}$
 qm̄ est formatiua lra tertia psona, ut ἔτυπῃ. τετύφε. ἔτυφε. Lo-
 quor de itegris dictionib⁹. nā εἰ βόα ex synxresi ε, ἀπὸ τοῦ εἰ βόαι.
 Attici uero cōtrahētes ε̄ & $\bar{\alpha}$ in $\bar{\eta}$ in pria psona, & duo ε̄ ε̄ in $\bar{\eta}$
 in tertia dicūt τετύφην ἐγώ, & τετύφην ἐκείνος, αὐτὶ τοῦ ετετύφειν
 ἐγώ. & ετετύφει ἐκείνος. sicut ἐκεχίνην ἐγώ, & ἐκεχίνην ἐκείνος. ὡς
 παρ' ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνέῃσι. ὅτε δὴ κεχίνην προσδοκῶν γοι αἰχύλον. ἀπ-
 τί τ' ἐκεχίνην ἐγώ προσδοκῶν. Sic ἦ δὴ ἐγώ. καὶ ἦ δὴ ἐκείνος. λιᾶδος $\bar{\alpha}$.
 δς ἦ δὴ πᾶτ' ἔόντα. πᾶτ' ἔσθ' ἰδρα. αὐτὶ τοῦ ἦ δει tertia psona. In qb⁹
 nulla uidetur ratio cur extremæ syllabæ τα; primæ q̄ tertiæ τ̄ sit
 subscribēdū et si i qbusdā codicib⁹ inueniat, qd̄ scriptorū errore
 arbitror potī accidisse, q̄ ulla ratione. Eustathi⁹ τῆ ἐν τῷ τ̄ τῆς δ/
 δυναείας sup his differēs tradit ἦ δεια fieri ἐκ τοῦ ἦ δὴ ἀπικῶς nō ἀτ
 ἐκ τοῦ ἦ δειν κοινῶς cuius uerba hæc sūt. Non simpliciter ex iis q̄
 sūt ἦ δειν, & ἐπεποιήκειν, & similia p solutionē ἦ δεια & ἐπεποιή-
 κεια facta eē. sed ex atticis hoc ē ἦ δὴ & ἐπεποιήκη, q̄ ab eis uideli-
 cet ἦ δειν, & ἐπεποιήκειν facta sūt. tradit. n. heraclides atticos ta-
 lia ptā plusq̄ perfecta i $\bar{\eta}$ solo terminare dicētes ἦ δὴ. ἐπεποιήκη. ἐνε-
 ποιήκη. Et sic ait Panæti⁹ scripturas hēre apud platonē. & thucydī-
 des hūi usmōi cōsuetudine attica usus ē. & has diuisiones ex his
 dicit iones, pprie, pferre ἦ δεια dicētes, resolutionē $\bar{\eta}$ in $\bar{\epsilon}\alpha$. hæc Eusta-
 thi⁹. Sed utcūq; accipere uouerim⁹ siue ex solutionē crasi; fieri ἦ-
 δεια ἦ δὴ. siue ex crasi solutionē ἦ δὴ ἦ δεια, apparet i nullo mō ex-
 tremæ syllabæ subscribēdū eē. At i pma syllaba hui⁹ pti ἦ δὴ sub-
 scribit̄ i atticorū more, q̄ ē ptoz i $\bar{\eta}$ mutare cōsueuerūt siue solū,
 siue i diph. ut ἐδυναμένη ἠδυναμένη βουλόμην. ἠβουλόμην, sic ἐδειν
 ἦ δειν. τρωπῆ τοῦ ε̄ ε̄ς $\bar{\eta}$, καὶ τοῦ τ̄ ὑπογεγραμμένον. ὅθεν ἦ δὴ. Dores ε̄

VERB.

has tertias personas per h̄ enūtiare cōsueverūt. θεός. ἐν νομῆσι. καὶ
 πῶκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁ πῶπην, αὐτὶ τοῦ ὁ πῶπαι. Secun-
 da persona ἐτετύφει. Tertia ἐτετύφει κοινῶς. καὶ ἐτετύφη ἀπικῶς
 καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφει ἰωνικῶς. Ἔδουκα. ἐτετύφειτο. ἐτετυφεί-
 τη. Ἔπλη. ἐτετύφειτο κοινῶς καὶ ἐτετύφειμεν δωρικῶς. ἐτετύφει-
 τε. ἐτετύφεισα κοινῶς. καὶ ἐτετύφεισα ἀπικῶς, καὶ δωρικῶς, ὡς ἡ δὲ
 σαμ.

Γ' ἄριστος πρῶτος.

Ε' τυφα a futuro sit. ὡ ἰν ᾧ mutato, ac ē cōi augmēto syllabico pre-
 posito, seruata ēt eiūsdē futuri cōsonāte aḥ ᾧ finalē, ut τυφῶ τυ-
 φῶ ἔτυφα. Exciipiunt εἴπα ἀπὸ τοῦ ἔπω. & ἤνεγκα ἀπὸ ἔνεγκω,
 qm̄ non seruāt futuri cōsonātes. nā enūtiādī fuerāt alter p φ, ut
 ἔφω εἴφα. alter uero p ξ. ut ἐνέγξω ἤνεγξα. Exciipiūtur & ἔθηκα ἀπὸ
 τοῦ τίθημι. & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι. & ἦκα ἀπὸ τοῦ ἵημι qd̄ mitto
 significat, qui quidē aoristī licet enuntiandī fuerāt p cōsonātez
 suos futuroz, hoc ē σ, ut ἔθησα. ἔδωσα. ἦσα ἰν usu tñ hñtur per κ.
 nec uariāt nisi i idicatiuo. ab εἴπα tñ sit εἴπον εἰπάτω, ἢ προσα-
 κτικὸν sicut ab ἔτυφα τυφόν τυφάτω. Δ. γ. οἱ δ' ἄλλοι μένεντ' αὐτοῦ
 ἀολλέες, εἴπατε δ' εἴσω δμῶσι. καὶ ἡσίοδος, ἐν θεογονίᾳ εἴπατε δ' ὄς
 τὰ πρῶτα θεοί. καὶ γαῖα γέγοντο. & εἴπας εἴπατος. καὶ εἰπάμην μέ-
 σος. Ἐῶ. unde ἀπειπάμην. ἀπειπάτο. καλλιμαχος. οὐ δὲ γὰρ ἔπω
 πῶ ἀκλαυτεῖ πῶ βωμὸν ἀπειπάτο κυκλώσασθαι. ab ἤνεγκα uero
 ἤνεγκάμην μέσος. Ἐνεγκά. unde ἐνεγκαι ἐνεγκάσω. ἢ προσεκτικὸν qd̄
 his qd̄ duobus aoristis cuenit. qa π. & κ. et si mutæ sint. sunt tñ
 dimidiū cōsonātiuz eorū futuroz, hoc est φ. & ξ. nā φ. uim hēt
 π. & σ. ξ. uero κ. & σ. Herodianus enim dicit ὅτι οἱ φιλάξατες
 καὶ ἡμισυ τοῦ σοιχείου ἐκλίθησαν. εἴπα γὰρ ὄφειλεν εἶναι εἴφα. καὶ
 ἤνεγκα ὄφειλεν εἶναι ἤνεγξα. Hoc idē patitur & ἤνεκα. Ἐῶ ἀπὸ
 τοῦ ἐνείκω. Δ. θ. δ' ὄρα, τὰ οἱ φαίκες ἀμύμονες ἐπὶ δ' ἐνεκαί. καὶ ἢ
 προσεκτικὸν ἐνεκον εἰπάτο. Δ. θ. καὶ χρυσοῖο πάλατον ἐνεκάτε τι-
 μήντης. Vbi aduertēdū pri^o eē ἐνείκω. Deinde ἐνείκω. π λιονασμοῦ

& εἶκον. & εἶλκον. & ἦλθον. & εἶπον. & ἦγον. unde ἦγαγον. longam
 hēnt penultimā tōne principalis. hoc est primæ syllabæ. Nā disyl
 labi existētes eādē habēt & primā & penultimā. At ἔχον πα
 ρενέσει τούσ. pducit penultimā, ἀπο τῆ ἔχω θέματος ἦm aliquos.
 Sed melius ἀπο τῆ χέω χῶ. χήσω. ἔχῃσα. ἔχον. q̄ qdem aorist' est
 ei' thema circūflexū monosyllabu; sit formari tamē potuit. qd'
 medio ptō nō euenit. uñ χῶν χόντος ei' p̄ticipiū. Δ. α. ἀγχι χῶν
 κεφάλην. ἵνα μὴ πευθοίαι οἱ ἄλλοι. & χέ τὸ προσακτικόν, καὶ χέσ προ
 θιέσει τούσ. καὶ μέσος χῶ χέσθω. unde παρὰ χου κύριε. ἴδον uero ra
 tionē penultimæ corripitur, & poeticū; ē. Quædā tamen poly
 syllaba positōne penultimā producunt. quosq; thema quāpiam
 mutata; hēt i ultima, & añ mutā ῥ imutabilē, ut πέρθω. ἔπαρ
 θον. δ' ἔρκω ἔδαρκον. μαρπῶ ἔμαρπῶν. ἔπραθον uero & ἔδρακον poeti
 ca sunt. κατὰ μετάθεσιν. his adiungit ἦνεγκον licet ῥ nō hēat añ mu
 tā. & ἔπεφνον ἔπληγον etiā quod penultimā habet pductā diffe
 rentiæ causa. ἔπληγον enim ad corpus refertur. ἔπληγον uero ad
 animam. In circūflexis autem uerbis corripit penultimam. Se
 cundus aoristus quādoq; thema solam consonantem hēt
 ante ῶ finalem, ut κῆν τῶ ἔκῆν τῶν. πεσῶ ἔπεσον. excipiuntur δου
 τῶ ἔδοθον. εὐρῶ εὐρον. Quando autem thema duas habet con
 sonantes, penultimā positōne producit. ut χραισμῶ ἔχραισ
 μοι. ἄλιθῶ ἔλιθον. βλασῶ ἔβλασον. ἀλακῶ ἔλακον. ἄμαρτῶ ἔμαρ
 τον. ἢ μβροτον uero mutatione ᾱ in ῶ, & transpositione ῥ, & inter
 positioe β. inter μ, & ῥ, cum modo nullo coherere possint in
 eadē dictione, corripit penultimam. Quando autem corripit
 penultimā secūdi aoristi: & quæ in quas mutētur in prio tracta
 tu satis dictū est. Sed aduerteneū est uerba in ῶ purum desinen
 tia si in penultimā habuerint aut εῦ, aut οῦ, nequaquam formare
 posse neq; mediū ptm̄, neq; ἦm aonstū, preter ἀκούω, cuius me
 diū ptm̄ est ἦκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀπικῶς. Secundus aoristus

ἦκοον, ut quibusdā placet. Videt tñ nō posse recte formari huiusmodi aoristus ἦκοον. quibusdā regulis inter se pugnantibus, quae huiusmodi sunt. τὰ εἰς ᾧ λήγοντα ῥήματα τῆ εὐ, ἢ οὐ διφθόγγῳ παρὰ ληγόμενα μέσον παρὰ κεί μδμον οὐ ποιεῖ, οἷον βασιλεύω ἰω πείω. δουλεύω. κρούω. πλὴν τοῦ ἀκούω. ὃ δὲν μέσος παρὰ. ἦκουα. κει ἀπικῶς ἀπὸ πρῶ. κει πῶς μέσου παρὰ κει μδμου ὄντος ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἔστι, ἔπειθ ἢ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τοῦ ὄν ἐχει γὰρ σύμφωνον τοῦ μέσου παρὰ κει μδμου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντος ἀπὲρ λειπεν ὁ δεύτερος ἀόριστος. κει εἰ περὶ ἢ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀπὲρ βραχέως παρὰ λήγειαι. κει εἰ γένετο, ἦκοον ἀφαιρεῖται μακρόν, ὃ περ ἀτοπον. id est. Verba in ᾧ de finentia per εὐ diphthongum, aut οὐ penultimam hñtia puñ me dium nō faciunt. ut βασιλεύω, ἰω πείω. δουλεύω. preteret ἀκούω. un de puñ mediū ἦκουα, & attice. ἀκήκοα. Et quomodo existere ptō Secūdus aoristus nō extat. Quoniam secūdus aoristus mediū preteriti cōsonātem añ ὄν hēt, medio aut ptō nō habēte, sed pure prelato. Secūdus deest aoristus. Etiā qa secūdus aorist⁹ penultimā semp corripit, et si fieret, ἦκοον eadem pducta esse deberet. sicut ἦκουα. qd̄ absurdū est. Inuenit tamen ἐπῶον β. unde ἐπῶον. κει ἀνεπῶον. β. παθητικὸς ἐν σὺνηθείᾳ id est in usu, cuius puñ mediū. hoc ἔπῶον, ἐκ τοῦ πῶον, absq; cōsonāte pure pfect p ᾧ scilicet diphthongu, qua soluta Secūdus aoristus ᾧ solū admisit. Scda psona a pria singli fit ὄν in ες mutata ἔτυπον ἔτυπε. Tertia ἔτυπε. et alia q̄pti imperfecti formationē oino sequūtur. ᾱ Tυφωα τυφῶ presentī fit, idē hñs pncipiū, qd̄ qdē nō oib⁹ accidit uerbis. Nā θρέψω. & θρέξω p θ. scribūt, & si illoꝝ themata τ. hēant ἀτίστοιχῶ εἰ⁹. ut τρέψω, & τρέχω. Sciēdū tñ hæc quoq; p θ. scribenda fuisse. θρέψω, & θρέχω. Sed quia regula est ὅτι οὐδέποτε δισύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρήσει τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀφχο. ὀδῆς ἀπὸ δασείως κει τῆς δευτέρας ἀπὸ δασείως. id est qd̄ nulla dictio d. syllaba sit i usu cui⁹ prior syllaba incipiat a crassa,

altera quoque a crassa principiū hēat, p̄pterea cantum est ut prior
 crassa in p̄nti īpropria tenuē, mutata sit, sed ī futuro seruata quā
 uis p̄ sequat̄ qd̄ crassuz sp̄m̄ uidet̄ h̄re. Sed de eo regula est ut cū
 crassis crassum sit, cū tenuib⁹ tenuē. Excipit̄ etiā ἔξω. ἀπό τ̄ ἔχω
 quod aspirat̄ ad differentiā ἔξω aduerbiū loci s̄m̄ aliquos. At eu
 stathius. ἐν τῷ τῆς ὀδυσσεύς eadē uicē tōne in hoc uerbo ἔχω q̄
 uisum⁹ in τρέφω & τρέχω. qd̄ heraclidæ auctoritate confirmat
 dicens. φησὶ γὰρ ὁ βαθύς Ἡρακλείδης ἐν τῷ ἔχω δασύ ἦν γὰρ ἔ. ἐπιλάθῃ
 δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ. διὸ ἐδασήθη ὁ ἔξω μέλλον διδάσκων ἀπο
 τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεῶσι πνευμάτων ἀρχιῶται τοὺς μέλλοντας. Hoc
 est. Dicit enim profundus heraclides in ἔχω aspiratum erat ἔ, sed
 tenue factum fuit ob illationem χ ἵcircō aspiratum est ἔξω futu
 rum docens ab eisdem spir̄itibus cum presentibus incipere futu
 ra, Ante ὦ. φ. hēt futuz cū primæ sit cōiugatiōis graui tonorū in
 quo est σ potestate: qm̄ oē futuz cuiusuis cōiugatiōis hāc appe
 tit cōsonātem, & eam uel actu, uel potestate hēt ut λέγω λέξω.
 πείθω πείσω. φράζω φράσω. ἀκούω ἀκούσω. Excipiunt̄ uerba quæ
 cōiugatiōis, quoz futuz in ὦ desinēs circūflexū p̄ eadē imutabilē
 p̄ntis enūtiatur, ut φάλλω. μέλω. φάλλω. νέμω. νέμω. φάινω. φαίω. παίω.
 παίω. παίω. Aeoles tñ cōsueuerūt. & cū σ. & accētū acuto in penul
 tima hoc idē futuz proferte, ut φάλλω. παίρω. παίρω. ἀπό τοῦ ὄρω.
 ἴgitur μένω μένω. & κρινῶ κρινῶ. Sed cōmuniter in usu non sunt
 ob difficile enūtiatiōnē. multa tñ huiusmodi futura apud poe
 tas inueniunt̄. Dores uero futuz quoque tam actiuum q̄ mediū
 uerborum alias cōiugatiōnum circūflectūt non solum graui
 tonoz. uerū etiā circūflexoz, & terminatoz in μ̄. ut τυφῶ. πλε
 ξῶ. πεισοῦμαι. εἰσοῦμαι. unde πεισοῦμαι. εἰσοῦμαι. τρωπῆ τῆς οὔ. εἰς εὔ
 ὄς ἀλῶ ἀλοῦμαι. ἀλεύμαι. κατ' ἀναλογίαν. At in subinnc̄tuo modo
 hæc eadē accentu graui euuntiant. ut εἰάν τυφῶ. εἰάν πλέξω. Vbi
 aduertendum est dores uertere ὦ diph. aliquando in ὦ. & hoc in

nominibus cum diphthogus nō sit ex synaresi, ut *μούσα μάσα*.
βουκόλος βωκόλος. Aliqñ aut̄ in *οι*. quod participiis foemininis gra-
 uitonox pñtis tēporis euenit. ut *τύπῳι σα τύπῳια*. *γελάουσα γε-
 λάουσα*. Nonnunq̄ uero in *ευ*, cū ex synaresi sit diphthongus. ut
δημοθένης δημοθένους δημοθένους. ποιέουσα ποιούσα ποιούσα. Eo-
 dem modo & in uerbis circumflexis, ut *δρχέονται δρχύνται δρ-
 χεύνται*. & i mediis futuris indicatiui modi, ut *κείσομαι κείσομαι*.
κείσομαι κείσομαι. *άσομαι άσομαι*. *άσομαι άσομαι*. & alia. Nec me fugit quol-
 dam esse qui asserant hæc eadem etiã in modo Subiunctiuo cir-
 cunflexi, & per *ει* diphthogum scribi adducentes illud theocri-
 τί, *μήμεν λωβασθε* τὰς ἀμπέλους. sic enim illi legunt quibus ne-
 quaq̄ adhereo, cum presertim in pluribus uetustissimis codici-
 bus *λωβάσθητε* *προπροξυτόνως* scriptum inuenerim *έπὸ τοῦ ἐάν*
λωβήσωμαι. *τροπῆ τοῦ ἢ εἰς ᾱ λωβάσωμαι*. *λωβάσθη*. *λωβάσθηται*. qđ
 & in antiquis theocriti comētariis super illud *αἰθῆς δ' ὅπως εἰσῆθη* *θη-
 μήδεος ἄσωνι οἷσα*. sic legimus. ἡ δὲ εἰσῆτιν ἐπειρωσῶσι. ἀλλ' ἀ-
 μαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ἐρημάτων δμοίως ἐμῖν προφέρου-
 σι. ἐάν εἰσῶμαι. εἰσῆθη. εἰσῆθηται, *έπὸ τῆς ἐάν εἰσῶμαι*. *τροπῆ τοῦ ἢ εἰς*
ᾱ δωρικῶς. καὶ τὰ δμοία. Attici quoq; i uerbis terminatis in *ξα* gra-
 uitonis polysyllabis i natura breue hñtib. abiecto *σ* circumfle-
 xum faciunt futurę tā actiuū q̄ mediū. ut *νομίζω* *νομίσω κοινῶς*.
καὶ νομιῶ ἀπικῶς. *βαδίζομαι*. *βαδίσομαι*. *κοινῶς καὶ βαδιοῦμαι ἀπ-*
ικῶς. Penultimã etiã hēt futurū equalē tpe cū pñti, aut maiore
 nunq̄ uero minorē. Excipiūt *πνίγω πνίξω*. & *εἰρύκω εἰρύξω*. & *τύχω*
τύξω. quorū penultima pñtis est natura lōga. futuri uero penultī-
 ma positione tantū. Excipiunt̄ uerba quintæ cōiugatiōis, q̄ pe-
 nultimã futuri corrīpiūt cū aut alterā imutabilē abiiciāt ut *φάλλω*
φάλλω. *δάμνω δάμνω*. aut i diphthogū. ut *χάινω*. *χάινω*. *κείρω κεί-*
ρώ. Sunt & quæ cōtrañū patiuntur, ut *πλέω πλεύσω*. *ρέω ρεύσω*.
πνέω πνεύσω. quorū futurū assumit̄ ab antiquis positionib; hoc

est πλεύω, ῥεύω, πνεύω. Etia annotant καίω καύσω. & κλαίω κλαύσω. quorū penultima pñtis ē aī diphthōgus. futuri uero. αῖ. Quo in loco sciendū est καύσω. & κλαύσω deolica esse. καύω enim. & κλαύω xoles dicūt, nō tñ in oibus hoc faciunt. sed in his tñ in qbus iuenerint aliquid atticos detraxisse. quēadmodum ἀπὸ τοῦ καίω κάω. & κλαύω κλάω dixerūt. subtracto ἱ hac igit̄ xoles καίω dicunt. & κλαύω πλεονασμῶ τούτῳ. futuri uero καύσω. & κλαύσω. Hoc aut̄ in δάω. & πάω non faciunt. cū apud atticos nec δάω. nec πάω iuenerit. Sciendū est et̄ oia futura pares habere syllabas cū pñtibz suis, nō plures. neq; pauciores ut τύπω. & τύπω. ἀκούω ἀκούσω. Et si qua iuueniātur quæ uident hñe plures syllabas, aut pauciores quibusdam suis pñtibz. Aduertēduū ē qd ea nō sūt eorū futura. sed aliorū. ut θελήσω. μελήσω. δφειλήσω. βουλήσω & alia hmōi. quæ uident eē futura eorū quæ sunt θέλω. μέλω. δφείλω. βούλω per unū λ. sed nō sūt, uerū illoz q̄ sunt θελέω. μελέω. δφειλέω. βουλέω. unde θελώ. μελώ. δφειλώ. βουλώ circūflexa, quæ attici grauitona fecerūt. θέλω. μέλω. & c. ποιήσω quorū & βοήσω. & χερσώσω & alia hmōi. nō sūt a circūflexis ποιῶ. βοῶ. χερσῶ. sed ab eorum perfectis, q̄ sūt trisyllaba ποιέω. βοάω. χερσάω. Sic et̄ τυπῆσω apud aristophanē ἐν νεφέλαις. τὴν μητερῶ πτερ. κέμ σε τυπῆσω. ἀπὸ τῆ τυπῆω ὤ. θήσω quorū & ῥήσω. & δῶσω pauiores uidentur habere syllabas pñtibz suis. sed nō hñt, qd non existūt ab eis quæ sūt τίθημι. ἴσημι. δίδωμι. q̄ annumerata reduplicatione trisyllaba sunt, sed a primitiuis horū θέω scilicet. & ῥάω. & δῶω, ut suo loco plani ὀndet, αἰξω quorū. & ἀλέξω. & ἔλω attica sūt themata & grauitona. q̄ qdē s̄m regulā cōem circūflectūtur. Nā uerba ἔλω. & ἔξω desinetia circūflectūt. ut διἔλω. γιἔλω. κεινοδῶξω. φιλοδοξῶ. αἰξῶ ἀλέξω. ἔλω. αἰξῶ uero & ἀλέξω. & ἔλω atticorum more ex circūflexis grauitona facta sūt. Futura tñ sūt nō ab atticis grauitonis sed ab his q̄ synaresim patiunt. ut αἰξέω ὤ. αἰξήσω. ἀλέξέω ὤ. ἀλ

ξήσω. ἐφέω ὤ. ἐψήσω. Cōsonātes autē futuri hęc sūt, ϕ. ξ. σ. λ. μ. ν. ρ.
 ¶ Solet autē quærī cur in prima cōiugatiōe futuri hęc sūt ϕ. In secun-
 da ξ. In tertiā σ. In quarta indifferēs sit. In quinta imutabiles. Et
 in sexta etiā σ. Dicēdam. Præsens p̄portione hęc ad gtm̄ noiuꝫ.
 Futuri uero ad ntm̄. Nā cū ntūs enūciat̄ p̄ ϕ. gtm̄s declinat̄ aut
 per β aut per τ. aut p̄ φ. ut ἄρα ϕ. ἄρα βος. κύκλω ϕ κύκλωπος. κίνυ ϕ.
 κίνυφος. Sic in prima cōiugatiōe, p̄sens cū p̄portione hęc ad
 gtm̄ effert̄, aut per β. aut p̄ τ. aut p̄ φ. aut p̄ τ̄. ut λείβω. τέρτω.
 γράφω. τύπτω. Futuri uero p̄ ϕ. cū sit ntō p̄portiatū λεύω. τέρτω
 γράφω. τύπτω. Nam ϕ p̄tate cōplectitur β. τ. φ. & σ. Rursus Quā
 docūq; ntūs effertur p̄ ξ. tūc gtm̄s p̄ γ. aut κ. aut χ. aut κγ declina-
 tar τέπιξ τέπιγος. φοίνεξ φοίνικος. ὄνυξ ὄνυχος. ἀταξ ἀτακτος. huiꝫ gra-
 tia qñcunq; p̄ns. per γ. uel κ. uel χ. uel κγ enuntiat̄ futuri per ξ ef-
 fertur, ut λέγω λέξω. κλέκω κλέξω. βρέχω βρέξω. τίκω τέξω. ξ. n.
 uirtute comprehendit γ. κ. χ. & σ. Etiam quādocūq; nominati-
 uus per σ effertur. & imparibus syllabis declinat̄ tūc gtm̄s p̄ δ.
 aut θ. aut τ. aut p̄ ος p̄ns enūciat̄, ut πάρις παρίδος. ὄρνις ὄρνιθος. λά-
 χης λάχηςτος. βότρυς βρότρυτος. huiꝫ gratia quoties p̄sens δ. aut
 θ. aut τ. aut ω purum habet sicut in sexta cōiugatiōe, tunc fu-
 turi p̄ σ effertur. ut ἄδω ἄσω. πείνω πείσω. πέτω πέσω. ἀκούω ἀκού-
 σω. Imparibus syllabis dictū est propter κοχλίας κοχλίου. & καλός
 καλοῦ. in his enim & similibus nominatiuus effert̄ p̄ σ. At gtm̄s
 neq; p̄ δ neq; p̄ θ. neq; p̄ τ. neq; p̄ ος p̄ns enūciat̄, qm̄ non impari-
 bus syllabis sed paribus declinat̄. In quarta uero cōiugatiōe fu-
 turum nunc σ habet nūc ξ, sed de hoc satis dictū est supra. At in
 quinta, quæ ex quattuor cōstat imutabilibus eadē est p̄portio futu-
 ri ad ntm̄, quæ ē p̄ntis ad gtm̄ qm̄ ubiq; eedē seruantur imutabi-
 les. ut μένων μένοτος. ἦτορ ἦτορος. Sic μένω. μενῶ. σπέρω σπερῶ quā
 ob rem ἀμετάβολα. hoc est immutabiles appellata sunt.

¶ μέλλων δέωτερος.

VER.

SECUNDUM futurū τυωδ. fit a Secundo Aoristo, abiecto augmen-
to, & extrema in ω circumflexū mutata, eadēq; penultima uoca-
li, ac eius consonāte quæ figuratiua cōiugatiōis est, omnino ser-
uatis, ut τύτω ε' τυων. τυωδ. παρω. ε' παρων. παρωδ. Secunda p-
sona τυωεις. Tertia τυωει. ¶ δυικα τυωειτον. τυωειτον. a secun-
da plurali τε in τον conuersa. ¶ ωλη. Prima persona a prima sin-
gulari ω in ου diph. & adiuncta μεν syllaba τυωδ τυωουμεν. Secda
a prima plurali ου in ει. & μεν in τε mutatis τυωειτε. Tertia etiaz
a prima plurali. μεν in σι conuersa. τυωουσι. accentu circumflexo
ubiq; seruato.

¶ Formationes alioꝝ modorum Verbi actiui.

AD formationem τεποꝝ omnium alioꝝ modorum aduertendu;
est primo, pns & ptm imperfectū declinari simul, ptm pfectum
& ptm plusq; pfectum simul. Que τεπορα in modo indicatiuo di-
stincta sunt. ut supra patuit. Secundo. Omnia preterita tempo-
ra hoc est παρωχη μενους in his modis abiicere augmentum siue
temporale si, siue syllabicū sicut & participia. & simile pnti indi-
catiui principiū habere, dempto ptō pfecto, & paulopost futu-
ro, q̄ in oibus modis & participiis propriū seruant augmētum.

¶ παρωχητικα ενεργητικα ενεσως και ενεσως.

Τύτωι. τυωιτω. ¶ δυικα. τυωιετον. τυωιετων. ¶ ωλη. τυωιετε. τυ-
ωιετωσα. Quo in loco sciendum est secundā personā impera-
tiuoꝝ actiuoꝝ oium extremā corripere syllabam, nisi fiat synare-
sis. quā tertia pducit, & per ω magnum scribitur. In plurali uero
tertiam psonam extremā corripere, & producere penultima; ut
τυωιετωσα. και ατικως τυωιόντων ad similitudinē gti pluralis
eius participii. οι τυωιόντες τών τυωιόντων.

παρ. και Γετυφε. a tertia persona pti pfecti actiui. nulla mutatiōe fa-
cta. Tertia a secda fit adiuncta, τω. τετυφετω. ¶ δυικα τετυφετον.
τετυφετων. ¶ ωλη. τετυφετε. τετυφετωσα.

Ἐὰν τὴν ᾱ τertia p̄sona singulari ἔτυφε, extrema in ον cōuerfa, τὸ
 τ̄ in esse debuerat. At syracusanor̄ cōsuetudo obtinuit, ut in ον
 potiusq̄ in ἔ enūtiaretur, illi enī ἔ in ον uertētes faciunt, secūdam
 p̄sonam imperatiuor̄ actiuor̄, ut λάβε λάβον, ἀνελε ἀνελον, sic τὴν
 τὴν. Tertia p̄sona τυφάτω, quae in analogiam imperatiuorum
 in ἔ desinentiū διὰ τοῦ ἐτῶ formanda fuerat. Sed q̄a primus Aor̄i-
 stus natura ubiq̄ appetit ἄ, ut ἔτυφα, τυφας τυφαντος, τυφαιμι,
 propterea & imperatiuus p̄ ᾱ potiusq̄ per ἔ enuntiaur.

Γ δὲ ἰκὰ τυφάτον, τυφάτων. Γ ωλη, τυφάτε, τυφάτωσαν, καὶ ἀπικῶς
 τυφάντων. Inuenitur t̄h̄ apud poetas ὅσις ἀιτί τοῦ κόμισον, & ἄξε
 ἀντί τοῦ ἄγε, & similia, quae & si h̄nt cōsonantem primi aor̄isti nī
 hilominus p̄ntis tp̄is sunt. Nam multa uerba sunt quae a futuro
 ad p̄ns deducunt & eius seruāt consonāre quēadmodum & pri-
 mus aor̄istus, & nō nisi usq̄ ad p̄t̄m̄ imperfectum uariatur, nec ul-
 lius sunt cōiugatiōis, cū p̄ cōsonātē futuri efferant̄ in presenti, ut
 δύω, ἔξ δύσω, δένεως δύσω, δύσεις, δύσει, παρατατικὸς ἔδυσον,
 σε, δ μέσος ἔδυσόμην, ἔδύσου, ἔδύσετο, δδυσείας γ, δύσειτο, ἠέλι-
 ος, σκιών τότε π̄ασαι ἀγαί, ὄρω, ἔξ ὄρω αἰολικῶς, δένεως, ὄρω,
 δ ἔξ ὄρω, ὄρων, σε, δ μέσος, ὄρσομην, ὄρσου, καὶ ἄρσοιωνικῶς, γὼ π̄ρω
 σακτικὸν ὄρσου καὶ ὄρσο, λ, π, ὄρσοιογενές πατρὸς κλεις, οἶω γὼ κομί-
 ζω ἄχρησον, δ μέλλων οἶσω, δένεως οἶσω, δ παρατατικὸς οἶσον οἶσε,
 οἶσε, γὼ π̄ρω σακτικὸν οἶσε οἶσέτω, ἀντί τοῦ κόμιζον, fer, Δ, χ, οἶσε θε-
 εῖον γρ̄η, ἠκακὸν ἄκος, οἶσε δέμοι π̄ρω, καὶ λ, τ, τὰ δέδωρα ἀναξ ἀνδρῶν
 ἀγαμέμνων οἶσέτω εἰς μέσων ἀγορ̄ην, ἄγω, δ ἔξ ἄγω, δένεως, ἄγω, δ πα-
 ρατατικῶς ἤξον, ξες, ξε, γὼ π̄ρω σακτικὸν, ἄξε ἄξέτω, λ, γ, ἄξετε δὲ π̄ριά-
 μοιο βίην, ὄφρ̄ ὄρκια π̄ισὰ τὰ μνη. Quibusdam tamen placet ut hac
 sint primi aor̄isti per transformationem ον in ἔ, ut οἶσον οἶσε, ἄξον
 ἄξε. Sed his aduersari uiderur horum penultima ἔ scilicet cū pri-
 mus aor̄istus in penultimam ἄ ubiq̄ appetat, non loquor de se-
 cunda persona singulari quae in ον desinit sed de tertia & de his

VER.

quæ secuntur ut ἄξον ἄξάτω. ἄξατον. ἄξάτων. & reliqua

β Τύπε. a tertia psona scđi aoristi. ut ἔτυπε τύπε. τυπέτω. παρξυτόνωσ. Annotátur ab antiquis tres aoristi secundi qui cū pdu cant penultimā contra cōmunem regulam etiam mutauerūt ac centus locum. ut εἰπέ. ἐλάθε. ἐνρέε. λάβε uero, & ἴδε cōiter grauitona sunt. attice uero δέυτονα. ut λαβέ. ἴδέ. Ἰδὺκὰ τύπε τον. τυπέτων. Ἰπλη. τύπετε. τυπέτωσιν. καὶ ἀπικῶσ τυπέτων. Aduertendum ē futuꝝ nō iueniri i mō i peratiuo. nec subiūctiuo. aoristos uero utriusq; habere significationē

Ἰελητικὰ ἐνεργητικὰ.

Optatiuorum uerborum omnium tam actiuorum q̄ passiuorum & mediolorum nec grauitonorum solum. uerum etiam circūflexorum. & desinentiū in μῑ proprium est terminare penultimam in diph. siue propriam siue impropriā. Sed eosꝝ formatio uaria ē. Quare uidere oportet unde & quomodo singula formentur & primum deformatione actiuorum.

Tempora igitur optatiui modi actiuorum fiunt a genitiuis participiorum eorundem tēporuꝝ. extrema in μῑ mutata, & abiecta consonante si in eam penultima participiī desinerit, cuius loco ponitur ἱ uocalis, ut fiat diph. ex penultima uocali, & ἱ addito. Si uero penultima participiī fuerit οῦ diph. mutabitur in οῖ. cum omnino in penultima oporteat diph. esse, cuius ἱ fit subiunctiua uocalis.

Ἰνερωσ. καὶ Ἰνῶσ.

τύποιμι ergo ē a γῆο pticipiī, ut dictū est. τύπων τύπωντος. Scđa psona a prima fit. extrema in σ conuersa τύποις. Tertia a scđa exprūcto σ τύποι. Ἰδὺκὰ Scđa psona a scđa plāli τῆ in τῶν cōuersa τύποιτε. τύποιτον. Tertia a scđa duali extrema in τῆν cōuersa τυποίτην. Ἰπλη. Prima persona pluralis a prima singulari fit extrema i μὲν cōuersa. τύποιμεν. Scđa a prima plāli μὲν i τῆ cōuersa

τυποιτε. Tertia etiā a prima, subtracto μ τυποιεν. Et qm̄ dictu;
est Secūda; p̄sonā singularis numeri a prima fieri. extrema sylla-
ba μ̄ scilicet in σ cōuerfa nouū fortasse uidebitur hoc considerā
tibus. uidelicet uocalē inconsonantē mutatā esse, cum sint natu-
ra diuersa. Vbi sciri uel. m̄ mutatiōem quincufariā inueniri. κα-
τὰ πάθος. hoc est p̄ passionem, ut ἐλαφοβόλος ἐλαφιβόλος. τρωπῆ
τοῦ ἔϊς ἢ. κατὰ παραγωγὴν. hoc est per deriuationem, ut λέγω λό-
γος. τρέχω τροχός. τρωπῆ τοῦ ἔϊς ὁ. κατὰ διάλεκτον. hoc est p̄ lin-
guarum proprietatem, ut ἡδύδδύ. τρωπῆ τοῦ ἢ εἰς ἄδωρικῶς. ὄνει-
ρος ὄνοιρος. τρωπῆ τῆς εἰδιφθόγου εἰς τὴν οἰ αἰολικῶς. κατὰ σύνθεσιν. ἰ.
per cōpositionem, ut δικόλογος. κατὰ κλίσιν. hoc est per declinatio-
nem ut ἀνείας ἀνείου. τρωπῆ τῆς ας εἰς οὔ. αἰαντος αἰαντι. τρωπῆ τῆς
τῶς εἰς ἰ. λέγω. λέγεις. τρωπῆ τοῦ ᾠ εἰς εἰς. τίθημι τίθης. τρωπῆ τῆς μῆ
εἰς σ τυποιμαι. τυποῦμεθα τρωπῆ τῆς μᾶ εἰς μεθα. ubi una syllaba in
duas cōuerfa est. & alia hmōi ifinita. Vbi liqdo apparet, & uoca-
les in consonantes. & cōsonantes in uocales κατὰ κλίσιν muta-
tas esse. Nō igitur mirādū in hmōi optatiuis. μῆ in σ mutari qm̄
quidē hoc κατὰ κλίσιν fieri contingit, ut dictum, est. παρ.

Τετύφοιμι. τετύφοις. τετύφοια ḡtō p̄ticipiī τετυφῶς τετυφῶτος τῶς
ἰν μῆ. & adiuncto ἰ penultima. Ἐδύικὰ τετύφοιτον. τετυφῶιτηρ
Ἐπλη. τετύφοιμεν. τετύφοιτε. τετύφοιεν. Ⓐ ᾱ.

Τύψαιμι. τυψάις. τυψάι. a ḡtō p̄ticipiī τυψάς τυψάτος.

Ἐδύικὰ τυψάιτον. τυψάιτην. Ἐπλη. τυψάιμεν. τυψάιτε. τυψάιεν. καὶ
αἰολικῶς τυψεία. τυψείας. τυψείε. Ἐδύικὰ τυψείατον. τυψείατην.

Ἐπλη. τυψείαμεν. τυψείατε τυψείαν. Sed aduertendū est solos xo-
les prima uti persona. hoc est τυψεία. Atticos uero sc̄da, & tertia.
τυψείας. τυψείε. & tertia plurali. τυψείαν. Ⓐ β.

Τυπῶιμι. τυπῶις. τυπῶια ḡnitiuo p̄ticipiī τυπῶν. τυπῶντος. sicut
& p̄fens. Ⓐ ᾱ.

Τύψοιμι. τυψῶις. τυψῶια ḡtō p̄ticipiī. τυψῶν. τυψῶντος. Ⓐ ᾱ.

VERB.

prima positioe μ hñt, ut νέμω. δρέμω. &c. huius gratia θεματικῶν
 merito dici potest. At eorū passiva i extrema syllaba μ hñt κλιτι-
 κὸν τῶν extrinsecus accersitū. ut νέμομαι δρέμομαι. quod theodo-
 sius grāmaticus asserit dicens. κλιτικὸν δὲ μ ἐστὶ τὸ μὴ δὲ κ θέματος
 ἀλλ' ἐκ κλίσεως γενημένον. Τίθημι uero & ἴσθμι, & alia huiusmo-
 di uerba in μι. ac etiam optatiua in μι, ut τύπτοιμι. τετύφοιμι, &
 si per deriuationem μ habeant κλιτικὸν tanq̄ extrinsecus accer-
 situm, ut τίθῶ ὦ. τίθημι, & τύπτοντος τύπτοιμι. non ob hoc sub
 regula iam dicta comprehendí possunt, cum in breuem defināt-
 uocalē, nō aut μετὰ μακρῶς, ut regula expostulat. itaq; ea solum
 uerba q̄ in μῶ aut in μῆν exeūt huiusmodi regulæ subiecta putā-
 tur. Vbi aduertendū μῶ syllabā et si in fine dictionis cōiter pro
 breui hēatur, diphthōgo tñ lōgā esse. T quoq; κλιτικὸν & ipsuz
 appellatī solet quoties p deductionē tertiæ psonæ singlaris pas-
 siuorū extrinsecus sumit̄. ut τύπτομαι τύπτεσθαι. μῶ scilicet i τῶ
 uersā. qđ ideo κλιτικὸν appellat̄, ut a τ qđ θεματικὸν ἐ oino diffe-
 rēs sit, sicut ē i uerbis i τῶ definitib⁹, ut ἀνύτω. φρίπῶ. λίτω. πέ-
 τω. & si hæc duo extrema i usu nō sint. λίτομαι τῆ & πέτομαι fre-
 quētissime utimur. Hoc idē accidit & v. qm̄ ifinitiuū i ναί pti; ha-
 bēt κλιτικὸν ex ipsa deductioe. ut ἐτύθη τυφθῆναι. ἔση σῆναι. pti;
 uero θεματικὸν cū ab ipso themate sit, ut μέναι ἀπὸ τ' ἔμεινα πρὸ τ'
 ἀορίσου, cui⁹ thema ē μένω. & κτείναι ἀπὸ τ' ἔκτεινα πρὸ τ' ἀορίσου
 cui⁹ thema ē κτείνω. &c. Vbi aduertēdū ē q; ifinitiuā hñtia κλι-
 τικὸν neq; diph. hñe i penultia uolūt. qm̄ regula ē. ὅτι τὰ εἰς ναί ἀ-
 παρέμφοτα ἔχοντα τὸ κλιτικὸν οὐ θέλουσι τῆ διφθόγῳ παραλήγε-
 θαι. iccirco i uerbis i μι τρία excipiūt ifinitiuā i ναί, q; p deductioes
 v hñt κλιτικὸν, qm̄ eorū penltia, aduersate reglā iā dicta diphthō-
 go scribit̄. hoc ē εἶναι. δούναι. εἶναι. At ifinitiuā hñtia v θεματικὸν
 hāc nō sequūt regulā, s; idifferēter, & diphthōgū. & monoph-
 thōgū i penultima hēre pñt, ut patet ex κτείναι ἀπὸ τ' κτείνω. &

Q iii

vorheft!

φῆναι ἐπὶ τῷ φάσινω, & hmoí infiniti uis. De his uero q̄ in εἶν exeút
 tā et si illud p̄ deductionē hēnt, ut τύπτει τύπτειν. τύψει τύπειν
 nō ob hoc id κλιτικὸν appellādū cēsem⁹, q̄h̄gdē ḗ his tm̄ q̄ in ναῖ
 defīnūt regula loquitur, cum in huiusmodi infiniti uis v̄ nūc θε-
 ματικόν, nūc κλιτικόν repiāt: qđ nēpe in εἶν defīnētib⁹ nō euenit.
 283 Εἰ τυπόμεν, a prima p̄sona p̄teriti ip̄fecti actiui interiecta μ in-
 ter ὄ & ν. ἔτυπον ἐτυπόμεν. Scđa a tertia fit, exp̄ῦατο τ, ἐτύπει-
 το. ἐτύπειο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τ̄ ἔ καὶ ὄ. εἰς οὐ, fit ἐτύπειο, κοινῶς, καὶ ἐ-
 τύπειν. δωρικῶς, ὡς ἐ λέγο. ἐ λέγου. θεό. ἐν θύρσι θι βούτας μὲν ἐ λέγου, ὡν
 ὁ ἀπόλω ἀνδρὶ ἕοικας. Tertia a p̄ma fit ὄ ἰ ε, & μῆν in τῷ uer̄sis ἐ-
 τυπόμεν ἐτύπειτο. Ἰδυσικά. Prima p̄sona a p̄ma pl̄ali fit: sicut in
 p̄nti ἐτυπόμεθα ἐτυπόμεθον. Secūda a secūda pl̄ali. ἐτύπειθε. ἐ-
 τύπεισθον. Tertia a scđa duali. ὄν in ἦν mutata ἐτυπέσθην. diffe-
 rūt enī; inter se, qm̄ tertia pl̄alis nec in ἦ, nec ἰ αῖ defīnit. Ἰδωλη.
 Prima p̄sona a p̄ma singulari fit: μῆν in μεθᾶ cōuer̄sa ἐτυπόμεθα.
 Secūda a tertia singulari. ἦ ἰ ε̄ cōuer̄sa. ἐτύπειτο ἐτύπειθε. Ter-
 tia ἔt a tertia singulari fit ἰτερῖατο, & ἔ in ὄ mutata. ἐτύπειντο.
 284 Τέτυμμαι, a p̄to actiuo fit, de quo i priori tractatu cōem secuti
 usum satis qđ dē dixisse uideamur. Scito tm̄ syncopā τέτυμμαι pati
 eiusq̄ p̄fectū: ac iteḡū τετύφμαι εἶ. ἐπὶ τού τετύφα adiuncta
 μαι syllaba: sicut a τύπω τύπομαι. Nā regula ἔ. ὅτι ὡ ἂν παθητι-
 κόν, ἢ μέσον ἔχον γὼ κλιτικόν περιπρ̄συναβῆν θέλει τ̄ ἰδίου ἐνεργη-
 τικῶ. hoc ἔ. Ὁ ἔ uerbū passiuū: siue mediū h̄ns μ κλιτικόν syllaba
 sup̄a uult p̄priū actiuū: ut τύπω τύπομαι. τύφω τύφομαι. Sic τε-
 τύφα τετύφμαι. τετύφασαι. τετύφασαι. Vbi scđa syncopa penulti-
 ma uocalis tm̄: α. s. fit qđ τέτυφμαι τέτυφσαι. τέτυφσαι. φ uero
 in p̄pria ἀτίσιχα uerso: in β scilicet εἰ⁹ mediā in p̄ma p̄sona: &
 in σ tenuē in secūda: & tertia, ut τέτυβμαι. τέτυπσαι. τροπῆ τ̄
 σ καὶ σ εἰς ψ τέτυψαι. τέτυπσαι p̄ferim⁹. τέτυβμαι tm̄ nō dicim⁹
 sed τέτυμμαι. cū altesy sequat μ. possim⁹ & scđam a tertia deda

VER.

cere τ in σ uerſo p̄ regulā antiquoꝝ in p̄nti poſitā. hoc ē π̄αν π̄ρω
τον πρόσωπον ἔχον γ̄ο μ κλιτικὸν & c. ut τετύφαι τετύφασαι. τέ-
τυπαι τέτυπσαι. π̄ uero & σ. in ψ unitis ſit τέτυψαι. Ἰδὺικά.
τετυφάμεθον. κ̄αι συγκοπῆ τετύμμεθον, ſicut p̄ma ſingularis. Secūda
perſona τετύφασθον, κ̄αι συγκοπῆ τοῦ ᾱ κ̄αι σ. τέτυφθον. τέτυφθον.
Ἰω λη. τετυφάμεθα. τετύμμεθα. Secūda. τετύφασθε τέτυφθε. ſicut
τέτυφθον. Tertia τετύφαισθα a tertia ſingulari τετύφαισθα interie-
cto γ. Vbi aduertēdū ē tertiā pluralē. hoc ē τετύφαισθα ſyncopaz
nō pati, cū ex ea nihil pueniat qđ p̄ferri cōgrue poſſit: ſubtracto
enīz ᾱ ſit τέτυφθαισθα, qđ dē ſtructura platu ip̄oſſibilis ē: cū tres cō-
ſonātes nulla intercedēte uocali ſimul inueniātur: q̄ p̄cul dubio
inter ſe minime p̄nt coherere. Nā ois ſyllaba a tribꝰ icipies cōſonā-
tibꝰ ſecūda qđ ē mutā, tertiā uero imutabilē hēre debet, ut σκίν-
π̄ρον. Supplēdū ē igit̄ p̄ p̄p̄riū p̄ticipiū, & uerbū ſubſtātium, ut
τετυμμεθον εἶσιν. qđ & i aliis huiuſmodi θυādū ē. Hoc idē ſit i uer-
bis ſcūdaz cōiugatiōdis, ut λέλεχα λελέχαμαι. λελέχασαι. λελέχα-
σθαι, κ̄αι συγκοπῆ λέλεχμαι. λέλεχσαι. λέλεχθαι. mutato aut̄ χ i pro-
p̄ria ἀντιſτοιχα codē modo quo ſupra, ſit λέλεγμαι, λέλεκσαι. κ̄αι
τροπῆ τοῦ κ, κ̄αι σ εις ε. λέλεξαι. λέλεξθαι. Idē quoqꝰ i aliis nūeris,
atqꝰ p̄ſonis cōtingit. At i ceteris cōiugationibꝰ p̄tm̄ paſſiuū pa-
rī mō ſit ab actiuo. π̄ρω εἶσε τοῦ μ̄αι. Sed in tertia et quarta cōi-
gatiōe, & in quibuſdā uerbis ſextaz iterponit̄ σ, aḡ μ̄αι, ut π̄ε-
πεικα, π̄επείκασμαι. π̄εφρακα π̄εφράκασμαι. ἦκουκα ἦκούκασμαι,
κ̄αι συγκοπῆ τῆς κ̄α ſυλλαβῆς ſit π̄επεισμαι. π̄εφρασμαι. ἦκουσ-
μαι. & alia ſimiliter. Quod aut̄ huiuſmodi p̄tm̄ integrū ac p̄fe-
cte formatū in uſu non ſit, factū quidē ē ob quādā aduerſantē
regulā, quaz talis eſt. Verba paſſiua quaz μ κλιτικὸν habent & ſyl-
labis propria actiua excedunt eādē ſeruari penultima debēt,
quaz in prima pluralis numeri p̄ſona ſuoꝝ actiuorum, necnō in
γιδ̄ε ticipiū actiuū tris eiūſdem inuenit̄, ut τύπτομαι, τύπτοντας,

τὴν τὸμα. ἢ τὴν φάμην. τὴν φάμην. At cū priā p̄sona plu-
 ralis nūeri p̄ti acti uī: hoc est τὴν φάμην, & ḡtūs p̄ticipii p̄tis eiuf-
 dem, uidelicet τὴν φάμην, diuersam hēant penultimā, hęc q̄dē τ̄
 ille uero ὁ μικρὸν, accidit ut p̄tm̄ passiuū neutrā illas admiserit; s;
 potius syncopam pati uoluerit, hoc ἔτι τυμμαι. λέλεγμαι. τέθει-
 σμαι. pro quibus q̄dem formādīs alius iuentus est modus ut in
 priori tractatu uidere licet. Vtraq; tñ formādi rōne. i. uti ad libi-
 tū poteris. Nūc aut̄ de p̄tō tertiā cōiugatiōis, & earū quæ sequūt̄
 a cōi usu nō recedētes aliqua hoc ἔt in loco dicere decreuimus.
 ¶ P̄tm̄ igit̄ tertiā cōiugatiōis & quartā ab acti uo deducit̄ extre-
 ma syllaba i μαῖ cōuerfa, ac σ iteriecto, nā quē admodū supra di-
 ximus p̄tm̄ q̄dē uerborū q̄ grauitona sūt, in κα definēs assumit σ
 i formatiōe passiuorū, ut τέθειω τέθεικα τέθεισμαι. φράζω τέ-
 φρακα τέφρασμαι. Excipiunt̄ uerba q̄ntā cōiugationis, & q̄dā
 pauca sextā, q̄ q̄dē respuūt σ. Secūda p̄sona a prima fit. μαῖ i σαῖ
 mutata, & p̄ unicū σ enūtiat̄, ut τέθεισμαι. τέθεισαι. τέφρα-
 σμαι. τέφρασαι. Tertiā quoq; deducit̄ a prima μαῖ in τ̄ cōuer-
 fa. τέθεισαι. τέφρασαι. ¶ δὲνικά. Prima dualis numeri a priā plu-
 rali, extrema in ὄν mutata, τέθεισθε. τέθεισθεον. τέφρασθε-
 θα. τέφρασθεον. Secūda uero p̄sona, a secūda fit eiusdē numeri,
 ut τέθειθε. τέθειθεον. τέφραθε. τέφραθεον. Tertiā demū simi-
 lis ἔsecūda. ¶ τλη. Priā p̄sona pluralis a priā singulari fit extre-
 ma i μέθᾱ cōuerfa. ut τέθεισμαι τέθεισθε. τέφρασμαι τέφρα-
 σθε. Secūda a tertiā singulari τ̄ in θῆ cōuerfa. ut τέθεισαι τέ-
 θειθε. τέφρασαι. τέφραθε. At ubi nulla cōsonās itercesserit σ
 omnino erit iterponēdū. ut τέθεισθε τέθειθε. βεβασίλευθε βε-
 βασίλευθε. Tertiā quoq; ab eadē fit v̄ scilicet añ τ̄ imisso, si tñ
 alia nō itercesserit cōsonās, tres & enim nulla interueniente uo-
 cali simul iuenirētur q̄ (sicut iā dictū ἔ) minime p̄nt̄ coherere, ut
 τέθεισθε. Si uero añ τ̄ aliqua uocalis extiterit nihil est ipe-

VERB.

β. Τυπῶμι, τυπῶις, τυπῶι. a gto picipii τυπῶν τυπῶντος. καὶ
 τὰ λοιπὰ accetu circumflexo ubiq; fuato, nisi ubi finalis syllaba
 lōga fuerit qa tūc acuiē penultima. τυπῶιτην. qm̄ lōga añ lōgam
 acuiē. qđ uidelicet penultima circumflexa, q̄ i scda, & tertia singu
 lari ultima ē, i oibus nūeris & psonis uerboꝝ qnta cōiugatiōis
 cōe ē secūdo futuro cū prio, cū sint similia inter se. p̄terq̄ i penul
 tima, q̄ in nonnullis uariat. ut παύω. μέλλων παύω. ἢ μετοχῆ δ
 παύων. τοῦ παύουντος. ἢ εὐκτικόν. παυοίμι. διὰ τοῦ ε. μέλλων β. πα
 ρῶ. ἢ μετοχῆ δ παυῶν. τοῦ παυῶντος. ἢ εὐκτικὸν παυοίμι. παυοίς.
 παυοί. διὰ τοῦ α. **Γ** ὑποτακτικὰ ἐνεργητικὰ.

ἐνεως **Ε** αὐ τυπῶ a p̄ma p̄sona pti imp̄fecti fit, ἔm ueteri traditiōe;
 καὶ **β** τυπῶι. εὐ τυπῶι. Est enim regula q̄ tria p̄tā tpa idicatiui.
 hoc ē p̄tm̄ imp̄fectū. p̄tm̄ p̄fectū. & ambo aoristi, abiecto augmē
 to p̄terq̄ in p̄to p̄fecto, & extrema i ω̄ mutata faciūt Subiūctiui.
 Secūda p̄sona τυπῶις a p̄ma fit, extrema in η̄ς cōuerfa. Nā subiū
 ctiua oia a uerbis grauitonis in ω̄ desinētib; declinata, ac etiam
 circumflexis, & terminatis in μῑ p̄ma cōiugatiōis in η̄ς faciūt secū
 dam p̄sonā i quidē subscripto. Quoniam oē uerbū in ω̄ desinēs ha
 bet secūdā & tertiā p̄sonā singularis numeri in diph. διὰ τοῦ
 desinētes aut p̄priā, aut ipropriā. Tertia p̄sba a scda fit expūcto σ
 τυπῶι. **Γ** δὲ καὶ τυπῶιτον. τυπῶιτον. **Γ** ωλη. τυπῶιωμ. τυπῶιητε τυ
 πῶι. καὶ **Ε** αὐ τετύφω. τετύφης. τετύφη. a p̄ma p̄sba p̄t̄p̄fecti (τύωσι.
 ᾱ in ω̄ μέγα cōuerfa, seruato augmēto. ut dictū ē. καὶ τὰ λοιπὰ.
β ᾱ **Ε** αὐ τυφω. τυφης. τυφη. a prima primi aoristi. hoc est τυφῶ.
 ᾱ in ω̄ conuerfa.

β. **Ε** αὐ τυπῶ. τυπῶς. τυπῶη a prima secūdi aoristi **ε** τυπῶν. extre
 ma in ω̄ mutata. Futurū tēpus in modo subiūctiui nō ē. aoristus
 enī; utriusq; hēt significatiōem. **Γ** **Α** παρέμφατα ἐνεργητικὰ.
Ι Nfinitiuua formāt a tertiis p̄sonis singularis nūeri idicatiui modi
 quorū terminatiōes duæ sūt i cōsonās, & ᾱ diph. exeūt qđ in **ν**

Q

verheft!

VER.

α. Τυφειν. a tertia persona τυφει.

β. Τυφειν. a tertia persona τυφει.

De p̄ticipiis uero hoc i loco aliqd dicere supfluū uidef qñquidē p̄prio loco latissime dicitur. Ἐρήματα παθητικά.

Passiua aut Verba formatur p̄t̄i; ab actiuis, p̄t̄i; a seip̄s. Ab actiuis qdē p̄sens. p̄t̄m̄ imp̄fectū. p̄t̄m̄ perfectū. & Secūdus aoristus

Cetera uero oia a seip̄s. quoq; formatio uaria ē. Ὀριστικά παθητός

τύπτωμαι fit a p̄ma p̄sona p̄ntis indicatiui actiui, (θητικά) ὁ magno in ὁ p̄uū uerso, & adiūcta μαί syllaba, ut τύπτω, τύπτομαι.

Secūda p̄sona τυπτή. & a tertia fit, subtracto τ. & ε, & ᾱ p̄positiua uocali ᾱ diph. in ἡ cōtractis: sicut βέλεα βέλη, cui subscribitur ἡ, & fit ἡ diph. imp̄proa. ut τύπτειν, τύπτειν ἰωνικῶς. καὶ τύπτη κoinῶς.

p̄ q̄ ab antiqs talis dat̄ regula, uidelicet. πάντων πρόσωπων ἔχον τὸ μ κλιτικὸν μετὰ μακρῶς, ὅτε ἰδὴ ἡ ἐνεργητικὴ μετοχή εἰς σ δεύτουρος εἴη, ὡς πεποικῶς, τῆνικαῦτα τὸ δεύτερον τρωπὸν τοῦ

κατὰ τὸ τρίτον τ, εἰς σ γίνεσθαι, ὡς πεποίημα. πεποίησαι. πεποίησθαι ὅτε δὲ μὴ εἰς σ δεύτουρος εἴη, ὡς τύπτων, τῆνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐν

διὰ τ̄ τ̄ τρίτου, καὶ κέσθαι τῶν φωνέντων γίνεσθαι. ὡς τύπτομαι. τύπτη. τύπτειν. Hoc ē ois p̄ma p̄sōa h̄ns μ κλιτικὸν cū lōga qñcūq; actiui p̄ticipiū i σ oxytonū extiterit, ut πεποικῶς. tūc scda p̄sona mutatōe circa tertiā τ i n σ, fit, ut πεποίημα. πεποίησαι. πεποίησθαι.

Cū uero nō i σ oxytonū extiterit, ut τύπτων. tūc scda p̄sona subtractiōe τ tertiæ, ac uocaliū cōmistiōe fit, ut τύπτομαι. τύπτη. τύπτειν.

Quā formationē Oia grauitona uerba ac circūflexa p̄ma cōiugatōis oino sequūt. At uerba secūda & tertiæ cōiugatōis circūflexa quoq; aliā sibi uendicant formationē nā tertiā actiuorū & uoce, & litteratura secundam faciunt passiutorum, ut theodosio & aliis placet. ut βοῶ. βοῶς. βοῶ. βοῶμαι. βοῶ.

χερσῶ. χερσῶς. χερσοῖ. χερσοῦμαι. χερσοῖ. quam regulam atici immitati & in grauitonis quoq; tertiā actiuorū secundam

fecerūt παρρησιασθεως αφισοφάνης εν τω λούτρω. πένσσει. σαφώς τωρ δεθεός εί
 πεί μοι το δί. hoc ē. audies. manífelte enim deus dixit mihí hoc.
 πένσσει dixit, q̄ ē tertia persona futuri actiui πένσω. πένσσεις. πέν
 σσει, pro πένσσει secūda p̄sona, a futuro medio πένσομαι πένση. &
 sic de aliis. ex qbus quattuor ēt apud cōes i usu hēnt, ut βούλο
 μαι. βούλεσι. οίσομαι. οίσει. δέχομαι. δέξει. & έρομαι. έρει. κηρασσει. έει. ¶ Ter
 tia p̄sona a p̄ma fit, τ̄ει, & μ̄αι i τ̄αι uerlis. τ̄υπ̄ομαι τ̄υπ̄ομαι. re
 gula. τ̄ει εις μ̄αι έχοντα τ̄ο μ. κλιτικόν. τ̄ροπ̄η τ̄ου μ. εις τ. τ̄ο τρίτον
 ποιεί τ̄ρέποντα τ̄ιν παραλήγουσμαι έιθα μή εστιν ή ενεργητικῶ μετοχῆ
 εις σ̄δ̄εϋτονος. ¶ Δυϊκά. Prima p̄sona a p̄ma p̄lali extrema i ε̄ον mu
 tata. τ̄υπ̄ομεθα. τ̄υπ̄ομεθον. ¶ Secūda a secūda p̄lali. extrema in
 ε̄ον cōuerla. τ̄υπ̄οειθε. τ̄υπ̄οειθον. ¶ Tertia similis ē secūda. τ̄υπ̄ο
 ε̄ον. ¶ τ̄λη. P̄tia p̄sona a p̄tia singulari fit μ̄αι in μεθα cōuerla. τ̄υ
 π̄ομαι. τ̄υπ̄ομεθα. regula. τ̄αν̄ π̄ρωτον π̄ρόσωπον έχον τ̄ο μ κλιτι
 κόν̄ μετα μακρῶς, τ̄ροπ̄η τ̄ης έχάτης εις μεθα τ̄ο τ̄ληθοντικόν ποιεί.
 κη δ̄ωρικῶς, κη ιωνικῶς τ̄υπ̄ομεθα τ̄λεονασμῶ τ̄ου σ. ¶ Secūda
 p̄sona a tertia singulari fit, τ̄αι in ε̄ει uerla. τ̄υπ̄ομαι τ̄υπ̄οειθε re
 gula τ̄αν̄ τ̄ρίτον̄ ενικόν̄ έχον τ̄ο τ. κλιτικόν τ̄ροπ̄η τ̄ης τελευταίας συλ
 λαβῆς εις ε̄ει δ̄εϋτερον τ̄ληθοντικόν ποιεί. ¶ Tertia etiā a tertia sin
 gulari, penultima, hoc ē̄ in ε̄ uerla, ac n cōsonante interiecta τ̄υ
 π̄ομαι. τ̄υπ̄ομαι. Regula. τ̄αν̄ τ̄ρίτον̄ ενικόν̄ έχον τ̄ο τ κλιτικόν κη
 π̄ρό τ̄ου τ̄ δ̄εϋτερον τ̄ο κη κη τ̄ιν παραλήγουσμαι φυλάσον τ̄ου π̄ρωτου
 π̄ρόσωπου τ̄ο τ̄ρίτον̄ τ̄ων τ̄ληθοντικῶν ποιεί. ο̄ον λέγειμαι. λέγονμαι. έσαι
 τ̄αι δ̄. έσαι τ̄αι. ¶ Sed qm̄ de hac littera μ, quā grecorum more κλι
 τικόν̄ appellauim̄, mētio facta ē, cur sic n̄cupet̄ ab re non enit̄
 quātū ex gr̄amaticis dictis elicere potuim̄, aperire. quod nem
 pe & τ̄ πατιtur, & v. Est igit̄ μ κλιτικόν̄ qđ ad formationem, siue
 deductionē alicuius uerbi extrinsecus sumitur, ut τ̄υπ̄ω. τ̄υπ̄ο
 τομαι. έτ̄υπ̄ων̄ έτ̄υπ̄ομην. έτ̄υπ̄α έτ̄υπ̄άμην, qđ̄ iccirco κλιτικόν̄
 dicit̄. ut a μ qđ̄ θεματικόν̄ appellat̄ differat. nā uerba in μ̄ω in ipsa

VER.

ἐκρίθη τῆ. & ἐκρίθη. & similia iueniunt apud poetas per ν, licet
 in ptō oīno abiiciatur, λ. κ. ὡς ἄρα φωνήσασθε παρέξ ἑδού ἐννεκύεσθε
 σικλιθήτην ἐμνήσθη etiam ἀπὸ τοῦ μέμνηται assumplit σ. & ἐξέφω
 σθη. ἀπὸ τοῦ ἐξέφωται. Si uero cum aliqua consonante preceden-
 te desuerit eadem seruabit aoristus ante θην. ut πῆπειςαι. ἐξέ-
 σθη. ἐφέραςαι ἐφέσθη. At ἐσώσθη abiq; σ. ἀπὸ τοῦ σέσωσται. cu-
 ius thema est σῶζω. ἐσώσθη enim dicēdū fuerat, ἔσπαρται ἔσπαρ-
 θην. ἐμύσθη uero a ptō cōmunī. hoc est μεμύσται fit. nō autē a p̄-
 terito attico. quod est μεμύσσαι διὰ τοῦ σ. Sunt autē hmōi conso-
 nantes p̄cedentes τὰν syllabam tertiæ personæ pti passiuī π. κ. λ.
 ν. ρ. σ. quas seruat & Aoristus passiuus. π tamē. & κ improprias
 aspiratas mutatis. Hoc quoq; annotandum est ambos Aoristos
 passiuos similem habere & formationē, & declinationē cū ptō i
 perfectō actiuo uerborū in μι in omnibus modis ac etiā partici-
 piis, paucis admodū uariatis, quorū talis datur regula. Quādo
 cūq; participiū iuenit terminatū in σ. extremā hñs acutā ac decli-
 natū p vt. ut ἐτίθεισ. τίθειντος. τυφθείσ τυφθέντος. tūc. Indiciuus
 eiusdē tēporis in ν desinit cū uocali longa s̄m ppriam uerbi exi-
 gentiā: ut i tractatu uerborū in μι planius dicet ut ἐτίθειν. ἐτύφθην.
 Nam in uerbis in μι. participiū formatur a sc̄da persona pti imp-
 fectū ἐτίθεισ. Imperatiuus uero in θι desinit. τίθει. τύφθαι. sed pro-
 pter alternatiōnē duarū aspiratarū secūda in τ mutat. ut τίθει. τύ-
 φθαι. Opratiuus in ην cū diph. in penultima. ut τίθειν τυφείην.
 Subiunctiuus i ω circūflexū, ut ἐάν τιθῶ. ἐάν τυφθῶ. Infinitiuus ue-
 ro in ναι. ut τίθεναι. τυφθῆναι. De penultima aut̄ huiusmodi aorī-
 sti. & quæ sequūtur in primo tractatu satis diximus. Sed de terti-
 a p̄sona pluralis numeri βοιωτικῶς aliqd dicere hoc in loco iuti-
 lenon erit. Tertia igit̄ p̄sona pluralis a tertia fit singulari adiūcta
 σαι. ut ἐτύφθη ἐτύφθησαι. καὶ βοιωτικῶς ἐτυφθεν. ad similitudinem
 participiū neutri generis eiusdem tēporis p̄posito ἑ syllabico aug-

mento, & accētū in antepenultimā retracto, ut δ τυφείας, γό τυφθέν, έν τυφθεν. Ρότ etιά formari a prima psona singularis numeri extrema i εν mutata. & accētū i antepenultimā retracto, ut έ τυφθην έ τυφθεν. έ κοσμήθην έ κύσμηθεν. λ. γ. αυτάρ έ τω έ κοσμηθεν άμ ήγεμόνεσσιν έ κάσαι. qđ factū est ut in uerbis, quæ habēt participiū in σ δέντονον, & declinatū p vt. prima psona & tertia pluralis numeri im-pares sint, sicut in pto imperfecto adiutorū dictum est.

β έ τυθων. Fit a scdo aoristo actiuo. extrema i εν mutata. έ τυθον έ τυθων. έ τυθης. έ τυθην. Γ δυϊκά έ τυθητον. έ τυθήτην. Γ ωλη. έ τυθην. έ τυθητε. έ τυθησαμ. και βιωτικώς έ τηθε. sicut έ δάμεν και δάμεν. ρέ δάμησαμ. λ. μ. πολλοί δ' αφγέκων. οί μέν δάμεν. οί δ' έλίπωτο.

α τυφθήσομαι. a scda psona primī aoristi passiuī. expūcto augmēto & adiuncta ομαι έ τυφθης τυφθήσομαι.

β τυθήσομαι. τυθήση. τυθήσεται. a scda psona scdi Aoristi passiuī έ τυθης. adiuncta ομαι. Γ μετ' ελίγον μέλλων.

τετύθομαι a scda psona pti passiuī iterpositica δμ. τέτυται. τετύθομαι.

Γ προς ακηικά παθητικά ενεώς, και παρατακίς.

τύπτου. a scda psona pti ipsecti passiuī fit. expūcto incremēto έ τυπτόμην. έ τυπτο. τυπτο. και ιωνικώς τυπτεο. και δωρικώς τυπτευ. ως φείδεο φείδευ. θεο. έν βωκολιασάις. φείδευ τών έρίφων. φείδευ λίκε τών τοκάδων μευ. quæ sequitur uide in primo tractatu.

ταρ. και τέτυτο. fit a scda psona pti plusq̄ pfecti, simile augmentu;

hñs cū pto pfecto. έτετύμην έ τέτυτο. τέτυτο. τετύθω.

α τυφθητι. τυφθητω. a tertia psona primī aoristi passiuī έ τυφθη.

β τυθησι. a tertia scdi aoristi passiuī έ τυθην. sed de his in primo tractatu uide. Γ ευκηικά παθητικά.

Ο Ρταίυι passiuī οēs a proprio indicatio passiuo sūt extrema i μην couersa, ac i penultimæ adiūcto, dempt. s' ambob' aoristis qui actiuosq̄ more a gtis suosq̄ participiosq̄ sūt. Est enim regula έτι πάν παθητικόν ή μέσον έχον έπί τέλους γό μ κλιτικόν μετά μα

πρῶς τρέπον τὴν ἐχάτην εἰς μὴν. καὶ πρὸ τῆς μὴν δεχόμενον ῥότ. ῥόξυσι
 κόν ποιεί. hoc est qđ omne passiuū, siue medium habens in fine μ
 κλιτικὸν cum longa uertēs extremā in μὴν, & ante μὴν suscipiens
 ἰ opatiuū facit. ut τύωτομαι τυωτοίμην. ἐτυτάμην. τυτάίμην.
 ἐνεῶς τυωτοίμην. a prima psona pñtis τύωτομαι. μαῖ in μὴν cōuerfa.
 καὶ ^ῥ & adiūcto ἰ penultima uocali. sicut mō dīctū ē. Ἰδνικά. τυ
 ωτοίμεθον τύωτοίσθον. τυωτοίσθην. Ἰωλη. τυωτοίμετα. τύωτοίσθε.
 τύωτοιντο καὶ ποιητικῶς τυωτοίατο. Ἰωαί. καὶ ^ῥ.

Prīm pfectū fit a prima psona pti pfecti passiuū. μαῖ in μὴν. ac ἰ pe
 nultima uocali adiūcto, sicut i pñti. si tñ sola, & pura fuerit. solā
 dico qm̄ monophthōgū eē oportet, nō quāuis tñ, excipit enim ῥ
 ac oīno dīph. ex eo cōsistēs purā uero cū nulla cōsonans intercī
 dat iter ipsā penultimā & μαῖ ut πεποιήμαι πεποιήμην. κερύσω
 μακερύσωμην. τέθειμαι siue τέθειμαι τεθείμην. ἔσταμαι ἔσταμην. ἐέδο
 μαι ἐέδοίμην. Alioq̄ formati ἦ πτ. Supplēdū igit̄ erit p pñcipiū eius
 de tris & uerbū substantiuū εἰμί. ut λέλυμαι λελυμένος εἶην. εἶης. εἶη.
 λέλεγμαι λελεγμένος εἶην. εἶης. εἶη. τέτυμαι. τετυμμένος εἶην. εἶης. εἶης.

ῥα τυφθέην. τυφθείης. τυφθείη. a gto participiū eiusdem tris fit, ex
 trema ἰ ἢ mutata, & ἰ penultima adiūcto, ut τυφθείς. τυφθέντος.
 τυφθέν. Ἰδνικά. τυφθέϊντον. τυφθείητην. Ἰωλη. τυφθείημεν. καὶ συ
 γκοπῆ τυτυφείημεν. Secda persona τυφθείητε. Tertia τυφθείησα.
 καὶ τυφθείεν. Ἰω. Quo in loco aduertendū est qđ quādocūq̄ prima
 psona pluralis opatiuox ante μεν, dīph. habuerit, sub tracto μ
 facit tertiam personam pluralē. ut τύωτοίμεν τύωτοίεν. Cuius uero
 habuerit monophthōgum. hoc est solā uocalē. tunc in σαῖ mīte
 rit tertia pluralē, ut τυφθείημεν τυφθείησα. At si in prima persona
 ipsa monophthōgus per syncoram abiiciatur. non extrema quā
 de mutata in σαῖ. sed subtracto μ solū fit tertia pluralis, cū penul
 tima quæ prius in integra dīctione tertia a sine erat fit dīph. mu
 tato etiā accentu acuto in circumflexum, cum sit natura longa

ante breuē, ut τυφείμεν, τυφείεν, qđ oibus optatius tā grauito
 πορ̄ q̄ circūflexορ̄ & terminatoρ̄ in μ̄ habētibus monophthon
 gum in penultima prima personae pluralis cōmune est.

β Τυφείην, τυφείης, τυφείην, &c. sicut & primus.

α Τυφῆσοίμην, τυφῆσοίοιο, τυφῆσοίτο, a prima psona primi aorī
 stī passiuī τυφῆσομαι, sicut & presens.

β Τυφῆσοίμην, τυφῆσοίοιο, τυφῆσοίτο, a prima persona secundi fu
 turī τυφῆσομαι.

Γε Τυφῆσοίμην, φῆσοίοιο, φῆσοίτο, a prima psona paulo post futuri τετύφῆ

ρ̄ ὑποτακτικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς, καὶ παρτατικὸς. (μαι.

Ε' ἂν τύπῶμαι, a prima psona subiūctiuī actiuī adiuḡta μαι, naz, re
 gula ἐστὶ ἐνεργητικὸς ἐνεσῶς τῶν ὑποτακτικῶν παρθεσίσει τῆς μαι.

παθητικὸς γίνεται, hoc est. Adiuḡtū p̄ns subiūctiuορ̄ appositione
 μαι passiuū fit ἂν τύπῶ, ἂν τύπῶμαι, ¶ Scda psona a tertia fit

εκρῦδο, ἴ. τ. τυπῆται, τυπῆται ἰωνικῶς, καὶ κρᾶσει τοῦ ἦ καὶ ἄεις ἦ.

καὶ ὑπογεγραμμένου τοῦ ἴ, fit τυπῆται κοινῶς, At si hac formandi ra
 tio nō placet, antiquορ̄ regulā sequi poteris, quae talis ē.

καθόλου τὰ τρίτα παρθεσῶ τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσι τῶν

παθητικῶν, hoc est. Vniuersaliter tertia psona actiuορ̄ subiun
 ctiuορ̄, Secūda sūt passiuορ̄, ut ἂν τύπῶ, τυπῆται, τυπῆται ἂν τύπῶ

μαι, τυπῆται, ¶ Tertia psona τυπῆται, a prima singulari, penultima

in ἦ, & extrema in ται mutatis, ¶ δυτικὰ ἂν τυπῶμεθον, τυπῆσθον

τύπῆσθον, ¶ παρ. καὶ ὑποθεσῶμεθα, τυπῆσθε τῶ τῶνται, Possunt &

hac oīa formari a p̄nti tpe indicatiuī passiuī ē in ἦ, & ὀ in ῶ ubiq̄

mutatis, ut τύπῶτομαι, ἂν τύπῶτομαι, τύπῶτetai, ἂν τύπῶτetai, &

sic de aliis. ¶ παρ. καὶ ὑποθεσῶν τε ἰλικός.

Preteritū perfectū fit a prima psona p̄ti passiuī, penultima uocali i
 ῶ μέγα conuersa, si sola, ac pura fuerit, & accentu circūflexo in pe
 nultima retracto ut πεποιήμαι, ἂν πεποιῶμαι, μέμνημαι, ἂν μεμ
 νῶμαι, κεχρῆσώμαι ἂν κεχρυσῶμαι, Alioq̄ formari nō potest, etiā

VER.

dimento qñ tertiã pluralē formare possum⁹. ut *πρωοιηται πρωοι
 ηται*. Hęc aut formatio dualis numeri, sñ & pluralis cõis qdē ē
 passiuis oib⁹ ptis, quorū actiuū i kã terminat. Definētia uero i ζω
 siue in αω, & i ξω futurę faciētia ad scdãz, reducunt cõiugationē.
 ¶ Ptm̄ ēt qntã cõiugatiõis sñr ab actiuo fit, extrema. s. in maĩ cõ
 uersa. Vbi aduertēdū ē. Verba q̄ hñt uel λ. uel ρ̄ illud seruare in
 actiuo, & passiuo ptõ. ut *ἄλλω ἔφαλκα ἔφαλμαι. ποείρω ἑώρακα
 ἑώραμαι*. Quæ uero μ, uel solū, uel cū ῥ hñt, id qdē seruāt, sed ῥ i
 terponit, *διὰ τὴν καλλφωνιάν*. quēadmodū & i ptõ actiuo iã dictū
 ē. ut *νέμω νεμένηκα νεμένημαι. τέμνω, τετέμηκα τετέμημαι. κη συγκα
 τῆ τέτμηκα, τέτμημαι*. & alia sñt, q̄ in ptõ actiuo annotata sunt.
 Quæ uero in ῥω definūt, ῥ minime seruat, sed id quidē in actiuo
 ptõ ppter sequēs κ in γ trãsserūt. At i passiuĩ ptĩ formatiõē illud
 in μ uertūt cū forte alterę μ sequat, ut *φαίνω πέφαγκα πέφαμαι*
 hoc aut in prima tm̄ psona seruabit, Nam scdã qdem & tertiã il
 lud ῥ rursus assumit, ut *πέφασαι, πέφαται, λ. β. τέλος δ' οὐ πωτῆ
 πέφαται*. At *μερίασαι, & μερόλισμαι. γ. in σ atticosz more trã
 stulerūt. μεμένηκα uero. & μεμένημαι* cuius thema ē *μένω*. assum
 serūt ῥ tanq̄ a circūflexo themate deducta quēadmodū & *νέμω
 νεμένηκα νεμένημαι*. Disyllaba uero quæ ante ῥ, uel ῥ, uel εῖ, uel ῥ ha
 bēt, oio ῥ respuunt, ut *κρίνω κέκρικα κέκριμαι. κτείνω ἔκτακα ἔκτα
 ρμαι. θύνω τέθυκα τέθυμαι*. sed hęc pauca sūt. At *μερόλισμαι*. cuius
 actiuū ptm̄ est *μεμδλυγκα. ἐπὶ τοῦ μολύνω* fit. quod quidē trisylla
 bum est. ¶ Ptm̄ uero passiuum sextæ cõiugationis ab actiuo fit.
 extrema in ῥμαι cõuersa: sed ante maĩ ut plurimū recipit σ, ut *ἀκούω
 ἤκουκα ἤκουσμαι. ζέω ἔζεκα ἔρσμαι*. Sed & quædã inueniūtur, quæ
 quidē σ nō admittūt. ut *τοξεύω, τετόξευκα, τεμόξευμαι. βασιλεύω
 βεβασίλευκα βεβασίλευμαι*. Actiuū aut ptm̄ uerborū quæ circūp
 flexa sunt si longã habuerint penu ltimã ptm̄ quidē passiuum ni
 hil assumit. ut *πρωῶ πρωοίηκα πρωοίημαι*. Si uero breuē σ recepit

πετελεω τετελεκα τετελεσμαι. ¶ Quod aut ad penultimā attinet
 eadē sane hēt passiuū ptm̄, quā & actiuū. Si a uerbo desinēte in
 ω ueniat, ut τέτυφα τέτυμμαι. πέπεικα πέπεισμαι. πεποίηκα
 πεποίημαι. Excipiuntē dissyllaba primæ cōiugatiōis. & scde gra
 uitonox quox ptm̄ passiuū rursus assumit ē uocalē penultima;
 pntis. q̄i pto actiuo in ð puū cōuersa fuerat. ut λέγω λέλοχα λέλε
 γμαι. κλέψω κέκλοφα κέκλεμμαι. Inuenit̄ & κέκλαμμαι. Annotat̄
 etiā, q̄ ð hnt cū aliq̄ cōsonāte iplicitū, in quox penultima pntis ē
 repta. hoc enī ptm̄ passiuū ē mutat in ā. ut ερέφω έρεφα έεραμ
 μαι. τρέφω τρέφα τέτραμμαι. excipit̄ βρέχω βέβροχα βέβρημαι
 δια τούτ. At in uerbis in μι desinētib⁹ penultima corripit, quæ in
 actiuo qdem longa deprehēdit, ut δέδωκα δέδομαι. ¶ De tertia
 plurali psona passiuī pti formata cōiter satis qdē dixim⁹. Sed hic
 locus exigere uidet̄ ut quēadmodū ea fiat ionice, lati⁹ q̄ in prio
 ri tractatu dixim⁹. explicemus. Iones igit̄ tertiā hāc psonā a ter
 tia singulari tpis eiusdē formare cōsueuerūt, nō v̄ sic ut alii sed ā
 breuē iterponētes iter ultimā syllabā atq; penultimā. Sed qa ate
 τῶ finalē syllabā tertiæ psonæ cōis singl̄is nūeri diuersæ cōsonā
 tes iueniūt, diuersā quoq; formationē eē oportuit. Nā i uerbis q
 dē grauitonōis priæ cōiugatiōis & scdæ tertiæ psona singularis pti
 passiuī hz ate τῶ aliā tenuē mutā i eadē syllaba cōphēsa, qb⁹ di
 stūctis. & ā iterposito, ac priori tenuī i ppiā aspiratā cōuersa, fit
 tertiā psona plis̄iωνικῶς. ē enī regula. ὅτι τῶν τρίτον προσωπων ἐνι
 κὸν ἔχον πρὸ τοῦ τ φιλον. τρω πῆ τοῦ φιλοῦ εἰς δασύ. καὶ πρὸ ἀέσει τ
 ῶ ποιοῦσιν ἢ ἴωνες τρίτον τῶν πτηθυντικῶ. ὄον. τέτυπῶμαι τετύφα
 ται. λέλεκται λελέχεται. Tertia quoq; pluralis pti plusq; pfecti eo
 dē format̄ mō, ut ἐτέτυπῶ ἐτετύφατο. ἐλέλεκτο ἐλελέχαιο. At in
 uerbis tertiæ. nec nō & quartæ cōiugatiōis tertiā pluralē ēt a ter
 tia singulari faciūt. uertētes σ in figuratiuā cōsonantē pti mediū
 ubi ante τῶ extiterit, qa qh̄cūq; tertiā cōis grauitonox p pfect̄

tertia ionice figuratiua cōsonātē pti mediī sibi asciscit. ut *περίω*
μέσος πάρος. *περίω* α. tertia pti passiui *πέπεσται*. καὶ ἰωνικῶς *πεπέ-*
σται. ῥαζω. μέσο πάρος. ἔρραδ α. tertia pti passiui ἔρρασαι. καὶ ἰωνικῶς
ἔρραδαται. Δ. ν. αἰματιδῶ ἔρραδαται τοῖχοι hoc ē sanguine autez
 aspsi sunt parietes. κρᾶζω uero. & δρύπω. & similia quæ hñt in fu-
 turo ad scdam reduci possūt cōiugationē. At in qnta cōiugatio-
 ne ea solū uerba q̄ in ρω definūt inueniunt tertia hñt psonā ionī-
 ce formatā. cū in tertia cōis pti ρ tenue ate τᾶ forte existat, nam
 ρ cū tenuibus tenue, & cū aspiratis aspiratū ē & qm̄ regula ē quā
 modo dixim⁹. ὅτι τᾶν τρίτων πρώτων ἐνικόν ἔχον τῶ τ φι-
 λόν. & c. ρ qd̄ in tertia cōi p̄iona tenue ē in tertia ionica in seipsu;
 aspiratū uertit. ut *περίω*. ἔπαρκα ἔπαρτα. ἔπαρται. sicut *νέμι-*
πται ueritφται. τρωπῆ τῶ τ φ. In sexta at cōiugatiōe tertia plo-
 na ionice formati nō pōt in his uerbis quorū tertia singularis σ hz
 ante τᾶ. ut *ἡκουσαι*. eo q̄ figuratiua lra mediū pti nō ē cōsonās in
 quā σ mutādū eēt ut supra, s; uocalis, aut diph. At in his quorū
 tertia cōis in τᾶ purā definit hoc ē absq; σ tertia pluralem ἰωνικῶς
 apte formare poterim⁹ si solū ᾶ añ τᾶ posuerim⁹, ac penultimā si
 lōga fuerit. corripuerim⁹ ut *εἰρύω* ἔρυνται. *εἰρύαται*. λ. ᾶ. ὅτε θέμισας
 τῶ δίδς *εἰρύαται*. κλείω. κλείεται. κελιάται. Δ. δ. αἰδ' αἰκεκλιάται
 poetæ tñ metri gr̄a eam aliqñ productum seruāt, Δ. ᾶ αἰθίωας
 τοῖδιχθὰ δέδαίεται ἔχεται αἰδρῶν. ἀντί τῶ δέδαινται cuius the-
 ma est δάομαι diuideo. De circumflexis. & uerbis in μι. qm̄ a sex-
 ta cōiugatiōe deducūt, idē ē intelligēdum. Nam si tertia cōis pti
 passiui in τᾶ puram defuerit. & penultima longa fuerit, ea qui-
 dem in legitimam breuē cōiugatiōis uertit. sicq; ᾶ solū interposi-
 to, tertia fiet ἰωνικῶς. ut *πεποίνται* *πεποίεται*. *κεχέρυσται* *κεχρυ-*
σάται. *βεβοάται* αὐτ nō dicim⁹. sicut nec *ἰάσσι*. & alia hm̄δί δα
πὴν *κακοφώναν*. *τέθειται*. *τιθέεται*. Hoc eodem mō & tertia plura-
 lis pti plusq̄ perfecti fiet. ut *ἔπεποίντο* ἔπεποιέατο. *βεβλήατο* tamē.

& βεβλήατο. & κεχολώατο, & alia muta apud poetas metri gr̄a p
 ductā seruare antepenultimā cōstat. Δ. ἢ ἐν ἑνὶ πῶσι λεπτοὶ εὐ
 πητοὶ βεβλήατο. & λ. ἢ πένθει δ' ἀπλήτω βεβλήατο τὴν ψυχὴν. &
 Δ. ξ. δ' ἢ γὰρ κεχολώατο λίνη. Poetae uero iones imitati formāt ter
 tiam personā pluralē aliorū quoq; tēporū mittentiū tertiā singula
 rem aut in τᾶ. aut in ῶ. nec solū in modo indicatiuo. sed etiā op
 ratiuo: ᾱ (ut supra dictū est) iterponētes, ut ἤμαι ἤται. tertia plu
 ralis ἦνται κοινῶς. καὶ ἔαται ἰωνικῶς. λ. γ. οἱ δὲ νῦν ἔται σιγῇ. ὁ παρτα
 τικὸς ἦμην. ἦτο. ἦντο. καὶ ἔατο. λ. ἢ. ὁ δ' ἔατ' εἶν ἀγορῆ τρωες, καὶ δαδ α
 νίωες. In optatiuo. δευοίμην. δεύοιτο. δευοίντο. κοινῶς. καὶ δεύοιατο ἰωνι
 κῶς. ἀπὸ τοῦ δεύομαι indigeo. λ. β. πολλαὶ κενδεκάδες δευοίατο δινα
 χόοιο. καὶ. Δ. ᾱ. εἰ κέινον γ' ἰθάκην δ' εἰδοίατο νοήσαντα. ἀντί τ' ἰδοίντο.
 μέσος ἀόριστος δεύτερος. Ὦ περσυντέλικος.

Ἐτετύμμη. a ptō passiuo fit, μαῖ in μῆν conuersa ac etiam altero
 ē p̄posito, sicut in actiuis. ut τέτυμμα εἰτετύμμη. Si uero passiuū
 pt̄m a uocali inceperit, ab eadē & plusquāperfectum principium
 habebit, ut ἠκούσμαι ἠκούσμη. &c. sicut in primo tractatu satis
 dictum est. ᾱ.

Ἐτύφθη. fit a tertia p̄sona pt̄i passiuī extrema ἰῆν mutata & abiecta
 consonante in principio pt̄i geminata. Pro quo annotandum q̄
 si uerbū aut primæ fuerit cōiugatiōis. aut scdæ tertia persona p̄
 teriti passiuī semp̄ hēbit duas tenues cū ᾱ diphthongo finali in
 eadē cōprehensas syllaba, quibus in proprias densas mutatis, ac
 etiā extrema in ἦν fit primus aoristus passiuus abiecta (ut dixi
 mus) consonante in preterito perfecto geminata si forte extiterit
 ut ἦπται ἦφθη. λέλεχται ἐλέχθη. Si uero alterius fuerit con
 iugationis preteritum perfectum aut in τᾶ puram, aut ἰ
 τᾶ cum aliqua consonante terminabit. si in τᾶ puram mu
 tata τ tenui impropriam aspiratam, puram eandem seruabit
 Aoristus passiuus, ut κέκρηται ἐκρίθη πῶποιται. ἐπώϊθη.

VERB.

si penultimā eius ū fuerit uocalis, uel diphthōgus ex ea cōsistēs.
 sicut etiā de ptō optatiuū passiuū dictū est. iccirco hoc etiam i lo
 co per participium passiuū p̄teritū, & substantiuū uerbum sup
 plendum erit. ut τετυμίδος ἐάν ᾤ. ἦς. ἦ.

Ⓞ α. Ἐάν τυφῶ. τυφῆς. τυφῆ. Ⓞ β. Ἐάν τυπῶ. τυπῆς. τυπῆ.
 a tercia p̄sona singularis numeri suo iū indicatiuorū. ἐτύφην. &
 ἐτύπην. extrema in ᾠ circumflexum mutata.

Γ Α παρήμεφατα παθητικῶν, ἐνεσῶς καὶ παρατατικός.

Τύπιδαι a tercia p̄sona p̄ntis idicatiuū passiuū, extrēa i ᾠ muta
 ta, ac σ iteriecto. Nā οὗ uerbū passiuū, siue mediū h̄ns i etiā p̄so
 na τ κλιτικόν, & id qd̄e p̄ux cuiuscūq; sit tp̄is format i finitiuū ex
 trēa i ᾠ mutata, ac σ iterposito. ut τύπιδαι. ἐτύπιδαι. ἐτύπιδαιτο.
 τύπιδαι expūcto augmēto. Si at̄ añ τ alia extiterit tēuis, ea i p̄
 priā aspiratā mutabit, sic i ptō p̄fectu uerborū priā & sc̄da cōiū
 gatiōis grauitonox de quo p̄p̄o loco dicef. P̄ōt̄ ēt foari a secun
 da p̄sona plurali, ē tenui in ᾠ diph̄t. mutato, ut τύπιδαι. ἐτύπιδαι
 δαι. & sic de aliis tp̄ibus, quorū sc̄da p̄sona pluralis i ᾠē desinit.

παρ. καὶ Τετύπιδαι, a tercia p̄sona p̄ti passiuū: tenuibus in densas mu
 Ⓞ ratis. Sed hoc i priā & secūda cōiūgatiōe: ut τέτυπιδαι τετύπιδαι
 δαι. π. in φ. & τ. in θ. uersis sic λέλεχθαι λελέχθαι. κ. in χ. & τ. in θ
 mutatis. Accētū quoq; in penultimā translato, q̄q; regula appe
 rit añ penultimā accui: quæ ē: ὅτι π̄αν εἰς θαι λήγον ἄπαρήμεφαρον
 ὁμόχρονον, καὶ ὁμότονον θέλει εἶναι π̄ ἰδίω ὁριστικῶ. hoc est. Oē i finitū
 tum in ᾠē desinēs & tēpore: & tono simile uult eē proprio in
 dicatiuo, ut τύπιδαι. ἐτύπιδαι. Sed ab hac regula sc̄ito p̄tm̄ p̄fe
 ctū passiuū excipit cū sincopā patiat̄ i uerbo, ac syllabā d̄fectū, ut
 supra dixim⁹ cū de eo tractarem⁹. Excipit̄ ēt secūdus aorist⁹ me
 dius q̄ τυπιδαι i finitū hēt παρὸς ἔτονον. At i aliis cōiūgatiōib⁹
 ᾠ in ᾠē mutata sicut i p̄nti, ac eadē cōsonate p̄uata q̄ añ ἔται for
 te extiterit sit i finitiuū, ut πείπειται. πειπιδαι. ἐπιδαι. ἐπιδαι.

R

Si uero nulla p̄cesserit cōsonās σ oino interponēdū erit, ut **κ**ωοίηται κωοίηται. Pōt ēt & a secūda pluralis nūeri formari, ut i p̄nti dicitū ē. **τ**έτυφθε τέτυφθαί. λέλεχθε. λέλεχθαί. **ε**σαρθε **ε**σαρθαί κωοίηθαι κωοίηθαι. accētū i penultimā translato, ut supra.

α Τυφθῆναι, **β** Τυθῆναι, a tertiā singlari pprii aoristi addita iā. **Γ** Cetera uero tpa, p̄ntis formationē oino sequuntur.

Γ Ρήματα μέσα.

Verba media in p̄nti, & p̄tō imp̄fecto formationē h̄nt cōmunez cū passiuīs, quibus prorsus in his t̄pibus similia existunt, ut **τ**ύπτομαι. **τ**ύπτη. **τ**ύπτεται. **ε**τυπτόμην **ε**τύπτο. **ε**τύπτετο. Nusq̄ tñ inueni h̄c duo tempora ab antiquis posita fuisse: sed preteritū perfectum, preteritū plusq̄perfectum, ambos aoristos, & utrūq̄ futurum. Neq̄ h̄c seorsum declinata: sed partim actiuīs inserta ut p̄t̄ perfectū, & p̄t̄ plusq̄perfectū cum sint p̄p̄modū similia p̄t̄ perfectō, & p̄t̄ plusq̄perfectō actiuoz, ut **τ**έτυφα **τέτυπα**. **ε**τέτυφεν. **ε**τέτυπεν. Partiz passiuīs, ut abos aoristos: & utrūq̄ futurum, quoniam h̄c tēpora similem habent terminationem cum passiuīs. Sed quia hic ordo, licet eruditionibus p̄spicuis habeat, rudibus tñ, ac l̄ras gr̄cas discere modo agredientib⁹ confusionem quādam, ac prope desperationem iducere solet, aufus sum theodor⁹ gazā imitatus eo relicto ordine uerba media seorsum ab actiuīs, & passiuīs inflectere. Sit igitur tertius locus medii uerbi, sicut in primo tractatu positum est.

Γ Ορισικά μέσσα. **ε**ις ὧς.

τύπτομαι. **τ**ύπτη. **κοινῶς**. **κ**ὺν **τ**ύπτει. **ἀπικῶς**. **κ**ὺν **τ**ύπτειαι **ἰωνικῶς**. **ε**τυπτόμην. **ε**τύπτο. **κοινῶς**. **κ**ὺν **ε**τύπτει **ἰωνικῶς**. **κ**ὺν **ε**τύπτει **δωρικῶς**. **Γ** **ε**τύπα a p̄tō actiuo fit p̄posita figuratiua littera quae gr̄cae χαρὰ κρησικὸν τῆς συζυγίας appellat ante **α** finalem loco eius cōsonantis quae fuerit ante **α** p̄ti actiuī, qua accepta preteritum mediam simile erit actiuo p̄tō in omnibus modis, ac ēt participiis.

VER.

ut τέτυφα τέτυπα, τέτυφε, τέτυπε, τετυφώς τετυπώς. Quo-
 modo autem accipit figuratiuam litteram cōiugationis aduer-
 te. Nam presens aut in ω purum definit: aut in ω non purum. Si
 in ω purum: siue diphthongus precedat ω: siue uocalis: ea sola re-
 manet ante ā finalem in ptō medio. ut ακούω, ἡκούκα, μέσος παρ.
 ἡκουα, λύω, λέλυκα, μέσος παρ. λέλυα. Attamen pauca inueniūtur
 in ω purum exeuntia quæ medium ptm̄ hēant. Quæ uero añ ω
 hēnt: aut εῦ, aut οῦ. oīno medio carēt ptō. p̄ter ακούω. Si uero i ω
 non purum desinat uerbum: aut simplex cōsonās p̄cedit ω: aut
 duplex. Si simplex, ea assumitur añ α, ut λείβω λέλειφα, μέσος λε-
 λοιβα, πείθω, πέθεικα, μέσος πέθειθα. Si duplex: aut actu: aut po-
 testate. Si actu, aut in diuersis syllabis κατὰ διάσασιν, & tunc se-
 quitur supradictam regulam, quia medium preteritū eam assu-
 mit consonantem, quæ ω finali in presenti iuncta est, ut ξέγκω, μέ-
 σος παρ. ἔξρογκα. At si ω geminatum fuerit añ ω, siue π, tūc fu-
 turum aut in ξω definit. & tunc medium p̄teritū γ sibi affiscit.
 ut πλάσω, siue πλίπω, πέπλαγα, aut in σω, & tunc mediū ptm̄
 δ sibi uendicat. ut ξέσσω μέλλων ξέσω, ἤρεκα, μέσος ἤρεδα si i usu
 habeatur. Etiam si potestate duplex cōsonās p̄cesserit ω, ut est
 ρ, illud idem intelligendum quia, si futurum in ξω desuerit, me-
 dium preteritum γ sibi uendicabit, ut κράζω, κρέξα, κέκραγα. Si σ,
 δ, ut φράζω, φράσω πέφραδα. At si dux diuersa fuerint cōsonan-
 tes, hoc est π, κ, & μ, mediū preteritum priorē assumit cum
 sit p̄p̄riū cōiugationis χαράκηρισικόν, ut τύπω, μέσος παρ. τέτυ-
 πα, τίκω, τέτοκα, τέμνω, τέτομα. Nam τ, & ν, cum per παρέμ-
 πωσιν extrinsecus accersita sint χαράκηρισικά cōiugationis cē
 non possunt. Quædam tamen inueniūtur quæ partim β hñt añ
 ω: partim uero φ, ut βλάβω, κρύβω, καλύβω, & σκάφω, quæ cū &
 ipsa τ aliunde sibi affiscant, opus est, ut β quæ media est: & φ
 aspirata in legitimā ac sibi correspondētē tenuē uertāt φ scilicet

ut tenuis tenuem s̄m regulæ p̄ceptione: āncedat, hoc ē τ̄, sicut
 κτ. q̄ñ quidē neq; β. neq; φ ulla rōne τ̄ p̄cedere p̄t ob icōgriam
 cōsonātiūm structurā. iccirco βλάτ̄ω dīcēdū erit, nō aut̄ βλάβ
 τ̄ω. sic κρύτ̄ω. καλύτ̄ω. σκάτ̄ω. nō aut̄ κρύβτ̄ω. καλύβτ̄ω. & σκά
 φτ̄ω. at t̄ñ pt̄a media suoꝝ p̄fectoꝝ p̄p̄riā seruāt figuratiuā. ut βέ
 βλαβ. κέ κρυβ. κεκάλυβ. & σκαφ. & q̄m̄ a singulis huiusmodi
 uerboꝝ singula deriuant̄ noia uerbalia. hoc ē βλαβη ἀπὸ τ̄ βλά
 βω. & κρύβη ἀπὸ τοῦ κρύβω. & καλύβη ἀπὸ τοῦ καλύβω. & σκαφη
 ἀπὸ τοῦ σκάφω. &c. orta est illa cōis regula q̄ dicit̄ ὅ τε ὀένες ὡς δία
 δύο συμφωνῶν ἐκφέρεται, τά τε ὁ μέσος παρ. φυλάτ̄ει τὸ σύμφωνον τ̄
 ρηματικῶν, ὃ παρ. ἀπὸ τοῦ ἑνεῶτος παρ. ἀγέται. quæ q̄dē noia p̄t̄ no
 bis discēda erūt, q̄ uerba ipsa a quibus deducūt. &c. Sic & θάτ̄ω
 dixerim̄ ἐκ τοῦ θάφω siue τάφω, nec nō & βάτ̄ω ἐκ τοῦ βάφω fie
 ri, mutata utrobīq; aspirata in τ̄ tenuem. ut supra. iccirco τέτα
 φα, & βέβαφα media p̄terita dices si in usu hērentur. nec igno
 ro etymologum autorē aliā hoꝝ uerboꝝ a remotis accersitā tra
 dere originē. μίμνω t̄ñ ἐκ τοῦ μένω, τροπ̄η τοῦ ε̄ τ̄, ὡς ἔχω ἴχω. ἢ
 hēt τὸ χαρακτ̄ηριστικόν. unde p̄t̄m̄ mediū μέμονα. μ enim additiua ē
 tā et̄i p̄iorē i syllaba locū occupet, ut cōgrua copulādī litteras
 rō seruaret. q̄a μ p̄cedere l̄tam ἢ p̄t, ut μῆμα, subseq nō p̄t. Eo
 dē pacto i uerbo τ̄ίτ̄ω, q̄d̄ a τ̄έτ̄ω fit, sicut a τέκω τίκω τροπ̄η
 τ̄όνε ε̄ τ̄, τ̄ cōsonās primū syllabæ locū possidet licet extrinsec⁹
 adducat, q̄a τ̄ l̄x̄ q̄q; & ipsa tenuis sit subici non pauit. & sic in
 aliis huiusmodi si q̄ iueniāt̄ in quib⁹ cōsiderādū ē q̄ nā sit p̄p̄ria
 cōsonās uerbi primitiui, & quæ extrinsecus s̄p̄ra, ut ἔπω ἴπω et
 τέκω τίκω. sed de hoc satis. Est et̄ pariū syllabæ mediū p̄t̄m̄ cū
 actiui uerbis grauitōnis, ut τέτυφα τέτυπα. In circūflexis ue
 ro una minuit̄ syllaba. ut δέδουπηκα. δέδουπα. Penultimā quoq;
 hēt eadē cū actiui. ut τέτυφα. τέτυπα. Sed q̄m̄ & hæc, & reliq;
 oia quæ ad uerbi mediū formationē inflexionēq; p̄t̄nēt̄iā. hoc

in loco sequi debebant satis superq; ut puto in primo tractatu complexus sum nihil aliud addendum, aut repetendum putavi Igitur ad grauitonos uerborum exempla transitum facies ad singulas coniugationes pertinentia scribere decreui, quorum quidem λείβω per omnes modos numerosq; ac psonas secundū rationes uariorū idiomatū primū exempli locum sibi uendicabit.

Ἐπιφύλαξτε τῶν βαρυτόνων ῥημάτων. Ὀριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεργῶς.

Λείβω. λείβεις. λείβει. κὺ δωρικῶς λείβεις. λείβε. κὺ αἰολικῶς λείβεις. λείβη. Ἐδύικα. λείβετον. λείβετον. Ἐωλη. λείβοιδμ. λείβετε. λείβουσι. κὺ δωρικῶς. λείβομες. λείβετε. λείβοντι.

Ἐλείβον. ἔλείβεις. ἔλείβε. κὺ ἰωνικῶς λείβεσκε. Ἐδύικα. ἔλείβετον. ἔλείβετήν. Ἐωλη. ἔλείβοιδμ. κὺ δωρικῶς ἔλείβομες. ἔλείβετε. ἔλείβον. κὺ βοιωτικῶς ἔλείβοσαν.

Ἐλείφα. ἐλείφας. ἐλείφε. Ἐδύικα. ἐλείφατον. ἐλείφατον. Ἐωλη. ἐλείφαιδμ. ἐλείφατε. ἐλείφασι. κὺ δωρικῶς. ἐλείφამες. ἐλείφατε. ἐλείφατι. κὺ ἀπικῶς ἐλείφα. ἐλείφας. ἐλείφε. Ἐωλη.

Ἐλελείφειν. ἐλελείφεις. ἐλελείφει. κοινῶς. κὺ ἐλελείφει. ἔλελείφεις. ἔλελείφει. ἰωνικῶς. κὺ ἐλελείφει. ἔλελείφει. ἔλελείφει. διὰ τοῦ ἦ ἰν πρώτῃ & tertia persona. ἀπικῶς. κὺ δωρικῶς. Ἐδύικα. ἐλελείφειτον. ἐλελείφειτην. Ἐωλη. ἐλελείφειδμ. κὺ δωρικῶς ἐλελείφειμες. ἐλελείφειτε. ἐλελείφεισαν. κὺ ἀπικῶς ἐλείφειν. φεις. φει.

Ἐλείφα. ἐλείφας. ἐλείφε. κὺ ἰωνικῶς λείφασκε. Ἐδύικα. ἐλείφαρον. ἐλείφάτην. Ἐωλη. ἐλείφαιδμ. κὺ δωρ. ἐλείφάμες. ἐλείφατε. ἐλείφατε.

Ἐλείβον. ἔλείβεις. ἔλίβε. κὺ ἰωνικῶς λείβεσκε. Ἐδύικα. ἐλείβετον. ἐλείβετην. Ἐωλη. ἐλείβοιδμ. κὺ δωρ. ἐλείβομες. ἐλίβετε. ἔλίβον. κὺ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν.

Ἐλείτω. λείτεις. λείτει. κὺ αἰολικῶς. λείτω. λείτης. λείτη. Ἐδύικα. λείτετον. λείτετον. Ἐωλη. λείτοιδμ. λείτετε. λείτοισι. κὺ δωρικῶς. λείτῶ. λείτεις. λείτῃ. Ἐδύικα. λείτῃτον. λείτῃτον. Ἐωλη. λείτῶ. λείτῃτε. λείτῶντι.

Β λιβῶ. λιβῆς. λιβῆι. **Γ** δυϊκά. λιβεῖτον. λιβεῖτον. **Γ** ωλη. λιβοῦιδν.
 κὲν δωρικῶς. λιβοῦιμες. λιβεῖτε. λιβοῦσι. κὲν δωρικῶς λιβοῦντι.

Γ προσακτικὰ ἐνεργητικὰ. ἐνεσῶς, κὲν παρσατατικός.
Λ εἶβε. λειβέτω. **Γ** δυϊκά. λείβετον. λειβετων. **Γ** ωλη. λείβετε. λειβέτω
 σα. κὲν ἀπικῶς. λειβόντων.

Π αρ. Λέλειφε. λειλιφέτω. **Γ** δυϊ. λελίφετον. λειλιφέτων. **Γ** ωλη. λελί
 κὲν **Π** φέτε. λειλιφέτωσα. κὲν ἀπικῶς. εἰλειφε. εἰλειφέτω. κὲν τὰ λοιπὰ.
Λ εἴτον. λειτάτω. **Γ** δυϊκά. λειτάτον. λειτάτων. **Γ** ωλη. λει
 τατε. βειτάτωσα. κὲν ἀπικῶς λειτάντων.

Β λιβε. βιβέτω. **Γ** δυϊκά. λιβετον. λικέτων. **Γ** ωλη. λιβετε. λιβέτω
 σα. κὲν ἀπικῶς λιβόντων.

Γ Εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς, κὲν παρσατατικός.

Λ εἰβοιμι. λείβοις. λείβοι. **Γ** δυϊκά. λείβοιτον. λειβοίτην. **Γ** ωλη. λείβοιδν
 κὲν δωρικῶς λείβοιμες. λείβοιτε. λείβοιεν.

Π αρ. λειείφοιμι. λειείφοις. λειείφοι. **Γ** δυϊκά. λειείφοιτον. λειοιφέτην.
 κὲν **Π** **Γ** ωλη. λειείφοιδν. κὲν δωρικῶς. λειείφοιμες. λειείφοιτε. λειεί
 φοιεν. κὲν ἀπικῶς εἰλειφοιμι. εἰλειφοις. ὑλείφοι.

Λ εἴταιμι. λειταίς. λειταί. **Γ** δυϊκά. λειταίτον. λειταίτην. **Γ** ωλη.
 λειταίιδν. κὲν δωρικῶς. λειταίιμες. λειταίιτε. λειταίιν. αἰολικῶς, κὲν
 ἀπικῶς. λειταία. λειταίας. λειταίε. **Γ** δυϊκά. λειταίατον. λειταίατην.
Γ ωλη. λειταίιδν. λειταίιατε. λειταίαν.

Β λίβοιμι. λίβοις. λίβοι. **Γ** δυϊκά. λίβοιτον. λιβοίτην. **Γ** ωλη. λίβοιδν
 κὲν δωρικῶς λίβοιμες. λίβοιτε. λίβοιεν.

Λ εἴφοιμι. λειφοίς. λειφοί. **Γ** δυϊκά. λειφοίτον. λειφοίτην. **Γ** ωλη. λει
 φοιδν. κὲν δωρικῶς λειφοίιμες. λειφοίιτε. λειφοίιεν.

Β λιβοῖμι. λιβοῖς. λιβοῖ. **Γ** δυϊκά. λιβοῖτον. λιβοῖτην. **Γ** ωλη. λιβοῖ
 ιδν. κὲν δωρικῶς λιβοῖιμες. λιβοῖιτε. λιβοῖιεν.

Γ ὑποακτικὰ ἐνεργητικὰ. ἐνεσῶς, κὲν παρσατατικός.

Ε ἂν λείβω. λείβης. λείβῃ. **Γ** δυϊκά. ἐὰν λείβητον. λείβητον. **Γ** ωλη. ἐὰν
 λείβωιδν. κὲν δωρικῶς λείβωιμες. λείβωιτε. λείβωσι.

VERB.

παρ. Ε' αν λειψω. λειψης. λειψη. Γ' δυικά. ε' αν λειψητον. λειψη
 και ψητον. Γ' ωλη. ε' αν λειψωμην. και δωρικως λειψωμες. λειψητε.
 λειψωσι. και απικως. ε' αν υλειψω. υλειψης. υλειψη.

Ⲙⲗⲁ Ε' αν λειψω. λειψης. λειψη. Γ' δυικά. ε' αν λειψητον. λειψητοι. Γ' ωλη.
 ε' αν λειψωμην. και δωρικως λειψωμες. λειψητε. λειψωσι.

ⲘⲗⲂ Ε' αν λιβω. λιβης. λιβη. Γ' δυικά. ε' αν λιβητον. λιβητον. Γ' ωλη. ε' αν
 λιβωμην. και δωρικως λιβωμες. λιβητε. λιβωσι.

Γ' α παρεμφατα ενεργητικά ενεσως, και παρατατικός.

Λειβειν κοινως, και λειβειν δωρικως, και λειβην αιωλικως και δωρικως. και
 λειβεμην απικως και δωρικως, και λειβεμην ιωνικως.

παρ. λειψεναι. και απικως ει λειψεναι. και λειψεμην απικως. και δω
 και ψηρικως. και λειψεμην ιωνικως.

Ⲙⲗⲁ λειψαι. κοινως. και λειψεμην απικως. και δωρι. και λειψεμην ιωνικ.

ⲘⲗⲂ λιβεῖν κοινως. και λιβειν δωρικως. και λιβεμην απικως. και δωρικως
 και λιβεμην. και λιβεειν ιωνικως.

Ⲙⲗⲁ λειψειν. sicut & ρηs. ⲘⲗⲂ λιβεῖν. quemadmodum; & secundus
 aoristus. Γ' Ορισικά παθητικά. ενεσως.

Λειβομαι. λειβη. κοινως. και λειβει απικως. και λειβειν ιωνικως. λειβεσθαι.

Γ' δυικά. λειβομεθον. λειβεσθον. λειβεσθον. Γ' ωλη. λειβομεθα κοινως. και
 λοιβομεθα δωρικως και ιωνικως. λειβεσθε. λειβονσθαι.

Ⲙⲗⲁ λειβωμην. ε' λειβου κοινως. και ε' λειβεο ιωνικως. και ε' λειβου δωρικως.

ε' λειβετο. Γ' δυικά. ε' λειβομεθον. ε' λειβεσθον. ε' λειβεσθην. Γ' ωληθη.
 ε' λειβομεθα κοινως. και ε' λειβομεθα δωρικως. και ιωνικως. ε' λειβεσθε.
 ε' λειβοντο.

παρ. λελειμμα. λελειψαι. λελειψαι. Γ' δυικά. λελειμμεθον. λελειψον. λε

λειψον. Γ' ωλη. λελειμμεθα. κοινως και λελειμμεθα δωρικως. και ιωνι
 κως. λελειψθε. λελειμμοισιν. και ιωνικως λελιψαται. απικως μετο
 ει' λειμμα. ει' λειψαι. ει' λειψαι.

Ⲙⲗⲁ ε' λελειμμη. ε' λελειπο. ε' λελειπο. Γ' δυικά. ε' λελειμμεθον. ε' λελειψον.

ε' λελειψον. Γ' ωληθη. ε' λελειμμεθα. κοινως. και ε' λελειμμεθα δωρικως.

καὶ ἰωνικῶς ἐλείφθη. λελειμμένοι ἦσαν. καὶ ἰωνικῶς ἐλελιφατο. ἀπικῶς
περο εἰλείμην. ἔλειφο. ἔλειφο.

Ϟϙ αἲ εἰφθον. εἰφθον. εἰφθον. Ὑ δὲ ἰκὰ εἰφθοντον. εἰφθοντήν.
Ἦ π λ η. εἰφθονθμ. καὶ δωρικῶς εἰφθονμες. εἰφθοντες. εἰφθονσα.
καὶ βοιωτικῶς. εἰφθεν.

Ϟϙ β εἰφθον. εἰφθον. εἰφθον. Ὑ δὲ ἰκὰ εἰφθοντον. εἰφθοντήν. Ἦ π λ η. εἰφθονθμ.
καὶ δωρικῶς εἰφθονμες. εἰφθοντες. εἰφθονσα. καὶ βοιωτικῶς.
εἰφθεν.

Ϟϙ α λειφθόσομαι. λειφθήσῃ κοινῶς. καὶ λειφθήσῃ ἀπικῶς. καὶ λειφθήσῃ
σει ἰωνικῶς. λειφθήσῃ. Ὑ δὲ ἰκὰ λειφθόσομεθον. λειφθήσῃ. λειφθήσῃ.
Ἦ π λ η. λειφθόσομεθα. καὶ δωρικῶς λειφθόσομεθα. λειφθήσῃ.
σει. λειφθήσῃ.

Ϟϙ β λιβήσομαι. λιβήσῃ κοινῶς. καὶ λιβήσῃ ἀπικῶς. καὶ λιβήσῃ ἰωνικῶς
λιβήσῃ. Ὑ δὲ ἰκὰ λιβήσομεθον. λιβήσῃ. λιβήσῃ. Ἦ π λ η. λιβήσομεθα.
καὶ δωρικῶς λιβήσομεθα. λιβήσῃ. λιβήσῃ.

Ϟϙ γ λειφτομαι. λειφτή κοινῶς. καὶ λειφτῇ ἀπικῶς. καὶ λειφτῇ
ἰωνικῶς. λειφτῇ. Ὑ δὲ ἰκὰ λειφτόμεθον. λειφτῇ. λειφτῇ.
Ἦ π λ η. λειφτόμεθα. καὶ δωρικῶς λειφτόμεθα. λειφτῇ.
λειφτῇ.

Ἦ προσακτικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς καὶ παρτατικῶς.
Λείβου κοινῶς. καὶ λείβεο ἰωνικῶς. καὶ λείβου δωρικῶς. λείβεθω.
Ὑ δὲ ἰκὰ λείβεσθον. λείβεσθον. Ἦ π λ η. λείβεθε. λείβεσθα. καὶ
ἀπικῶς λείβεσθον.

παρ. Λέλειφο. λείφω. Ὑ δὲ ἰκὰ λείφθον. λείφθον. Ἦ π λ η. λείφθη
καὶ λείφθωσα. καὶ ἀπικῶς εἰλειφο. εἰλειφω.

Ϟϙ α λείφθητι. λειφθήτω. Ὑ δὲ ἰκὰ λείφθητον. λειφθήτων. Ἦ π λ η. λείφθητε.
λειφθήτωσα.

Ϟϙ β λιβήθῃ. λιβήτω. Ὑ δὲ ἰκὰ λιβήθον. λιβήθων. Ἦ π λ η. λιβήθε. λιβήθωσα.
Ἦ εὐκτικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς καὶ παρτατικῶς.

Λειβοίμην. λείβοιο. λείβοιο. Ὑ δὲ ἰκὰ λειβοίμεθον. λείβοισθον. λειβοισθον.

VERB.

Γ' ὡ λη. λειβοίμεθα. κὺμ δ'ωρικῶς λειβοίμεθα. λείβοιθε. λείβονται, κὺμ
 ποιητικῶς λειβοίατο.

παρ. κὺμ λελειμμένος εἶην. εἶης. εἶη. Γ' δ'υϊκὰ. λελειμμένω εἶητον. εἶήτην.

Π' ὡ λη. λελειμμένοι εἶμεν. εἶητε εἶσαν. κὺμ ἀπικῶς εἰλειμμένος εἶην.
 εἶης. εἶη. κὺμ τὰ λοιπὰ.

Θ' ὡ λη. λειφθέην. λειφθέης. λειφθέη. Γ' δ'υϊκὰ. λεφθέητον. λειφθέήτην.

Γ' ὡ λη. λειφθέημεν. κὺμ δ'ωρικῶς λειφθέημες. λειφθέητε. λειφθέησα. κὺμ συγκο
 τῆ λειφθέημεν. λειφθέητε. λειφθέηεν.

Θ' ὡ β. λιβεῖην. λιβεῖης. λιβεῖη. Γ' δ'υϊκὰ. λιβεῖητον. λιβεῖήτην.

Γ' ὡ λη. λιβεῖημεν. κὺμ δ'ωρικῶς λιβεῖημες. λιβεῖητε. λιβεῖησα. κὺμ συγκο
 τῆ λιβεῖημεν. λιβεῖητε. λιβεῖηεν.

Θ' ὡ λη. λειφθῆσοίμην. λειφθῆσοιο. λειφθῆσοιτο. Γ' δ'υϊκὰ. λειφθῆσοίμεθον. λειφ
 θῆσοίθον. λειφθῆσοίθην. Γ' ὡ λη. λειφθῆσοίμεθα. κὺμ δ'ωρικῶς λειφθῆσοί
 μεθα. λειφθῆσοίθε. λειφθῆσοιτο. κὺμ ποιητικῶς. λειφθῆσοίατο.

Θ' ὡ β. λιβησοίμην. λιβησοιο. λιβησοιτο. Γ' δ'υϊκὰ. λιβησοίμεθον. λιβῆσοι
 θον. λιβησοίθην. Γ' ὡ λη. λιβησοίμεθα. κὺμ δ'ωρικῶς λιβησοίμεθα. λιβῆ
 σοίθε. λιβῆσοιτο. κὺμ ποιητικῶς λιβησοίατο.

Γ' ὡ ποτακτικὰ. παθητικὰ. ἐνεσῶς. κὺμ ἑξῆς.

Ε' ἂν λείβωμαι. λείβηκοινῶς. κὺμ λείβηαιῶνικῶς. λείβηται.

Γ' δ'υϊκὰ. ἔἂν λειβώμεθον. λείβηθον. λείβηθον. Γ' ὡ λη. ἔἂν λειβώμεθα.
 κὺμ δ'ωρικῶς λειβώμεθα. λείβηθε. λείβονται.

παρ. κὺμ λελειμμένος ἐἂν ὤ. ἦς. ἦ. Γ' δ'υϊκὰ. λελειμμένω ἐἂν ἦτον. ἦτον.

Π' ὡ λη. λελειμμένοι ἐἂν ὤμεν. ἦτε ὤσι. κὺμ ἀπικῶς εἰλειμμένος ἐἂν ὤ.
 ἦς. ἦ. κὺμ τὰ λοιπὰ.

Θ' ὡ λη. ἔἂν λειφθῶ. λειφθῆς. λειφθῆ. Γ' δ'υϊκὰ. ἔἂν λειφθῆτον. λεφθῆτον.

Γ' ὡ λη. ἔἂν λειφθῶμεν. κὺμ δ'ωρικῶς λειφθῶμες. λειφθῆτε. λειφθῶσι.

Θ' ὡ β. ἔἂν λιβῶ. λιβῆς. λιβῆ. Γ' δ'υϊκὰ. ἔἂν λιβῆτον. λιβῆτον.

Γ' ὡ λη. ἔἂν λιβῶμεν. κὺμ δ'ωρικῶς λιβῶμες. λιβῆτε. λιβῶσι.

Γ' ὡ παρῆμφατα. παθητικὰ. ἐνεσῶς. κὺμ παρῆμφατικός.

Λείβεσθαι. παρ. κὺμ Π' ὡ λη. λελεῖφθαι. κὺμ ἀπικῶς εἰλεῖφθαι. Θ' ὡ λη.

φθίναι. κοιν. και λειφθήμεναι ἀπικῶς και δωρικῶς. και λειφθήμεν ἰωνικῶς.
 β λιβῆται κοινῶς. και λιβῆμεναι ἀπικῶς και δωρικῶς. και λιβῆμεν ἰωνι.
 α λειφθήσεσθαι. β λιβῆσεσθαι. μετ' ὄλι. λειφθήσεσθαι.
 Ὅριστικά μέσα ἐνεσῶς.

Λείβομαι. λείβη κοινῶς. και λείβει ἀπικῶς. και λείβει ἰωνικῶς. λείβεται.
 και τα λοιπα ad passivorum similitudinem. (ἐλείβετο)

Ελείβομαι. ἐλείβου κοινῶς. και ἐλείβεο ἰωνικῶς. και ἐλείβου δωρικῶς.
 παρ. λέλοιβα. λέλοιβας. λέλοιβε. Ὅυικὰ λελοίβατον. λελοίβατον.

Ἐπλη. λελοίβαμεν. και δωρικῶς λελοίβαμες. λελοίβατε. λελοίβασι. και
 ἀπικῶς. εἴλοβα. εἴλοβας. εἴλοιβε.

Ἐλελοίβην. ἐλελοίβεις. ἐλελοίβει. κοινῶς. και ἐλελοίβεα. ἐλελοίβεις
 ἐλελοίβει ἰωνικῶς. και ἐλελοίβην. ἐλελοίβεις ἐλελοίβην ἀπικῶς και δωρι
 κῶς. Ὅυικὰ ἐλελοίβειτον. ἐλελοίβειτην. Ἐπλη. ἐλελοίβειμεν και δωρι
 κῶς ἐλελοίβειμες. ἐλελοίβειτε. ἐλελοίβεισαμ. και ἀπικῶς. εἴλοιβην.
 εἴλοιβεις. εἴλοιβει.

Ἐλείφω. ἐλείφω κοινῶς. και ἐλείφαο ἰωνικῶς. ἐλείφατο.
 Ὅυικὰ ἐλείφμεθον. ἐλείφασθον. ἐλείφασθην. Ἐπλη. ἐλείφάμεθα. και
 δωρικῶς ἐλείφάμεθα. ἐλείφαθε. ἐλείφατο.

β Ελίβομαι. ἐλίβου κοινῶς. και ἐλίβεο ἰωνικῶς. και ἐλίβου δωρικῶς.
 ἐλίβετο. Ὅυικὰ ἐλιβόμεθον. ἐλίβεσθον. ἐλιβέσθην. Ἐπλη. ἐλιβόμεθα.
 και δωρικῶς ἐλιβόμεθα. ἐλίβεθε. ἐλίβοντο.

α λείφομαι. λείφη κοινῶς. και λείφει ἀπικῶς. και λείφει ἰωνι. λείφεται.
 β λιβῶμαι. λιβῆ κοινῶς. και λιβῆ ἀπικῶς και λιβῆ ἰωνι. λιβῆται.
 Ἐπρος κλητικά μέσα. ἐνεσῶς και παρατατικῶς.

Λείβου κοινῶς. και λείβεο ἰωνικῶς. και λείβου δωρικῶς. λείβεσθω.
 παρ. και λέλοιβε. λελοίβέτο. Ὅυικὰ λελοίβειτον. λελοίβέτων. Ἐπλη. λε
 λείβετε. λελοίβέτωσαμ. και ἀπικῶς εἴλοβε. εἴλοβέτω.

α λείφα. λείφασθω. Ὅυικὰ λείφασθον. λείφασθων. Ἐπλη. λείφαθε
 λείφασθωσαμ. και ἀπικῶς λείφασθων.

β λιβῶ. λιβέσθω. Ὅυικὰ λιβέσθον. λιβέσθων. Ἐπλη. λιβέθε. λιβέ

δωσαη. και ἀπικῶς λιβείδων. Ἐϋκχηκὰ μέσα. ἐνεσῶς και $\frac{\text{ε}}{\text{π}} \frac{\text{ε}}{\text{ε}}$.

Λειβοίμην. λείβοιο. λείβοιτο. Ἐδύικα λειβοίμεθον. λείβοισθον. λειβοισθην.

Ἐπλη. λειβοίμεθα και δωρικῶς λειβοίμεθα. λείβοιστε. λείβοιτο. και ποιητικῶς λειβοίατο.

παρ. και λειβοίμι. λειβοίσις. λειβοίσι. Ἐδύικα λειβοίβοιτον. λειβοίβοιτην.

$\frac{\text{ε}}{\text{π}} \frac{\text{ε}}{\text{ε}}$ Ἐπλη. λειβοίβοιμεν. και δωρικῶς λειβοίβοιμες. λειβοίβοιτε. λειβοίβοιεν. και ἀπικῶς. εἰλοίβοιμι. εἰλοίβοις. εἰλοίβοι.

$\frac{\text{ε}}{\text{π}} \frac{\text{ε}}{\text{ε}}$ Ἄ λειψάμην. λείψαιο. λείψαιτο. Ἐδύικα λειψάμεθον. λείψαισθον. λειψάσθην. Ἐπλη. λειψάμεθα. και δωρικῶς λειψάμεθα. λείψαισθε. λειψάινο. και ποιητικῶς λειψαίατο.

$\frac{\text{ε}}{\text{π}} \frac{\text{ε}}{\text{ε}}$ β λιβοίμην. λιβοιο. λιβοιτο. Ἐδύικα. λιβοίμεθον. λιβοισθον. λιβοισθην. Ἐπλη. λιβοίμεθα. και δωρ. λιβοίμεθα. λιβοιστε. λιβοιτο. και ποιητικῶς λιβοίατο.

$\frac{\text{ε}}{\text{π}} \frac{\text{ε}}{\text{ε}}$ Ἄ λειψόμην. λείψοιο. λείβοιτο. Ἐδύικα λειψοίμεθον. λείψοισθον. λειψόσθην. Ἐπλη. λειψοίμεθα. και δωρ. λειψοίμεθα. λείψοιστε. λείβοιτο. και ποιητικῶς λειβοίατο.

$\frac{\text{ε}}{\text{π}} \frac{\text{ε}}{\text{ε}}$ β λιβοίμην. λιβοιο. λιβοιτο. Ἐδύικα λιβοίμεθον. λιβοισθον. λιβοισθην. Ἐπλη. λιβοίμεθα. και δωρ. λιβοίμεθα. λιβοιστε. λιβοιτο. και ποιητικῶς λιβοίατο. Ἐϋποτακτικὰ μέσα. ἐνεσῶς και $\frac{\text{ε}}{\text{π}} \frac{\text{ε}}{\text{ε}}$.

Εάν λείβωμαι. λείβη κοινῶς. και λείψη αιωνικῶς. λείβηται. και τὰ λοιπὰ παρ. και Ε' αν λειλοίβω. λειλοίβης. λειλοίβη. Ἐδύικα ε' αν λειλοίβητον. λειλοίβητον.

$\frac{\text{ε}}{\text{π}} \frac{\text{ε}}{\text{ε}}$ τον. Ἐπλη. ε' αν λειλοίβωμεν. και δωρ. λειλοίβωμες. λειλοίβητε. λειλοίβωσι. και ἀπικῶς. ε' αν εἰλοίβω. εἰλοίβης. εἰλοίβη.

$\frac{\text{ε}}{\text{π}} \frac{\text{ε}}{\text{ε}}$ Ἄ ε' αν λειψώμαι. λειψη κοινῶς. και λειψη αιωνικῶς. λειψηται.

Ἐδύικα ε' αν λειψώμεθον. λειψησθον. λειψησθον. Ἐπλη. ε' αν λειψώμεθα. και δωρικῶς. ε' αν λειψώμεθα. λειψησθε. λειψωνται.

$\frac{\text{ε}}{\text{π}} \frac{\text{ε}}{\text{ε}}$ β ε' αν λιβώμαι. λιβη κοινῶς. και λιβη αιωνικῶς. λιβηται. Ἐδύικα ε' αν λιβώμεθον. λιβησθον. λιβησθον. Ἐπλη. ε' αν λιβώμεθα. και δωρ. λιβωμεθα. λιβησθε. λιβωνται. Ἐπαρεκφρατα μέσα. ἐνεσῶς. και $\frac{\text{ε}}{\text{π}} \frac{\text{ε}}{\text{ε}}$.

Λίβεισαι. παρ. και $\frac{\text{ε}}{\text{π}} \frac{\text{ε}}{\text{ε}}$ λειλοβέναι κοινῶς. και εἰλοβέναι ἀπικῶς. και λει

λοιβεμένοι δωρικῶς καὶ ἀπικῶς, καὶ λελοιβεμένοι ἰωνικῶς. **Ⲙ** α̅ λιίτα
 θαι. **Ⲙ** β λιβέθαι. **Ⲙ** α̅ λιίθεθαι. **Ⲙ** β λιβείθαι.

¶ Exempla alioꝝ uerboꝝ grauitonoꝝ p̄ tria ḡna distincta adiuũ scilicet passiuũ, & mediũ in modo indicatiuo tantum.

ἐνεργητικά	παθητικά	μέσα.
ἐνεσῶς Τ ρέπω.	τρέπομαι.	τρέπομαι.
ⲡ ε̅ ε̅ τρεπων.	ἐτρεπόμην.	ἐτρεπόμην.
πάρ. τέτρεφα.	τέτραμμα.	τέτροφα.
ἀπικῶς τέτρεφα.		
Ⲙ ε̅ ε̅ τετρέφειν.	ἐτετρέμην.	ἐτετρόπειν.
ἀπικῶς ἐτετρέφειν.		
Ⲙ α̅ ε̅ τρέφα.	ἐτρέφην.	ἐτρέφάμην.
Ⲙ β ε̅ τραπων.	ἐτράπων.	ἐτραπόμην.
Ⲙ α̅ τρέτω.	τρεφθήσομαι.	τρέτομαι.
Ⲙ β τραπῶ.	τραπήσομαι.	τραποῦμαι.
μετ' ὀλιγον μέλλων	τετράτομαι.	

ἐνεργητικά	παθητικά	μέσα
Γ ράφω.	γράφομαι.	γράφομαι.
ⲡ ε̅ ε̅ γραφον.	ἐγραφόμην.	ἐγραφόμην.
πάρ. γέγραφα.	γέγραμμα.	γέγραφα.
Ⲙ ε̅ ε̅ γεγράφειν.	ἐγεγράμην.	ἐγεγράφειν.
Ⲙ α̅ ε̅ γραφα.	ἐγράφην.	ἐγρατάμην.
Ⲙ β ε̅ γραφον.	ἐγράφην.	ἐγραφόμην.
Ⲙ α̅ γράτω.	γραφθήσομαι.	γράφομαι.
Ⲙ β γραπῶ.	γραφήσομαι.	γραφοῦμαι.
μετ' ὀλιγον Ⲙ ε̅	γεγράτομαι.	¶ δευτέρα συζυγία.

ἐνεργητικά	παθητικά	μέσα.
ἐνεσῶς Λ έγω.	λέγομαι.	λέγομαι.
ⲡ ε̅ ε̅ λεγον.	ἐλεγόμην.	ἐλεγόμην.
πάρ. λέλεχα.	λέλεγμαι.	λέλογα.

VER. G

ἀπικῶς λέλοχα. ἐλελέχεν. ἐλελέμην. ἐλελόχην.

ἀπικῶς ἐλελόχεν. ἐλελέχθη. ἐλελόμην.

ἄ' ἐλέξα. ἐλέχθη. ἐλεξάμην.

ἄ' ἐλεγον. ἐλέγην. ἐλεγόμην.

ἄ' ἐλέω. λεχθήσομαι. λέξομαι.

ἄ' ἐλεῶ. λεγήσομαι. λεγοῦμαι.

μετ' ὀλίγον μέλλων. λελέξομαι.

ἐνεργητικά. παθητικά. μέσα.

ἐνεσῶς. Δῆκω. δῆκομαι. δῆκομαι.

ἐ' δῆκον. ἐδῆκόμην. ἐδῆκόμην.

παρ. δ' ἐδῆχα. δ' ἐδῆγμαι. δ' ἐδῆκα.

ἐ' δ' ἐδῆχεν. ἐδ' ἐδῆγμην. ἐδ' ἐδῆκην.

ἄ' ἐδῆξα. ἐδῆχθη. ἐδῆξάμην.

ἄ' ἐδῆκον. ἐδῆκην. ἐδακῆμην.

ἄ' ἐδῆξω. δῆχθήσομαι. δῆξομαι.

ἄ' ἐδῆξω. δακῆσομαι. δακῶμαι.

μετ' ὀλίγον μέλλων. δεδήξομαι.

ἐνεργητικά. παθητικά. μέσα.

ἐνεσῶς. Τρύχω. τρύχομαι. τρύχομαι.

ἐ' τρύχον. ἐτρυχόμην. ἐτρυχόμην.

παρ. τέτρυχα. τέτρυγμαι. τέτρυχα.

ἐ' τετρύχεν. ἐτετρύγμην. ἐτετρύχην.

ἄ' τετρυξα. ἐτρύχθη. ἐτρυξάμην.

ἄ' τετρυχον. ἐτρύχην. ἐτρυχόμην.

ἄ' τετρώω. τρυχθήσομαι. τρώξομαι.

ἄ' τετρωῶ. τρυχῆσομαι. τρυχοῦμαι.

μετ' ὀλίγον μέλλων. τετρώξομαι.

ἐνεργητικά. τρίτη συζυγία. παθητικά. μέσα.

ἐνεργητικά. παθητικά. μέσα.

ἐνεσῶς Ἀ'δῶ.

ἦδον.

ἦκα.

ἦκειν.

ἦστα.

βῆδον.

ἄ'άσω.

β. ἄδῶ.

μετ'δλίγον μέλλων.

ἐνεργητικά

ἐνεσῶς Πείθω.

ἔπειθον.

πέπεικα.

ἔπειθεικειν.

ἔπεισα.

β'έπειθον.

ἔπεισω.

β. πείθω.

μετ'δλίγον μέλλων.

ἐνεργητικά

ἐνεσῶς Ε'λεύθω.

ἠλευθον.

ἠλευκα.

ἠλευκῶς ἠλεύκα.

ἠλεύκειν.

ἠλευκῶς ἠλεύκειν.

ἠλευσα.

β'ἠλευθον.

συγκοπή ἠλευθον.

ἠλεύσω.

Ἀ'δομαι.

ἠδομην.

ἠσομαι.

ἠσομην.

ἠδην.

ἠδην.

ἠδοσομαι.

ἠδοσομαι.

ἠσομαι.

παθητικά

πειθόμεαι.

ἠπειθόμην.

πέπεισμαι.

ἠπεισομην.

ἠείδην.

ἠείδην.

πειθόσομαι.

πειθόσομαι.

πειθόσομαι.

παθητικά

Ε'λεύβομαι.

ἠλευθόμην.

ἠλευσμαι.

ἠλεύσομαι.

ἠλεύσομην.

ἠλεύσομην.

ἠλεύσθην.

ἠλεύθην.

ἠλευθόσομαι.

Ἀ'δομαι.

ἠδομην.

ἠδα.

ἠδειν.

ἠδάμην.

ἠδομην.

ἠσομαι.

ἠδοῦμαι.

μέσα.

πειθόμεαι.

ἠπειθόμην.

πέπειθα.

ἠπειπόθειν.

ἠπεισάμην.

ἠπειθόμην.

πειθόμεαι.

πειθόμεαι.

μέσα.

μέσα.

Ε'λεύβομαι.

ἠλευθόμην.

ἠλευθα.

ἠλεύθα.

ἠλεύθειν.

ἠλεύθειν.

ἠλευσάμην.

ἠλευθόμην.

ἠλευθόμην.

ἠλεύσομαι.

VERB.

ἐλευθῶ. καὶ ἐλεύθω.	ἐλευθήσομαι.	ἐλευθούμαι. καὶ
μετ' ὀλίγον μέλλων	ἐλεύσομαι.	ἐλεύομαι.
καὶ ἀπικῶς.	ἐληλύσομαι.	

Ἐτετάρτη συζυγία.

ἐνεργητικά	παθητικά	μέσα.
ἐνεστῶς Φράζω.	φράζομαι.	φράζομαι.
ἐπιφραζοῦ.	ἐφραζόμην.	ἐφραζόμην.
παρ. πῆφρακα.	πῆφρασμαι.	πῆφραδα.
ἐπιφράκει.	ἐπιφρασμην.	ἐπιφραδέειν.
ἄφρασα.	ἠφράσθην.	ἠφρασάμην.
βῆφραδον.	ἠφραδῆν.	ἠφραδόμεν.
ἄφράσω.	φραδέησομαι.	φράσομαι.
βφραδῶ.	φραδέησομαι.	φραδούμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων	πῆφρασομαι.	

ἐνεργητικά	παθητικά	μέσα.
ἐνεστῶς Ὀρύσσω.	Ὀρύσομαι.	Ὀρύσομαι.
ἐπιόρυσσον.	ὠρύσομην.	ὠρύσομην.
παρ. ὠρυχα.	ὠρυγμαι.	ὠρυγα.
ἀπικῶς ὠρώρυχα.	ὠρώρυγμαι.	ὠρώρυγα.
ὠρύχειν.	ὠρύγμην.	ὠρύγειν.
ἀπικῶς ὠρώρύχειν.	ὠρώρύγμην.	ὠρώρύγειν.
ἄώρυξα.	ὠρύχθην.	ὠρυξάμην.
βώρυγον.	ὠρυγην.	ὠρυγόμεν.
ἄδρύξω.	δρυχθήσομαι.	δρέξομαι.
βδρυγῶ.	δρυγήσομαι.	ἠρυγούμαι.

μετ' ὀλίγον μέλλων. ὠρέξομαι.

καὶ ἀπικῶς. ὠρώρέξομαι.

Ἐπέμπτῃ συζυγία.

ἐνεργητικά	παθητικά	μέσα.
ἐνεστῶς Ὑάλλω.	ψάλλομαι.	ψάλλομαι.
ἐπιψάλλου.	ἐψάλλομην.	ἐψάλλομην.

παρ. ἔταλκα.

παρ. ἔτάλκειν.

ⲉⲧⲁ ⲁⲉϥηλα.

ⲉⲧⲁ ⲃⲉϥταλον.

ⲛⲁⲗ ⲁϥαλῶ.

ⲛⲁⲗ ⲃϥαλῶ.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἐνεργητικά.

ἐνεσῶς. **Σ**τέλλω.

ⲉⲧⲁ ⲉⲧελλον.

παρ. ἔσαλκα.

παρ. ἔσάλκειν.

ⲉⲧⲁ ⲁⲉϥειλα.

ⲉⲧⲁ ⲃⲉϥταλον.

ⲛⲁⲗ ⲁϥελεῶ.

ⲛⲁⲗ ⲃϥαλεῶ.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἐνεργητικά.

ἐνεσῶς. **Κ**άμνω.

ⲉⲧⲁ ⲉⲧκαμον.

παρ. κεκάμηκα.

συγκοπῆ κέκμηκα

ⲉⲧⲁ ⲉⲧκεκαμήκειν.

συγκοπῆ ἔκεκμήκειν

ⲉⲧⲁ ⲁⲉϥκηκα.

συγκοπῆ

ⲉⲧⲁ ⲃⲉϥκαμον.

ⲛⲁⲗ ⲁϥκαμῶ.

συγκοπῆ

ⲛⲁⲗ ⲃϥκαμῶ.

ἔταλμαι.

ἐλαλην.

ἐτάλθην.

ἐτάλην.

ταλόητομαι.

ταλήσομαι.

ἐτάλομαι.

παθητικά.

τέλλομαι.

ἔτελλόμην.

ἔσαλμαι.

ἔσάλμην.

ἔσάλθην.

ἔσάλην.

σαλόητομαι.

σαλήσομαι.

ἔσάλομαι.

παθητικά.

κάμτομαι.

ἔκαμήόμην.

κεκάμημαι.

κέκμημαι.

ἔκεκαμήμην.

ἔκεκμήμην.

ἔκαμήθην.

ἔκαμήην.

ἔκάμην.

καμηήσομαι.

κμηήσομαι.

καμήσομαι.

ἔταλα.

ἔτάλειν.

ἔτηλάμην.

ἔταλόμην.

ταλούμαι.

ταλούμαι.

μέσα.

τέλλομαι.

ἔτελλόμην.

ἔσολα.

ἔσόλων.

ἔσειλάμην.

ἔσαλόμην.

σελούμαι.

σαλούμαι.

μέσα.

μέσα.

μέσα.

κάμτομαι.

ἔκαμήόμην.

κέκαμα.

κέκαμα.

ἔκεκάμην.

ἔκεκάμην.

ἔκημάμην.

ἔκημάμην.

ἔκαρόμην.

καμούμαι.

καμούμαι.

καμούμαι.

μετ' ὀλίγον μέλλων.	κεκαμήσομαι.	
συγκοπή	κεκμήσομαι.	
ἐνεργητικά	παθητικά	μέσα.
ἐνεώς Τέμνω.	τέμνομαι.	τέμνομαι.
παρ. ἔτεμνον.	ἐτεμνόμην.	ἐτεμνόμην.
παρ. τετέμνηκα.	τετέμνημαι.	τέτομα.
συγκοπή τέτμηκα.	τέτμημαι.	
παρ. ἐτετέμνηκέν.	ἐτετέμνημην.	ἐτετόμην.
συγκο. ἐτετέμνηκέν.	ἐτετέμνημην.	
παρ. ἀτέμματα.	ἐτεμήθη.	ἐτεμάμην.
συγκοπή	ἐτέμθη.	
παρ. βέταμον.	ἐτάμην.	ἐταμόμην.
παρ. ἀταμά.	τεμνήσομαι.	τεμούμαι.
συγκοπή	τηνήσομαι.	
παρ. βταμά.	ταμήσομαι.	ταμούμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	τετεμήσομαι.	
συγκοπή	τετμήσομαι.	
ἐνεργητικά.	παθητικά.	μέσα.
ἐνεώς φαίνω.	φαίνομαι.	φαίνομαι.
παρ. ἔφαινον.	ἐφαινόμην.	ἐφαινόμην.
παρ. πέφαγκα.	πέφαμμαι.	πέφηναι.
παρ. ἐπέφαγκέν.	ἐπέφάμην.	ἐπέφηνέν.
παρ. ἀφηνα.	ἐφάνθη.	ἐφηνάμην.
παρ. βέφαγον.	ἐφάνθη.	ἐφαινόμην.
παρ. ἀφαινώ.	φαιθήσομαι.	φαιτούμαι.
παρ. βφαινώ.	φαιθήσομαι.	φαιτούμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	πέφαισομαι.	
ἐνεργητικά.	παθητικά.	μέσα.
ἐνεώς κλίνω.	κλίνομαι.	κλίνομαι.
παρ. ἔκλινον.	ἐκλιόμην.	ἐκλιόμην.

παρ. κέκλιχα.
 ἐκεκλίχην.
 ἄ' κλινα.
 β' κλινον.
 ἄ κλινώ.
 β κλινώ.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἐνεργητικά

ἐνεσῶς Σπείρω.
 ἐσπείρον.
 παρ. ἔσπερκα.
 ἐσπείρην.
 ἄ' ἐσπειρα.
 β' ἐσπαρον.
 ἄ σπερῶ.
 β σπαρῶ.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἐνεργητικά

ἐνεσῶς Ἀκούω.
 ἤκουον.
 παρ. ἤκουκα.
 ἀπικῶς ἀκήκοα.
 ἤκούειν.
 ἀπικῶς ἤκηκόειν.
 ἔ' ἤκουσα.
 ἄ' ἀκούσω.

μετ' ὀλίγον μέλλων

ἀπικῶς

ἐνεργητικά

ἐνεσῶς Παύω.

κέκλιμαι.
 ἐκεκλίμην.
 ἐκλίθην.
 ἐκλίθην.
 κλιθήσομαι.
 κληθήσομαι.

κεκλίσομαι.

παθητικά

Σπείρομαι.
 ἐσπείρόμην.
 ἔσπερμαι.
 ἐσπείρην.
 ἐσπείρην.
 ἐσπείρην.
 σπαρήσομαι.
 σπαρήσομαι.
 ἐσπείρομαι.

παθητικά

Ἀκούομαι.
 ἤκουόμην.
 ἤκουσμαι.
 ἀκήκοσμαι.
 ἤκούσμεν.
 ἤκηκούσμεν.
 ἤκούσθη.
 ἀκουσθήσομαι.
 ἤκούσομαι.
 ἀκηκόσομαι.

παθητικά

παύομαι.

κέκλινα.
 ἐκεκλίχην.
 ἐκλίναμην.
 ἐκλινοίμην.
 κλινοῦμαι.
 κλινοῦμαι.

μέσα

Σπείρομαι.
 ἐσπείρόμην.
 ἔσπερα.
 ἐσπείρην.
 ἐσπείράμην.
 ἐσπαρόμην.
 σπερούμαι.
 σπαρούμαι.

ΓΕ' κτῆσιν ὑγία.

μέσα

Ἀκούομαι.
 ἤκουόμην.
 ἤκουα.
 ἀκήκοα.
 ἤκούειν.
 ἤκηκόειν.
 ἤκουσάμην.
 ἀκούσομαι.

μέσα

παύομαι.

VER.

ἔταυον.	ἔταυόμην.	ἔταυόμην.
ἔταυκα.	ἔταυμαι.	ἔταυα.
ἔταυέιν.	ἔταυόμην.	ἔταυέιν.
ἔταυσα.	ἔταυόην.	ἔταυσάμην.
ἔταυον.	ἔταυην.	ἔταυόμην.
ἔταυω.	ἔταυήσομαι.	ἔταυσομαι.
ἔταυω.	ἔταυήσομαι.	ἔταυοίμαι.

μετ' ὀλίγον μέλλων ἔταυσομαι.

¶ Exempla hæc, etsi omnia in usu non sunt, posita tamē sunt, ut habeamus formam grauitonorum uerborum regulariter declinātorum: quæ si uariare uellemus talis esset eorum inflexio.

¶ πρὸς τῶν περιπαυμένων ῥημάτων.

Tὰ περιπαυόμενα ῥήματα, hoc est circumflexa uerba a sexta cōiugatione grauitonæ fiunt, nō tñ ab oibus uerbis, sed ab his solū quæ i penultima hñt siue ε, siue α, siue ο, ut ταυέω, ταυάω, χρυσόω. Et dicuntur circumflexa eo q̄ hñt circumflexū accētū in ultima, a qua ois ratio accentus pēdet, ut ταυέω, ταυάω, χρυσόω. Patiūtur autē synaresim in pñtī, & p̄to imperfecto modī indicatiuī: q̄ qdē tēpora in aliis modis, & ēt p̄ticipiis simul uariāt. ut i grauitonis dictū est. Sed sciēdū synaresis; p̄ crasi poni, & ex p̄cedēte uocali breui fieri semp, quēadmodum & in noibus synaresiatīs declaratū ē. Et cū in his uerbis uariæ sint synareses: uarias cōiugationes eē oportet: quæ per supradictas tres uocales distinguūtur, quas χρυσωτηρικὰ hoc est formatiuas litteras appellare possum⁹, quēadmodum & cōsonātes i grauitonis. Per ea enim cognoscim⁹ unūquodq; uerbū quoræ sit cōiugatiōis. Quibusdam tñ placet quēadmodum Dionysius trax affirmat: ut p̄ extremā secūdarū p̄sonæ huiusmodi cōiugatiōes distinguāt. Nam priā cōiugatio in ες per synaresim facit secūdā p̄sonā contractā: ut ταυέεις. Secūda in ας subscripto τ ταυέεις. Tertia in ος χρυσοέεις. Esto igitur

DE

Ἐχαρακτηριστικὸν πρώτης conjugationis circumflexorum. ἢ Secundæ. ὁ Τertia. Quæ quædam seruant in oibus modis tā actiuorum quā passiuorum quātū ipsa natura fert, & si cōes synæresim regulæ aduersari uideantur. proprias enim, ac distinctas synæreses hēt unaquæque circumflexorum conjugatio. In quibus uerbis oibus aduertēdū ē futuri in σῶ desinēs supare pñs una syllaba si pcepta quorūdā sequi uoluerimus qui scribūt ποιήσω. βοήσω. χρυσώσω, & alia huiusmodi eē a circumflexis. Sed analogia postulat, ut futura sint a grauitonis propriis circumflexorum, mutatis ē, & ἄ in η: & ὀ in ῶ. ut ποιέω ποιήσω. βοάω βοήσω. χρυσάω χρυσώσω. Licet i quibusdā maneāt imutabiles. ut τελέω τελέσω. γελάω γελάσω. δνθώ δνόσω. & alia. Penultimā etiā futuri seruat in p̄tōperfecto, & p̄tōplusq̄perfecto: & in primo aoristo in oibus uerbis circumflexis, ut ποιήσω. ποιήκα. ἐποίησα. ἐποίησα. ἐποίησα. βοήσω. βοήκα. ἐβοήκα. ἐβοήκα. ἐβοήκα. χρυσώσω. χρυσώκα. ἐχρυσώκα. ἐχρυσώκα. De quibus omnibus singulatim dicendum est. ¶ De prima conjugatione circumflexorum uerborum.

PRIMA igitur conjugatio circumflexorum a uerbis sextæ conjugationis grauitonorum i eō desinētibus p̄ synæresim fit. ut ποιέω ποιῶ, cuius secūda p̄sona: & tertia in ē diph. propriā desinunt, ut ποιείς. ποιεί. Et habet in futuro añ σῶ η, hoc ē cū p̄sens longam hēat penultimam siue natura, siue positioe, ut οἰκῶ οἰκήσω. ποιῶ ποιήσω. ἀθλῶ ἀθλήσω. excipit ἰεῖκῶ ἰεῖκέσω. qd̄ cōtendo significat. νικῶ ἐπί; νικῶ κῆσω secūdæ conjugationis est. Excipit & ἀφῶ ἀφέσω. Etiam cum p̄sens in ῶ purum desuerit futurum habebit η añ σῶ, ut νῶ νόσω. Etiam si ancipitem habuerit pñs in penultima, ut φιλῶ φιλήσω. κίχῶ κίχῆσω. p̄ter ἀφῶ ἀφέσω, & καλῶ καλέσω. Etia uerba deriuata a noibus masculinis in ῶ desinētibus: ut κτύπος κτυπῶ κτυπήσω. δούπος δούπῶ δουπήσω. Etiam decōposita. ut οἰκοῖμος οἰκονομῶ οἰκονομήσω. Etia a grauitonis uerbis incircūflexa deducuntur. ut οἰκτεῖρω, οἰκτερίζω, οἰκτερίζω. ἔλκω ἔλκῶ ἔλκῆσω. Etia quæ

VER.

indifferenter sunt & primæ & secundæ cōiugationis, ut *εὐρῶ, εὐ
 ρεῖς, καὶ εὐρῶς, εὐρεῖσιν, ἐλεῶ, ἐλεῖς, καὶ ἐλεῶς, ἐλεῖσιν, γηρῶ, γηρεῖς, καὶ γη
 ρῶς, γηρῆσιν*. Etiam monosyllaba, ut *χῶ, χήσω, ῥῶ, ῥήσω, μῶ, μῆσω*.
 Quæ uero nihil horū habent, & penultima p̄ntis, aut in *ε*, aut in
ο desinat per *εσῶ* faciunt futurum, ut *τελεῶ, τελεῖσιν, δαῶ, δαῖσιν*. Ex
 cipiunt *μολεῶ, μολεῖσιν, πορεῶ, πορεῖσιν, ὠφελῶ, ὠφελῖσιν*. Hæc autē anno
 tant quæ indifferentes hñt futurum, *καλεῶ, καλεῖσιν, καληῶ, καληῖσιν, φρο
 νῶ, φροεῖσιν, καὶ φρονήσω, κορεῶ, κορεῖσιν, καὶ κορήσω, φορεῶ, φορεῖσιν, καὶ φο
 ρήσω, ἀνῶ, ἀνείσω, καὶ ἀνήσω, πονῶ, πονεῖσιν, καὶ πονήσω, πονείσιν* quæ de
 si ad corpus referamus, πονήσω uero si ad animā. Et aduerte di
 syllaba i hac p̄ria cōiugatione ex cōi usu non pati synæresim, in p̄ri
 ma p̄sona singulari p̄ntis t̄pis. Nam regula ē ὅτι οὐδέ ποτε ῥῆμα
 ῥησιτικὸν εἰς ῶ λήγον' μονοσύλλαβον εὐρίσκεται ἐν χεῖρῃ, χωρὶς ἀμὴ εὐρε
 θῶσι δευτέρως συζυγίας τῶν περιτωμάτων, οἷον δρεῶ, θλω, κλω, hoc ē.
 Quoniam uerbū indicatiuū in *ο* desinēs monosyllabū iuenitur in
 usu, nisi inueniantur secundæ cōiugationis circumflexorū, ut *δρεῶ,
 θλω, κλω, &c.* neq; in prima plurali, neq; in tertia, nō enim dici
 mus *πλέω, πλώ* neq; *πλέομεν, πλοῦμεν*, neq; *πλέουσι, πλοῦσι*. &
 ut plurimū accipere in futuro, ut *πλέω, πλεύσω, ῥέω, ῥεύσω, κέω,
 κεύσω*. Synæreses autē huius cōiugationis, quæ semp̄ ex *ε*, & sequē
 te uocali sūt, hæc sūt, *ει, ου, οι, η, η, ω*, sicut i p̄rio tractatu dictū ē.

¶ De optatiuo acti uo circumflexorum uerborum.

Optatiui circumflexorū actiui fiunt a ḡtis suorū p̄ticipiorū oēs quæ
 admodū & grauitonos fieri mōstrauimus, ut *ποιέοντος, ποιέοιμι*,
 sicut *ποιουόντος, ποιήμι*, extrema scilicet i *μι* conuersa. & abiecto
ι deinde addito *ι* penultimæ uocali, *υ* tñ ex *ου* diph. prius expū
 cto, cū tres uocales in eadē syllaba minime possint actu cōsiste
 re. In secunda uero cōiugatione etiam a genitiuo participii cō
 tracti fit: diuerso tamen modo, cum penultima uocalis genitiui
 etiam diuersa sit, ut *βοάοντος, βοῶντος, τῶς* enim in *μι*: & *ι* con

sonate expūcta, ac τ penultima uocali subscripto fit βοῶμι. βοῶς.
 βοῶ. At i tertia quidē cōiugatiōe similis erit formādi ratio qua-
 le in pria dixim⁹, quādoquidē & utriusq; gri cōtracti eadē ē lra-
 tura: ut ποιῶντος. χρυσῶντος. ἡν χρυσοῖμι. χρυσοῖς. χρυσοῖ. Possu-
 mus tñ huiusmodi optatiuos cōtractos a ppriis pfectis deduce-
 re, hoc ē ποιέοιμι. βοάοιμι. χρυσόοιμι. abiiciētes primū τ ex penulti-
 ma diph. οῖ. deinde cōtrahētes ε. & ο si prime sint cōiugatiōis,
 rursus in οῖ diph. & duo οῶ item in οῖ si sint tertiā, ut ποιέομι ποιῶ-
 μι. χρυσόομι χρυσοῖμι. At si secūda sint cōiugatiōis, cōtractis pri-
 us ε & ο in ῶ μέγα. τ iterū sumēdum ē p synaresim, ut in penulti-
 ma oino fiat diph. δια τ οῦ τ. ut βοάοιμι. βοῶμι. Quo in loco dicit
 aliqs, cur ex ε & ο: & ex duob⁹ οῶ fit synaresis in οῖ, cū alias per
 cōem regulā synaresium utrob⁹q; i οῦ cōtrahatur κοινῶς. Ad quōd
 respondet. Optatiuos oēs in penultima diphthongum appetere,
 quæ ex τ subiūctiua uocali cōsistat. Nam regulæ quædā sūt pecu-
 liares, quæ quibusdam in locis hēnt priuilegijs; uim cōscq; re-
 gulas supant: sicut ē in principio declinationū diximus noium
 cōtractōrū: cū de duali numero tractarem: uidelicet τοῖν δημο-
 δεύοινα ubi τ pri⁹ expūcto: ac ε & ο rursus in οῖ diph. cōtractis, fit
 δημοδεύοιν. qm̄ oēm dtr̄n dualē i diph. δια τ οῦ τ siue propriā siue
 ipropriā desinere op⁹ est. At iteꝝ queri potest. Si igit̄ hmōi opta-
 tiuū diphthōgū δια τ οῦ τ natura oino appetūt: cur nō potius al-
 tera uocalis elidit: quæ τ pcedūt & ex ea quæ remanet: & τ se-
 quēte fiat synaresis. Rñdet̄ synaresin fieri nō posse nisi ex duab⁹
 uocalib⁹ quæ monophthōgi sint: ac purā, hoc ē nulla intercedēte
 aut uocali: aut cōsonante: ut ποιέομαι ποιῶμαι. βοάομαι βοῶμαι.
 At ubi euenerit. ut ex quapiā diphthōgo synaresis fiat. Sciendū
 ppositiua uocalē diphthōgi oino eē suscipiendā cū in ipsa diph-
 thōgi pncipalis ac dñā primū obtineat locū. Subiūctiua uero, siue
 ἰῶτα sit, siue τ ἡδὲν p̄sus abiiciendā, utpote appēdicē: & p̄ alia

VER.

nis uocalib? subiecta: ut ex ipsa ppositiua uocali: & monophthō
 go quæ forte ei adheferit cōtractio fiat: ut ποιέοιμι ποιόοιμι, nisi in
 ā crasin fieri cōtingat, aut in η, aut in ω μέγα quia tunc huiusmo
 di uocales per synæresin ῥ sibi afficiunt. ut ex se, & eo diphthō
 gus ipsa fiat. ut βοάεις βοᾶς. ποιέεις ποιῆς. βοάοιμι βοᾶμι. Qua
 re sciri uel; in uerbis circūflexis, ac etiam in nominibus cōtra
 ctis has esse ueras synæresium formādarum regulas, quas ab an
 tiquis grammaticis excerptimus. Sed de hoc etiā ἐν τῷ παρῶ: κα
 ῶν τοῦ Τρύφωνος in fine huius tractatus aliqua dicem?. Hæc igit
 cōis sit inflexio ἐν τελευτῶ, καὶ κατὰ κρᾶσιν, hoc est ποιέοιμι ποιόοιμι
 ποιέεις ποιόεις. ποιέοι ποιόοι. Nam atticī & xoles uertentes μῑ in η̄
 purā dicunt ποιόην. ποιόης. ποιόη. sicut τυφθέην. τυφθέης. τυφθέην
 Dores uero nō solū μῑ in η̄, sed et οἱ penultimā diph. pprīā i ῶ im
 propriā uertētes dicūt ποιόην. ποιόης. ποιόη. & sic in aliis circūfle
 xox cōiugatōib?. Aduertēdū ē et tertiā psonā plālē; hos, nō i
 ἐν, sed i σᾱ desinere cū penultia p̄mæ plālīs sit ῥ monophthōg? si
 cut i passiuīs aoristis dictū ē: ut ποιόοιμην ποιόοισα. ποιόοιμην ποι
 ώοισα. Hoc quoq; aduertēdū ē atticōs, & xoles in mō optatiuo
 actiūo circūflexox pprīū facere primū aoristū quē admodū & in
 grauitōnis. hoc est ποιήσεια. ποιήσειας. ποιήσειε. sicut τυύσεια. τυ
 ες. τυείε.

Γ' Ἐνεὼς καὶ παρατακτικῶς κοινῶς μὲν οὕτως.

Ποιέοιμι. οἶμι.

ποιέεις. ποιόεις.

ποιέοι. ποιόοι.

δύϊκα

ποιέοιτον. ποιόοιτον.

ποιέοιτην. οἶτην.

καλ. ποιέοιμην. οἶμην.

ποιέοιτε. οἶτε.

ποιέοιεν. οἶεν.

Γ' Ἀ' πικῶς. καὶ ἀολικῶς οὕτως.

Ποιόην.

ποιόης.

ποιόη.

ποιόητον.

ποιόητην.

ποιόοιμην.

ποιόοητε.

ποιόοισα.

Γ' δ' ωρικῶς δὲ οὕτως.

Ποιόην.

ποιόης.

ποιόη.

VER.

subscripto, qđ ἀνεκφώνητον est. ut βοάει βοᾶν. βοᾶν. πεινάει πεινάει
 πεινάει. quod manifeste est cōtra dictā regulā. Verba etiāz tertiā
 cōiugatiōis si a tertiā pñtis facerēt infinitiuū, aut in εἶν secūdum
 cōem regulā, aut in οἶν ἔμ ppiā definendum fuerat. At cū neu-
 tra harū terminationū in usu sūt, sed potius in οἶν, ut χρυσόειν. apti-
 or erit formatio si a tertiā pti imperfecti fiet antiquorū more ut su-
 pra diximus. Nihil tñ phibet qn a pfecto infinitiuo pñtis tpis in
 unaquaq; circūflexorū cōiugatiōe cōtract' ac ppius infinitiuus re-
 gulariter deduci possit, ut i primo quoq; tractatu dixim'. Nam si
 ex εἶ extrema diph. infinitiuū pfecti subtrahat ἱ subiūctiua uoca-
 lis, & ex ppiā figuratiua uocali cuiusuis cōiugatiōis, & ἑ sequē-
 te, quæ erat ppositiua uocalis ἠ diph. fiat synæresis, id eueniet ut
 una quaq; cōiugatio etiā i ipso infinitiuo cōtracto ppiā sortiatur
 synæresim, ut ποιέειν ποιέειν ποιέειν. βοάειν βοάειν. βοάειν. χρυσόειν χρυ-
 σόειν χρυσόειν. καὶ τὰ λοιπὰ. Nam duo εἶ in εἶ diph. contrahunt. α & ε
 ἑ in α. δ. & ε. in οἶ.

¶ Ἐπεὶ δὲ καὶ παρατακτικός.

Ποιέειν ποιέειν κοινῶς, καὶ ποιέειν δωρικῶς, exprūctō ἱ, & accētu circūflexo
 in acutū cōuerso. Regula πᾶν ῥῆμα βαρύνεται. ἢ περιπαῖται. δέξιν-
 ται δὲ οὐδέ ποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἴμῃ παραδωρεῖται τὰ συν-
 ρημένα ἀπαρέμματα εἰς εἶν. ὑφαιρέσει τοῦ ἱ ποιέειν, ἀντὶ τοῦ ποιέειν.
 δασμοφορέειν, ἀντὶ τοῦ δασμοφορέειν. δέξει δημόσια φέρειν. hoc ē. Omne
 uerbum grauat, aut circūflectitur acuitur aut nunq̄ ἔμ cōmu-
 nem cōsuetudinē, ppter q̄ apud dores Infinitiuos cōtractos in
 εἶν, qui subtracto ἱ sūt, ut ποιέειν pro ποιέειν δασμοφορέειν pro δασμο-
 φορέειν id est tributa ferre. Reliqua uero tēpora grauitonorū secun-
 tur formam.

¶ De Optatiuo passiuo.

Optatiui passiuū perfecti uerborū circūflexorū ab indicatiuo sūt
 ut grauitona, hoc est, extrema in μῆν cōuersa, & adiuncto ἱ pe-
 nultima uocali, ut ποιέομαι ποιούμην. Contracti uero a perfectis

DE

eodem fiunt modo quo & actiui. hoc est ꝑ subiunctiua uocali pe
 multimax diph. expũcta, & ē & ō in ōī diph. uerſis ſi primax ſint con
 iugatiōis, ac duobꝯ ōī itē in ōī diph. ſi ſint tertiax. fit enim ex ποι
 οίμην ποι οίμην. & ex χρυσοίμην χρυσοίμην. In ſecũda uero coniu
 gatione in ω μέγα fit crasiſ cui ſubſcripto ꝑ fit βοάοιμην βοάοιμην.
 Quo in loco, quoniam ſecundax perſonax in ō definentes optati
 uorum in μῆν exeuntium in aliquibus acuuntur in antepenulti
 ma. In aliquibus autem circũſectuntur non alienũ duxi aperire
 in qbꝯ acuunt, & i qbꝯ circũſectant. Nam q̄ ſunt duax ſyllabax
 circũſectunt, ut χροίμην χροίο δροίμην δροίο. Ite; quox actiui i μι de
 ſinunt circũflexoruz, ut νοοίμην νοοίο. ποι οίμην ποι οίο. βοάοιμην βοάοιο.
 Eodem modo dicendum eſt de omnibus iis quox idicatiui acti
 ui definent in μι, & habent optatiuũ in ην puram definentē, quia
 & ipſax ſc̄dax perſonax circũſectuntur. ut τίθημι τιθείμην. τιθείο.
 quia τιθείην optatiuũ actiui eſt. δυνάμην autem δύναιο. acuuntur in
 antepenultima quia non habet δύνημι in uſu. neq; δύνειν optati
 uum actiuum. Circũſectunt etiam ſecũdax perſonax ꝑti perfecti
 τε ποιήμην. τε ποιήο. δε δροίμην. δε δροίο. Reliquax uero omnes ſecũdax
 ꝑſonax in ō definentes acuuntur in antepenultima τυπόιμην τυ
 πόιο λεγόμεν λεγόιο. τυφόιμην τυφόιο. Tertiax ꝑſonax horũ optati
 uorum in τō definentium eundem habent accentum quem ſe
 cundax νοοίο. νοοίτο τυπόιο. τυπόιτο.

¶ De ſubiunctiuo paſſiuo.

Subiunctiuũ in μῶ ſi a grauitonis exiſtãt grauãtur. εἰν τυπόω. εἰν τυ
 πόωμαι. Si uero a circũflexis circũſectunt peultimam εἰν φι
 λῶ. εἰν φιλωμαι. εἰν ποιῶ. εἰν ποιῶμαι. Hoc quoq; attendendũ eſt.
 ſecũdam ꝑſonam a tertia fieri, ſicut in uerbis in ω definentibus
 didicũ ē, expũcto. ſ. ꝑ εἰν ποιέηται ποιέημαι. deinde η̄ & ᾱ in η̄ cõtra
 diſ ac ſubſcripto ꝑ. ποιέη. κῶ κράσει. τῶ ε̄ κῶ ἦτεβ. ἦ η̄, ac ſubſcri

VER.

πτοῖ ut prius, fit ποιῆ. Poterimus tñ facere tertía subiúctiui adí-
 ui secúdam subiúctiui passiuí s̄m regulam antiquoꝝ quæ est ὅτι
 καθόλου τὰ τρίτα πρῶτα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα
 ἰσὶ τῶν παθητικῶν, εἰάν ποιέωμαι, ποιέης ποιῆς, ποιέη ποιῆ. εἰάν ποιέω
 ποιέωμαι, ποιέη ποιῆ. Etiam secundam personam passiuí sub-
 iunctiui circumflexorum a tertía actiui eiusdē t̄pis fieri, extrema, s̄.
 syllaba abiecta, & accentu acuto in circumflexu uerso. εἰάν ποιέη
 ποιέη, ποιέη ποιέη, εἰάν ποιέωμαι, ποιέη ποιῆ. Est enim regula.
 ὅτι ἐπὶ τῶν περιπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μὴ καθόλου τὰ τρίτα πρῶ-
 τωτα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὑποτακτικῶν ἀποβολῆ τῆς τε-
 λευταίας συλλαβῆς. ὅ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιῶσι ποιέη.
 ποιέη, subscripto ἵ ut opinor quandoquidem secunda persona
 passiuorum in μῶ desinentium in diph, in propriam omnino de-
 sinere appetat κοινῶς. Tertía persona a prima fit, ῶ in η̄ & extrema
 in τῶ mutatis. εἰάν ποιέωμαι ποιέωμαι, ποιέηται ποιῆται.

¶ δευτέρα συζυγία τῶν περιπωμένων.

S̄cunda coniugatio circumflexorum a uerbis sextæ coniugatiōis
 grauitonorum in ῶ desinentibus per syneresim fit, ut βοάω βοῶ,
 γελάω γελῶ. Quorum secunda persona, & tertía per ᾶ diphthō.
 impropriam enuntiatur, ut βοᾶς, βοᾶς, γελάς, γελάς. In futuro ue-
 ro ante σῶ quandoq; habet ᾶ, quandoq; η̄. Desinentia in ῶ pu-
 rum precedente aut ἔ aut ἱ, siue solo, siue in diphthōn. habent
 ᾶ in penultima futuri, ut εἰῶ εἰάσω, θεῶ θεάσω, ἀνιῶ ἀνιάσω, κοπῶ κο-
 πιάσω, ἀλοιῶ ἀλοιάσω, κοινῶς, καὶ ἀλοιήσω, ἀπικῶς. Habentia uero
 ῶ in penultima p̄ntis quinq; annotant, quorū duo h̄nt η̄ in penul-
 tima futuri, hoc ē βοῶ βοήσω, καὶ γοῶ γοήσω. Duo aut ᾶ, ἀκροῶ ἀκρο-
 άσω, καὶ μακῶ μακοάσω. Quintum uero indifferens ē scilicet ἀλοῶ
 quod ἀλοάσω facit, & ἀλοήσω. Etia habetia siue ῆ, siue λ ὑπερμο-

νισύλλαβα, nulla consonāte p̄cedente, ᾗ hñt in penultima futuri
 ut περιῶ περιάσω. φυριῶ φυριάσω. γελῶ λελάσω. χαλῶ χαλάσω. Quae
 pero hñt ῶ ante ὄ, p̄ ἠσω faciūt futuri, ut ἐγγυῶ. ἐγγυήσω. Etiā ῶ περι
 δισύλλαβα in ῥῶ, siue in λῶ desinetia p̄cedente aliq̄ cōsonante, ἢ
 hñt ante σῶ, ut ποδαγῥῶ ποδαγῥήσω. δημοκλῶ δημοκλήσω. κολλῶ κολ
 λήσω. Monosyllaba uero habentia ante ῥῶ, siue λῶ consonantem
 aliquam si faciunt deriuatiua uerba in μι, ἢ habent ante σῶ, ut
 χερῶ χεῖμι χεῖσω. τλήῶ τλήμι τλήσω. Si autem non faciunt deri
 uatiua in μι, ᾗ hñt ante σῶ, ut κλῶ κλάσω. φλῶ φλάσω. δρῶ δράσω.
 Etiā habentia ante ὄ aliquam aliarum consonantium ἢ habēt
 ante σῶ, ut σμῶ σμήσω. κνῶ κνήσω. ζῶ ζήσω. νικῶ νικήσω. τιμῶ τιμήσω
 κυβερνῶ κυβερνήσω. ἡβῶ ἡβήσω. τρυγῶ τρυγήσω. σιγῶ. σιγήσω. σιω
 πῶ σιωπήσω. σπῶ σπήσω. διψῶ διψήσω. Synærefes autem huius cō
 iugationis sunt duæ, ᾗ scilicet productum. & ὄ. quo in loco ad
 uertendum est ex ᾗ quæ est formatiua littera huius coniugatio
 nis, & ex qua uis uocali fieri synæresim in ᾗ productum nisi ὄ με
 γα siue ὄ μικρόν ut cunq; sequatur ipsam ᾗ, quia tunc in ὄ fit synæ
 resis, & sic in omnibus modis & participiis tam actiuoru; q̄ pas
 siuorum duæ tantum fiēt synærefes, hoc est in ᾗ & in ὄ. Hoc eti
 am annotandum est ex ᾗ & ἔ fieri synæresim in ᾗ productum, ut
 dictum est atticorum more & cōmunium, ut βοάεις βοᾶς. At ἔm
 dores non in ᾗ, sed in ἢ fieri synæresim. nec ei subscriptur ῑ sed ῑ
 sus abiicitur, ut Ioannί τῷ χάρακι, & theodōsio placet, ut βοάεις
 βοῆς. γελάεις γελῆς. ποινάεις ποινής. διψάεις διψῆς. ζάεις ζῆς. δράεις δρῆς.
 θεῶ. ἐν ὄδοι πόροις. Εὐμάρᾳ δὲ τὰς αἴγας δρῆς φίλε τῷ συβαριτα. κερνάεις
 κερνής. ὁ πῶξ ἐκίρνας ἐκίρνης. ἐκίρνας ἐκίρνη. Δ. ξ. ἐν ὄρα κισυβίῳ κίρ
 νη. ἀντί τοῦ ἐκίρνα. Inueniuntur etiā in usu apud atticos ποιῆς.
 διψῆς. ζῆς. & ζῆν infinitiuum quāq; dorum sint propria.

Τρίτη συζυγία τῶν περιπατωμένων.

Tertia cōiugatio circūflexorū a uerbis sextæ cōiugatiōis grauitō
 nos in ōω desinētibus per synaresim fit, ut χρυσόω χρυσῶ ἀργυ
 ρόω ἀργυρῶ. quorū Secūda & tertia psona in ōī diphthongū; desi
 nūt. ut χρυσοῖς χρυσοῖ. ἀργυροῖς ἀργυροῖ. In futuro uero ante σῶ ut
 plurimū hēt ῶ μέγα, Cognoscit autē sic. Quādocūq; enī uerbū
 hēt nomen p̄iacēs, a quo deriuatur, tunc futurum hēt ῶ in penul
 tima, ut χρυσός χρυσόω. χρυσάσω. ἀργυρός ἀργυρόω. ἀργυράσω.
 γυφός γυφάω. γυφάσω. χεῖρ χεῖράω. χεῖράσω. πύρ πυράω. πυ
 ράσω. σέφανος σέφανάω. σέφανάσω. δεθός δεθάω. δεθάσω. σρεβλός σρε
 βλάω. σρεβλάσω. κακός κακάω. κακάσω. ταπεινός ταπεινάω. τα
 πεινάσω. & alia. cum autē uerbum nullum habet nomen, a
 quo deriuetur, tunc futurū habet ī penultima ὀ paruū, ut δμόω ὀ.
 θρόω. ἀπόω ὀ. ἀπόω ὀ. δνόω ὀ. δνόω ὀ. &c. quæ pauca sunt numero.
 Quo in loco aduertendum est q̄ ubicunq; post ὀ quæ est forma
 tiua littera huius cōiugatiōis. sequitur ῶ μέγα fit synaresis i idē
 ῶ. ut χρυσόω χρυσῶ. ubi uero sequitur ē monophthongus aut ὀ
 aut ου, in ου fit synaresis. ut χρυσόετον χρυσούτων. χρυσόομεν χρυ
 σούμεν. χρυσόουσι χρυσούσι. Sed ubi sequitur ī in diph. siue εī. siue
 οī. siue η. semper fit synaresis in οī. in omnibus modis tam actiue
 rum q̄ passiuorum & hoc ut seruetur ἡ χαρακτιριστικὸν τῆς συζυ
 γίας. hoc est ὀ μικρόν. ut χρυσόεις χρυσοῖς. χρυσόοιμι χρυσοῖμι. ἐάν
 χρυσόης χρυσοῖς. Si uero sequitur η monophthongus, sicut est in
 scda & tertia persona dualis numeri. & scda pluralis subiunctiui
 modi tam actiui q̄ passiuī questio est quomodo facienda sit synæ
 resis, quia in nonnullis codicibus per η huiusmodi personæ repe
 riuntur scripta ἐάν χρυσήτων. ἐάν χρυσήτε. Emanuel chrysolura as
 serit synaresim fieri omnino in οī diph. ut etiam seruetur in his ὀ
 μικρόν formatiua littera in ipsa diph. ἐάν χρυσήτων χρυσοῖτο. ἐάν
 χρυσήτε χρυσοῖτε. & sic in passiuis ἐάν χρυσοθητων χρυσοῖσθον. ἐάν
 χρυσόσθαι χρυσοῖσθαι. Theodorus autem existimauit synaresim

eam fieri in ω . uel in $\omicron$. Secūdo & eni τῶν εἰς τέσσαρα scribit ἐπι-
 μένου δι τούτῃ. εἰς ω ἢ εἰς $\omicron$ τὴν συναφῆσιν γίνεσθαι. ἐὰν χρυσῶται. χρυ-
 σῶται. ἢ χρυσούται. Nos certe quod theodorus de synaresi in $\omicron$
 scripsit, nusquam alibi uidimus, sed cum legatur apud ireneum
 qui de atticorum usu scripsit synaresim eam in ω fieri ἀπικῶς. ita
 etiam faciendum esse censemus quāvis is non nisi de tertia perso-
 na singularis numeri subiunctiui passiuī attulerit exempla ἐὰν σε-
 φανήνται. σεφανῶται ἐὰν γυφονήται γυφῶται. Et sic tres duntaxat
 erunt synareses $\omicron$ scilicet $\omicron$. & ω , sicut in primo tractatu dictum
 est. ¶ Preterea quæ de subiunctiuo passiuo diximus. hoc etiā ad-
 uertendum scdam personam pti perfecti per ω μέγα scribendū esse
 s̄m grāmaticorum preceptionē licet in plerisque codicibus p̄ ἢ ἰν-
 ueniatur, quorum uerba hæc sunt. ἡ δ' εὐτερον ἐὰν κεχρυσῶ. καὶ
 ὠφειλεν εἶναι ἐὰν κεχρυσώκη. ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτον ἐνεργητικῶ δευτέρου
 παθητικὸν γένηται. ἀλλ' ἐπὶ τῶν περιπωμένων. καὶ τῶν εἰς μὴ τῶν τρί-
 τῶν πρόσπων τοῦ ἐνεργητικῶ ἀποκοπῆ τῆς τελευταί-
 ας συλλαβῆς δευτέρου παθητικὸν γίνεται. hoc est. Secunda persona
 ἐὰν κεχρυσῶ & debabat esse ἐὰν κεχρυσώκη ut a tertia actiui secun-
 da passiuī fiat. At in circumflexis, & terminatis in μὴ tertia per-
 sona preteriti actiui per apocopē extremæ syllabæ secūda passiuī
 fit ἐὰν πεποιήκη. ἐὰν πεποιῶμαι πεποιῆ. ἐὰν βεβούκη. ἐὰν βεβούμαι
 βεβού. sic ἐὰν κεχρυσώκη. ἐὰν κεχρυσῶμαι κεχρυσῶ.

¶ περὶ τῶν εἰς μὴ ῥηματῶν.

V Erba in μὴ desinentia fiunt a uerbis sextæ coniugationis graui-
 tonorum partim ab his quæ habent circumflexa partim ab iis
 quæ non habent. Deriuatiua a grauitonis quæ habent circumfle-
 xa reduplicationem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt anbu-
 merata ea syllaba quam per reduplicationem suscipiunt. ut τι-
 θέω τιθῶ τίθημι. Alia autem ab iis solum quæ in ω desinant, &

ipsa quoque trisyllaba sunt, licet reduplicationem non habeant,
 ut ζευγνύω ζεύγνυμι. Nonnulla tamen inueniuntur apud poetas
 trisyllaba in quibus nulla est reduplicatio & si a grauitonis ha-
 bentibus circumflexa deriuentur. ut δίζημι, ὄνημι, φίλημι, αἴνημι.
 ἡσίοδος ἐν ἔργοις. οἴμιν ἔγωγε αἴνημι. ἴλημι, unde Ἰλαθὶ καὶ Ἰληθὶ. Δ. γ.
 ἀλλ' ἀναστ' ἴληθι. δείπωνημι. ἴσημι. κρέμημι. γήρημι. unde γηράς γηράν-
 τος. ἡσίοδος ἐν ἔργοις. οὐδέ μεν οἴγε γηράντεσσι τοκέυσιν ἄπο θρεπτήρια
 δοῖεν. ὄρημι. unde ποτόρημι. θεόκριτος. ἐν βωκολιασ αἴς. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 ἔγω κνίσδων πάλιν οὐ ποτόρημι. νίκημι. θεο. ἐν θαλυσίοις. σικελίδαν νίκη-
 μι γόνεκ σάμω. οὐτε φιλητ' ἀνείδων. & similia. Annotantur nonnul-
 la quae numerum trium syllabarum excedunt, quae etiam poeti-
 ca sunt. ut ἀβίσημι. ἀλάλημι. ἀκάχημι. ἀλαλύκημι. quorum passiva
 hoc est, ἀβίσημαι ἀκάχημαι ἀλαλύκημαι penultima producta mo-
 re aeolico apud poetas frequentissimo habentur in usu. Quinque
 etiam annotantur, quae communiter in usu sunt. ut κεράνυμι. πε-
 τάνυμι. δμόργνυμι. δρεγγνυμι. ὄνηνημι. ἡσίοδος ἐν θεογονία ὧ δ' ἔθλει μεγά-
 λως παραγίνεται. ἢ δ' ὄνηνησι. & homerus. λῶ. οὐ δ' εἰ οἰαδ' ὧς γίνεται.
 ἢ τ' ἀνδρας μέγα σίνεται. ἢ δ' ὄνηνησι. Sunt quaedam aeolica his simi-
 lia. ut δοκιμῶμι. ἐλευθερῶμι &c. Inueniuntur alia quae contrarium
 patiuntur, quoniam disyllaba sunt. ut εἶμι. γὸ ὑπ' ἀρχῶ. εἶμι γὸ πο-
 ρεύομαι. φημί γὸ λέγω. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φἠμι γὸ αὐτό. Sunt & alia
 disyllaba quae licet communiter non annotentur frequenter tamē
 apud poetas in usu sunt. ut γνῶμι. τλήμι. δῦμι. φῦμι. & similia. Sed
 de his, & non nullis aliis in fine huius tractatus uerborum in
 μῆ dicetur. Nunc ad ea reuertamur quae scdm naturam uerbo-
 rum in μῆ regulariter formati possunt, quae ut dixi trisyllaba esse
 uolunt. Nam prima syllaba ex reduplicatione fit si a grauito-
 nis circumflexorum deducantur cuius quidem reduplicatio-
 nis in primo tractatu in principio uerborum in μῆ abunde men-
 tio facta est. Cum autem alia uerba appellata sint partim gra-

uítōna, partim circūflexa ab accentu, hæc a terminatiōe in $\mu\bar{i}$ in
quã desinūt, nūcupata sūt. quia pleraq; trisyllaba sūt, & accētu ha
bent. $\bar{i}$ antepenultima. horum $\mu\bar{i}$ finalis breuis est. $\bar{i}$ Penultima
uero est uaria s̄m uarias uocales quæ iueniunt̄ i penultima gra
uítōnos, a quib⁹ imediate sūt, quæ quidē uocales $\chi\alpha\rho\alpha\kappa\tau\eta\rho\iota\varsigma$
 $\kappa\alpha$ sunt tā grauítōnos, q̄ circūflexos, & terminatos in $\mu\bar{i}$, q̄ sunt
 $\bar{\epsilon}$, $\bar{\alpha}$, $\bar{\delta}$, $\bar{\upsilon}$. quibus improprias lōgas mutatis, & extrema in $\mu\bar{i}$ breuē
cōuerſa q̄tuor fiunt cōiugatiōes uerborū i $\mu\bar{i}$, ut $\tau\bar{i}\theta\eta\mu$, $\bar{i}\varsigma\eta\mu$, $\delta\bar{i}$
 $\delta\omega\mu$, $\bar{i}\varsigma\bar{i}\nu\mu$. ab eo quod est $\bar{i}\nu\gamma\bar{i}\nu\omega$, quod nō circūflexitur, quia
nō patit̄ synæresim. Nec me fugit ab aliis traditū esse. tres prias
cōiugatiōes uerborū in $\mu\bar{i}$ fieri a circūflexis. Sed si quis diligent⁹
iuestigare uoluerit iueniet a grauítōnis hæc uerba poti⁹ deduci,
q̄ a circūflexis, q̄a circūflexa uerba disyllaba sūt, hæc aut̄ trisylla
ba, illa etiã annumerata quã per reduplicatiōe assumūt, ea enī
accidētalis ē. nec remanet, nisi i p̄nti & p̄to imperfecto, quã abie
cta circūflexū uerbū monosyllabū relinquit̄ ut $\delta\bar{\omega}$, $\bar{\epsilon}\bar{\omega}$, $\delta\bar{\omega}$, uñ non
uidet̄ apte deduci posse ullum uerbū deriuatum in $\mu\bar{i}$. cum mi
nus duarū syllabarū esse non possit abiecta etiã reduplicatiōe.
Deinde nō facile discerni pōt quorū sit cōiugatiōis unūq; uer
borum illorū cū formatiua explicite nō existat ante $\bar{\omega}$ finale; pri
mæ p̄sonæ p̄ntis nisi resoluant̄ in grauítōna a quibus sūt, ut $\tau\bar{i}\theta\bar{\omega}$
 $\tau\bar{i}\theta\bar{\epsilon}\omega$, $\bar{i}\varsigma\bar{\omega}$, $\bar{i}\varsigma\bar{\alpha}\omega$, $\delta\bar{i}\delta\bar{\omega}$, $\delta\bar{i}\delta\bar{\epsilon}\omega$. ubi manifeste apparet q̄ sit una quæq;
illorū penultima. ē. scilicet. $\bar{\alpha}$ & $\bar{\epsilon}$. Possumus tñ & p̄ secundas circū
flexorū p̄sonas. hoc ē $\tau\bar{i}\theta\bar{\epsilon}\varsigma$, $\bar{i}\varsigma\bar{\alpha}\varsigma$, $\delta\bar{i}\delta\bar{\epsilon}\varsigma$ huiusmodi discernere uo
cales si extremas illarū diphthōgos considerare uoluerim⁹, nam
in eī diphthōgo ē p̄positiua existit uocalis, q̄ figuratiua est primæ
cōiugatiōis circūflexorū. in $\bar{\alpha}$ uero $\bar{\alpha}$, q̄ ē figuratiua scdæ. & in
 $\bar{\epsilon}$, $\bar{\epsilon}$ $\mu\bar{i}\kappa\bar{\rho}\bar{i}$, quæ est tertiæ cōiugatiōis figuratiua. Et hæc quoq; $\chi\alpha$
 $\rho\alpha\kappa\tau\eta\rho\iota\varsigma$ & sunt uerborū in $\mu\bar{i}$ quæ a uerbis synæresim patientib⁹
fiunt. Esto igit̄ ē formatiua primæ cōiugatiōis terminatorum i

VERB.

μι. ᾧ Secunda. ὁ tertia. Quæ quidem & si in singulari numero
 actiuorum improprias longas mutantur. in duali tamen & plu-
 rali, & in eorum passiuus in eisdem breues iterum uertuntur. ἔ
 quidem mutatur in ᾧ ἢ ἢm p̄ceptionē uerborū in μι, ᾧᾧ per ᾧ ᾧ diph.
 etiā augeri possit. ᾧ ἔt in ᾧ, cum uocalē lōgam nullā hēat in 'quā
 mute. ὁ uero in ὠ μέγα mutatur. τῖθῖω ὠ. τῖθῖμι. ἔσῖω ὠ ἔσῖμι. δι
 δῖω ὠ. διδῖμι. In quibus extrema, hoc est ὠ μέγα uersa est in μι.
 breuē. penultimæ uero quæ in grauitonis breues erant impro-
 prias longas mutatae sunt: quod factum est ut tempus quod in
 extrema amissum fuerat in penultima repararetur. At in duali:
 & plurali, & in eorū passiuus, cum ultima sit natura breuis nihil
 cogit penultimā produci. ζεύγνυμι uero quartū sortitū ē locū, cū
 a simili uerbo deductū non sit. patit̄ tñ eandē penultimæ muta-
 tionē cū supradictis nō qdē uocalis, sed temporis tñ. nam cum
 ᾧ δίχρονον sit: nec hēat uocalem lōga, sibi propriā in quā muta-
 ri possit, eadē breuis in se ipsam longā conuertitur. Hoc etiā an-
 notādum est, q̄ p̄ns horū uerborū p̄priā sortitū est formatione, &
 inflexionē, nec ulli uerborū inflexioni simile. At p̄teritū im-
 perfectū, & secundus aoristus ubiq; sequunt formationem, &
 inflexionē aoristi passiuū uerborū in ὠ, paucis admodū uariatis.
 ut ἔτύφθην ἔτίθην. τύφθητι τίθειτι. &c. pro quibus talis dat̄ regula
 quādocūq; participiū inuenitur terminatū in σ, extremam hñs
 acutā, ac declinatam p̄ vt. ut est τῖθῖς τῖθέντος. τυφθεῖς τυφθέν-
 τος. tūc indicatiuus eiusdē tēporis hoc ē p̄ti imperfecti, & ἔt secūdi
 aoristi uerborū in μι terminabit in ᾧ cu; penultima uocali p̄ntis
 t̄pis: ut ἔτίθην ἔθην. ἔσθῃ τῖθῖμι. ἔσθῃ ἔσθην ἔσθῃ ἔσθῃμι. ἔδιδῶν ἔδω
 ἔδω ἔδιδῶμι. ἔζεύγνυμι finali syllaba p̄ducta ἔσθῃ ἔζεύγνυμι. cuius
 penultima longa ē. Imperatiuus uero desinit in ὠ, ut τίθει, non
 tamē τίθει dicimus propter alternationem duarum aspiratarū,
 sed τίθει extrema syllaba διὰ τῶ τ. Optatiuus desinit in ᾧ, ut

T

ΤΙΘΕΙΝ. Subiunctiuus in ω circūflexum: ut $\tau\iota\theta\omega$. Infinitiuus in $\nu\alpha$ ut $\tau\iota\theta\epsilon\nu\alpha$. Futurum uero horū Verborū ἔμ aliquos a pñti pñti deriuatiui fit, abiecta reduplicatiōe, & extrema in $\sigma\omega$ mutata ut $\tau\iota\theta\eta\mu\iota$ $\theta\acute{\iota}\sigma\omega$. & sic minuit una syllaba a presenti. Si uero nullā habuerit reduplicatiōe futuꝝ par erit pñti, ut $\phi\eta\mu\iota$ $\phi\eta\sigma\omega$. Possu mus tñ dicere hæc futura primitiuorū eē: & uerba in $\mu\iota$ cū propria non hēant futura ab ijs primitiuis ea sumere: sicuti & circūflexa: & hoc melius. Etiā pñti pfectū: & pñti plusq̄ pfectū & primus aoristus primitiuorū formā sequūtur. Verba quartæ cōiugationis si trisyllaba sunt omnino carēt futuro: nec declinā tur nisi usq̄ ad parataticū. Si uero disyllaba: & futurum hñt: & ἔμ aoristum, ut $\delta\acute{\upsilon}\mu\iota$ $\delta\acute{\upsilon}\sigma\omega$. $\acute{\epsilon}\delta\upsilon\upsilon$. De quibus omnibus singula tim dicendum est. Υ πρώτη συζυγία τῶν εἰς μί.

Verba in $\mu\iota$ desinētia primæ cōiugationis sūt: ut dictū est, a uerbis grauitonis circūflexorū primæ cōiugatiōis, a quibus deriuā tur. Et in penultima actiui hñt η . In passiui aut penultima ē. qđ ostendit & quotæ sint cōiugationis. & unde deducātur, ut $\tau\iota\theta\epsilon\omega$ $\tau\iota\theta\omega$. $\tau\iota\theta\eta\mu\iota$. Passiuum $\tau\iota\theta\epsilon\mu\alpha$.

Υ ὄριστὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς.

Τίθημι fit ut supra dictū est a $\tau\iota\theta\epsilon\omega$ grauitono, ω in $\mu\iota$, & ē i η mutatis, & accētū i añpenultimā retracto. Secunda psona a pñti fit expūcto τ extrema uocali, & μ in σ conuersa, siue ut alijs placet $\mu\iota$ in σ conuersa, per cōmunem regulā, quæ est, $\tau\alpha$ εἰς $\mu\iota$, $\tau\rho\sigma$ εἰς $\tau\eta\varsigma$ $\mu\iota$ εἰς σ ὃ δὲ δεύτερον ποιεῖ. $\tau\iota\theta\eta\varsigma$, quæ mutatio uocalis scilicet in consonātem fit $\kappa\alpha\tau\alpha$ κλίσην, sicut in optatiuo actiui grauitonorum dictū est. Tertia a secūda fit, adiuncto τ . $\tau\iota\theta\eta\sigma\iota$. nec subscripti τ secūda & tertix personæ: quē admodū in uerbis in ω desinētibus: quoniā nihil nō prolatū inuenitur in uerbis in $\mu\iota$, nā τ in diphthōgis impropriis nullū hēt sonum. Excipitur $\phi\eta\mu\iota$. $\phi\eta\varsigma$ cuius secūda persona acuitur, & ei τ subscriptur: ἔμ antiquorū;

traditionem. Ἐν δὲ ἰκᾶ. Prima persona dualis non fit, ut in indicatio grauitono cum dictum est. Secunda persona a secunda plurali τῆ in τῶν conuersa, τίθετε τίθετον. Tertia similis est secundae duali τίθετον. Ἐπλη. Prima persona pluralis a prima singulari fit extrema in μὲν mutata, ac penultima quae longa est in propriam breuem conuersa, τίθημι τίθειδμ, uel fit a genitiuo participii, nam regula ē, quae participiū pñtis, & futuri, extremā genitiui abiciens syllabam & ante ῥ suscipiens μὲ primā personā pluralē facit, ut τίθεις τίθεντος τίθειδμ, cuius penultima breuis existit, ut regula exposcit. Secunda persona a prima fit, μὲν in τῆ conuersa, τίθετε. Tertia τίθεισι ad similitudinē datiuī pluralis eius participii. Nam tertia persona pluralis pñtis tēporis & futuri uerborum tā in ᾧ ᾗ in μὲ definitiuum similis est datiuo plurali participii eiusdē temporis: ut τῶν τῶντος τῶνσι, sic τῶνδμ τῶνσι, τίθεις τίθεντος τίθεισι, sic τίθειδμ τίθεισι, καὶ ἰωνικῶς τίθεισι, a tertia cōmuni expuncto τ de diphthongo, & ᾱ interposito. Sic enī tertiā personā pluralē pñtis tēporis formare cōsueuerūt in uerbis in μὲ, hoc est corripientes penultimā tertiā personae cōis, pluralis numeri, et ᾱ pductū aἰ σῆ assumētes, ut appollonio placet: ᾗ ᾗ in tertia plurali pti pfecti: & pti plusq̄ pfecti passiuorum id corripiat: quā uerba in τ definitiua natura lōgā habere uolunt penultimam & in τ desinere, ut τῶνσι, τετύφασι, τίθεισι κοινῶς, τίθεισι, ἰωνικῶς, εἰσι κοινῶς ἔασι ἰωνικῶς, Δ. π. ἐκ δὲ ζακύνθου ἔασι εἴκοσι φῶτες ἀχαιῶν, & ἰλιάδος ἢ ἡμῖν ἰδὲ γὰρ ἔασιν ἀριστῆες, πάλαι αἰῶν, ἴσι ἴασι, ἰλιάδος π. καὶ τ᾽ ἀγελῶν ἴασι ἀπὸ κρήνης μελαμύδρου, & alia infinita. Seruant etiam accentum in eadem syllaba in qua prius erat: circumflexo tamen in acutum mutato cum etiā syllaba & locus, & tempus mutauerit. Sic & attici inquit Apollonius & Herodotus hac eadem tertia persona plurali pñtis tēporis uerborum in μὲ uti cōsueuerunt τίθεισι, διδύασι, ζευύχσι.

Εἰς τὴν. fit a prima persona presentis extrema in τ̄ mutata & eōi
 augmento p̄posito, ut τῖθην, ἐτίθην: extrema syllaba διὰ τοῦ ἡ. nā
 p̄teritū ip̄fectū: & secundus aoristus uerborum in μ̄ penultī
 mā proprii adīuī p̄sentis seruare debent: ut supra dictū est. Se
 cunda persona a prima fit: τ̄ in σ conuerso. ἐτίθην. ἐτίθης. Tertia a
 secunda, expuncto σ, ἐτίθην. Ἔθην. Prima persona dualis nō fit.
 Secunda a secūda plurali fit, τῆ in τῶν conuersa ἐτίθετε ἐτίθετον.
 Tertia a secunda duali extrema in τῆν conuersa ἐτίθετην. Ἔθη.
 Prima persona pluralis a prima singulari fit, extrema correpta,
 & añ τ̄ p̄posita με̄ syllaba, ut ἐτίθην ἐτίθεμεν. Secunda persona a
 prima plurali fit, μ̄εν in τῆ conuersa, ἐτίθετε. Tertia quoq̄ ab ea
 dem fit, extrema in σᾱ mutata. ἐτίθεμεν ἐτίθεσθε. καὶ βοιωτικῶς ἐ
 τίθεν. Nam boeoti in uerbis, quæ hñt participiū i σ δεῦτον, & de
 clinatū per ντ ipares faciūt primā & tertiā personā pluralis nūe
 ri, ut ἐτίθεμεν ἐτίθεν. ἔθην. ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσθε & ἔθην. quā
 tertiā p̄sonā βοιωτικῶς formare poterim⁹, aut a participio neutri
 generis augmento p̄posito, & accētū mutato, ut ὁ τίθεις. ἡ τίθεις
 ἐτίθεν. ὁ τίθεις. ἡ τίθεις. ἔθην. aut a prima p̄sona singulari extrema ipro
 priā breuē cōiugationis mutata si sint uerba in μ̄, & accētū ε̄t
 mutato, ut ἐτίθην ἐτίθεν. ἴην ἴεν, unde μεθίεν. Δ φ. καὶ δὴ μεθίεν χα
 λεπῶιο χόλοιο, ἀντὶ τοῦ μεθίσαν. ἔθην ἔσαν. λ̄. οἶδ' ἐλελίχθησαν, καὶ
 ἐναγτίοι ἔσαν ἀχαλῶν. ἀντὶ τοῦ ἔθην ἔκταν. ἔκταν. ἀπὸ τοῦ κῆμι,
 qđ ἀπὸ τ̄ κῆμ̄ ὦ deducitur. Δ μ. λαμπετὴν τανύπελος, ὅτι βόας
 ἔκταν ἐτίθει. ἔθην ἔθην, nam ὅ nullus habet antistichum in quod
 mutari possit, sed idem productum in seipsum correptum mu
 tatur. ἰλιάδος δ' οἶδ' αὐτὶς κατὰ τεύχ' ἔθην. μνήσαντο δὲ χάρμης, ἀν
 τὶ τοῦ ἔθην. ἔθην ἔθην. Δ. ἔθην ἔθην. πονηροὶ ἀλλήλοισι ἔθην ἔθην
 μετὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔθην. Quo in loco aduertendum est qđ in
 omnibus numeris & personis eadem sunt uocalium mutatio
 nes quæ in p̄senti tēpore, διὰ τὴν συγγένειαν, hoc est cognationes

VER.

quã habet preteritũ imperfectũ cũ p̄senti. Etiā annotãdum ẽ q̄ in prima & secũda & tertiã coniugatione uerborum in μ̄ singularis numerus nõ est in usu, sed pro eo utimur singulari numero suorum circumflexorum: hoc est ἔπει τῶν τιθέω ὦ. ἔτιθον. ἔτιθεις. ἔτιθες. ἔπει τῶν ἰσάω ὦ. ἰσῶν. ἰσᾶς. ἰσᾶ. ἔπει τῶν διδῶω ὦ. ἐδίδον. ἐδίδους. ἐδίδου. Utimur etiam & tertiã plurali eorũdem circumflexorum ἔτιθον. ἰσῶν. ἐδίδον.

παρ. Preteritum p̄fectũ p̄p̄riũ nõ est in uerbis in μ̄, nec p̄t̄n̄ plusq̄ p̄fectũ: sed eorũ loco utimur primitiuorũ t̄p̄ibus, nõ t̄n̄ erit alienũ eorũ ites tradere formationẽ. παρ. ergo τέθεικα a futuro fit θήσω, cuius penultima ñ esse debuerat cu; sit penultima futuri. Sed mos boeotorum obtinuit, ut ñ mutaret in ε̄ diph. Vbi enĩ dores seruant ñ. ubi boeotĩ mutant ñ in ε̄ diph. Vbi uero dores mutant ñ in ᾱ, illic boeotĩ seruant ñ. & qđ dores dicunt ἥρωες id boeotĩ scribunt ἑίρωες. Quod aut̄ dores dicunt ἄδύ. ut θεό. ἄδύ ᾗ ψιθύρισμα καὶ ἀπύτις. boeotĩ scribunt ἠδύ. Sic igitur dicẽdum est de hoc p̄terito τέθεικα, quoniã dores nõ cõsueuerũt mutare ñ in ᾱ, boeotĩ mutauerũt in ε̄ diph. Secũda p̄sona a p̄ma fit, adiũcto σ. τέθεικας. Tertiã ẽt a p̄ria fit, ᾱ in ε̄ cõuerfa τέθεικε. Ἐδύικα τέθεικατον. τέθεικατον. Ἐπλη. τέθεικαδμ. τέθεικατε. τέθεικασί.

Ⓜ E' τέθεικεν. ἔτεθεικεις. ἔτεθεικει. sicut ἔτετείφειν. φεις. φει.
Ⓜ α' E' θηκα a futuro fit: sicut a τυψω ἔτυψα. scribendũ. tamen fuerat. διὰ τῶν σ. ἔπει τῶν θήσω ἔθησα. Sed quinq; annotãtur aoristi, duo quidem in grauitonĩs. ut ἔψα ἠνεγκα. tres uero in his uerbis. hoc est ἔθηκα. ἔδωκα. ἤκα. quoniã nõ seruant cõsonantẽ suorum futurorum, sed per mutas potius enuntiantur. quod est cõtra propriam naturã primĩ aoristi. Secunda p̄sona. ἔθηκας. Tertia ἔθηκε. sicut ἔτυψα. ψας. ψε.

Ⓜ β' ἔθην a futuro fit extrema in ñ mutata. ac p̄posito ẽ augmẽto, ut θήσω ἔθην. extrema διὰ τῶν ñ. ut in p̄terito imperfecto didũ ẽ.

Cur aut a futuro formetur, & non a primo aoristo, quæ admodum secundus aoristus uerborum in ω desinentium, hæc est ratio. Nam secundus aoristus uerborum in ω desinentium fit a primo, extrema in ω mutata & ante finalem syllabam præposita consonante mediæ præteriti, quæ cõis est triu temporu, hoc est præteriti mediæ, secundæ aoristi, & secundæ futuri. ut $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\omega\alpha$. $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\omega\theta\upsilon\upsilon$. $\tau\upsilon\omega\acute{\omega}$. At i uerbis terminatis in $\mu\acute{\iota}$: cū mediū præteritū nō inueniatur cuius consonantem accipere deberet Secundus aoristus, opus fuit aliunde sumere formationē: hoc est a futuro: cum ab eo apte formari possit. Secunda persona $\acute{\epsilon}\theta\eta\varsigma$. Tertia $\acute{\epsilon}\theta\eta$. Γ δουικὰ $\acute{\epsilon}\theta\epsilon\tau\omicron\nu$. $\acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\tau\eta\upsilon$. Γ ω λη. $\acute{\epsilon}\theta\epsilon\mu\delta\mu$. $\acute{\epsilon}\theta\epsilon\tau\epsilon$ $\acute{\epsilon}\theta\epsilon\sigma\omega\mu$. sicut & primū imperfectū. Quo in loco aduertendum est quod penultima pluralium producenda fuerat: quæ aoristus secundus quæ uocales in singulari hēt in ultima. eam in plurali uult habere in penultima: ut $\acute{\epsilon}\varsigma\eta\upsilon$ $\acute{\epsilon}\varsigma\eta\mu\delta\mu$. $\acute{\epsilon}\gamma\upsilon\omega\upsilon$ $\acute{\epsilon}\gamma\upsilon\omega\mu\delta\mu$. Sed annotantur tres aoristi. hoc est. $\acute{\epsilon}\theta\eta\upsilon$. $\acute{\epsilon}\delta\omega\upsilon$. $\acute{\eta}\nu$, qui cum in usu cõmuniter non sint in singulari numero a quæ cætera formanda sunt a cõmuni regula deflexerunt. & ut forte euenit sortiti sunt declinatione; Nam in indicatiuo corripiunt penultimam pluralium s̄m analogiam præteriti imperfecti. ut $\acute{\epsilon}\theta\eta\upsilon$ $\acute{\epsilon}\theta\epsilon\mu\delta\mu$. $\acute{\epsilon}\delta\omega\upsilon$ $\acute{\epsilon}\delta\omicron\mu\delta\mu$. $\acute{\eta}\nu$ $\acute{\epsilon}\mu\delta\mu$. quod missi significat: quæ cæteri aoristi producant. ut $\acute{\epsilon}\varsigma\eta\upsilon$. $\acute{\epsilon}\varsigma\eta\mu\delta\mu$. $\acute{\epsilon}\phi\eta\upsilon$ $\acute{\epsilon}\phi\eta\mu\delta\mu$. $\acute{\epsilon}\gamma\upsilon\omega\upsilon$ $\acute{\epsilon}\gamma\upsilon\omega\mu\delta\mu$. In imperatiuo uero quod cum deberet desinere in $\theta\acute{\iota}$ per cõmunem regulam; quod quancumque participium desinit in σ $\delta\acute{\epsilon}\upsilon\tau\omicron\nu\omicron\nu$, & declinatur per $\upsilon\tau$. Imperatiuus desinit in $\theta\acute{\iota}$. Sortiti sunt longe diuersam terminationem, hoc est in σ , ut $\theta\acute{\epsilon}\varsigma$. $\delta\acute{\omicron}\varsigma$. $\acute{\epsilon}\varsigma$. At in infinitiuis etsi in $\upsilon\alpha\acute{\iota}$ desinant, in penultima tamen habent diph. ut $\theta\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota$. $\delta\acute{\omicron}\nu\alpha\iota$. $\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota$. quod omnino respuunt infinitiuis in $\upsilon\alpha\acute{\iota}$ desinentes. sicut in indicatiuo passiuo grautoru dictum est.

$\mu\epsilon\chi$ α $\theta\acute{\eta}\sigma\omega$ a presentī fit, abiecta reduplicatiōe, & extrema i $\sigma\acute{\omega}$ mutata. ut $\tau\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$ $\theta\acute{\eta}\sigma\omega$. Vel potius a primitiuis grauitono $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\omega$

abiecta reduplicatione. ut supra, & ε̄ in η̄, ac σ̄ interiecto, ut ε̄ίω
θήσω. θήσεις. θήσει.

β Secundum futurum nō inuenit̄ in uerbis in μ̄ ea ratiōe qua
nec preteritum medium. Nam ut medium preteritum minuit̄
una syllaba ab actiuo, sic etiam secundus aoristus a primo, & se-
cundum futurum a primo. igitur primo futuro disyllabo existē-
te, opus esset, secundum monosyllabum esse. hoc est ε̄ω quod ab-
surdum est in futuro.

Γ προςακτικὰ ἐνεργητικὰ, ἐνεσῶς καὶ παρατακτικός.

Τίθετι. a ḡtō sui p̄ticipiū fit, ex p̄tō v̄, & extrema ī θ̄i mutata: q̄a
q̄ncūq; p̄ticipiū desinit̄ ī σ̄ δευτέρων, & declinat̄ p̄ ντ. Imperatiuus
desinit̄ in θ̄i. ut τίθεις τίθεντος τίθει. Vel fit a p̄ma p̄sona pl̄ali ex-
trema ī θ̄i cōuersa τίθειμι τίθει. Sed p̄pter alternatiōnē duarum
aspiratarū sc̄da mutat̄ in p̄p̄riā tenuē. ut τίθετι. Penultima uero
corripit̄. Est enī regula q̄ imperatiui ī θ̄i. & infiniui ī νᾱ desinētes
penultimā suare debēt p̄mā p̄sonā pl̄alis nūeri p̄p̄riū indicatiui
etsi a ḡtō p̄ticipiū ēt formētur. ut τίθειμεν τίθειτι τίθειναι. Est & alia
regula q̄ imperatiui uerborū in μ̄ p̄ntis t̄pis corripit̄ penultimā.
Homer⁹ t̄n̄ eā p̄duxit metri ḡra. Δ. γ. ἀλλὰ ἄνασ' ἰλῆθι, δίδωθι δέ-
μοι κλέος ἐσθλόν. Aduertēdū ē q̄ in uerbis in μ̄ sc̄dā p̄sonā impe-
ratiuorū circūflexorū p̄ntis t̄pis magis sūt ī usu, q̄ sc̄dā imperatiuorū
uerborū in μ̄. ut ἐτίθει δίδωθι, τίθει. ἴσαε ἴσα. ἴσα. ἐδίδοε ἐδίδου δί-
δου. Tertia persona a secūda fit extrema in τῶ mutata. ut τίθειτι
τίθεται. Γ δυνικὰ τίθετον. τίθεται. Γ ὤλη. τίθετε. τίθεται.

Γ παρακείμενος καὶ ἴπλη.

Τέθεικε. τεθεικέτω. a tertia persona preteriti actiui. sicut a τέτυφε.
τέτυφε. τετυφέτω.

ᾱ Primus aoristus nō est in usu. Nā ἔθικον esse debuorat. ἐπὸ τοῦ
ἔθηκα sicut ἐπὸ τοῦ ἔτυφα τυφόν τυφάτω. Sed q̄a abnegauit fu-
turi cōsonātem & accepit mutā, κ̄ scilicet: etsi per oēs modos

VERB.

θεῖμεν. τιθεῖν τε. τιθεῖσθα. καὶ τιθεῖεν. ἀπὸ τῆς τιθεῖμεν subtracto μ. & fit in primo aoristo passiuo grauitonog; dictum est.

παρ. καὶ θεέκομι. a gto pticipii. extrema in μι mutata, & adiucto τ

penultima uocali, ut θεεκόω. θεεκότος. θεεκοίμι. θεεκόεις. θεεκοί.

α ἤθηκαμι. θήκαυ. θήκαυ. sicut. τύψαμι. τύψαυ. τύψαυ. ἀχρησα.

β ἤειν. a gto sui participii fit sicut & pns. ut θεῖς βέντος. θεῖν. θεῖ

ης. θεῖν. ἤ δυνικά. θεῖντον. θεῖντην. ἤ πλν. θεῖνμει. καὶ συγκοπῆ θεῖμεν. θεῖ

ντε. θεῖσθα. καὶ θεῖεν ἀπικῶς. ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. Δ. μ. τιύφομεν. ἐνθακε θεῖ

μεν ἀγάλατα πολλά. καὶ ἐσλά. & Δ. γ. αὐ γὰρ ἐμοί τοσσηνδε θεοὶ δύνα

μιν παρθεῖεν. & λ. δ. τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

α ἤθησοιμι. a gto participii eiusdē tpis extrema in μι mutata, &

adiucto τ penultima. ut ἤθησων ἤθησοντος ἤθησοίμι. ἤθησοίς. ἤθησοί.

ἤ υποτακτικὰ ἐιερρητικὰ ἐνεσῶς καὶ ἤ.

Εὐὰν τιθῶ a t r tia psona pti ipfecti, extrema in ῶ cōuersa, & abiecto

augmēto. ut ἐτίθη. ἐὰν τιθῶ. sicut ἐτύφθη ἐὰν τυφθῶ. Vel fit a prima

psona p cōem regulā, q tria tpa idicatiuū. hoc ē p m ipfectū, p m

pfectū, & aoristi, abiecto augmēto pter q i pto pfecto, & extrema

in ῶ cōuersa faciūt Subiūctiuū. Cur aut̄ τιθῶ circūflexat̄ iā dictū

est, q qncūq; picipiū desinit in σ δέυτονον & c. Subiūctiuū desinit

in ῶ circūflexū. Scda psona τιθῆς. Tertia τεθῆ, subscripto τ. qa oē

uerbū i ῶ desinēs hēt scdam, & tertiā psonā singularis numeri in

diph. desinētes, aut pprīā, aut ipropriā. Etiā aduertēdū ē i hac p r i

ma cōiugatiōe scdam & tertiā psonā pntis tpis modi subiūctiuū

desinere in η ut τιθῆς. τιθῆ. In scda uero in ᾱ ut ἰσᾶς ἰσᾶς. In tertia i ῶ.

ut διδῶς. διδῶ. Est. n. hmōi regula gñalis subiūctiuū modi, καθόλου

τα. εἰς ῶ ὑποτακτικὰ εἰς η ἢ δέυτερον. καὶ τρίτον ποιεῖ πλν τῆς δέυ

τέρας. καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περιπωμένων. καὶ τῶν εἰς μι ἐκείναι

γαρδμοίως τοῖς δριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν. ὅιον, ἐὰν βοᾶς. ἐὰν χρευ

σοῖς ἐὰν ἰσᾶς. ἐὰν διδῶς. Datur & alia regula modi. Subiūctiuū uer

borum in μι, ὡς φησιν δτεχνικὸς. ὅτι τὰ δέυτερα καὶ τρίτα. πρῶσω

πατῶν εἰς μὴ ἐπὶ τοῦ ἐνεσῶτος, καὶ παρὰ τατικῶν, δηλοῦντι ἐπὶ μὲν
 τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η̄, καὶ ἰ ἐκφέρεται, διο, ἐὰν τιθῶ, τιθῆς, τι
 θῆ. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς ᾱ διφθόγου παρομοιωμένου μὲν τοῦ
 ἰ, μὴ συνεικφώνου μὲν δὲ, ἐὰν ἰσῶ, ἰσῆς, ἰσῆα, ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς
 ῶ διφθόγου διο, ἐὰν διδῶ, διδῶς, διδῶα, ἴδουκα, ἐὰν τιθῶτον, τιθῶτον.
 ἴδουκα, ἐὰν τιθῶμεν, τιθῶτε, τιθῶσι.

παρ. καὶ Ἐὰν, τεθείκω, τεθείκης, τεθείκη, ἀπὸ τοῦ τέθεικα sicut ἐὰν τετύ
 φω, φης, φη.

Ἐὰν θῆκω, θήκης, θήκη, sicut ἐὰν τύψω, φης, φη, ἀπὸ τῆς ἔθηκα, ἀχρησίου

Ἐβῆ, ἀνθῶ, a tertia scđi aoristi, uel a prima, sicut & ῥῆσεν, ut ἔθνη.

ἔθης, ἔθῃ, ἐὰν θῶ, θῆς, θῆ. Pro quo huiusmodi datur regula ὅτι ἐπὶ
 τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀρίστου τῶν εἰς μὴ τὰ δεύτερα, καὶ τρί
 τα πρώτῳ παρὰ ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης, καὶ δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ η̄,
 καὶ ἰ ἐκφέρεται διο, ἐὰν θῶ, θῆς, θῆ, ἐὰν σῶ, σῆς, σῆ, ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ
 τῆς ῶ διφθόγου, ἐὰν δῶ, δῶς, δῶα, ἐὰν γῶ, γῶς, γῶα, Δ, χ, ὄφρα γῶς κα
 τὰ θυμόν, ἀτὰρ εἴπωθα καὶ ἄλλω, καὶ ἰλιθός α, γῶα δὲ καὶ ἀτρεΐδης εὐ
 ρυκρέων ἀγαμέμνων. Ἐὰν ἀρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς, καὶ ἔθῃ.

Τίθεναι a prima psona pluralis numeri ῥῆσεν tps sit extrema in
 ναῖ mutata. Est eni regula q̄ prima psona pluralis ῥῆσις tempo
 ris uerborū in μὴ extrema in ναῖ cōuersa facit ἰνιτιυῖ, ut τίθειμεν
 τίθεναι ἴσαμεν ἴσαναι, δίδομεν δίδοναι, accētū ēt in penultimā tran
 sato, q̄a omnis ἰνιτιυῖ in ναῖ desinēs i penultima hēt accētū, ut
 τετυφέναι, τιθέναι. Ρῶτ ἐτιὰ & a gto participiū deduci, ut τιθείς τι
 θέντος τίθεναι. Nā oē participiū in σ δέυτονον p vt declinatūm facit
 ἰνιτιυῖ in ναῖ, Corripit ἐτιὰ penultimā, qm̄ ἰνιτιυῖ pntis tē
 poris uerborū in μὴ corripunt penultimā, εἰναι uero tanq̄ disyl
 labum secutum aoristos disyllabos penultimā produxit.

παρ. καὶ **Τ**εθεικέναι, a tertia persona pti actiui τέθεικε, adiuncta ναῖ.

ἴδουκα sicut α τέτυφε τετυφέναι.

Ἐὰν θῆκα, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, ἀχρησίου.

VER.

β Γ θ̄ ναι. cum diphthōgo in penultima. θ̄ ναι tamē esse debue-
 rat. Nam formatio secūdi aoristi modī infinitiui a tertia singula-
 ri eiusdē tēporis modī indicatiui fit, abiecto augmento, & addi-
 ta ναι. ut ἔθην. ἔθης. ἔθην θ̄ ναι. & tunc penultima natura producitur sicut
 & eius propria regula expostulat. Est etiam alia formatio tā
 presentis q̄ aoristi secūdi uerborū; in μῑ cōmunis. hoc est a ge-
 nitio participii. ut θε̄ς θέντος θέναι. Vel a prima p̄sona pluralis nu-
 meri modī indicatiui. expuncto ē cōmuni augmento. & extrema
 in ναι mutata. ut ἔθεμεν θέναι. Vbi euenit penultimam correptam
 esse contra naturam secūdi aoristi. quare idem error hic accidit
 quī & imperatiuo modo. hoc est duarum regularum repugnan-
 tia, quarum prior est q̄ imperatiui in θ̄. Et infinitiui in ναι secūdi
 aoristi penultimam natura longam habere uolunt. & hæc re-
 gula est secūdi aoristi propria. Est & alia regula ḡnalis, q̄ impera-
 tiui in θ̄, & infinitiui in ναι seruare debent penultimam primæ p̄-
 sonæ pluralis numeri eiusdem temporis. Sed cum penultima plu-
 ralis huius aoristi breuis sit. necesse est per hanc regulam & pe-
 nultimam infinitiui aoristi secūdi corripī. Sed hic error tribus
 uerbis tm̄ accidit quæ superius annotata sunt. quorū Aoristi sc̄di
 hoc est ἔθην. ἔθων. ἔν. corripunt penultimam pluralium contra co-
 rum naturam. quam infinitiui eiusdem temporis seruare debent
 ut ἔθεμεν θέναι. ἔδομεν δόναι ἔμεν ἔναι. Qui quidem infinitiui ut hæc
 euitarent repugnantiam acceperūt subiunctiuas uocales τ̄ scilicet.
 & ῥ̄ in diphthongos. & sic productum fecerunt eorum pe-
 nultimam. ut θέναι. δόναι. ἔναι. quæ iccirco annotata sunt. qm̄ di-
 phthōgū habent in penultima cōtra cōmunem regulam quæ est
 ὅτι τὰ εἰς ναι ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ κλιτικὸν οὐ θέλουσι τῇ διφθεόγῳ
 παραλήγεσθαι. sicut in indicatiuo passiuo uerborum grauito-
 norum dictum est. At in aliis uerbis siue a tertia persona singu-
 lari. siue a prima plurali formentur infinitiui secūdi Aoristi pe-

nultima semper est longa cum in indicatio eadem in οἱ nume-
ro semper producat. ut ἔγνω. ἔγνωτων. ἔγνωμεν. γνωῖται.

¶ α ἴθισεν. a tertia futuri ἴθισει adiuncto ν. sicut α τύψει τύψειν.
¶ Participiorum formationes in proprio tractatu latissime habentur.

¶ ὁριστικὰ παθητικὰ ἔνεσως.

Τίθεμαι ab actiuo fit τίθημι extrema in μαῖ, ac penultima in propri-
am breuem mutatis. Corripitur penultima ad similitudinē pe-
nultima primæ personæ pluralis numeri actiui. Est enim regula
ὅτι πᾶν παθητικόν, ἢ μέσον ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικόν τὴν παρα-
λήγουσα θέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁριστικῶν πρῶτου προσώπου τῶν πλη-
θυντικῶν ὅσον τύπτομεν τύπτομαι. τίθεμεν τίθεμαι. Hoc est, q̄ Omne
uerbum passiuum, siue medium habens in fine μ κλιτικόν penul-
tiam uult habere primæ personæ pluralis proprii indicatiui actiui
ut τύπτομεν τύπτομαι. τίθεμεν τίθεμαι. Secunda persona τίθεσαι. a
tertia fit τίνισμω mutato est enī regula ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει
τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς δεῦτερον. ταῦτα πρῶτῃ τοῦ κατὰ τὸ τρί-
τον τῆς σ τὸ δεύτερον ποιεῖ. hoc est Quæcumq̄ uerba passiuia ha-
bentia participium actiuum in σ oxytonum, mutato τ tertiæ p-
sonæ in σ secundā faciunt. τίθεται τίθεσαι. καὶ ἀπικῶς τίθη. ut inq̄
Theodorus scdo. τῶν εἰς τέσσαρα. Cui⁹ uerba hæc sūt ἔσι δε. καὶ εἰς
ἢ προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ ἔνεσως τῶν ἀπὸ τοῦ ε, καὶ α hoc est uer-
borum in μι primæ & secundæ coniugationis. ut τίθεμαι τίθη.
ἴσαμαι ἴση. Tertia a prima fit. μ in τ conuersa. τίθεμαι τίθεται. Po-
test etiam Secunda a prima deduci. & tertia a secunda μ in σ, &
σ in τ mutatis.

¶ δὴ κὰ τίθεμεθον. τίθεσθον. τίθεσθον.

¶ π λη. τίθεμεθα. τίθεθε. τίθενται.

¶ παρατακίς.

¶ Ἐτίθεμην. a prima personā singulari presentis temporis μαῖ in μην
conuersa, ac ἑ̄ communi augmento preposito. τίθεμαι ἔτίθεμην.

VER.

Secūda persona ἐτίθεισο. a tertia singulari τ in σ conuerso per eandem regulā quā in p̄senti dicta est ἐτίθειτο ἐτίθεισο κοινῶς. καὶ ἀπὸ βολῆ τοῦ σ. fit ἐτίθειο ἰωνικῶς. καὶ κρᾶσι τοῦ ε̄ καὶ ο̄ εἰς οὔ. ἐτίθειο ἀπικῶς. Tertia uero a prima μὴν in τῶ conuersa. ἐτίθειμην ἐτίθειτε.

Γδυνικὰ ἐτίθειμεθον. ἐτίθεισθον. ἐτίθεισθην.

Γωλή. ἐτίθειμεθα. ἐτίθεισθε. ἐτίθειετο.

ἄρ. **Τ**έθειμαι. esse debuerat, quā cum cetera cōmunia sint p̄tō passiuo uerborū in μ̄ cū p̄tis grauitonorū, hoc habet propriū ut penultima in debitā breuē cōiugationis cōuertatur. ut δέδωκα δέδομαι. Sed quia p̄teritū actiuum huius uerbi τίθημι amisit propriam penultimam & assumpsit ε̄ diph. boeotoꝝ more eandē etiā retinuit & p̄t̄m passiuū, ut τέθεικα τέθειμαι. Secunda p̄sona τέθεισαι a tertia, τ in σ cōuerso per regulā in p̄nti iam dicta, ὅσα τῶν καθητικῶν. &c. Tertia a prima, extrema in τᾱ mutata. τέθειται. Γδυνικὰ τεθείμεθον. τεθείσθον. τεθείσθην. Γωλή. τεθείμεθα τέθεισθε. τέθειται. καὶ ἰωνικῶς τεθείαται.

Ἄ. **Ε**τέθειμην. a p̄tō passiuo, μ̄ ᾱ in μ̄ η̄ν cōuersa. ac etiā ē proposito quando quidē p̄t̄m perfectum a consonante incipit. τέθειμαι ἐτέθειμην. habet etiā eandem penultimam cū p̄tō passiuo. Secunda persona a tertia fit τ in σ conuerso. ἐτέθεισο. Tertia a prima extrema in τῶ mutata ἐτέθειτο. &c.

Ἄ. **Ε**τίθειν a tertia persona p̄ti passiuī extrema in ὄν conuersa & abiecta consonante in principio p̄ti geminata. Corripitur etiā penultima, quia oīs Aoristus passiuus uerborū in μ̄ penultimam correptam habere debet ut τέθειται ἐτέθειν. sed p̄pter alternationem duarū aspiratarū penultima mutat in propriā tenuē, ut ἐτέθειν. qd̄ factum est ne propriā terminationem amitteret prim⁹ Aoristus passiuus, cui p̄priū est in ὄν semp̄ desinere. annotant ἐγνώσθην. & ἠδυνάσθην, quā eorū penultima p̄ducitur, sed nō sunt a thēmate uerborū in μ̄, nam alterū a circumflexo uerbo, hoc ē γινώσκω.

deducitur. Alterum uero a grauitono hoc est *διναζω*. Secunda persona ē *τέθης*. Tertia ē *τέθην*. &c.

Secundus aoristus passiuus nō inuenitur. qm̄ secūdi Aoristi actiui uendicauerunt sibi eorū terminationem, hoc est *έθην*.

¶ *τεθίσομαι*, a scda psona primi Aoristi passiuī, addita *ομαι*. & εὐ cōi augmēto abiecto. ut *έτέθην*. *έτέθης*. *τεθίσομαι*. *ση*. *τεθίσεται*.

¶ *τεθείσομαι*, a scda persona pti passiuī interposita *ομαι*. ut *τέθεισαι*.

¶ *τεθείσομαι*. *ση*. *τεθείσεται*. Differt autē a passiuo futuro antepenultima tantū. ¶ *προσακτικὰ παθητικὰ ἐνεσώς*. κ̄ *π̄*.

τίθισο, a secūda psona pti pfecti passiuī. abiecto augmēto *τῆν*. ut *έτιθέμην*. *έτιθεςο*. τὸ *προσακτικὸν τίθισο κοινῶς*. κ̄ *τιθέω* *ἰωνικῶς* κ̄ *τίθου* *ἀπικῶς*. κ̄ *τίθει* *δωρικῶς*. *τιθέω*. ad similitudinē imperatiui pti pfecti passiuī grauitonorū. tertiæ coniugationis.

¶ *τιθείσο* κ̄ *τέθεισο* a psona pti plusq̄ pfecti passiuī. ex p̄dicto. ut *έτεθειμαι* κ̄ *τέθειμαι*.

¶ *τίθειμην* *έτεθεισο*. τὸ *προσακτικὸν τέθεισο*. *τεθείω*. sicut *πέπεσο* *πέπειμαι*.

¶ *τέθειντι*. a tertiā psona primi aoristi passiuī. ex p̄dicto. (*πέπειθα*. augmēto, & addita *τι* *διὰ τοῦ τ*. sicut *τύφθητι*. Tertiā psona *τεθείτω*. κ̄ *τα λοιπὰ*. ¶ *ἐυκτικὰ παθητικὰ ἐνεσώς* κ̄ *π̄*.

τιθείμην a prima psona p̄tis t̄pis modi indicatiui passiuī extrema in *μην* mutata. & adiūcto *ι* penultimæ, sicut i passiuīs grauitonorū, dictū ē, ut *τίθεμαι* *τιθείμην*. *τιθέω*. *τιθέτω*. accētū circūflexo i penultima *θ*, & tertiæ psonæ. sicut in optatiuo passiuo uerborum circūflexorum primæ coniugationis.

¶ *τιθείμην* a p̄tia psona pti passiuī. extrema in *μην* cōuersa. *τίθειμαι* *τεθείμην*. At si a cōi p̄to, hoc ē *τέθεμαι* formare uouerim⁹

addēdū erit *ι* penultimæ, sicut i p̄ti. ut *τέθεμαι* *τεθείμην*. *τιθέω*. *τιθέτω*. accētū circūflexo i penultima *θ* & tertiæ psonæ sicut in p̄ti.

¶ *τέθειν* a ḡto p̄ti p̄ti passiuī eiusdē t̄pis. extrema in *ην* mutata

sicut in aoristo passiuo grauitonorū dictū est. ut *τεθείς* *τεθέντος*.

¶ *τεθέν*. *τεθείης*. *τεθείμ*. sicut *τυφθέν*. *τυφθείης*. *τυφθείμ*.

Ἐάν τιθῶμαι, a priā p̄sona futuri passiuī idicatiuī extrēa i μ̄ν con
uersa. & addita ī penultima. τεθήσομαι, τεθησοίμην, σοιο, τεθήσοιτο.

Ἐάν τιθῶμαι, τεθείσοιο, τεθείσοιτο. sicut; & p̄sens ἔπὸ τοῦ τεθείσοιο

μαῖ differt autē a futuro passiuo ante penultima tantum.

Ἦ ὑποτακτικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς καὶ ἔτι.

Ἐάν τιθῶμαι, a priā p̄sona Subiūctiuī actiuī adiūcta μαῖ. ἔάν τιθῶμαι, ἔάν
τιθῶμαι, regula. ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεσῶς τῶν ὑποτακτικῶν προδιέσσει τῆς
μαῖ παθητικὸς γίνεται. hoc ē. Actiuū p̄ns subiūctiuos appositione
μαῖ passiuū fit. Pōt ēt formari a priā p̄sona passiuī idicatiuī. penul
tima i ὦ cōuersa. Nā οἷ uerbū passiuū, siue mediū; h̄ns in fine μ
κλιτικὸν extrēma i μαῖ mutata, si in eā nō desinat, & penultima
uocali in ὦ cōuersa subiūctiuū facit passiuū. ut τίθειμαι ἔάν τιθῶ
μαι, penultima circūflexa. Nam subiūctiuī in μαῖ p̄ntis t̄pis a uer
bis definētibus in μ̄, si hēant idicatiuū actiuū in usu circūflectū
tur in penultima, ut τίθημι, ἔάν τιθῶμαι. ἴσθμι, ἔάν ἴσῶμαι. Si autem
nō hēant actiuū in usu, ac uent in antepenultima, δύναμαι ἔάν δύ
νωμαι, γὰ δύνημι nō ē in usu. Alia aut si a circūflexis existant circū
flectunt, ἔάν νοῶ, ἔάν νοῶμαι, ἔάν φιλῶ, ἔάν φιλῶμαι. Etiā si sint prete
riti p̄fecti, ἔάν πεποιῶμαι, ἔάν μεμνῶμαι. Quod etiā seruādū ē i uer
bis in μ̄ definētibus, γὰ & ἴρα in ptis p̄fectis circūflectunt. Gra
uātur aut ea q̄ a grauitonis existūt, ut ἔάν τύπῶ, ἔάν τύπῶμαι, ἔάν
τήπῶ, ἔάν τύπῶμαι. Scda p̄sona a tertia fit. expύctο τ. καὶ κρᾶσει
τοῦ η̄, καὶ ᾱ εἰς η̄, τιθῆται τιθῆ, subscripto ἱ. Possumus ēt & tertiam
subiūctiuī actiuī eiusdē t̄pis facere scdam subiūctiuī passiuī p̄ cō
munē regulā. ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑπο
τακτικῶν δεύτερα εἰσι τῶν παθητικῶν, hoc ē. Qd̄ uniuersalē tertia p̄
sona subiūctiuī actiuī ē ἡ subiūctiuī passiuī. Tertia uero a pri
ma fit μαῖ i ταῖ, ac penultima in ἡ cōuersa ἔάν τιθῶμαι, ἔάν τιθῆται
παρ, καὶ Ἐάν τιθῶμαι, a coi p̄to passiuo, hoc ē τίθειμαι. (nā τίθειμαι
ἔπὸ βοεοτος ἔ p̄p̄riū) penultima i ὦ mutata, p̄ cōem regula; supra

in pñti dīcā. φ omne uerbū passiuū siue mediū habens in fine
 κλιτικόν &c. Moscopulus tñ formari uult a ptō actiuo subiun-
 ctīuī modi sicut & pñs. addita μαί. εὐν τεύεσκω εὐν τεύεσκωμαι. Sed
 quia hoc ptm̄ nō est in usu, nec etiā uidef hęc regula esse cōmu-
 nis oibus tpibus. nam in uerbis terminatis in ω, si ab actiuo pre-
 terito modi subiūctīui formari liceret passiuū. dicendū eēt εὐν τε-
 τύφω. εὐν τετύφωμαι. nec op⁹ esset supplete per participiū &
 uerbū substantīuū. Videt ergo potius eē formādū a ptō passiuo
 cōi modi Indicatiuī. penultima in ω mutata, sicut in aliis uerbis
 ut πεποιήμαι εὐν πεποιώμαι. sic τέθειμαι. εὐν τεθώμαι. Secunda per-
 sona. εὐν τεθῆ. a tertia fit. sicut in pñti. Potest etiā & a tertia sin-
 gulari pti actīuī cōmunis deduci, extrema syllaba abiecta, & ac-
 centu acuto in circūflexum mutato. εὐν τεθήκω. τεθήκης. τεθήκη.
 εὐν τεθῶμαι τεθῆ. διὰ τοῦ ἦ. Nam τεύεσκω ἀπὸ τοῦ τέθεικα boeoto-
 rum est propriū, cñt enim regula ὅτι ἐπὶ τῶν περιπωμένων. καὶ ἐπὶ
 τῶν εἰς μὴ καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ενεργητικοῦ παρακειμέν-
 νου τῶν ὑποτακτικῶν ἀποβολῆ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τὸ δεύτε-
 ρον τοῦ παθητικοῦ ποιῆσι. Tertia psona τεθῆται a prima eiusdē tē-
 poris ω in ἦ. & μαί in ται conuersis. εὐν τεθῶμαι τεθῆται.

Ⓢ ᾱ Eὐν τεθῶ. a tertia psona primī Aoristi passīuī. extrema in ω cō-
 uersa. & ē augmento expūcto, ut ετέθην. ετέθης. ετέθη. εὐν τεθῶ.
 τεθῆς. τεθῆ. sicut εὐν τυφῶ. τυφῆς. τυφῆ.

Γὰ παρὲμ φάτα παθητικὰ ἐνεσῶς καὶ παρτατικός.

Τῆθεαι. a tertia psona singulari passīuī. extrema in θαι mutata ac
 σ̄ interposito. τίθεται τίθεσθαι. Potest etiā fieri a scda pluralis
 numeri τροπῆ τοῦ ε̄ ψιλῶ εἰς τὴν ᾱ δίφθογγον τίθεσθε. τίθεσθε.
 παρ καὶ Τεθεσθαι a tertia singularis numeri pti passīuī extrema i θαι
 mutata ac σ̄ interposito. seruatoq; augmento, & accētū in penul-
 timā retracto τέθειται τεθεσθαι. Vel a scda pl̄is τέθειθε sicut &
 pñs, penultima tñ circūflexa, cū sit natura lōga an breuē τεθεσθαι.

VERB.

Θ' α Τέθηναι a tertia primi aoristi passiuī, adiūcta ναί syllaba. ut
 ἐτέθη τε θήναι. sicut ἐτύφθη τυφθῆναι.

Β' α Τέθισεσθαι. a tertia singulari eiusdem temporis τεθίσεται. uel
 a secunda plurali.

Γ' Τέθισεσθαι. a tertia singulari, uel a secunda plurali. ut supra.

Γ

Γρήματα μέσα.

Verba media sicut in grauitonis dictum est in presenti & preteri-
 to imperfecto formationem habent cōmunē cum passiuīs, & si
 ueteres grāmatici in his duobus temporibus ea nullo modo se-
 orsum uariare censuerunt, iccirco eundem ordinem: quo in gra-
 uitonis usi sumus in his quoq; uerbis seruandum putauimus.

ΓΟρισικά μέσα.

ἐνεώς Τίθεμαι. τίθεται. τίθει. sicut & passiuā. (θευ δωρικώς.

Ε' τίθεμαι. ἐτίθεσο κοινώς. καὶ ἐτίθει ωνικώς. καὶ ἐτίθει οὐ ἀπικώς. καὶ ἐτί-
 θασθαι. Mediū ptm pfectū, & ptm plusq̄pfectū i his uerbis formari nō
 possunt sicut neq; i uerbis circūflexis, a quibus deriuantur.

Θ' α' Ἐθικάμην. ἐθίκα. ἐθίκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθικα. sicut ἐτυψάμην ἀπὸ
 τοῦ ἔτυψα.

Β' Ε' θέμην a prima persona secundī aoristi actiui, extrema uoca-
 li in propriam breuem coniugationis mutata, ac interposita μῆ,
 ἔθην ἐθέμην. Antiqui tamen a primo aoristo passiuo formari uo-
 luerunt, extrema in μῆν mutata: & tenui in densam cōuerfa ἐτέ-
 θην ἐθέμην. Secunda persona a tertia fit τ in σ conuerso ἔθετο. ἔθει-
 σο. καὶ ἔθει. ἰωνικώς. καὶ ἔθει ἀπικώς. Tertia ἔθετο.

Γ' α' Ἐθήσομαι. a futuro actiuo fit. adiūcta μαί. & ω magno in ο par-
 uum mutato. ut θήσω θήσομαι. θήσῃ. θήσεσθαι.

Γ προσηκτικά μέσα. ἐνεώς καὶ παρατακτικός.

Τίθεσο κοινώς. καὶ τίθει ωνικώς. καὶ τίθει οὐ ἀπικώς. καὶ τίθει δωρικώς.

Θ' α' Primus aoristus θῆκαι θηκάσθω esse debuerat. sicut τύψαι τυ-
 ψάσθω, sed in usu non est: nec etiam in aliis modis.

V

Ⓔ β ἔεσο. a secūda p̄sona secūdi aoristi mediī, abiecto augmēto ut ἐθέμην ἔεσο. θέσο. κοιῶς. κ̄ι θεο. ἰωνικῶς. κ̄ι θού. ἀπικῶς. κ̄ι θεῦ. δ' ωρη κῶς. Δ κ. ἀλλ' ἄγε δ' ἠκοιζῶ μὲν ἀόρθεο. unde κάτθεο. Hesiodus. σὺ δὲ ταῦτα τῶν ἐνικάτθεο θυμῶ. κ̄ι ἀριστοφάνης ἐν πολούτω. κατὰ θου ταχέως βοιμάτιον. Tertia p̄sona θεῖστω. κ̄ι τὰ λοιπὰ.

Γ Εὐκλικά μέσα ἐνεσῶς, κ̄ι παρατατικός.

Τιθεῖμην. τιθεῖω. τιθεῖτο. ad passiuī inflexionem.

Ⓔ α ἔθειμην. θεῖο. θεῖτο. a p̄ria p̄sona sc̄di aoristi mediī ἐθέμην. ἔθ & κ̄ι α ἔθισοίμην. a p̄ma p̄sona mediī futuri, extrema ἰ μ̄ν σ̄ο. (p̄ns uersa ac ἱ penultima uocali adiūcta. θήσομαι. θησοίμην. θήσοιο. θήσοιτο.

Γ ὑποτακτικά μέσα ἐνεσῶς, κ̄ι παρατατικός.

Ε' ἂν τιθεῖμαι. τιθεῖ. τιθεῖται. ad passiuī similitudinem.

Ⓔ β Ε' ἂν θῶμαι. a p̄ma p̄sona secūdi aoristi mediī, extrema ἰ μ̄ν σ̄ο uersa, ac exp̄cto augmēto, & penultima uocali ἰν ῶ mutata: ἐθέμην. ἂν θῶμαι. θῆ. θῆται. accentu circumflexo.

Γ Α' παρ' ἐμφατα μέσα ἐνεσῶς, κ̄ι παρατατικός.

Γ Τιθεῖσαι. Ⓔ β θεῖσαι. μέλλων ἄ. ἠήσεσαι.

Γ δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μῖ ῥημάτων.

VERBA ἰν μῖ secūdæ cōiugatiōis fiunt a uerbis grauitonis circumflexorū secūdæ cōiugatiōis, a quib⁹ deriuātur. Et ἰn penultima actiuī habent ἠ. ἰn passiuī aut penultima ἄ, qđ ostendit & quotæ sint cōiugatiōis, & unde deducant. ut ἰσάω. ἰσῶ ἰσῆμι. Passiuū ἰσάμαι.

Γ Οριστικά ἐνεργητικά ἐνεσῶς.

ἰσῆμι. ἐπὸ τοῦ ἰσάω uerbo grauitono fit. uñ ἰσῶ uerbū secūdæ cōiugatiōis circumflexorū, extrema ἰν μῖ, & penultima, hoc est ἄ quæ breuis ē ἰ legitīmā lōgā mutata, uidelicet ἠ, & accētū ἰ p̄ penultima retracto, ut ἰσάω ἰσῆμι. ἰσάω uero ἐπὸ τοῦ ἰσάω, cui p̄ponit ἱ solum: quæ reduplicatio abusua, siue ip̄pria appellat, cū ἰ ea nulla geminet cōsonās, ut ἰ primo tractatu dictū ē. Nā σἰσάω dicēdū fuerat, & σἰσῆμι. Sed qm̄ reduplicatio cōis nunq̄ fit p̄r lōgā;

uocalem nā ἰῶτα hoc in loco est positione longa iccirco σ nō re-
petit. Habet et aspirationē in prima syllaba, qm̄ τ ante s aspirat
nisi syncopa fiat, uel subsequatur ρ post s. quia tunc tenui spiri-
tu scribitur. ut ἴσε. ἴσω. ἀπὸ τοῦ ἴσατε ἰσάτω. ἰσεόν, & ἴσρος. Secū-
da p̄sona a pria fit, extrema i σ mutata ἴσημι. ἴσης. ἴσησι. Ἰδὺικά.
ἴσατον. ἴσατον. penultima correpta. Ἰωλη. ἴσαιδμ. ἴσατε. ἴσῃσι. ad
similitudinē pluralis datīuī participiī actīuī eiusdem tēporis.
penultima circūflexa, quia α quae anceps ē hic natura hētur lōga
Ionice uero siue atice nō format tertia p̄sona in hac sc̄da cōiu-
gatiōe διὰ τὴν κακοφωνίαν. Nā ἴσάσι dicendum fuerat.

Ἰσημι. ἴσης. ἴση. a p̄nti sicut ἐτίθη. Ἰδὺικά ἴσατον. ἰσάτην. penultima
correpta. sicut & p̄ns. Ἰωλη. ἴσαιδμ. ἴσατε. ἴσῃσι.

παρ. Ἐσηκα esse debuerat a futuro σήσω. cuius penultima preteritū
perfectum seruare debet: sed ne coincideret cum ἔσηκα, quod est
medium preteritum ἀπὸ τοῦ ἔσηκω, mutata est η in α & factum ē
ἔσακα. ἔσακας. ἔσακε. Seruat enim aspirationem p̄ntis: qm̄ ē igre-
diens preterita tempora modī indicatiuī si remanet in aliis mo-
dis spiritum thematis seruat: ut in hoc uerbo ἴσημι δ παρ. ἔσακα.
τὸ προσακτικόν, ἔσακε ἔσακέτω. τὸ εὐκτικόν, ἔσακοιμι. &c. Si uero ca-
dit: hoc est si non remanet in aliis modis sicut est in ambobus
aoristis tenuem sp̄m hēt. αἰ ἔσησα. τὸ προσακτικόν. σήσον. σησά-
τω. τὸ εὐκτικόν. σήσαιμι. β ἔσην τὸ προσακτικόν. σήθι. σήτω. τὸ εὐκτι-
κόν. σάην. σάης. σάην. &c.

Ἐσάκειν. ἔσάκεις. ἔσάκει. a p̄to p̄fecto: uñ & eūdē sp̄m seruat: cū i
aliis modis idē sit p̄t̄m p̄fectū: & p̄t̄m plusq̄ p̄fectū. καὶ τὰ λοιπὰ.

αἰ ἔσησα. ἔσησας. ἔσησε. sicut ἔτυφα. ἔτυφας. ἔτυφε.

β Ἐσην. ἔσης. ἔση. a futuro extrema in η mutata: & ē cōi augmē-
to preposito. ut σήσω ἔσην. Ἰδὺικά ἔσητον. ἔσήτην. penultima
producta. Ἰωλη. ἔσηιδμ. ἔσητε. ἔσησαμ. καὶ βοιωτικῶς ἔσαν. ἰλιάδος
ἀθεοὶ δ' ἄμα πάντες ἀνέσαν.

Ῥ α Σταθήσομαι. σταθήσῃ. σταθήσεται. a secunda persona aoristi passivi ἐστάθην. ἐστάθης. abiecto augmento, & adiuncta ομαῖ.

Ῥ ε' Ἐστάσομαι. ἐστάσῃ. ἐστάσειται. a secunda preteriti passivi interposita

Ῥ ὁμ' ἐστάσαι ἐστάσομαι. seruata etiam preteriti aspiratione.

Ἐπρωτακτικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς, καὶ παρατατικός.

Ῥ Ἴστασο κοινῶς. a secunda persona pti imperfecti passivi. ἰστάμην. ἴστασο. κοινῶς, καὶ ἴσταο. ἰωνικῶς, καὶ ἴσω ἀπικῶς. Tertia persona ἰστάτω, καὶ τὰ λοιπὰ.

παρ. καὶ **Ῥ** ε' Ἐστάσο. ἐστάσῳ. a secunda persona pti plusquamperfecti.

Ῥ α' Σταθήντι. σταθήτω. a tertia persona primi aoristi passivi.

Εὐκτικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς, καὶ παρατατικός.

Ῥ Ἰστάμην. ἰσᾶίω. ἰσᾶίτο. ἐπὶ τοῦ ἴσταμαι. accētū circūflexo in prima & secunda persona. Ἐδύϊκά ἰσάμεθον. ἰσᾶίθον. ἰσᾶίθην. καὶ τὰ λοιπὰ.

παρ. καὶ Ἐστάμην. ἐσᾶίω. ἐσᾶίτο. accentu circūflexo in penultima

prima & secunda persona.

Ῥ α' σταθῆν. σταθῆης. σταθῆν. a gto picipii eiusdē tēpis. σταθῆς. σταθέντος.

Ῥ α' Σταθῆσοίμην. σταθῆσοιο. σταθῆσοιτο. a prima persona futuri passivi.

Ῥ ε' Ἐστασοίμην. ἐστάσοιο. ἐστάσοιτο. a prima persona eiusdē tēporis.

Ῥ ε' Ἐάν ἰσῶμαι. ἰσᾶί. ἰσᾶίται. διὰ τοῦ α'. licet a quibusdam διὰ τοῦ ἠ inueniā

huiusmodi personas secundam scilicet, & tertiam declinatas.

Quare antiquorum regulā & hoc in loco oīno censeo seruādāz quæ est ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν

καὶ δύτερά εἰσι τῶν παθητικῶν. hoc est q̄ uniuersaliter tertia persona actiuorū subiuctiuorū secūda sunt passiuorū, quibus inueniā

actiuo et aliter declinatū hoc idē tēpus a nonnullis q̄ regula tradat. Illi eni ponūt ἐάν ἰσῶ. ἰσῆς. ἰσῆ. Regula uero. ἰσᾶς. ἰσᾶ. διὰ τοῦ α,

quæ est κατὰ μὲν τὸ δεύτερον, καὶ τρίτον πρόσωπον τῶν εἰς μί, τῆς μετ' πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ ἠ. γράφεται. τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ α. τῆς δὲ

τρίτης, διὰ τοῦ ᾠ μεγάλου. cum presertim τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας seruandum sit. Ἐδύϊκά. ἐάν ἰσώμεθον. ἰσᾶίθον. ἰσᾶίθον. Ἐπλν.

Διδόθαι, διδότης, ὡς τίθει τιθέτω, penultima correpta, uti τίθημι dictū est, quā homerus produxit. Δ. γ. διδῶθαι, δέμοι κλέος, ἐδῶλόν. (το.

παρ. δέδωκε, δέδωκέτω, a tertia pti pfecti actiui, sicut τέτυφε τετυφε

β δόθαι, δότω, penultima correpta cōtra regulā ut in scdo aoristo prima cōiugatiōis dc̄m̄ ē ἄχρηστον, sed p, eo utiniur δός δότω, &c.

Γεύητικὰ ἐνεργητικὰ, ἐνεσῶς καὶ ἔξῃ.

Γ διδοῖν, διδοῖς, διδοῖν, sicut, τιθέην, τιθέης, a gto pti cipiū, διδοῦς, τοσ.

παρ. καὶ δέδωκοιμι, δέδωκοις, σεδῶκοι, sicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

β δοῖν, δοῖς, δοῖν, a gto participiū δοῦς δόντος, Γ δούκα δοῖντων δοῖτην, Γ πλν, δοῖνμεν, καὶ συνηκωτῆ δοῖμεν, δοῖντε, δοῖσαμ, καὶ δοῖεν ἔπει τοῦ δοῖμεν ἐκπῶτο μ, Δ, ὠ, οὔλετε, καὶ μέγα χαιρε θεοί, δέ τοι ὄλβια δοῖεν, ἔξ α δώσοιμι, δώσοις, δώσοι, ὡς τυφοιμι, τυφοις, φοι.

Γ ὑποτακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς καὶ ἔξῃ.

Ε' ἄν, διδῶ, διδῶς, διδῶ, διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, sicut in prima & secunda cōiugatione dictum est.

παρ. καὶ ἔξ Ε' ἄν, δέδωκα, δέδωκῃς, δέδωκῃ, ὡς ἐάν τετύφω, τετύφῃς τε

β ἄν δῶ, δῶς, δῶ, διὰ τοῦ ὦ μεγάλου ὡς εἴρηται. (τύφῃ.

Γ ἄπαρῆμφατὰ ἐνεργητικὰ, ἐνεσῶς, καὶ ἔξῃ.

Γ διδοῖναι, a gto participiū διδοῦς διδόντος, uel a prima psona pluralis numeri διδομεν, παρ. καὶ ἔξ, δέδωκέναι, ὡς τετυφέναι.

β δύναι, διὰ διφθόγου, ut in τίθημι dictum est.

ἔξ α δώσειν. Γ ὀριστικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς.

Γ διδομαι, διδοσαι, διδοται, ab actiuo, ὦ magno in ὦ paruum & extrema in καὶ mutatis.

ἔξ, Ε' διδομην, ἐδέδοσο, καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο, a prima psona p̄sentis,

παρ. δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, a pto actiuo δέδωκα, ὦ magno, in ὦ paruum mutato, & extrema in καὶ cōuerfa.

ἔξ Ε' δέδομην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο, a pto passiuo δέδομαι.

β δόθην, δόθῃς, ἐδέθη, a tertia singulari pti passiuū extrema.

VER.

Γ ῥήματα μέσα ἐνεσῶς.

Γ δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. ad passiuorum declinationem.

Ⓢ α' δ' ὠκάμην. ἐδ' ὠκα ἐδ' ὠκατο. ἀπὸ τοῦ ἐδ' ὠκα.

Ⓢ β' δ' ὀμην. ἐδ' ὀσο. καὶ ἐδ' οὐ. ἐδ' ὀτο. a passiuo aonisto fit antiquorū more, extrema in μην mutata. ἐδ' ὀθην ἐδ' ὀμην. unde ἀπεδ' ὀμην.

Ⓢ γ' ἀδ' ὠσομαι. δ' ὠση. δ' ὠσεται. ὡς θήσομαι. θήση θήσεται.

Γ ῥοσολητικά μέσα ἐνεσῶς. καὶ $\frac{\pi}{3}$.

Γ δ' ἰδοσο. καὶ δ' ἰδου. διδ' ὀστω. ad passiuorum similitudinem.

Ⓢ β' δ' ἰδοσο. καὶ δ' ἰδου. διδ' ὀστω. διδ' ὀστων. διδ' ὀστωε. διδ' ὀστωσα.

Γ ἔυλητικά μέσα ἐνεσῶς. καὶ $\frac{\pi}{3}$.

Γ δ' ἰδοίμην. διδ' οἶο. διδ' οἶτο. sicut passiuā.

Ⓢ β' δ' οἶμην. διδ' οἶο. διδ' οἶτο. Ⓢ γ' ἀδ' ὠσοίμην. δ' ὠσοίο. δ' ὠσοίτο.

Γ ὑποταλητικά μέσα ἐνεσῶς. καὶ $\frac{\pi}{3}$.

Γ ε' ἀν' ἰδ' ὠμαι. διδ' ὠ. διδ' ὠται. sicut passiuā.

Ⓢ β' ε' ἀν' ἰδ' ὠμαι. διδ' ὠ. διδ' ὠται. ἀπὸ τοῦ ἐδ' ὀμην.

Γ ἀπαρέμματα μέσα ἐνεσῶς καὶ $\frac{\pi}{3}$.

Γ δ' ἰδοσθαι. Ⓢ β' δ' ἰδοσθαι. Ⓢ γ' ἀδ' ὠσεσθαι.

Γ τεταρτή συζυγία τῶν εἰς μὴ ῥημάτων.

VERBA in μὴ quartæ coniugationis fiunt ut dictum est a uerbis grauitonis sextæ coniugationis in uō definentibus in quibus nulla fit synæresis, Et in penultima actiui habent ὄ productum, In passiuū uero penultima idem ὄ correptum. Quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, nec suscipiūt reduplicationem quemadmodum aliarum trium coniugationu; uerba in μὴ definentia. ut ζεύγνυώ ζεύγνυμι. passiuum ζεύγνυμαι.

Γ ὀριστικά ἐνεργητικά ἐνεσῶς.

Γ Ζεύγνυμι. a ζεύγνυώ uerbo grauitono fit, extrema in μὴ cōuerfa & penultima, q̄ i grauitono breuis ē, hoc ē ὄ in se ipsam producta; conuerfa. Secūda p̄sona ζεύγνυς. a prima fit, extrema in σ cōuerfa Tertīa ζεύγνυσι. a secūda. adiuncto ἰ. Γ δ' ὄικα ζεύγνυτον. ζεύγνυτον.

¶ Subiūctiuus etiā tam actiuorum q̄ passiuorum huius quartæ cōiugatiōis nō potest formari. duabus regulis in ter se repugnātibus quarū altera est. q̄ subiūctiuī uerborū iu μī eandē uocalem & eūdem accentū habere debent cū suis primitiuis. sic enim circūflexa cōiter appellantur, & si uerba in μī ab eis mediate deriuent sicut supra dictum est. ut τῖθῶ. ἰςῶ. διδῶ. ἐάν τῖθῶ. ἐάν ἰςῶ. ἐάν διδῶ. & similia. Ἐm quā regulā etiā Subiūctiuī quartæ cōiugationis cogunt eandē habere uocalē, & accentū cum suis primitiuis quæ grauitona sūt. ut ζευγνύω. ἐάν ζευγνύω. Altera regula est q̄ oēs Participiū in σ δεύτονον declinatum per vt subiunctiuum facit circūflexum. ut τυφθεῖς τυφθέντος. ἐάν τυφθῶ. τιθεῖς τιθέντος. ἐάν τυθῶ. sic ζευγνύς ζευγνύστος. ἐάν ζευγνύῶ. πηγνύς πηγνύστος. ἐάν πηγνύῶ. q̄d priorī regulæ omnino repugnat. obquam rem subiūctiuus modus profus deest.

¶ ἀπαρέμματα ενεργητικὰ ἐνεσῶς. καὶ $\frac{\epsilon\iota}{\pi}$ ζευγνύσαι.

¶ δρισικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς.

¶ Ζεύγνυμαι. ζεύγνυσαι. ζεύγνυται. ab actiuo fit. penultima, q̄ longa ē in se ipsam breuem conuersa.

$\frac{\epsilon\iota}{\pi}$ ¶ ἐζευγνύμην. ἐζεύγνυσθ. ἐζεύγνυτο. καὶ τὰ λοιπὰ.

¶ παρσκλητικὰ παθητικὰ, ἐνεσῶς. καὶ $\frac{\epsilon\iota}{\pi}$.

Ζεύγνυσθ. ζευγνύσθω. ζεύγνυσθον. ζευγνύσθων. ζευγνυσθε. ζευγνύσθωσαί.

¶ ἀπαρέμματα παθητικὰ. ἐνεσῶς. καὶ $\frac{\epsilon\iota}{\pi}$. ζεύγνυσθαι.

¶ De uerbis in μī quæ non omnino regulas sequuntur.

Postea q̄ de uerbis in μī dictum est quæ trisyllaba sunt, & regulariter formari possunt. & quorū usus p omnes modos frequenter habetur. Nūc de his dicendū est, quæ acōibus regulis declinant nec per oēs modos, & tēpora. ac genera eorū inflexio inuenitur. Et primū de disyllabis quorū cum εἰμι substātiuū uerbū frequentissimo sit in usu ab eo incipiendū esse duxi. Verū qm̄ ἔω primitiuum eius ἔm uariūm accentum, & spm̄ uaria habet significata

hæc primū exponā. Gravitonū enim & tenu' spū signatum sum
 siue existo significat. Δ. τ̄ ὑμῖν ξένος ἔω καὶ ἔπειτ' ὁ νόμος δ' ὡματ' α ναιών.
 & etiā uado, & pficio significat. Aspiratum uero, iduo & sedeo
 unde ἔξω. significat etiā mitto unde εἰώω. κατὰ ἀναδίπλασις ἰσμόν.
 At ἔω circūflexum & tenuē spiritum hñs, ἔπειτ' τοῦ ἔξω sino signi
 ficat. aspiratum uero sedeo. & sit ἔπειτ' τοῦ ἔξω.

¶ περὶ τοῦ εἶμι γὸ ὑπάρχει.
Ab ἔω ἰgit̄ qd existo significat sextæ cōiugatiōis grauitonos; deri
 uatur εἶμι, extrema in μῖ mutata, sicut a τῖθῶ τῖθῆμι, & τ̄ ancipi
 τί ασιῦπτα. qm̄ uerba in μῖ desinentia penultimā productā habe
 re uolūt. & τ̄ ἰ ἢ cōuertī nō potuit ne coīcideret cū hoc uerbo. qd̄
 est εἶμι τὸ λέγω ἔπειτ' τοῦ φημι κατὰ ἀφάρσειν τοῦ φ, & ἔτ ne penit̄
 amitteret oēs partes, siue litteras sui primitiui. qm̄ deriuatiua
 oīo aliqd de suis primitiuis seruare debēt. Præterea ut scperet na
 turam uerborum in μῖ quartæ cōiugatiōis, quæ in penultima ῶ
 ancipitē longam hñe uolunt. Nam τ̄ nō potest p̄ducī p̄ ῶ, sed p̄ ἦ,
 aut τ̄, & sic penultima, εἶ diphthōgo facta est lōga, & εἶμι dicitū ē
 qd̄ oīno est cōtra cōem regulā uerborū in μῖ. quæ uolunt habere
 in penultima aut ῶ si sint primæ. uel scdæ coniugationis, aut ῶ si
 sint tertix. aut ῶ longā si sint quartæ, iccirco hoc uerbū excipitur
 & etiā εἶμι γὸ πορεύομαι. cū & ἴpsum εἶ diphthōgū hēat in penulti
 ma & est quartæ cōiugatiōis uerborū in μῖ cū eius primitiui non
 patiat̄ syneresim i modo idicatiuo. & etiā sit ei par syllabis sicut
 ζευγνύο ζεύγνυμι. Acuit extremā. qd̄ est etiā cōtra cōem dīctōrū uer
 borū regulā. nā uerba in μῖ aut hñt circūflexum accentū i penul
 tima si sint disyllaba, aut acutū in antepenultima si polysyllaba
 sint. Sed ab regula excipiūtur εἶμι. & φημι κατὰ ἀφάρσειν τοῦ φ ἢ μῖ.
 quæ cū sint ἐγκλιτικὰ opus est ut acuant extremam. Nam omnis
 ἐγκλιτικὰ dīctio accētum super extremā habet aut acutum, aut

circūflexum, nunq̄ aut̄ grauē, nisi per pathos. ut σφείας ἀπὸ σφάσ
 Δ. δ. κ̄αι σφείας φωήσας ἔπεια π̄τερόντα προσήυδα. cu; aliis uero
 enūtiata inclinatur ad accentū precedentis syllabæ. si dictio p̄ce-
 dens permiserit. ut εἰμί. ἐγώ εἰμι. φημί σύμφημι. Inueniuntur etiā
 εἰμι δωρικῶς. subtracto τ̄ diphthōgī ac geminato μμ. θεόκριτος εἰ
 βουκολίσκω. εἴπατε μοι γὰρ κρηγιον οὐκαλός εἰμί. & in eodem. ἀλλ̄
 λ' ὅτι βωκόλος εἰμί παρὲ δ' ἄρα με κ' οὐ ποτ' ἀκούει. ἀπὸ τοῦ εἰμί.

¶ Sc̄da persona εἰς. ἀπὸ τοῦ εἰμί. extrema in σ conuersa sicut ἀπὸ τ̄
 τίθημι τίθης. cuius apud poetas frequentissimus est usus, Quo in
 loco aduertēdū est εἰς acutū h̄re accentum. q̄q̄ per cōem regulam
 circūflecti appetat. Nam omne uerbū in longā desinens accen-
 tum suscipiēte circūflectitur, qd̄ ut quibusdam placet factū est
 ne coincidat cum εἰς secunda persona ἀπὸ ταῦ εἰμι γὰρ παροξύμα. q̄
 circūflexum h̄et accentum. Est etiā encliticum. ut αἵματός εἰς
 ἀγαθοὶ φίλον τέκος. Δ. δ. abiecto uero σ fit εἶ γὰρ ὑπάρχεις. & circū-
 flectitur, q̄q̄ deducitur ab εἶς. quod acuitur. ut dictū est quod &
 Ioānes charax asserit dicēs. ὅτι κατὰ πάθος γέγονε γὰρ εἶ γὰρ ἀπὸ τῆς
 εἶς. ἀποβολῆ τοῦ σ κ̄αι περιεσπάρθη γὰρ εἶ τοῦ εἶς δευτέρου μέμω. ἔπει-
 δὴ εἰς χαρακτῆρα ἐπέπεσεν ἀπαυτύντα τὴν περιεσπασμένην τάσιν.
 τὰ γὰρ εἰς τὴν εἰ δίφθογγον λήγοντα ῥήματα ἐπὶ τέλους ἔχοντα γὰρ
 τόνον περιεσπώνται. nec inclinatiuum est εἶ. ut ῥός εἰμὺ εἶ σύ. & βί
 εἰμί. εἶς. εἰς enclitica sint. Potest etiam & alio modo formari εἰμ
 apollonium, hoc est a uerbo grauītono ἔω γὰρ ὑπάρχω. passiuum
 ἔομαι. Secunda persona ἔη κοινῶς. κ̄αι ἔει ἀπικῶς. κ̄αι κράσει εἶ. Nam
 consueuerunt atticī formare huiusmodi sc̄das personas idicati-
 uos passiuos p̄ εἰ diph, & sicut in τύπτομαι dictū est tertiā perso-
 nam actiuos sc̄das faciūt passiuos. ut βούλω. βούλεις. βούλει. βου-
 λομαι βούλει. sic ἔω. ἔεις. ἔει. ἔομαι ἔει. κ̄αι κράσει εἶ. Est & alia secun-
 da p̄sona. huius uerbī. cui⁹ apud poetas frequentissim⁹ est usus. hoc
 est ἔω. q̄ β; aliquos sit a sc̄da p̄sona regulariter formata ἀπὸ τοῦ

DE

ἔμι hoc est ἔις cui addito altero σ, & τ̄ in fine; translato fit ἔσι. σ
 enim necessario geminat, qm̄ simplex σ cū ἰσ̄τα prolato est χαρῶ
 κρησικὸν tertiæ personæ. ut τὸ ἰσ̄τα σι. τίθησι. Sed alio modo eam
 format Herodianus. hoc est ἔσσι τὸ ἔμι interposito σ ἔσμι facit.
 cuius extrema in σ conuersa fit ἔσ geminato σ. Sed qm̄ nulla di
 ctio in eandē consonantem geminatum desinere potest, additū
 est τ̄ & sic ἔσι factū est, quod iclinatur, ut χετλιός ἔσι γεραῖε. λ. κ.
 ¶ Tertia persona ἔσι, cuius uaria est formatio cū nullo modo re
 gulariter formari possit quin coincidat cum tertiā plurali. Nam
 si a prima persona formare uouerimus, μῖ in σ̄ conuersa, ἔσι fi
 et. Si a sc̄da regulariter formata. hoc est ἔις, adiuncto τ̄ fiet tertiā
 singularis ἔσι, & talis est tertiā pluralis. Idcirco alii alio modo eā
 formarunt. Quidam enī a prima persona ἔμι, abiecto prius τ̄ de
 diphthongo, deinde extrema in σ̄ conuersa ἔμ cōem regulam
 ac postremo σ in τ̄ mutato δωρικῶς ἔτ̄ faciunt. Sed qm̄ oē uer
 bum in τ̄ desinens uult habere penultimam lōgam, necesse fuit i
 tei ponere σ, ut saltem penultima eēt positione lōga, & sic factū
 est ἔσι. Est & alius modus aptior ut reliquos omittam hoc est a
 sc̄da persona ἔσι mutato altero σ in τ̄ fit ἔσι, non tamen doriciū ē
 licet in τ̄ desinat, sed dorico simile. Naz dorica propria ἔμ hero
 dianum in τ̄ puram desinunt hoc est nulla cōsonante p̄cedente
 τ, si sint tertiæ personæ singularis uerborū in μῖ, ut φησι φατι. δίδω
 σι δίδωτι, uerū ἔσι σ̄ habet ante τ. In plurali uero cōsueuerūt do
 res etiā in cōsonante p̄cedente τ, formare tertiā personā in τ̄ ut
 φατι. δίδοντι. &c. huiusmodi. ¶ Δυικὰ ἔτ̄ ἔσσι τὸν esse debuerat pe
 nultima correpta ἔσσι τὸ ἔμι interposito uero σ. ἔσδν ἔσδν dicimus
 penultima quidē producta contra regulā uerborum in μῖ. quæ
 illam in singulari t̄m̄ p̄ductā habere uolunt. λ. α. ἀλλὰ τὸ ἔσδν ἔμ
 φω δὲ νεωτέρω ἔσδν ἔμ̄. ¶ ὦ λη. ἔσμέν. καὶ εἰμέν. ἔσσι τὸ ἔμι λ. τ̄
 ἔσσι τὸ ἔμι λ. τ̄ ἔσσι τὸ ἔμι λ. τ̄ ἔσσι τὸ ἔμι λ. τ̄ ἔσσι τὸ ἔμι λ. τ̄
 ἔσσι τὸ ἔμι λ. τ̄ ἔσσι τὸ ἔμι λ. τ̄ ἔσσι τὸ ἔμι λ. τ̄ ἔσσι τὸ ἔμι λ. τ̄ ἔσσι τὸ ἔμι λ. τ̄

ἀντιόσαιμι δὲ καὶ δωρικῶς εἰμῆς. θεός. ἐν φαρμακευτρῆϊ, οὐδ' ἔγνω πότρε
ρον. τεὸν ἄκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμῆς. Secunda persona ἐστί. Tertia ἐστί, καὶ εἰσὶ
interposito τ: ut penultima producat, sicut dictum est ad simili-
tudinem dativi pluralis proprii participii eum in τ desinat. καὶ
ἰωνικῶς ἐσσι, ut τιθέασι retracto accentu in antepenultima cū nō
ampli⁹ sit encliticū. polysyllaba enim enclitica esse nō possunt.
sed disyllaba tm̄, & monosyllaba. ἰλιάδος. ἢ. ἵμιν μὲν παρ' ἑασιν ἀρισ-
τῆες παλαχαιῶν. παρατατικός.

Ἡ πρώτη psona pntis temporis fit, extrema in τ̄ mutata, ut εἰμι εἶν
sicut ἴσμημι ἴσμη. deinde soluta diph. & εἶ in η̄ cōuerso, sicut ἕμελο
λον ἡμελλον, fit ἦν, τ̄ τῆ prius expūcto qm̄ desinetia i τ̄ nihil uolūt
habere nō platū ante τ̄. Iones uero dicunt ἕα. ἰλιάδος. εἶ. ἦκεν ζῶς
ἀμδμηνός ἑα χαλκοῖο τυπῆσι. καὶ Δ. ξ. τοῖος ἑα ἐν πολέμω. ἕργον δέο
μοι οὐ φίλον ἔσκεν. Sicut ἕποθ' εἶν disoluta diph. in εἶ ἰωνικῶς, sicut
ἦ διν ἦ δία. sicut ἕποθ' τούτῃν, ἦ in εἶ soluta etiam ἰωνικῶς, abiecto τ̄, sicut
ἕερεην ἕερεα. nam ᾱ respuit habere post se τ̄: nisi dictio ex de-
clinatione desinat in τ̄. ut μοῖσεν & ἕτυψεν. hac enim a declina-
tione habent τ̄, & non κατὰ πάθος: & sic fit ἕα. Vnde εἶ in η̄ con-
uerso fit ἦα. Δ. καλλ' ὄτε δὴ χεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφερίσσης. Attici
uero εἶ & ᾱ in η̄ uertentes κατὰ κράσιν ἦ dicūt, sicut ἦ δία ἦ δη. ἀρισ-
φάνης ἐν πολούτω. δεῖ παρ' ὡς εἰκε μοι λέγειν ᾱ κρῶπτειν ἢ παρεσκευα-
σμένος, ἀντί τούτῃν. Poeta uero preponētes εἶ primæ psonæ cōi-
ἦν ἐν dicunt. ἰλιάδος λ. ὡς ἐόν εἶ ποτ' ἔηνγε μετ' ἀνδράσιν. Dicunt εἶ
ἐόν a uerbo grauitono ἕω γὸ ὑπάρχω. δ' παρατατικός ἦον, καὶ συστο-
λῆ ἦον. ut ὡς ἐόν εἶ ποτ' ἔηνγε. & ἰλιάδος ψ. ὡς ποτε ἔον, νῦν αὐτε νιώτε
ροὶ ἀπτιῶντων ἕργων τοιούτων. & ἔσκον quoz dicunt, ὡς τύπτεσκον.
χαίρεσκον. ἰλιάδος η̄. ἦνε δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων. Et sic prima
persona preteriti imperfecti septem modis inuenitur ἕm uaria
idiomata. Cōmunes enim ἦν dicunt. Iones uero ἕα, & ἦα. Attici
uero ἦ monosyllabum. At poeta ἕν. ἕον. & ἕσκει dicunt. Secūda

persona a prima fit ὄσ conuerso, ut ἦν. ἦς. sicut ἐτίθη. ἐτίθης. nec
 subscribitur ὄσ ut in τίθημι dictum est: cui adiuncta θάσθαιολικῶς fit
 ἦσθα. Δ. π. ἦ γάρ τοι νεῖοι ἦσθα γέρον. καὶ ἀεικέα ἔσθω. ἦσθα tamen in-
 uenitur subscripto ὄσ in modo indicatiuo, sed hoc ē a uerbo gra-
 uitono ἔδω δ μέσος. ὄσ ἦ δειν. ἦ δεις, adiuncta θάσθαιολικῶς καὶ συγ-
 κῶσθαι. sicut. οἱ δ α οἱ δ ας. οἱ δ α θ α. οἱ δ α. ὄσ. Tertia persona ἦ εἶ
 debuerat a secūda persona abiecto σ φ m cōmune; regulam uer-
 borū in mī ut ἐτίθης ἐτίθη. sic ἦς. ἦ. sed in usu non est, pro ea autē uti-
 mur ἦν, quæ a grauitono uerbo deriuat, hoc est ἔω. δ. ἦν. ἦς.
 ἦε. καὶ ἦεν. nam ē si in id desinat tertia persona uerborum, appetit
 post se ὄσ, mutato uero ἦ in ἔ fit ἔεν, καὶ κρᾶσει τῶν δύο εἶ εἶς ἦ. fit ἦν
 sicut ἐέμαι ἦμαι. γῶ κάθημαι. καὶ τροπῆ τῶν εἶς σ δωρικῶς fit ἦς, si-
 cut in prima psona plurali λέγομεν λέγομεσ. θεο. ἐν θαλυστοῖς. ἦς χρο-
 νος ἀνικῆ γῶ τε καὶ εὐκριτος εἶς γὼν ἀλεντα ἔρωμορες ἐκ πόλιος. Poeta
 uero ῥponentes ἔεν dicūt ἰλιάδος ὦ. δς δέ μοι οἶος ἔην, ἔρωτο δέ ἄσν
 καὶ αὐτούς. & Δ ξ. οἶος ἐκείνος ἔην βουλεύμεν, ἦ δέ μάχεσθαι. Deinde
 producētes ἔ in ἦ ἦν faciunt. Δ τ κῶκεν πάλαι ἐνθάδ' ὄδυσσεύς ἦν
 Jones uero ἔσκεν dicunt Δ. τ. ἔσκε τις ἐνθάδ' ἐμάντις ἀνὴρ ἦς τε μέ-
 γας τε τήλεμος. Et sic tertia persona sex modis inuenitur, hoc est
 ἦν. ἦς. ἦεν. ἦν. ἔν. & ἔσκεν. qd ἔσθαι τοῖ ἦε fit, abiecto tēporali aug-
 mento, & adiuncta σκῆ ἰωνικῶς ἔσκε. sed propter alternationem
 duorū εἶ, alterum abiicit, & sic fit ἔσκε. Sed aduertendum est ἦν
 tertiam personā cōmunē & ἦν, & ἦεν nūquā absq; ὄσ inueniri.
 ὄσ δὲ ἦν. ἔσθαι. ἔσθαι esse debuerat, ab eo qd est εἶν penultima cor-
 repta sicut in duali ῥsentis tēporis, καὶ πλεονασμῶ τῶ σ, ἔσον. ἔσθην.
 ἀμφω γάρ ἔσθην τὴν δδον ποιουμένω. καὶ ἦτον. ἦτθην. ab eo qd est ἦν pe-
 nultima producta, καὶ πλεονασμῶ τῶ σ, ἦσον. ἦσθην. ἰλιάδος ε. ἰρέυς ἦ
 φαίς οἱ, δύο δέ οἱ ἦέες ἦσθην, ἀντί τοῖ ἦσαν. ὄσ πλ. ἦιδν. καὶ δωρικῶς
 ἦμες. ἦτε. ἦσαν. καὶ συσολῆ ἔσαν. ἰλιάδος β. ἔνθα δ' ἔσαν ερωβοῖο νεοσ-
 σοῦ πῶτα τέκνα. Illud uero hesiodi in thogonia. τῆς δ' ἦν τρεῖς κε-

φαλαί, μία μὲν χαρὸς τοῦ λέοντος. ἀντί τοῦ ἦσαν. ἄnulli dicunt hoc esse boeotum: moie: ac thebanorum, qui singulare uerbum pluralibus noibus & masculini generis, & foeminiis iungere con-
 suuerunt. Pindarus in olympiis. μελιγαφες ὕμνοι ὑέραν ἀρχαί λο-
 γων πέλειαι. ἀντί τοῦ πέλοιαι. τουτέστι ὑπάρχουσι. & illud, διήγε-
 το σάρες, ἀντί τοῦ διήγοντο. qđ attici solū in neutris noibus fa-
 ciunt. Quidā autē pluralē esse existimant per syncopam, ἀπὸ τοῦ
 ἦ μιν. ἦν. προἦσαν. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθη μιν. ἐτυφθεν προ ἐτύφθησαν.
 quod etiam boeotum est. παρ. ἦ κα. ἦκας. ἦκε. a futuro. ἦκει
 ἦκει. ἦκει. ἀχρησα μέσος παρ. ἦ κα. ἦκας. ἦε. ἀχρησα. Aliqui tamen
 uolunt ἦα. & ἔα. primam personam preteriti imperfecti, ut dictū
 est, ἀπὸ τοῦ ἦν εἶ ποτιός ᾗ medii preteriti perfecti. μέσος ἦεν. ἦεις
 ἦει. παθητικός ἦμαι. ἦσαι. ἦται. ἀχρησα. ἦται. παθητικός ἦμην. ἦσο.
 ἦτο. ἀχρησα. quibusdā tñ placet hoc εἶ pti imperfectū. ἀπὸ τῆμαι eu-
 ius actiū εἶμι, ἡ μιν. ἦσο ἦτο. εὐριπίδης. ἐγὼ δὲ πριδύτης οὐκ
 ἦμην τέκνων ἀντί τῆν. ἦσα. ἦσας. ἦσε. a futuro ἔσω. ἀχρη-
 σα. ἦν. ἦς. ἦ. a futuro ἔσω. sicut ἀπὸ τῆσων. ἔθην. sed i usu nō
 est. pro eo autē utimur pti imperfecto. ἦν. ἦς. ἦν. μὲν ἔσω. ἀπὸ τοῦ
 ἔω. sed in usu non est: ne coincidat cum ἔσω aduerbio loci. μέσος
 ἔσομαι. ἔση. ἔσειαι. ἰωνικῶς. ἔσειαι. καὶ ἔσειαι ποιητικῶς, ge-
 minato σ καὶ συγκατῆσαι. εὐχρησα πάντα ἀπὸ τῆσων. Dores ue-
 ro dicūt ἐσοῦμαι. ἐσῆ. ἐσειαι. ἀπὸ τοῦ ἔσω. sicut πεσοῦμαι ἀπὸ τοῦ
 πεσῶ. Ἔπροσκακτικὰ ἐνεσῶς. καὶ παρατακτικός.

Iδι. ἀπὸ τοῦ ἔθι, quod ἔμ cōmunem regulam formatum est ἀπὸ
 τοῦ ἔμν prima persona plurali, extrema in ἔθι conuerfa, uel a gto
 pti cipiū εἶς ἐντος ἔθι. καὶ λεονασμῶ τοῦ σ ἔθι. καὶ ἔθι, εἶ in ἔ con-
 uerfo, quia quandoquē fit pleonasmus alicuius consonantis in
 habentibus penultimam in ἔ desinentem uertit ut plurimū εἶ i
 ut εἶε πω εἶε πω. μὲν μίνω. sic. ἔθι ἔθι. Tertia persona ἔσω.
 ἀπὸ τοῦ ἔθι. interiecto σ. ubi εἶ seruatum est. Ἔδουκὰ ἔσο

ἔτων. Ὑπὸ λη. ἔς. ἔσωσα, καὶ ἔσων. κατὰ συγκοπὴν. uel eī dualis nū-
 merus pro plurali. ἔσω uero, ab eo quod est ἦσο formatur a secū-
 da psona pti imperfecti ἦμην ἦσο. ἦτο, quando accipit pro eo qd̄ est
 ἦσθι sis uel es. qd̄ ē trīs pntis & pti imperfecti operatiui modi. Si autē
 ponat̄ in significatōe pti perfecti accipe poterim⁹ deriuatū eē a pto
 plusquamperfecto, qd̄ in hoc uerbo simile ē uoce pto imperfecto me-
 dio utrūq; enim facit ἦμην. ἦσο. ἦτο, licet trīs significatōe differāt
 inter se. Inuenitur etiam ἔσωσ geminato. Δ. ἄλκιμος ἔσων. ἔσω-
 τὶς σε καὶ ὀφθόνων εἰ ἔσων. Ὑ Εὐκλιμά. ἐνεώς, καὶ παραατικός.
 Ὑ Εἴην. εἴης. εἴη. a gto ptiicipii εἴς ἔντος, quod in usu non habet. sicut
 τιβέην τιβέης. ἀπὸ τ̄ τιβέης τιβέντος. Ὑ δούκα. εἴητον. εἴητην. Ὑ ὡλη.
 εἴηδμ. εἴητε. εἴησαν. καὶ συγκοπὴ εἴηδμ. εἴητε. εἴην. Δ. φ. ποῖοικ' εἴτ' ὀ-
 δουσῆι ἀμυνέδμ εἴπθεν ἔλθοι, ἀντί τοῦ εἴητε. hoc est quales essetis
 ulixi opitulari sicunde ueniret. & Δ. τ. οἱ τινες εἴεν ἀγέρες ἐπὶ χθω-
 ρὶ σὶ τον εἴδοντες. ἀπὸ τοῦ εἴησαν essent.

Ὑ ὑποακλιμά. ἐνεώς, καὶ παραατικός.

Eἰ μὲ δ. quod circumflectitur, quia eius ptiicipiū in σ δέυτονον desinēs
 declinat p vt, ut εἴς ἔντος & si in usu non sit, nec obstat altera re-
 gula, quae in ζεύγνυμι dicta est, q̄ subiunctiua uerborū in μι eadez
 uocem: & eundem accentum habere debent cum suis primiti-
 uis circumflexis, quia licet ἔω grauitonum sit, a quo deriuat̄ εἰμι
 quarte coniugationis, ut dictum est. Possumus tamen ab eo for-
 mare circumflexum uerbum in modo subiunctiua, εἴαν δ, cū an-
 te ὦ precedat̄, licet in usu non habeatur in modo indicatiua,
 sicut neq; ὡλῶ ἀπὸ τοῦ ὡλέω. & similia quae disyllaba sunt pri-
 max coniugationis circumflexorum. At ζεύγνυο nullo modo sy-
 naxresim pati potest cum neq; ἄ, neq; εἰ, neq; ὀ paruum precedat̄ ὦ
 magnum. Secunda persona ἦς, cui addita θᾶ syllaba ἀολικῶς fit
 ἦσθι, subscripto. Tertia persona ἦ, καὶ ἰωνικῶς ἦσι, adiūcta σὶ syl-
 laba. καὶ εἴη ἀπὸ τοῦ ἔω. εἴης. ἰλιάδος εἰ. ἰνά μῆτι. κασιγνήτοιο ποίη

VERB.

δὴρὸν ἄτιος ἔη, καὶ Δ. τ. ὁ δ' ἄρ ἀμύμων αὐτὸς ἔη, καὶ ἀμύμονα εἰδῆ.
 Γ. δὴνικά, ἐάν ἦ τον. Γ. ὡ λη. ἐάν ὦ μδν. ἦ τε. ὦ σις.

Γ. Α. παρθέμφατα. ἐνεσῶς. καὶ παρφατατικός.

Εἶναι. εἶναι tamē esse debuerat. ἔσθ' τοῦ εἶναι prima persona plurali sicut ἔσθ' τοῦ τίθειναι τιθέναι. nam infinitiui uerborum in μι ῥfen tis tēporis penultimā correptā habere uolunt. At εἶναι tāquā di syllabū disyllabos aoristos imitatum producit penultimā. Formae aut uel ἔσθ' τοῦ εἶναι extrema in ναῖ mutata. uel ἔσθ' τοῦ εἶναι iterposito τ εἶναι. καὶ δωρικῶς, καὶ ἀπικῶς εἶμεναι. καὶ αἰολικῶς εἶμμαι, καὶ ἰωνικῶς εἶμν. ἰλιάδος δ. ἀτρειδὴ μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς ὡς εἶμν, ὡς ὅτε δῖον ἐρευθαλίωνα κατέκταν. καὶ δωρικῶς ἦμν προση τοῦ εἶναι. ἐν φαρμακευτρίας, ὅς μετ' αἰναι ἀντί γυναικὸς ἐθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμν. ἀντί τοῦ εἶναι. ἔσθ' αἶ. Εἴσεσθαι. a tertia singulari medii futuri εἴσεσθαι, siue a secunda plurali εἴσεσθαι.

Γ. Μετοχαί ἐνεσῶς. καὶ παρφατατικός.

Οἷς. τοῦ εἶναι. sicut δ τιθείς. τοῦ τιθέντος. Sed in usu non est. pro eo autē utimur participio eius primitiui εἶω scilicet. ut ὁ ὦν. τοῦ ὄντος, quod a secundo aoristo fit, hoc est ἦον. ἢ μετοχή. ὁ εἶων. τοῦ εἶοντος ὁ εἶνόντος. sicut δ τυπών. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ εἶ, fit ὁ ὦν. τοῦ ὄντος. iccirco acuitur tāetsi monosyllabum fit. etiam si per crasim fiat εἶων ὦν, nā ex graui & acuto circūflexus non fit. μέσος μέλλων.

Οἷς ὁ σόμδος. τοῦ εἶναι. ἢ εἶσομδον. τὸ εἶσομδον. Sed de hoc satis cum nihil plus in simplicitate habeatur in usu. Nūc uero de compositis quae ex eo fiunt, & eorum significatione.

Εἶνεσιν. ἀντί τοῦ εἶναι. ὡς τὸ εἶνεσί μοι πολῦτος. εἶνεσί ἀντί τοῦ δύνατόν εἶναι. **Εἶνεσιν.** ἀντί τοῦ ἀδεῖα εἶναι.

Εἶνεσιν. ἀντί τοῦ συνιπάρεχει. καὶ ἀντί τοῦ ὀμιλεῖ. καὶ ἀντί τοῦ διαλέγεσθαι. καὶ συνουσιάζει.

Εἶνεσιν. ἀντί τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω εἶναι μοι καὶ ἄλλοτι, σὺν τῷδε εἶναι καὶ τῷδε.

¶ Μέτεσιν, ἀπὲ τοῦ μετουσίᾳ ἐστίν, ἤγουν μετοχή. καὶ συντάσσεται ἀπὸ
δοτικῆς εἰς ἡλικὴν, οἷον μέτεσί μοι πλούρου, ἤγουν μετουσία ἐσί μοι
πλούρου.

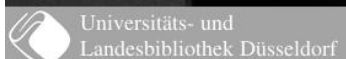
¶ Πάρεσιν, ἀπὲ τοῦ παρῶν ἐστίν, ἢ παρῶν ἐστίν, ἢ ἐπὶ οὐδετέρου παρῶν ἐστίν.
¶ Ἐ΄ ἐσιν, ἀπὲ τοῦ ἐξουσίᾳ ἐστίν, συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαμείμ-
φρον. Ἐ΄ ἐσί μοι ποιεῖν γὰρ, ἀπὲ τοῦ ἐ΄ ἐσί μοι ἐσί ποιεῖν τοῦτο. ἤγουν
ἐπὶ τῆ ἐμῆ οὐσίᾳ, ἐ΄ ἐσί μοι ἐσί, καὶ ἀπὲ τῆ ἐνυπάρχου.

¶ Περὶ ἐσιν, ἀπὲ τοῦ περιουσίᾳ ἐστίν, ἤγουν πλούτος, καὶ συντάσσεται ἀπὸ
δοτικῆς εἰς ἡλικὴν, ἤγουν περὶ ἐσί μοι σοφίας, περὶ ἐσί καὶ ἀπὲ κρείττων
ἐσί, καὶ ὁμηρος, πρὸς μὲν βουλήν δαμῶν πρὸς δὲ ἐσε μάχεσθαι, ἤγουν πε-
ρὶ ἐσε μὲν, καὶ κρείττους ἐσε ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαμῶν, περὶ ἐσε δὲ ἐν τῷ μά-
χεσθαι ἀπὸ ἡλικῆς εἰς δοτικὴν, περὶ ἐσιν, ἀπὲ τῆ ζῆ.

¶ Ἀ΄ ἐσιν, ἀπὲ τοῦ μακρῶν ἐσί.
¶ Πρὸς τοῦ εἶμι γὰρ πορεύομαι.
¶ Ὀριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς.

Εἶμι γὰρ πορεύομαι, hoc est uado, fit a uerbo grauitono ἔω, ἔπειθε-
σει τοῦ τ ἔω, καὶ τρῶπῆ τοῦ ᾧ εἰς μῆ fit εἶμι. Pro quo aduertendum
est quattuor sunt uerba in ᾧ desinentia quae uado significant,
quorum primum est ἔω, a quo deriuatur εἶω, iteriecto τ, cui sub-
tracto fit ἶω: unde ἶμι disyllabum. & ἰέω ἰῶ, ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀνα-
διπλασιασμόν τοῦ τ, unde ἶμι uado. ¶ A uerbo igitur εἶω
διὰ διφθόγῳ fit εἶμι & est quartae coniugationis uerborum in
μῆ cum eius primitiuum non patiatur synæresim quemadmodum
εἶμι γὰρ ὑπάρχω. Habet etiam εἶ diph. in penultima contra na-
turam uerborum in μῆ, & eadem circumflectitur cum sit longa natu-
ra ante breuem. Secunda persona εἶς, a prima fit extrema ἰσμου-
tata. Δ. ἄ. τίς, ᾧ ὄθεν εἶς ἀφ' ὧν, ᾧ ὄθι τοι ᾧ ὄλις, ἢ ἐ γὰρ κῆς, hoc est.
quis es: unde uenis hoium illud uero theocriti ἐν νομῷ π. uideli-
cet, εἶ μὴ ἄπει τοῦ ᾧ ὄθεν. hoc ē, nisi abeas istinc. Secunda persona
est omnino similis secundae uerbi substantiuū εἶ, quae quidē eo-

Handwritten marginal notes in a smaller script, likely a commentary or gloss, running vertically down the right edge of the page.

dem deducitur modo ἀπὸ τοῦ ἔω γὰρ πορευόμεαι, ὁ παθητικὸς ἔομαι
 τὸ δεύτερον, πρόσωπον ἐν κοινῶς, καὶ εἰ ἀπικῶς, καὶ κρᾶσει εἶ. καὶ ἐν
 συνθέσει ἄπει. Vel a secunda fit persona actiui εἶς, καὶ ἀποβολῆς τ
 σ. εἶ, καὶ ἄπει. Tertia persona εἶσι, a secunda fit. adiuncto τῷ ἰλιά
 δος γ. αἰετοὶ κρᾶσιν. πέλεις ὡς ἐστὶν ἀτρετής, ὁσ τ' εἶσι διὰ δουρός. hoc
 est διέρχεται transit. τ' δὲ ἰκᾶ. ἴτον. ἴτον. διὰ τ' ἴ. Nā singularia cum
 εἰ diph. scribuntur ut pductā hēant penultimā s̄m regulæ pceptio
 nē. Dualia uero & pluralia solo τ correpto, siue a pprio singula
 ri fiant, abiecto ē de diph. siue ἀπὸ τ' ἴμι, ἡσίοδος ἐν ἔργοις. λευκοῖσι
 φαρέεσι καλυψαμένῳ χροῖα καλὸν ἀθαιάτων μετὰ φίλον ἴτον. ἀπὸ τ' ἴ
 εἰλεύσοντα. p̄sens pro futuro. τ' ω λη. ἴ μν. ἴ τε. ἴσι κοινῶς, penulti
 ma producta quādoquidē in τ definit. καὶ ἰωνικῶς ἴσι. ἰλιάδος π.
 κατ' ἀγελῆδ' ἴσι. ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. accētū i eadē syllaba ser
 uato. Nam ἴωνες iterponētes ᾱ in huiusmodi psonis accētum re
 linquunt in eadē syllaba in qua prius erat. circūflexo τῆ in acutū
 mutato, cū ēτ syllaba & locū: & tēpus mutauerit, ut τῆ εἶσι. τῆ ε
 ἴσι. sic ἴσι. ἴσι. πάρατατικός.

τ' εἶν. εἶς. εἶ. a p̄sentī, sicut ἐτίθημι. ἀπὸ τ' τίθημι. τ' δὲ ἰκᾶ. ἴτον. ἴτην. ἰλιά
 δος ᾱ. τ' ὁ αὐτῆς ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν. τ' ω λη. ἴ μν. ἴ τε. ἴσαν. pe
 nultia correpta. ἰλιάδος. γ οἶδ' ἀρ' ἴσαν σιγῆ ἰδύεα πνεύοντες ἀχαιοί.
 καὶ πλεονασμῶ τοῦ ἠ. ἠῖσαν. λη. τοῖοι μηριόνης τε, καὶ ἰδομένους ἀγοῖ ἀθ
 ὄρων ἠῖσαν ἐς πόλεμον. Eustathi' τῆ, ἐν τῷ ὦ πῆς δδυσείας uult hāc
 εἶ tertīā pluralē primī aoristī ἀπὸ τ' εἶω. τ' εἶω. τ' εἶω. ᾱ εἶσα. uñ
 εἶσαν tertīa pluralis, καὶ διαλύσει, καὶ τρω τῆ τ' εἶς ἠ, fit ἠῖσαν. παρ.
 τ' εἶκα. εἶκας. εἶκε. a futuro εἶσω. ἀχρησα, μέσος παρ. τ' εἶα. εἶας. εἶε.
 ē uero in ἠ uerso, ac τ subscripto ἠα dicim' καὶ διαλύσει ἠία. ἠίας.
 ἠῖε. Δ δ. καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο ἠία. καὶ ἰλιάδος
 ᾱ. ὁ δ' ἠῖε νυκτὶ ἐοικῶς. ἀπὸ τ' οὔ ἐ πορεύετο. τ' εἶν. τ' εἶν. ἠῖκειν. ἠῖκεις. ἠῖκει a
 p̄tō perfectō. ē in ἠ conuerso ἀπικῶς, ac subscripto τ. ἀχρησα. μέ
 σος τ' εἶν. τ' εἶν. ἠῖει. a p̄tō medio. τ' δὲ ἰκᾶ. ἠῖετον. ἠῖετην. τ' ω λη.

ἤειμυ. ἤειτε. ἤεισαμ. καὶ συζολῆ ἤεσαμ. & sic omnia composita ab his. ut ἀνήειν. ἐξήειν. ἀνήειμυ. ἐξήειμυ. ἀνήεσαμ. ἐξήεσαμ. συνήεσαμ. συνήεσαμ. δε ἀντί τοῦ ἐνόησαμ. καὶ ἐξήεσαμ. ἔπειταμ διὰ τοῦ τ. Α' ὀριστος α. Εἶσα. εἶσας. εἶσε. ἄχρησα. Α' ὀριστος β. Secundus aoristus non invenitur, sed pro eo utimur aoristo primitivi. hoc est ἴον. ἴες. ἴε. ἔπειτα τοῦ εἶω. unde participium ἴων. ἰόντος. καὶ ἐξίων. ἐξιόντος. Ἐν aliis. At Ἐν theodorum libro tertio τῶν εἰς τέσσαρα, presentis temporis est. μέλλων α. Εἶσω. εἶσεις. εἶσει. ἔπειτα τοῦ εἶω. sed in usu nō est. utimur autem pro eo pñti tempore. hoc est εἶμι. εἶς. εἶσι. ἰλιάδος α. νῦν δ' εἶμι φθίνω. hoc est ἰβο. ἰσιόδος ἐν ἔργοις. τῆ δ' εἶς ἡσ' αβ εἶγω περ' ἄγω. καὶ προἰέσει τῆς θαλασσιτικῆς εἶσα. ἰλιάδος κ. εἶμυ γάρ κέσε νῦν ἀπολύσομυ, ἢ μέθωμυ, ἢ τε καὶ ὑστερον εἶσα θαλάσσης ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Δ τ. ἢ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημῆδος εἶσα θύραζε. hoc est ἰβίς. & ἰλιάδος σ. ἄτ' ὡς αἰνέεισ' ἐπὶ νῆας. ἰ. ἰβίτ.

Γ προσακτικῆ. ἐνεσῶς. καὶ παρτακτικός.

Ἰ' θι. unde ἄπιθι. fit a prima persona plurali, extrema in θι mutata. ἰμυ ἰθι. sicut δίδομυ δίδοθι. Tertia ἰτω. a secunda extrema in τω uersa. Γ δυϊκῆ ἰτον. ἰτων. Γ πληθυν. ἰτε. ἰτωσαμ. Α' ὀριστος β. εἶ. quod cum omnibus prepositionibus componere licet: duabus tm̄ exceptis. hoc est σὺν, & παρὰ, ut δ' εἶ. ἔξει. & c. Fit autē a tertia persona secūdi aoristi. hoc est ἴον. ἴες. ἴε. cuius thema est εἶω. ut supra dictū est. τὸ προσακτικὸν ἴε. unde ἔξει. καὶ κατὰ μετὰθεσιν, καὶ συναίρεσιν εἶ. unde ἔξει. ἀριστοφάνης ἐνεφέλαις. πῶς σρεψιάδης, ἔξει τὸν ἀσκάτην λαβῶν, ἀντί τοῦ, ἔξελε. Potest etiam deduci ἔπειτα τοῦ εἶμι. hoc est a tertia persona preteriti imperfecti εἶν. εἶς. εἶ. τὸ προσακτικὸν εἶ. καὶ ἐν συνθέσει δ' εἶ. καὶ ἔξει, ἔθει ἀπικῶ, καὶ ἀολικῶ. Nam atticī si non utantur terminatione in θι in imperatiuis uerborum in μι utuntur tertiis personis preteritorum imperfectorum, sicut & in uerbis in ω desinentibus. ut ἐτίθην. ἐτίθης. ἐτίθη. τὸ προσακτικὸν τίθη. ἐπίμωλκν. ἐπλήμωλκς. ἐπίμωλκν. τὸ προσακτικὸν.

ἔμιπῶλη. καὶ ἔμιπῶλη. ἀριστοφάνης. καὶ τοὺς κοφίνους ἀπαντας ἔμιπῶλη πετρῶν. ἀντί τοῦ ἔμιπῶλαβι. ἴσῃν. ἴσῃς. ἴσῃ. ἢ ποροσακτῆ κύν ἴσῃ. λ. φ. ἴσῃ δι μέγα κῦμα. ἀντί τοῦ ἴσαβι. Itaque.

Γ' ἐυχητικὰ. ἐνεσῶς. καὶ $\frac{\epsilon\upsilon\chi\eta\tau\iota\kappa\alpha}{\epsilon\upsilon\chi\eta\tau\iota\kappa\alpha}$.

Γ' Εἴην. εἴης. εἴην. esse debuerat ἔμ artem, a genitíuo participií εἴς ἐντος, quod idem est cum optatiuo uerbi substantiúi εἴμι. Sed in hac significatione in usu non habetur, ut quidam uolunt. attamen homerus ἴσος est tertia persona εἴην. Δ. ξ. λίην παρ νηῶι εκας ἦλθομεν. ἀλλὰ τις εἴην εἴω ἔω ἀτρειδῆ ἀγομέμιοι ποιμένι λαῶν. ἀντί τοῦ πορεύοιτο εἴω εἴν. Etiam subiunctiuis modus in usu non est, quia coincideret subiunctiuis eiusdem uerbi substantiúi, hoc est ἔαν ὤ. ἦς. ἦ.

Γ' ἀπαρέμφοτα. ἐνεσῶς. καὶ $\frac{\alpha\pi\alpha\rho\epsilon\mu\phi\omicron\tau\alpha}{\alpha\pi\alpha\rho\epsilon\mu\phi\omicron\tau\alpha}$.

Γ' ἴναι. a prima persona plurali, extrema in νᾶ conuersa. ἴμεν ἴναι. καὶ ἀπικῶς καὶ ὄρικῶς ἴμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἴμεν. quod omnino est simile primæ personæ plurali. λ. α. εἴω εἴη πολὺ φέρτερον ἐστίν οἴκαδ' εἴμεν. hoc est ire. Inuenitur etiam εἴναι ἢ πορεύεσθαι διὰ διφθόγῃ παραλόγως, quod fit aut ἀπὸ τοῦ ἴναι ῥησῖτο ε. aut ἀπὸ τοῦ εἴναι. quod ide; significat ἀπὸ τοῦ ἴμμι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ τ καὶ εἴναι. unde παρῖναι, ἔλπεσθαι. ab eo composita. Et hoc inuenimus, quorum usus in simplicitate habetur. Nuncautem de compositis eiusdem uerbi.

Γ' Εἴνεμι. ἀντί τοῦ ἐνεπαρῶ. Γ' ὀνειμι. ἀντί τοῦ συνεισέρχομαι. καὶ ἀντί τοῦ συνυπαρῶ. τοῦτο δὲ ἐπὶ ὀμιλίας λέγεται. ἔτιτε καὶ ἐπὶ συνουσίας.

Γ' Εἴσειμι. ἀντί τοῦ εἰσερῶ. Γ' ἔξειμι. ἀντί τοῦ ἐξερῶ.

Γ' πρόσσειμι. ἀντί τοῦ προσέρχομαι. Γ' πρόσσειμι. ἀντί τοῦ πρόσρῶ.

Γ' ἄνειμι. ἀντί τοῦ ἀνέρχομαι. Γ' κάτειμι. ἀντί τοῦ κατέρχομαι.

Γ' δίεμι ἢ γράμμα. ἢ γουν δίερχομαι. Γ' Μίτεμι λόγους. ἢ γουν μετέρχομαι. Γ' Καίμετεμι τινα. ἢ γουν κολάζω. Γ' πάρεμι ἀντί τοῦ παρῶ εἴμι. Γ' ἔπειμι. ἀντί τοῦ ἐπέρχομαι. exequor,

¶ περιεμι. ἀντί τοῦ περιέρχομαι. oteo, obambulo.

¶ ἄν περιμι. ἀντί τοῦ ἀπερχομαι. ¶ περι τοῦ ἵημι.

Ἰ ἵημι uaria significat ἕν μὲν uariū spm̄. Denso enim spiritu mitto & cupio significat, tenui aut̄ uado. Nec in omnibus modis, & tēporibus ac generibus idē est usus, & scriptura. iccirco i tria illud distinguere licet ἕν μὲν tria diuersa significata, hoc est ἵημι, γὰρ πέμπω. ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ. ἵημι τὸ πορεύομαι, quorum ἵημι τὸ πέμπω cum eius inflexio magis sit in usu id in primis formandum. & declinādū eē celsū. ¶ Ὀριστικὰ ἐνεργητικὰ, ἐνεσῶς.

Ἰ ἵημι τὸ πέμπω ἀπὸ τοῦ ἰέω fit extrema in μῖ ac penultima in propria longam mutatis. ἰέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἐέω πέμπω p reduplicationē quae impropria dicit̄, ut in principio uerborū in μῖ primī tractatus dictū est, & patit̄ synaresim, & est primae cōiugationis circūflexorū, ut ἰέω ὦ. unde ἵημι sicut ἀπὸ τοῦ τιθέω ὦ. τίθημι. Cuius formationē & inflexionē in omnibus modis, & tēporibus, & generibus hoc uerbū ἵημι oīno imitatur. Secūda persona ἵης. Tertia ἵησι. λ. φ. ἀξίου, ὅς κἀλλισον ὕδωρ ἐπέγαυα ἵησι. hoc est mittit.

¶ δυνικὰ ἴετον. ἴετον. ¶ πλ. ἴεμεν. ἴετῆσι κοινῶς. λ. γ δένδρεω ἐφεζόμενοι ὁ παλειρίεσσι ἴεσι. καὶ ωικῶς ἴεσι. sicut τιθεῖσι τιθέασι. καὶ κρῆσει τὸν ἐ καὶ εἰς ἄμακρον ἀπικῶς ἴεσι trisyllabū. sicut ἴεσι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. Differūt tñ & accentu, & spū. Nam ἴεσι acutum accentum hēt i antepenultima & tenui spiritu signatur ἴεσι uero penultima circūflectit, & densum spm̄ hēt. Differūt etiā in cōpositione p̄positionum, qm̄ nō cum omnibus & eisdem p̄positionibus utrūq; cōponitur. Nam cū ἐν ἐνίεσι dicimus non autē ἐνίεσι. Cū εἰς uero & ecōrrario εἰσίεσι dicimus, nō aut̄ εἰσίεσι. cū σὺν καὶ συνίεσι. καὶ συνίεσι dicim⁹. Cū πρὸς προσίεσι, nō aut̄ προσίεσι, licet προσίεμαι. & προσίεμενος, & προσήκατο, & προσέμενος dicamus. Nam cōposita huius p̄positiōis πρὸς cū actiuis hui⁹ uerbi i usu cōiter nō hēt, nō enī dicim⁹ προσίημι. neq; προσήσω neq;

VER.

προσῆκα &c. sicigit neq; προσῆασι. At εἰμι cōtrariū facit, dicimus
 enim & πρόσμι. & πρόσσει sic ēτ προσῆασι dicendum est. Cū πρῶ
 uero προσῆασι πῶ προσῆασι. Cum ἀνά uirumq; dicimus & ἀνῆασι &
 ἀνῆασι. Etiā cuz κατὰ & κατίασι. & κατιῶσι. Cum δῖα δῖασι. non
 διῶσι licet διῶσι dicat. Cum μετὰ, & μετίασι. & μετιῶσι dicimus
 Et cū παρὰ. & παρίασι. & παριῶσι. Cū ἀντί uero neutrū compo
 nitur. Ἰ' ἦν. ἰ' ἦς. ἰ' ἦ. sicut ἐτίθην. ἐτίθης. ἐτίθη. pro quo magis uti
 mur singulari primitiui. ἰ' ἦον ἰ' ουν. ἰ' ἔες ἰ' εἰς. ἰ' ἔε ἰ' εἰ. λ. ὡ ἐν δι' παρηγορή
 σιν ἀμύμονα πῆδασον ἰ' εἰ. κ. ὡ ἐν συνθέσει ἀφίει. παρῆει. Ἰ' δυνικὰ ἰ' ἔτον.
 ἰ' ἔτην. Ἰ' π. λ. ἰ' ἔμεν. ἰ' ἔτε. ἰ' ἔσαν, unde διίσασα τὸ διέπεμπον. κ. ὡ βοιω
 τικῶς ἰ' ἔν, a prima psona singulari ἰ' ἦν. τροπῆ τού ἦ εἰς ἔ. sicut ἐτίθην
 ἔτίθεν. unde μεθίεν. Δ. φ. ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπαύθη δὴ γέλα
 σαι μνηστῆρες. κ. ὡ δὴ μεθίει χαλεποῖο χόλοιο. ἀντί τοῦ μεθίεσαν. παρ.
 ἔκα. ἔκας. ἔκει. cuius penultima ἦ esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἦσω. Sed
 ne coincideret cum ἦκα primo aoristo, cuius usus frequentissi
 mus est, mutauit ἦ in εἰ diph. boeotorum more, sicut τέθεικα ἀπὸ
 τοῦ θέσω. quod preteritum & si in usu non sit, ab eo tamen deri
 uatis frequenter utimur. ut εἰκῶς. ἀφεικῶς ἀφεικῆναι. παρεικῶς.
 κ. ὡ παρεικῆναι. Ἰ' π. λ. εἰκεν. εἰκεις. εἰκει. Ἰ' δυνικὰ εἰκίτην. εἰκίτην.
 ἀχρησα. Ἰ' α. ἦκα. ἦκας. ἦκε. διὰ τοῦ κ. sicut ἐθηκα ἐθηκας. ἐθηκε. ἦσα
 τῆ esse debuerat. ἀπὸ τοῦ ἦσω, ut in τίθημι dictum est, Cōposita ēτ
 ab hoc eādē seruant scripturā, ut ἀφῆκα. παρῆκα. ἀνηκάμην. At
 preposito ē atticorum more ἔθηκα dicimus. κ. ὡ ξυνέθηκα. ξυνέθηκε. λ.
 α. τίς τ' ἀπ' ἰσφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέθηκε μάχεσθαι. Ἰ' β. ἦν. ἦς. ἦ. a futu
 ro ἦσω. sicut ἔθην. a futuro θέσω. Ἰ' δυνικὰ ἔτον ἔτην.
 Ἰ' π. λ. ἔμεν. ἔτε. ἔσαν. κ. ὡ πρόσσαν. Δ. δ. κῆρυξ τίπτε δέσε πρόσ
 σαν μνηστῆρες ἀγαυοί. penultima correpta contra communem regu
 lam scdi aoristi uerboꝝ in κῆ. Nam aoristus scdus quā uocalē in
 singulari hēt in ultima eādē in plurali uult hēc in penultima. ut
 ἔθην ἔσημεν. sic ἦν ἦμεν dicendum fuerat. sed de hoc in τίθημι satis

dictum est $\alpha\lambda\lambda\alpha$ ἴσω. ἴσοις. ἴσοι. λ. ε. ὑπό δὲ ἄρῃν ὑποσίν ἴσοι. ἀπό
 τοῦ ἰέω ὦ. abiecta reduplicatiōe, & ἔ in ἡ mutato. sicut θήσω ἀπό
 τοῦ τιθέω. unde ἀφήσω. μεθήσω. κὼ ἀνήσω. ἀνήσεις. ἀνήσει. λ. β. οὐ θή
 μιν πάλιν ἄ υθίς ἀνήσει θυμός. ἀγνήωρ. Γ πρῶτα κλητικὰ ἐνεργητικὰ.
 ἔως κὼ Γ ἴεθι. ἰέτω. a gto participiū. uel a prima psona plurali extre
 ma in ὅτ cōuerfa ἴεμεν ἴεθι. sicut τίθεμεν τίθετι. Γ δυϊκὰ ἴετον. ἰέτων
 Γ πλ. ἴετε. ἰέτωσα. unde ἐνίετε. λ. ν. ἀργείων. κὼ ἰηυσίν ἐνίετε θεων
 δαές πῦρ. ἀντί τοῦ ἐμβάλετε. πᾶρ. κὼ. Σ εἴκε. εἴκέτω. sicut τέθει
 κε. τεθεικέτω. ἄ χρηςα. Γ Θ β. Secūda aorist' debuit esse a gto
 participiū, extrema in ὅτ mutata, uel a prima plurali sicut & pñs.
 ἴμεν. ἴεθι. non τῆ ἴεθι dicimus, duabus regulis inter se repugnātibus
 sicut in τίαημι & de hoc scdo aorist' dictum est, sed ἴεσ potius in
 usu hētur qd fit a scda persona proprii aoristi. longa in breuē mu
 tata ἴεσ. ἴεσ. unde ἄ φες. πρῶτες. ἄνεσ. κάφες ἴφες. λ. ε. ἄλλ' ἄγε τῶ δ' ἴφες
 ἀνδρὶ βέλος. Tertia persona ἴτω. unde πρῶέτω. λ. λ. ἀλλὰ σέ περ
 πρῶέτω. ἄμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέστω. Γ δυϊκὰ. ἴτον. ἴτων.
 Γ πλ. ἴτε. ἴτωσα.

Γ εὐκλιτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς. κὼ παρατατισός.

Γ εἴην. ἰείης. ἰέη. a genitiuo participiū ἰείς. ἰέντος. sicut τιθείην. ἀπό τοῦ
 τιθείς. θέντος. πᾶρ κὼ Σ εἴκοιμι εἴκοις. εἴκοι. ὡς τεθεικοιμι. κοις. κοι.
 Θ β εἴην. εἴης. εἴη. a genitiuo participiū. sicut θεῖην. θεῖης. θεῖη.
 $\alpha\lambda\lambda\alpha$ ἴσοιμι. ἴσοις. ἴσοι. sicut θήσοιμι. θήσοις. σοι.

Γ ὑποτακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς. κὼ Σ εἴην.

Γ ἀνίῳ. ἰήσ. ἰή. sicut ἐάν τιθῶ. θῆς. θῆ. πᾶρ. κὼ Σ εἴην εἴκοι. εἴκης. εἴκη.
 ὡς ἐάν τεθείεω. τεθείης. τεθείη. Θ β ἐάν ὦ. ἦς. ἦ. κὼ διαλύσει. ἐάν ἐῶ.
 ἐῆς. ἐῆ. κὼ πλεονασμῶ τῶ τ' ἐάν εἴω. εἴης. εἴη. κὼ ἐφείω. ἐφείης. ἐφείη. λ.
 α. ὅτε κέντοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

Γ ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς κὼ Σ εἴην.

Γ εἶναι. a prima psona plurali, extrema in ναῖ cōuerfa ἴεμεν ἴεθι. sicut
 τίθεμεν τίθέναι. κὼ ἀπικῶς. κὼ ὄρικῶς ἰέμεναι. κὼ ἰωνικῶς ἰέμεν πᾶρ.

VERB.

καὶ ἔκειται. sicut τρεθκίται. unde καθεικέναι. παρεικέναι. **β**
 είναι. unde καθείναι. ἀφείναι. ὅ αὐ πολῦσαι ἐγκλήματος. εἶναι tamē esse
 debuerat a prima psona plurali sed n cōmunem regulā u. rborū
 in mī ut εἶμεν εἶναι. sed cū huic regulæ alia cōtraria inueniatur, quæ
 est ppria scđi aoristī. q̄ imperatiuī in oī, & infinitiui in nāi scđ. ο
 ristī penultimā naturā longā h̄re uolunt, opus fuit producere pe
 nultimā nō ē ī cōuerfa sed assūpto ī in diph. sicut in τίθημι δίχι
 mus, είναι scđm̄ ē καὶ ἀπικῶς. καὶ δωρικῶς ἔμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. uñ με
 θέμεν. λ. α. αὐτὰρ ἔγωγε λίστομ̄ ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. καὶ πορέμεν. λ. δ
 τλαῖης κέν μενελάω ἐπιπορέμεν ταχύνιόν. Quo i loco aduertēdum
 est a tribus eē εἶναι. primū ἔπει τού εἶμι ὅ ὑ ἀρχῶ. Secūdū ἔπει τ
 εἶμι ὅ πορέομαι. & hæc duo tenuē h̄nt sp̄m̄, & p̄tis tp̄is sunt. ter
 tiū uero ab hoc uerbo ἴημι, qđ aspirat, & ē scđ aoristī. Ποί εἶ esse
 p̄tis tp̄is. ἔπει τού εἶναι κατὰ μετάθεσιν. καὶ συναίρεσιν εἶναι.

Γ Μετοχαί ενεργητικά. ενεςως. καὶ **β**.

Οἶεῖς. τού έντος. ή είσα. τῆς είσης. ὅ έν. τού έντος. ὄρφεις έν ἀφροναιτι
 κοῖς. ἐκ σώματος μελίγρου ίεις. ἀνέπεμπον αἰοδῆν. καὶ ὀδυσείας. ρ. δῖ
 σκοισι τέρωποντο. καὶ ἀγαχέσιν ιέντες.

παρ. καὶ **β** Οἶκῶς. τ̄ εἰκότος. uñ ἀφεικῶς. καθεικῶς. παρεικῶς.

β Οἶεῖς. τού έντος. ή είσα. τῆς είσης. ὅ έν. τού έντος. unde ἀφείς
 ἀφέντος. καὶ ὑφεί. ὑφέντος. λ. α. ἰσον δῖς ὀδῆκῃ πέλασση προτόνοιση
 ὑφέντες. deponentes.

Γ Ορισικά παθητικά. ενεςως.

Ιέμαι. ab actiue extrema in m̄iac penultima in propriam breuez
 mutatis ἴημι ἴεμαι. ἴεσαι. ἴεται. sicut τίθημι τίθεμαι. Γ δυϊκὰ ἴεμεθ
 ἴεσθον. ἴεσθον. Γ πλη. ἴεμεθα. ἴεσθε. ἴενται. **β** ἴεμνη. ἴεσοίετο. Γ δυϊ
 κα. ἴεμεθον. ἴεσθον. ἴεσθην. Γ πλη. ἴεμεθα. ἴεσθε. ἴεντο.

παρ. εἶμαι. διὰ διφθόγου. ἔπει τού εἶκα. unde participium εἶμένος ἀφει
 μένος. καθειμένος. ἔμαι tamen esse debuerat, qm̄ prim̄ perfectū pas
 siuum uerborū in mī uult penultimā h̄re c̄rreptā. Vfus tñ ob

τίμησιν ut penultima ad iui & in passiuo seruares; q̄ boeotogy mo-
re diph. est, sicut in τέθειμαι, ἀπὸ τοῦ τέθεικα. Secūda p̄sona εἶσαι
unde ἀφείσαι. εὐριπίδης ἐν ὀρέση. φρύξ. οὐκ ἄρα κτενεῖς με. ὀρέσης. ἀφεί-
σαι. hoc est liberatus es. Tertia εἶται. ὄθεν ἀπαρέμφατα. εἶσαι.
ἀφείσαι. γὸ λελύθαι. καὶ ὑφείσαι γὸ ἀμελείσαι. Ἐδυικά ἐίμεθον.
εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.

Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.
Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.
Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.
Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.
Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.

Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.

Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.

Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.

Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.

Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.

Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.
Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.
Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.
Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.
Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.

Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.
Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.

Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.

Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.

Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.
Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.
Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.
Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.
Ἐπὶ εἶθον. εἶθον. Ἐωλη. εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. Ἐπὶ εἶμην. εἶσο. εἶτο.

VERB.

δια ἣ παθητα si quis formare & inflectere uoluerit. regulas sequatur quæ habentur de his in τὴν μι.

¶ ὡρὶ τοῦ ἴνμι γὼ ἐπιθυμῶ.

¶ Ὀριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς.

¶ Ἰνμι. ἴης. ἴησι. ἐπὶ τοῦ ἰεω ἰῶ. γὼ ἐπιθυμῶ. hoc est desidero quod etiam aspirat sicut ἴνμι γὼ ἐπέμω, & est eiusdē cōiugationis uerborum in μι, per quā ἔμ artem potest regulariter formari, ac uariari ta; in actiua litteratura ἣ παθητα per omnes modos, & tēpora. ¶ Ἰν. ἴης. ἴη. πῶς. ἦκα. ἦκας. ἦκε. ἦκεν. ἦκες. ἦκει. ἦκεν. ἦσα. ἦσας. ἦσε. ἦσεν. ἦς. ἦ. ἦσαν. ἦσατε. ἦσατε. ἦσατε. & sic per alios actiuorum modos, quæ tamen in usu non habentur.

¶ Ὀριστικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς

¶ Ἰέμαι. ἴεσαι. ἴεται. unde ἐφίεμαι. ἐφίεσαι. ἐφίεται.

¶ Ἰέμην. ἴεσο. ἴετο. λ. ε. ἴετο δὲ αἰετὰ ἀνείαυ κτέναι. hoc est cupiebat. unde ἐφίεμην. ἐφίεσο. ἐφίετο.

¶ Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐκείνης καὶ ἴετο.

¶ Ἰεσο. ἴεθω. ἴεθον. ἴεθων. ἴεθε. ἴεθωσαν. & alia. quæ & si omnia in usu non sint. regulariter tamen inflecti possunt.

¶ ὡρὶ τοῦ ἴνμι γὼ πορεύομαι. ¶ Ὀριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς.

¶ Ἰνμι. ἴης. ἴησι. ἐπὶ τοῦ ἰεω ἰῶ. τὸ πορεύομαι. quod tenui spū signatur & eo solo a superiori uerbo distinguit, cuius usus in modo infiniti uo dūtaxat hētur κοινῶς, ut ἴέναι. λ. δ. βάν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνάστρα τὸν εὐ. ὑν ἀχαιῶν. quod a prima psona plurali fit, extrema in uai mutata. ἴεμεν ἰέναι. unde ἀπέναι. μετέναι. & similia. Poetæ tamen etiam in aliis utuntur modis, & participiis. Δ. ἦ. ἦ δ' ἐτέρωθεν π' αὐλῆς οὐδ' ὀνίησι πρὸς δόμον ὑψηλόν. καὶ ὀδυσσεύς λ. ος πολὺ κάλλιπος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαι ἴησι.

¶ Ὀριστικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς.

¶ Ἰέμαι. ἴεσαι. ἴεται. ἴεμην. ἴεσο. ἴετο. καὶ τὰ λοιπὰ.

¶ Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεσῶς καὶ παρατακτικῶς.

Ἰέσοι, ἰέσω. Ἰδύκα, ἰέθον, ἰέσων. Ἰπλη, ἰέθω, ἰέθωσα, ἰλιάδος. μ. ἀλ
 λὰ πρόσω, ἰέθε, κὺ ἀλλήλοισι κέλεθε.

Ἰ Μετοχὰι παθητικὰι. ἔνεώς, κὺ $\frac{\pi}{\pi}$.

Οἱ ἔμενος, τοῦ ἔμενου, ἠέμενης, τῆς ἔμενης, γὰ ἔμενον, τοῦ ἔμενου, ὁδουσεῖ
 ας. ῥ. εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, δ' οἱ παλάμην φιν ἀφ' ἧς εἰ. ἄς, ὅδε ἔμενος, ὅδε
 πορεύομενος. Reliqua uero si quis uariare uoluerit regulas uerbo-
 rum in μῖ primæ cōiugationis omnino sequetur.

Ἰ περὶ τοῦ ἦμαι γὰ κἀθημαι.

Ἦμαι pñtis tris ē, & primæ cōiugatiōis uerborū in μῖ. Est enī ἦ
 γὰ κἀθημαι hoc ē sedeo a quo ἔέω κατὰ ἀταδί πλασιασμὸν τοῦ ἔ
 συναρέσει ἔω. uñ ἔημι deriuatiuū. sicut a τίθω τίθω τίθημι. Passiuū
 ἔέμαι, κὺ κράσει τῶν δ' ἦ εἰς ἦ. fit ἦμαι. sicut δημοθέενεε δημοθένη. &
 frequētius, & familiarius in εἰ dīph. fiet huiusmodi crasis, s; hoc
 factū ē ne cōiucideret cū ἔμαι pto passiuo ἀπὸ τοῦ ἦμι γὰ πέμο
 πω. Preterea ἔέμαι incipit a uocali & duo εἰ p crasim in εἰ dīph.
 plerūq; mutat qñ syllaba incipit a cōsonāte, ut κέεμαι κέμαι. δημο
 θέενεεε δημοθέενεις. licet interdū etiā in ἦ cōmutent. ut δημοθέενεε.
 η. At qñ syllaba incipit a uocali, duo εἰ in εἰ dīph. nūq; mutatur.
 sed in ἦ ut ἔέμαι ἦμαι. Propter qd argui potest hoc uerbū neq; esse
 a uerbo in ὦ desinente, neq; in μῖ. Nam si a uerbo desinente in ὦ
 fieret, penultima esset aut ὦ. sicut τύπτομαι, aut οὔ. sicut ποιούμαι.
 aut ὦ sicut βοῶμαι. Si uero a uerbo in μῖ desinente aut eius penul
 tima esset ἔ. ut τίθειμαι, aut ἄ. ut ἴσαμαι, aut ὦ ut δίδομαι, aut ὦ. ut
 ζεύγυμαι, quorū nullū uidemus esse, nec xolicū est. Sed sciendū
 pathos esse, nam integrū eius est ἔέμαι qd hētē correptum in pe
 nultima, qd propriū est uerborum in μῖ primæ cōiugatiōis, qd
 secūda oñdit persona, quæ desinit in σαῖ, qd omne tps pñs in μῖ
 desinēs hñs scdam psona; in σαῖ est a uerbis in μῖ, ut τίθεσαι ab
 eo qd τίθειμαι. sic ἴσαι ab eo quod est ἦμαι. λ. β. τῶ ἰὺν ἀτρεῖδῃ ἀγα
 μέμονι ποιμένι λαῶν ἦσαι, δνει δ' ἰζων. hoc est sedes ex probās. Tex

VER

τὰς ἑξῆς ἑξῆς. Ἔδου καὶ ἠμέθον, ἠσθον, ἠσθον. Ἐπλη, ἠμέθον, ἠσθον, ἠσθον. καὶ
 ἰωνικῶς εἶται. λ. γ. οἶ δὲ ἰὺ εἶται σιγῆ. Cōsuevit enī Homerus has ter
 tias ἑξῆς pluralis ἑξῆς ἑξῆς: hoc est ἠσθον, εὐ κέτινται a tertia
 singulari ἰονum more formare tanq̄ tertiam pluralē ἑξῆς passiuī
 uerborū circūflexorū corripiendo penultimā, ac interponendo
 ᾱ sicut ἠσθον εὐ κέτινται ἀπὸ τοῦ ἠσθον. at metri gratia eandem sylla
 bā quæ ex longa breuis facta ē, παρενέσει τοῦ ἠσθον ἑξῆς, ut
 εἶται, καὶ κέτινται. λ. β. καὶ νήπια τέκνα εἶται ἐν μεγάροις. καὶ Δ. ὕ.
 εἶθ' ἀρά οἱ μύλα εἶατο ποιμένι λαῶν. Sed super hoc & aliis huiusmo
 di Eustathius uarias adducit sentētias & heraclidæ, & Aristarchi
 & Zenodoti, quas referre lōgū eēt. Ἐξ ἠμην, ἠσθον, ἠσθον. καὶ ἠσθον. εἶ τῶ
 ἠσθον. τοῦ σ. ut quibusdā placet. λ. ᾱ ἀλλ' ἀκέων δὲν ἠσθον. Ἔδου καὶ
 ἠμέθον, ἠσθον, ἠσθον. λ. δ. πλησίον αἰὶν ἠσθον. κακὰ δὲ τρωάεσσι μηδέσθον.
 Ἐπλη, ἠμέθον, ἠσθον ἠσθον. λ. γ. τοῖσι ἀρατρῶν ἠγήτορες ἠσθον εἶ τῶ
 ἠσθον καὶ ἰωνικῶς εἶατο. λ. η̄ οἶ δ' εἶατ' ἐν ἀγορῆ τρωάεσσι καὶ δαρδανίωνας. & εἶατο
 Δ. γ. πέντηκόσιοι δ' ἐνέκασθον εἶατο. Possunt etiam hæc ut quibus
 dam placet. ἀπὸ τοῦ εἶω grauitono deduci, ut suo loco dicitur ἠσθον
 ἠσθον ἠσθον. ἠσθον. λ. γ. ἠσθον παρ' αὐτὸν ἰούσα. & λ. δ. τέπασσι
 ἠσθον. &c. Componit hoc uerbum cum κατὰ ἑξῆς ἑξῆς: & idē
 hēt significatum, ut κάθημαι, κάθησαι, κάθηται. unde κάθησθαι ἰν
 ἑξῆς ἑξῆς. κάθημην, κάθησο, κάθητο, καὶ κάθησο, sicut ἠσθον ἠσθον. Ἔτῶ
 ἠσθον ἠσθον. κάθησο, κάθησθω, λ. ᾱ ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο. εἶ μὴδ' ἐπιπέ
 θεο μύθω. & similia, quæ in usu hēntur in quibus accentus retrahit
 tur in antepenultimā, nisi ubi extrema longa fuerit. Cur autē hoc
 fiat, talis assignat ratio. Quoniā κάθημαι παρὰ σύνθετον est, sicut
 ἀέκων ἀέκοντος. ἑξῆς ἑξῆς. ἑξῆς ἑξῆς. ἑξῆς ἑξῆς. ἑξῆς ἑξῆς. ἑξῆς ἑξῆς.
 nis, aut per σύνθεσιν ut κατὰ γράφω. aut per παρὰ σύνθεσιν, ut κάθη
 μαι. aut ἑξῆς ἑξῆς. ut κατὰ τῆς πόλεως. Sed aduertendum est gra
 cos id appellare σύνθετον. quod in ipsa prima positione uerbi ἑξῆς
 ponit ut κατέξω, ἐκ κατὰ & ἐξω. utrunq̄ enim per se dicit. παρὰ

συνθετον uero nō id solum quod a cōposito deriuat. ut φιλιτωπος
 φιλιτωπιζω, sed etiā qđ nō in ipsa prima cōpositiōe uerbi sit, qđ
 ea nō inueniat, sed in eius deriuatis, sicut est κάθημαι. cuius pri-
 ma positio esset ἐνμι, si in usu existeret inde ἐέμαι passiuū, quoru;
 neutrū cōponit. nō enī καθένημι dicimus neq; καθέεμαι, sed κάθημαι
 qđ deriuatū ē ἐπὸς ἴέμαι postq̄ κατὰ κράσιν sc̄m̄ est. ἦμαι. ut dc̄m̄
 est. Quare neq; mirandū est si κάθημαι nō eūdem hēt accentum,
 quē ἦμαι. cū traditū sit qđ in cōpositis accentus simpliciū nō mu-
 tat, siue qđ κάθημαι nō est cōpositū, sed decōpositum siue qđ ut ἀέ-
 κων nō hēt cōpositiōnē positiuam. sic etiā κάθημαι. & ut ex ᾱ parti-
 cula priuatiua, & ἐκὼν cōponit ἀέκων. sic εκκατά. & ἦμαι cōponit
 κάθημαι. qm̄ ἀέκω nō iuenit. sic etiā κάθημαι nō pōt dici deriuatū
 esse ab eo qđ est καθένημι. uel καθέεμαι, quoru; neutrū est in usu, sed
 cōpositū esse ex κατά. & ἦμαι. sicut ἀέκων, ex ᾱ particula priuatiua
 & ἐκὼν ἐκόντος. qđ est participiū nō positiuū. hoc ē p̄ntis t̄pis, sed
 aoristi secūdi. Sciendū est aut̄ huiusmodi cōpositiōnē, si cōposi-
 tio sit, decōpositiōnē appellati, & p̄pterea accentum transcende-
 re, et ut nō dicimus ἀέκων ἀέκόντος, sed ἀέκων ἀέκοντος. sic etiā non
 dicimus καθῆμαι, καθῆσαι, sed κάθημαι καθῆσαι. Est & alia cōis regu-
 la uerborum in μι, Quod omne uerbum passiuum i μᾱi desinēs
 a uerbo in μῑ declinatū in cōpositiōne accentū retrahit in tertiā
 a fine, nisi qđ impediāt, ut κέεμαι ἀπόκειμαι ἦμαι κάθημαι ἦμην. κα-
 θέμην. ἦσο κάθησο. ἦτο. κάθητο. &c.

Sed qm̄ alia uerba sunt in ω̄ desinētia, hoc est ἔω. ἔω. ἔζω. ἔζω. ἔζω. ἔζω.
 quae idē significāt qđ κάθημαι. & eorū usus uariū est. & mixt⁹. ab
 re nō erit etiā de ipsis hoc in loco aliquid dicere.

Ἐπὸς τοῦ ἔω ἡ κάθημαι.

Est igit̄ ἔω grauitonū & aspiratū, quod sedeo ē significat, & iduo
 ut supra dictū est, & in utraq; significatiōe eius pt̄a augētur, nō
 ἔιν. & in cōem regulā, sed ἔ in d̄ ph. assūpto, cū sit de numero q̄

tuordecim siue sexdecim uerborum, quæ cōiter annotātur: ut i aug-
 mento πτόξ dictū est, non τῆ in usu hētur in oibus tpiibus, πὰ ἔω
 πῆτι tpe in neutra hax significatiōe utimur, neq; εἶον πτό imperfe-
 cto. neq; ἦκα πτό pfecto adiuo. At πῆτι pfectū passiuum, hoc est
 ἦμαι εἶσαι. καὶ ἔσαι. εἶτω καὶ εἶσαι. σ iterposito, i utraq; hētur signi-
 ficatiōe, & p induo, & p sedeo, Pro iduo. ὁδυσείας. †. τῶν δ' ὅτι
 εὐπτόω. κακὰ δὲ χροῖ εἶματα εἶμαι induit? sum. Δ. ὦ. ἀλλ' ἅμα γῆ-
 ρας λυγρὸν ἔχεις αὐχμείστε κακῶς. καὶ ἀεικέα ἔσαι. καὶ. Δ. λ. κακὰ δὲ
 χροῖ εἶματα εἶτω, siue εἶσαι ut qdā legūt. Sic etiā & πῆτι plusquā
 pfectū passiuum. hoc est εἶμην. εἶσο. καὶ ἔσο. εἶτο. καὶ εἶσο. καὶ εἶατο
 tertia pluralis ἰωνικῶς. λ. γ. λαῖνον ἔσο χιτῶνα κακῶν ἔνεκα. & Δ. π.
 ἦ γὰρ τοῖ μὲν ἦστα γέρον, καὶ ἀεικέα ἔστο. Differt autē a uerbo substā-
 titiō ἔσο aspiratiōe τῆ. Δ. χ. ἀμφὶ δὲ δέσμα ἔσο βόας νῶδ αρτοι. &
 λ. †. καὶ φωνῆν. καὶ τοῖα πτό χροῖ εἶματα ἔσο. & λ. σ. ὁ δὲ χιτῶνας
 εἶατ' ἐν ἡττος ἦκα εἰλβοντας ἐλαίω. hoc est iduū erant. Participiō
 quoq; hoc est εἶμένος utitur homerus. λ. α. ἔμοι ἀψαυδ εἶην ἐπιειμένε
 ἰ. ipudentiā indute. & λ. σ. τρεῖς δὲ δ' ἄλλοιτες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλ-
 κῆν. ¶ In alia uero significatiōe hoc est sedeo frequentissimo
 hētur in usu maxie in tertiis psonis pluralib; εἶντω. & εἶντο. καὶ
 ἰωνικῶς ἔαται. & ἔατο. καὶ παρενέσσει τοῦ ἰ, διὰ τὸ μέτρον εἶαται. καὶ
 εἶατο. quæ pro πῆτι etiā, & πτό imperfecto sumunt, iccirco nōnulli
 uolunt hmōi perfonas in hac significatiōe πῆtis tpiis esse, & πῆ
 imperfecti ἀπὸ τοῦ ἦμαι ut supra dictū est. Aduertendum est hoc in
 loco εἶμαι πῆτι passiuum eadē litteratura & eisdem accentibus
 diuersa habere significata p m diuersa themata a quibus deduci-
 tur. Nam si ἀπὸ τοῦ ἴημι τὸ πέμω fiat, dimissus sum, siue libera-
 tus sum significat. Si autem ἀπὸ τοῦ ἔω, τὸ ἐνδύομαι, indutus
 sum. ¶ Ὡς εἶσαι. εἶσαι. εἶσε. καὶ ἔσαι. ἔσαι. ἔσε. a futuro ἔσω
 fit, & pro sedere feci. siue locauī accipitur ὄμηρος ἐν βοιωτίας.
 καὶ δ' ἐν ἀθήνης εἶσεν ἐν πῶιονι κῆ. & Δ. γ. πὰρ δ' ἄρα τηλέμαχος

χον θεοείκελον εἶσαι ἄγοντες, hoc est federe fecerūt. unde ἔσαι ἀποθε-
 ρέματον, κῆ ἐν συνθέσει ἐφέσαι. Δ. ν. τούς μ' ἐκέλευσα πύλονδε κα-
 τασθῆναι, κῆ ἐφέσαι ἀντί τοῦ καθῆσαι. Inuenit etiā εἶφέσαι ἡ προ-
 σακτικόν μέσον, ἀπὸ τοῦ εἰσάμην, sicut τύψαι ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. Δ.
 ὁ. ἀλλάμενός ἐφέσαι, ἐπείσει φυγῶν ἰκέτευσσα, hoc est colloca me in
 nauī. & participiū, ὁ ἔσας, τοῦ ἔσαυτος, Δ. ξ. ἐς δὲ φρον δὲ μ' ἔσας ἀγεν
 οἱ καθε. δακρυχέοντα. Et etiā pro indui accipitur. Δ. δ. ἀμφὶ δὲ
 εἴματα εἶσαι. & λ. ἐ τὸν δ' ἦλκην λούσεν, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσει, & in
 futuro, Δ. π. ἐσωμην χλαῖναντε, χιτῶνατε εἴματα καλά, & Δ. ὁ.
 κείσῃσι χλαῖναντε χιτῶνατε εἴματα ἔσει, εἰσάμην νεο, & εἰσάμην
 μέσος. ¶ Ἐὰν τὴν τοῦ ἐνδεδυμαι, hoc est indutus sum accipitur, λ.
 κ' ἔσατο δ' ἐκτοσθεν εἰόν πολιοῖο λύκοιο, & in eodem, ἀμφὶ δ' ἔπει-
 τα δαφνοῖν ἐείσατο δ' ἐρμα λείοντος, preposito κῆ ἡσίοδος ἐν ἐργοῖ-
 οῖρα φυλάσσοσιν τε δίκας κῆ χέτλια ἔργα ἡέρα ἔσαμειοι. τουτέστι
 ἐνδεδυμένοι. Sed hæc magis poetica sunt.

¶ Ἐξω uero ἀπὸ τοῦ ἔω ἡ καθῆμαι fit, πλεονασμῶ τούτῳ & est quartæ
 cōiugationis grauitonox cuius p̄terita augent̄ ē in ἡ mutato, p̄
 eodem regulā: ut ἐξω ἦζον. ¶ παρ. ἦκα, & cōponit̄ cū κατὰ p̄positiōe
 ut καθεξω, unde καθεξομαι. ¶ π̄ζ, καθῆσομην. ¶ παρ. καθῆσομαι κα-
 θῆσαι, καθῆσαι. ¶ π̄ζ καθῆσμεν, καθῆσο, καθῆσο, λ. α. κῆ, ῥα κέουσα κα-
 θῆσο, π̄ζ ἡγάμψασα φίλον κῆρ. In quibus cōpositis non retrahitur ac-
 centus quoniam huiusmodi p̄terita si duas habeant consonates
 accentū suox simplicium etiā in cōpositione seruant, ut ἦγμαί κα-
 τῆγμαί, ἦργμαί κατῆργμαί, sic ἦσομαι καθῆσομαι, & ἦσμεν καθῆσμεν.
 Est & alia regula q̄ omnia p̄terita indicatiua a uocali natura lo-
 ga incipientia accentū seruant in cōpositione quæ eox simplicia
 habet, ut εἶρον κατῆρον, εὔρον ξεῦρον, ἦφα συνῆφα, ὄγε, ἀλῶγε, ὄγμαί
 ἀλῶγμαί, ὄσαι ἀπὸ ὄσαι, sic ἦσομαι καθῆσομαι excipitur εἶξεν ὁ ὄσειεν,
 & εἶκον ἀπὸ εἶκον, συνοῖδα uero ἀπὸ τοῦ οἶδα, & κάτοιδα ἀπὸ τοῦ
 οἶδα xolica sunt, gaudent enim xoles accentuum transmuta-

ratione. ut ἀτρεύς, ἀτρεύς, & similibus. positū est indicatiua ptā-
 qm̄ εἰς πῆ ἐξέτερε. & εὐρέ, ἐφειρε, εὐδέ, κάθευδε. Imperatiua sunt, nō
 aut̄ indicatiua. additū ē a uocali icipiciētia ppter χεῖς περιχέεις, χεῖς
 κατὰ χεῖς. additū est & a natura lōga pp̄ ἴζε ἐφιζει. cui? penultima
 apud poetas cōis est. Præterea καθήσμαι, & καθήσμεν. ἀπὸ τοῦ κα-
 θέρομαι non sunt de composita. ut κάθημαι, sed cōposita iccirco ac-
 centum seruant suorum simplicium. Etiā annotandum est hoc
 uerbum litteratura passiuua magis i usu haberi, q̄ actiua, ut apud
 homerum latissime uidere licet.

Γ' ἴζω etiā ἀπὸ τοῦ ἴω deriuatur πλεονασμῶ τ οὐ ζ. ac εἰν ἱ conuerso si-
 cut ῥέπω ῥίπῳ. & cōponitur cū κατὰ. ut καθίζω. ἐκάζον.
 παρ. κεκάθικα. ἤμετο χη κεκαθικώς. Ἐκάθισα. γὸ πρὸς ακηικὸν κά-
 θισον. ὡς τύπον. καθίσω. & reliqua. quæ magis sunt in usu in
 litteratura actiua q̄ passiuua. Significationem uero, nunc actiuam
 habent. λ. γ. ἄλλους μὲν κάθισον τρώας. nunc neutralem. ἡσίοδος ἐν-
 θεογονίᾳ. ἐν τειδῆ βασιλεῦσι παρ' ἀλδ' οἰοῖσι καθίζει. καὶ ὄμηρος ἐν βωιω-
 τία. ὁς τρώων σκοπὸς ἴζε ποδὸν κείησι πεποισῶς.

Κεῖμαι etiā p̄sentis tēporis est: & primæ cōiugationis uerborum
 in μῑ sicut ἤμαι. Est enim κέω grauitonum, cuius passiuo usus est
 Homerus ὀδυσσεύς. καὶ τὰ μὲν ἐν σπείεσι θεῶν ἰότητι κέοντα. hoc
 est iacēt. & λ. χ. ἀτάρτοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέοντα. a quo κέω. un-
 de fit deriuatiuum in μῑ κέημι. Passiuum κέεμαι. καὶ κράσει τῶν
 δύο ἐε εἰς εἰ δὲ φθωγον, κέεμαι, sicut ποιεῖτε ποιεῖτε. ppter quod etiā
 arguī posset hoc neq̄ esse a uerbo in ῶ desinente, neq̄ in μῑ. cum
 eius penultima sit εἰ diphthongus, quam nullum uerbum passi-
 uum in μαῖ desinens inuenitur habere, sed aut α. aut ε. aut ὀ. aut
 οὔ. aut ὕ. aut ῶ. Sed hoc est κατὰ πάθος. Nam duo uerba passiuua a
 uerbis in μῑ cōmuniter annotantur, hoc est ἤμαι, & κείμαι, quæ
 cum xolica non sint penultimam habent productam, alterū qui-
 dem ἡ monophthongum. Alterū εἰ diphthongum sed de hoc

in ἡμῶν satis dictū est. Secunda persona κείσαι, Tertia κείσθαι.
 Ἐδύικα κείμενον κείδον κείδον. Ἐωλη κείμενα κείδε κείνται, καὶ ἰω
 νικῶς κείσθαι. interiecto φηὶ διὰ τὸ μέτρον κείσθαι. λ. ω. διοιδι γάρ τε πείθει
 κατακείσθαι ἐνθός οὐδέ τι. $\frac{\epsilon\iota\tau\epsilon}{\eta\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon}$ κείμην. ἐκείσο. ἐκείτο. δύικα κείμενον.
 ἐκείδον. ἐκείδην. Ἐωλη κείμενα. ἐκείδε. ἐκείντο. καὶ ἀποβόλη τῆς
 αἰετῆ εωσ κείντο. καὶ ἰωνικῶς κείατο. καὶ κείατο. Ἐπὶ τοῦ ἴσημι.
I ἴσημι τὸ γινώσκω. ἀπὸ τοῦ ἰσάω. sic. & est scda cōiugatiōis uerbo
 rum in μι. Est enī εἶδω τὸ γινώσκω. ἰσάω. εἶσω, unde ἰσῶ circumfle
 xum abiecto ε̄ de diph, qm̄ uerba in ῶ desinētia ex grauitonis in
 circūflexa mutata terminātur in penultima in τ̄ correptā, ut πεί
 θω πείθω. εἶχω. εἶδω. φείδω. φείδω. sic εἶδω. εἶδω. εἶσω. ἰσῶ. secunda cō
 iugatiōis circumflexox. unde fit deriuatiuus ἴσημι, ut ἰσάω. ἴση
 μι. καὶ δωρικῶς ἴσαμι. ἢ in ᾠ conu. ῥο. θεῶ. ἐν δόμοις πόροις. καλῶς μάλα
 τοῦτο ἴσαμι. hoc ē noui. Secūda psona ἴσης. Tertia ἴσησι. Ἐδύικα
 ἴσατον. ἴσατον. Ἐωλη ἴσαμεν. καὶ συγκοπῆ ἴσημεν. καὶ δωρικῶς καὶ
 αἰωλικῶς ἴδμεν. τροπῆ τοῦ σεις δ. ὡς δσμῆ δδμή. λ. φ. ἀτρεῖδην. ἴδμεν
 παρῶσαν παρβέβηκας ἀπάντων & λ. ὕ. ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν. ἴδ
 μεν δὲ τοκῆας hoc est nouimus. Scda persona ἴσατι. καὶ ἴσε. λ. β.
 ὕμεις παρθεαὶ ἴσε. πάρεσέτε. ἴσετε πάντα. Tertia psona ἴσασι. accē
 tu acuto in antepenultima sicut datiuus pluralis participiū ἴσας
 ἴσαντος. ἰσας τῆ δέυτονον esse debuerat cum sit participium pntis
 tris a uerbo in μι scda cōiugatiōis, sicut ἰσας. βιβας. κίχρας. Sed
 secutū est participia disyllaba primi aonisti actiui, ut χίσας. πρί
 σας. κηίσας cum similes hēant litteraturam. hac igit̄ ratione ἴσας
 ἴσαντος in usu hētur, cuius datiuus pluralis est ἴσασι, quam scri
 pturā, & accentū tertia psona pluralis pntis tris oino secuta est
 λ. ὕ. ἡμετέρενη γενεήν πολλὰ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν. $\frac{\epsilon\iota\tau\epsilon}{\eta\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon}$ ἴσην. ἴσης. ἴση. ἢ
 cut ἴσην. ἴσης. ἴση. Ἐδύικα ἴσατον. ἰσάτην. Ἐωλη. ἴσαμεν. ἴσατε. ἴσα
 σα. καὶ συγκοπῆ ἴσα. Δ. ᾠ. ἐπεὶ πολλοὶ ἴσα ἀνέρες ἡμετέροιδ' ὦ
 ἄντι τοῦ ἐγών. καὶ ἑμῶν. οὕτως. ζευσάθιος.

Ἐπισημασθέντων ἑνεσῶς καὶ ἑπισημασθέντων.

Ἰσαθι. a genitio participii. siue a prima persona plurali, sicut ἰσαθιοι. & patitur syncopā in oibus numeris & personis, ut ἰσαθι ἰσαθισάτω. ἰσω. Ἐπισημασθέντων ἰσαθον. ἰσον. ἰσαθων ἰσων. Ἐπισημασθέντων ἰσατε. ἰσε. ἰσατωσα. ἰσωσα καὶ ἰσων. In quibus syncopā patientibus aduertendum est quod principalis syllaba aspiranda fuerat, quia ante s per cōem regulam aspirat, nisi r sequatur, ut ἰσωρ δὲ ποιημάτων. ἰσορία. ἰσορῶ. ἰσῶς nomen propriū, ἰσῶς. ἰσιον. ἰσημι. at ἰσρος. fluuii nomē tenui spiritu scribitur, quia post s sequitur r. Annotant etiā quae syncopā patiuntur, qualia sunt iam dicta. ut ἰσω. ἰσον. ἰσω. ἰσε ἰσωσα. καὶ ἰσων. Hoc etiā aduertendum est quod secunda persona huius imperatiui. hoc est ἰσθι & scriptura, & accētū eadē est cū secunda imperatiui substantiui uerbi εἰμι. nec discerni possunt nisi ex orōnis sententia. Caetera uero oia ex ipsi primis uocalibus discretionē habent, illa enim ab e principiū. ut ἰσθι. ἰσω. ἰσον. ἰσων. ἰσε. ἰσωσα. Haec uero ab i. ut ἰσθι. ἰσω. ἰσον. ἰσων. ἰσε. ἰσωσα. καὶ ἰσων.

Ἐπισημασθέντων ἑνεσῶς καὶ ἑπισημασθέντων.

Ἰσαναι. ἀχρηστον. a prima persona plurali ἰσαμεν. extrema in uariis cōuersis καὶ ἀπικῶς, καὶ δωρικῶς ἰσάμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν. καὶ συγκοπιῶν ἰσμεν. καὶ τροπιῶν τοῦ σεις δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἰδμεν. θεο. ἐν φαρμακευτρίας. οὐκ ἔφατ' ἀτρεκέες ἰδμεν, hoc est, non dixit uere scire. καὶ Δ. β. Ἐπισημασθέντων δεδάνκας. εἰκοθε δὲ σ' ἰδμεν ἀέθλους. & in eodem ἀλλ' ἐθέλω ἰδμεν. καὶ πειρηθῆμεναι ἀντην.

Ἐπισημασθέντων ἑνεσῶς.

Ἰσμαι. ἰσασαι. ἰσαται. ἀπὸ τοῦ ἰσημι. penultima in propria; breuem mutata & interiecto τ. ἰσμαι. ἰσασαι. ἰσαται. nec aspiratur principalis syllaba quamquam post τ sequatur s, quod ionum more factum est, qui aspirationem fugientes pro ea tenui spiritu utuntur. ut ἀπιγμα pro ἀφιγμα. & ἀπικόμην. pro ἀφικόμην. & sic in aliis huiusmodi, quorum ἰσμαι non aspiratum in usu remansit, quod eius approbant composita. ut ἐπισαμα. ἐ-

κρίσασαι. ἐκρίσασαι. in quibus τὸ νὸ uertit̄ in φ. sicut in ἐφίσημι. Ἐκ
 ἀφίσημι. ἔκτὸ τοῦ ἴσημι. Methodius tñ alio modo. hoc uerbū dedu
 cere uidet̄. Esse enim ἴσημι ἔκτὸ τοῦ ἰσάω ὦ. ὁ μὲν ἰσῆσω. ὁ πᾶρ. ἴση
 κα. ὁ παθητικὸς ἴσαμαι. ἴσασαι. ἴσαται. unde uerbale nomē ἰσατὸς
 καὶ συγκοπῆ ἰσὸς qđ nō aspirat̄ διὰ τὸ πάθος, a quo nomine fit uer
 bum ἰσάω ἰσῶ. unde ἴσημι. τὸ παθητικὸν ἴσαμαι. Philo uero sic. Est
 εἰδω grauitonum. ὁ μὲν εἶσω. ὁ πᾶρ. εἶκα. ὁ παθητικὸς εἶσαι. εἶσαι
 εἶσαι. unde ἰσὸς uerbale nomen, sicut a δέδοται δοτὸς. abiecto ἔ de
 diphthongo, ut ἰμάτιον ἔκτὸ τοῦ εἶμαι. Ab hoc igitur nomine ἰσὸς
 quod neq; sic deductum aspiratur. fit uerbum ἰσάω ὦ. a quo ἴση
 μι. passiuum ἴσαμαι. unde ἐκρίσασαι. ὁ μὲν ἐκρίσασαι. ἔκρίσασαι καὶ
 ἐκρίσασαι καὶ ἐκρίσασαι. sicut ἰσάμην. ἴσαο. ἴσω. ὦσ. παρὰ σοφοκλει. ἀλλ' ὅτι
 ἐκρίσασαι ὁ μὲν ἀτιμίας ἀγεις. ὁ μὲν ἐκρίσασαι. ἔκρίσασαι. ἔκρίσασαι.
 ἰσοκράτης ad demonicum. τυχεὶν δὲ μάλλον τὸν τρέπον αὐτῶν ἐκρί
 σασαι.

¶ πρὸ τοῦ φημί.

¶ φημί τὸ λέγω. ἔκτὸ τοῦ φάω φῶ deriuatur: nec reduplicationē susci
 pit sicut τίθημι. qm̄ φημί encliticū ἔ. τίθημι at non. enclitica. n. aut
 monosyllaba sūt, aut disyllaba. nūq̄ aut̄ polysyllaba hz etiā acu
 tū accentū sup̄ extremā qđ est contra naturā uerborū in μί. nā uer
 ba i μί si disyllaba sūt accētū hñt̄ i penultima, ut γνῶμι. τλήμι. Si
 polysyllaba. in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipiūt̄.
 hoc est εἶμι τὸ ὑπάχω. Ἐκ φημί τὸ λέγω. ut supra dictum est. Secū
 da psona φῆς accentu acuto. ac ἰ subscripto. contra regulā uerbo
 rum in μί. qđ nihil ἀνεκφώνητον, hoc est non prelatum inuenitur i
 uerbis in μί. quē admodum in ὦ desinetibus. sed hoc uerbū κα
 τὰ παρὰ δόσιν τῶν παλαιῶν habet in sc̄da persona singulari pñtis
 tris. ut inquit Eustathius. ὁ δὲ υσείας ἡ. οὐ δὲ φῆς ἐπὶ τὸν τὸν ἀλομέ
 νος ἐνθάδ' ἰκέσται. Ἐ. λ. δ. π. ὦς δὲ φῆς πολεμοιο μεθίεμεν ὁπότε ἀχαι
 οίο. Ἐ. λ. ρ. ὁπότε με φῆς ἀχαιτα πελώριον οὐχ ὑπομέναι. Sunt qui dicāt
 φῆς a uerbis in μί tonum suscipere, litteraturam uero a uerbis i

VER.

ὦ. nam uerba in ὦ in sc̄da. & tertia p̄sona diphthongū habēt δια
 τοῦ ὦ. Tertia persona φησί. Dicimus etiā ἡμι. ἡς. ἡσί. κατὰ ἀφαίρε
 σιν τοῦ φ nec aspirat̄ principalis syllaba propter φ ablatū, qm̄ ἡ an
 τε μ + ιοῦται, quibusdam paucis exceptis. Ἰδὺικά φατόν. φατόν.
 Ἰω λη. φάμεν. φάτε. φασίν. καὶ δωρικῶς φαγτί. φᾶσι tñ grauitonum
 esse debuerat ad similitudinē dti pluralis eius participi, ut supra
 in aliis dictū est, q̄ accentum graue super extremā habet, ut φᾶς
 φᾶτος, φᾶσι. qm̄ ois datiuus pluralis disyllabus in ῖ definēs nō
 per protensionē sicut & λόγοισι pro λόγοις in nominibus quidem
 acuit extremā, ut βοισί τρωσί. excipitur πᾶς παντὸς πᾶσι. In par
 ticipiis uero accentum grauem habet sup̄ extremā, ut βᾶσι. σᾶσι.
 sic igitur φᾶσι. At φασί uerbum acuitur, qm̄ encliticum est. ^ῶ φη
 ῖ φην. ῖ φης. ῖ φη. ἀποβολῆ τοῦ ῖ. φῆν. φῆς. φῆ. λ. ῖ. φῆς τοῦ ἄτερ λαῶν
 πόλιν ἐξέμεν καὶ αἰολικῶς φῆσθα. λ. φ. φῆσθα σὺ μέν ποταμοῦ γένος ἔμ
 μенаι εὐρὺ ῥέοντος. ἀγτί τοῦ ῖ φης, quæ cum sit secunda persona p̄ti i
 perfecti accentū habet circūflexum, nec subscribitur ῖ, ut in sc̄da
 p̄tis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ ῆν. ῆς. ῆ. Ἰδὺικά. ῖ φατόν. ῖ φάτην. Ἰω λη.
 ῖ φάμεν. ῖ φάτε. ῖ φασαν. καὶ ἀποβολῆ τοῦ ῖ φάσαμ. λ. β. ὡς φάσαμ ἡ
 π ληθύς. καὶ ῖ φαν ῖθει βοιωτικῶς ῖ φασαμ κατὰ συγκοπήν siue
 ἄπο τοῦ ῖ φην. τρωτῶν τοῦ ῆ εἰς ἄ ῖ φαν. λ. γ. ὡς ῖ φαν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ
 ῖ φάν. Δ. ῆ. ὡς φάν, τῶ δ' ἄπασαν ἐείσατο κοιμηθῆναι. accentu acuto,
 qm̄ si post ἀφαίρεσιν alicuius partis oratiōis declinabilis relinqua
 tur syllaba breuis accentum suscipiens acuitur ut ῖ βαν. βάν. λ. δ.
 βαν δ' ἰέναι κατ' ὀμιλον. Si uero longa circūflectit̄. ut ῖ βη. βῆ. ῖ φη.
 φῆ. καὶ ῆ. λ. δ. ῆ. καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα πρσοσῆδα. ^ῶ β. ῖ φην.
 ῖ φης. ῖ φη. a futuro φήσω. sicut ῖ σην. ῖ σης. ῖ σην. a futuro σήσω. Ἰδὺικά
 ῖ φητον. ῖ φήτην. Ἰω λη. ῖ φημεν ῖ φητε. ῖ φησαμ. penultima producta
 καὶ βοιωτικῶς ῖ φαν. V b̄i aduertendum est singularem numerum
 secūdi Aoristi uerborū in μι non suscipiētium reduplicationem
 eundē esse cum singulari numero p̄ti imperfecti eiusdē modi di

uerfa tñ rōne, sicut in eorū formatione dīctū est, ut γνῶμι. δ. ἔγνω. ἔγνωσ. ἔγνω. β. ἔγνω. ἔγνωσ. ἔγνω. τλῆμι. δ. ἔτλην. ἔτλησ. ἔτλη. β. ἔτλην. ἔτλησ. ἔτλη. In aliis uero nūcris sola penultima differūt. qm̄ ptī imperfectū corrīpit penultimā. Secundus uero Aoristus eandem appetit productā. At in uerbis reduplicatio- nem suscipientibus differt secundus aoristus a ptō imperfecto re- duplicatione tm̄ in singulari numero, ut ἐτίθην ἔθην. quæ si subtra- hatur, coincidūt oīno, sicut in uerbis non habētib⁹ reduplicatio- nem, Nā si ab eo qd̄ ἐτίθην subtrahatur τῖ syllaba, quæ ē redupli- catio ἔθην remanet, & talis est scd̄s Aoristus. At in aliis numeris, & reduplicatioe differūt, & penultima. Ἦ ὀριστικὰ παθητικά. ἐνεσῶς Ἰ φραμαί. φασαί. φαταί. ab actiūο φημί. sicut ἀπὸ τοῦ ἴσημι ἴσαν- μαι. sed in usu non sunt ἐφάμην. ἐφασο. ἐφατο &c. quæ inflexionē uerborū in μῑ scd̄x cōiugatiōis omnīno sequunt. ἀπαρέμφατα. φᾶσθαι. penultima circūflexa, q̄a natura producta est, et ultima breuis. pro sentētia heraclidis apud eustathiu. Δ. τ̄ qui ait quē- admodum ab eo qd̄ est τίθῃο τίθῶ fit τίθῃμι, & ab eo qd̄ est ἰσῶ ἰσῶ ἴσημι. sic ab eo quod est φᾶω φᾶσ scd̄x cōiugatiōis φημί. passi- uum φαμαὶ̄ inuistatū uidelicet, cuius infinitiuum est φᾶσθαι. Ali- is tñ placet, ab eo qd̄ est ἐφάμην medio Aoristo scd̄o factū esse & p̄pterea acui penultima tanq̄ ᾠ natura breuis sit in penultima, si- cut τυπέσθαι. sed sententia heraclidis magis probatur.

Ἦ πρὸς τοῦ ἀλάλημαι. καὶ ἀκάχημαι.

Aλλ' αὐτῶς ἀλάλημαι ἀνευρωπυλῆς ἀΐδος δ' ὠ. ἰλιάδος ψ. Dīuerfas in- ter grammaticos inueniō opiniones super his uerbis utrum sint presentis tēporis, an ptī perfecti. quia zenobius uult ea esse pre- sentis tēporis. Dicit. n. esse ἀλάω ἄα ab eo, ἄλημι. ἄλημαι, & p̄mutatio- nē cōiugatiōis ἀολικῶς fieri primæ cōiugatiōis, & p̄ reduplicatio- nem ἀλάλημι, passiuum ἀλάλημαι. unde ἀλάλησθαι. eodem modo & participiū cū accentu acuto in antepenultima ἀλάλήμενος quæ

VER.

non fierent si ἀλάλημαι esset pti perfecti, Herodiantis autem con-
tra in libro de passivis dictionibus uult esse pti perfecti. ab eo eni
quod est ἄλημι. pti passiuum esse ἤλαμαι. καὶ ἀπικῶς ἀλήλαμαι.
& inde ἀηλάμενοι πρὸς κύκλον. & per transpositionem ἀλάλημαι.
Sed sciendum est qd ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος non sunt preterita
quia debuissent acui in penultima sicut πεποιημένος. τεθειμένος.
Sed ἀλώαλημι. καὶ ἀλάλημι. ἀκαχῶ ἀκαχήμεμι presentis tēporis sūt.
Passiua ἀλάλημαι. ἀκάχημαι αἰολικῶς. nam acoles penultimam nō
corripūnt. Et inde participia ἀλαλήμενος ἀκαχήμενος presentis tē-
poris, sicut ἀδίζημι. δίζημαι. δίζήμενος. ἰλιάδος. ῥ. οὐτάρ ἐγὼ πλεθύνει-
ζήμενος, οὐδὲ χατίζων. ex magno etymologico.

Γ πρὸς τοῦ ἀαλύκημαι.

Γ Ἀαλύκημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλάλημαι. Nam alii
pti perfectum esse uolunt alii uero p̄sens. Est igitur ἀλώω πλε-
νῶ, hoc est erro. unde ἀλύω sicut ἀῶ ἀύω. a quo ἀλύσω. sicut ἀρύσ-
σω. & quemadmodum ab ἀρύσω fit ὀρυκτός, sic ab ἀλύσω fit ἀλυ-
τός. & sicut ab eo quod est ἀτακτός uerbale nomen fit ἀτακτῶ.
Sic ab eo quod est ἀλυκτός fit ἀλυκτῶ, cuius preteritum perfectū
est ἠλύκηκα. passiuum ἠλύκημαι. καὶ ἀπικῶς ἀηλύκημαι. καὶ τρο-
πῆ τοῦ ἠεὶς ἀαλύκημαι. Alii uero qui presentis temporis hoc
esse uolunt sic. Est uerbum ἀλυκτῶ a quo ἀλύκημι. passiuus ἀλύ-
κημαι αἰολικῶς. Acoles enim in huiusmodi uerbis pducunt pas-
siuorum penultimam, ut ποιήμι. νόημι. ποιήμαι. νόημαι. καὶ κατὰ ἀνα-
δίπλασιασμον ἀαλύκημαι. Homerus enī multis huiusmodi uer-
bis acole utitur, & maxime ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος. καὶ συγ-
κοπῆς ἀκαχήμενος. Sic Methodius.

Γ πρὸς τοῦ κἀθη. ἐπίση. δύτη. καὶ μέμη.

Γ κἀθη. ἐπίση. & δύτη. Secundæ personæ sunt p̄tis tēporis passiua
uocis a uerbis in μι παράλογα, hoc est p̄ter rationē, pro his q̄ sūt

κάθησαι. ἐπίσασαι. δύνασαι. quæ s̄m cōmunem regulā uerborū in
 μ̄ι formatæ sunt a tertia p̄sona singulari. τ̄ in σ̄ mutato. ut κάθη-
 μαι. κάθηται. κάθησαι. ἐπίσαι. ἐπίσαι. ἐπίσαι. δύναι. δύναι.
 δύναι. sicut τίθειμαι. τίθειται. τίθεισαι. a quibus subtracto σ̄ fiūt se-
 cundæ personæ ἐθειωνικῶ. ut κάθησαι. ἐπίσαι. δύναι. sicut δίζημαι.
 δίζησαι. δίζησαι. Δ. λ. νόσον δίζησαι μελινδ' ἐφ' αἰδι μ' ὀδ' ὄσω εὔ. Deinde
 penultima in ε̄ conuersa fit κάθει. ἐπίσαι. δύναι. καὶ κρᾶσται τοῦ ε̄
 καὶ ᾱ εἰς η̄ ac subscripto τ̄, κάθει ἐπίσαι. & δύναι dicimus, ad similitu-
 dinem scdæ personæ passiuæ uocis uerborum grauitonorum. ut
 τύπτομαι τύπτη. Eodem modo fit & μέμνη scdæ persona preteriti-
 passiu. est enim μνάομαι μνώμαι secundæ coniugationis circumfle-
 xorum. ὁ πάρ. μέμνημαι. tertia persona μέμνηται. a qua τ̄ in σ̄ fit se-
 cunda μέμνησαι. κοινῶς. σ̄ uero subtracto fit μέμνηται ἰωνικῶς. dein-
 de ἵ in ε̄ conuerso. καὶ κρᾶσται τοῦ ε̄ καὶ ᾱ εἰς η̄ ac subscripto τ̄. fit μέ-
 μνη. Δ. ῶ. ἡ οὐ μέμνη δ' τε κείσε καθήλυθον ὑμέτερον δ' ῶ.

Ἐπὶ τοῦ ἴσα. καὶ ἴση.

Ἰσα, καὶ ἴση. λ. τ. μείζονα δὴ κρητῆρα μενοίττου ἢ καθίσα: hoc est statue
 καὶ λ. φ. ἴση δὲ μέγα κύμα. πολλὴν δ' ὄρυγμα δὸν ὄρινε. Alii dicunt
 ἀποκοπὴν fieri imperatiuorum desinentium in θ̄, & augmentu;
 sequi, ut ἴσασι. καὶ ἀποκοπὴν ἴσα. καὶ ἐκρᾶσται ἴση. Si breuis sit ἀπο-
 κοπὴν esse dicunt. Si uero longa, per ἐκρᾶσται ab eo quod est ἴσα
 ῶ. ἴσαι ἴσα. sicut ab eo quod est βοάω ῶ. βοάει βοάει φίλων καὶ τρύ-
 φων. Nos autem dicimus non solum in uerbis desinentibus in
 ῶ. sed etiam in his quæ desinunt in μ̄, tertias preteritorum im-
 perfectorum fieri secundas imperatiuorum, ut νόει. φίλει. βόα. sic
 & atticí si non utantur terminatione in θ̄, utuntur tertiis perso-
 nis preteritorum imperfectorum in imperatiuis, ut ἐτίθην. ἐτίθης
 ἐτίθην. τίθην. ἐτίμω λην. ἐτίμω λης. ἐτίμω λην. τίμω λην. sic ἴσην. ἴσης.
 ἴση γὰρ προσακτικὸν ἴση. Etiam hæc dorica sunt. Dores enim dicunt
 ὄρα. ὄρη. & τίμω λα τίμω λην. Hæc herodia nus.

Ἐπιπέδι τοῦ τέθνημι. καὶ τέτλημι.

Τεθναίης ὡς παροῖ τ' ἢ κάλυπτε βελλεροφόντην. λ. ζ. ἀπὸ τοῦ ἀποθνήσκω.
 Est enim τεθναίης πῆτις τῆς ab eo quod est τεθνημι scd̄x cōiuga
 τῆς τῶν εἰς μὴ cuius primitiuū est τεθνώω τεθνώω per reduplicatio
 nem ppriā quæ per ē fit ἰωνικῶς. ab eo quod ἐθνώω. eius p̄icipiū
 τεθνας τεθνάτος unde τεθναίνω. sicut ἰσάσις ἀπὸ ἰσάειν. ἢ αὐτὴ sit pre
 sentis τῆς τεθναθι ostēdit, quia h̄er̄ ᾱ correptum. λ. χ. τεθναθι. κ̄ηρη
 ὁ γὰρ τόπος δ' ἐξομαι ὁ πωπότε κέν δ' ἢ ζεύς ἐβέλη τελέσαι. Si enim esset
 scd̄i aoristi ᾱ debuisset productum esse quia imperatiuus in θ̄i desin
 ens scd̄i aoristi natura productā h̄et penultimam. nec me fugit
 esse qui tradiderint τίθνημι. ἢ τέθνημι esse thema huius quod est
 τεθναίης. Sed hoc potius sequor qui τέθνημι ponunt, etia; si τεθναί
 ης κατ' αἰεσιν τῆς τε συλλαβῆς inueniatur penultima producta,
 quia ut illi uolunt erit p̄ti perfecti τῆς, ἀποβολῆ τοῦ κ. καὶ τροπῆ τοῦ
 ἢ εἰς ᾱ. καὶ κρῆσει τοῦ ᾱ καὶ εἰς ᾱ productū τεθνηκέναι. τεθναέναι. τεθναί
 ης. quod & si non nego ita fieri posse non tñ facit ad rem. que
 rimus enim thema huius uerbi ἢ alia tempora, & si τεθναίης eo
 μό iueniat in infinitiuo p̄ti τῆς penultima producta hoc ἢ ipse
 diet quo minis etiā in πῆτι sit τεθναίης penultima correpta a pri
 ma persona plurali ἢm cōem regulam μὲν in ναὶ conuersa τεθναί
 ης τεθναίης. siue a genitiuo participii. τεθνας τεθνάτος τεθναίης καὶ
 δωρικῶς τεθνάμεναι λ. ω. εἰδέ μοι αἴσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν
 χαλκοχιθίων. βούλομαι. Et τέθνημι. hoc modo fiat ab eo quod est
 ἐθνώω θ̄νωω per reduplicationem quæ per ē fit, sicut ἐθήμι. tamen hæc
 differentia est inter has reduplicaciones, quia altera est ppriā. alte
 ra ipropriā sicut ex his quæ de reduplicacione antea sunt dicta fa
 cile est cuius cognoscei. Idē arbitror tenendum esse de eo quod
 est τέτλημι. a quo τέτλαθι τέκνοε ἰόν. λ. ε. & τέτλαιν. λ. ι. οὐδ' ἂν
 ἔμοιγε τέτλαιν ἠέ νεος περὶ ἐὼν. εἰς ὡπαὶ δέσσαι. & τέτλάναι. & τέτλαί
 ης. ἢ τέτλαμένω νεκῶς. Δ. γ. νῦν δὲ χρῆτε τλάμεν ἔμωης. Quod

absq; reduplicatiōe etiā iflectere licet, ut τλήμι, τλήης, τλήσι. **ῥ**ε.
 τλήσω. **β**έτανν, έτληης, έτλην. **φ**ωλη, έτλημεν, έτλητε. γο **π**ροσα-
 κητικόν τλήθι, ή μεροχη ή δ' τλάς, τοῦ τλάητος. γο **ε**υκμηθόν, τλάϊνν, τλάϊ-
 ης, τλάϊνν, ληδ, τλάϊνης κέν μενελάω **ε**πιπροέμεν ταχύνιον.

φπδδι τοῦ ές αίνν και άφαισαίνν.

Libuit querere quæ sit positio huius uerbi ές αίνν. Sed a nemine tra-
 ditum hoc adhuc potui inuenire, licet Eustathius dixerit sup il-
 lud homerii. **Δ**. φ. οὔ μέν κ' άλληγ' ὄδ'ι γυνή τετληότι θυμῷ αἰδ'ος άφε-
 σαίν. ὅς δι πολλὰ κακὰ μογήσας έλθοι. γο δέ άφαισαίνν και ὁ τέρον έχημμά-
 τισαι, και έςι μέν κοινόν, και σύνηθες αἰτ' αὐτοῦ γο άφαισαίνν. γο μέντοι άφε-
 σαίνν φίλτερον ὁ μήρω οἶα ποιητικὸς τέρον. hoc est. άφαισαίνν autem, no-
 ue formatum est, & nempe cōmune, ac cōsuetū est pro ipso po-
 ni άφαισαίνν. άφαισαίνν tamen ab homero magis amatū, tanq̄ ma-
 gis poeticū uerū ex his nō intelligo qd esse uelit thema hui' uer-
 bi. έςημι, an aliud non. n. uideo έςημι thema ipsius esse posse. Nā
 siue uellemus dicere ές αίνν esse pñtis tpris optatiui modi hui' qd
 έςημι non ές αίνν faceret, sed ές αίνν άποδ τοῦ ές ας ές αίντος p redupli-
 cationem quæ fit per τ, qualis reduplicatio ē in pñti indicatiui.
 siue esse a secūdo aoristo indicatiui eiusdē uerbi έςημι, uidelicet
 έςηνν, incrementū caderet. & ές αίνν faceret άποδ τοῦ ές ας ές αίντος, non
 ές αίνν. Sed hoc & alia consideranti nullū uisum est rationabilius
 thema q̄ έςημι. licet hoc forsitan in presentī non sit in usu. s; mul-
 ta alia etiā inueniuntur, nec solū in uerbis, sed etiā in aliis parti-
 bus οφονίς, quorū positiones, aut principia, uel simplicia nō sunt
 in usu nec reduplicatio quæ facta sit per τ noua haberi pōt cum
 in tam multis uerbis eā inueniamus. ut τμῶ τέτμω. φνῶ πέφνω.
 έω έέω ὦ. unde έημι, έμαι, ήμαι. τλήμι τέτλημι. θνήμι τέθνημι. & aliis
 cum p̄sertim prima syllaba aspiret, ut eius cōpositū declarat qd
 est άφαισαίνν. quod nō fieret si ές αίνν effret scđi aoristi, & maxime
 ga τ incrementū caderet. Nec solū ές αίνν placet eē ab eo quod est

V E R.

ἔστημι. sed etiā ἔσταμεν primā personā pluralē pñtis tps modi indi-
 catiui. Δ. λ. ἔσταμεν ἀχρῦμενοι θαλεροὶ κατὰ δάκρυ χέοντες. & ἔστατε.
 λ. δ. τί πτε καταπῶσοντες ἀφέστατε. μίμνετε δ' ἄλλους. & ἔσασι. λ.
 μ. σκόλοωες παρ' ἐν αὐτῇ δέξεις ἔσασι. & λ. τ. νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
 ἔσασι. αὐτί τοῦ ἴσταμαι. & ἔστασιν tertiam pluralē pti imperfecti. λ.
 δ. τρώων θ' ἴστω δάμων. καὶ ἀχαιῶν. οἱ δὲ μένοντες ἔστασιν. unde ἀφέ-
 στασιν. Etiam in modo imperatiuo. ἔσταθι. & ἔστατε. λ. ὕ. μήκέτοι νῦν
 τρώων ἐκάς ἔστατε δ' ἴοι ἀχαιοί. In infinitiuo quoq; ἔσάναι καὶ ἐφείσ-
 θαι καὶ ἐφείσμεναι. καὶ ἐφείσμεν ἰωνικῶς. Δ. α. ἔειπον δ' ἠδὰ θυρήσιν ἐφε-
 σάμεν. ἐγγῆθι δὲ σῆς. ubi liquido apparet imperatiui. & Infinitiuui p-
 sentis, & pti imperfecti tps esse, cum presertim penultima in his
 correpta sit s̄m regularum p̄ceptionē, & s̄m analogiā; fiant nec
 ad eorū formationem multis mutationibus sit opus, sicut si hoc
 s̄m nōnullos alios uellemus accipere pti perfecti esse tēporis per
 metaplasmos & syncopas. & huiusmodi figuras alias super ali-
 as. Qui q̄tūlibet hoc ostendere conētur, non poterūt quin ἔσάνην
 presentis sit tps cū non possit aliqua ratione a p̄to perfectō de-
 duci, cuius thema ἔστημι esse. fateri opus est. a quo omnia supra-
 dicta regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exē-
 plum περὶ τοῦ ἔστημι θέματος quod huic nostræ astipulatur opinio-
 ni, & id quidem apud Theodoritum grammaticum ἐν τῷ περὶ
 πνευμάτων, qui inter alias dictiōes aspiratas ab ε̄ incipientes hāc
 quoq; inferuit sic inquitens. ἔστημι δασύνεσθαι. καὶ κινήματα αὐτοῦ.
 hoc est. ἔστημι aspiratur & declinata eius. id est, & quæ per mo-
 tum, siue declinationem ab eo deducuntur. ut sunt exempla,
 quæ supra posuimus.

¶ Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur, tamen mihi libu-
 it huic loco inferere, cum apud homerum usum horum uerbo-
 rum tam frequentem reperiamus.

¶ Τέλος τῶν εἰς μὴ ἑημάτων.

- Ἐπιρρημάτων τῶν μέχρι παρατακτικῶν κλινομένων.
- V**erba in βῶ desinentia grauitona, & quæ habet̄ in penultima siue solū, siue cū aliqua imutabili futuro carēt, & usq; ad ptm̄ imperfectum solū uariant. ut ῥέμβω. ἔρεμβον. φέρεβω. ἔφερεβον.
- Ἐ**tia in σῶ desinentia ut γινώσκω. ἐγίνωσκον. ὀλέσκω ὀλεσκον. excipit̄ur αλύσκω, & θνήσκω. ἄλύεω. & θνήεω habet. διδάξω uero. ἄπο τοῦ διδάχω. non autem ἄπο τοῦ διδάσκω. unde διδάχη.
- Ἐ**tiam in ανῶ grauitona. λαμβάνω. λαμβάνω. μεταβάλλω.
- Ἐ**tiam in εινῶ διὰ τῆς εἰ διφθόγου. φαεῖνω. ἐρεῖνω.
- Ἐ**tiam in εῖω a p̄nti. siue a futuro deriuata. θεῖω. βρωσεῖω. excipitur κλείω. Quæ enim hoc a p̄nti deducuntur ptm̄ imperfectū habet. ut τέλω τελεῖω. ἐτέλειον. μέσος ἐτελειόμην. ἐτελείου ἐτελεῖτο. λ. α. δι. ὅς δ' ἐτελεῖτο βουλή. Quæ uero a futuro, hoc etiā tēpore carent. ut βρώσω. βρωσεῖω. excipit̄ ὀφείω ἄπο τοῦ ὀφω, quod ὀφείον facit.
- Ἐ**n αῶω quoq; desinentia. & ἰνέω. & ἰνῶω. ut κιάθω ἐκιάθον τελεῶ. ἐτέλεθον. μινυθω ἐμίνυθον. etiam cum implicatiōe consonantis, ut ἀχέω. ἐρέχθω. Verba etiam quintæ cōiugationis habentia primā syllabam ex reduplicatiōe in liquidā desinentem, ut μαρμαίρω, κερκαίρω. ἀμφαίνω. Similiter in ῶ desinentia, & quæ ante ῶ per implicatiōem duas habent consonantes. quarum altera sit liquidā, ut μέμβλω. ὀφλω. ἔγρω. δάκνω.
- Ἐ**tia in ῶ purum, ἢ diphthongo antecedente. ut ὄψω. ἀγῶ.
- Ἐ**tiam in ῶ super duas syllabas habentia deriuata in μι. ut πηγύνω πηγύνμι. ὀλλύω. ὀλλυμι. atq; quoq; grauitona a circumflexis facta ut ἀλέξω. ἔψω.
- Ἐ**tiam xolica διὰ τῶν δῶσ. ut ὄσω ἄπο τοῦ ὄπτω. πέσω ἄπο τοῦ πέπτω. κορύσω. ἄπο τοῦ κορύπτω. λεύσω tamē ἄπο τοῦ βλέπω. siue βλέπτω. ὅθεν ἀποβλεπτῶ. λεύσω habet futurum διένόςσ. quod reducitur ad p̄nt̄s ἔμ aliquos. Vnde illud homeri ἰλιάδος α. λεύσετε ἄπο τὸ γε. πᾶσι τρεῖς ὄμι. γέρας ἔρχεσθαι ἄλληλων ἅτι τοῦ δρέατι. hoc est uir

detis iccirco simpliciter scibi uolunt.

Γ Εἰά quae a futuro deducuntur grauitona. ut ὄρω. ἄξω.

Γ Εἰα in δὲ habentia ante δ, aut λ, aut ν, ut ἄλω. μέλω. ἀπέλω.
κυλίω. Γ πρὶ τῶν ἀνομάτων ῥημάτων ἀρχὴ τοῦ α.

Α' γω. μὲν ἄξω. παρ. ἦχα. καὶ ἀπικῶς ἀγνοχα. β ἦγον. καὶ ἀπικῶς
ἦγαγον.

Γ Α' γαμαι. cuius actiui ἄγνμι ἄχρησον. ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. μὲν ἄγάσομαι.
ἀπὸ τοῦ ἀγάγω. β ἀγάστην. μέσος β ἀγάσάμην.

Γ Α' γνυμι. μὲν ἄξω. ἀπὸ τοῦ ἄγω. παρ. ἦχα. καὶ μέσος ἦγα. ἄχρησα. ὄθεν
ἔγα ἀπικῶς. β ἦξα. καὶ ἔξα. ὄθεν κατέξα.

Γ Α' ῖρω. μὲν ἀίρω. β εἶλον. ἀπὸ τοῦ ἔλω ἄχρησον.

Γ Α' ῖρούμαι. μὲν ἀίρομαι. παρ. ἦρημαι. β ἠρέθην. μέσος β εἶλό
μην. ἀπὸ τοῦ ἔλομαι ἄχρησον.

Γ Α' ἰάθάνομαι. μὲν ἀιθίσομαι. παρ. ἦθην. μέσος β ἠθόμην. ἀπὸ
τοῦ αἰθίεομαι. αἰθιόομαι ἄχρησον.

Γ Α' λέξω. μέλλων ἀλεξίω. ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω ὠ. ἄχρησον.

Γ Α' λίσκομαι. μὲν ἀλώσομαι. ἀπὸ τ' ἀλώω. β ἦλων. ἦλω. ἦλω. καὶ
ἔλων ἀπικῶς. ἀπὸ τοῦ ἄλωμι ἄχρησον. ἢ μετοχή. ὁ ἀλούς τ' ἀλόντος.

Γ Α' μαρβάνω. μὲν ἠμαρβανον. μὲν ἄμαρτήσω. ἀπὸ τοῦ ἄμαρτέω ὠ. παρ.
ἠμαρτήκα. β ἠμαρτον.

Γ Α' μφιέννυμι. μὲν ἀμφιέσω. παρ. παθητικὸς ἠμφιέσμαι.

Γ Α' νοίγω. μὲν ἀνοίξω. β ἀνέφρα ἀπικῶς.

Γ Α' ναγινώσκω. μὲν ἀνεγίνωσκον. παρ. ἀνεγνώκα. β ἀνέγνω. ἀπὸ τ'
ἀναγνώ. ἀναγνώ. ἀνάγνωμι ἄχρησον.

Γ Α' πεχθάομαι. μὲν ἀπεχθήσομαι. παρ. ἀπήχθημι. μέσος β.
ἀπηχθόμην. ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι. οὔμαι ἄχρησον.

Γ Α' πολέω. λῶ. καὶ ἀπολλύω. καὶ ἀπόλλυμι. μὲν ἀπολώ. ἀπὸ τοῦ ἀπόλ
λω. καὶ ἀπολέσω. παρ. ἀπόλεκα. καὶ ἀπικῶς ἀπολώλεκα. καὶ μέσος.
παρ. ἀπικῶς ἀπόλωλα.

Γ Α' ρέσκω. μελλων ἀρέσω. ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἄχρησον.

Γ Αἰεάνω. κὲν αἰεώ. **μ** αἰεήσω. tanquam; ab antiquo themate αἰεήω
αἰεώ. **α** ἡνεύθησα. (λαιού.)

Γ Α' πόχηρη. **μ** ἀποχρήσει. **α** ἀπέχρησε. ἀπὸ τοῦ ἀποχρέω πα

Γ Α' χθομαι. **μ** ἀχθήσομαι. ἀπὸ τ' ἀχθέομαι ἀχρήσου. **α** ἤχθέσθην.

Γ Αρχὴ τοῦ β.

Β αίνω. **μ** βήσομαι. ἀπὸ τ' βάω ὠ. ἀχρήσου. **α** βέβην. ἀπὸ τ' βήμι.

Γ Βάλλω. **μ** βαλῶ. παρ. βέβαλκα ἀχρήσου. ὡσαυτὲρ ἀπὸ τ' φάλλω

μ φάλλω. ἔφαλκα. ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, κὲν τροπῆ. **α** εἰς ἡ. βέβληκα.
κα. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ βλήσω. βέβληκα. **α** βέβαλον.

Γ Βλασάνω. **μ** βλασήσω. ἀπὸ τοῦ βλασέω ὠ. ἀχρήσου. **α** βέβλασον

Γ Βιόω ὠ. **μ** βιώσω. **α** βέβιον. ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήσου ἢ μετοχῆ ὁ βι
οὺς. τοῦ βιόντος. (5ου.)

Γ Βούλομαι. **μ** βουλήσομαι. παρ. βεβούλημαι. ἀπὸ τ' βουλέομαι ἀχρή

Γ Βρώσκω. **μ** βρώσω ἀπὸ τοῦ βρώω ἀχρήσου.

Γ Αρχὴ τοῦ γ.

Γ αμέω ὠ. **μ** γαμήσω. **α** ἄγνημα ἀπὸ τ' γάμω βαρυτόνου ἀχρήσου.

Γ γηράσκω. **μ** γηράσω. ἀπὸ τοῦ γηράω γηρῶ ἀχρήσου.

Γ γίνομαι. κὲν γίγνομαι. **μ** γενήσομαι. παρ. γεγέννημαι. μέσος **α** ἔγεννη
σάμην. μέσος **α** βέγενομην. ἀπὸ τοῦ γενάομαι γενῶμαι ἀχρήσου. μεν
σος παρ. γέγονα. ἀπὸ τοῦ γείνω ἀχρήσου.

Γ γινώσκω. ὅθεν ἀναγινώσκω. κὲν καταγινώσκω. **μ** γνώσομαι. ἀπὸ τοῦ
γνώω. **α** βέγγων. ἔγγως. ἔγνω. ἢ μετοχῆ ὁ γιούς. τοῦ γιόντος. ἀπὸ τ'
γνώμι ἀχρήσου.

Γ γείνομαι. μέλλων. γενούμαι. μέσος ἀόριστος ἄεγεινάμην.

Γ αρχὴ τοῦ δ.

Δ αῖω. ὁ παρ. παθητικὸς δέδασμαι. ἀπὸ τοῦ δάζω. κὲν δέδαμαι. **α** β
δέδην. ἀπὸ τοῦ δάεω δάω ἀχρήσου.

Γ δάκτω. **μ** δήσω. **α** βέδακον. ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήσου.

Γ δέω γ' διοσμῶ. **μ** δήσω. παρ. παθητικὸς δέδεμαι. **α** εἰς δέθην.

Γ δέομαι. γ' παρακαλῶ. κὲν γ' χερίζω. **μ** δέησομαι. ἀόριστος πρώτος

ἐδ' ἐνδ' ην. ἀπὸ τοῦ δ' ἐέω. ὦ. ἀχρήσου.

Γδειδω. **Γ**δειδω. **δ**είτω. **παρ.** δ' ἐδ' εἰκα. καὶ ἰωνικῶς δ' ἐδ' αὐτὸν μόνον. μέσος. **παρ.** δ' ἐδ' οἰκα δ' αὖτ' εἰ διφθόγγου. δ' ἐδ' οἰδα τῆ εἰ debuerat δ' αὖτ' δ. cum sit **χαρακτηριστικὸν πῆτις τῆς & pti mediū, sed ppter alterationē** τριῦ δ' δ' d' seruatū est κ, qd' est **χαρακτηριστικὸν pti αὐτιῦ.**

Γδιδράσκω fugio. ὅθεν ἀπὸ διδράσκω καὶ διαδιδράσκω. ὁ **διδράσκω**, ἀπὸ τοῦ διδράω. **διδράω** δ' ἐδ' ἐδρα. καὶ ἀπὸ ἐδρα. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἐπὶ πρῶτου πρῶτου σου. τῶν ἐνικῶν. ὡς φησὶ θωμάς ὁ μάλιστα. καὶ ἐπὶ τριῶν του τῶν πληθυντικῶν. ὡς καὶ σοφοκλῆς ἐχρήσατο ἐν ἀίματι. ἀλλ' ὅτε **παρ.** δ' ἢ γὰρ σὸν ὁ μὲν ἀπὸ ἐδρα. **παρ.** αὐτοῦ σιν ἀπὸ τῶν ἀγέλα. καὶ ἀπὸ ἐδρα. **μεν** ἡμῖς γὰρ πληθυντικῶν. ὡς ἀριστοφάνης. δ' εὔρο δ' ἂν οὐκ ἀπὸ ἐδρα. **ἢ** μετοχὴ δ' ἀποδράς. **Δ.** π. νῦν δ' αὖθις παρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς.

Γδιδάσκω. **διδάσκω**. καὶ πλέον θυ. **διδάσκω**. ἀπὸ τοῦ διδάχω. **ἀπὸ δ' ἰδέω.**

Ε'ιδω ἀχρήσον. **Ε**'ίσομαι. καὶ εἰδήσω ἀπὸ τοῦ εἰδέω ὦ. ἀχρήσου. ὁ μέσος. **παρ.** οἱ δ' α. ἐκ τοῦ εἰδω. ὁ **εἰδω** ἢ δ' εἰν. ἢ μετοχὴ δ' εἰδώς δ' αὖτ' εἰ διφθόγγου. **iccirco quidā uolūt hoc participium esse pti mediū a uerbo** εἰδέω ὦ. ὁ **εἰδήσω**. **παρ.** εἰδῆκα. μεσοσ εἰδα. εἰδας. **Εἰδε** ἀχρησα. μέσος. **εἰδεν**. εἰν ἢ ἰ priori diphthongo cōuerso, ac ἰ subscripto ἀπικῶς γὰρ ἀπαρέμφατον εἰδέναι. ἢ μετοχὴ δ' εἰδώς. τοῦ εἰδότης. **Eustathio tñ placet ut ab αὐτιῦ pto, hoc est εἰδῆκα huiusmodi participiū per syncopā deducat, ut εἰδῆκώς εἰδῆκότος, εἰδώς. εἰδότης.** γὰρ ἀπαρέμφατον. εἰδῆκέναι. καὶ συγκοπῆ εἰδέναι.

Γέρχομαι. **έρχομαι**. **βήλυθον**, καὶ ἡλθον. ἀπὸ τοῦ ελεῖθω.

Γεῦρίσκω. **εὔρισω**. **βεῦρον**. **παρ.** παθητικὸς εὔρημαι. **εὔρεθην**. ἀπὸ τοῦ εὔρεω εὔρω. ἀχρήσου.

Γέρχω. **έρχω**, ὅπερ εἰσὺν εἶμι. **παρ.** ἔχνηκα. **βέρχον**, ἀπὸ τ' χέω ὦ. ἀχρήσου. **ἀρχὴ τῶν Ζ.**

ΓΖευγνύω. καὶ ζεύγνυμι. μέλλον ζεύξω. ἀπὸ τοῦ ζεύγω.

ΓΖωννύω. καὶ ζώννυμι. **ζώσω**. **ἀρχὴ τῶν θ.**

- Γ**ράπτω. **Γ**ράφω. ἀόριστος. ἀ' ἐθαψα. ἀόριστος δεύτερος ἐτάφη.
Γθέλω. **Γ**θέλω. **Γ**θέλω. ἀ' ἐθέλησα. ἀπὸ τοῦ θελέω. λῶ ἀχρήσου.
Γνήσκω. **Γ**νήσκω. **Γ**νήσκω. ἀ' ἐβανον. ἀπὸ τοῦ θείνω. παρ. τέθηκα. ἀπὸ
 τῶ θνῶ θνήσκω. ἀχρήσου. καὶ ἀποβολῆ τοῦ κ. καὶ τροπῆ τοῦ η̄ εἰς ἄϊωνι
 κῶς τέθηκα. ὡς βέβηκα βέβηκα. ἢ προσκλιτικὸν τέθηκα. ἢ εὐκλιτικὸν τεθ-
 ηίνην. ἢ ἀπαρέμφατον τεθάναι. ἢ μετοχὴν τεθάνης. τεθάντος, ἀπὸ τοῦ
 τέθημι quod fit ἀπὸ τοῦ τεθνάω τεθνώ ἀχρήσου. τεθνεὶς uero prete-
 riti tris ἀπὸ τοῦ τέθνεα. unde τεθνεώς. abiecit ἦα quo τεθνεώς. εἰν
 ἦ conuerso. quos τεθνεώς cōe est alia uero poetica. **Α**τ' τέθνεα ἀπὸ
 τοῦ τέθνεκα βοιωτικῶς sicut τέθεικα. cuius thema est 'τέθημι priæ
 coniugationis uerboz in μι. Est enim θείνω ἢ κῶ πῶ. ὃ **Γ**θενῶ. ὃ
Γβανῶ. sicut ἀπὸ τοῦ σπείρω. σπείρω. σπείρω. **Α** primo igitur fu-
 turo κατὰ μετὰθεσιν τοῦ η̄ fit θνέω. θνῶ. καὶ ἀναδιπλασιασμῶ τεθνώ.
Unde τέθημι primæ coniugatiōis τῶν εἰς μι θνήσκω. παρ. τέθεικα.
 διὰ τῆς εἰσθηθῶ γου βοιωτικῶς. **Α** secundo uero futuro θανῶ. κατὰ
 μετὰθεσιν fit θνάω θνώ. καὶ τεθνώ **U**nde τέθημι secundæ coniugatiōis.
 ut supra dictum est. **Γ** ἀρχὴ τοῦτ'.
- Γ**κινῶμαι. unde ἀφικινῶμαι. μέλλων. ἴξομαι. μέσος ἀόριστος δεύτερος. ἴκῶ-
 μην. unde ἀφικῶμην. ἀπὸ τοῦ ἴκωμαι ἀχρήσου.
Γἴψαμαι. unde ἀφίψαμαι. ὃ μέλλων ἴψήσομαι. **Γ** β' ἴψην. ἀπὸ τοῦ
 ἴψημι ἀχρήσου.
Γἰλάσκομαι. μέλλων ἰλάσομαι. ἀπὸ τοῦ ἰλάω ἀχρήσου. **Γ** Ἀρχὴ τ' κ'.
ΓΚάω. μέλλων καύσω. ἀόριστος δεύτερος παθητικὸς ἐκάνη.
Γκαθέζομαι. μέσος μέλλων δεύτερος καθεδούμαι.
Γκάθημαι. μέλλων καθήσομαι.
Γκλάζω. **Γ**κλάζω. ἀπὸ τοῦ κλάγω ἀχρήσου. ὃ μέσος παρ. κέκληγα.
Γκαθαίρω. καθαίρω. **Γ** β' καθείλον. ἀπὸ τοῦ καθέλω.
Γκαταδερβάνω. **Γ**καταδερβήσομαι. **Γ** β' κατέδερβον ἀπὸ τοῦ κατ-
 ταδερβέω καταδερβῶ ἀχρήσου. (κραμαί.
Γκεραυνῶ. καὶ κεράννυμι. **Γ** κερᾶσω. παρ. κικέρημαι καὶ συγκοπῆ κέ-

Κορεννύω. και κορέννυμι. $\mu\epsilon\chi$ κορέσω. ἀπὸ τοῦ κορέω ὠ. ἀχρήσου.

Κρούω. $\mu\epsilon\chi$ κρούω. β παθητικός ἐκρούην. ἀπὸ τοῦ κρούω.

Ἐρχή τοῦ. λ.

Λαχάνω. $\mu\epsilon\chi$ λήω. παρ. εἴληκα. β ἐλαχον. ἀπὸ τῆς λήω ἀχρήσου.

Λαμβάνω. $\mu\epsilon\chi$ λήτομαι. παρ. εἴληφα. β ἐλαβον. ἀπὸ τοῦ λήω ἀχρήσου.

Λαθάνω. $\mu\epsilon\chi$ λήσω. μέσος. παρ. λέληθα. β ἐλαθον ἀπὸ τοῦ λήω ἀχρήσου.

Ἐχρή τοῦ. μ.

Μαθάνω. $\mu\epsilon\chi$ μαθήσομαι. ἀπὸ τοῦ μαθέω ὠ. παρ. μεμάθηκα. β ἄεμαθήσα ἀχρήσου. β ἐμαθον. βίβλι ἀπὸ τοῦ δούπεω ὠ. ἐδούπησα. ἐδουπον. βίβλι ἀπὸ τοῦ μήω ἀχρήσου. (5ου.)

Μάχομαι. $\mu\epsilon\chi$ μαχοῦμαι. και μαχέσομαι. ἀπὸ τῆς μαχέομαι οὔμαι. ἀχρή

Μέλομαι. ἢ φροντίζω σιγο. $\mu\epsilon\chi$ μελήσω. ἀπὸ τοῦ μελέω ὠ. ἀχρήσου. μέσος. παρ. μέμηλα ποιητικῶς.

Μένω. $\mu\epsilon\chi$ μενώ. παρ. μεμένηκα. ἀπὸ τοῦ μενέω ὠ. β ἄεμεινα.

Μιγνύω. και μίγνυμι. $\mu\epsilon\chi$ μίξω. β παθητικός ἐμίγην. ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήσου. Ἐμορνύω. $\mu\epsilon\chi$ μόρξω. Ἐρχή τοῦ. ο. (μην.)

Οἶχομαι. $\mu\epsilon\chi$ οἶχίσομαι. ἀπὸ τῆς οἶχέομαι οὔμαι ἀχρήσου. β ὠχόομαι.

Οἶομαι. και συγκοπέομαι. $\mu\epsilon\chi$ οἶσμαι. ἀπὸ τῆς οἶομαι οὔμαι ἀχρήσου. β ὠήθη.

Οφείλω. $\mu\epsilon\chi$ ὀφειλήσω. ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω ὠ. ἀχρήσου. και ὀφλω ὀφλήσω κατὰ συγκοπήν. παρ. ὀφληκα. β ὀφλησα. β ὀφλων.

Ομνύω. και ὀμνυμι. $\mu\epsilon\chi$ ὀμώω. ἀπὸ τοῦ ὀμώω ὠ. παρ. ὀπίκος ὀμώμοκα.

Ομόρηνυμι. $\mu\epsilon\chi$ ὀμώξω. Ἐρχή τοῦ. ω.

Πάχω. $\mu\epsilon\chi$ πείσομαι. ὅπως ἀντί τοῦ πάω. και ἀντί τῆς παθήσομαι λαμβάνεται. hoc ē patiari, & parere siue credā. ἀπὸ τοῦ παίωμαι. ῥότι & ἀπὸ τοῦ πάω in usitato deduci. ὁ $\mu\epsilon\chi$ πῆσω. και μέσος $\mu\epsilon\chi$ πῆσομαι. και τρωπέη τοῦ ἡείσι εἰδίφθογον. πείσομαι. β πῆσα. ἀπὸ τοῦ πάω. μέσος. παρ. πέπονθα. ἀπὸ τοῦ πονέω ὠ. ποτήσω. πεπόνηκα. μέσος πέπονθα. και κλειοσμῶ τοῦ θ. πέπονθα.

Πείνω. **μ**ελ. **κ**εσομαι. **α**πό του **π**έτω **α**χρήσου. **δ** **μ**ελ. **π**έσω. **κ**αι **δ**ωρω
 κως **π**έσω. **δ** **μ**έσος **π**εσομαι. **π**αρ. **π**έτωκα **α**πό **τ** **π**τόω **ω**.

Πείσομαι. **α**πό **τ** **π**έσω **π**εσσω. **α**χρήσα. **β** **β**έωσον. **ω**ς **ε**δού
πησα **ε**δού **π**ον.

Πετανύω. **κ**αι **π**ετάνυμι. **μ**ελ. **π**ετάσω. **α**πό του **π**ετάω **π**ετώ.

Πηγνύω. **κ**αι **π**ηγνυμι. **μ**ελ. **π**ηγύω. **μ**έσος. **π**αρ. **π**έπηγα. **α**όριστος **δ**εύτερος
παθητικός **ε**πέγη. **α**πό του **π**ηγώ **α**χρήσου. **(π**ίω.

Πίνω. **μ**ελ. **π**ίω. **π**αρ. **π**έπωκα **α**πό **τ** **π**όω **ω**. **β** **β**έπιον **α**πό του

Πινόομαι. **μ**ελ. **π**ίνωμαι. **π**αρ. **π**έπωσμαι **μ**έσος. **β** **β**επιόμην
από του **π**εύομαι.

Πράττω. **κ**αι **π**ράττω. **μ**έλλων **π**ράσω. **π**αρ. **π**έπρακα. **Γ** **Α**ρχή **τ**. **ρ**.

Ρέω. **μ**ελ. **ρ**έω. **κ**αι **ρ**ήνω. **π**αρ. **ε**ρέωκα. **β** **β**ερέω. **α**πό **τ** **ρ**έω **ω**.
αχρήσου. **Γ** **Ρ**ήγυω. **κ**αι **ρ**ήγνυμι. **μ**ελ. **ρ**ήγω. **β** **β**αθητικός **ε**ρέγ
γνη. **α**πό **τ** **ρ**ήγω **α**χρήσου. **Γ** **Ρ**ώνυω. **κ**αι **ρ**ώνυμι. **μ**ελ. **ρ**ώσω. **α**πό
 του **ρ**ώω. **π**αρ. **ε**ρέωμαι. **π** **ε**ρέωμην. **ε**ρέωσο. **ε**ρέωτο. **κ**αι **π**ροσαπτι
 κόνι. **ε**ρέωσο. **ε**ρέωσται. **κ**αι **α**παρέμφοται **ε**ρέωσται. **Γ** **Α**ρχή **τ**. **σ**.

Σβέννυω. **κ**αι **σ**βέννυμι. **μ**ελ. **σ**βέσω. **κ**αι **σ**βήσομαι. **α**πό του **σ**βέω. **β** **β**έσβην.
από του **σ**βήμι **α**χρήσου.

Σείωμαι. **β** **β**εσύβην. **β** **β**ενεργητικός **ε**σεια.

Στρωνύω. **κ**αι **στρώνυμι**. **μ**ελ. **στρώσω**. **α**πό **τ** **στρώω** **α**χρήσου.

Στορεινύω. **κ**αι **στορένυμι**. **μ**ελ. **στορέσω**. **α**πό **τ** **στορέω** **ω**. **α**χρήσου.

Σπείνω. **μ**ελ. **σπείσω**. **α**πό **τ** **σπείδω**. **Γ** **Α**ρχή **τ**. **τ**.

Τανύω. **κ**αι **τ**άνω. **μ**έλλων **τ**άσω.

Ττέμνω. **μ**ελ. **τμήξω**. **α**πό **τ** **τμήγω** **α**χρήσου. **β** **β**εταμον.

Τπιτρώσκω. **μ**ελ. **πιτρώσω**. **α**πό **τ** **πιτρώω** **α**χρήσου.

Τρέχω. **μ**ελ. **θρέξω**. **π**αρ. **θ** **θ**ράμικα **α**πό **τ** **θ**ραμέω **ω** **α**χρήσου. **β** **β**
εδραμον. **α**πό **τ** **θ**ρέμω. **η** **α**πό **τ** **θ**ραμέω **ω**. **δ** **δ**θεν. **β** **β** **θ**ραμω **α**χρή
σος. **δ** **μ**έσος. **μ**ελ. **θ**ραμούμαι.

Ττυγχάνω. **μ**ελ. **τύχομαι**. **α**πό **τ** **τύχω**. **π**αρ. **τί** **τ**υχα. **α**πό **τ** **τ**υχέω **ω**.
αχρήσου. **β** **β**έτυχον. **α**πό **τ** **τεύχω** **α**χρήσου **ε**ν **τ** **ω** **ε**ξ **ω** **λ**όγ^ω.

Γ τρώω, **μχ** φαγούμαι, **β** έφαγον. **Γ** Α'ρχή **β**.
 Γ υπιχούμαι, **μχ** υποχίσομαι, ή ύποσήςομαι, άπό **β** ύφίσαμι ιδόθεν ύπέ
 σην, **β** παρ. ύπέχημαι, **α** παθητικός ύπεχέβην, μέσος **β**
 ύπεχόμην, άπό **β** ύποχέομαι, ούμαι άχρήσου.

Γ ύπνώπω, μέλλων ύπνώσω, **Γ** Α'ρχή **β**. φ.

Φέρο, **μχ** άίσω, άπό **β** οίω άχρήσου, μέσος, παρ. ένήνοχα, άπικώς άπό **β**
 ένέχω, **α** ήνεγκα, **β** ήνεγκον άπό του ένέγκω.

Γ φύω, μέλλων φύσω, **β** έφυη, άπό του φύμι.

Γ φθίω, **μχ** φθίσω, άπό **β** φθίω, άχρήσου.

Γ φρίπω, **μχ** φρίξω, μέσος, παρ. πέφρικα, άπό **β** φρίκω άχρήσου.

Χάσκω, **μχ** χαμούμαι, μέσος παρ. κέχηνα, **β** έχατο, άπό του χαί
 τω άχρήσου. **β** έχάρην.

Γ χαίρω, **μχ** χαρήσομαι, άπό **β** χαρέω, άχρήσου, **β** παθητικός

Γ χώννυω, και χώννυμι, μέλλων χώσω, άπό του χώω.

Γ ώδέω, ώδω, **μχ** ώσω, άπό **β** ώδω άχρήσου, **α** έώσα, παρ. πα. έώ
 σμαι. **Γ** τέλος τών άνομάλων ρημάτων. **Γ** πρόβι μετοχής.

Μετοχή έστι λέξις μετέχουσα τής τών όνομάτων, και τής τών ρημάτων
 ιδιότητος, hoc ē. Participiū ē dictio p̄ticipās noiu; ac uerboꝝ p̄
 prietatē. nois qdē ḡnā & casus. Verbi at̄ significatiōes tpa. & cō
 iugatiōes, & cōif, spēs, figuras, & nūeros. Dī at̄ μετοχή παρὰ γο
 μετέχω, qd̄ latine, p̄ticipo significat. eo q̄ p̄tē capit nois, p̄temq̄
 uerbi. Pro quo d̄ τύπων cō sit exēplū, quod hēt generalē suī de
 clinatiōē in eo q̄ pars oratiōis esse dicit̄. Spālem uero in eo q̄
 partē capit nois, p̄tēq̄ uerbi. Propriū ē huic parti semp̄ i deriuatiō
 necōsistere, qd̄ de nulla alia pte ofonīs dici pōt. Nā aliax partes
 & primitiuas hēt spēs, ut a βασιλεύς noie βασιλικός, ab άφδω uer
 bo κ̄δ εύω, & alia. Participiū aut̄ semp̄ i deriuatiōe est, ut a γραφω
 d̄ γραφων, του γραφοντος, ά τύπω, d̄ τύπων, του τύπωντος, quod sit
 a prima persona p̄ntis tēporis modi indicatiui adiūcta v cōsonā
 te. Nam omne uerbum in ω appōita v participiū facit. ή γενική

τοῦ τῦτωντος. ἀντὶ σὺν ᾧ magno ἰὸ parū mutato, & adiūda τῆς
 υτὸ τῦτων. τοῦ τῦτωντος. διὰ τοῦ υτ. Quoniam ois gtūs pticipiū p
 priū superās ntm̄ διὰ τοῦ υτ declinat. dempto pticipio ptī pfectū.
 γὰρ τῦτων, ὁ μικρόν. Quoniam pticipia declinādo corripūtur, nisi sylla
 resim aut crasim patiātur. ut ποιῶν ποιούντος. & ἔσως ἔσώτος. ἡ δὲ
 τικῆ. τῦτωντοι. ἡ ἀτιατικῆ γὰρ τῦτωντα. ἡ κλητικῆ δὲ τῦτων. ϕ
 Nam pticipia oia ipanibus syllabis declinata, & nomina pticipia
 lia eūdē hnt ntm̄, & uocatiū. ϕ δυνικά. τῶ τῦτωντε. τοῖν τῦτων
 τοιν. δὲ τῦτωντε. ϕ πληοί τῦτωντες. τῶν τῦτωντων. τοῖς τῦτωνσι.
 Quoniam ois dtūs singularis desinēs in τ̄ platū, ante ipsū suscipiēs
 σ, ac elemēta reuēs, quæ cū ipso audiri nō pnt dtm̄ pluralē facit
 & sic τῦτωνσι dicēdū fuerat. Sed qm̄ huiusmodi dtūs uult habe
 re penultimā eq̄lē tpe, siue maiore penultima alioꝝ casuum acci
 pit ὄ & sit τῦτωνσι. sicut ἀπὸ τ̄ λέοντι λέουσι. λέουσι. γὰρ παρὸ μεγέθυ
 νόμηνον, διὰ τῆς πρὸ σ̄ ἡκῆς τοῦ ὄ μεγέθυνη hoc est, ὄ enim productū
 per appositionem ὄ producitur. ϕ γὰρ ἀηλυκόν.

H τῦτωνσ. a gtō masculini fit. Nam omne pticipiū διὰ τοῦ υτ. de
 clinatū extremā gtī i σᾱ cōuertēs, ac penultimā natura pducēs
 foemininū facit. pducit̄ aut penultima allūptiōε του ὄ i diphthō
 gtū, ut supradcm̄ ē. prī ἴη̄ cōsonate abiecta. γὰρ σᾱ correptū. Qm̄
 foemia i ᾱ a masculinis formata æq̄lē tpe hnt̄ ᾱ cū extrema geniti
 uī masculini eī, v el sic. Oē foemininū i ᾱ ὄ ξυνομένον. siue περιπαώ
 μένον pducit̄ ᾱ. πρὸ πρὸς ὄ τινον uero, siue πρὸ περιπαώμενον corripit̄.
 ἡ γενικῆ τῆς τῦτωνσ. sicut τῆς μούσης. & reliqua. ϕ γὰρ οὐδέ τέρον.
ϕ γὰρ τῦτων. a genitino masculini fit, extrema syllaba abiecta. Nam
 omnis genitiuus pticipiū διὰ τοῦ υτ. declinat, abiecta τῶσ̄ sylla
 ba neutrum facit. γὰρ τῦτων, μικρόν. Nam oē neutrum in ὄ desinēs ex
 tremā corripit̄. ἡ γενικῆ τοῦ τῦτωντος. sicut & masculinū. Quo
 niam omne neutrum a masculino formatum cuiuscūq̄ sit decli
 nationis eandem seruat inflexionem.

P A R.

¶ παρακείμενος και ὑπερσυντέλιμος.

ΓΟ' τετυφάς. τοῦ τετυφότηος. a prima psona pti pfecti ᾱ in ω̄s cōuert
sa & accētū acuto in ultimā trāllato, ga pti cipia in ω̄s desinenia
acuūt extremā, & per ω̄ magnū scribunt, quod quidē in obliqs
in ω̄ paruū cōuertit. & declinat per τ. ¶ ἡ θηλυκόν.

ΓΗ' τετυφῆα. fit a gto pti cipii eiusdē tpiς τος in ᾱ conuerfa, acū pen
ultimae addita. Nā̄ ut supra dictū est τ̄ προδ̄ ε̄σει τοῦ ὑ̄ pducit &
sic τετυφοῡ a dicēdū fuerat διὰ τῆς οὐ διφθόγγου. sicut τῦ̄ π̄ουτος τῦ̄
π̄ουσα. Sed qm̄ foeminina a masculinis formata ī ᾱ pus̄ desinen
tia, ut plurimū τ̄ in penultima h̄re uolūt. additū ē τ̄, & abiectum
est ὀ μικρὸν, cū tres uocales in eadē syllaba minime locari possint,
sic ἡ diphthogus ipropriā facta est. ἡ ᾱ, βραχύ. Quia oē foemi
ninum ī ᾱ desinēs τ̄ προ̄ τ̄ ᾱ ρ̄ οῦ̄ τονον, siue τ̄ προ̄ τ̄ ε̄ ρ̄ ᾱ ω̄ μενον corripit
ᾱ, ut supra dictū ē, Vnde penultima q̄ natura lōga ē ante breues
suscipiēs accētū, circūflectit. ἡ γενικῆ. τῆς τετυφῆας. ἡ ᾱς, μακρὸν
Quonīa ois gtiς par p̄prio ntō producit extremam. Superās au
tem, corripit. ¶ ἡ οὐδέτερον.

Γθ' τετυφάς a genituo pti cipii masculini fit τετυφότηος, ἀποβολῆ τοῦ
τ̄δ. τετυφός. τ̄ τετυφότηος. τ̄ τ̄ τετυφότηι. ἡ τετυφός. ¶ ἀδειςος ᾱ.

ΓΟ' τυφας. a prima psona p̄imi aoristi abiecto augmēto, & ad iun
cto σ̄ τυφάβ̄ τυφας. Vel a scda persona abiecto augmēto τ̄π̄. ἡ
φας μακρὸν, ga masculina in σ̄ ᾱς desinētia grauitona, siue nomīa
na sint, siue pti cipia producūt extremā. ἡ γενικῆ. τ̄ τυφάντος sicut
τ̄ τυπ̄ουτος. ¶ ἡ θηλυκόν. ἡ τυφασα. fit a gto participii mascu
lini. Nam oē participiū διὰ τ̄ ντ̄ declinatū extremā gtiς σᾱ uera
tens, ac penultimā natura producēs foemininū facit. ἡ γενικῆ. τῆς
τυφάσης. sicut τῆς μουσης. ¶ ἡ οὐδέτερον.

Γθ' τυφανα a genituo participii masculini, sicut τυφόν. ἡ φαν. βρα
χύ. Quia omne neutrum in u desinens &c. Declinatur autē ἡ τ̄ φ
φανα. τοῦ τυφάντος. τ̄ τ̄ τυφάντι. ἡ τυφάν.

ΓΟ τυπών, a prima persona scđi aoristi, expũcto augmẽto, & ο πα-
νο ιω magnũ mutato, & accẽtu i ultimã tráslato, ut ẽ τυπων. ο τυ-
πων. τ̃ τυπώντος. γ̃ θηλυκόν. ή τυπούσα. τ̃ης τυπούσης. γ̃ οὐδέτε-
ρον. γ̃ τυπών. τ̃ τυπώντος. sicut & pñtis participiũ. μέλλων. α.

ΓΟ τυφω. a prima persona primí futuri. προάδει τ̃ τυφω. ο τυ-
φω. τ̃ τυφόντος. γ̃ θηλυκόν. ή τυφούσα. τ̃ης τυφούσης. γ̃ οὐδέτερον.

Γτὸ τυφον. τ̃ τóφοντος. τ̃ω τυφοντι. γ̃ τυφον. μέλλων. β.

ΓΟ τυπών a prima persona scđi futuri adiũcto, cui' extrema cir-
cũflectit. Nã participiũ scđi futuri δμοφωνει participio scđi aoristi
ηὸ τῆ μοτοει. hoc ẽ cõueniũt uoce, ηὸ αũt accẽtu. participiũ eni
scđi aoristi semper acuit, & per ὄν declinat ac ẽt neutrũ in ὄν fa-
cit. Participiũ uero scđi futuri circũflectit, semper, & per οὐν decli-
nat, ac peride neutrũ i οὐν hẽt. ut ὀ τυπών. τ̃ τυπούντος. γ̃ θηλυκόν
ή τυπούσα. τ̃ης τυπούσης. γ̃ οὐδέτερον. γ̃ τυπούν. τ̃ τυπούντος.

¶ Μετοχαί παθητικά. ἐνεσῶς κ̃α μ̃ζ̃.

Ο τυπώμενος. ἀπὸ τ̃ τυπτομαι fit. Quia οẽ passiuũ, siue mediũ
hñs i sine κλιτικῶν uertẽs extremã primã personã i μ̃νος parti-
cipiũ facit. γ̃ πτ̃. μικρὸν. ut i uerb̃o. Nam οẽ uerbũ passiuũ, siue
mediũ i μ̃ desinẽs absq; synaresi, i uerbis in ὦ, ante μ̃ ἠε debet
uel solũ, uel cũ τ̃. exceptis subiũctiuis. γ̃ μ̃. φιλόν. Nã participia i
μ̃νος acuit antepenultimã, ac per ἠ φιλόν scribunẽ. γ̃ ν̃ος. μικρὸν.
Quonia masculina & foemina in ὄς desinentia. & neutra in ὄν
hñtia gtm̃ in οὐ. per ὀ μικρὸν scribuntur. ή γενικῆ. τ̃ τυπτομένου. Nã
masculina in ὄς desinẽcia in οὐ faciũt gtm̃. γ̃ θηλυκόν. ή τυπτομέ-
νη. a masculino fit. Quonia οẽ masculinũ desinẽs in ὄς cũ aliqua
consonãte p̃ter ρ̃. si foeminũ habet in ἠ facit illud. ή γενικῆ τ̃ης
τυπτομένης. γ̃ οὐδέτερον. γ̃ τυπτόμενον. τ̃ τυπτομένου. a mas-
culino fit. Quonia; omne masculinum paribus syllabis declinatũ
cum ex se faciat neutrum simile proprio accusatiũo facit illud;

PAR.

Et eandem habet declinationem, ut τὸν σοφόν, ἢ σοφόν, τοῦ σοφοῦ
τὸν τυπτόμενον, ἢ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

¶ παρ. καὶ ὠρεσσυτέλικος.

Γ' Ο' τετυμμένος. ἢ τετυμμένου. ἀπὸ ἢ τέτυμμα: prima persona prete-
riti perfecti passivi per regulam iam dictam, quoniam omne passivum,
sive medium habens in fine κλιτικὸν ἔσ. Acuit penultimam
contra cōem regulā, nā participia in μένος desinentia, acuiunt
ante penultimā. hoc autē factū est, quoniam p̄m̄ passivū synco-
pam patitur, ac defectū syllabæ in uerbo, sicut in ptō passivo gra-
uίtonox declaratum est, quibusdam tamen participiis contrari-
um euenit, quæ cum syncopam, sive systolem patiant̄ acuiunt an-
te penultimam. ut ὄρμημένος ὄρμενος. διδευμένος δέγμενος. ἄσμενος
ἄσμενος. ἀπὸ ἢ ἠδομαι ἢ εὐφραίνομαι. λατορ, τροπῆ ἢ εἰς ἄκαταστυ-
γολην. ἢ θαλυκόν. ἢ τετυμμένη. τῆς τετυμμένης. ἢ οὐδέτερον. ἢ
τετυμμένοιν. ἢ τετυμμένου.

¶ ἀόριστος πρῶτος.

Γ' Ο' τυφθεῖς. ἢ τυφθέντος. ἀπὸ ἢ τέφθη prima persona primi Aor-
isti passivi, quoniam oē uerbum in ν desinens cū uocali natura lōga
non hñs κλιτικόν, mutato ν in σ δέυτορον participiū facit. ἢ φθεῖς
diph. Quia desinentia in εἰς διὰ τοῦ ντ declinata diphthongū ha-
bent. Acuit etiam extremam. Quoniam ois ntūs, & actūs nō exi-
stens ex synaresi acuiuntur. Quo in loco quaeri potest cur partici-
pium Aoristi passivi non seruauit ἢ, sed illud in εἰ diph. mutauit.
Dicitur ὅτι desinentia in ἢ διὰ τοῦ ἢ facientia triplex genus per ὅς
purum appetunt declinari, ut εὐσεβής. τοῦ εὐσεβέος. Participia
uero in equalibus syllabis declinata, uel per ντ uariantur, uel
per τὸς absque ν, ob quam rem mutauit ἢ in εἰ diphthong. ut
sit imitatio declinationis nominis. quæ quidem ualeat tri-
plex genus, ac etiam declinationem suscipere διὰ τοῦ ντ. ἢ γενικῆ
τοῦ τυφθέντος, a noīatiuo fit addita τῆς syllaba, ac subtracta sub-

ἰδιῶτα uocali diph. deinde σ in u. cōuerso. τυφθέντος tamen esse
 debuerat, sed declinata p vt syllabā: quæ in ntō natura existūt ὁ
 γα in gto uertūt in positiōe λόγᾱ. καὶ ἄλλως. Desinētia in σ cum dī
 ph. in gto abiiciūt subiūctiuā uocalē. excipit κλέϊ κλεῖδος. παῖς
 παιδός. & δᾶϊς δωτός. Declinat̄ etiā p vt. qd ois gtus p̄cipī p̄
 priū supans nt̄m, διὰ τοῦντ declinat̄. dempto p̄tō perfecto. ἢ δοτι
 κή. τῶ τυφθέντι. ἢ αἰτιατικῇ τὸν τυφθέντα. ἢ κλητικῇ ὃ τυφθεῖς.
 Ἐδύϊκᾱ τῶ τυφθέντε. τοῖν τυφθέντοι. ὃ τυφθέντε. Ἐω λη. οἱ τυφθέν
 τες. τῶν τυφθέντων. τοῖς τυφθεῖσι. a datiuo singulari. fit. sicut ἐπὶ
 ἔτυπ̄οντι. τυπ̄οισι. differūt tñ diph. nam τυπ̄οισι. p̄ducit penul
 timā p̄u. τυφθεῖσι uero p̄t. sicut χαρίεντι. χαρίεσι. χαρίεσι. p̄t̄ etiā
 hmōi datiuus a ntō singulari deduci, adiūcto t̄, ac etiā accētū ex
 acuto in circūflexū mutato, ubi penultima natura longa accētū
 suscipiēs breuē p̄cedit. τυφθεῖς τυφθεῖσι. ἢ αἰτιατικῇ τοὺς τυφθέν
 τας. ἢ κλητικῇ ὃ τυφθέντες. Ἐ γὼ θηλυκόν. ἢ τυφθεῖσα. π̄. τυφ
 θεῖσης. a gto p̄cipī masculini fit. Nam οἷ p̄cipī διὰ τοῦντ de
 clinatū extremā gti in σα cōuertēs, ac penultima natura p̄ducēs
 fœmininū facit. ut τυφθέντος τυφθεῖσα. Ἐ γὼ οὐδέτερον. γὼ τυφ
 φέν. τοῦ τυφθέντος. fit a gto p̄cipī masculini, extrema syllaba
 abiecta sicut γὼ τυπ̄ον. ἐπὶ ἔτυπ̄οντος. γὼ φεν. φίλον. Ἐ ἀοριστος β.
 βδ τυφθεῖς. ἔτυφέντος. ἐπὶ ἔτυπ̄ον prima p̄sona sc̄di aoristi.
 ἢ τυφθεῖσα. τῆς τυφθεῖσης. γὼ τυφέν. ἔτυφέντος. Et hæc oia forma
 tionē, & declinationē p̄cipī primī aoristi oino sequūtur.
 α Ο τυφθησόμενος. τοῦ τυφθησόμενου. ἐπὶ τοῦ τυφθησομαι prima
 p̄sona primī futuri passiuī μαί τ̄ μένος cōuicia. (uί. τυφθήσομαι.
 β Ο τυφησόμενος. ἔτυφησομένου. a prima p̄sona sc̄di futuri passiuī
 μετ' ὀλι. Ο τετυφόμενος. ἔτετυφόμενου. a prima p̄sona eiusdem tē
 μέλλων πορίσ. Ἐ μετοχαιμέσαι.
 P Articipia media singula a singulis t̄pib' sūt extrema in μένος cō
 uersa, quæ admodum & passiuā, ut τυπ̄ομαι. τυπ̄όμενος. α.

ἔτυφάμην, ὁ τυφάμενος. ἔτυπώμην, ὁ τυπώμενος. ἔτυψάμην, ὁ τυψάμενος. ἔτυπώμην, ὁ τυπώμενος. Excipit participiū pti pfecti. qđ adiuox more ab ipso medio pto fit extrema in os mutata. ut τέτυπα, ὁ τετυπώς, τοῦ τετυπώτος.

¶ Μετοχὰ ἐνεργητικὰ πρώτης συζυγίας τῶν εἰς μι. ἐνεσώς καὶ ἔτι. Ὁ τίθεται. a prima psona pti imperfecti ἔτιθην. Quoniam omne uerbū in v desinēs cū uocali natura lōga nō hñs κλιτικὸν in σ oxytonū facit participiū. γὰρ θεῖς, δίφ. qm̄ in εἰς desinētia διὰ τοῦ ντ declinata δίφ. hñt. καὶ ἄλλως. Desinentia in ἦς διὰ τοῦ η̄ facientia triplex genus. &c. ut in primo Aoristo passiuo dictū est. καὶ ἄλλως primi tiuū huius uerbi, hoc est τιθέω ὦ. a perfectiōe hēt ε. ε. φιλόν uero cū producēt, appositioe τοῦ τ pducēt. ob quā rem prima coniugatio uerborū i μι. facit ptiicipiū διὰ τῆς εἰ διφθόγου. nō aut̄ διὰ τοῦ η̄. Quo in loco aduertēdū ē qđ oia participia masculina uerborū adiuox tā in ὦ. q̄ in μι. desinētia extremā syllabā productā hñt qūo aut̄ pducatur aperiēdū est. Nā in uerbis in ὦ patet oia participia in ὦ μέγα desinere, uno excepto, uidelicet primi Aoristi qđ in ας productā desinēt, ὁ τυφας. At in uerbis in μι, qm̄ eorū participia pntis tpiis, & scđi aoristi uarias hñt terminatiōes, uarias etiā am formatiōes habere necesse est. Cū igit̄ participia pntis tēporis horū uerborū forment̄ a prima psona pti imperfecti cuius extrema longa est in oibus cōiugatiōibus. ut & ἔτιθην. ἰσθην. ἐδίδων. ζευγύων & etiā ipsa in longā desinere necesse est. appetāt p̄terea τὰ χαρακτηριστικὰ cōiugatiōis, hoc est formatiuas uocales ε. ι. α. ο. υ. q̄ breues sunt, sicut in eorū pfectis τιθέω. ἰσάω. διδίδω. ζευγύω. op̄ est formare dicta participia alio & alio modo fm̄ diuerfas uocales cōiugationum. ¶ Participium igit̄ primæ coniugationis formatur a prima persona pti imperfecti. abiecto prius augmēto. deinde extrema uocali in propriā figuratiuam cōiugationis quæ est ε, & in σ mutatis, ac etiam accentu in ultimam translato, ut ἔτι-

θυ. ὁ τιθεῖς. Sed quā extrema brevis est cōtra participiōz actiuorū naturā, affūpto ἰ in diph, producitur ut supra dictū est, & sic fit τιθεῖς. ubi seruata ē figuratiua uocalis cōiugatiōis in ipsa diph. ¶ Participiū scdæ cōiugatiōis etiā a priā psona pti ipsecti fit, extrema in ppiā figuratiua, q̄ ē α, & ἂν in σ mutatis. ut ἰς κν. ὁ ἰς ας. ubi nulla uocalium adiunctione opus est, cum α sit anceps & eadem brevis in se ipsam longam mutari possit.

¶ In tertia cōiugatiōe fit p̄ticipiū ēt a priā psona pti ipsecti abiecto augmēto, & ὦ magno ἰ ὁ pui, quæ ē figuratiua hui⁹ cōiugatiōis ac ēt ἂν in σ mutatis. ut ἐ δ' ἰδ'ων ὁ διδ'δς. ubi ὁς syllaba brevis ē q̄ affūpto ὦ pducit diphthōgo, ut supra dictū est, & sic fit διδ'δους.

¶ In quarta, ēt a prima fit psona pti ipsecti p̄ticipiū, abiecto augmēto & ἂν in σ cōuerso. ut ἐ ζεύγνυ. ὁ ζεύγνυς. ubi nulla ē facta uocalis mutatio, cū ὦ ἀπίστοιχον nō hēat in qd mutari possit, sed seipsūz breue in longū mutauit. cū id quoq; διίχρονον sit. Ἡ γενικὴ τ̄ τιθέντος, a ntō fit, sicut ἀπὸ τοῦ τυφθεῖς. τυφθέντος. ἢ ὁτικὴ τ̄ τιθέντι. ἢ ἀπιατικὴ γὼν τιθέντα. ἢ κλητικὴ ὦ τιθείς. ¶ δὴ κὰ τὼ τιθέντε. τοῖν τιθέντων. ὦ τιθέντε. ¶ πλ. οἱ τιθέντες. τῶν τιθέντων. τοῖς τιθείσι. τοῖς τιθέντας. ὦ τιθέντες. ἢ τιθείσα. τῆς τιθείσης. γὼ τιθέν. τοῦ τιθέντος.

παρ. καὶ θετικῶς. τοῦ θετικούτος. ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima psona pti p̄ticipiū sicut τετυφῶς ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ἢ θετικῆς. τῆς θετικῆς. sicut ἢ τετυφῆς. γὼ θεικός. τοῦ θεικότος. sicut γὼ τετυφός.

¶ ἀοριστος πρῶτος.

¶ Ὁ θήκας. τοῦ θηκαπτος esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. sicut ὁ τύτας ἀπὸ τοῦ ἔτυτα. Sed ei⁹ usus nō hētur, quā hic aorist⁹ ē regula except⁹ cū futuri cōsonātē nō seruauerit. sicut in uerbis dictū est.

¶ β. Ὁ θείς. τοῦ θέντος. ἀπὸ τοῦ ἔθην prima psona scdī aoristi. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην ὁ τιθείς. ἢ θείσα. τῆς θείσης. sicut ἢ τιθείσα. γὼ θέν. τοῦ θέντος. sicut γὼ τιθέν. ¶ μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ θήσων. τοῦ θήσωντος. ἀπὸ τοῦ θήσω. sicut ὁ τύτων ἀπὸ τοῦ τύτω.

PAR.

ἡ ἴσουςα. τῆς θησοῦσης. ἡ ἴσους του ἴσουςτος.

Γμετοχαι παθητικαι. ενεως και ἴσους .

ΓΟ' Τίθεμένος. του τίθεμένου. ἀπὸ τοῦ τίθειμαι. μαίη μενος conuerfa fi-
cut ἀπὸ τοῦ τυπόμεαι. ο τυπόμενος. ἡ τίθεμένη. τῆς τίθεμένης. ἡ τυ-
θέμενον. του τίθεμένου. παθ. και ἴσους .

ΓΟ' τεθειμένος. του τεθειμένου. ἀπὸ τοῦ τεθειμαι. prima psona pti pfe-
di passiuī. ἡ τεθειμένη. τῆς τεθειμένης. ἡ τεθειμένον. του τεθειμένου.

Ⲙα Τεθείς. του τεθέντος. a prima psona primī aoristī passiuī. sicut ἡ
τυφθείς ἀπὸ τῆς τυφθην. ἡ τεθείσα. τῆς τεθείσης. ἡ τεθέν. του τεθέντος.

Ⲙα Ο' τεθσόμενος. του τεθσομένου. ἀπὸ τοῦ τεθσομαι. prima psona
primī futuri passiuī. ἡ τεθσομένη. τῆς τεθσομένης. ἡ τεθσόμενον.
του τεθσομένου. Γμετ' ὀλίγον μέλλων.

ΓΟ' τεθεισόμενος. του τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη. τῆς τεθεισομένης. ἡ
τεθεισόμενον. του τεθεισομένου. a prima psona eiusdem temporis.
τεθεισομαι. Γμετοχαι μέσαι. ενεως και ἴσους .

ΓΟ' τίθεμένος. τῆς τίθεμένου. a pna psona pntis, quē admodū & passiuā.

Γ Participiū pti mediī non inuenitur, cum non habeat unde forma-
ri possit. Nam in uerbis in μη mediū pti, & ἔμ futurum for-
mari non possunt, sicut in uerbis dictum est.

Ⲙβ Ο' θέμενος. του θεμένου. a prima psona eiusdem tpris. ἡ θε-
μένη. τῆς θεμένης. ἡ θεμένον. του θεμένου.

Ⲙα Ο' θησόμενος. του θησομένου. a prima psona eiusdē tpris. ἡ θησο-
μένη. τῆς θησομένης. ἡ θησόμενον. του θησομένου.

Γ δευτέρα συζυγία μετοχαι ενεργητικαι. ενεως και ἴσους .

Ο' ἴσας. του ἴσαντος. ἀπὸ τοῦ ἴσην. prima psona pti imperfecti. ἡ in α
conuerfa sicut in prima coniugatione dictum est. ἡ ἴσασα. τῆς
ἴσασης. ἡ ἴσάν. του ἴσάντος.

παθ. και Ο' ἔσακώς. του ἔσακότος. ἀπὸ τοῦ ἔσανκα. extrema in κως μα-
Ⲙα tata. ἡ ἔσακήα. τῆς ἔσακήας. ἡ ἔσακός. του ἔσακότος. Inuen-
nitur etiam ὁ ἔσαός. του ἔσαότος. ἀπὸ τοῦ ἔσακωνκώς. Conue-

uerūt eni' ὄνες subtrahere κ in p̄tis, ac penultimam corripere, ut
 μέμικα μέμαα. sic ἔσακα ἔσαα. unde participiū ἔσας ἔσας ἄτος. Δ. ὦ.
 ἔσας ἄτος ἄιδ' αὐο δ' ὁμοις. penultima correpta. & si poetæ aliquando
 metri gratiā eādē producant. Δ. ν. ἔσας ὄτες πῶδ' βωμόν sicut με
 μάως, μεμαῶτες. Δ. φ. ἡμεις δὲ μεμαῶτες. ἀμ' ἐφ' ὀμεθα. & Δ. ὅ ἢ ἴσαν
 π' ἐδ' ἰονδ' δε δ' αὐ π' ἰος μεμαῶτες. & alia huiusmodi καὶ κρᾶσει ἔσας ἔσας ὄτος.
 a quo fœmininū. ἢ ἔσας ὄτος ἔσας ὄτος. Nam regula est, q̄ participia
 in ὄς si sint ἀπαθῆ. hoc est sine passione per ὄ declinata in ἦα faci
 unt fœmininum. ut ἔσας ὄτος ἔσας ὄτος ἔσας ἦα. καὶ ἰωνικῶς ἔσας ὄτος. ἔσας ὄ
 τος ἔσας ἦα. sicut γεγάως γεγάτος γεγάἦα. λ. γ. ῥον δ' ἡμείβετ' ἔπειθ' ἐ
 λένυθ' ἄς ἐκγεγάἦα. Si uero syncopam patiātur & declinationē ha
 beant per ω, faciūt fœmininum in σα. ut ἔσας ὄτος ἢ ἔσας ὄτος. πῆ
 θισῶσα, quo participio Iſocrates ad demoniῆcū usus est, sic in qui
 ens. ἐν πολλοῖς μὲν ὄ δ' ἡμῶνικε πολὺ θισῶσας εὐρήσομεν. τὰς τε τῶν
 σου δ' ἄων γινώμας. & reliqua. Neutrū uero & ipsum etiā per ὄ ma
 gnū scribendū est. ut ῥ' ἔσας ὄτος ἔσας ὄτος, & neutrū horum circun
 flectitur qm̄ crasis non est facta ex acuto & graui. Nam ois synax
 resis, siue crasis ex acuto & graui circūflexum facit, ut ποιῶ ὄ.
 at in hoc participio ἔσας ὄτος penultima habet grauem, ultima uero
 acutū, qm̄ participia in ὄς p̄ti perfecti sup̄ extremā habēt acutū
 ut τετυφῶς. ex graui enī, & acuto non fit circūflexus cum in di
 uersum tēdant, nec usq̄ ad unū concurrāt. iccirco ἔσας siue mascu
 lini generis sit: siue neutri acuit. q̄q̄ extrema per crasim sit longa
 in obliqs uero, & eorū fœmininis eadē syllaba, quæ ex ultimo pe
 nultima facta ē circūflectit, nisi ubi extrema impediāt, qm̄ alia syl
 laba adueniēte accētū regula uariata est, quæ eiusmodi est. Om
 nis lōga natura ante breuē finalē, & i eadē existēte parte, ac to
 num suscipiēs circūflectit. ut μούσα. μάια. sic ἔσας ὄτος. ἔσας ὄτος. Hoc
 idē patit̄ & γεγάως γεγάτος. ἄπὸ τῶν γεγάως. & μεμῶς μεμῶτος ἄπὸ
 τῶν μεμῶς. & βιβῶς βιβῶτος ἄπὸ τῶν βιβῶς. quorū fœminina

P A R .

sunt γεγῶσα μεμῶσα. βεβῶσα. Neutra uero γῶ γεγῶς ἢ γεγῶτος. γῶ μεμῶς. ἢ μεμῶτος. γῶ βεβῶς. ἢ βεβῶτος. Præ uero cōia a quibus hac deducunt sunt γέγκα. ἀπὸ ἢ γῶγῆσω. μέμκα. ἀπὸ ἢ μῶ μῆσω. βέβκα ἀπὸ τοῦ βῶ βῆσω. a quibus subtracto κ, ac penultima correpta iωνικῶς fit γέγκα. μέμκα. βέβκα. unde participia γεγαῶς. μεμῶς. βεβῶς. κὼ κρᾶσει γεγῶς. μεμῶς. βεβῶς. & sic de aliis hmoi.

Γ' ἄριστος πρῶτος.

Γ' ὀσησας. τοῦ ὀσησατος. ἀπὸ τοῦ ὀσησα prima psona primí Aoristi. sicut ὁ τύφας τοῦ τύφαιτος. κὼ τὰ λοιπὰ. Γ' ἄριστος δεύτερος.

Γ' ὀσανς. τοῦ ὀσαντος. a prima psona eiusdē tris' ἔσην. sicut ἰσάς ἀπὸ τοῦ ἰσην. Γ' ἡσᾶσα. τῆς ἡσᾶσης. Γ' ὀσαν. τοῦ ὀσαντος. μὲν. ἄ.

Γ' ὀσησων. τοῦ ὀσησιτος. a futuro ὀσῶ. Γ' ἡσῆσουσα. Γ' ὀσησον.

Γ' Μετοχαὶ παθητικαὶ ἐνεσῶς κὼ παρατατικῶς.

Γ' ὀσαμένοις. τοῦ ὀσαμένου. ἀπὸ τοῦ ἰσαμαι. μαῖ in μένος cōuerfa. Γ' ἡσῆσαι μένη. τῆς ἡσῆσῆς. γῶ ἡσῆμενον. ἢ ἡσῆμένου. παρ. κὼ τῆς.

Γ' ὀσαμένοις. τοῦ ὀσαμένου. a prima psona pti pfecti ἰσαμαι sicut τετυμμένοις. ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. Γ' ἡσῆσῆσῆς. Γ' ὀσαμένοις.

Ⓢ ἄ ὀσαθείς. ἢ σαθέντος. a prima persona eiusdem temporis ἰσᾶθην. sicut τυφθείς. τυφθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. Γ' ἡσῆσῆσαι. τῆς ἡσῆσῆσης. Γ' ὀσαθέν. τοῦ σαθέντος.

Ⓢ ἄ ὀσαθησόμενος. τοῦ σαθησομένου. a prima psona futuri passiuí σαθησομαι. ἢ σαθησομένη. τὸ σαθησόμενον.

Ⓢ ἄ ὀσασόμενος. τοῦ σασομένου. a prima psona eiusdē temporis ἰσασομαι. ἢ ἡσῆσομένη. τὸ ἡσῆσομενον.

Γ' Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεσῶς. κὼ παρατατικῶς.

Γ' ὀσαμένοις. τοῦ ἡσῆμένου. ἀπὸ τοῦ ἡσῆσαι. sicut & passiuum.

Ⓢ ἄ ὀσησάμενος. τοῦ ὀσησαμένου. ἀπὸ τοῦ ὀσησάμην. primo aoristo medio, expuncto augmento, ἡσῆσαμένη. τὸ ὀσησάμενον.

Ⓢ ἄ ὀσαμένοις. τοῦ ὀσαμένου ἀπὸ ἢ ὀσαμην ἀχρήστου. expuncto augmento. ἡσῆσῆσῆς. τῆς ὀσαμένης. τὸ ὀσαμένο. τοῦ ὀσαμένου.

ⲛⲁ ⲁ Ⲕⲱⲥⲟⲩⲟⲩⲉⲛⲟⲩ. ⲧⲟⲩ ⲥⲛⲟⲩⲟⲩⲉⲛⲟⲩ. a futuro ḡⲛⲟⲩⲟⲩⲉⲛⲟⲩ. ἢ ḡⲛⲟⲩⲟⲩⲉⲛⲟⲩ. ḡ ḡⲛⲟⲩⲟⲩⲉⲛⲟⲩ.

Ⲛⲟⲩ ⲛⲟⲩⲧⲣⲓⲛⲟⲩⲧⲩⲧⲩⲁ. ⲙⲉⲧⲟⲧⲁⲓ ⲛⲉⲣⲉⲣⲛⲧⲓⲕⲁⲓ. ἕⲛⲉⲥⲱⲥ ⲕⲁⲓ ⲛⲉⲣⲉⲣⲛⲧⲓⲕⲁⲓ.

Ⲛⲟⲩ ⲁⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ⲛⲉⲧⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. a prima p̄sona p̄ti ip̄fecti ἕⲓⲃⲓⲃⲟⲩⲥ. ὡ magno inō paruum mutato, ac ū̄ interposito, sicut in prima cōiugatione uerborum in μῆ̄ dictū est. ἢ ἕⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ḡ ἕⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ.

ⲛⲁⲣ. ⲕⲁⲓ ⲛⲉⲣⲉⲣⲛⲧⲓⲕⲁⲓ. Ⲕ ⲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ⲁⲧⲱⲩ ⲧⲟⲩ ⲃⲉⲃⲟⲩⲕⲁⲓ. ἢ ⲃⲉⲃⲟⲩⲕⲁⲓ. ἢ ⲃⲉⲃⲟⲩⲕⲁⲓ.

ⲛⲉⲧⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ḡ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ⲧⲟⲩ ⲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ.

Ⲕⲟⲩ ⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ⲧⲟⲩ ⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ἁⲧⲱⲩ ⲧⲟⲩ ἕⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ἢ ⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ἢ ⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ἢ ⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ḡ ᲃⲉⲃⲟⲩⲟⲩⲥ.

ⲧⲟⲩ ⲃⲟⲩⲟⲩⲥ.

ⲛⲁⲣ. ⲁ Ⲕⲱⲥⲟⲩⲟⲩⲉⲛⲟⲩ. ⲧⲟⲩ ⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. a futuro ḡⲱⲥⲟⲩⲟⲩⲉⲛⲟⲩ. ἢ ḡⲱⲥⲟⲩⲟⲩⲉⲛⲟⲩ. ḡ ḡⲱⲥⲟⲩⲟⲩⲉⲛⲟⲩ.

Ⲛⲟⲩ ⲙⲉⲧⲟⲧⲁⲓ ⲛⲉⲣⲉⲣⲛⲧⲓⲕⲁⲓ. ἕⲛⲉⲥⲱⲥ. ⲕⲁⲓ ⲛⲉⲣⲉⲣⲛⲧⲓⲕⲁⲓ.

Ⲛⲟⲩ ⲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ⲧⲟⲩ ⲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ἁⲧⲱⲩ ⲧⲟⲩ ἕⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ἢ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ḡ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ.

ⲛⲁⲣ. ⲕⲁⲓ ⲛⲉⲣⲉⲣⲛⲧⲓⲕⲁⲓ. Ⲕ ⲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ⲁⲧⲱⲩ ⲧⲟⲩ ἕⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ἢ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ḡ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ.

ⲧⲟⲩ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ.

Ⲕⲟⲩ ⲁⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ⲛⲉⲧⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. a prima persona primī aoristi passīui ἕⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ.

ἢ ᲃⲉⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ἢ ᲃⲉⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ἢ ᲃⲉⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ḡ ᲃⲉⲃⲟⲩⲟⲩⲥ.

ⲛⲁⲣ. ⲁ Ⲕⲱⲥⲟⲩⲟⲩⲉⲛⲟⲩ. ⲧⲟⲩ ⲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ἢ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ḡ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ.

ⲛⲉⲧⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ⲧⲟⲩ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. a prima p̄sona ciuſdē t̄pis ᲃⲉⲃⲟⲩⲟⲩⲥ.

ⲙⲉⲧⲟⲧⲁⲓ. ἢ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ḡ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ.

Ⲛⲟⲩ ⲙⲉⲧⲟⲧⲁⲓ ⲙⲉⲥⲁⲓ. ἕⲛⲉⲥⲱⲥ. ⲕⲁⲓ ⲛⲉⲣⲉⲣⲛⲧⲓⲕⲁⲓ.

Ⲛⲟⲩ ⲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ⲧⲟⲩ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ἢ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ḡ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ἁⲧⲱⲩ ⲧⲟⲩ ἕⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ.

sicut & passiuum.

Ⲕⲟⲩ ⲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ⲧⲟⲩ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ἁⲧⲱⲩ ⲧⲟⲩ ἕⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ἢ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ḡ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ.

ⲛⲁⲣ. ⲁ Ⲕⲱⲥⲟⲩⲟⲩⲉⲛⲟⲩ. ⲧⲟⲩ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. a futuro ḡⲱⲥⲟⲩⲟⲩⲉⲛⲟⲩ. ἢ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ἢ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ.

ἁⲧⲱⲩ ⲧⲟⲩ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ.

Ⲛⲟⲩ ⲧⲉⲧⲁⲣⲧⲓⲛⲟⲩⲧⲩⲧⲩⲁ. ⲙⲉⲧⲟⲧⲁⲓ ⲛⲉⲣⲉⲣⲛⲧⲓⲕⲁⲓ. ἕⲛⲉⲥⲱⲥ. ⲕⲁⲓ ⲛⲉⲣⲉⲣⲛⲧⲓⲕⲁⲓ.

Ⲛⲟⲩ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ⲧⲟⲩ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. a prima p̄sona p̄ti perfecti ἕⲓⲃⲟⲩⲟⲩⲥ. ὡ in prima cōiugatiōe uerborū in μῆ̄ dictū ē. ἢ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ἢ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ.

ḡ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ. ἢ ᲃⲉⲃⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩ.

Ⲛⲟⲩ ⲙⲉⲧⲟⲧⲁⲓ ⲛⲉⲣⲉⲣⲛⲧⲓⲕⲁⲓ. ἕⲛⲉⲥⲱⲥ. ⲕⲁⲓ ⲛⲉⲣⲉⲣⲛⲧⲓⲕⲁⲓ.

Ἐὸ ζευγνύμενος τοῦ ζευγνυμένου. ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμαι. ἢ ζευγνυμένη. τῆς
 ζευγνυμένης. ἢ ζευγνύμενον. ἢ ζευγνυμένου. Et hæc de participiis satis.

Ἐπὸ τῶν ἄρθρων.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πῶτικόν ἑροτασόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνο-
 μάτων. καὶ ὑποτασόμενον. hoc ē. Articulus est pars orationis ca-
 sualis prepositiua declinationi nominum & subiunctiua. siue
 subordinatiua.

Ἐ Articulorum aliqui ῥησιτιυί. Aliqui suppositiui. Prepositiui hί-
 Ἄρσενικά ἐνικά. ὁ. τοῦ. τῶ. ἄν. Ἐδύικά τῶ. τοῖν. Ἐπλη. αἱ. τῶν. τοῖς.
 τοῖς. θηλυκά ἐνικά. ἡ. τῆς. τῆ. τῆν. Ἐδύικά. τὰ. ταῖν. Ἐπλη. αἱ. τῶν.
 ταῖς. ταῖς. Ἐοὐδέτερα ἐνικά. ὁ. τοῦ. τῶ. ἄν. Ἐδύικά. τῶ. τοῖν. Ἐπλη.
 τὰ. τῶν. τοῖς. ταῖς.

Articuli Suppositiui ἄρσενικά ἐνικά. ὁ. ὅς. οὗ. ᾧ. ὅν. Ἐδύικά. ᾧ. ὅν.
 πλη. ὅ. ἃν. ὅ. ἰς. οὓς. Ἐθηλυκά ἐνικά. ἡ. ἥς. ἥ. ἣν. Ἐδύικά. αἱ. ἃν.
 Ἐπλη. αἱ. ὧν. αἷς. αἷς. Ἐοὐδέτερα ἐνικά. ὁ. οὗ. ᾧ. ὅ. Ἐδύικά. ᾧ. ὅ. ἰς.
 Ἐπλη. αἱ. ὧν. ὅ. ἰς. αἷς.

Ἐ Articuli ῥησιτιυί & pro nominibus interrogatiuis accipiuntur. τῶ
 ἐνὶ ἀντὶ τοῦ τί. καὶ τὸν. ἀντὶ τοῦ τίνα. & in aliis similiter.

Ἐ Sumuntur etiam & pro demonstratiuo pronomine. ἄν enim pro
 τοῦτο. & τὴν. pro ταῦτην. & sic in aliis. Etiam cum δὲ coniun-
 ctione compositi demonstratiua pronomina fiunt, ut ὁ δὲ. ἀντὶ
 τοῦ οὗτος. & ἡ δὲ. ἀντὶ τοῦ αὐτή. & τὸ δὲ. pro τοῦτο. & in aliis casu-
 bus similiter.

Ἐ Articuli suppositiui cum nomine infinito τίς compositi relatiua
 fiunt. Ἐ ἄρσενικά ἐνικά. ὅστις. οὗτινος. ᾧτινι. ὅντινα. Ἐπλη. οἱ. τίνες. ὧν
 τίνων. ὅστισι. οὗστίνας. Ἐθηλυκά ἐνικά. ἡτίς. ἡστίνοσ. ἡτινι. ἡντινα.
 Ἐπλη. αἱ. τίνες. ὧν τίνων. αἷς. τίσι. αἷστίνας. Ἐοὐδέτερα ἐνικά. ὅ. τι. οὗτινος.
 ᾧτινι. ὅ. τι. Ἐπλη. αἱ. τίνες. ὧν τίνων. ὅ. τίσι. αἷτίνας. Etia; sic cū ᾤερ cō-
 iunctiōne repletiua cōponantur tantū dē possūt. ut ὁ ὅσπερ. ἀντὶ τοῦ

ἴσις. & ἢ πῶς ἀντι τοῦ ἦτις. & ὁ πῶς ἀντι τοῦ ὅτι. Eodē modo sicū
aliis coniunctionibus cōponantur. γέ scilicet: & δὴ. ἀρσεικὰ ἐν
καὶ ὁ πῶς. οὐ πῶς. ὧ πῶς. ὄν πῶς. θηλυκὰ ἐνικὰ ἦ πῶς. ἦ σ πῶς. ἦ πῶς. ἦ ν πῶς.
Οὐδέτερα εἰκὰ ὁ πῶς. οὐ πῶς. ὧ πῶς. ὄ πῶς.

¶ Τέλος τῶν ἀξέθρων

¶ πρὸ ἀντωνυμιῶν.

Αντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν. ἀντι ὀνόματος παρὰ λαμβανομένη.
ἢ. Pronomen est pars orōnis declinabilis pro nomine assūpta.
Dicit̄ aut̄ ἀντωνυμία ἀπὸ τῆς ἀντι qd̄ est pro, & ὄνομα nomē τροπῆ
τοῦ πρώτου ὃ εἰς ὠμέγα. τοῦ δευτέρου δὲ εἰς ὠ hēt aut̄ accidentia q̄t̄
tuor. genera. numeros. casus. & personas. Quidā addunt species
& figuras. τῶν δ' ἀντωνυμιῶν. ἢ μὲν πρώτου τῶς. ἢ δὲ κλητικῆ. ἢ δὲ δε
κτικῆ. ἢ δὲ ἀναφορικῆ. ἢ δὲ σύνθετος. hoc est. Pronominū. Aliud quidē
primitiū. aliud possessiuum. aliud demonstratiū. aliud relati
uum. aliud aut̄ compositum. Primitiua quidē tria esse oportet
quādo quidē inuenta sunt ut tres distinctas significant personas
ἐγὼ primā. σὺ secundam. ὅς tertiam. Quē admodum in uerbis quo
rum declinationes βηματικὰ appellatur. hoc est positiua. quoni
am unaquaq; uox suā ipsius est positio, nec altera ab altera regu
latur, quod nō aliis orōnis partibus declinabilibus euenit, quo
rum inflexiones cōsequētia uocis procedūt. Sed quoniā huius
modi pnomina primitiua uario modo reperiunt̄ tā in recto q̄ in
obliquis ἢ in uarium linguarū usū nō ab re duximus eorum sin
gula per omnes numeros & casus ἢ in diuersa idiōmata uariari.

¶ τοῦ πρώτου προσώπου.

¶ Ἐνικὰ. ἢ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἐγὼ. ἀπικῶς δὲ ἐγώ γε πρὸ παροξυτόνως. Δ.
ῤ. δὲ ὄς. αἰ ἐλών. οὐτι φθονέο. κέλομαι ἀπὲρ ἐγώ γε. & est pars una oratiōis
cōposita, nam si duæ essent orōnis partes ἐγώ γε, dicendū fuisset. si
cut̄ ἐγὼ μιν. Omnis enim dictio habens acutū accentū super extre
mam sequente enclitica dictione in eadē syllaba seruat accentū.
ut καλὸς καλός γε. σοφὸς σοφός γε sic igitur ἐγὼ ἐγώ γε. καὶ δωρικῶς

ἐγὼν. θεὸς ἐν θυῶν ἴχθ. τᾶμος ἐγὼν γὼν ἴσῃς τῷ θυῶν ἴχθ. καὶ ἐγὼν. quod
 apud poetas διὰ τὴν χασμῶ δία τῶν φωνηέντων hoc est. iatum in
 usu non est. Ἐ γενικὴ κοινῶς μὲν ἐμοῦ, καὶ μοῦ. ἀφαιρέσει τούτῃ. Ἐ ἐ en-
 clitica dicitur. ut τοῦ γόμου σκόπευ. ἰωνικῶς δὲ ἐ μέο διαλύσει τῆς οὔεις
 ἐο. καὶ παρηνέσει τούτῃ ἐμῆιο. λ. ἄ ἀλλὰ πῶθε δ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἔσον
 ἐμῆιο. καὶ παροδῆσει τῆς θέν συλλαβῆς ἀπικῶς ἐ μέθεν. καὶ συγκοπῆ ἐ μέ-
 θεν. λ. ὅ. εἶκον ἄνευ ἐμέθεν. καὶ ἀθηνάϊς ἀγγελείης. καὶ δωρικῶς. καὶ αἰολι-
 κῶς ἐ μέυ, τροπῆ τῆς οὔεις εὔ. θεός. ἐν ἱέρωνι. οὔτος αἰοδῶν λῶστος. ὄς ἐξ ἐμῆ
 οἴσειται οὐδ' ἐν. καὶ ἀφαιρέσει τούτῃ, μὲν quod inclinatur. θεός ἐν φαρμα-
 κευτρία. χ' ὄς ἴδον. ὄς ἐ μάνην. ὄς μευ πόθι θυμὸς ἰάνθη. ἢ δοτικῆ. κοινῶς
 μὲν ἐμοῦ δ' οὐτόνω. καὶ μοι κατὰ ἀφαιρέσειν τούτῃ. Ἐ ἐ enclitica dicitur,
 ut τοῦ τόμοι λέγε. ἀπικῶς δὲ ἐ μοιγε παροπαροφουτόνω. ὡσπερ ἐ γω γε. λ. ἄ
 παρ' ἐ μοιγε καὶ ἄλλοι, οἱ κάμε τιμήσουσι. καὶ δωρικῶς ἐ μίν. θεός. ἐν νομῆ
 σι. δ' ὄρον ἐ μίν νιν ἐ λειπε. ἐ γὼ δ' ἐ τις εἰμί μελικτῆς. ἢ αἰτιατικῆ ἐ μέ δ' οὐτό-
 νως. καὶ με. ἀφαιρέσει τούτῃ, Ἐ est enclitica dicitur. ut τούτῃ με δ' ἰδα-
 σκε. κλητικῆ δὲ οὐκ ἔστι. Ἐ δουϊκά. ἢ εὐθεία. καὶ αἰτιατικῆ νῶϊ. καὶ ἀπο-
 κοπῆ τούτῃ νῶ, quod acuitur, sicut τῶ καλῶ. quandoquidem no-
 minatiuus dualis in ῶ desinens nunquam circumflectitur. καὶ αἰο-
 λικῶς. καὶ δωρικῶς ἄμμε. Ἐ analogiam nominatiui pluralis xolici
 ἄμμες quo numero usus est θεός. ἐν ὀδοιπόροις. ἀλλὰ τις ἄμμε, τις κρι-
 νεῖ. καὶ ἐν δ' ἀφιδί. καὶ μενάλα. τις ἄμμε κρινεῖ. τις ἐ πάκος ἔσεται
 ἄμῶν. Saepius tamen poetae pro accusatiuo plurali accipere cōsue-
 uerunt. λ. ἄ ἀτρεῖδ η. νῦν ἄμμε παλιμ πλαχχέντας δ' ἴω. καὶ κόιντος
 βιβλίω δ' δωδεκάτῳ. μίμνετε εισόκεν ἄμμε ποτί πόθιν εἰρύσοισι. καὶ
 θεός. ἐν θερσιῶς. ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθη βῶκος αἰοδ' ἀς. ἀντί τούτῃ ἡμᾶς.
 ἢ γενικῆ. καὶ δοτικῆ νῶν. καὶ νῶν subscripto ἱ κατὰ συναίρεσιν. ἢ cīrco
 circumflectitur. Ἐ πλ η. ἢ εὐθεία, κοινῶς μὲν ἡμεῖς ἰωνικῶς δὲ ἡμέες.
 καὶ δωρικῶς ἄμμες. καὶ αἰολικῶς ἄμμες geminato. μμ. Δ. ἱ αὐτοῦ γάρ
 κε. καὶ ἄμμες ἀπὸ λῶ μεθ' αἰπὺν ὀλεθρον. ἢ γενικῆ κοινῶς μὲν ἡμῶν, ἰωνι-
 κῶς δὲ ἡμέων, κατὰ διαίρεσιν. λ. γ. ἡμέων δ' ὀπποτέρῳ θάνατος. καὶ

μοῖρα τέτυκται. τιθαίη. και ημείων. παρεθέσει τοῦτ. Δ. ω. οὐδέ τις
 ημείων δύνατο κρατεροῖο βίαιο νευρήν ἐντανῦσαι. & in eodem. οὐδέ
 τις ημείων δύνατο γινῶναι τὸν ἐόντα. και δωρικῶς. ἀμῶν. θεῶ. ἐν φαρμακ
 κευτρίαι. ἢ βροκ ἄλλοτι τερπὸν ἔχει. ἀμῶ δὲ λέλασαι. και αἰολικῶς ἀμ
 μέων κατὰ ἀναλογίαι τοῦ ἀμμες. ἢ δοτικῆ. ἡμῖν κοινῶς μῖον. ultima
 producta. obquam rem circumflectitur. eadem uero nonnun
 quam apud poetas corripitur. atq; acuitur ἡμῖν ἰονες tamen. &
 atticī saepe circumflectunt penultimam ἡμῖν. Homerus δὲ φίλοι
 οὐ μὲν ἡμῖν ἔυκλεές ἀπὸνέεσθαι. και δωρικῶς ἡμῖν δευτῶως extrema
 existente correpta. θεῶ. ἐν θαλυσίοις. πολλὰ. δὲ ἡμῖν ἠπερεβι κατὰ
 κρατὸς δονέοντο. Si uero producta sit circumflectitur. θεῶ. ἐν ἰδοι
 πόροις. χ' ἡμῖν ἐστὶ κύων φιλοποῖμνιος. ὅς λυκος ἄγχι. και αἰολικῶς
 ἀμμιν. Δ. μ. ἐνθα γὰρ ἀνότατον κακὸν ἐμμεναι ἡμῖν ἐφθασα. και ἡμ
 μι ἀνευ τοῦν. Δ. ἄ χ' αἶρε ἐξίνε παρ' ἡμμι φιλήσει. ἢ αἰτιατικῆ. κοι
 νῶς μὲν ἡμῶς. ἰωνικῶς δὲ ἡμέας. Δ. δ. ἐνδ' ἡμέας πρώτους λέγε κῆ
 τεσι. και ἡμῶς δωρικῶς. και ἡμῶς αἰολικῶς, ἐκ τοῦ ἀμμες κατὰ ἀνα
 λογίαι. Dubitari solet hoc in loco, an ἢ aspirato in ἄ conuerso
 δωρικῶς. και αἰολικῶς. etiā aspirato intenuem spiritum ubiq; mu
 tanda sit. Nam sunt nonnulli qui asserunt omnino ἄ tenui spi
 ritu scdm regulas scribendum esse, solum illud thocriti excipi
 entes, hoc est ἀδύ τι γο τῆύρισμα. pro ἡδύ, quod ab omnibus
 aspiratur. Sunt & qui articulos quoq; excipiant, quos quidez pa
 ri modo aspirari uolunt. Sed his aduersari uidetur poetarum au
 taritas. Nam regula est q; quauis tenuium. hoc est. κ. π. τ. sequē
 te uocali aspirata, in propriam uertitur aspiratam. alioqui immu
 tabilis remanet. Vnde consequens est ut quauis uocalis aspira
 ta sit, ubicunq; euenit quampiam tenuium ante ipsam uocalem
 in propriam aspiratam uersam esse. ut χ' ἡμῖν. ἀφικέσθαι. καθ' ἡμ
 μῶς. Igitur ubicunq; aliqua tenuium in propriam aspiratam cō
 uersa fuerit sequente uocali, apparet illam omnino esse aspiratā.

quod omnibus orationis partibus contingere uidetur ubi dicitur
 αἰο α uocali aspirata principium habet. Igitur & α, siue p se, siue ex
 ἡ aspirata fiat more dorico. θεός. ἐν θερισίαις πᾶσι δὲ πᾶσι χ' ἀφ' ἑσθ' ε
 θεοὶ καλὰ πάντα ποιεῖτε. καὶ ἐν φαρμακευτρίαις. ὡς κείνος διηοί το ποθ' ἄ
 ματέρησι βύρασι. ἀντί τοῦ ἡμέτεραις. πῆ δ' αρος ἐν δ' λυμπίοις. μή κεν ἄ
 λίου σκόπῃ ἄλλο θαλαπτότερον. ἀντί τοῦ ἡλίου. idē. ἀνί χ' ἀφ' αἴσου τέ
 χναισι χαλκελάτῳ πελέκει. ἀντί τ' ἡφ' αἴσου. Quid igitur censendum
 de plurali numero primæ psonæ pnomínis, in cuius casib' oíous
 ἡ aspirata in α uertit dorico more & xolico. an α quoq; aspirandum
 sit, an tenui spū scribendum. Dicendum q; cū pluralis numerus hui'
 primæ psonæ uariis sit p oēs suos casus, & et uariā hēat litteratu
 ram ἔν linguarū diuersitatē, discernēda sūt quæ nā sint dor. ppría
 & ἡ xolū. Nam ἄμες simplicí. μ. & ἄμῶν. & ἄμιν. & ἄμᾶς. dorū sūt
 ppría iccirco aspirāda. ἄμμε uero, & ἄμμες. & ἄμμων. & ἄμμιν, si
 ue ἄμμι. & ἄμμας xolu; sunt ppría. igit' tenui spū scribēda, qñq;
 dem xoles αἰο aspirationē ignorāt, & si dores íis quoq; dictioní
 bus nō aspiratis frequētí in usu hēant. θεός. ἐν θυονίχῳ ἄμμες μὲν φω
 νέυντες ἐπίνομες ὡς ἐδ' ἐδοκτο. καὶ ἐν φαρμακευτρίαις. θεσυλι. ταὶ κύνες
 ἄμμιν ἀνὰ πῶλιν ὠρύονται.

¶ παραδείγματα. ἐνικά.

ΓΗ' εὐθεία. ἐγὼ κοινῶς. ἐγὼγε ἀπικῶς. ἐγὼν καὶ ἐγὼ γη δωρικῶς. ἡ γενικὴ ἐμοῦ
 καὶ μοῦ κοινῶς. ἐμέο καὶ ἐμοῖ οἰωνικῶς. ἐμέθεν καὶ ἐμέθεν ἀπικῶς. ἐμεῦ. καὶ
 μεῦ δωρικῶς. καὶ αἰολικῶς. ἡ δοτικὴ. ἐμοί. καὶ μοί κοινῶς. ἐμοίγε ἀπικῶς καὶ
 ἐμίν δωρικῶς. ἡ αἰτιατικὴ ἐμέ. καὶ με. κλητικὴ οὐκέτι. ¶ δυνικά ἡ εὐθεία
 καὶ αἰτιατικὴ. νῶϊ. καὶ νῶ κοινῶς. καὶ ἄμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς. ἡ γενι
 κή. καὶ δοτικὴ. νῶϊν. καὶ νῶν. ¶ π λη. εὐθεία ἡμεῖς κοινῶς. καὶ ἡμεῖς ἰωνικῶς.
 καὶ ἄμες δωρικῶς, καὶ ἄμμες αἰολικῶς. ἡ γενικὴ ἡμῶν κοινῶς. καὶ ἡμέων. καὶ
 ἡμεῶν ἰωνικῶς. καὶ ἄμῶ δωρικῶς. καὶ ἄμμων αἰολικῶς. ἡ δοτικὴ ἡμῖν κοι
 νῶς. περιτωμένως. ἡμῖν ποιητικῶς. δευτόνως. ἡμῖν ἀπικῶς. πορω περι
 τωμένως. ἄμιν δωρικῶς. ἄμμιν. καὶ ἄμμι αἰολικῶς. ἡ αἰτιατικὴ ἡμᾶς
 κοινῶς. καὶ ἡμεῖς ἰωνικῶς. καὶ ἡμᾶς δωρικῶς. καὶ ἄμμας αἰολικῶς.

Γ τοῦ δευτέρου προσώπου. *Γενικά. ηευθεῖα κοινῶς μὲν σὺ. δωρικῶς δὲ τὴν τροπὴν τοῦ σ εἰς τ. quod
 acuitur sicut. & σὺ θεός. ἐν ἑρσιδί. ἀλλὰ τὴν παρ δὴ ἑρσι. τὰ δαφιδίος
 ἀλλ' ἄειδε. καὶ τὴν. προῶσει τοῦ η. sicut ἐγὼν penultima produ-
 ducta licet σὺ corripitur. λ. τ. τὴν δ' ἠφαίσιο παρὰ κλυτὰ τεύχεα
 δέξο. ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν σὺ. ἰωνικῶς δὲ σέο. διαλύσει τις οὐ εἰσεῶ. Δ. β.
 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. καὶ παρνεύσει τοῦ τ
 σεί ο. λ. γ. ζεῦ πάτερ οὐ τις σεί ο θεῶν βλοώτερος ἄλλος. καὶ ἀπικῶς σέθεν.
 καὶ σέθεν κατὰ συγκοπήν. λ. β. ὡς παρ βέσφατόνεσι. σέθεν δ' ἐγὼ οὐ ἀλεγί-
 ζω. καὶ δωρικῶς. καὶ ἀολικῶς σέυ. ἄπο τ' σούως ἐμεῦ ἄπο τ' ἐμοῦ. θεός. ἐν
 ἰπιταφίῳ τοῦ βίωνος εἰς σέτι σέυ γὼ μέλισμα κινύρεται ἀμιτυλάνα.
 καὶ τεῦ. τροπὴ τοῦ σ εἰς τ. θεός. ἐν ὄδοι πόροις. οὐταῖ τὰν σύρηγαλασθῶν
 ἐκκλεφεκομάτας. ἡ δοτικὴ κοινῶς μέν σοι. δωρικῶς δὲ τοί. θεός. ἐν ἑρσι
 δι. αἶγα τέτοι δωσῶ διδυματόκονες τρεῖς ἀμέλξαι. καὶ τίν. θεός. ἐν φαρ-
 μακευτρίᾳ. φαίνεκαλόν. τίν παρ ποταεἰσομαι ἄσυχα δαῖμον. καὶ τείν
 πλεονασμῷ τοῦ. ε. λ. λ. ζεῦς με πατήρ προέηκε τείν τάδε μυθήσασθαι
 καὶ καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. εὐμνήδης ἐδ' ἰαξετεῖν κεχαρισμένος ἱεῖς. ἀντί-
 τοῦ σοι dicuntur autem τίν. & τείν μονόπωτῶτα, καὶ μοναδικά. &
 poetica sunt. ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σέ. δωρικῶς δὲ τέ. θεός. ἐν ἑρσιδί.
 αἶκα δ' αἶγα λάβη τήνος γέρας ἐς τέ καταρξέει ἀχίμαρος. καὶ τὴν, quod
 inclinatur cum sit accusatiui casus, quemadmodum & σέ. θεός.
 ἐν συρακουσίαις. δ' ἄκρου ὄσα θέλεις. χωλόν δ' οὐδέ τί γενέσθαι. ἡ κλη-
 τικὴ σὺ. secundum aliquos. Γ δούκα ἡ εὐθεῖα. καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ.
 καὶ σφῶ. ἀποκοπὴ τοῦ τ. sic circo acuitur quemadmodum & νῶ. καὶ
 ἀολικῶς. καὶ δωρικῶς ὕμμε. ἐκ τοῦ ὕμμες κατὰ ἀναλογίαν. quo nume-
 ro pinardus usus est in olympiis cum duobus fratribus tm̄ sc̄i-
 beret. ὕμμε δ' ἐκλάρωσεν ποτμος ζηνί. γενεθλίω. ἀντί. τοῦ σφῶ. Sapi-
 us tamen poetae pro accusatiuo plurali accipere consueverunt si-
 cut ἄμμε. θεός. ἐν ὄδοι πόροις. αἶγες ἐμέ θαρσείτε κερουχίδες αἶριον ὕμμε.
 πᾶσας ἐγὼ λουσῶ. ἡ γενικὴ. καὶ δοτικὴ σφῶϊ. καὶ σφῶν κατὰ ἀναλογίαν.*

P R O.

σιν subscripto τ. iccirco circumflectitur, sicut νόσ.

¶ Πληθυντικά ηευθεία κοινῶς μὲν ὑμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ὑμεῖς, καὶ δωρικῶς ὑμεῖς, καὶ αἰολικῶς ὑμμεῖς, λ. ἄλλα πῖθεσθε καὶ ὑμμεῖς ἐπεὶ πείθεσθε αἴμενον. ἢ γενικῆ, κοινῶς μὲν ὑμῶν, ἰωνικῶς δὲ ὑμῶν, Δ. Γ. ὑμῶν δ' ἀνδρὶ ἐκάσῳ ἐφιέμενος τὰδε εἶρω, καὶ ὑμῶν, παρρησιεσι τ. Δ. φ. μὴ δέ τις ὑμῶν, τοῦ γένει κα θυμὸν ἀχέω ἐνθάδε δαινύσθω, & apollonius ἢ argonauticorum, αὐτῶν ὑμῶν ὄνομα κλυτὸν, ἠδ' ἐγένεθλην, καὶ ὑμῶν αἰολικῶν, ἢ δοτικῆ κοινῶς μὲν ὑμῖν περιωπμένως, poeta tamen nunc producut extremam, nunc cortipunt sicut ἡμῖν, iccirco acuitur, extrema existente correpta, καὶ δωρικῶς ὑμῖν δευτόνως, καὶ αἰολικῶς ὑμμιν, Δ. κ. φαίνκες, πῶς ὑμμιν ἀνὴρ ὁδε φαίνεσθαι εἶναι, καὶ ὑμμι, Δ. β. περήσω ὡς ὑμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἠήλων, ἢ αἰτιατικῆ, κοινῶς μὲν ὑμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέας, Δ. φ. εἶπ' αὐ' ὅπως ὑμέας κραδίη, θυμὸς κελεύει, & apollonius scdo argonauticorum, ὡς δὲ καὶ ὑμέας αὐτίς ἀπ' ἡμονας ἐξεσάωσε, καὶ ὑμμας, ἐκ τοῦ ὑμμεῖς κατ' ἀναλογία. ¶ Aduertendum est hoc in loco pluraliter numerū secundae personae a plurali primae litteratura differre, quia pluralis primae ab ἡ uocali longa per omnes suos casus principium habet quae ἔθεται δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἢ ἄ mutatur. Pluralis uero scda ab ὠ uocali ancipiti, quae licet ubiq; aspiranda sit per comunem regulam. Eoles tñ hanc omnino abnuentes, ὠ quocq; & si in principio dictionis existat, tenui spiritu ubiq; scribi uolūt, iccirco quae αολυ η sunt propria tenui spiritu scribenda esse, hoc est ὑμμεῖς ὑμῶν, ὑμμιν, ὑμμας.

¶ Παραδείγματα.

Ενικά, ηευθεία, κοινῶς μὲν σὺ, δωρικῶς δὲ τὺ, καὶ τύνη, ἢ γενικῆ, σεῦ, καὶ νῶς, καὶ σέο, καὶ σεῖο ἰωνικῶς, καὶ σέοθεν, καὶ σέβην ἀπικῶς, καὶ σεῦ, καὶ τοῦ δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς, ἢ δοτικῆ, σοίκοινῶς, καὶ τοῖ, δωρικῶς, καὶ τίνη, καὶ τείη ποιητικῶς, ἢ αἰτιατικῆ, σε κοινῶς, καὶ τέ, καὶ τὺ δωρικῶς, ἢ κλητικῆ, σὺ. ¶ δὴνικά ηευθεία, καὶ αἰτιατικῆ σφῶι, καὶ σφῶ, κοινῶς, καὶ ὑμμεῖς αἰολικῶς, καὶ δωρικῶς, ἢ γενικῆ, καὶ δοτικῆ, σφῶι καὶ σφῶ.

Γωλι. ἢ ἐθέρια ὕμεις κοινῶς, καὶ ὕμεις ἰωνικῶς, καὶ ὕμεις δωρικῶς, καὶ ὕμεις αἰολικῶς. ἢ γενικῆ ὕμιν κοινῶς, καὶ ὕμειων, καὶ ὕμειων ἰωνικῶς, καὶ ὕμειων αἰολικῶς. ἢ δοτικῆ ὕμιν κοινῶς περιπωμένως, καὶ ὕμιν ποιητικῶς, καὶ δωρικῶς δευτῶνως, καὶ ὕμιν, καὶ ὕμιν αἰολικῶς φιλουμένως. ἢ αἰτιατικῆ ὕμᾶς κοινῶς, καὶ ὕμεις ἰωνικῶς, καὶ ὕμᾶς αἰολικῶς.

Γ τοῦ τρίτου προσώπου.

Γενικῶς. ἢ ἐθέρια ὄς, quod frequentissimū est apud platonē ἢ δ' ὄς ἰν-
 quille. καὶ ἴ' ἔμ ueteres nūcaūt inusitata. ἢ γενικῆ κοινῶς, μὲν οὐ λ.
 ὠ. ἴ' ζεν δ' ὄς κλισίην οὐ ἤρεος. ἰωνικῶς δὲ ἔο διαλύσει τῆς οὐ διφθόγου. λ. ἔ.
 ἢ δὲ μέγ' ἰάχουσα ἀπὸ ἔο κάββαλεν ἤρην. καὶ εἴο. παρενέθει τού. τ. λ. δ.
 ἀλλὰ τὸν ἤρην γέινάτο εἴο χέρεια μάχη. καὶ ἀπικῶς ἔοθεν καὶ ἔθεν. λ. ζ.
 δδ' ἀπὸ ἔθεν ὄσατο χεῖρ' ἠρώ ἀδρηνσον. καὶ δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς εὐ. ἐκ
 τῆς οὐ διφθόγου. λ. ὠ. εἴ' ὄσας εὐ. πεφίδοιτο λαβῶν, καὶ ῥῶν ἀφείη. καὶ Δ.
 τ. ὄδ' ἀντίος ἐκ ἐκλύχοιο φρίξας εὐλοφίην, ἀντί τοῦ οὐ. ἢ δοτικῆ. οἱ περι-
 πωμένως, καὶ εἴοι. ἢ αἰτιατικῆ ἔ. καὶ ἔ. λ. ὠ. ἔ. δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μά-
 χεσθαι. καὶ λ. ὠ. σκύεθ' αἰ σοι φησὶ θεοῦς. ἔ. δ' ἔ. ῥοχα πάντων. & hac oīa
 aspirantur, quia omne pronomen abiiciens σ κατ' ἀρχὴν aspirat
 σός, ὄς, σὸ οὐ. σέθεν ἔθεν. σοὶ οἱ. σέ. ἔ. καὶ ἔ. Est & alius accusatiuus in
 ἰν' ab inusitato nτό' ἴ, qui nunc. μ. nun. κατ' ἀρχὴν suscipiens μιν
 facit & ἰν' δωρικῶς, & est omnis generis, & accusatiui casus tam
 singularis q̄ pluralis pro αὐτὸν. αὐτὴν. αὐτὸ. αὐτοῦς. αὐτάς. αὐτά.
 appellaturq; μονοπίωτος. siue μοναδικός, & apud poetas frequētis-
 simo hētur in usu. ut illud homeri uulgatissimū. καμιν φωνήσας
 ἔ' πεαπτερόεντα προσήυδα. καὶ καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. πῶς καμιν δι-
 κηαῶν ἀέσομεν. ἢ ἑλυκαῖον. καὶ θεῶ. ἐν θύρσι δι. φαίης κεν γήων νιῶσον ἀέ-
 ρος ἔλλοπεύει, ἀντί τοῦ αὐτὸν. Et in plurali licet raro inueniatur.
 Δ. ρ. θύρας δ' ἐυρεκές εἰσὶ δικλίδες οἰκ' ἄν τις μιν ἀνὴρ περοπλίωσιτο.
 ἀντί τοῦ αὐτὰς τὰς θύρας. Γ δ' οὐκᾶ. ἢ αἰτιατικῆ σφῶν καὶ σφέδεντό

PRO.

ως. & ambo enclitica sunt, & accusatiui casus tm̄i quandoqdem
 in pronomibus nullus rectus est encliticus, λ. ᾱ τις τ' ἄρ σφωε
 δῶν ἐριδι ξυένκε μάχεσθαι. & illud γίνωσκε γὰρ σφε πάρος. ἢ γενικῆ, καὶ
 δοτικῆ σφῶν δευτόνως, καὶ ἐγκλίνοισι. Δ. δ. ἀλλ' εἴ πο' εἰ σφῶν κατα
 λύσομεν ὠκέας ἰ' π' ωους ἀντί τοῦ αὐτῶν & in datiuo. λ. ᾱ. καὶ σφῶν
 δὸς ἄγειν, ἀντί τοῦ αὐτοῖς. Differt autem σφῶν genitiuus dualis
 tertiæ personæ a genitiuo secundæ accentu tantū, nam genitiu?
 scdæ circumflectit penultimam. genitiuus uero tertiæ acuit ex
 tremam, & est encliticus, quam differētiam homerus plane ostē
 dit. ἰλιάδος. θ. Nam cum uellet iuppiter iunonem, & palladē inhi
 bere ne achiuis fauerent, irim ad eas misit, ut hoc eis absentib?
 minitauo nunciaret, sic inquiring, γηῶτω μὲν σφῶν ὑφ' ἄρμασιν
 ὠκέας ἰ' π' ωους, προ τοῦς ἰ' π' ωους αὐτῶν. Cum uero iris iunonī, &
 palladī mandata iouis refert tanquā scdas personas eas alloquitur
 inquiring γηῶσιν μὲν σφῶν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἰ' π' ωους. προ τοῦς
 ὕμῶν ἰ' π' ωους, καὶ σφῖν. ἐπὶ τοῦ σφῶν. sicut σφε ἐπὶ τοῦ σφῶν.
 Γ' ωλη. ἢ ἐνθάδε. κοινῶς μὲν σφεῖς ἰωνικῶς δὲ σφέες, καὶ δωρικῶς σφέες.
 ἢ γενικῆ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων, καὶ σφείων ἰωνικῶς. ἀπολλώνιος argo
 nat. tertio. καὶ οἱ χαλκὸ ποδάσ ταύρους κάμε, χάλκεα δὲ σφῶν ἦν εἶ
 ματα. καὶ. λ. λ. ἐκ γὰρ σφῶν χειρῶν φύγοι ἠΐα σιγαλόεντα, καὶ. λ. δ.
 ὦσα ἀπό σφῶν. ὁ δὲ χασάμενος πελεμίχθη. ἢ δοτικῆ. σφῖν ἰωνι
 κῶς. λ. γ. ἴσον γὰρ σφῖν πᾶσιν ἀπὴ χθετο κηρίμελαινῆ, καὶ σφί. Δ. δ.
 πᾶρα δὲ σφί τίθη χρύσεια κύπελλα. καὶ σφίσιν. κατὰ πλειονασμόν.
 καὶ πάντα ἐγκλίνουσι. ἢ αἰτιατικῆ κοινῶς μὲν σφᾶς. ἰωνικῶς δὲ σφέ
 ες ἐγκλιτικῶς, καὶ φε δωρικῶς. θεό. ἐνιομεῦσιν. ἢ πᾶ φε κρύβδαν τὰ πῶ
 θέατρα πᾶσας ἀμέλγεις, ἀντί τοῦ αὐτῶν. Volunt enim quidā σφᾶς
 accētū h̄re circumflectū tanquā cōtractū ἐκ τοῦ σφέας κατὰ κρᾶσιν.
 sic σφῶν ἐκ τοῦ σφέων. Quidā uero cōtraiū scētētes uolūt σφᾶς pri
 mū eē natura, & ab eo σφέας d̄duci κατὰ πλειονασμόν sive ἐπέκτα
 σιν. ἢ. Sic σφῶν primū eē, a quo σφέων. Sic σφῖν a quo σφίσιν. quā

do qdē & πφέων. & σφίσιν. & σφέας inclinātur sicut eorū pfecta
 ut herodianus asserit, & Ioānes charax grāmatic⁹ ἐν τῷ περὶ τῶν
 ἐγκλινομένων quod minime pati possent si ut disyllaba perfecta
 essent cum grauitona existant. Nam regula est. ὅτι βαρύτονος κα
 τὰ πάθος μὲν ἐγκλίνεται. φύσει σε. οὐδ' αμῶς & altera similis. βαρύ
 τονος παρ' λέξεις. οὐκ ἐγκλίνεται. ἐμὴ κατὰ πάθος εἴη βαρεία. Igitur cum
 haec grauitona sint. & uere enclitica apparet illa non natura, sed
 κατὰ πάθος esse grauitona alioquin non inclinarentur. Δ. γ. τῷ
 καί σφρων πολεεὶ κακὸν οἶτον ἐπεισον. & λ. κ. ἀπὸ τῆ σφισι ἕντος
 ὄλων. & λ. δ. καί σφείας φωνήσας ἐπεα πτερόεντα προσηύδα. Sic
 σεῶ ἐκ τοῦ σου κατὰ διαίρεσιν. & ἔο. & ἔθεν. ἐκ τῷ grauitona quidem
 sunt. sed κατὰ πάθος. quandoquidem & ipsa pariter inclinātur,
 sicut σφέας. λ. γ. ὡς σεο ἦν ἔραμαι. λ. μ. Δ. ξ. ἐπεὶ ἐο κήδετολίν. λ. μ. λ.
 α. ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χερσίων. Nam quae per πάθος fiunt nullis tenen
 tur regulis: quibus perfecta dictiones arctari solent seruāt tamē
 suorum perfectorum; proprietates, ut est illud homerī. Δ. β. δ. σ
 τ' ἐν ἡμῖν, τοῖσδεσι βασίλευε. ἀντὶ τοῦ τοῦτοιοι. & λ. κ. χάρει θεὰ τοῖσ
 δεσι. Est enim τοῖς datiuus pluralis articuli prepositiuī, qui per
 communem regulam circumflectitur. quae talis est πάσα γενικὴ.
 καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος. ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἐχουσα τὸν τόνον περι
 πῶται. cui si duae addantur syllabae κατὰ πάθος & fiat trisyllabus
 τοῖσδεσι. ut in tertia simplicium declinatione dictum est. non ob
 hoc fit aliqua accentus innouatio licet cuīdam cōmuni regulae
 accentuū liquido aduerfetur, quae est. πρὸ δύο συλλαβῶν περι
 πωμένη οὐ τίθειται. quod etiam Eustathius manifeste asserit. Δ.
 φ. sic inquit. τοῖσδεσι οὐκ ἂν προπαροξυνθεῖν ἐυλόγως. διὰ τὸ πρὸ
 δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον. οὐκ ἂν ἢ ἐπέκτασις ἀλλοιώσει τὴν τόνω
 σιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. hoc est. τοῖσδεσι non acueret rationabi
 liter antepenultimam eo q̄ ante duas syllabas tonū heat. nō enī
 ἐπέκτασις mutare posset tonū articuli datiuī. Quare non mirā

dum si supra dicta pronomina grauitona regulis oio aduersanti-
bus inclinantur quadoquidē nō natura, sed secundū πάρος talia
sunt, σφάς igitur cū perfecta dictio sit, & primū natura, ut osten-
dimus, acui potius q̄ pet crasim circūflecti consentaneū est.

¶ Παραδείγματα.

Ενικά. ἡ εὐθεΐα ἰ. καὶ ὄς. ἀχρηστὰ. ἡ γενικὴ οὐ κοινῶς, καὶ ἔο. καὶ εἶο ἰωνι-
κῶς, καὶ ἔοθεν, καὶ ἔθεν ἀπικῶς, καὶ εὐ δωρικῶς, καὶ αἰλικῶς, ἡ δοτικὴ οἶ.
περισπωμένως, καὶ ἔοι. ἡ αἰτιατικὴ ἔ, καὶ μίν, καὶ νίν δωρικῶς. ¶ δουικά.
ἡ αἰτιατικὴ σφωέ, καὶ σφέ δξυτόνως. ἡ γενικὴ, καὶ δοτικὴ σφωίν δξυτῶ-
ως. ¶ πλῆ. ἡ εὐθεΐα σφείς, κοινῶς, καὶ σφέες ἰωνικῶς, καὶ σφέες δωρικῶς,
ἡ γενικὴ σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς, ἡ δοτικὴ, σφίν, καὶ
σφί, καὶ σφίσιν, ἡ αἰτιατικὴ σφάς κοινῶς, καὶ σφέας ἰωνικῶς, καὶ φέδω-
ρικῶς.

¶ ποδὶ κλητικῶν ἀντωνυμιῶν.

Possessiva uero pronomina a primitiuis deriuata sūt octo ἐμός, σοός,
ὄς, νωίτερος, σφωίτερος, ἡ μέτερος, ἡ μέτερος, σφέτερος. Quorū tria a
genitiuis singularibus sūt, hoc est ἐμός, ἔπο τοῦ ἐμοῦ, σοός ἔπο τοῦ
σοῦ ὄς ἔπο τοῦ οὔ. Duo uero a ntis dualibus, uidelicet νωίτερος,
ἔπο τοῦ νωί, σφωίτερος, ἔπο τοῦ σφωί, & hac de duobus τῆ δnr.
A duali numero tertia psona nō fit pronomē possessiuū, quo-
niam σφωέ nō est nominatiuī casus, a quo deducendum fuerat,
sed accusatiuī τῆ. A nominatiuis uero pluralibus tria sūt ἡμέ-
τερος, ἔπο ἡμεῖς, ἡμέτερος, ἔπο τοῦ ἡμεῖς, σφέτερος, ἔπο τοῦ σφείς.
Et hac omnia trium sunt generū. Masculina quidē, & neutra ter-
tiā declinationē simpliciu sequuntur. Fœminina uero secundā, &
in eorū declinationibus articulos suscipiūt tanq̄ adiectiua nomi-
να, ὁ ἐμός, τοῦ ἐμοῦ, τῶ ἐμῶ, τὸν ἐμόν, sicut ὁ καλός τοῦ καλοῦ, τῶ καλῶ
τὸν καλόν, ἡ ἐμή, τῆς ἐμῆς, sicut ἡ καλή τῆς καλῆς, τὸ ἐμόν, τοῦ ἐμοῦ, sicut
τὸ καλόν, τοῦ καλοῦ, & sic de aliis. Desinentia uero in ῥος mittunt
fœmininum in ᾶ, & id quorū in obliquis seruant ὁ νωίτερος, ἡ νωί-
τέρα, τῆς νωίτερας, τῆ νωίτέρα, ὁ σφωίτερος, ἡ σφωίτέρα, τῆς σφωίτε-
ρας.

ρες, τῆ σφωϊτέρα, καὶ τὰ λοιπὰ.
¶ Alia possessiua p̄ter supradicta apud poetas inueniuntur, ut τειρῶ-
 τεῖν, τεοῦν, δωρικῶς, ἀντί τ' σός, σή, σὸν, θεοῦ, ἐν θύρσιδι, ἄθλον δ' ποιμῆν γο
 τεοῦν μ' ἄλος, ἀντί τοῦ σόν, & ἐός, ἐή, ἐόν, ἀντί τοῦ, ὄς, ἡ, ὄν, Sunt & alia
 quæ a nominatiuis pluralib' δωρικῶς deriuant, hoc est ἄμες, ὑμες, ἄ-
 σφές, ἄσπ' τ' ἄμες, ἄμὸς, ἄμῆ, ἄμὸν, pro ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμετέρον θεοῦ.
 ἐν θιοσκύροις, ἐγγυὸς ὄρας οὐ σύμε, ἄμὸς, κεκλήσευ' δ' πύκτης, pro ἡμέτε-
 ρος διπύκτης, & λ. θ. πα δ' ὀυμένος ἄμὸν ἐρύξει, ἄσπ' δὲ τοῦ ὑμες, ὑμὸς,
 ὑμῆ, ὑμὸν, pro ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμετέρον, λ. ν. ἡ κε πολὺ φθάει εὐ ναιω
 μένη πόλις, ὑμῆ, pro ἡμετέρα, ἄσπ' δὲ τοῦ σφές, σφός, σφῆ, σφόν, ἀντί
 τοῦ σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον, κδίντος libro tertio, μνησάμενος,
 σφῶ παιδὸς εὐφρονος ἀντιλόχοιο, pro σφετέρου, Annotandū etiā;
 genitiuos singulares deriuatiuos, pronominum in οὔ κοινῶς desī-
 nentes διὰ τοῦτο omnino enūtiari ἀπικῶς, καὶ ἰωνικῶς, sicut & ge-
 nitiuos noīum tertiæ declinatiōis simpliciū, cū & hæc ad ipsā de-
 clinatiōnē referāt, ut ἐμὸς, ἐμοῦ, ἐμοῖο, sicut καλὸς, καλοῦ, καλοῖο, σός
 σοῦ, σοῖο, & alia similiter, Differt autem a genitiuo primitiui pe-
 nultima τῆ, Nam gtūs primitiui εἰ diphthongo scribitur, ἐγὼ
 ἐμοῦ, ἐμεῖο, Deriuatiui uero ἢ ἐμὸς, ἐμοῦ, ἐμοῖο.

DE monstratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος, Et hæc quoq; triuma
 sunt generum quorum cōmunis inflexiō talis est.

¶ Ἐνικὰ ἀρσενικά, οὗτος, τούτου, τούτῳ, τούτων.
 Ἐνικὰ θηλυκά, αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην.

Ἐνικὰ οὐδέτερα, τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τούτων.

¶ Ἐνικὰ ἀρσενικά ἐκεῖνος, ἐκεῖνου, ἐκεῖνῳ, ἐκεῖνον.

Ἐνικὰ θηλυκά ἐκεῖνη, ἐκεῖνης, ἐκεῖνῃ, ἐκεῖνην.

Ἐνικὰ οὐδέτερα ἐκεῖνο, ἐκεῖνου, ἐκεῖνῳ, ἐκεῖνο.

¶ Quibus atticī addentes ἱ κατὰ προσηματισμὸν, ac extremam acu-
 entes sic proferre consueuerunt,

¶ Οὗτοςί, τουτούι, τουτῶι, τουτουί, ὄ οὗτος.

PR O.

καθη. ταυτησι. ταυτην. ταυτηνι.
 τουτοι. τουτουι. τουτωι. τουτοι. και τουτι. και τοδι.
 αφοφάνης ενω λωτω. σαφως γαρ ο θεος ειπε μοι τοδι.

¶ Εκεινοσι. εκεινουι. εκεινωι. εκεινονι. και τα λοιπα.
 Aeoles uero auferentes e, dicunt κεινος. κεινη. κεινον.

¶ Dores uero uertetes κ ι τ, & ε δίphthōgi in η, subscrībētesq; τ. τήν
 νος τήνη. τήνο dicūt. Quidā tñ uolūt hęc absc̄ri scribī. τήνος. τήνη.

¶ Ο̄ quoq; articulus p̄positiuus assumēs δε, & γε cōiūctiōes reple-
 tiuas sūt p̄nomē demōstratiuū, ut supra dictū ē. ut δε. και. ο̄ δι. του
 δε. τω̄ δε. ρουτος. τουτου. τουτω. η̄ δε. τ̄ δε. τ̄ δε. pro αυτη. ταυτη. ταυτην.
 τω̄ δε. και τοδι. τουδε. τω̄ δε. ρ τουτο. τουτου. τουτω. Sic ο̄ γε.
 η̄ γε. τω̄ γε. Inuenit̄ etiā ο̄ δε̄να in tertia p̄sona solū, ob quā rem μονο-
 προσωπος appellat̄. Quidā uero in finitū p̄nomē uocant. Et id
 quoq; triū existit gener. Declinat̄ aut̄ sic. ο̄ δε̄να. τ̄ δε̄νος. τω̄ δε̄
 νι. ρον δε̄να. λιβάνιος εν τ̄ δε̄νι. τ̄ δε̄νι. δυσκόλου μελέτη. ο̄ δε̄να. τ̄ δε̄νος ρον δε̄
 να. ε̄γραφατο. hoc est. quidā cuiusdam quēdā accusauit. Femini-
 num. η̄ δε̄να. τ̄ δε̄νος. τ̄ δε̄νι. τ̄ δε̄να. Neutrū γ̄ δε̄να. τ̄ δε̄νος,
 τω̄ δε̄νι. ρον δε̄να. Declinat̄ etiā ο̄ δε̄να. τ̄ δε̄νατος. τω̄ δε̄νατι. Et
 ο̄ δε̄να. τ̄ δε̄να. Et ο̄ δε̄νι. τ̄ δε̄νι. τω̄ δε̄νι. ρον δε̄νι. ποιητικώς.

¶ π̄ρι αναφορικης.

R elatiuū autē unū, & ipsū quoq; trium existit gener. αυτος, αυ-
 του. αυτω, αυρον. ¶ αυτη. αυτης. αυτη. αυτην. ¶ αυτο. αυτου, αυτω. αυ-
 το. Huius aut̄ p̄nominis. p̄riū ē significatio triū p̄sonar, ut αυ-
 τος. εγω. αυτος. αυτος. εκεινος. & leuē spm̄ semp̄ hēt. Si uero αυτ̄.
 αυτω. αυτον aspirata inueniant̄, Sciendū p̄nomina reciproca eē
 & ab εαυτοῡ deducta κατ' αφαίρεσιν. Nam aspiratio, quae erat sup̄
 ε, eadē quoq; super ᾱ seruatur. ¶ π̄ρι συνε̄των.

P Ronoia cōposita tria, quae noiatiuū nō hēt, hoc ē ε̄μαυτοῡ. σουτοῡ
 ε̄ωοῡ. Et haec quoq; trium sunt generum. Sed aduertēdū ē cōpo-
 sita primae, & secundae p̄sonae in tribus casibus numeri singularis.

tantū variari. Tertia vero etiā in plurali, nec solū cōiunctim sed
etiā disiuncti sic. Ἐμοῦ καὶ σοῦ. Ἐμαυτοῦ καὶ ἐμαυτῶ. Ἐμαυ-
τῶν καὶ ἐμαυτῆς. Ἐμαυτῆς καὶ ἐμαυτῆν. Ἐμαυτοῦ καὶ ἐμαυτῶ. Ἐμαυτοῦ.

Ἐ τοῦ δευτέρου προσώπου.

Ἐ σεαυτοῦ. σεαυτῶ. σεαυτῶν. σεαυτῆς. σεαυτῆς. σεαυτῆν. σεαυτοῦ. σεαυ-
τῶ. σεαυτοῦ. καὶ κατὰ κράσιν οὕτως. σεαυτοῦ. σεαυτῶ. σεαυτῶν. σεαυ-
τῆς. σεαυτῆς. σεαυτῆν. σεαυτοῦ. σεαυτῶ. σεαυτοῦ. Ἐ τρίτου προσώπου.

Ἐ αὐτοῦ. ἐαυτῶ. ἐαυτῶν. Ἐ αὐτῆς. ἐαυτῆς. ἐαυτῆν. ἐαυτοῦ. ἐαυτῶ.
ἐαυτοῦ. Ἐ πλιθυντικά. ἐαυτῶν καὶ σφῶν αὐτῶν. ἐαυτοῖς. καὶ σφίσι
αὐτοῖς. ἐαυτοῖς. καὶ σφάσ αὐτοῖς. Ἐ πρὸς προσέσειαν.

Πρὸς εἰς μέγρος λόγου ἀκλιτον προστιθέμενον πάντων τοῦ λόγου μερῶν
κατὰ σύνθεσιν. ἢ κατὰ ἀράθεις. ἢ τοι σύνταξιν. hoc est, Praepositio ē
pars oratiōis indeclinabilis, quae praepōnit omnibus partibus ora-
tionis per cōpositionē, uel appositionē, siue cōstructionē. i. per re-
gimē casus. per cōpositionē, ut σύνοικος cohabitator. ἔμπερος, πε-
ρίτης. Per appositionē, siue cōstructionē. ἐν τῷ οἴκῳ ἐν domo. ἐν τῷ
τῆν ἀπικηνί ἐν agrum atticū. Nominibus eni iuncta per cōposi-
tionem omnibus casibus praepōnitur. ut ὁ ἔμπερος τοῦ ἔμπερον.
τῶ ἔμπερον, τὸν ἔμπερον. ὁ ἔμπερος. Per appositionē uero, siue cō-
structionē, nunquāntō iungit. Cum uerbis iungitur per solā cōpo-
sitionē, ut ἀνατέλλω. οἶον. διαλέγομαι. differo. Cum participiis p
oriens. διαλεγόμενος. differens. Et praeterea per appositionē obligis
casibus praepōnitur nomina. ut πρὸς ἀνατέλλοντα. πρὸς διαλεγόμενον. Pro
nominibus autē per appositionē solā. ut ὑπὸ μού a me πρὸς σε. ad te.
Caeteris uero partibus orationis per solam cōpositionē praepōnitur iungi-
tur. Accidunt autē praepositioni tria, τὸ δύνεσθαι εἰ ἐπίδειγμα τό-
νοι. i. acui si tonū admittit. Vel potius βαρύνεσθαι. ut Theodoro pla-
cet. Quī tertio εἰς τῶν τέσσαρα sic inquit. πρὸς εἰς διὰ πᾶσα βαρύν-
εσθαι. καὶ πᾶσα βαρύνεσθαι. καὶ ἐπὶ τῆς εἰς. καὶ ἐπὶ. hoc est. Praepo-

P R E.

fitio aut ois grauat. & ois extremā corripit pter eis & εἰ. & paulo inferius subiūgit. δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι, ἐκ τῆς ἐπιπέμοι. εἴγαρ δέυτονοῖ το μεταφέρει ἀνέπι γὼ εἰ εἴα ὡπερ κἀπὶ τῆς ἐπιπέμοι τὰ εἰ γὼ οἰάτην βρισκίδια καλλιπάριον. λ. τ. i. manifestū aut propositioes grauari ex eo qd est ἐπιπέμοι. Si enim acueretur transferet ad acute accentus, quē admodu; & in ἐπιπέμοι ἀτὰρ οἰάτην. &c. ubi quōdo apparet ἐπι prepositionem expūcta extrema uocali oio accentum amisisse, quod ἐπιπεμό nō euenit cum nomen existat δέυτονον, sed abiecta extrema uocali accētus in penultimā retractus est. τὸ φιλοῦσθαι. hoc est principalem syllabā leuigari. demptis quæ in principio ū hnt. βραχυκαταληκτῆν. hoc est extremam syllabā corripit, quibūdā exceptis, ut in eis facile discerni pōt. Sūt aut numero decem, & octo tm̄. diuersas singulæ hntēs significatiōes. Quas sex sūt monosyllabæ. ἐν εἰς. ἐξ. σύν. πρὸς. πρὸ. Duodecim uero disyllabæ. ἀνά. κατά. διά. μετά. πρὰ. ἀντί. ἐπί. πρὸ. ἀμφί. ἐπι. ὑπο. ὑπερ.

¶ περὶ συντάξεως τῶν προθέσεων.

¶ Eū qdē ppositio datiuo semp iūgit ἐν οἴκῳ. in domo. ἐν ἀγορᾷ. i foro Genitino uero κατ' ἐλλειψιν τῆς δοτικῆς. i. p defectū datiuī ἀπικῶς ἐν ἀδου ἀντί ἐν οἴκῳ τοῦ ἀδου. in domo plutonis. Inuenit etiā apd̄ poetas ἐνὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ τ. καὶ ἐν. ἐνι uero παροξύτονον. uis uerbi habet hoc est ἐνι.

¶ Eis uero. quæ & εἰς dē ἀπικῶς accusatiuo semp iūgit. εἰς ἐκκλησίαν ad contionē εἰς ἀγορᾶν ad forum. Genitiuo uero κατ' ἐλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀπικῶς εἰς διδασκάλου. ἀντί τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου. ad domū pceptoris. Utimur enī εἰς in rebus inanimatis πρὸς uero maxie i reb' aiatis, ut πορεύομαι εἰς ἀγορᾶν. πείμω τὸ χρυσίον πρὸς σε. mitto aux ad te. Magis aut pprie εἰς utimur ἐπὶ ἐπαίνου. καὶ ἀναφορᾶς. hoc ē in laude, & relatiōe. ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα. φάμεν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα. retulit enim ad magistratū. dicimus & hymnos ad appollinem. πρὸς uero e contrario. πολε

μῆϊ δὲ πρὸς δὲ μόρους. bellat autem aduersus finitimos. Secundum
quam sententiā nonnūquam utimur & εἰς. ut ἠγωνωμήσαντες
ἡμᾶς. ingrati fuerunt contra nos.

¶ Ἐξ uero, ᾧ & ἐκ, δὲ ἄτῳ σπῖνγίτ, & motum ex aliquo significat ἐξ
ἀγορᾶς. ex foro. hēt enī ἐξ, sequente uocali. κ uero si cōsonās sequa-
tur ἐξ ἀπικῆς ex attica ἐκ μεγάρων ex domib⁹. Significat etiᾶ χερ-
νον. ἐκ νεότητος ex iuuetute. ἐξ ἀλεξάνδρου. tpe alexandri. Significat
etiᾶ γὸ ἀτίον. cām ἐκ ῥαθυμίας τὰ κακὰ. ex pigritia mala. Etiam cau-
sam materialem. ἐκ πηλοῦ. ex luto. ἐξ ἀργύρου. In cōpositiōe uero
ἐμφασιν significat. ἐξέφαγον. μέχρι τοῦ τέλους ἐφαγον. usq; ad finē
comederunt. Significat καὶ γὸ ἔξω. ut ἐκ φρων extra mentem. simili-
ter & in uerbis. ἐξέρχομαι. gredior.

¶ Ὦν uero ᾧ & ξὺν ἀπικῶς δὲ, δτῷ σπῖνγίτ. σὺν θεῷ. σὺν λόγῳ. cum deo
cum rōne. Significat αὐτὴν μετὰ τινος συνάφειαν. καὶ γὸ ὁμοῦ τι ποι-
εῖν. cum aliquo cōiūctiōnē. & simul aliquid facere. σύννομος cum
aliis habitans. σύμβουλος cum altero consultans.

¶ Πρὸς uero ἄτῳ, & δτῷ, & ἀτῷ ἰνγίτ. ἄτῳ quidē cū τὴν ἀπὸ πρῶτου
σημαίνει κίνησιν. hoc ē motū a psona. πρὸς θεοῦ τὰ αγαθὰ a deo bo-
na. Etiᾶ cū ἐπὶ ὄρκου. hoc est iuramēto accipit. πρὸς θεῶν ἄνδρες
δικασαὶ δότε μοι κόνειον. p deos o uiri iudices date mihi cicutā, uel
cū γὸ ἐναγτίον, ἢ γὸ ἐνώπιον. ἰ. corā signat. πρὸς τῶν μακάρων πρὸς
τε θνητῶν ἀνθρώπων. corāq; diis beatis. corāq; mortalibus hoibus.
Vel γὸ καθήκον. hoc ē officiū, siue conueniēs. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
θεοῦ ἐπὶ πωδᾶς. non ē sapiētis medici dicere icātatiōes. Datiuo au-
tem ἰνγίτ cū γὸ ἐγγύς καὶ παρὰ κειμένον. ἰ. ppe & adiacēs significat
πρὸς τοῖς ποσίν. ad pedes. Etiᾶ cum uim hēat σὺν ᾤpositiōis, δός
μοι πρὸς τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀργύριον da mihi cū ueste & argētū. Accusa-
tīuo uero ἰνγίτ cū significat κίνησιν πρὸς ἐμφυχόντι. hoc ē motū
ad aliquid aiātū. πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα. uado ad magistratū.
Etiᾶ cū χέσιν τινα, καὶ λόγον significat. ἰ. hētū quēdā & rōnē. ut εἰς

τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ. Sicut duo ad quattuor, sic quattuor ad octo. Vel παρὰ δέσημα, ἰ. exēplū ἄδει πρὸς αὐλόν, cantat ad tibiam.

Πρὸ uero γτὸ sp iūgít, & τὸ πον, καὶ χρόνον significat, ut πρὸ τῆς πύλης, ante ianuā. πρὸ ἀλεξάνδρου φιλιππος ἤρξε τῶν μακεδόνων ante Alexādrū Philippus iperavit macedonibus. Silt & in cōpositio ne, ut πρὸ μαχος, qui ante alios pugnat. πρὸ γειέσερος, maior natu. Accipit etiā ἐμφαντικῶς, ut πρὸ πετίς, petulans.

¶ Ἀνὰ ἀτὸ sp iūgít, ἀνὰ στρατόν, p exercitū ἀνὰ ἄστυ p urbē, accipit ἔτ π' ἐπὶ, ἀνὰ στόμα, in ore. In cōpositioe uero significat ἡ ἀνω, ut ἀνάβασις, ascēsus. ἀναβαίνω ascēdo. Significat ἔτ πῆν ὀπίσω καμψίν, retro flexionē, ut ἀναδρομή recursus, ἀνατρέχω recurro. Illud uero homeri, χρυσεὶ ἀνάσκηπτρω, praeiticū ē, ἰ. cum aureo sceptro.

¶ Κατὰ u. ro γτὸ, & ἀτὸ iūgít, γτὸ qdē, ἰ. π' ἰ καταφορᾶς, κα: κατηγορίας hoc ē i delatioue, & accusatiōe, ut κατὰ αἰχίνου λόγος, cōtra aschinē oratio. Etiā cū ἐπ' ἀνω significat, κατὰ γῆς κάθηναι, super tertā sedeo. Siue περὶ τι, ἢ πρὸς τού, circa aliquid uel de aliquo, ut τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, aial dicit uel p̄dicatur de hoīe. Illud uero Homeri κατ' οὐλύμωιο καμήνων ἀντί τοῦ ἔπος, ἰ. ab olympi uerticibus. Accusatiuo uero iungit cum ὁμοιον significat, hoc ē simile, ut κατὰ δημοσθένην γράφει, fm demostenē scribit. Siue χρονον, καὶ ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνὴρ, nostris t̄pibus fuit sapiēs uir. Siue κίνησιν, ἰ. motum, ut κατὰ νῆας ἀχαιῶν, per naues achiuorum. Siue cum significat περὶ τῆς ἐντινι, καὶ ὁδὸν ταῦτα ἐποῖον, circa uiam hanc faciebant, καὶ ἐμμενον κατὰ χώραν, & māserūt in regione.

¶ Διὰ genitiuo iungitur, & accusatiuo, genitiuo quidem cuz ἐνέργει ἀντινα, hoc est actionem quandam significat, διὰ σοῦ ταῦτα ἀνὰ μείνον γένοιτο, p te hanc forsan meli' facta fuissent. Siue μέσον, ut ἐπορευόμην δι' ἀγορᾶς, ibam per forum, accusatiuo uero iungit cū αἴτιον, ἰ. causā significat διὰ σοῦ ταῦτα γράφω, ppter te hanc scribo.

Nonnunq̄ tñ apud homerum significat ᾧ μέσον. λ. κ. διά τε έντεα
καὶ μέλαν ἄμα perq; arma. & atrum sanguinem.

Μετὰ. gto, & actō iūgít, gto cū ένωσιν. i. unione significat. ut ἡδύς με
τὰ φίλων βίος. Suavis cū amicis uita. Actō uero cū ύερον signifi-
cat. i. post ut μετὰ τῆν ξορτην. post festū. πλάτων μετὰ σωκράτην. Pla-
to post Socratē. Illud uero homeri. μετὰ τριτάτοισιν ἄνασε. Cum
tertiis. i. cum hominibus tertiae aetatis imperauit καὶ μετὰ τοῖσιν
έβη. ἄντι τοῦσύν τούτοις. poeticum est.

¶ Περὰ gto, & dtō, & actō iūgít. gto cū ἄπὸ πρὸσώπου κίνησιν signi-
ficat. i. motū a psona. περὰ θεοῦ τὰγαθὰ a deo bona ἄπὸ .n. pposi-
tio, & εκ maxie sūt motui de loco familiares. περὰ uero, & πρὸς
motui a psona. Datio uero aut iūgít cū εἰσιν, καὶ έγύς. hoc ē. statū &
ppe significat. περ' εἰ μοι διατρίβει. apud me morat. Actō uero cū
κίνησιν ἐπίτι. hoc ē motū ad aliqd significat. περὰσε έρχομαι. ad
te uenio Vel cū significat ᾧ διατί. pp aliqd. ut περὰ ᾧ ἀδικεῖν ἢ τι-
μωρία, qd iuria fit ultio supple ē. Vel ᾧ έξωσκοποῦ. ἢ έπαγγελίας
hoc ē extta cōsiderationē. siue denūciationē. ut περὰ γνώμην συμ-
βαίνει pter opinionem contingit.

¶ Ἄντι gto iūgít semp. ἄντι πολλῶν χρημάτων. p multis pecuniis.
Significat eni ἀμοιβήν. καὶ καταλλαγὴν. hoc ē. uicissitudinē, & per-
mutationē. ut εκείνος, ἄντι εκείνου. ille pro illo. ἄντι ἴππου χρω-
σός. p equo auer. In cōpositiōe uero iterdū ᾧ ἴσον significat. ut ἄν-
τί θεον δόγμα cōtrarium deo decretum. siue placitum.

¶ Εἰ. gto. dtō, & actō iūgít. gto qdē cū significat χρένον. ut ἐπὶ ἄε-
χοντος ἀθήνησι πυθοδώρου. imperate athenis pythodoro. Vel ᾧ περι-
τι. καὶ έντιμὶ circa aliqd, & i aliquo ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἄντ' ἅλε-
γόμενα circa multa. uel in multis disceret aliq; qd dñr. Siue signifi-
cat ᾧ ἐπ' ἄνω, ut τετράπῳδα ἐπὶ γῆς. qd drupes sup terrā. Vel cū
κίνησιν significat ἀπικώς. ut ἐπὶ τῆν ἀπικὴν έωρεῖτο. i agrū at. icuna
pificesbat, Dtō uero iūgít cū αἰτίαν. i. cām significat. ἐπὶ ἀγαθῶ

R R A E.

πάντα ἐπιθήσθη bonū oia faciēbat. Siue δὴνάμιν, καὶ ἀντιθέσειον, ἰ. ptātē. & arbitriū, ut ἐπὶ τῶ βασιλείᾳ τῶν ὑπηκόων, ἰn ptātē siue arbitrio regis oia subditoꝝ. Siue τὸ ὕπερον, ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἐτέρα διεξίκα, post hęc multa alia narrabat. Siue significat τὸ ἐπάνω πρὸς τὴν κρητῆ δὲ τοῖχος ἐστὶ κρητῆ χυρῶν, sup fundamēto murus stetit forti. Vel cū ἐπιβουλήν, ἰ. insidias signat, ἐπὶ τῶ δῆμω, cōtra pplm, Actō uero iūgiē, cū κίνησιν signat, ut ἐπὶ τῆν ἀγορῆν, ἰn forum.

Πρὶ uero gtō, dtō, & actō iūgiē, gtō cū ἀπὶ αἰ. ἰ. cām signat, ut μάχομαι περὶ σοῦ, pugno p te. Dtō aut iūcta idē pmodum signat ποιητικῶς, ut δέδοικα περὶ ξανθῶ μενελάω, timui flauo menelao. Ροπίς ἐστὶ ἀντὶ τοῦ ἐν προθέσει ποιητικῶς, ut ἀψάτοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσει πρὸς δούρι, Statim tibi sāguis ater fluet i hasta. Etiā αἰτὶ τοῦ κύκλω ποιητικῶς, ut πρὸς τῶ γῶ, circa turri; Actō uero iungie cū signat τὸ κύκλω, siue σύστασιν, ut πρὸς τὸν βωμὸν ἐστῆσαν, circa arā steterūt περὶ τῆν πόλιν φράτευμα, circa urbē exccit. Interdū at signat τὸ ἐγγύς, ut περὶ τοῦ τῆν ἀλεξάνδρειαν, ppe Alexādrīā. In cōpositiōe uero signat τὸ κύκλω, ut περιφορὰ circūferētia, περιδρομή, circūitio, περιθίνειν circūuoluerē, περιτρέφειν circūuerrere. Signat ἐτὸ κρητῆ, hoc ἐστὶ πῶ, ut δὲ ἀχιλλεύς περιεγέμετο πρὸς ἑκτορος ἰδεστ achilles pstantior fuit hēctore. Dē quoq; περιείμι τούτων βουλή ποιητικῶς, καὶ περιείμι νόον, καὶ περιείμι μάχεσθαι, hoc ἐστὶ ἀντὶ τῶν cōsilio, mēte, & pugna. Δ. α. δ. πρὸς τὸ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν καὶ λ. α. δ. πρὸς τὸ μὲν βουλήν ἀναών, περὶ δὲ ἐστὶ μάχεσθαι. Etiā περιουσίαν, καὶ πῶθος significat, ut περὶ ἐσίμοι πλούτος, hoc ἐστὶ opulētia, siue copia sūt

ΓA' μφι uero eadē hēt significatiōnē, & uί; quā πρὸς, nā (mibi. pœta sex numero ambas sil' ponūt, λ. θ. ἐκτωρ, δ' ἀμφιπεριστόφα καλλίτριχας ἰπποδους, ἰ. circūuertebat, πρὸς τῆν freqntiori est i usu.

ΓA' πὸ gtō semp iūgiē, & motū de loco signat, ut ἐκ τῆς πόλεως, ex urbe ἐκ τῶ δικαίου, a iusto. In cōpositiōe uero ἀρνησιν, καὶ ἐρῆσιν, ἰ. ἀλείονα ἐμφασιν, hoc ἐστὶ negatiōnē, priuationē, uel maiōrē

emphasim signat. ἀρνησιν. ut ἀποφνημι. ἀπαγορεύω. ἐρρησιν ἀπέμα-
 θον. ἀποδιδάσκω. κλειονα ἐμφασιν. ἀποχαρίζομαι. ἀπεργάζομαι effō.
¶ ὑπὸ. gtō. dtō. & actio iūgit. gtō qdē cū αἰτιον. i. cām signat. ut ὑπὸ
 τῆσου οὐ περιπατεῖ. ob morbū nō ābulat. Vel cū ὑποκίτω signat.
 ut ὑφ' ἵματος κρύπτοντα τῆν χεῖρα. sub ueste occultatē manū. Dtō
 quocq; & actō iūcta idē signat. ut ὑπὸ δένδρω. κῆν ὑπὸ δένδρον κάθη-
 μαι. sub arbore sedeo. Signat et cū actō aliquē sub aliquo eē καὶ ὑ-
 ποταγῆν. i. p subiectionē. ut ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγὸν. In cōpo-
 sitione uero. nūc clam signat. ut ὑφείλετο surripuit. Nūc uero dimi-
 nutiōe; ut ὑποβέβηκε. nūc aut mediocritatē; ut ὑποχρυσον. τὸ με-
 τρίως χρυσοῦν. Nūc uero nihil pluriq; simplex dictio signat. ut ὑπέ-
¶ ὑπὲρ. gtō. & actō iūgit. gtō cū auxiliū sū (δειξεί. ὑπέφηνεν οἴdit.
 gnificat, ut ὑπὲρ κτησιφῶντος δλόγος p ctesiphōte οἴο. Etiā cū cām
 signat. ut ὑπὲρ ὧν εἶπων, τάλιν ἐρῶ. de qb? locut? sū, itez loqr. Eti-
 am τὸ ἐπάνω. ut ὑπὲρ κίτων οὐ τὸ κῆδ' ἄλιον. supra fumū gubernacu-
 lū. Actō uero cū τὸ πλεον. κῆν ἐπέκεινα signat. hoc ē plus, & ultra.
 ut ὑπὲρ ἀνθρώπων φρονεῖ, supra hoiem sapit. ὑπὲρ τῆν θράκην ἡ μακε-
 δονία. ultra thraciā macedonia. In cōpositiōe uero ea dē hēt signi-
 ficata, ut ὑπὲρ μαχος. ὑπὲρ ἡνιωρ ὑπὲρ ἄραχοντι?ω. & similia.
¶ **Præpositiōes cū uerbis cōposita pprīa ēt seruātes significatiōem.**
 Oēs (ut simplr dicā) suū exigūt casum κατηγορῶ σου accuso te. ἀφί-
 σῆμί σου. absisto. siue deficio a te. ὑπὲρ ἕχου σου. antecello tibi. πα-
 ραινῶ σοι, moneo te. Præter q̄ possessiua; & acquisitiua. ἐμφοροῦμαι.
 ἐν τρύφῳ. κῆν παρὰ πολυῶ σου. fruor te. & περιτέθειμί σοι; circumpro-
 no tibi tamē ἢ κατὰ cōposita ēt intēdit eodē casu. κατεθίσει πάντα
 pedit oīa. κατεῖπε μοι enarravit mihi. Et hæc τῆν & si quid aliud cō-
 positū sic pferret nihil phiberet destitui a pprīate ppositiua.
 Dicitur ergo κατεῖπε. ἐτέρου. i. contra alteri; dicere. & κατεδίσει
 hoc est exedere κῆν καθορᾶν intueri. Voces autem hoc ppositiū.
 Illud uero uerbale. **¶** ὑπὸ ἐπιρρήματος. **¶**
E' ἐπιρρήμα ἐστὶ μέγος λόγου ἀκλιτον κατὰ ῥήματος λεγόμενον. ἢ ἐπιλεγόμενον

ADVER.

μενον ῥήματι. i. Aduerbiū ē ps otonis indeclinabilis, qd' de uerbo
 dicite, γαν uerbo addit. Cui accidūt ἐιδος, κῆν χῆμα. hoc ē species
 & figura. Species dux primitiua ut νῦν. Deriuatiua ut νῦνι. Figuræ
 dux simplex ut πάλαι. Cōposita. ut πρὸ πάλαι. De qb' in primo
 tractatu satis dcm̄ ē. Nūc uero de aduerbioꝝ localiū habitudīai
 bus extat dicere, q̄ graece χέσεις appellatur. Sūt at tres ἐν τόπω.
 ἐκ τόπου. εἰς τόπον. οἷον οἴκοι. οἴκηθεν. οἴκαδε. i. in loco de loco. ad lo
 cū. ut domi. domo. domū. Et q̄ ἐν τόπῳ sūt in θῷ definūt, ut οὐρα
 νόσι. ἐν οὐρανῷ in caelo. **Qu**α αὐτ' ἐκ τόπου in θέν. ut οὐρανόθεν. ἐκ τοῦ
 οὐρανοῦ e caelo. **Qu**α uero εἰς τόπον in δέ κῆν σέ. ut οὐρανόδε. κῆν οὐ
 ρανόσε. εἰς τὸν οὐρανόν in caelū. Silt ἀγροῖι in agro ἀγροῖεν ex agro.
 ἀγροῖδε. κῆν ἀγροῖσει ἀγροῖ. πάντοθι ubiq̄. πάντοθεν undiq̄. πάντοσε
 ad oēm locū. ἄλλοθι alibi ἄλλοθεν aliūde. ἄλλοσε alio. ἰλιόθι in ilio.
 ἰλιόθεν ex ilio. ἰλιόσε κῆν ἰλιόδε ad ilio. Itέ ἐκασαχῆ. κῆν ἐκασαχού in
 singulis ptib' ἐκασαχόθεν a singulis ptib'. ἐκασαχόσε. ad singulas
 ptes. **πανταχού** ubiq̄. **πανταχόθεν** undiq̄. **πανταχόσε** ad oēz lo
 cū. Oia uero Aduerbia in θέν hñtia i penultima o puū deriuāt a noi
 bus. ut ἀγρός. ἀγροῖθεν. οὐρανός. οὐρανόθεν. Et hæc q̄ de loco sūt abltūs
 casus erāt apd̄ aīquos, quē supfluū, & nihil plusq̄ gtm̄ significā
 tē sustulerūt iuniores q̄ et cū ppositiōe cōstruebat, ut οἷδῖτ ἡ ἐξ
 οὐρανόθεν. & ἐξ ἀγροῖθεν. Sūt uero pauca q̄dā. q̄ scribunt p̄ magnū
 ut ἀμφοτέρωθι in utraq̄ pte ἀφοτέρωθεν ex ābab' ptib'. ἀμφοτέρω
 σε ad ābas ptes ἐκατέρωθι utrobiq̄ ἐκατέρωθεν utriq̄. ἐκατέρωσε
 utroq̄. ἐτέρωθι. i altera pte. ἐτέρωθεν ex altera parte. ἐτέρωσε ad al
 terā ptē **Qu**α αὐτ' νό hñt in penultima o, in σῷ definūt in loco. In
 ζέ uero ad locū ἀθήνησι ἐν ἀθήναις, athenis. ἀθήνηθεν ἐξ ἀθηνῶν. athenis
 ἀθήναζε εἰς ἀθήνας, athenas. θήβησι thebis. θήβηθεν thebis. θήβαζε
 thebas. ἐγγύθι prope. ἡ δὲ ἐγγύθεν de propinquo loco. Præterea
 in ᾱ definentia duas hñt habitudines in loco, & ad locum. ut
 ἄνω supi' ut supra. κάτω inferius, & ifra. ἐξω foris & foras ut ἐξω

διατρίβει foris morat̄ ἐξῆλθεν ἔξω. exiuit foras, ἔσω itro. & int̄ ut
 Sophocles ἐν τραχηίαις. γυναίκες ἀλτ' ἔσω σέγης. & εὐριπίδης καὶ τὸν
 γέροντα τήντ' ἔσω γράϊαν. ἀντὶ τ' ἔνδον. πῶδ' ἔξω pcul sum & eo ἄνω
 θεν uero supne. ἔξωθεν deforis, de loco sūt. ἴνα αὐτ̄ πῆ. π οὔ. οὐδ' π ον.
 οἶα sūt i loco. & significāt ubi. π οῖ uero ad locum, ut π οῖ πορεύη.
 quo uadis. Et dñr q̄ sūt i loco ἐπὶ σάσεως. Quæ uero ad locū ἐπὶ
 κινήσεως. hoc ē in statu. & motu γὼ δὲ ἐκτός. i. foris. ἐπὶ σάσεως ἔ: ra
 ro ἔτ̄ ἐπὶ κινήσεως. ἔσω uero ἐπὶ σάσεως. καὶ ἐπὶ κινήσεως. γὼ δὲ ἐντός
 καὶ ἔνδον semp̄ ἐπὶ σάσεως. ἐνταῦθα hic. ἐνταῦθεν hic. ἐνθάδε huc. ἐνθά
 δε hinc. δεῦρο huc. τῆδε hic. ὧδε huc. Oia hæc significāt locū ubi ē
 qui loqr̄. αὐτόθι uero istic. αὐτόθεν istinc. αὐτοῦ istuc, significāt lo
 cū apud eū q̄ audit, qd̄ si ἐνταῦθα, & hmōi aliū iueniunt̄ signifi
 cātia locū q̄ q̄ ē apud eū q̄ audit. tūc id fit cū & locus manifestus est
 & p̄sona ad quā fit p̄mo. thucydides. ἕως ἀφικοντο εἰς ῥήγιον, donec
 puenerūt ad regiū. καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο, & ibi cōgregabant̄. rarif
 sime tñ iuenit̄ νό π̄δίδο loco. Est ἐνταῦθα, & ἀντὶ τ' τότε, & εἰς
 τούτο. hoc ē, p̄ tūc, & hacten̄, ut ἐνταῦθα τύχης. καὶ εἰς δεῦρο τύχης
 .i. huc usq̄ fortuna ē, hic illud hac troiana tenuis fuerit fortuna
 secuta. ἐκεῖ illic. ἐκεῖσε illuc. καὶ ἐκεῖθεν illinc. Inueniunt̄ ἔτ̄ signifi
 care locū apud eū ad quē sermo dirigit̄. Et est notādū magis ap
 probatos ἐπὶ σάσεως ponere γὼ ἐκεῖ. ut ἐκεῖ τυγχάνω illic sum. ἐκεῖ
 εὐρίσκομαι illic inuenior. ἐκεῖσε uero ἐπὶ κινήσεως, ut ἐκεῖσε ἀπέρχο
 μαι illuc discedo, & ἐκεῖ ἀναφορικὸν. i. relatiuū. cuius ἀνταποδοτι
 κὸν. i. redditiuū ἔῖνα. ut π οῦ εἰς τὸ δέεινα. ἐκεῖ ἔνθα δέεινα, ubi ē qdā
 illic ubi qdā. δ' π ον, καὶ δ' π η διὰ τούτῃ. i loco. δ' π οῖ uero π οῖ, ad locū
 π οῦ ἐπὶ σάσεως. π οῖ per οἶ, ἐπὶ κινήσεως. ὧς, γὼ π οῖ ἔβη ἀνδρομάχη.
 quo iuit andromacha. π ῆ ἐπὶ σάσεως καὶ κινήσεως. ut apud euripidē
 π ῆ βῶ. π ῆ. π ῆ. quo eā. ubi stem. π ῆθεν ex quo loco, & ex qua cā. &
 π ῆθεν dubitatuū ē, ἀντὶ τ' οὐδ' αμῶς. .i. minime. ὧς μὲν ἀεία. π ῆθεν
 ut qdē digna nō. γὼ π οῦ ē locale & interrogatiuū, & ἀντὶ τ' ἴσως. &

CONIVN.

abūdat. πῶς simplr̄ interrogatiuū ē, ut πῶς ἔχεις. ut uales. & ἴμ·
 φασιν. i. oñsionē significat itensionis. ut ἐγὼ δὲ τούτου ᾧ πρόσω
 πος εἶμ' αἰ. Ego hoc mō ualde sp̄ sum. καὶ πῶς ἀντὶ ᾧ κατὰ τινὰ
 τόρον. quoquomō encliticū ē, ut apud aristidem. δοκῶν γε δὴ πῶς
 ἐξ ἑλλήνας τελέω. i. quideat quoquomō iter gracos annumerari
 posse. Etiā localia aduerbia ἐξαχῶς. i. sex modis capiunt. ἄνω su
 pra. κάτω infra. ἔμπροσθεν ἀπὸ. ὀπίσθεν retro. δεξιὰ ad dextrā. ἀριστερὰ
 ad sinistram qm̄ & qui i nobis ē motus sex modis accipitur.

¶ πρὸ συνδέσμου.

DE cōstructionē cōiūctiōnū q̄ p̄scriptū egrediemur qdā tñ hoc i
 loco nō iutilia fortassis annotabimus. ut aliqd̄ de hac ēt oñis
 pte i hoc sc̄do tractatu memorem⁹, qd̄ i p̄nōib⁹ rudimētis dictū
 nō sit imitati oīno Theodory gazā, q̄ i q̄ttuor τῶν εἰς τέσσαρα ēt
 de cōiūctiōnū cōstructionē scripsit, cuius p̄icipiū hmōi ē. Ὅ δὲ σύν
 δεσμος λέξις συνδετικὴ ὅσα τῶν ἐτέρων ᾧ λόγου μερῶν εἰς κατάλληλον
 σύνθεσίν τε. καὶ λέξις. πᾶ ὁμοία συνάπτει ἀεί. i. Cōiūctiō aut̄ cū dictiō
 sit copulatiua aliax̄ quidē oñis p̄tiū ad cōgruitatē compositiō
 nēq; & ordinē similia copulat semp. Nā nomē quidē noi & uer
 bum uerbo, & oīno casum casui, & t̄ps pariter, ac modū, & alia
 itidem connectit. Cōstructionē aut̄ differenter habet fm̄ diffe
 rentes illius inter se species.

¶ Ἐὰν ἰγίε quæ cōnectūt sensum. orationē ue in multū p̄ductū. &
 & ob id συμπελεκτικοί. hoc ē copulatiua nūcupāt. Cōiūctiō q̄dez
 καὶ p̄ponit̄ dictiōnib⁹. τῆ uero subiūgίε enclitice posita. θεοί τε. καὶ
 ἀνέρες. & sic inuicē cōstruunt. ut τῆ p̄cedat καὶ. cū aut̄ καὶ icohati
 ua sit, oportet oīno & alia καὶ sublequi. uel uerbū uerbo cōnectē
 tē uel nomen noi ut cūq; cōtigerit primā cōstrui. si. n. quispiā di
 cat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης inferet ex necessitate. καὶ διαλέγεσθαι
 uel tale aliquid. Si uero dicat. καὶ σωκράτης γράφει inferet profecto
 καὶ πλάτων, uel quispiā alius. Vniuersaliter eni copulatiua p̄ccē

des, uel distinctiua simile exigit orationis parte. Si nepe casuale, eun-
 de postulat casum. Si uero non casuale eundem modum, sed non neces-
 sario, ut και γραφω, και νοω, η γραφω, η νοω, και ο εμοσ δ ουλος, και ο σος. li-
 cet autem in eadem constructione coniungere articulares utos gnis, ut αρι-
 σα τα δ μηρικα ε' π κ, και τα η σι οδ ου, i. optia homerica carmina, & he-
 siodi. Cum autem diuersus existat modus idem uerbum seruari necesse e,
 ut και γραφω, και γραφοιμι, και λεγες, και λεγε. Eodem uero ex hntē mō
 diuersa ponuntur & uerba, και περιπατω, και διαλεγομαι, & casus
 et eisdem tam copulatiue quam distinctiue requirunt & προδετες, & i me-
 dio positæ cum ad id uerbum referantur, ut και εγω, και συ γραφομεν, η ε-
 μιν, η σου φεδ' ε' εμ, uel mihi, uel tibi parcat, μεν uero coniunctio, di-
 ctionis quidem nullam inchoatiua e, sed orōnis. δε autem subiunctiua
 ex hntē & orōnis, & dictionis consecutiua e τ ου μεν, ut αλλοι μεν,
 ε' α θεοι ευδον, και ανηχοι, διαδ' ουκ ε' χε νηδυμος υ' πτος, λ β. Existit autem
 eadem etiam transitiua cum ipsa transitione circa sensum, & narratione
 fiat. αταρ uero, & αυταρ inchoatiua sunt, quāuis δε equiualeant.
 ιλιαδος α, αυταρ ε' περ ποσειδος, και εδνητιος ε' ε' ερον εντο, & λ, η αταρ και
 τα κεισμεν αυτους τυπτον απο πορονων, αλλα uero subiunctiua e, ιλια-
 δος ε' τυδευς τοι μικρος μεν εν δεμας, αλλα μαχητης. Quare & hæc
 erit consecutiua τ ου μεν. Coniunctiōes uero η μεν, & η δε inchoatiua
 sunt, sed η μεν orōnis, & dictiōis. η δε uero dictiōis τ η, & coiunctio
 ne η μεν subsequē, λ, ε, ο φρα ευ γινωσκης η μεν θειν, η δε και ανδρα. Sed
 hæc qui de poetica sunt coiunctiōes qualis e est coiunctio ητοι incho-
 atiua orationis & ipsa existens. Δ, β, ητοι δ γως ειπων κατ' αρ-
 ε' ετο. ¶ Διαρευκτικοι.

¶ Οιδε διαρευκτικοι. hoc e distinctiua, distincta coponit, & aut rem are,
 aut personam a persona segregates locutione anectit. λ, ο αιδως αργεοι
 νυν αρεκιοι, η α πολεσται η σαωθηναι, & λ, α, εις δε τις αρχος ανηρ βο-
 ληφορος ε' σω, η αιας, η ιδομενευς, η δ' ιος οδ' υσσευς. ητοι enim equiuales
 τ η προpositiua est τ ου η, ητοι αγαθον, η φαυλον. Equiualens uero τ η

CONIUN.

μὲν incohativa fit oratiōis, sed apud poetas ut dictū ē, ἦτοι δ' ὄσος εἰπὼν. ἢ ἰgit̄ distinguēs indefinite nō absq̄ altera ἢ uel existente uel intellecta dicit̄. Determinatiue autē, siue declaratiue sola ponitur. λ. ᾱ βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἐμμεναι. ἢ ἀπολέσθαι significat enī κῆρ οὐκ ἀπολέσθαι hoc est, & non perire. Vnde forte & ἀαιρετικός .i. electiua, siue disertiuua magis pprie appellari potest. sicut apud nos q̄ coniunctio electiua, ut diues uolo esse q̄ pauper. hoc ē & non pauper. μοναδικῶς δὲ. i. sola & p̄ se ἢ construit, cū sit dubitatiua. λ. β. ἢ ἔτι κῆρ χρυσοῦ ἐπιδύεαι, ὃν κέτις ὀίσει τρώωνι πωποδάμωτ .i. an etiā & auro indiges &c. siue solutiua cū dubitatiōe λ. γ. τί δέ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθαδ' ἀγέρας ἀτρεΐδης ἢ οὐχ ἐλένης ἐνεκ' ἠυκόμοιο. Illud uero ἢ μάλα δ' ἠτέθνηκε μενοιτίου ἀλκιμος ἦρος. λ. σ. & similia ad uerbalem constructionē hēt affirmatiuam, quē admodū γὼ ἢ θέμις aduerbiorum similitudinis. Ἰσυναπτικοί.

Ἰσυναπτικοί. i. continuatiuæ sunt quæ existentiā quīdem minime, sed cōsequentia quādam; & ordinē significātes. copulāt quīdem sensus impfectos. Cōstruunt̄ aut̄ & p̄m rectū. i. recto ordine & p̄m oppositū siue cōuersū. i. opposito ordine aut. n. p̄cedūt aut inferūt, & p̄cedētib⁹ quē scdm̄ rectū cōstruūt. λ. α. εἰπὼν παρτεχόλον γε κῆρ αὐτῆμαρ καταπέφῃ ἀλλά γε κῆρ μετόπισθε εἰχέι κόρον ὄφρα τελέσῃ. Illatis uero, scdm̄ oppositū siue cōuersū cōstruunt̄. λ. α. ἢ κεν γνήσαι πρίαμος πρίαμοίτε πᾶδες, ἄλλοιτε τρωῶες. εἰσφῶν τὰδε πάντα πῶθ' ἵατο μαρναμένοιν. Etiā cū subiunctiuo hāc coniunctionē ē̄ construere aliquādo contingit, p̄sertim si una cum κῆρ capiat̄. & omnino cū reliquis cōiunctionib⁹ & cum optatiuo. & indicatiuo pro ut cōsequētia est aut cōfessionis siue certitudinis, aut ambiguitatis. Videt̄ enim in cōfessis quē indicatiuū & subiunctiuū exigī. In ambiguis uero optatiuū q̄ pp̄ & potētialem αἰ ad huiusmodi magis pprie redderemus, ut εἰ ἠδ' οἴητ' ἀγαθὸν εἶναι τῶντῃ ἀνδρείοιτο ἢ εὐδαιμονία. hoc est. Si uoluptas eēt ipsū

bontū hoc pacto diffiniri posset felicitas. Verū nō spēa sic utimur
De p̄terita uero re indicatio semp̄ iungitur, ut εἰ ἦν si erat hoc ē
si esset. εἰ κὲν ἦν. & si erat. ¶ παρασυναπτικοί.

Similiter autē & παρασυναπτικοί. i. subcōtinuatiuæ cōstruūtur nisi
q̄ hæc & existētiam cum ordine significant. ¶ αἰτιολογικοί.

¶ Οἱ δὲ αἰτιολογικοί. hoc ē causales uero & p̄positiuæ sūt dictionū ex
cepto πᾶρ, & ἔμ̄ rectū, & ἔμ̄ cōuersū cōstruūtur, & aliquæ istarū
subiūctiua uerba faciūt, ut εἰ ἀν̄ μάθω ἵνα διδᾷξω. Si didicero ut do-
ceā. Et aduerbialit̄, ut εἰ περὶ ἀν̄ διδᾷξω. postq̄ docuero ἢ ὅταν διδᾷ-
ξω, uel qñ docuero. Verū cōiūctio ἵνα, & q̄ huic equalēt. etiā cum
optatiuo cōstruūtur, si de p̄tō sermo hēatur. ut ἀφίκετο ἵνα θεῶτο.
uenit ut spectaret. Et cū p̄tō ip̄fecto modī indicatiuī ubi de p̄tō
aliquid cōfemus esse. uel nō eē, ut εἰ χρεῖν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν
ἵν' εἴχεν ἀπατῆν κατὰ νόμους. i. oportebat eū accipere syngraphū
ut posset exigere ἔμ̄ leges. Hæc autē cōiūctio ὅπως ἀντὶ τοῦ ὡς
hortatiue cū futuro indicatiuī cōstruit, ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο ὅπως
μὴ λόγους ἐροῦσιν hoc ē. cogitate autē id, ut nō sermones dicēt p̄ di-
cāt aliq̄ oī tpe cōgruit. Cū indicatiuo autē cōiūctio ὅτι & q̄ huic
equiualēt. ut ὅτι οὐδ' εἰς μισθός. οὐδ' εἰς τέχνην. quia nulla merces neq̄
ars. Cōiūctio autē εἰ φ' ὧ. & indicatiuo & infinitiuo iūgit cū indi-
catiuo p̄tō, & futuro, ut εἰ φ' ὧ γράψεν, ea rōne qua scripsit εἰ φ' ὧ κὲν
μιούσῃ. ea rōne ut accipiat. Cum infinitiuo εἰ φ' ὧ μεμνήσῃ. ea rō-
ne ut recordet. εἴνεκα uero ḡtō cōstruit. illd uero homerī, λ. α. οὐνε-
κα τὸν χρῆσθην ἢ τίμησ' ἀρετῆρα ionicum est. πᾶρ uero oibus oratiōis
partibus subiūgit, & nusq̄ incohatiuæ est, ἢ πᾶρ. οὐδ' πᾶρ.

¶ Εἰναντιωματικοί.

¶ Οἱ δὲ λεγόμενοι εἰναντιωματικοί. hoc est. Quæ autem aduersatiuæ di-
cuntur, & p̄ponuntur dictionibus, & subiunguntur orationi t̄z
men p̄xonī nusquam contingit. ut ἔκαμον παραινῶν. ἀλλ' ὁμως
παραινεσομαι ἔτι. fessus su; admonēdo, at tñ admonēbo adhuc

CONIVN.

καίτοι πωεύδων. ὁ μὲν οὐκ ἔχον καταλαβείν. i. q̄q̄ festinas tñ nō potui
 alleq. συλλογιστικοί. Ἐ τῶν δὲ συλλογιστικῶν. hoc ē rōnalīū. siue colle
 ctīua. uidelicet illatīōib⁹, & cōclūsiōib⁹ accomodataz cōiūctīo
 ἀλλὰ, siue ἀλλαμην. ᾤpositīua ē dīctīōis tñ, Reliquaz uero oēs &
 ᾤponī. & subīūgī possūt. ut πᾶς ἀνθρώπος ζῶν. ἀλλαμην πᾶν ζῶον
 οὐσία. πᾶς ἄρα ἀνθρώπος. οὐσία. Ois hō aial at omne animal sub
 stātia. Omnis ergo homo substātia. Ἐ ἀπορῥηματικοί.

Ἐ οἱ δὲ ἀπορῥηματικοί. hoc ē dubitatīua, dubitatī, & p̄cōtātī in usu
 cedūt. ut ἀρῶν ἀγαθὸν ἢ ἡδὺ. nūqd̄ igit̄ uoluptas bonū. ᾤcedūt at
 oīones, nisi aliqd̄ sit p̄ ᾤπερ βαρῶν. i. qñ aliq̄ dīctīo interponitur.

παραπληρωματικοί. Ἐ οἱ δὲ παραπληρωματικοί. h̄ ē, expletīua nom̄
 qd̄ h̄uerūt ab eo q̄ locutīōnē sēsufq; expleāt aut metri aut orna
 tus gr̄a. h̄nt s̄pīus ēt significatīōnē dīuersā. ut γῆ dīmīnutīua. δῆ
 αὐτ̄ c̄ r̄c̄r̄scriptīua, & trāsītīua, & affirmatīua ē. Sed ἄν potētīalis,
 & indefīnīta oēs tñ aliis p̄tib⁹ oīonis subīūgūt. λ. π. ἄλλοι μὲν ᾤρα
 θεοί. καὶ ἀνέρες ἰσσοκορυσαιεῦδον πᾶννύχιοι. ἄν uero subīūctīuo mō
 subīūgīt̄ indefīnīta exñs, ut ὅσα ἀνέλεγης. ὅσα ἄν εἴπης. Sed poten
 tīalis. p̄ntī & futuro optatīuī modī. ut οὐκ ἀνέλεγοις. οὐκ ἄν λέξοις. si
 ue ᾤponat̄, siue postponat̄. Et cū indicatīuo ut, οὐκ ἀνέρεεις. i. non
 utiq; dices. sed raro id quidē. P̄tō uero indicatīuī s̄pīus. ut οὐκ ἄν
 εἴπης. ἢ εἴ λεγεις. nō utiq; dīxisses aut diceres. Familiarīus αὐτ̄ etiā si
 quidē & ante uerbū, & post uerbū ἄν possit̄ idīfferēter locatī op
 ratīuo iūgīt̄. Si uero nō i utrisq; locīs, subīūctīuo solū. Et assumē
 tes īfīnītiū ad cōgruā cōstrūctīōem idīcatīuī dicīm⁹ potētīalīter
 fm̄ tres p̄tis dīctas. ut λέγειν ἄν. εἰπῶν ἄν. καὶ εἰρῶν ἄν. Etiā p̄ticipīo.
 ut εἰπὼντας ἄν. καὶ εἰροῦντας ἄν. Sīl̄t̄ autem & in aliis. mīnīme uero
 p̄tīm̄ p̄fectū ἄν recipīt. Ἐ τέλος τῶν τοῦ λόγου δεικνυμένων.

Ἐ Collectīo τῶν ἦν. ἦς. ἦ. ex dīuersis autōtib⁹ p̄ eūdē Urbanum.
 Ἐ ἦν. ἄ. τῆ τ ὅ ὕ π ἦ ρ χ ο ν. p̄tia p̄sona p̄tī p̄fectī. Ἐ π ὅ τ̄ εἰ μί. eram.
 Ἐ ἦν. ἄ. ν τῆ τ ὅ ὕ π ἦ ρ χ ο ν. tertia p̄sona p̄tī p̄fectī eiusdem uerbi erat.

- Γ**Η' ν' ἡμιν. prima psona pti plusq̄ perfecti. fueram, & fui.
ΓΗ' ν' ἐπιβροῦμα ἀγανακτήσεως. aduerbium indignationis.
ΓΗ' ν' ἀντί τοῦ ἐάν. Si ut ἦν πον ἀκούω. Sicubi audiam.
ΓΗ' ν' ἀντί τοῦ ἡτίνα. articulus subiunctiuus quam.
ΓΗ' ν' ἀντί τοῦ ταύτην. pronomen relatiuum hanc.
ΓΗ' ν' ἀντί τοῦ ἐάν. pronomen possessiuum suam.
ΓΗ' ς ἀντί τοῦ ὕπερ ἄλλων. secunda psona ἔσθ' τοῦ ἦν. cras.
ΓΗ' ς ἀντί τοῦ ἦν. tertia persona δωρικῶς. erat.
ΓΗ' ς Secūda psona subiunctiuī. ἔσθ' τοῦ εἰμι. ἐάν ὦ, ἦς, ἦ. sim. sis. sit.
ΓΗ' ς ἀντί τοῦ ἦς τινος. gūs casus articuli Subiunctiuī. cuius.
ΓΗ' ς ἀντί τοῦ ταύτης. genitiuus p̄nominis demonstratiuī. huius.
ΓΗ' ς ἀντί τοῦ ἐἴης. gūs p̄nominis possessiuī. suae.
ΓΗ' ς ἀντί τοῦ ἐφην. dixit. tertia psona sc̄di Aoristi. λ. ἄ. ἦ. καὶ κυανέησιν
 ἐπ' ὄφρυσι νεύσε κροῖων. Dixit, & nigrū sup̄ciliis annuit Saturnius.
ΓΗ' ς tertia psona Subiunctiuī. ἔσθ' τοῦ εἰμι. ut ἐάν ὦ, ἦς, ἦ.
ΓΗ' ς articulus p̄positiuus. λ. ε. ἢ μὲν ἄλλος εἶπ' οὐσ' ἀπέβη γλαυκῶπις
 ἀθήνη. Nēpe sic fata abscellit cestia pallas.
ΓΗ' ς articulus Subiunctiuus. λ. ἄ. ἢ μὲν ἀχαιοῖς ἀλγέθηκε. Quae infi
 nitos dolores achiuis dedit.
ΓΗ' ς p̄nomē relatiuū ἀντί τοῦ αὐτῆς. Δ. ζ. αἰδ' εὔμην τρώων. ἠδ' εὔμα
 λα ἠνιόχευεν. Hæ bñ qdē currebat, ip̄a uero bñ ualde equos regebat.
ΓΗ' ς p̄nomē possessiuū tertia psonæ fœminini ḡnis. ut ὁς ἢ δν. suus
ΓΗ' ς dtūs casus articuli subiunctiuī, ut ἦ, ἦς, ἦ. q̄ cui? cui. (sua suū.
ΓΗ' ς dtūs casus p̄nois possessiuī tertia psonæ. ut ἦ, ἦς, ἦ.
ΓΗ' ς aduerbiū affirmadi. ἀντί τ' ὄντως. λ. ἄ. ἦ. ἦν ἄν ἀτρεΐδης. νῦν ὕστατα
 λωβήσαιο. Nēpe. n. atride nūc ultimo cōtumelias dīceres.
ΓΗ' ς aduerbiū. ἀντί τ' ὄς. ut, ἦ θέμις ἐστίν. ὄς θέμις ἐστίν. ut fas est.
ΓΗ' ς aduerbiū similitudinis, ἀντί τ' κατὰ. quemadmodum.
ΓΗ' ς aduerbiū loci, ἀντί τ' ὅπου. λ. ἄ. ἀντιγύπ' ὁ πρῶτων. ἦ λεπτότατος
 θέε χαλαρῶς. i. curuaturā sub primā, ubi tenuissimū currebat aes.

^{ἢν. ἢς. ἢν}
¶ Η^ε aduerbiū loci ἀντι τ' ὄψιν. ἢ σίοδος ἐν ἔργοις. τῆ δ' εἴς. ἢ σ' ἀν ἐγώ περ
ἄγω. i. eo autē ibis, quo te ego nempe ago.

¶ Η^ε χι aduerbiū loci. ἀντι τοῦ ὄψου. ubi.

¶ Η^δ σύνδεσμος διαρευκτικὸς. i. coniunctio disiunctiua uel psonarum
λ. α. εἴς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλκφόρος ἔσω, ἢ αἶας. ἢ ἰδωμενεύς. ἢ δῖος
δδουαεύς. i. unus autē uir cōsiliarius esto, uel aiax, uel idomeneus,
uel diuus Vlyxes. Vel renm. ut ἢ νύξ. ἢ ἡμέρα, uel nox, uel dies.
ἢ ῥωή ἢ ἀνάτος. uel uita, uel mors.

¶ Η^δ ὑποδιαρευκτικὸς ἀδιορίσως εἰτ' ὄν ἀδιακρίτως. i. Subdisiunctiua ide
terminate, siue indiscrete. ut δός μοι χρυσόν. ἢ ἀργυρον. da mihi au
rum, aut argētū. λ. β. τῶ μὲν πᾶρ πάντων βέλεά' ἔπειθ' ὄσις ἀφείη. ἢ κα
κός. ἢ ἀγαθός. i. Oium enī sagittæ attigūt qucunq; mittat, siue igna
uus, siue fortis.

¶ Η^δ διασαφητικὸς. i. explanatiua: quæ & ἀνααιρετικὸς a theodoro dī
hoc ē differtīua, siue electiua, ē qñ e duob' ppositis unū tollit. ut
βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι
i. uolo ego pplm saluū esse q̄ pdi. hoc est saluū esse & nō perdi.
Quæ quidē cōiunctio & πῆρ syllabā admittit. ut πλουτέιν θελω.
ἢ πῆρ πένεθαι. diues malo esse, q̄ pauper. i. & non pauper.

¶ Η^δ ἀπορρήματικὸς ἀντι τοῦ ἄρα. i. dubitatiua. qua dubitātes. & in
terrogātes utimur. & sp oratiōi pponit, nisi aliqd ipediat, & cir
cūflectit. λ. β. ἢ ἔτι καὶ χρυσὸν ἐπιδύεαι. δικέτις οἴσει τρώων ἰσπο
δάμων, an etiā & auro idiges, qd aliqs feret troianoq; equidomi
τοq;. Est etiā λυτικὸς τις ἀπορρήματικῶς. Ἐm theodorq;, hoc ē solu
tiua qdā cū dubitatiōe. λ. γ. τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας, ἀτρεῖ
δης, ἢ οὐχ ἐλένης ἐνεκ' ἠυκόμοιο. Quid autē populū duxit huc congre
gans atrides, an non helenæ causa pulchricomæ. At Ἐm alios ἢ
in hac significatione dicitur σύνδεσμος βεβαιωτικὸς μεθ' ὑπερωπῆ
σεως. hoc est coniunctio affirmatiua cum iterogatione, quæ qdē
etiā sine iterogatiōe iuenitur. λ. σ. ἢ μάλα δὲ τέθνηκε μενοιτίου ἄλα

κίμος ἴρος. & ἢ δὴ λοίγια ἔργα ἔσεται. & similia, Sed ut theodoro placet. ἢ hoc mō supra aduerbialē cōstructionē hēt affirmatiuor.

ΓΗ' ἀντί τοῦ ἀν. καὶ ἐι. λ. γ. ἢ τοίοςδε ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσι. hoc est si talis existens in nauibus per pontum currentibus. & in eodem. ἢ καὶ γενεῖς ἕσπερος ἦεν. Si & generatione posterior esset.

ΓΗ' ἀντί τοῦ καὶ. ut est apud platonē, μινως, ἢ περιόμων. i. minos & de legib⁹, in qua significatōe capit' ἔτ a porphyrio accuratissimo homerī iterpτε i enodatiōe carmis illi⁹ βούλομ' ἐγώ. cui⁹ uerba hęc sūt. θέλω παρ' ἄνδρα ὄχλον σώζεσθαι. καὶ αὐτός ἀπολέσθαι. i. Volo ego populū sospitari & ipsemet iterire. ἢ uoce signat se ppli⁹ graci salutē pprīa salutī pferre, qđ optimo cuiq⁹ ipatorī cōueniētissimū est.

ΓΗ' ἀντί τοῦ ὀπίστερον. i. uirū. λ. α. διαίδηχα μερμήριεν ἢ ὄγε φάσκεινον ὀπίστερον ἀμετος παρὰ μηροῦ. uirū hic ensē acutū educens a femore.

ΓΗ' συγκριτικός. Cōparatiua. λ. ο. βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἢ ἀχρόνοι. ἢ ἐβίωναι. ἢ δὴ ἀσφύγεσθαι ἐν αἰνῇ δῆσιότητι. i. Melius uel mori uno tēpore, uel uiuere. ἢ diu corrumpi in graui pugna.

ΓΗ' παρέλκει. i. abūdat. λ. θ. ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτερός ἐστι. qm̄ pstatior est.

ΓΗ' ἀδιύδα ἀλλὰ κοίυδι οἶ, fit ἀλλὰ καὶ κατὰ συγκοπήν, ἀλλὰ. nisi.

ΓΗ' μὲν ἀρχικός ἐστὶ τοῦ ἢ δὲ. hoc est incēptiua.

ΓΗ' δὲ uero ἐπακολουθικός ἢ μὲν. hoc ē subsequētiua. λ. ε. ἐν δὲ ἡτιμῆ. ἢ μὲν κακός, ἢ δὲ καὶ ἐσθλός. at in uno p̄cio, & ignauus & fortis.

ΓΗ' τοὶ equialēs μὲν fit ὄρονis prepositiua apud poetas. λ. α. ἢ τῆ ὄγως ἐπὶ ὧν κατ' ἀρξέζετο hic quidem sic fatus sedit.

ΓΗ' τοὶ uero equalens ἢ, p̄positiua fit τοῦ ἢ, ut ἢ τοὶ ἀγαθόν. ἢ φαῦλον.

Γπὸ τοῦ ὧς πόσα σημαίμεν.

Γ' εἶον ὅτι ἡ ὧς τριάκοντα σημαίνει παρὰ τρυφῶν.

Γ' ὧς παραβολήν. parabolā. λ. γ. ὧς τελέων ἐχάσθη μεγάλη ἐπὶ σώματι κύρσας. utq⁹ leo letatus est magnum nactus corpus.

Γ' ὧς ἀνταπόδοσιν. redditiōnē. λ. γ. ὧς αὐτίς καὶ ὀμιλον ἐδύτρῶν. ἀγερώχων. i. Sic p̄ turbā subiit troianorum illustrium.

ὡς. quot significat

- ¶ ὡς ὑπερβολὴν suplationē. Δ. λ. ὡς οὐκ ἀνότερον. καὶ κύντερον ἄλλογυναι-
κός. Vt nō grauius, & impudentius aliud muliere.
- ¶ ὡς ἀναφορὰν. Relationem. Δ. δ. ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγό-
ρευον. Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
- ¶ ὡς θαυμασμίαν. admirationē. Δ. ω. ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφοντι πενελ-
λοπέη. Vt bonæ mentes erant prudenti penelope.
- ¶ ὡς βεβαίωσιν. confirmationē ὡς χάριεν ἐς ἀνθρώπων ἀνθρώποις. Sic
gratiosum est homo hominibus.
- ¶ ὡς ὁμοίωσιν similitudinez. Δ. δ. ὡς ὁ δῶδυσῆος μεγάλητορος ἦν ἕοικεν.
ita hic Vlyxis magnanimi filio assimilatus est.
- ¶ ὡς ἡ οὐτως. Sic. λ. ὡς ἐπὶ τῶν πυλέων ἐξέστυτο φαίδιμος ἔκτωρ. Sic fa-
tus portis erupit splendidus hector.
- ¶ ὡς ἡ ὁμῶς tamen. Δ. α. ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐτάρους ἐβρέυσατο ἰέμενός περ. Sz
neq; tamen fortis liberauit cupiens q̄q̄.
- ¶ ὡς ἡ ὁπως ut. λ. ὡς πατρὸς διήπατρί. καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Vt li-
bes ioui patri. & aliis immortalibus.
- ¶ ὡς ἡ ὁμοίως filii. Δ. α. ὡς ἀπὸ θάλοιο καὶ ἄλλος. ὅτις τοι αὐταγε βέξοι. Sile
periret & alius quicumq; talia quidem faceret.
- ¶ ὡς ἡ ὅσον. q̄ti. Δ. ρ. καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. Et
carnē quātum ei manus capiebant circumiicienti.
- ¶ ὡς ἡ τόσον. t̄m. Δ. η. ὅσον φαίνες πρὸ πάντων ἰδριες ἀνδρῶν ἦα θοὴν
ἐνι πόντῳ ἐλαυνέμεν. ὡς δὲ γυναῖκες ἰσόντε χρῆσαι. Quātum phæaces
super omnes periti homines nauem uelocem in ponto impelle-
re. tantum mulieres telam operari.
- ¶ ὡς ἡ ὡσαύτως. eodē mō. Δ. ε. ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγαθὴ θεοὶ βροτῶν ἀνδρα-
παρξίνοι. eodē modo rursus nūc mihi iuidetis dii mortalem ho-
minem adesse.
- ¶ ὡς ἡ ὡς donec. Δ. γ. ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον. καὶ χρυσὸν ἀγείρωι.
Donec hic multum uictum & auri congregans.
- ¶ ὡς ἡ ἀλλὰ. Sed. Δ. χ. κείσομαι. ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
lacebo. Sed non est gratia postea benefactorum.

Ὡς γὰρ ὅτι. quia. λ. χ. οὐδέ τι πάμμε ἔγνωσ. ὡς θεός εἰμι. Neq; quide; nem
pe me nouisti q; deus sum.

Ὡς γὰρ ἐπεὶ postq;. λ. κ. ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον ὄβ' ἔστασιν ὠκέες ἴ' ἄποι. πο
stea q; uidit locū desertum ubi steterant ueloces equi.

Ὡς γὰρ εἶπε ut. λ. γ. ἦλυθες ἐκ πολέμου. ὡς ὄφελος αὐτόθ' ἰδέσθαι. Venisti
ex bello, utinam illic perisisses.

Ὡς γὰρ ἐν συνδέσει συνειρηκόν. si cōiūctionē cōtinuatiam. Δ. γ. ὡς
ὑμεῖς παρ' ἐμέθεν θοὴν ἐπιήσα κίοιτε. Si uos a me celerē ad nauē iretis

Ὡς γὰρ διηγηματικὸν κεφάλαιον. narratiuū caput. Δ. γ. ὡς ἦλθον φίλε τέ
κνον ἀπευθής, οὐδέ τι οἶδα. Sit uēi chare fili nīl audies, neq; qd noui

Ὡς γὰρ καθάπερ quēadmodū. Δ. τ. ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον κίονας δ' ἄμα
σε. ccepit quēadmodum primū ciconas domūt.

Ὡς γὰρ εὐθέως. λ. ξ. ὡς δ' ἴδεν. ὡς μιν ἔρωσ πακινὰς φρένας ἀμφικάλυψιν ut
autē uidit statim illū amor dēsa p̄cordia circūobruit.

Ὡς ἀλλὰ μὴν. atqui. ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις. ὡς τοῦ τ' ἀλθῶς ἀπικὸν χω
ρίον. Atqui, hęc uere attica regio.

Ὡς γὰρ λίαν. ualde. λ. τ. αὐτὰρ ἀχιλλεύς ὡς εἶδ' ὡς μιν μάλλον ἔδ' ὕχολος.
At achilles ut uidit ualde illū magis subiit ira.

Ὡς γὰρ ἵνα συνδέσει. ut cōiūctionē. λ. γ. ὡς μοι καὶ τὸν δ' ἀνδρα πελώριον
ἔρομομήνης. Ut mihi & hunc uirū magnum nomines.

Ὡς γὰρ διότα ppter. λ. τ. ὡς ἀνέπειτ' ἀπὸ σέο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λεί
πεισθαι. ea ppter postea a te chare fili non uellem relinqui.

Ὡς γὰρ τὴν πρὸς πρὸθεσιν. ad. Δ. ρ. ὡς αἰετὸν ὁμοῖον ἀγειθεὸς ὡς γὰρ ὁμοῖον.
Ut semper similem agit deus ad similem.

Ὡς γὰρ ἵνα συνδέσει. ἐν cōiūctionē. λ. φ. ὡς οὗτοι ποταμῶνε δαμήμε
ναι αἰτιμόνεσι. Non enim tibi fluuio domari fatale est.

Ὡς γὰρ πάντοτε δένεσθαι καὶ ἐν ἀρχῇ. καὶ ἐν μέσῳ. καὶ ἐν τέλει. χωρὶς ὅτε
σημαίνει τὸ οὐτως. καὶ ὁμοως. καὶ δαμένεσθαι. πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ
ὥτιον.

Τέλος

Γ παάντων λέξεων ἡ γραμματικῶν τρυφῶν.

Γ ὡλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστὶ περισῶ-
της χρόνου, ἢ χρόνων σοιχείου,
ἢ σοιχείων.

Γ Ἐνδεῖα δὲ τοῖν αὐτίον χρόνου,
ἢ χρόνων, σοιχείου, ἢ σοιχείων
ἐλάττωσις.

Γ τμήσις δὲ ἐστὶ συνθέτου λέξεως ἀνά-
λυσις εἰς δύο λέξεις, οἷον ἀκρα-
πόλις, ἀντί τ' ἀκρόπολις.

Γ εἶδ' ἢ τ' ὡλεονασμοῦ.

Γ προθέσεις ἐστὶ σοιχείου κατ' ἀρ-
χήν τῆς συλλαβῆς προθήκη
οἷον ἀσαφίς, ἀντί τ' σαφίς, ἀσα-
χυσ, ἀντί τ' σάχυσ.

Γ ἀναδιπλωσις δὲ ἐστὶ τῶν πρώ-
των ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ
τῶν αὐτῶν συμφῶνων ἢ ἀντισοί-
χωι ἐπ' ἀλλήλους ἐκφορά. γίνεται
δὲ ἐπὶ ῥμάτων, καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων, ὡς ἰσχυροῦ δὲ παρὰ τείωσι,
καὶ αἰολεῦσιν, οἷον κεικάμωσι, ἀντί κώμωσι, ἀπαρτηρῶς, ἀντί τ' ἀτηρῶς.

Γ Μετάθεσις δὲ ἐστὶ σοιχείου μετακί-
νησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφέτε-
ρας τάξεως, οἷον δαρτά, ἀντί τ'
δρατά, καλέσαι δὲ καὶ ἐνάλλα-
ξις, καὶ ὑπερθεσις.

Γ Μετάληψις δὲ ἐστὶ σοιχείου μετα-
κίνησις, οἷον ἠπεδαυός ἀντί τοῦ
ἀπεδαυός, αἰμωπότης, ἀντί τ'
αἰμοπότης.

Γ εἶδ' ἢ τῆς ἐνδεῖας.

Γ Ἀφάσεις ἐστὶν ἐνδεῖα κατ' ἀρ-
χήν, οἷον ὄρη, ἀντί τ' ὄρη, αἶα
ἀντί γαῖα, κέπος, ἀντί τ' ἐκέπος,
το δὲ πάθος ἰώνων.

Γ Ἄρσις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν
τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς,
οἷον βλήσθαι, ἀντί τ' βεβλήσθαι.

¶ **Ε**πτασις ἐστὶν ὅτ' ἂν τὰ συσσελλόμενα
 ἀδύχρονα ἐκταθῆ, ἢ τὰ βρα-
 χέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα
 αὐτῶν μεταθῆ. οἷον κᾶλός. κᾶ-
 λός. κῶρη κῶρη.

¶ **Ε'** πέντασις ἐστὶ πλεονασμὸς
 συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου
 ὅτ' ἂν μὴ γενικὸν παρατήρημα
 κωλύσῃ. οἷον ἀδελφείος. ἀντί τ'
 ἀδελφός. πολυμῆια, ἀντί τοῦ
 πολέμια.

κατὰ τὴν ἀποφασίαν τοῦ συλλογισμοῦ

δ' ἄσκιος. ὁμοτρυχας ὅτ' τρυχας. Aut uocalis sola xolico more, &
 tūc cōsonās aut eadē remanet imutata. ut φέρετε φέρετε. τί ποτε
 τί ποτε. Aut i sequētē uertitē, ut κακόμορος κάμμορος, κατέβαλεν κάβ-
 βαλεν, κατέπαισεν κάππαισεν. & sic i aliis cōpositis cū hac ppositio-
 ne κᾶτα, i quib' ᾧ extrema uocali expūcta, τ in sequētē cōsonātē
 uertitē, nisi forte aspirata extiterit, q̄a tūc τ neq̄q̄ in eā mutari pōt
 q̄nquidē syllaba i aspiratā cōsonātē desinere inueniret, qd̄ apud
 graecos absurdū est, sed eius loco ἀντίστοιχον, hoc est p̄pria tenuis
 subrogat. ut κατὰ θανεικᾶ θανει. κατὰ φάλαρα κατὰ φάλαρα. κατὰ
 χεύσαι κατὰ χεύσαι. Vex si duæ sequātur cōsonātes itegra syllaba
 eliditē, ut κατὰ κτᾶνε κατὰ κτᾶνε, κατὰ χεθε. κατὰ χεθε. Attamē si altera il-
 laxi imutabilis sit rursus in sequētē mutat cōsonātē. ut κατὰ δρα-
 θέτην κατὰ δραθέτην. ¶ Aut duæ eliduntur syllabæ ionico more.
 atq; alico, ut δευκαλιωνίδης δευκαλίδης. ὑπεριονίδης ὑπερίδης. unde
 ὑπερίων ὑπεριονος ἰωνικῶς. ὁ ἥλιος. sol.

¶ **Δ**ιάρσεις ἐστὶν συλλαβῆς μακρᾶς
 ἀνάλυσις. ἢ διδασίς εἰς δύο. ἢ
 δὲ πᾶσι τῶν ὄρων. καὶ ἑπταλῶν.
 οἷον πᾶσις ἀντί τ' πᾶσις.

¶ **Σ**υσολή ἐστὶν ὅτ' ἂν τὰ ἐκτετακ-
 μένα ἀδύχρονα συσσελλῆ. ἢ τὰ μακρὰ
 εἰς τὰ βραχέα ἀκτίστοιχα αὐ-
 τῶν μεταθῆ. οἷον φυσίζους. ἀντί
 φυσίζους ξερόν, ἀντί τ' ξερόν,

¶ **Σ**υγκοπή ἐστὶν ἀποβολὴ συλλα-
 βῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον κάμμο-
 ρος ἀντί κακόμορος, δ' ἄσκιος
 ἀντί τ' δ' ασύσκιος. Vbi ad
 uertēdū ē syncopā tribus mo-
 dis fieri, aut enim integra eli-
 ditē syllaba κοινῶς. ut δ' ασύσκιος

¶ **Σ**υναλοιφή ἐστὶ δύο συλλαβῶν κατὰ
 τὰ φωνήεντα ἐνωσις κατὰ βολῆ
 τῶν. γινέται δὲ κατὰ τρεῖς ὄρους
 ἐπ' α', ἄσλοῖς μὲν τρεῖς, κατὰ

affectibus dictionū

ἐκθλιψιν ἐπ' ἐμέ ἀντί τ' ἐπί ἐμέ. κατά κράσιν, τὰ μὰ ἀντί τ' τὰ ἐμά.
κατὰ συναίρεσιν. νηρηίδες, ἀντί τ' νηρηίδες. συνθέτους δὲ τῆσ' αἰσας κα-
τὰ ἐκθλιψιν, καὶ συναίρεσιν. ἐμου ποδὺν ἐν ἀντί τ' ἐμοὶ ὑποδύνει. κατὰ
κράσιν καὶ συναίρεσιν, ὡπλόλος ἀντί τ' ὀπλόλος. κατὰ ἐκθλιψιν καὶ κρά-
σιν, καγῶ, ἀντί τ' οὗ καὶ ἐγῶ. κατὰ ἐκθλιψιν καὶ κράσιν, καὶ συναίρεσιν,
ἐν τὰ θιοπίρα ἀντί τ' οὗ ἐν τῇ αἰθιοπίρα. Quo in loco illd̄ annotādus
est q̄ si ex quavis diphthōgo p̄cedēte διὰ τ' ἰ & ex quavis uocali
sequēte crasi fieri cōtingat ἰῶτα quæ ē subīūctiua uocalis diph-
thongi cū inter duas uocales forte existat prorsus extērit, nec fa-
cta crasi amplius admittitur, ut καὶ ἐγῶ καγῶ, ubi subtracto ἰ κα-
τὰ ἐκθλιψιν ἄ & ἐ ἰν ᾧ p̄ductum κατὰ κράσιν contracta sunt. Sic
τῶ ἐμῶ τῶ μῶ, ἐμῶ ὄκυμῶ ἔμω κυμῶ, χωρὶς τ' οὗτ'. ὅτι οὐδέποτε
κράσις γίνεσθαι, τ' οὗτ' μέσου ὄντος ὀ ἐτυμολόγος. Hoc eodē modo συνα-
λοιφῆ κατὰ ἐκθλιψιν καὶ συναίρεσιν fieri cōtingit ut supra dictum ē
ut ἐμοὶ ὑποδύνει ἐμου ποδὺν ἐν, ubi ἰ ex οἱ diphthongo prius expun-
cta ὀ & ὑ κατὰ συναίρεσιν ἰν οἱ diphthōgū cōtracta sunt. At si con-
tra eueniat ut ex aliqua monophthōgo p̄cedente, & diphthon-
go διὰ τ' οὗτ' sequente crasis fiat, ἰ quidē diphthōgi cum post se
nihil hēat qd̄ obstat, facta crasi ex p̄cedentib' uocalibus iterum
ἰν diphthōgū admittit, ut ὀπλόλος ὡπλόλος, ubi ὀ & ᾱ κατὰ κρά-
σιν ἰν ὠ μέγα cōtractis ἰν diphthōgū ἰπ̄propriā κατὰ συναίρεσιν sū-
ptū est. Moscopulus τῆ ἐν τῶ πῶ, παθῶν aliter sentire uideet ἰν δι-
ctiōne ἐγῶ δ' ἐκ τ' οὗ ἐγῶ οἱ δ' ἄ & ἐγῶμαι ἐκ τ' οὗ ἐγῶ οἱ μαι, ἣ quidem
attica sunt, subtracta enim p̄positiua uocali οἱ diphthōgi, hoc ē
ὀ κατὰ ἐκθλιψιν, ex ὠ, & ἰ ἣ est subīūctiua uocalis eiusdē diphthō-
gi ἰν ᾧ diphthōgum ἰπ̄propriā synaresim facit. Sic ἰν dictiōe δ' αἰ-
ρα ἐκ τ' οὗ δ' αἰρα quod poeticū est, & proserpinam significat, ex-
pūcta enim prius ἰ p̄positiua uocali ἰ diphthongi κατὰ ἐκθλιψιν,
ex ᾱ & ἰ ἰν αἰ diphthongum synaresim facit. Sed ego antiquorū
opinionī magis adhero qui ex p̄positiuis uocalibus synare-

fin: siue crasin oino fieri existimant. quod et in his exemplis ἐγὼ
 δα. & ἐγὼμαι. atque δ' αἶρα fieri potest κατὰ κράσιν, καὶ συναίρεσιν. quando
 quidē etiā ex longa p̄cedēte nōnunq̄ crasin fieri contingit, ut in
 dictis exēplis liquido apparet, hoc est, τῷ ἐμῷ τωμῷ. ἐμῷ ὠκυμό-
 ρῳ ἐμοκυμόρῳ. ubi ὠ & ε. & duo ὠ in ὠ contracta sunt. Vtram tñ
 sententiā libuerit sequi poteris. Sed sciēdū hęc vere attica eē. Si
 uero ex duabus diphthongis huiusmodi cōtractio fieri contin-
 gat primū quidē ex p̄cedēte diphthōgo subiūctiua uocalis hoc ē
 τ κατὰ ἐκθλιψιν oino elidēda est, deinde ex uocali relicta, & ex ea
 quæ sequitur in altera diphthōgo fit crasis in uocalē productam. q̄
 τ in diphthōgum ipropriā κατὰ συναίρεσιν indubitato admittit.
 ut οἱ αἰψόλοι ὄπολοι. τῆ αἰψόλοις ταθισίαι. Est autē p̄ter hęc & alia
 spēs συναλοιφῆς. quæ fit cū duæ diuersæ dictiones per uocales unī-
 untur, quæ p̄cedēs sit articulus p̄positiuus neutri generis. hoc
 est ῥο. Sequēs uero indifferēs, quæ si ab ē tenui incipiat fit crasis in
 οῦ. ut ῥο ἐναντίον τουναντίον. ῥο ἐλαιον τούλαιον. ῥο ἐνδυμα τόνδυμα.
 & filia. At si ab ᾱ dictione sequēs incipiat, iteꝛ in ᾱ productū fit cō-
 tractio ut ῥο ἀγαθὸν τἀγαθὸν. ῥο ἕτερον θάτερον. τροπῆ τούτ εἰς θ
 sequēte uocali aspirata. In plurali quoq; p̄cedente τᾶ articulo neu-
 tro pluralis numerī, sequēte uero siue ᾱ, siue ε̄, in ᾱ itē productū
 fit crasis. ut τὰ ἀγαθὰ τἀγαθὰ. τὰ ἕτερα θάτερα. τὰ ἐμὰ τᾶμα. & alia
 huiusmodi. In quibus cōtractiōibus illud di ligēter considerā-
 dum est, q̄ ubiq; ex quāpiā uocali tenui sequēte facta sit crasis
 ea τὴν ψιλὴν supponi sibi desiderat. ex aspirata uero sequente ne-
 quaquā. quod ab antiquis constantissime ubiq; seruatum uide-
 mus, non solum articulis p̄cedentibus, sed aliis quoq; dictioni-
 bus, ut πούεσι πούσι. eliso enim ῥο subiūctiua uocali ὀ & ε̄ in οῦ
 contracta sunt. Sic μόεσι. μούσι. & alia huiusmodi.

Γ παρ' ἐνθεσις ἐστὶ παρ' ὀθηκ' φωνήεν-
 τος κατὰ μέσον οὔ ποιῶντος

Γ ε' αλλεψις ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεν-
 τος κατὰ μέσον οὔ ποιῶντος

affec. bus dictionū

τος συλλαβὴν οἷον νούσος ἀντί
τοῦ νόσου. ξέειος ἀντί τοῦ ξέτους γο
δι πάθος ἰώνων.

¶ Διπλασιασμοὶ ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ συμ
φώνου προσθήκη κατὰ μέσον οὐκ ἀ
ποτελοῦντος συλλαβὴν ὅτι. ἀν
τί τοῦ ὅτι. μέσσον ἀντί τοῦ μέ
σον. γο πάθος ἰώνων.

¶ Παρέμφωσις ἐστὶ προσθήκη συμ
φώνου κατὰ μέσον οὐκ ἀποτε
λοῦντος συλλαβὴν. οἷον πτόλις
ἀντί τοῦ πόλις. πτόλεμος. ἀντί
τοῦ πόλεμος.

¶ Προσχηματισμὸς ἐστὶ προσθήκη
συλλαβῆς κατὰ γο τέλος. ἐστὶ
δι τῶν τεσσάρων διαλέκτων Ἰδι
ος οἷον λόγοισιν ἀντί τῶν λόγους.

συλλαβὴν ἀμύξαι. ἀντί τοῦ αἰ
μύξαι. γεραὸν. ἀντί τοῦ γεραῖον.
ἰδιότων ἀπικῶν. καὶ δωριέων καὶ
αἰολέων.

¶ Παρέλλειψις ἐστὶν ὅτ' ἀνέντι. τῶν
διπλασιαζομένων συμφώνων πα
ραλείπεται κάλιον ἀντί τῶν κάλ
λιον. ὠφέλες ἀντί τοῦ ἀφέλλες.
θᾶπτον ἀντί τοῦ θᾶπτον.

¶ Ἐκλιψις ἐστὶν ἀποβολὴ ἐνὸς συμ
φώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τε
λευταίας συλλαβῆς οὐ ποιοῦν
τος συλλαβὴν σκῆπτρον ἀντί τοῦ
σκῆπτρον.

¶ Ἀποκοπὴ ἐστὶν ἀφαίρεσις συλ
λαβῆς κατὰ γο τέλος, οἷον δῶ.
ἀντί τοῦ δῶμα. ποσειδῶ. ἀντί
τοῦ ποσειδῶνα. ἀπόλλω ἀντί
τοῦ ἀπόλλωνα.

¶ πῶς πνευμάτων.

Πνεύματα græce, latine spiritus, duo sunt, ἡ δασεία. καὶ ἡ φιλὴ. hoc
est aspiratio. & leuigatio, siue exilitas. Omnis enim dictionis a
uocali, siue a diph. incipiens, uel nota aspirationis, uel exilitatis
annotatur. Ex consonantibus autem ῥ solum in principio dictionis
positū aspirat, ut ῥήτωρ. At in medio duarum uocalium in ea
dem dictione simplici exilem spiritum habet, ut χάρις. φέρις. Si
uero geminatum existerit, primū quidē exili spū annotat. aliter
uero aspirat, ut πόρις, ἀβρις. In nominibus, quem utiq; spiritū

ntūs hēt, eūdē & ceteri casus suscipiunt. In uerbis quoq; spūs
 thematis in oibus q̄ ab eo deducunt, seruatur. Excipitur ἔχω qd̄
 ἔξω futuſ; hēt aspiratū. ἰσῆμι quoq; aspirat. sed eius prā leuigan-
 tur, dēpto prō pfecto, & plusq̄ pfecto, ἔσκαα. ἰ. & ἔσκειν. qm̄ ἔ in
 grediēs prā tpa' modi indicatiui, si remanet in aliis modis spiritū
 thematis seruat. Si uero cadit, hoc ē si nō remanet in aliis modis
 sicut est in ambobus aoristis, exilē spm̄ hēt, ut ἔσασα. ἔσασον ἔσασα
 τω, ἔσεν. ἔσθη ἔσῆτω. Attice audā spm̄ thematis seruāt, ut ἔλιθω,
 ἔλιθθα. ἔλιθῶ, ἔλιθῆκα. ἔλιθῶν. ἔλιθῶν. ἔλιθῶν. ἔλιθῶν. Ois articu-
 lus a uocali icipiēs aspirat, ut ὁ. ἡ. οἱ. αἱ. Oia pnomina ab ἔ inci-
 pientia exili spū annotatur, ut ἔγω. ἔμου. pter ἔ, & ab eo deriuata,
 ut ἔαυτὸν. At si ab alia uocali initiū hnt aspiratur, ut οἷτος. αὐτή.
 excipit αὐτὸς, & ex eo cōposita, ut αὐτόχειρ. αὐτόματος. Aspirat-
 tur & αὐτὸν ἀπὸ τ̄ ἔ αὐτὸν, κατὰ ἀφάρισιν τ̄ ἔ. Ois ppositio a uo-
 cali icipiēs attenuat, ut ἀνά. ἀπὸ. ἔπι. Excipitur ὑπὸ. & ὑπὲρ. In
 medio dictionū cōpositarū nec dēsus spūs, nec tenuis ponitur, ut
 κατέτρεχον. καθάπαξ. ἀφυλόθεν. Ois cōiūctio a uocali incipiēs le-
 uigatur, ut ἀλλὰ. εἰ. ἔπι. excipiuntur causales, q̄ oēs aspiratur, ut
 ἔνεκα. ὅπως pter ὄφρα. Deriuatiua oia si principiū primitiuorū ser-
 uant eiusdē quoq; retinēt spm̄, ut ἄλς ἀλήτης. ἀλιεύς. ἔλκω. ἔλκος.
 excipiuntur ἰδρῶς ἀπὸ τ̄ ἰδῶ. ἀμυδρς ἀπὸ τού ἄμα. εἰρημὸς. ἀπὸ τού
 εἶρω εἰρημὸς ἀπὸ εἶργω. Relatiua papharesin tenuis cōsonātis facta
 aspiratur ut τὸσος ὀσος. πνήικα ἠνίκα. excipitur τὸφρα ὄφρα. τῆμος
 ἦμος. attenuatur αὐτ. ὄφρα quidē qm̄ ἄ. ἔ. & ὀ an aspiratā exili spiri-
 tu annotantur, ut ἀφρισις. ἔθνος. ὄφρις. ἦμος uero qm̄ ἠ in trochaica
 dictione exilē spm̄ sibi affiscit, ut ἦχος. ἦδος. ἦμος. prater ἦλος. Aeo-
 lica oia leuigant. Nam xoles aspirationē oino ignorant. Nomi-
 na numeralia aspiratur oia, ut εἶς ἔξ. ἔπι. demptis ὀκτώ, & ἐνέα.
 & quæ ab eis deducuntur, ut ὀγδοήκοντα. ἐννεήκοντα.

¶ A siue intēssionē significat, siue priuationē, siue unionē, siue malū

SPIRITIBVS

siue pax. siue abūdat, exili spū annotat. excipit ἄλυσις qđ ex a
priuatiuo cōponitur, & λυω ἄδης quoq; aspirat ex ἀρπιατιου, &
ἴδω. ἄ uero ἀθροισικὸν aspiratur. ἄμα. ἄπας.

Γ A ante β leuigatur, ἄβυδος. ἄβυσσος, ἄβαξ. ἀβείρων. excipiuntur qđ
β. cū ῥ implicitū hñt. ut ἀβρός. ἀβρότονοι. ἀβρότης. ἀβρευω. ἀβρότη
τῆ ἡνυξ exili spū annotat. & ἀβροτίζω. ἄποτυχάνω. & ἀβρομος
ὁ μὴ ἔχων ἦχοι. hæc enim ἄ habent priuatiuum.

Γ A ante γ leuigat ἀγαμ. ἀγείρω, ἡ συναθροίζω. ἀγορά. ἀγνος ἡ φυτὸν ex
cipit ἀγιος, & ἀγνός ὁ καθαρός, & qđ ab eo deducitur. ut ἀγνίζω. ἀγια
ζω. ἀγνισμός. ἀγιασμός. ἀγίωσῦνη.

Γ A añ δ attenuat. ut ἄδωνις. ἀδελφός. ἀδρανίς. excipit ἄδης. & ἄδῃ,
ἴνομα πάθους. ἄδρός. ἀδρύνω. ἀδρότης. ἀδῆσειν ἄδεινας. ἀδίνων. &
ἀδέιν. ἀντί τοῦ ἀρέσκειν.

Γ A ante ε leuigat, ut ἀείν. ἀετός. ἀείναον. ἀέριον.

Γ A añ ζ attenuat, ἀζωτος πόλις. ἀζω ἡ ξηραίνω, a quo & ἀζαλές. &
ἀζήχες. ἀντί τῆ ἀθλαστικῆς. ἀζωμα uero ἡ σέβομαι κεν βαμμάζω, & qđ
ab eo fiūt aspirat. triphō uero ἄ añ ζ & leuigati, & aspirati existiat

Γ A añ η. θ. ι. κ. attenuat sp. ἀηδών. ἀηναῖος. αἴω ἡ ἀκούω. ἀήμα ἡ ἀθήσαι
ab atticis aspirat sed a cōib⁹ attenuat. ἄτρους uere si ἄ priuatiōe;
signē leuigat, si aggregationē aspirat. uñ ἀθροίζω. & ἀθροισμα.

Γ A ante λ siue solū, siue geminatū attenuat. ἀλώ ἡ πλανῶ. ἀλήτης ὁ
πλανήτης, & ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλός. ἀλυδὶς ἀντί τῆ ἑμοῦ. ἀλδῆσκω τὸ
αἰξάνω. ἄλλος ἄλλοῖος. ἄλλοδαπός. ἄλλας ἄλλαντος. ἀλείφω. excipit
ἄλς ἡ θάλασσα. & qđ ab eo deducit. ἀλίτης ὁ θαλασσιος κεν ὁ μάταιος
ἄλκαρνασός, & ἀλιάρτος ἡ πόλις. ἀλικόν ἡ ἄλμυρόν. ἀλίζω ἡ ἄλατιν
πᾶσι. his addit & qđ ἀθροισιν significat, ut ἄλις ἀντί τῆ ἀρκούντως
ἀλίζω ἡ συναθροίζω. & ἄλως, ἄλω, ἡ ἄλωνιν. & εἰ ἄλῶ ἡ κρᾶτῶ, & qđ
ab eo deriuatur ἄλωσις. ἄλωτός. ἀλίσκω. ἄλυσις. εἰ ἄλλομαι ἡ πη
δῶ duplici λλ. & ἀλλόμενος & ἄλλμα. ἄλτο uero ἀντί τῆ ἑπῆδῆσε
attenuatur unde ἑπᾶλτο apud Homer. ἀλκωνῶν uero, & si ab eo

quod est ἐν ἀλί κούεν. dicatur leuigatur tamē ppter κ sequēs. ἀλίς ἡ ἑρε-
μασία apud atticos aspiratur. Sed cōiter attenuatur. ἄλυσ fluuius
unde ἀλυάτης, tenui spirítu annotatur. Quidā tamē aspirari uo-
lunt. ἀλτι uero ἡ ἀδύμνια apud omnes leuigatur.

¶ A añ μ leuigat ἀμύνω. ἀμώ τὸ ἐρείζω. ἀμν ἡ δρε πάνη. ἀμάλη. ἀμαβύω,
τὸ ἀρανίζω. ἀμης π λακοῦς. ἀμμς. ἀμαβος τὸ αὐτό. ἀμυδς. ἀμμιν ἀντί
ἡμίν. Etiá q̄ ᾱ hñt σερητικόν. ἀμορφος. ἀμείλιχος, & his similia. exci-
pít ἀμα, & q̄ ab eo deducunt. ἀμαρτῆ, ἀντί τ̄ ὁμοῦ. ἀμιλλα. ἀμιλ-
λώμαι τὸ ἀγωνίζωμαι. ἀμαφα. ἀμαφοτροχία. Etiá ἀμαρτάνω, & q̄ ab eo
fiūt ἀμαρτία. ἀμαρτωλός. ἀμμα τὸ χοινίον. ἀμς τὸ οὐροδόχον ἀγέστον.
ἀμνίον δὲ τὸ ἀματοδόχον. ἀμως γέ πως. κ̄αι ἀμνητέπη. ἀμη uero ἡ δρε
πάνη, apud quosdā aspirat, ab eo quod est ἀμα πολλοὺς τέμνειν σά-
χους. Inuenit̄ & ἀμος aspiratū. & p̄ simplex μ apud multos. usus
tñ obtinuit ut leuī annotet̄ spū, ac geminato μμ scribat̄. ἀμαφα
uero si ab eo quod ē ἀμα ἀγεσται ὑπὸ τῶν βοῶν. aspirat̄. Si uero ab eo
quod est ἀμητὸν ἀγειν, leuigatur. Vbi hoc etiá aduertēdū q̄ ᾱ in μ de
sinēs, quariā sequēte cōsonate, leuigatur semp. ut ἀμφω. ἀμφί.
ἀμπευξ. ἀμδς. ἀμπελος. & cætera his similia.

¶ A añ ν leuigat. ut ἀνία. ἀνεμος. ἀνεμώλιον αἰνύω, κ̄αι ἀνοια ἡ ἀγνοια, & his
similia excipitur ἀνδάνω τὸ ἀρέσκω. quod aspiratur quandoq̄dem
ἐκ τοῦ ἡδω τὸ εὐφραίνομαι deducitur.

¶ A ante ξ, & ante ο leuigat semp. ut ἀξων. ἀξίνη. ἀξυλος ὕλη, ἡ πολύξυ-
λος. ἀορ. ἀορος. ἀολλέες οἱ συνηροισμένοι. ἀόριςος. ἀοσπητῆρ ὁ βοηδός. & cæ-
tera his similia.

¶ A añ τ leuigatur. ἀπὸ πρὸθεσις. ἀπηνής. ἀπώλεια. excipitur ἀπαξ.
ἀπας. ἀπαγ. ἀπαλός ἀπῶ, κ̄αι ἀπτομαι. Raro aut̄ in thematicis di-
ctiōibus inuenitur ᾱ ante π. At si quādo inuentum fuerit, aut
abundat, aut priuationem significat, aut p̄positio est.

¶ A añ ρ leuigat. ἀρα. ἀρά. ἀραῖος. ἀρνιον. ἀρνός. ἀρδω. ἀρξω. Si uero μ le-
quat, aut π aspirabit̄. ut αρμοῖ ἀντί τ̄ νεωσί. αρμόζω, αρμογή. αρμός.

- Γ** E añ se ipm attenuat̄ ē̄ τῶς, ἀντί τ̄ εὐχερῶς, ἐρεν̄ ἦεν̄ ἐκώλυε, & ἐσοά-
 μην, & ἐέκασσι, excipit̄ ἐέρση ἢ δρούσος, & ἐείσιος, & ἐέλωρς ρ; quosdā
Γ E añ ζ aspirat̄, ἐζω, ἐζομαι, & q̄ ab eo deducūtur, δῑ uero ex augmē-
 to ut leuigat̄, ut ζέω ἐζέον, ζῶ ἐζῶν, ζῶγραφῶ ἐζῶγράφουν.
Γ E ante η̄ nō inuenitur, nisi a declinatiōe, siue augmēto sit, ut εὖς,
 εἶος, ἦν̄ ἐην, ἦνδ'ανον ἐηνδ'ανον, iccirco eox̄ iulicipiunt̄ Ipiritū a quibus
 fiunt. At ἐνός fluuii nomē, ἔμ̄ aliquos leuigatur.
Γ E ante θ̄ attenuatur, ἐθός, ἐθάς, ἐθνος, ἐθειρα ἢ θρίξ, excipitur̄ ἐθεν̄ pronο-
 men, & ἐείς, unde ἀφθείς.
Γ E ante τ̄ leuigatur, ἐίσκω γὸ δμοιῶ, ἐίσση τροφή, ἠίση.
Γ E ante κ̄ aspiratur, ἐκατὸν, ἐκῶν, ἐκασος, ἐκάτερος, ἐκηλος, ἐκατῑ ἀντί τ̄
 χάριν, ἐκάβη, ἐκτωρ, ἐκάς, & q̄ ab eo fiūt, ut ἐκησῶλος ἐκάτερος, excipi-
 tur̄ ἐκ̄ ῥροσιtio, & q̄ ab ea fiūt, ἐκβλητος, ἐκτος, ἐκυρός quoz; & ἐκε-
 χερία, & quae ῥ ἀφάίρεισιν abiiciūt̄ ut ἐκέτιος κέπος, ἐκέθι κέθι hac
 quidem oia tenui Ipiritu annotantur.
Γ E ante λ̄ siue solū, siue geminatū attenuat̄, ἐλεος, ἐλαφος, ἐλάτη, ἐ-
 λῶ γὸ ἐλαύνω, ἐλλάβων τὸ ἐνώπιον, ἔλλοπερσι ἰχθύες, καὶ τα λοιπὰ.
 excipitur̄ ἐλω τὸ λαμβάνω, ἐλλην, ἐλλας, & quae ab eo fiūt ἐλλανο-
 δίκης ὁ τῶν ἀγώνων κριτής, ἐλη, ἐλένη, ἐλενος, ἐλλος δ' ἐλαφος, ἐλος τὸ δά-
 σος, ἐλίκη, ἐλίξ, καὶ ἐλίκωπις κύρη, ἐλιγματῶδης, ἐλικωὶ ὄρος, ἐλκω ἐλ-
 κύω, unde ἐλώρια, his adiungitur̄ ἐλμινθες οἱ ἐγγάστριοι σκῶληκες.
Γ E ante μ̄ leuigatur, ἐμέ, ἐμὸς, ἐμέω ὦ, τὸ χέω, ἐμετος, excipitur̄ ἐμῖς
 qd̄ χελῶνη significat, & ἐμός τὸ ἀφεμα, καὶ ἡ μέμτις.
Γ E ante ν̄ siue solum, siue geminatum attenuatur, ἐνός ὁ χρόνος ἐνι-
 αυτός, ἐνωὴ μάχη, ἐννη ἢ ἀρχὴ τοῦ μηνός, ἐννεα, πλὴν τοῦ ἐνεκα, ἐνεκεν,
 ἐνένος, & quae ab eo fiunt, ut ἐνάς ἢ μονάς, ἐνώω, ἐνωσις ἐνίζω, καὶ ἐν-
 το ἀντί τοῦ ἐνεδ' ἐδύντο, & ἐνι αἶον τὸ μονοειδές.
Γ E ante ξ̄ aspiratur, ἐξ, ἐξήκοντα, ἐξακόσια, ἐξής, ἐξείς, ἐξω μέλ-
 λων ἀπὸ τοῦ ἐχω, unde ἐξίς ἐξέως, excipitur̄ sola ἐξ̄ preposi-

SPIRITIBVS

tio. & quæ ab ea fiunt. ut ἔξωρος. ἔξαιρέτος.

¶ E ante o aspiratur. ἔορτῆ. ἔορτάζω. ἐδὸν γὰρ ἰδιον. καὶ ἀγαθόν. excipitur
tur q̄ a themate uerborū sūt, ut ἐδὸν ἐδόντος p̄ticipiū neutri ḡnis fi
aoristi. ἐκ τῷ τὸ ὑπάρχω. ἔοικε ἐκτῷ εἴκω. ἔοργε ἐκτῷ ἔργω.

¶ E añ τ leuigat. ἔπος. ἐπίσημος. ἐπίπροσίτιο. & q̄ ab ea deducūt. ex
cipit ἔπομαι γὰρ ἀκολουθῶ. ἐπία καὶ ἐπίακτις. καὶ ἐπίακόσια.

¶ E ante ρ attenuatur. ἔρως ἔρωτος. ἔρύω. ἔρῶ. ἔρδω. ἔρνος. excipit ἔρ
κος. ἔρμης. ἔρμαικόν. ἔρμαιον. ἔρπω. ἔρπετον. ἔρση. ἔρσησις. ἔρρημα τὸ κώ
λυμα. ἔρμαιεκ τοῦ ἔρσημα κατὰ συγκοπήν leui spū annotatur.

¶ E ante σ attenuatur. ἔσω ἐπὶ ῥήμα. ἔσο ἀντι τῷ ὑπαρχε. ἔσοπτρον.
ἐσθής. ἐσθηνός. καὶ ἐσθίοι. excipit ἔσια ἢ πρεσβεσία. ἔσε, ἀντι ἔως οὔ.
ἐσόμεθα. & quæ a themate deducunt ἔσο ἀντι τοῦ ἐνδεδυσο. &
ἐσάμενος. aspirant ἔτ q̄ σ cū τ hñt ἔσια. ἔσιω. ἔσιῶσις. ἔσηκα. ἔσηκώς. ἔσῃ
ναι. ἔσησον pero & ἔσην. & ἐσθην cū ē habeāt ex augmēto leuigant
& ἔσιν. & ἐσε. & ἔσαι ἐκ τοῦ ἔσει tanq̄ a uerbo ἔω τὸ ὑπάρχω exi
lem spiritum habent.

¶ E añ τ leuigat. ἔτος. ἐτὸν τὸ ἀληθές. ἔτυμον τὸ αὐτό. ἐτήτυμον. ἐτώ
σιον. ἔτνος ὁ σπριον τὸ φάβρα. excipit ἔτοιμος. ἐτοιμάζω. ἐτοιμοφειθής.
ἐτερος. ἐτέρα. ἐταῖρος ὁ φίλος. καὶ ἐταῖρα. ἐταιρίς. ἐταιρῆτι καὶ τὰ ὅμοια.

¶ E añ ὠ attenuat siue in distictiōe, siue in coniunctiōe εὔς ὁ πλάτης
καὶ ὁ ἀγαθός. εὔρδς. εὔρύνω. εὔ, & quæ ab eo fiunt excipit εὔρισκω. εὔρε
σις. εὔρεμα. εὔρω. εὔρησω. εὔω τὸ φλογίζω καὶ τὰ ὅμοια.

¶ E ante φ. χ. leuigatur. ἔφεις. ἐφετόν. ἔχισ. ἐχθρός. excipitur ἐφθός ὁ
ἐφήμερός.

¶ E ante ψ aspiratur semper ἔψω τὸ ἐψάινω. ἔψημα. ἔψομαι τὸ ἀκολου
θήσω. excipitur ἐψία ἢ δια λόγου παιδιᾶ. ἐκ τοῦ ἔψω τὸ λέγω. ὑψί
ψιος. excipit & q̄ ex augmēto ē hñt. ut ἐψώμισα ἐκ τοῦ ψώμιζω.
ἔψεα ἐκ τοῦ ψέγω. ἔψασα ἐκ τοῦ ψάω. & alia his similia.

¶ E ante ὦ μέγα aspirat. ἔως ἢ ἡμέρα. καὶ ἡ ἀνατολή. & q̄ ab eo deriuan
tur ἔωθεν. ἔωσφόρος. ἔωθειον. ἔωλον τὸ χθεσινόν, καὶ μάταιον. ἔως ἐπὶ ῥ

θημα χρονικόν. ἔω τὸ ἐνδομομα. excipit ἔω τὸ ὑπάρχω. & ἔω ἐκ τοῦ ἔδω.
 Si uero ἔκατὰ πλεονασμὸν abūdauerit spiritū thematis sibi uedī-
 cabit. δρῶ, ἔωρακα. ἔκω ἔωκεν. ἔλω ἔλωλα πειν.

¶ H ante ᾱ exaugmēto inuenitur & leuigat. ut ἰάκει ἀντί τοῦ ἐθρήνη-
 σεν. ἡχρίζον. ἀντί τοῦ ἔαρ εἶχον. & his similia.

¶ H añ βαspirat sp. ἡβη ἡλικία. & q̄ ab eo deducūt. ἡβῶ ἡβάσκω.
 ἡβηδόν. nisi pleonasmus fiat. ut ἡβαιοὶ ἐκ τοῦ βαιὸν τὸ μικρόν.

¶ H añ γ aspirat sp. ἡγεμῶν. ἡγεμονία. ἡγού. ἡγούμαι & q̄ ab eo deducun-
 tur. ἡγούμενος. ἡγίστωπος. nisi ᾱ in ἡ mutata fuerit. ut ἡγάθεος ὁ ἄγα-
 θεός. & similia. Vex si declinatiōe augmentum fuerit thematis
 spm̄ oīno desiderabit. ut ἄγω ἡγον. ἀγίζω ἡγίζον.

¶ H añ δ leuigatur. ἡδονός ὁ μακεδών. ἡδός τὸ ὄφελος indeclinabile ἡδῆ.
 & alia hmōi. excipitur. ἡδύς. ἡδύων. ἡδίστος. ἡδύνω. ἡδονή. & q̄ ex aug-
 mento existūt. ut ἡδρασμένος. ἡδραιώμενος.

¶ H ante ε̄. ζ. θ. τ. leuigatur. ἡετίων. ἡέλιος. ἡερίβεια. ἡεροφόντης. ἡζαιοί
 ἔθνος. ἡθῶ. ἡθμός. ἡίος ἐπίθετον τοῦ ἀπολλωνος. ἡίθες. ἡίων ὁ αἰγια-
 λός. καὶ τὰ λοιπὰ.

¶ H ante κ aspiratur. ἡκῶ. ἡκισα. & alia. excipitur ἡκα ἀντί τοῦ ἡσύχως
 secundum quosdam aspiratur.

¶ H añ λ attenuatur. ἡλίος καὶ ἡλείρηρία noia. ἡλέκτρα. ἡλεός. ὁ μάται-
 ος. ἡλεῖοι ἔθνος. ἡλιτόμιμος τόκος. ἡλίσιος. & similia excipit ἡλίος. ἡλος.
 ἡλῶ. ἡλικία. ἡλιε. ἡλικος. ἡλικιώτης. Quae uero a declinatione sunt
 thematis spiritum retinent.

¶ H añ μ leuigat. ἡμαρ. ἡμαθεις ὁ φαμώδης. ἡμί τὸ φημί ἡμύ. τὸ ἐπιλι-
 τῶ. & alia. excipit ἡμέρα. ἡμερῶ ρῆμα. ἡμεῖς. ἡμισυ & q̄ ab eo sūt ἡμιθ-
 λιον. ἡμιμάθηνον. ἡμίονος. ἡμέτερος. ἡμεδαπός. ἡμων ὁ ἀκοντιστής.

¶ H añ ν attenuat ἡνορέα ἡἀνδρεία. ἡνις ὁ ἐνιαύσιος. excipit ἡνίκα. ἡνία ὁ χα-
 λινός. ἡνίοχος & q̄ ab eo deriuat ἡνιοχέω. ἡνιοχία. καὶ ἡν ἄφρον.

¶ H ante ξ πο̄ inuenitur nisi a themate ut ἡξέω. ἐκ τοῦ ἡκῶ. siue ex aug-
 mento ut ἡξίωπα. ἐκ τοῦ ἀξιῶ ἀξίω.

SPIRITIBVS

¶ Η α ὦ. & ὠ attenuatur. ἡνεὺς, ῥηϊῦ, πομέ. & alia huiusmodi ἡ ὠ ὦ ῥ ὠ ὠ
 ὠ ὠ. ἡ ὠ ἡ δ ἡ ἀνὸς ὁ χ θ α μ α λ ὸς. ἡ ὠ ἰ ος ὁ ὠ ῥ ὠ ὠ. ἡ ὠ ε ἰ ρ ος ἡ ὠ ἡ. ἡ ὠ ε ρ ὠ ὠ ε ὠ ὠ τ ἰ ς
 ὁ ὠ ὠ α τ ἑ ὠ ὠ. & similia. excipiuntur ἡ ὠ α ρ ἡ ὠ α τ ος. unde ἡ ὠ α τ ἰ κ ὸς. ἡ ὠ α
 τ ο σ κ ὸς. κ ἢ ἡ ὠ α τ ο σ κ ο ὠ ἰ ὠ. ἡ μ α ν τ ἑ ἰ α.

¶ Η ἄ τ ῥ leuigatur. ἡ ῥ ἰ ὀ ἀνὸς ὠ τ α μ ὸς. ἡ ῥ ἰ γ ἑ ν ἰ α. ἡ ῥ ἰ γ ὀ ν η. ἡ ῥ ἰ ὀ ν ὠ ῥ μ η ἑ ἰ ὀ ν.
 ἡ ῥ ε ἰ μ ος. ἡ ῥ ε μ ὠ. ἡ ῥ ἰ ν ὸς ὁ ἑ ἄ ρ ἰ ν ὸς. ἡ ῥ ἰ γ ἑ ῥ ω ν β ο τ ἄ ν η. excipiuntur ἡ ῥ ὠ ὀ ης. ἡ ῥ ὠ ὀ α
 ν ὸς. ἡ ῥ ὠ ν κ ῦ ρ ἰ ο ν. ἡ ῥ α. & ῥ ab eo deducuntur. ἡ ῥ ὠ ς ἡ ῥ α κ λ ἡ ς. ἡ ῥ ὀ ὀ τ ος.
 & ἡ ῥ ὀ φ ἰ λ ος. Vniuersaliter ἡ ante ῥ cū uocali natura longa aspirat
 cū breui uero leuigatur. ἡ ῥ ὀ ὀ τ ος ἐν ἡ & ἡ ῥ ὀ φ ἰ λ ος ἐκ τ οῦ ἡ ῥ α longa
 ἰ n breuem uersa facta sunt. Quæ uero a declinatione sūt thema
 tis spiritum seruant. ut ἡ ῥ α ἐκ τ οῦ ἑ ῥ ὠ ἑ ῥ ὠ ῥ ὠ ἑ ὠ ἰ θ υ μ ὠ.

¶ Η α ἰ σ aspirat. ἡ σ ἰ ὀ ὀ τ ος. ἡ σ ἰ ὀ ν η. ἡ σ ἄ γ α ς. ἡ σ υ χ ἰ α. ἡ σ ἰ ς ἡ ἑ υ φ ρ ο σ ὠ ν η. ἡ σ
 σ α ἡ σ τ ω ν ὁ ἑ λ ἄ σ ω ν. ἡ σ ἰ ὀ ὠ ρ ος. ἡ ὠ α ἰ ἀ ν τ ἰ ῥ κ α ὠ ἡ ὠ α ἰ. excipiuntur ῥ a the
 mate, sive augmēto sūt. ut ἡ ὠ ἰ n ἀ ν τ ἰ ῥ φ η σ ἰ ν. ἡ ὠ α ἰ ἀ ν τ ἰ ῥ λ ἑ λ ε κ λ α
 ἡ ὠ α ἰ ἀ ν τ ἰ ῥ ὠ ἡ ῥ χ ε ς. ἡ ὠ ἡ n ἀ ν τ ἰ ῥ ἑ λ ἑ χ θ η ν. & alia huiusmodi.

¶ Η α ἰ τ leuigatur. ἡ τ ο ρ ἡ ψ υ χ ἡ. ἡ ἰ τ α ῥ ὠ σ ο ἰ χ ἑ ἰ ο ν. ἡ ἰ τ ρ ο ν ῥ ὠ ἑ ν τ ε ρ ο ν. ἡ ἰ τ ο ἰ
 σ ὠ ν δ ε σ μ ος excipiuntur ἡ ἰ α. ἡ ἰ ὠ. ἡ ἰ ὠ ν. κ ἢ ἡ ἰ τ ἰ ς ὀ ἵ ὠ μ α ἀ ν α φ ο ρ ἰ κ ὸ ν ἑ ὠ ἰ

¶ Η α ἰ ὠ leuigat sp. ἡ ἰ ὠ ὀ ὠ λ α τ ῦ ς. ἡ ἰ ὠ γ ἑ ν ε ἰ ος. ἡ ἰ ὠ κ ο μ ος. (θ κ λ υ κ οῦ.

¶ Η α ἰ φ aspirat sp. ἡ φ ε ς ος. ἡ φ ε ἰ ὠ ν. ἡ φ ε ἰ ὠ α ὠ ὀ λ ἰ ς. excipiuntur ἡ φ λ ο ἰ σ μ ὸς
 ὁ ἄ φ ρ ὸς. & ῥ ex augmēto sunt thematis spiritum sequuntur.

¶ Η α ἰ χ attenuat ἡ χ ος. ἡ χ ὠ. excipiuntur ἡ χ ἰ ἀ ν τ ἰ τ οῦ ὀ ὠ ο υ.

¶ Η α ἰ nte ἄ ex augmēto reperit, & aspirat semp, qm̄ aut ab ἄ ὠ ὠ sūt
 ut ἡ φ ε ν. aut ab ἄ ὠ ὠ ο μ α ἰ. ut ἡ φ ἄ μ η ν. ἡ φ α τ ο.

¶ Η α ἰ ὠ μέγα leuigat semp. ἡ ὠ ς. ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ρ α. ἡ ὠ ὠ ἡ ἀ ν τ ἰ ῥ ἑ κ ὠ ῥ ὠ ἰ α ς. ἡ ὠ ἡ
 ὁ ἄ ἰ γ α λ ὸς. & quæ ex augmēto sunt, ἡ ὠ ῥ η σ ε ν ἑ κ ρ ἑ μ α σ ε ν. ἑ κ ῥ ἄ ὠ ῥ
 ῥ ἑ ὠ ἄ ὠ ῥ ὠ. ἡ ὠ ῥ η μ ἑ ν ος ἑ κ ρ ἑ μ α μ ἑ ν ος. & similia.

¶ Η α ἰ ἄ β γ leuigat. ἰ α τ ῥ ος. ἰ ἄ κ ω β ος. ἰ β η ς. ἰ β υ κ ος κ ῦ ρ ἰ ο ν. ἰ γ ν ὠ ς. ἰ γ ν ἄ τ ἰ ος.
 & alia excipiuntur quæ ex augmēto sunt. ut ἰ γ μ α ἰ ἀ ν τ ἰ τ οῦ ἑ ῥ χ ο μ α ἰ
 κ ἢ ἰ γ μ ἑ ν ος. & alia huiusmodi.

¶ Η α ἰ nte ὀ attenuat. ἡ ὀ ρ ος ὀ κ ὸ ὠ ο ρ ος. ἰ ὀ ὠ. ἰ ὀ ὠ ν. ἰ ὀ ὠ ὠ. ἰ ὀ ὠ ρ ος. & alia excipiuntur

untur quæ post d̄r̄ habent. ut ἰδρὸς. ἰδρᾶ. καὶ ἰδρὸς πόλις. ἰδρὶς ue
ro quidam aspirant.

¶ **I**añ leuigat̄. ἰέναι. ἰεσαί. ἰεχονίας. & φίλια. excipit̄ ἰερός & q̄ ab eo de
ducunt̄. ἰερεύς. ἰερεύω τό θυώ. ἰεραξ. & q̄ a declinatiōe sūt ut ἰέναντι
ἢ ἑμεφενεῖς ἰέντος. ἰέμαι γὼ ποροθυμούμαι. ἰέτο. & alia huius.

¶ **I**ante ζ aspiratur. ἰζώ. ἰζήσω. ἰζάνω.

¶ **I**ante η̄. ο̄ leuigat̄ semp̄. ἰησοῦς. ἰητρὸς. ἰημι τό πορεύομαι. ἰη ἀντί τῷ
ἔλθῃ. ἰθακῆ. ἰθὺς δ' εὐθύς. ἰθαγενής δ' ἐγχώριος. καὶ τὰ λοιπὰ. excipitur ἰημι
solum γὼ πᾶμω. δ' παρατατικός ἰην.

¶ **I**añ κ attenuat̄. ἰκαρός. ἰκελος. ἰκόνιον. ἰκρίον τό ξύλον. ἰκτῖν γὼ ὄρνιον. ἰκμάς
ἰκμάδος. excipit̄ ἰκανός. ἰκανῶ ῥήμα. ἰκω τό ἰκετεύοι κειθία. ἰκεσία. ἰκά
νω. ἰκνούμαι. & quæ a declinatiōe sunt. ἰκετο ἰκται. ἀντί ἢ ἴθε.

¶ **I**añ λ leuigat̄. ἰλν ἢ τᾶεις. ἰλιος ἢ τροία. ἰλεος δ' φωλὸς. ἰλιωδὸς ποτα
μὸς. & alia. excipit̄ ἰλεως δ' εὐμενής. ἰλαρὸς. ἰλάριος. ἰλαρότης. ἰλάσκω.
ἰλαος. ἰλασμός. & οἶνο quæcūq; ab ἰλεος deducuntur.

¶ **I**ante μ aspirat̄ semp̄ uocali sequēte. ἰμέρος ἢ ἐπιθυμία. ἰμέριος. κύρι
ον. ἰμάς δ' ἄλωρος ἰμάτιον. ἰμωνία. γὼ ἀντλητήριον. ἰμέρα πόλις. Consonā
te uero sequente leuigatur. ἰμβρος νῆσος. & cætera his similia.

¶ **I**añ ν leuigat̄. ἰναχος. ἰνωκύριον. ἰνίον γὼ νέυρον. excipit̄ ἰνα ἀντί ἢ ἴπως.

¶ **I**añ ξ attenuat̄. ἰξὸς. ἰξίων κύριον. ἰξ δ' σκώληξ. excipit̄ ἰξομαι ἐκ ἢ ἴκομαι.

¶ **I**añ ο̄ leuigat̄. ἰοβιανός. ἰόλαος. ἰορδάνης. ἰον γὼ ἄιθος. ἰὸς ἢ σιδήρου. καὶ
τοῦ ὄφειως. ἰὸς δ' γὼ βέλος aspiratur. ἀπὸ τοῦ ἰημι γὼ πᾶμω.

¶ **I**añ geminatū π π aspirat̄ sp. ἰπ πος. & q̄ ab eo sūt. ἰπ πεύω ἰπ
πεία. ἰπ πίας κύριον. ἰπ πλάσιον. Verū añ unicū π attenuat̄ ἰπ πὼ γὼ
βλάπῳ. ἰπ πὸς δ' φοῦρος. ἰπ πες δ' σκόληκες. excipit̄ ἰπ πμαι qd̄ aspirat̄

¶ **I**añ ρ̄ attenuat̄. ἰρὸς δ' πῳχός. ἰρῖς γὼ ἐν νέφεισι τόξον. excipit̄ ἰρὸς δ' ἐν
ρὸς κατὰ συγκοπήν. ἰρεύς. ἰρείον. ἰρηξ δ' ἰεραξ. & alia huiusmodi.

¶ **I**añ σ nisi τ post seiplicitū heat leuigat̄. ἰσος δ' ὀμοιος. ἰσις ἢ θεὰ ἰσμη
μι γὼ γινώσκω. ἰσίδωρος. ἰσμινίας. ἰσπανία χώρα. ἰχάς. ἰχίον. Si uero ἰν
feratur τ aspiratur. ἰσῳρ δ' ἐπισήμων. ἰσῳρία. ἰσῳρέω. ἰσιᾶος. ἰσῳς.

eo dēriuaata. δριζω. δριμοδς. δριον γο δροδέσιον. excipiūtur & q̄ n. siue μ.
 post ῥ hnt ut δρικήζω. δρμος. δρμίζω. δρμαθδς. δρμῶ. δρμάμδς. δρμενος
 uero ab eo quod est δ'ρω το δρμῶ attenuatur. δ'ργιον γο μυσήριον ας
 piratur, ῥῥ ἄ usus id leuigatī optinuerit,

¶ O ante σ. uocali sequēte aspirat. δ'σιος. δ'σιῶ. δ'σος. δ'σον. & μονοσύλ
 λαβα. δ'ς δ' ἴδιος. κῶ δ'ς ἀντι τοῦ οὔτος. & δ'σις. Consonāte uero illa
 ta attenuatur. δ'σῶν. δ'σφύς. δ'σπα ἢ φήμη. δ'σω το βλέπω. & δ'σος
 δ'στος δ' δ'φθαλμδς. annotatur δ'συρις κύριον. quod & si uocalis se
 quatur exilem tamen spm̄ sibi uendicat.

¶ O ante τ leuigatur. δ'τρηρδς δ' σπουδαῖος. δ'πτοτοῖ θρηνητικοῖ ἐπιρῥη
 μα excipiūtur δ'τί. δ'τε. δ'ταλ. δ'των. δ'τω. & similia.

¶ O ante φ. χ. ψ. attenuat. δ'φισ. δ'φελος. δ'φνεῖ κύριον. δ'φραδ'χος γο ἀρ
 μα. δ'χυροδς. δ'χληρδς. δ'φέ. δ'φία. δ'φιος. δ'φιον γο δ'φώνιον.

¶ U in principio ois dictiōis aspirat. ὑάκινθος. ὑβδς δ' κυρτοδς. ὑγεία. ὑ
 δωρ. ὑέλλος. ὑθλος ἢ φυλαρία. ὑλν. ὑμετέρα. ὑννις. ὑπὴν. ὑγκανία. χώρα
 ῥς. ὑφος. ὑφος. ῥος. ὑω γο βρέχω. excipiūtur quæ æolica sūt. ut ὑμεις
 ὑμμν. & alia huiusmodi. Nā æoles aspirationē oino respuunt.

¶ ω in principio dictiōis leuigat p̄ter ea q̄ ab ὠρα deducūtur cū tps
 significat. ὠρος. ὠριος. ὠριμος. et cū; πνεῦμορφία signat. ut ὠρεῖος.
 ὠραίζω. ὠραίσμοδς. ὠρακίζω γο ὠχρίω, κῶ ὠρακίω γο ἀντὸ. Etia; cū πν
 φροντίδα significat. ut ὠρεῶ γο φυλάσσω. ὠρεῖον. & similia. Cum his
 etiā aspirat ὠδε aduerbiū. & ὠδι. ἀντι ῥ οὔτως. ὠδε uero. ἀντι τοῦ
 ἐνταῦθα qdam leuigādū eē existimant. aspirant & monosyllaba
 ut ὠ ἀντι ῥ ὠτινι. & ὠ τῶ ἰδίω. & ὠν ἀντι ῥ ὠντινων. Annotant i his
 ὠ aduerbiū uocandi, & ὠ χετλιασικόν. & ὠ γο ὑπαρχῶ. & ὠν parti
 cipiū eius. hæc eni leuigātur quibus addit & ὠρίων ὠρίωνος.

¶ πρὸ τῶν πνευμάτων τῶν ἐξ ἀφογγων.

¶ Aī diph. in dictiōib' sup unā syllabā attenuat. ἀκίζω. ἀκισμοδς ἀ
 δούμαι. αἰας. nisi forte iferat μ q̄a tūc aspirat. ut αἶμα. αἶμυλος. αἶμα
 σία; excipiūt αἶμων. δ' ἐπισήμων. annotatur αἶρω γο κρατῶ. & αἶρομαι
 ἢ γο παροκρίω aspirata. Dictū ē sup unā syllabā propter articulos &

SPIRITIBVS

ῥοσιτίους & sup̄ ῥοσιτίους. ut αἰντι casus pl̄alis n̄ueri. & αἰς d̄ti.
 ¶ αυ diph. leuigat. αἰξω. αἰδῶ. αἰτός. αἰτή. excipitur αἰτή. ὡς ἀπὸ τ̄
 οὔτος. & αἰτὸν. ἀπὸ τ̄ ἑαυτὸν κατὰ ἀφαίρεσιν. ¶ εἰ diph. leuigatur.
 εἰάξω. εἰρωτὸ πλέω. εἰργω. εἰβω. & quae ab eo s̄nt εἰληθεροῦμαι.
 εἰλωδς. εἰληκρίεια. excipit̄ εἰλωδς ὁ δούλος. εἰλωτείνω ὁ δουλεύω.
 εἰλίσω. At εἰ ἰόμνη ἀdeclinatiōe h̄et aspiratiōe. & εἶσεν ἀντι τ̄ ἑκά
 θισεν. & εἶς ἡκει. εἶως ἀντι τ̄ ἕως. haec aūt oia ex pleonasmō τ̄ h̄nt
 ῥter εἶλωδς aspirat̄ ἔτ εἰρηός. εἰρηκτὴν. ᾗ hoc quidē ἀπὸ τ̄ εἰρω. hoc
 uero ἀπὸ τ̄ εἰργω. nā denuationes saepe numero sp̄s mutāt. ut
 ἰδίωτ̄ δρώς. ἀμα ἀμυδς. sic ἰgit̄ εἶρω εἶρωμας. & εἰργω εἰρηκτὴν.

¶ καὶ ἄλλως. εἰ diph. ἰδιότιοιβ̄ sup̄ unā syllabā leuigat. ut εἰβω. εἰκω
 εἰκάξω. εἰκοσι. nisi ἰώτα ex pleonasmō abūdauerit. qm̄ haec muta
 tiōe sp̄s nō admittūt. & bifariā d̄nt. ut εἶως εἶως. εἰνάτες. εἰπάτες.
 & nisi ex ῥτόξ declinatiōe ἰώτα s̄uptū fuerit. ut ἔπω εἶπον. ἔχω
 εἶχον & s̄ilia neq; artica format. o fuerit. ut λέληφα εἰληφα. μέμαρ
 μαι εἰμαρμαι. neq; significati d̄na exstiterit. ut εἶρησι leuē habeat
 sp̄m ὃ λέγω significat. si uero aspiratum τὸ σμῆμα τ̄ω.

¶ ευ diph. leuigat. ut εὔ. εὔβοια. εὔθουλος. εὔγυις. excipit̄ εὔδω. εὔω τὸ φω
 τίζω. καὶ φλογίζω. εὔρω & quae ab eo s̄nt. εὔειχα. εὔμεγής.

¶ Οι diph. in dictiōibus sup̄ unā syllabā leuigat. ut οἰκτος. οἶσος. οἰδῶ
 οἶος ὁ μόνος. οἶμνη ὠδῆ. unde οἶμδξω. excipit̄ οἶμος ἡ δδδς. οἶμῶ τὸ δε
 μῶ. οἶος ὁ ποῖος. & οἶος ὁ δυματὸς. de m̄ est in dictiōibus sup̄ unam
 syllabā pp̄ οἶ articulū ῥοσιτιῦ. & οἶ subiūctiuū n̄ti casus plura
 lis numeri. & οἶ ἀντι τοῦ αὐτῶ. καὶ ἀντι τῶν ὄπων. & οἶς d̄ti casus
 pluralis n̄ueri. οἶς uero τὸ πρὸ βατον ab eo quod est οἶς leuigatur.
 οἶμνη ὠδῆ nōnulli aspirant. οἶμῶ uero leuigant̄ ab eo quod est
 οἶ θρηνητικὸν ἐπιρρημα.

¶ Ου diph. leuigat. οἰδεις. οἰδαμῶς. οὔαρ. excipit̄ οὔτος. οὔνεκα. οὔγι
 casus. ἀντι τ̄ οὔτινος. & οὔς acti casus pl̄alis n̄ueri οὔς uero τὸ ὠτι
 on hoc ē auris. & οὔ aduerbiū negandi leuī sp̄itu annotātur.

FINIS.

D. CAIETANI DISCIPVLI.

Fœlix pagina diues & redundans
 Urbani repetita ter quaterque
 Excussis bene uentilata mendis
 Non detracta tamen nec inminuta,
 Verum fusior ampliorq; multo
 Exponens loca tecta & inrepta
 Coustantem inreuocabilem fidelem
 Tandem repperit absolutionem.
 Nil optes studiose nil requiras
 Maius plenius expolitiusque
 Seu primordia duriora captu
 Infiltras stupidus nouusq; discas
 Isthic inuenies notata ad unguem.
 Occurrentia sponte non labore.
 Seu quæ cecropio madent lepore
 Spectes altius, hanc olere chartam
 Fumum maxonix putes lucernæ
 Istanc consulerem tibi parares
 Nî uoto prece lite iam parasses

¶ Explicit fida Urbani diligentiss. gr̃amatic̃i ars.

DE VARIETATE LINGVARVM.

Περὶ διαλέκτων τῶν παλαιῶν κορινθίου παρικβληθησῶν.

δοῦσοι καὶ τὰς διαλέκτους ἐγχειρίζω νεῶν μοι πάντων φιλολογώτατε πρὸς ὧν ὅτε φιλόποιοι ἰωάννης ἐπόνησε, καὶ τρύφων ὀγραμματικός καὶ ἄλλοι πολλοί, οἷς ἰκανὴ πρὸς τὰ βιβλία, διατριβὴ καὶ ἀσκησις γέγονεν. οὐ πῶ δέ τις μέχρι καὶ τήμερον τὸ πᾶν ἐκάλεσεν τῶν διαλέκτων ἐγνωρίσει, καὶ μὴ νομίσει ἡμᾶς ἐκ τοῦ λέγειν ταῦτα οἷεσθαι αἰτία μέγα πρὸς αὐτῶν, ἢ παρ γλώσσα κατὰ λυσίαν τὸν ἕκτορα νοῦν οὔτε πολλὸν, οὔτε μικρὸν ἔχει. ὁ δὲ νοῦς δὲ μὲν πολὺ πολλός, δὲ δὲ μικρὸν μικρός, οἷκου περιαιτολογοῦντες τῶν ἀνδρῶν πρὸς τοῦτο τὸ μέρος κατηγορήσομεν, ἀλλὰ φίλων ὄντων προτιμῶντες αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν, ὡς παύου καὶ πλάτων ὁ φιλοσοφώτατος ἔφησε. αὐτὴ γὰρ τοίνυν ἀπικῆς μὲν φράσεως καὶ ἰσχυρῆς καὶ κωμικῆς ἀριστοφάνη προέμενοι καὶ βοικυδίδην τὸν συγγραφέα καὶ ἕκτορα, ἰάδος δὲ τὸν ἰωποκράτην τὸν ἰωνεα καὶ ἀλικαρνασέα ἠρόδοτον, δωρίδος δὲ τὸν ταραντίνον ἀρχύταν, καὶ θεόκριτον τὸν τὰ βουκολικὰ συγγραφέα μενόν, καὶ τῆς αἰολίδος ἀλκίον, ἴσως αὖ πρὸς τῶν διαλέκτων ἰκανῶς διαλάβοιμεν. εἰδέτι καὶ ἡμῖν κατὰ λήθην παρελαίψθησεν οὐ τῆς ἴσης τοῦτο κατηγορίας ἀξιον παρὰ τοῖς εὐγνώμοσι, τοῖς μὲν παρ τὰ πλεῖστα παρέρηθησεν, ἡμῖν δὲ δλίγα τυχοῦν οὐκ εἰρήσεσθαι.

Πρὸς διαλέκτων.

Διάλεκτός ἐστιν ἰδίωμα γλώσσης, ἢ διάλεκτός ἐστιλέξις ἴδιον χαρακτηριστικόν τύπου ἐμφαίνουσα.

Ἰάδος ἐκλήθη, ἀπὸ ἰωνος ἡ τοῦ ἀπόλλωνος καὶ κρεούσης, τῆς ἐρεχθίδος θυγατρὸς ἢ ἔγραψεν ὄμηρος.

Ἀτθίς δὲ ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρὸς, ἢ ἔγραψεν ἀριστοφάνης.

Δωρίς ἀπὸ δώρου τοῦ ἑλληνος ἢ ἔγραψεν ὁ θεόκριτος.

Αἰολίς ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἑλληνος ἢ ἔγραψεν ἀλκίος.

Κοινή δὲ ἢ πάντες χρῶμεθα, ἀλλὰ καὶ τῖνός τις ταύτην ἐχρήσατο.

Εἰσὶ τοίνυν διάλεκτοι κυρίως μὲν τέσσαρες ἰάδος ἀτθίς δωρίς αἰολίς, ἢ παρ

Dd

κοινή ἴδιον οὐκ ἔχουσα χαρακτῆρα κοινή ὀνομάσθη. ὁπότις κ' ταύτης ἄρ-
 χονται πᾶσαι. ἀνωτέριον δὲ ταύτην ὡς καίονα. τὰς δὲ λοιπὰς πρὸς ἰδιότη-
 τας ἑλληνικὰς δὲ συνέβη καλεῖσθαι ταύτας. ὡς ἑλληνοστυγίης μὲν ἤθη
 κατ' ἐπίκλησιν δὲ διουκαλίωτος τοὺς κατὰ τὴν ἑλλάδα ἄλλοις κατεχνη-
 κότος κ' αὖτις μὲν λέγεσθαι ἑλληνικὰς φωνὰς. κατ' ἔξοδος δὲ τὰς προ-
 σωνυμίας ἀπὸ τῶν ἑκείνου παίδων λαύσας.

Γ' ἀπὸ μὲν δ' ἄλλου δ' ὠριεῖς κ' τὴν διάλεκτον δ' ὠριδα ἢ χερῶνται πελοπον-
 νήσιοι κ' κρήτες κ' οἱ τὴν παλαιὰν ἢ περὶ οἰκούντες κ' σικελοί. ἀπὸ
 δὲ αἰόλου αἰολίς ἐκλήθη. οὗτος πᾶρ δέκα πόλεις κτίσας τήν τε χῶραν
 αἰολίαν κ' τὴν διάλεκτον αἰολίδα προσηγόρευσεν. ἢ δι' ἰὰς ἀπὸ ἰωνος. οὗ-
 τος πᾶρ κτίσας πόλεις δικατρεῖς ἀφ' ἑαυτοῦ ἰάδα προσηγόρευσεν. αὐ-
 τὸς δὲ πόλεις εἰσὶν αὖτις κλαζοῦ μ' ἡλίβεδος φώκεια πρηνὴν μίλητος μ' ἡ-
 κ' ἀν' ἐρυθρὰ τῆς σάμου κολοφῶν' ἐφ' ἑσος χίος σμύρνα. ἐξ ἄπικου δὲ ἄπι-
 κῆ κ' ἀτθίς ἐκλήθη. κτίσας αὖτις τὴν ἄπικὴν κ' βασιλεῖσατος ἐν αὐ-
 τῇ. ἰάδα δὲ γὰρ φερόμενος. ἀτθίδη ἀριστοφάνης. δ' ὠριδί θεόκριτος αἰολίδι ἀλ-
 κείος. κοινή δὲ πίνδαρος.

Γ' περὶ ἀτθίδος.

Ἀθῆναι ἀτθίς. ἀπικὴ ἢ φράσις κ' τὸ χῆμα. ὡς τὸ ματῖαν μάνη. ἐστὶ πᾶρ τῆς
 ἀπικῆς ἰδίωμα φράσεως τὸ εἰπόμενον πρᾶγμα ἐπαγαγεῖν ἔφημα τὸ ἀπὸ
 τοῦ πρᾶγματος παρὰ γ' ἴδρον ὡς τὸ ὑβριν ὑβρίζεις. κ' φιγὴν φιγύεις.

Γ' Χερῶνται τοῖς προσακτικαῖς οἱ ἀπικοὶ ἀντὶ ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτι-
 κῶν. κ' αὖ τοῖς προσακτικοῖς ἀντιδριστικῶν. κ' αἰεῖνον μὲν τὸ ἀριστοφάνους
 ἐν θεσμοφοριζούσας παρὰ δ' εἶγμα μὴ φεύσον ὧρεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπί-
 δος. τοῦ δευτέρου δὲ μὲν ἀνδρος. οἱ δ' ὅτι πείσων ἀντὶ τοῦ ποιήσας
 ἀλλὰ κ' εὐρεῖσιν ἰδῆς ἐν τῷ πολυδῶρου δράματι οἱ δ' οὐδ' ἰδ' ὧρεῖσιν ἀν-
 τὶ τοῦ δράσεως ἐξήνεγκε.

Γ' Ἰσοπαῖον παρὰ θηρικυδίδην προπεριπαυμένως παρῆλθαι. κ' παρὰ
 ἀριστοφάνει ἐν θεσμοφοριζούσας. ὧ γυναῖκες οὐκ ἀρήξετ' οὐ πολλὴν
 βόην γήσετε κ' τροπαῖν. κ' οἱ μαι κατ' ἀναλογίαν τοῦτο μάλλον
 παρὰ σφίσις οὕτω προφέρεισθαι ὡς ἀπὸ τοῦ τρίτην τὸ τρεῖσιον. κ' ἀπὸ
 τοῦ οὐρα τὸ οὐραῖοι οὕτω κ' ἀπὸ τοῦ τρωπὴν τροπαῖον.

¶ και γο δμοίος προπεριτωιδίως εκφέρουσιν ως και παρ' ομήρω ως αείη
γγο δμοίον άγει θεός ές τον δμοίον και εσιν ανάλογον τα παρ δια τούτοις
υπερ δύο συλλαβας μη όντα προσηγορικά, άπαντα προπεριτωάτω
γελοιός άλλοιός έταροίός παητοίός, ούτω και γο δμοίός, γο μύθοι υ
περ δύο συλλαβας έρηται, δια γο γλοιός φλοιός, προσέθεται δε μη προ
σηγορικά δια γο κολοιός όνομα δρέου, γο δε όμοιος προπα, οφύεται κατά
κοινή συνήθειαν.

¶ Τρέπει η άθεις γο σ πη μύθεις τ. πη δε εις ξ. την παρ θάλασσαν θάλατ
ταν λέγει, και γο σεύτλον τεύτλον, και την συμφοράν ξυμφοράν.

Τρέπει δε γο σ εις ξ έπί τών άπο τής συν προθέσεως αρχοιδίωι και
συνιθειδίων λέξεων μόνον, και αυτη δε η συν καθ' εαυτην εις ξ τρέπει
ται, ως το άρτέμιδι ξύν, ταύτ' άρα άπικόν άντί του δια ταύτα, λείπουν
σι παρ αι προθέσεις, παρ ά τοις άπικοίς ως και παρ' ομήρω, ως οι μύθι μάθ
τατο δέμας πυρδς αιδουδιοο άντί του κατά πυρ έμάχοντο ή γων ως
πυρ έπειέμοντο άπαντα και παρ' αριστοφάνει γνώμην έμην άντί του κα
πα γνώμην έμην και θουκυδίδης έν τώ τρίτω τής συγγραφής, και τον
πλειστονόμιλον τών φιλών έίργον το μη προεξιόντας τών όπλων τα έγ
γυς τής πόλεως κακουργείν, άντί του δια το μη κακουργείν, άπλώως δε
αι έλλείψεις τών άπικών εισίν, οίον καθ' εκάστην, λείπει την ήμεραν και
έν βραχεί, λείπει παρ κερών ή λόγω, και το έν άκαρεί δε τοιούτόν εστι
και είδ' άγε μήν πειρησαι ίνα γνώωσι και οίδι, λείπει παρ το βούλει, εί
βούλει παρ φησί, πειράθητι, και κόπων άμφοτέρησι λείπει ταις χερσιν
και παρ' αριστοφάνει, πόθεν βροτούμε προσέβαλεν ώ άναξ ήρα κλεις, λεί
πει παρ το φωνή ήδση.

¶ Άπικόν δε και το ευθείαν άντί ήμικης λαμβάνεσθαι, ως παρ' αριστοφάνει
έν λυσισράτω, είρημίδον δ' αυταίς άπαντάν έννάδι βουλευτομέναισιν ού
πορι πράγματος φαλούέυδουσι και ουχ' ήκουσιν, άντί τ' έηέντος, και
θουκυδίδης έν τώ τετάρτω, κυρωθέν δε ουδέν εκ τής διαφοράς δ' πνικα
χρηδραμάται, νυκτός τ' έπιγενομένης έχώρουν έπ' οίκου, άντί τ' κυρω
θέντος.

Βλήχωνα δὴ τοῦ β οὐδὴ τοῦ γ προφέρουσιν οἱ ἄπικοι. ἔχει δὲ δύνα-
μιν αὐτῇ τοιαύτην ἵνα τοὺς ἀπὸ δ' ὡρας τινὸς βαρυνομένους ἐν γὰρ εἰς
ἴδωρ βρέξαντες βλήχωνα πίνουσι τοὺς πότους τῶν καρδιῶν θεραπεύ-
ουσιν. ἴν' οὖν ἡδριμύτης τῆς δ' ὡρας ἀποσυφθῆ δ' ὡν ἐλάμβανον βλή-
χωνος.

Γ τοῦ λαός κἄν γὰρ νάος κἄν τὰ ἐξ αὐτῶν μνέλαος πρωτεσίλαος κἄν ἀπὸ τῶς
παύτα τὰ δὴ τοῦ λαός κἄν νάος δὴ τοῦ εἰς προφέρουσιν μνέλαος πρω-
τεσίλαος νεῶς λεῶς κλίνουσιν δὲ πάντα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ' τοῦ με-
νέλεω τοῦ νικόλεω.

Βλέπος λέγουσι γὰρ βλέμμα ὡς παρ' ἀριστοφάνει. ὡς ἐστὶ τοῦτο ἄπικόν
βλέπος.

Καὶ τοῦτο ἄπικόν γὰρ προσλαμβάνειν πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ γόν ἀν-
σύνθετον ὡς ἐστὶν εὐρεῖν παρὰ πλάτωνι καὶ παρ' ἀριστοφάνει ὡς ἐν ὄρνι-
σιν. ἢ δὲ ἑλλὰς ἀν' ἐξηρημωθείσ' ἀν' ἡμᾶς ἔλαθεν.

Ἄπικόν δὲ καὶ γὰρ τὴν ἐν πρόθεσιν κἄν εἰς συντάπτεται μετὰ φηκίης. οἶον ἐν ἄ-
δου κἄν εἰς ἄδου κἄν οἶμαι ἐν ταῦθα ἑλλειπτεῖς εἶναι τὰς προθέσεις τῶν δ'
νομάτων. ὁ ποῖον ἐστὶ καὶ γὰρ ἐν ἄδου ἄπικὸν ἐστὶ καὶ γὰρ ἀνατὰ πόδοτον ὡς
θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς κατ' ἀρχάς. καὶ εἰ μὴ συμβῆν ἢ
πεῖρα εἰ δὲ μὴ μιτυληνάοις ἐπιείναι τῶν τε παραδόναι καὶ τείχη καθε-
λεῖν. μὴ πειθομένων δὲ πολεμεῖν. καὶ ὁ μῆρος ἀλλ' εἰ μὴ δώσουσι γέρας με-
γάθυμοι ἄχαοί. λείπει γὰρ παύτομαι ἢ ἡσυχάσω. τὴν πρεσβείαν πρέσ-
βουσιν καὶ τὴν κατὰ βόην κατὰ βόησιν καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπῃσιν καὶ μᾶλ

καὶ τοῦτο κἄν προπρὸς καθόλου καὶ ἄπικόν ὡς (λον ὁ θουκυδίδης.
παρὰ δημοσθένει ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κἀθάπερ ἐκνενευρισμένοι, καὶ ὁ μῆρος ὡς
φάσασθ' ἢ πλοῦτος.

Καὶ γὰρ διακρίβη γὰρ οὐδὲν ἄπικόν ἐστὶ, ὡς ὁ θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐθνη-
σκον δὲ οἱ μὲν ἀμέλεια, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι. ἐν τε οὐδὲ ἐν κατέση
ἴαμα ὡς ἐπ' ἔν. ὅτι κἄν προσφέροντας ὠφελῆσιν ἀπ' τῆ τοῦ οἰδέν.

Κἄν προπρὸς δὲ καὶ τοῦτο λεγέσθωσιν γὰρ λέγειν εὐκτικὰ ἀπ' τῆ ὀριστικῶν ὅ-
περ' ἐστὶν ἄπικόν ὡς ὁ θουκυδίδης τὰ σκάφη μὲν οὐχ' ἔπικον ἀναδόμενοι

τῶν νεῶν ἄς καταδύσεται ἀπὲς τοῦ κατέδυσον.

¶ καὶ τὸ χρεῖσθαι τὸ οὐδὲν μᾶλλον ἀπὲς οὐ τῆς ἀπικῆς διαλέκτου χαρακτῆρ. αὐτίκα παρὸ συγγραφῆς ἐν τῇ δευτέρᾳ ἀλλ' αἵ τε ἐσβολαὶ εἰς τὴν ἀπικὴν πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς ἀθηναίους ἀπαίσασαν ἀπὲς τοῦ οὐκ ἀπαίσασαν.

¶ Ἐπὶ τὸ δένδρον λέγεται παρ' αὐτοῖς ὡς ὁ θουκυδίδης καὶ πρῶτα μὲν περιελάμβρασαν αὐτοὺς τοῖς δένδροισιν. ἀέκοψαμ' ἄμην ἔτι ἐξείναι. καὶ ὁμηρος δένδρεω ἐφερόμενοι. τούτου παρ' ἡ εὐθεία τὸ δένδρον καὶ κλίνας τῶν δένδρων. ἡδοτική τῶ δένδρου. καὶ κατὰ μεταπασμόν δένδρεω.

¶ καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηται λέξεσι καὶ ὁμηρος. κλυτὸς ἴσω ποδάμεια καὶ παρὰ εὐρωπίδου ἐν ἐκάβη. τὸ δ' αὐτίκα παρ' εἰλες ἀγγελεῖσθαι μοι φηναῖος ἀπὲς τοῦ φηναῖα.

¶ Τοῦ ὄσαι ἡμέραι ὁ σημεῖρα λέγουσι. καὶ μόλις μόλις.

¶ Ἀπὲς ἡδοτικῆς ἡγάπησιν τὴν αἰτιατικὴν ὡς ὁ θουκυδίδης. εἰ οὐκ ἴσιν τούτων ἀρέσκει πῆμα πῆμα ἀνδρῶν πῆμα πῆμα πῆμα. καὶ σοφοκλῆς. οὐδ' παρ' ἀρέσκει γλώσσου τεθηγμένη ἀπὲς τοῦ οὐ γὰρ μοι. καὶ ἄλλα εὐροις ἀμυρία τῶν λεγομένων παραδείγματα καὶ παρ' ὁμηρῶ καὶ πᾶσι τοῖς ἀπικισαῖς. τῆς νῆος. ἢ ἡ εὐθεία ἡ ναῦς τὸ ἢ εἰς τρεῖς ποῖτες καὶ τὸ μικρὸν εἰς ὠμέγα ἐκ τείνοντες νεῶς γράφουσι τε καὶ φθέγγονται.

¶ Ἰὼν ἀπὸ τῶν εἰς εὐθείων γινόμενων. διὰ τοῦ εὐθείων τῶν ὡς ἐκ τείνοντων ἀπικῆς πηλέως καὶ οἰνέως λέγοντες. τὸ δὲ ὡ ἀχιλεῦ πηλέως ἡ μέγα φέρτατ' ἀχαιῶν παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφερόμενον τῆς κοινῆς ἐστὶ διαλέκτου.

¶ Τοῦ ἀπικῆς ἀπὲς φασὶν ὡς ἀριστοφάνης ἐν ὄρονισι. μάτην ἄρα τὴν δόδον ἀπὲς τοῦ παρ' ἡ εὐθεία. καὶ εἴτι ἄλλο ἀπὲς μέλλει ἐπιβαλλόμενον ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς.

¶ Τοῦ ἐπὶ τῶν λέξεων προσθέσιν. οἶον τουτοῖ τουτονὶ οὐτοσί νυνί.

¶ καὶ τὸ εἶναι παρ' αὐτοῖς ἐγνωρίσασθαι ὡς καὶ παρὰ θουκυδίδην ἐν τῇ ὀγδόῃ. καὶ τὸ μὲν ἐπὶ ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἀκριτοὶ καὶ βιαστέροις ἀποβήσκειν.

ΓΑΙ' ἔξαιρέσεις τούτῳ τῶν ἀπικῶν εἰσὶν ἰδία. ἑτάρων παρ' φασὶν ἀπὸ τῶν
ρων. εὐρον δ' ἔγωγ' ὅτι καὶ δωριέων καὶ αἰολέων εἰσὶν. καὶ ἀπὸ τούτου κλαίειν
κλαίειν λέγουσι. καὶ γὰρ ποιεῖν ποεῖν καὶ γὰρ ποιήματα πόημα.

Γκαὶ γὰρ ὡς παρ' αὐτοῖς παρέλκειν νομισαὶ ὡς ἐν τῇ δγδὸν πεποικηκώς θου-
κυδίδης εὐρίσκεται. καὶ παρ' ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρεῖσθαι ἀπὸ τούτου
αὐτοῖς.

Γτὴν εἰς πρόθεσιν ἐς λέγουσιν ἐς χρεῖσθαι ἐς πατριῶνα προφέροντες. καὶ ἀπὸ
τῆς τῆς πρὸς τῷ ὡς χρεῖσθαι. ὡς τὸν θεὸν λέγοντες. καὶ ὡς τὸν διδάσκαλον
ἀπὸ τούτου πρὸς τὸν θεὸν καὶ πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Γτὸ δὲ ἀπὸ τούτου δὴ πολλὰ κέχρηται ὡς ἐν τῇ δγδὸν κεφαλαίουντες
μάλινα δὲ ὡς ἔξην αὐτοῖς τὸν ἀλκιβιάδην καταγαγούσι, καὶ μὴ τὸν αὐτὸν
τρόπον δημοκρατομύθοις βασιλέατε ξύμμαχον ἔχειν καὶ πελοποννη-
σίῳν δὲ περιγίνεσθαι. ἐν ταῦθα παρ' τὸ μάλινα δὲ καὶ πελοποννησίῳν δὲ
ἀπὸ τούτου δὴ παρελήφθησθαι ἐν τῷ θουκυδίδῃ.

Γοὔτοι καὶ τῆ ἀπικτικῆ καὶ τῆ εὐθεία χρεῖσθαι ἀπὸ τῆς πλάγιας συντάξε-
ως. ὡς ἐν τῇ δγδὸν θουκυδίδης. ἀλλήλοισι παρ' ἅπαντες οἱ τοῦ δῆμου
ὕποπτος προσήσασθαι ὡς μετέχοντά τινά τῶν γενηνιδίων ἀπὸ τῆς ὡς με-
τέχοντος τινὸς τῶν γενηνιδίων. ἐν δὲ τῇ τρίτῃ τῆ εὐθεία ἀπὸ τῆς ἡλικῆς οὐ-
τως ἐχρήσατο. οἱ δὲ ἀθηναῖοι οὐ πολλὸν ἔσπερον καταπελεύσαντες ὡς
ἑσπερον ἀπὸ ἡγελαγῶν στρατηγῶν. ἀπὸ τούτου τῶν ἀθηναίων καταπελεύσαν-
των. ὁ μῆρος. οἱ δὲ δύο σκόπελοι δὲ οὐραγὸν ἀμφὶς ἰκάνει καὶ ὁ φιλόστρα-
τος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν. ὁ πρωτεύς ὁ φάριος γὰρ θαῦμα γὰρ ἑλληνικὸν
πολλὰ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδέεις αἰμορφαί. δαίμονες δὲ μετέωροι
ἡμέρας ἐπὶ τῷ πάθει τοῦ ἡρῶ πενθοῦσιν. ἀπὸ τούτου τῶν δὲ μετεώρων
δαιμόνων.

Γκαὶ ἀπὸ τῶν μετοχῶν ἀπικτοῖ τοῖς ῥήμασι κέχρηται. καὶ ἀπὸ τῆς ῥημά-
των ἐναλλάξε μετοχῶν, ὡς θουκυδίδης. ὁ δὲ χρεματίζασθαι ἀφείσθαι. ἀπὸ
τούτου δὲ ἀφῆκε χρεματίζασθαι.

Γκαὶ γὰρ ἢ παρέλκει ἐν τοῖς ἀπικτοῖς ὡς ἐν τῇ δγδὸν θουκυδίδης εὐρίσκεται.
ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος ἢ ἐπὶ τῶν πολεμίων οὐχένας, ἀλλὰ

πρὸς τὸ λιμνιόντος.

¶ Τοῦ ἀλλὰ ἀντὶ παρακελευσματικῆς πολλᾶκις τιθείασιν ὡς καὶ παρ' ὁμήρω. ἀλλά γε μὴ κέτι ταῦτα λεγόμεθα.

¶ Τοῦ παραλαμβάνειν τὰς αἰτιατικὰς πτώσεις ἀντὶ ἡλικῶν, ἀπικῶν ἐσιν ἴδιον. οἷον μήτε σὺ γὰρ δ' ἀγαθὸς περὶ ἐὼν ἀπολέγειο κούρην ἀντὶ τοῦ ἀπὸ

καὶ ἐκφέρειν τὰς κλυτικὰς ἀντὶ εὐθειῶν. νεφεληγέτα Ζεὺς (τούτου. ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης.

¶ Τοῦ λαμβάνειν τὰς δύο ἀποφάσεις ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως ἀπικῶν ἐσιν. θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς. ἐγὼ μμαχοὶ μῦθοι ἐξ ἡρόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν ἑλλήνων ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας. εἴ παρ καὶ μία ἐστὶν ἡ ἀπόφασις ἢ οὐ. ἀλλὰ ἢ καταδουλώσις τρέπων τινὰ ἀπόφασις ἐστὶ ἐρησις τῆς ἐλευθερίας τυχεύουσα. καὶ ἐναντιούμην τῷ τῆς ἐλευθερίας ἀξιώματι. ὡς ὁ ἄμνηρος ἐπεὶ οὐ μιν ἀφαυρότατος βάλ' ἀχαιῶν ἀντὶ τῆς ἀντι

καὶ ἀηλικῶστι λέγειν εἰώθασιν. εἴτα ἐπάγειν οὐδέτερον οὐ (δρῆσιος. πρὸς τὴν φωνὴν ἀποδιδόντες. ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαίνον μῦθον. ὡς ὁ ἄμνηρος νεφέλη δ' ἐμοὶ ἀμφιβέβηκε κυανέη. γὰρ μὴ οὐ ποτε λήγει. ὡς πρὸς νέφος παρ' ἀπῆνθησε. καὶ ὁ θουκυδίδης ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς ἀθηναίοις. λεγόμενον μὲν πρότερον. πολλὰ χάσε ἐγκατασκήψαι καὶ περὶ λῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις. λεγόμενον παρ' εἴ ποτε ἀπῆνθηκώς πρὸς τὸ νόσημα.

¶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς εὐθειῶν εἰσεις πληθυντικὰς διὰ τοῦ ἢ γράφουσι. βασιλῆς ἰσπῆς. καὶ τρέπουσι τῆς εἰσθόγου γὰρ εἰς ἢ ἐνίοτε καὶ γὰρ προσγράφουσι κλειδία κληῖδα. ποσειδέϊον ποσειδῆϊον.

¶ καὶ τὴν οὐ ἀπόφασιν περὶ τὴν πολλᾶκις λαμβάνουσιν. ὡς θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς. ἄμὸν γὰρ βούλευμα καὶ μέγα πῶλιν ὄλιν διαφείρει. ἢ οὐ τοὺς αἰτίους. αἰτὶ τοῦ παρὰ τοὺς αἰτίους. καὶ ὁ ἄμνηρος. οἷμά. παρ' ἀπὸ λῶνα δι' ἡ φίλον καὶ μῆνύτοι οὐ χρεώμεν σκῆπτρον. καὶ τῇ συνήθεια δὲ πολλᾶκις ἀποφάσσει χρώμεθα. ὡς γὰρ ἀπαγορεύωσοι μὴ ποιεῖν ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύωσοι ποιεῖν. καὶ δὲ ἀλογογος. καὶ ὁ οὐ προδῶσο μῦθον οὐ δὲ καθυβρίσο μῦθον. οὐ μὰ τοὺς ὑπερ' ἀρετῆς τοῦ

ἀνδρὸς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα.

Γκαὶ ἢ πρὸς παρέλκειν τούτοις νεόμισται, ὡς δὲ θεοκυδίδης καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν ἀθηναίων ἐγένετο. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν τῶν ἀθηναίων, καὶ δὲ ἀφθότως τοὺς αὐτοὺς παρ' ἀρετῆς πρὸς βίαν ἔχουσι κτῶνται ἀντὶ τοῦ βίαν.

Γπερίπρος δὲ καὶ καὶ σύνδισμος παρὰ σφίσι, καὶ τούτου μυρία παρὰ διγμάτα ἐσιν ἐυρεῖν, αὐτίκα ἐν τῷ τρίτῳ τὸν συγγραφέα ἐσιν ἰδίῳ τοῦ τῶ χρωδμον, φησὶ παρ' οἱ δὲ φόβῳ πολλῷ καὶ πεφοβημένοι, τά τε ἐν τῷ πόλει, καὶ τὸν ἀπόπλων, παρ' ἐσκέυαρον ἤ τε ἅμα ἐξήκοντα ἴνες.

Γἀπικῶν καὶ τὰ κτητικὰ λαμβάνειν ἀντὶ πρωτοτύπων, ὡς γὰρ παρ' ἀθηναικῆ ἢ παρ' ἀθηναικῶν, καὶ αὐτὰ τὰ πρωτότυπα ἀντὶ κτητικῶν, ὡς γὰρ γυναικῶν τεθήσατο μαζὸν ἀντὶ τοῦ γυναικῶν ἐθήλαζε μαζὸν.

Γκαὶ γὰρ τὰς αἰτιατικὰς παραλαμβάνειν ἀντὶ ἡθικῶν, ὡς ἡσιόδου ὅντι διὰ ἀντὶ τοῦ δ' ἰοῦ, καὶ δὲ θεολόγος, δὲ θυμὸς ἐσωσοὶ κατὰ μόνον τοῦ ἔφωρος, δι' ὃν ἐξέπεσες ἀντὶ τοῦ δ' οὔ τινος ἐξέπεσες.

ΓΕἰθέασι καὶ ἐν ταῖς ἀξήσεις, καὶ ἐτέρας ἀξήσεις ἐπεισάγειν, οἷον ἐβουλόμην ἢ βουλόμην, ἐδυνάμην ἢ δυνάμην, παρ' ἀθηναικῶν πεπαρῶν καὶ παρ' ἀθηναικῶν.

ΓΓὰ συγκριτικὰ ἀντὶ ἀπλῶν παραλαμβάνουσιν, ὡς δὲ θεοκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς, τοὺς παρ' ἀφισαίδους ἐν τοῖς πολεμίοις καὶ ξυμμαχίᾳ τὴν πρὶν ἀπολιπόντας, οἱ διεξάμφοι καθ' ὅσον ἰδὼν ὠφελούνηται ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν πρὸ τοῦ φίλων χείρους ἢ γούνηται, ἐν ταῦθα παρ' γὰρ χείρους ἀντὶ τοῦ κακοῦ, καὶ ὁ μῆρος ζῆ ὠπάτερ οὔτοι σέιο θιῶν δ' ἰοῦ, ἄλλος, καὶ δὲ θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὴν τοῦ χριστοῦ ἡγήνησιν λόγῳ, καὶ ὠπερὲν τῶν χρηστέρων ἢ λθε τὰ λυπηρὰ, οὕτω καὶ ἐν τῶν λυπηρῶν ἐπαλεθῆν τὰ χρηστέρα, ἀπὸ παρ' τῶν χρησῶν ἢ λθε τὰ λυπηρὰ, χρωῖται δὲ καὶ ὠπερὲν τικῶ ἀντὶ συγκριτικῶ πολλῶν ἀντὶ παρ' τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερον πάντων θηριωδέστατον λέγουσι.

ΓΤῶ οὐ ἀντὶ τοῦ οὐ χρωῖται, ὡς δ' ἔταμ λέγουσιν τ' οὐν, δυνά, τ' οὐ γκλημα τ' οἴμπαλι.

ΓΓὰς ἐθέσας καὶ τὰς κλητικὰς ἐπίσης ἐκφέρειουσιν, οἷον ὠ οὔτος αἴας δι' ἄν

τερόνσε προσφώνω.

Γάπικων και γο λέγειν ὄν ἐπαθεν ὄργην ἔχει, ἀντί τοῦ ὕπερ ὠν ἐπαθεν ἔξω
θεν λαμβανομένης τῆς ὑπερ προσέσεως.

Γάπικως ἐκφέρεται διὰ τῆς εἰς διφθόγγου τῶν παθητικῶν τὰ δεύτερα προσ-
σωπα. ὡς γο ζηλωτὸς ἔσει, ἀντί τ' ἔση, και γο λαβέ ἀντί τοῦ λάβε.

Γάπικων ἐσι και γο ἦδειν ἀντί τ' ἦδει και ἐτετύφειν ἀντί τ' ἐτετύφει, χρεῶν
ται παρ ἐπί ὕπερ συντελικῶν τοῖς πρώτοις προσώποις ἀντί τρίτων.

Γἀντί αἰτιατικῆς γενικῆν παραλαμβάνουσιν, ὡς ἀριστοφάνης ἔως συντερί-
βητῆς κεφαλῆς ἀντί τοῦ τὴν κεφαλῆν.

Γκαι γο ἐπί κεφαλῆν πεσῖν κατακάρα λέγουσιν ἀπικοί, οὐ διηρημένως ἀλ-
λ' ἐφ' ἑνὶ ὡς πίνδαρος, οἱ μὲν κατακάρα δεσμοῖσι δέδενται, ἀντί τοῦ
ἐπί κεφαλῆν.

Γἀπικῶν δι και τὰ πληθυντικὰ ἐνικῶς ἐκφέρουσιν, οἷον ἀντί τοῦ εἰ πεῖν τοὺς
λακεδαμονίους λέγειν τὸν λακεδαίμονα, ὡς ὀδύτωρ ἐν τοῖς φιλιππων
κοῖς, ἀλλὰ μὴν τόνγε πάσινα ἀντί τοῦ τοὺς πάσινας.

Γἀπικῶν και γο λέγειν βασιλέα ἀνυσέα, ἀντί τοῦ βασιλέον και ἀνυσέον.

Γκαι τὰ προσκλιτικὰ παρὰ αὐτοῖς λείπει, ὡς παρὰ ἀριστοφάνη, ὦ ζεῦ διόπτια
και κακόπια παρὰ ταχῆ σκευάσαομαι μ' οἶον ἀθλιώτατον, λείπει παρ γο
ποῖσον.

Γβόλιτον ἀπικοί λέγουσι χωρὶς τ' β' ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον λέγομεν ἡγοῦσιν
τὴν κόπρον.

Γἀπικὸν και γο θέλει ἀντί τοῦ δύναται, ὡς ὁ πλάτων τὰ χωρία οὐδ' ἐν μὲ
θέλει διδάσκειν.

Γκαι γο ἀντί ὑθέσιας αἰτιατικῆν παραλαμβάνειν, ὡς ἀριστοφάνης ἐν ὄρεσιον,
ὡς τὸ δεινόνγε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτῶν οἰχόμενον, εἰμὴ δέποτε νο-
σήσει πάλιν, ἀντί τοῦ δεινόνγε εἰμὴ νοσήσει πάλιν ὁ κήρυξ ὁ παρὰ βρο-
τῶν οἰχόμενος.

Γτὴν κράμβην και ἄμβην λέγουσι, τοῦτο δὲ εἰκότως, φασι παρ ἐκ ταύτης
ταῖς κόρας ἀμβλύνασθαι.

Γἀπικῶν και γο λέγειν τοῦ θράσους τῆς ἀναιδείας, ἀντί τοῦ ὄ τοῦ θράσους

φει τῆς ἀναιδείας κὺν παρ' ἀριστοφάνει δὲ ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν
φρενῶν.

Γ κὺν γὼ χρῆσθαι ταῖς μετοχαῖς ἀντὶ ὀνομάτων, ὡς ἐν βατραχίοις ἀριστοφάνει.
ἐπιπρωτὶ τῶν εἰωθότων ὡς δέσποτα ἀντὶ τοῦ τῶν ἐθίμων, κὺν ὄμῃρος,
τὸν δ' αὐτὴν λέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἢ ὕδα, ἀντὶ τ' ὠινυτός.

Γ ἀπικῶν κὺν γὼ εἶπεν πρὸς τοῦ δεῖσιπέ σχηματίζεν ὕτως, εἶπεν τόνδε
ἀντὶ τοῦδε, κὺν ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνεύσειν, ἀλλ' ἀνὺν λέγει εἶσοι δοκεῖ τὸν
λακεδαίμονα αὐτὸν ὄτῳ τρέπω σοῦ φίλον, ἢ γουιν πρὸς τῶν λακεδαίμων
νίων αὐτῶν.

Γ ἀπικῶν κὺν γὼ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, κὺν γὼ κάταταιτες, κὺν πώμαλα,
κὺν γὼ ἡδ' ὄς.

Γ κὺν γὼ τιθέναι γὼ ἢ περιεσόν ὡς ἀριστοφάνει ἐν βατραχίοις, ἢ χρέματα
ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσίν παρέχειν τινὰ πείθει ἢ καταλιπῶ τῶν
ἐκατόων κυκλίοισι χοροῖσιν ὑδάτων, ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ἔχε
τωρῶν εἶτ' ἀποτρώγει.

Γ κὺν γὼ ληρεῖς ἔχων κὺν γὼ πάλεις ἔχων ἀπικόν.

Γ τὸν πνεύμονα πλεύμονα λέγουσιν, κὺν γὼ νίτρον λίτρον κὺν τὴν πογγίαν
πογγίαν.

Γ ἀπικῶν κὺν γὼ ἐκλίβειν ἄμα κὺν κινᾶν, ὡς γὼ οὐ γάρ μοῖσιν, ἀντὶ τοῦ οὐ
γάρμοι ἐσιν, ἐκλίβει γάρ γὰρ, κὺν κινᾶ γὼ ὅ κὺν εἰς τὴν οὐ δίφθογον, ὡς
γὼ ἐχρύσοις ἐχρύσους, ὡς αὐτῶς κὺν γὼ ποῖεσι ποῖσι λέγουσι.

Γ κὺν γὼ ἠνεγκα διχῶς λέγουσι, κὺν ἠνεγκον, κὺν γὼ ἐλλειπτικῶς ὁ μύειν, οἶον
μάτῶν, μὴ προσθεέντες τὸν θεόν.

Γ κὺν γὼ πρὸς λαμβάνειν ὡς ἔξωθεν γὼ ἐσι, κὺν ὄμῃρος εἰδ' ἡδ' ἠπεινάσι, κὺν εἰνάει
δαο δόμοισι, λείπει γάρ γὼ εἶσι.

Γ τὰς μυρρίνας μυρρίνας λέγουσι, κὺν γὼ συρίζειν συρίπειν, κὺν τὴν ἐνδελέ-
χεται ἐντελέχεται, κὺν κολόκυνταν κολόκυνθα.

Γ γὼ κναφείον γναφείον λέγουσι, κὺν τὴν κεφαλαργίαν κεφαλαργίαν.

Γ ἀπικόν κὺν γὼ ἀντὶ πλάγιας χρῆσθαι τὴν εὐθεῖαν ὡς ἀριστοφάνει ἐν βατρα-
χίοις, εἶτις πτερώσας λεώκριτον κινησία ἀντὶ τοῦ τινός πτερώσαντος.

Γ' ἄρ' εἰς ὧς ἐπιζήματα τῆς μεσότητος εἰς ὃν περατοῦσι δέον λέγοντες
καὶ πρὸς ὧν ἀντί τοῦ δέοντος καὶ πρὸς ὧν ὄντως.

Γ' τὰς εἰς εἰς ληγούσας εὐθείας τῶν πλεονητικῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων
εἰς οὓς περατοῦσιν ὀνομαζέουσιν χείρους καλλίους. ἀντί τοῦ μείζονος
καλλίονος. ἴδιον δὲ αὐτῶν καὶ τὰς εἰς ἄ καθαρόν ληγούσας αἰτιατικὰς
ἡσυχασίας τὰς ἀπὸ τῶν εἰς εὖς εὐθειῶν γινομένης διὰ τοῦ ἢ προσφέρουσαι.
εὐρυθέα εὐρυθῆ. τυδέα τυδῆ. ἀπικῶν δὲ καὶ ἀντί τοῦ εὐφυῆ καὶ ὑγιῆ
εὐφυᾶ καὶ ὑγιαῖ λέγειν. καὶ ἀντί τοῦ εὐβοῆα πειραιᾶ εὐβοᾶ καὶ πειραιᾶ
λέγειν. φιλοῦσι δ' ὡς τὰ πολλὰ καὶ τὰς συγκοπὰς ἀπολλῶ τὸν ἀπόλλ
λωνα λέγοντες. καὶ ἀμείνω τὸν ἀμείνονα. καὶ κρείττω τὸν κρείττονα καὶ τὰ
ὅμοια. τῶν αὐτῶν δὲ καὶ ἡ εἰς ἀθῆνας ἀθῆναζε προσέομαι λέγειν. καὶ ἡ
ἐναθῆναις ἀθῆναι σοφιστεύω. καὶ ἡ ἐξ ἀθῆνῶν ἀθῆνῃθεν ἔρχομαι. καὶ ἡ εἰς
οἶκον οἶκαδε. ἐξ οἴκου οἴκοθεν. ἐν οἴκῳ οἴκοι.

Γ' τὰς συναλοιφὰς κατακόρως χρωῖνται. ἡ παρ' ἰμάτιον βοιμάτιον λέ-
γουσι καὶ ὄναξ ὄναξ καὶ ἄνθρωπος ἀντί τοῦ δ' ἀνθρώπος.

Γ' ἡ π' ἀντί τοῦ χρωῖνται. ἡ θάξρα λέονθαρσα λέων καὶ ἄξρεν ἄρσεν.

Γ' τοῖς παθητικοῖς ἀντί ἐνεργητικοῖς χρωῖνται. ἀντί τοῦ γράφω γρά-
φομαι λέγοντες. καὶ ποιοῦμαι ἀντί τοῦ ποιεῖν. καὶ ποιεῖσθαι ἀντί τοῦ
ποιεῖτω.

Γ' καὶ ποιεῖσθαι καὶ νοεῖσθαι ἀντί τοῦ ποιεῖτωσαν καὶ νοεῖτωσαν. τοὺς πα-
ρὰ ἡ ἰζω μέλλοντας ἐκβαλλόντες ἡ σ' πρὸς πῶσιν. ὀνειδίω παρ' λέγουσιν
ἀντί τοῦ ὀνειδίσω καὶ βαδίω ἀντί τοῦ βαδίσω καὶ τὰ παρὰ πλῆσια.

Γ' τὰς γενικαῖς τῶν πλεονητικῶν μετοχῶν ἀντί πλεονητικῶν τρίτων
προσώπων προσεκτικῶν ῥημάτων χρωῖνται. ὡς ποιοῦντων καὶ λεγόν-
των. ἀντί τοῦ ποιεῖτωσαν καὶ λεγέτωσαν.

Γ' τὰ εἰς ἡσυχασίας διὰ τοῦ ἴος κλινομένη διὰ τοῦ ἔως προσφέρουσιν τρεῖς
πόντες ἡ ὀ εἰς ὦ. καὶ τὰ παραλήγοντα τῶν φωνηέντων εἰς ἔ μεταβάλλ-
λοντες. ὡς ὀ φῖς ὀ φῖος κοινῶς καὶ ὀ φεως ἀπικῶς.

Γ' πρὸς δ' ὀφείδος.

Οἱ δὲ δωριεῖς γὰρ ἔκαστος εἰς τὴν εὐδίφθογον κρινῶσι. ὡς παρὰ θεοκρίτῳ
πηλῆος πηλεῦς. ἰδομενέος ἰδομενεῦς. καὶ ὁ μῆρος ἰδομενεῦς κύσει χεῖρ ἐπὶ
καρπῶν τοῦ το καὶ ἰωνικόν.

Γὰρ πρῶτα τῶν πηλοπυρρῶν. οἷον τῦπτομεν καὶ ποιούμεν τῦπτομεσ καὶ
ποιούμεσ λέγουσι.

Γτῶν παρατακτικῶν παθητικῶν δρισηκῶν καὶ τῶν ἐνεσώτων τὰ πρῶτα
πρῶσπα. οἷον γὰρ ἐποιούμεθα καὶ ποιούμεθα. ἐποιούμεθα καὶ ποιούμε
θα. λέγουσι. καὶ θεόκριτος οἱ ἄνατοὶ πειλόμεθα. γὰρ δ' αὖριον οὐκ ἐσορῶ
μες. τούτο ἐστὶ καὶ ἰωνικόν.

Γὰρ ἢ εἰς ἄμακρον τρεῖς ποιοῦσι καὶ τὴν σελήνην σελάναν λέγουσι καὶ τὸν ἥλιον
ον ἄλιον.

Γὰρ ποτὲ πῶκα λέγουσι. ὡς θεόκριτος πῆ πὸ κ' ἀρῆσ' ὄκα δ' ἀφνις ἐτάκετο.

Γαίε' ἀναδιπλώσας τῶν δευτέρων ἀορίσων τῶν δωριέων εἴσιν. ὡς θεόκρι
τος τὰν ἰὰρ ἀοιδῶν οὐτὶ πω εἰς ἀΐδαγε τὸν ἐκλεαθόντα. φυλαξεῖς ἀνι
τί τοῦ λήθη ποιούντα.

Γαίτι γενικῆς τῶν ἐνικῶν τῆς εἰς οὐ ληγούσης ἀπὸ τῆς εἰς οὐ εὐθείας τῆ δ' ο
τικῆ αὐτῶν χρωτάται οἱ δωριεῖς. ὡς θεόκριτος. ἢ κατὰ πηνηεῶ καλὰ τέμ
πεια. ἢ κατὰ πινδῶ.

Γὰρ κρινῶν γὰρ ὁ ἀφ' ἄφρον μεθ' ἐτέρου φωνήεντος ἤγουν τοῦ ἀ' ἢ τοῦ εἰς ὦ μέγα
καὶ τῶν ἰώνων καὶ τῶν δωριέων ἐστὶν ὡς θεόκριτος. θύρσις ὄδ' ὄξ' αἴτνας καὶ
θύρσιδος ἄδ' εἰ ἀφωνα.

Γὰρ πρόσαγε καὶ πρόσσεχε πῶταγε καὶ πῶτεχε λέγουσι. θεόκριτος πρᾶξι
νῶσα πῶτα γ' ὄδε.

Γὰρ πρῶτος πρᾶτος καὶ γὰρ πρῶτισον πρᾶτισον καὶ γὰρ ἡλθον ἡνθον. καὶ θεόκρι
τος ἡνθον τοὶ βούται τοὶ ποιμένες ὡ πῶλοι ἡνθον.

Γὰρ οἱ ἀφ' ἄφρον τῶν πηλοπυρρῶν ἔχον τὴν ἐξῆς λέξιν ἀπὸ φωνήεντος ἀφ' ἄφρον
τὴν διὰ τῶ μεγάλου προφέρουσιν. ἐκθλίβοντες πρῶτον γὰρ τ τοῦ οἱ ἀφ'
θρον. οἷον ὡ πῶλοι. ἀντὶ τοῦ οἱ αἰπῶλοι ἐκθλίβουσι ἰὰρ γὰρ τ καὶ κρινῶ
σι. γὰρ ὁ καὶ ἄ εἰς ὦ μέγα. προσγράφουσι δὲ καὶ γὰρ τ τῆς αἰ διφ
θογου. Ἦν δὲ ὁ διπλοσασμὸς οἰμόνον τῶν ἰώνων ὡς εἴρηται ἀλλὰ

καὶ τῶν δ' ὠριέων. ἔτι δὲ διπλασιασμός τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσηύκει
κατὰ τὸ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβὴν, οἷον μέσον μέσον. τὸσον
τόσον.

Γὸ καὶ ἔπα κῆφαλέγουσι τῆς καὶ διφθόγγου γὰρ ἐκλίβοντες καὶ κινῶνται
τις γὰρ ἄ καὶ εἰς ἡ. γὰρ διφθόγγου εἰς δασυὺν τρέποντες. καὶ νεόκριτος κῆφα
δάφρι τάλαν τί τὺ τάκει ἀδέτε κώρα πᾶσαν ἀνά κείαν πᾶσι ἄλλ
σια πος σί φορεῖται.

Γὸ ἐγένετο ἔγεντο λέγουσι, συγκόποιτες τῆς νε συλλαβῆς γὰρ ἔ. ὡς νεόκρι
τος ὡ πόλος ἔκκετο ἔκκετος μικράδας οἷα βατεῦνται, ἰτακεται ὀφθαλ
μῶς οἷα οὐ τράχος αὐτός ἐγένετο ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.

Γὸ ἐπὶ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περιωμένων τὰ τρίτα πρόσωπα
τῶν πληθυντικῶν ἐιρηνητικῶν γὰρ βοῶσι καὶ γελῶσι βοῶντι καὶ γελῶντι
τι λέγουσι, ὁμοίως τῆ δοτικῆ τῶν ἐνικῶν τῶν ἰδίων μετοχῶν. πίνδαρος
ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον διαιδαλμένοι ψευδεσιν ἐξ ἀπατῶν τι μῦθοι.

Γὸ εἶναι ἔμμεναι λέγουσι, πρὸ τῆς καὶ τιθέντες τὸ μέ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐν
τιθέντες τὸ μ.

Γὸ τὴν ἀνά ἀντὶ τῆς σύν λαμβάνουσι, καὶ ἔμμερος χρυσέω ἀνά σκήπτρω. καὶ
πίνδαρος χρυσέαις ἀνὶ πωοις.

Γὸ καὶ τὴν σου γενικὴν πέθευ λέγουσι, πίνδαρος τραπέζισι τ' ἀμφὶ δεύτα
τα κρεῶν πέθευ διεδάσαντο καὶ φάγον.

Γὸ τὴν παρὰ πρόσωπον συγκόποισι συμφώνου ἐπιφερομένου. καὶ ἔμμερος
δι δέθευ παρὰ τὴν καθήμενοι ἠγορόωντο.

Γὸ τὴν κλητικὴν τοῦ ποσειδῶνος οἱ μὲν ἀιολεῖς ποσειδῶν λέγουσι, διδὲ
δοριεῖς ποσειδάων.

Γὸ τὸ δίδου δίδου καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ἐκκλη
τικῶν ἐκφέρουσι, καὶ πίνδαρος τὴ δὲ παρὰ τὴν φίλαι δίδου.

Γὸ γὰρ ἐσλὸν ἐσλὸν λέγουσι, πίνδαρος ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαμμάτων πῆμα
θνάσκει παλιγκοτοῖ δαμασθέν.

Γὸ πάντη περιωπῶσι παντᾶ λέγοντες, καὶ πίνδαρος πρὸ φαντοῖ σοφία
καθ' ἑλλανὰς ἰδύτα παντῆ.

Γαμακουρίας θιάσασι λέγειν τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα ἐκφέρουσι δὲ καὶ
τὰ τρίτῃ πρὸς ὡπατῶν πλῆθυντικῶν ὁμοίως ταῖς δοτικαῖς τῶν ἰδί-
ων μετοχῶν. πίνδαρος ὄρμοισι τῶν χεῖρας ἀναπλέκοντι καὶ σεφαίσις ἀν-
τὶ τοῦ ἀναπλέκουσι.

Γὸν ὄρνια ὄρνια λέγουσι. καὶ πίνδαρος πρὸς διὸς ὄρνια θέϊον.

Γὰ τὰ πλῆθυντικὰ πολλακίς ὁμοφώνως τοῖς δηλοῖς ἐκφέρουσι. πίνδαρος
μαίνντες δὲ λαῦροι παγλωσία κόρακες ὡς ἄκραντα γαρεύτον διὸς
πρὸς ὄρνια θέϊον.

Γὰ τὰς μετοχὰς τῶν ἀορίστων πρὸς ἰθέασι γότ. πίνδαρος ἐπιτρεῖσε καὶ
δέκα ἀίδρα δέσσις μνηστῆρας.

Γὸ τί τὰ λέγουσι. πίνδαρος τάκετις ἀνώνυμον γέρας.

Γαῖτος θιάσασι λέγειν γὸ τέμενος. πίνδαρος διὸς αἴτει' ἀν' ἰδοκῆ' τοι τῶ
ἐνδοκῆματι.

Γὸ ἐπιπυθέναι γότ τῶ τῶν δωριέων ἐστὶν τὴν πονὴν γὰρ τὴν πονὴν φα-
σί καὶ τὴν χροῖαν χροῖαν καὶ τὴν πόαν πόαν πίνδαρος πονοῖς ὄπιθεν
βορέα.

Γὰ ἴρα καὶ τῶν δωριέων ἢ ἄρσις ἢ ἐναγία τῆ ἀναδιπλώσει. πίνδαρος
ὀλύμπια μὲν γὰρ αὐτὸς γέρας ἔδεκτο ἀντὶ τοῦ ἐδέδεκτο.

Γαῖ ἐπεκτάσεις καὶ τῶν δωριέων εἰσὶ κείος κενεός.

Γὸ ὄπιθεν ὄπιθεν λέγουσιν ἐκλιβόντες τόσ.

Γὰς γενικὰς τῶν πλῆθυντικῶν τὰς εἰσὼν ληγούσας καὶ περιπωμένας διὰ
τοῦ ἀν' προφέρουσι. καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν μουσῶν μουσῶν λέγουσι.

Γὸ μὴ ἐσιμῆσι λέγουσι κισῶντες γὸ ἢ καὶ ἔ'εις ἢ ὡππερ' καὶ ἀφισοφάνης
μῆσιν οὗτος χοῖρος.

Γὸ δωριεῖς ἀντὶ τοῦ εἰπῆν αὐτὸν νῖν λέγουσι.

Γὸ εἶναι εἴμενα.

Γὸ χρῆ χρῆδα.

Γὸ σιγαῖν σιγαῖν. ὡς ἀφισοφάνης οὐχρεῖδα σιγαῖν. οὕτω καὶ γὸ διτῶν διτῶν καὶ
γὸ πειῖν πειῖν.

Γὸ δικάδεν δικάδεν φασί. καὶ γὸ σέ τύ. ὡς γὸ τύδ' ἀποισῶ αἰτί τοῦ σέ ἀπο

κομίσω.

Γ τὴν πρὸς ποτὶ λέγουσιν. εἶτα καὶ ἡ ἰ ἀποκόπλουσι. ποτὶ ἂν ματέρει φησὶν ἀφισοφάνης.

Γ ἡ καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ κῆκ τοῦ αὐτοῦ φασὶν ἐκλίβοντες τὸ. ἰ. εἶτα τὸ ἄ καὶ εἰς η κρινῶντες. ὡς ἐζαεῖζη. ἐκίριναε ἐκίρινη. καὶ τὰ παρὰ π λήσια. τοῦ το δὲ ἀπικόν καὶ ἰωνικόν ἐσι.

Γ τοῦ αὐτοῦ τωτοῦ λέγουσι. τὸ κρέας κρῆς ὀνομάζουσι.

Γ περιπῶσι τοὺς μέλλοντας ἀποίσω ἀποισῶ λέγοντες.

Γ τὸ τιμὴν τιμάν λέγουσιν.

Γ τὸ παρῆμας παρῆμας.

Γ ἀντὶ τοῦ ὑμῖς ὑμεσ ἐκφέρουσι.

Γ τὸ δὲ ἀφρω τῆς εὐθείας τῶν π ληουτικῶν τὸ τ προσιθέασι τοὶ θεοὶ λέγοντες καὶ ταὶ μουσαι.

Γ πᾶσα κα τὸν πᾶσαλον λέγουσι.

Γ τὸ δὲ κκα ἀντὶ τοῦ ὀπνίκα. καὶ ὁ ὅτε καὶ ὅπου χρωῖνται. ἀγλίθας λέγουσι τὰς κεφαλὰς τῶν σκορῶδων.

Γ τὸ ὡ τὼς λέγουσι. καὶ παρῆμα φάνει ἐν ἀχαρνεῦσιν. ὑμεσ ὦν οὐκ ἐβὰ λητε τὼς ἀφουραῖο. μῦες πᾶσα κα τὰς ἀγλίθας ἐφορῶσετε.

Γ τὴν οὐ δὲ φθογον. εἰς ὦ τρέωουσι. τὰς μοῖσας μῶσας λέγοντες καὶ τὸ οὐρανὸν ὠρανὸν καὶ τὸν κούρον κῶρον.

Γ τὸ φασι φατί λέγουσι. τὸ ἐγὼ ἐγὼν λέγουσι.

Γ τὸ γῆ γᾶ λέγουσι. ὡς παρῆμα φάνει καὶ γίνεται γᾶ.

Γ τὸ λῆς ἀντὶ τοῦ θέλεις δια τοῦ ἦ. ὡς τὸ αἰ λῆς αὐγάσδιο. καὶ ἀφισοφάνης ἀντεινον αἰλῆς ὡς παρῆμα καὶ καλά. τὴν ἀνά συγχοπλουσι. καὶ ἐπὶ τῶν συνθέτων. ὡς τὸ ἀνάτεινον ἀντεινον. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ παρῆμασι λεγομένων. ἀντὶ τὴν ἀγοράν ἀντὶ τοῦ ἀνά τὴν ἀγοράν.

Γ τὸ σφᾶς φε λέγουσι. θεόκριτος ἢ πα φε κρύβδαν τὰ παρῆμα πᾶσας ἀμέλγες. τουτῆσιν ἢ που αὐτὰς τὰς βόας ἐφ' ἀπέρας πᾶσας ἀμέλγες.

Γ τὸ τίθησι καὶ ὑφίσι. τίθητι καὶ ὑφίητι λέγουσι θεόκριτος. ἀλλ' ὀγέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κῆμ φυλάσσει.

Γ τοῦ ὑπερσυντελείκου τὰ τρίτα πρόσωπα διὰ τοῦ γράφουσιν. ὡς θεός /
κριτος. κὺ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐνδφθαλμοῖ σιδῶ πῶπη.

Γ ἡ δαμάλις οὐ λέγουσιν. ἀλλὰ δαμάλη. εὐκριτος τὰ δαμάλαι δ' αὐτὸν
μυχῶμεται ὧδε ποθεύνται.

Γ τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα λέγουσι.

Γ γὰρ μὰ ἔξωθεν λαμβάνουσιν. οὐ γὰρ φησὶ θεόκριτος ἀντὶ τοῦ οὐμὰ τὴν γῆν.

Γ γὰρ ἦν ἡσ φασὶ. θεόκριτος οὐδ' ἐ γὰρ εὐμάξα. τῶ δεαπότη ἡσ τοι ἐνεῦθεν.
οὐκ ἦν φησὶν οὐδ'. τῶ δεαπότησου ἐγκοιμάθαι.

Γ τὸ γὰρ ἡσ ἀντὶ τοῦ ἦν φησὶ.

Γ τὸ κείσομαι κείσομαι λέγουσιν. εἶτα τρέπουσιν τὴν οὐ δίφθογγον εἰς
τὴν ἐν. κείσεύμαι δὲ πεσῶν κὺ τοὶ λύχοι ὧδε μ' ἔδονται. Γ τοὺς μέλλοι
τασ τῶν εἰς ζῶρημάτων διὰ τοῦ ξ προφφρουσι. καθίξας ἀντὶ τοῦ καθί
σασ κὺ λυγιεῖν ἀντὶ τοῦ λυγίς εἰν καὶ τὰ ὅμοια.

Γ τὸ θέασαι θᾶσαι λέγουσι. θεόκριτος θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει. κὺ πᾶ
λι θᾶσαι μὰν θυμαλγες εἰν ἄχος.

Γ ὄρμαλίδες λέγονται παρ' αὐτοῖς τὰ ὄρεια μῆλα.

Γ τὸ ὁμοῦ ἀμὰ λέγουσιν.

Γ ἀντὶ τοῦ ἔμ προφθεν. ἔμ ποθεν λέγουσιν. θεόκριτος ἡμῖν δὲ τύβωκολιάσ
δευέμ ποθεν. ἐνιοὶ δὲ ἀντὶ τοῦ ποθεν ἐλάβοντο τὴν λέξιν ταύτην ἢ ἐπ
προς ἐν ὠδ ἄριον τουτέστιν ἀμοιβαδόν.

Γ ὄται ᾄσι δ' ὕοη ἀλλε πᾶλληλα κὺ ταῦτα εἰς ἅ τρεπουσιν. ἄς θεόκρι
τος νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος ἀνάστα τοι δ' ἐ γέγοντο ἀντὶ τοῦ ἀνήσθητοι.
κὺ τὸ ἐβοᾶτο κὺ ἐγελάτο κὺ ἐκλάτο εἰς ἡ τρέπ' οὔσι.

Γ τὸ σοὶ κὺ ἐμοὶ τίν καὶ ἐμὶν λέγουσιν.

Γ καὶ ἀντὶ τοῦ ζῶ εἰν τὸν πλοσίον τὸν πλατίον λέγουσαι.

τὸ πρῶν πρᾶν. θεόκριτος ἐ γνων πρᾶν.

Γ τὸ ὄ ἄρρον μετὰ φωνήεντος ἑτέρου ἐπαγομένου κερῶμενον εἰς ὦ μέγα
παρὰ δ' ὠρεῖουσιν, οὕτως ἐκφέρεται ὡς παρ' ὠσιν. ὡς καὶ θεόκριτος. οὐχ
οὕτως ὠδ ὠνις ἐπιπλέον ἀγαγε λῦσας.

Γ τὸ εἰ ἄτερος ὠτερος λέγουσι.

Γὸ τετραετὲς ἑτεράνευς λέγουσι θεόκριτος τετραετὲς ἢ πῶς ἀπολύει
το κρατὸς ἀλεφαρ. Γὸ σὺ τὴν πλὴν πλῆθος γουσι.

Γὸ ἡμέραν ἀμέραν τὴν πικρὴν παγαί.

Γὸ ἑκοσι εἰκατι θεόκριτος, φεῦ φεῦ λάκων τοῖ ταλάρωσ. χεδὸν εἰκατι

Γὸ μοίως τοῖς ἀπικοῖς καὶ αὐτοῖ τα ἀπὸ βαρυτόνων πῆ (πληροῦ τυρωῶ
ρίσῳ μένα ἐκτείνουσιν. οἶον σρέφω σρωφῶ. γέμω γωμῶ. πέτω πωτῶ.
θεόκριτος πωτῶν τὸ ξουθαὶ παρὰ πιδ ακας ἀμφίμελισαι.

Γὸ χρωταὶ καὶ τῶ ἄντι τῶ ὄντων οἰ ἴωνες χρήσθεις ἄνεσιδ εἶν. χρήσθ
θεις καταθεῖναι ἀέθλον.

Γὸ πῆσ πρῶτης συζυγίας τῶν περιπωμένων τούς παθητικούς ἀρτίους συζ
τέλλουσιν ἐπὶ τῆσ παραληγούσης. θεόκριτος οὕτω καὶ ἰύμφα γαμεθεῖς

Γὸ τὴν σαγόνα τῆσ δρόσου πρῶκα λέγουσιν οἱ δοριεῖς. (ἀκάχοιτο.

Γὸ βρεθυέτω φριμῆσε τω φασί. Γὸ ἐκάθηρεν ἀντὶ τῶ ἐμάσιζε λαμβάνει

Γὸ κικλίθει ἐπὶ τοῦ κινεῖν τὴν δσφύν. ὡσπερ παρὰ τὸ γνῶ (τουσι
γίγνω. οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ κίκλω καὶ κικλίρω.

Γὸ τὸσ μέσους μέλλοντας πρῶτους περιπαῶσι καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶ
κῶν διὰ διφθόγου γράφουσι, θεόκριτῆ μή μελω βασιεῖσθε τὰς ἀμπέλους.

Γὸ μικρὸν μικρὸν λέγουσι θεόκριτος ἴθ' ὠξενέ μικρὸν ἀκουσον τῆσ ἐνέων.

Γὸ βωσρησομεσ ἐπὶ τῶ καλεσόμεθα λαμβάνουσι τὸν κυρτὸν ὑβὸν καλοῦσι.

Γὸ ἰδοῦ ἠνιδε φασί καὶ συνέσιος ἠνιδε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. τὰ πῆσι θεόκριτος ἠνιδε
δέτοι γὸ δέπας.

Γὸ ἐντὶ καὶ ἐπὶ τοῦ εἰσὶ λαμβάνουσι θεόκριτος ἐντὶ παρ οὔαι τὴν διφθῆ
ραμ βούτην λέγουσι.

Γὸ ὄλωις λέγετω παρὰ αὐτοῖς δ ἀλιεύς. δ τούς λεπιδωτούς ἰχθύς ἀγρεῖων.
ἀπὸ τοῦ λέπω λειπίς καὶ ὑπερέσσει τοῦ ἐέλπις καὶ τροπῆ τοῦ βραχέ
ος εἰς βραχὺ ὄλωις.

Γὸ ἐλαν τὴν πορφυρᾶν ὄν φασί τὴν μέλαιναν παρ τοῦ σώματος ἐπιφαίει
αὐτῆνικα ἀνδρὶ κρομῆν ὕδατος μελαίνηται πελιανκαλοῖσι.

Γὸ ὑβρῆχος λέγετω παρὰ αὐτοῖς δ ὑβρῆς. καὶ κακοχράσμων δ ὑσρωπος.

Γὸ δὲ ὠίχον ἀντὶ τοῦ ὄσον θεόκριτος δασίχον ἐστὶ γὸ τὸ μῦμα καὶ ἀλίκαν ἀντὶ

ὁ δὲ δαμάσκει.

ὅτι ἠγάθησε λέγασθαι μοῖνισε. ὁ δὲ ὠρίσθαι δὲ ὠρίπωμα.

εἶδ' εἶναι δ' εἶδ' ὅτι τῆς δωριδος πολλὰ εἰσιν ὑποδιαρέσεις τοπικαί. ἄλλως
τὰρ κρήτες διαλέγονται. καὶ ἄλλως ῥόδοι καὶ ἄλλως ἀργεῖοι, καὶ ἄλλως
λακεδαίμονιοι. ἑτέρως δὲ συρακούσιοι καὶ σικελιοί. καθολικὰ δὲ ὁμῶς αὖ
τῶν ἰδιότητες αἰετὸν παρεξηρημένοι. εἶ καὶ μὴ πᾶσαι.

ὅτι αὖτε ὁ τρέφειν τὰς εἰς οὖς ληγουσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ἧς εὐθε
τῶν γινόμεναις εἰς εὖς ἴδιον ἔχουσιν οἷον διογενὲς διογενεὺς ἀντὶ τῆς διογενοῦς.

ὅτι ἠ ἀντὶ τῆς εἰς διφθόγου χρωῖται ὁ ἐλεθίν ἐλεθὴν λέγοντες. ὑπεραιρούσι
καὶ διὰ τῶν ἀπαρεμφάτων ὁ ἰ. λαβέν τὰρ ἀντὶ τοῦ λαβεῖν. καὶ ἐλεθὴν ἀν
τὶ τοῦ ἐλεθίν. καὶ ἐνεύδεν ἀντὶ τοῦ ἐνεύδειν. χρωῖται δὲ καὶ διπλασιασ
μῶ τῶν τριῶν συμφῶνων ὡς οἱ ἀολεῖς ὅτι. δὲ πῶθεν ὄσων.

τὸς θεοὺς σεοὺς λέγουσιν ὡς οἱ λακεδαίμονιοι τοὺς διοκόρους ὁμίοντες.
καὶ ἠ ὁ σιῶ φασίν. τούτῃσι μὰ τοὺς θεοὺς.

καὶ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων ἴδιαι τῆς δωριδος. οἷον ἴσος ἐνυαλίω.

καὶ τῶ ἀντὶ τοῦ ἐ πολλὰ κίς χρωῖται ὁ ἕτερος ἄτερος λέγοντες καὶ τὸ ἀφ
εἰς τῆς ἀφταμῖς.

καὶ ἀποκοπῆ ἀἴδιαι αὐτῶν εἰσί. οἷον ποσειδῶνα ποσειδῶ. δῶμα δῶ κρεῖ
μνον κρεῖ.

καὶ παρεθέσεις τῆς μετὰ συλλαβῆς ἐπὶ τῶν παρῆμῖν εἶναι ληγόντων ἀπα
ρεμφάτων τῶν δωριέων εἰσιν. οἷον βήμεναι ἀντὶ τοῦ βήναι.

καὶ ὑπεραιρέσεις τοῦ δ. κ. τῶν γενικῶν διὰ τοῦ δ. κ. κλινομένων παριδος παρι
ος. καὶ τὸ κέραος ἀντὶ τοῦ κέρατος τῶν ἰώνων εἰσιν ἰδιώματα καὶ τῶν δω
ριέων.

βαρυτον ὕσιν οἱ δωριεῖς καὶ τὰ ποιότητος δηλωτικὰ ἐπιρρήματα κάλως
σόφως κόμφως ἄπλωως λέγοντες. τὰ δὲ ὑφ' ἡμῶν βαρυτόμενα περιπαῶσι
οὐτῶς παπῶς καὶ τὰ εἰς οἱ δνόματα ὁμοίως δὲ καὶ τὰς μετοχὰς ὅταν
προπαρξύνωνται αὐτοὶ παρξύνουσιν. οἷον φιλοσόφοι μενελάοι ποθοῦ μέ
νοι δηλομένοι.

καὶ τὰς μετοχὰς εἰς ὧν ληγουσας τῶν περιπαῶμένων εἰς ἂν ποιούσι λῆ
γεν γελῶν ἔλωι γελῶν ἔλαιν.

Γὴν ναῦνην καλοῦσι καὶ τὰς κλειῖδας κλαῖδας.

Γὰρ οὐ τοῦ οὐοῦσι καὶ τὰ τρίτα πρὸς ὡπα τὰ εἰς ἄν λήγοντα τῶν ἀορίων ἐν ἐλάσσει ἐφάσσει καὶ τὰ εἰς ὄν δι λήγοντα παρὰ ζύουσα ἐλάβοι ἐτρέχον ἐλέγον ἐφάσσει.

Γὰρ περιπαῶσι καὶ τὰ τοιαῦτα παυδῶν τρωῶν παυτῶν.

Γὰρ τοὺς μέλλοντας τὸ δῶσουσι δῶσούντι καὶ τὸ λέξουσι λεξούντι παρὰ περιπαῶ μέως.

Γὰρ παρὰ περιπαῶσι καὶ αὐτοὶ τὸ δμοῖος ὡς οἱ ἀπικοί. τὰς ἀντικτικὰς παλθουτικὰς ἀρτενικὰς τὰς εἰς οὐς. ληγούσας διὰ τοῦ ὄσ ἐκφέρουσι τὴν καλὸς τὴν σοφός. τὴν ἀνθρώπος. τὴν ἴππος. τὰ διὰ τοῦ ἐκφερέσεια παρὰ κηκὰ ρήματα διὰ τοῦ ὄν ἐκφέρουσι λάβε λάβον. θίγειθίγον.

Γὰρ πατέρα ἀφῶν ἀνομάζουσι τὰς κουράς κυνάδας καὶ ἰδερῶν κῶς καὶ αὐτοὶ συέλλουσι. θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσας. ὄν ἰδερῶν χῶν εἴπας καὶ ἰδοῖσα τυτῶ μὴ ἰδόντι.

Γὰρ τὸν κῶν κατ' ἐπένθεσιν ἀεργὸν λέγουσι.

Γὰρ καὶ τὸ δαφιλῆς ἀδῆσ φασί τὴν παῖδα παῖδε φασί.

Γὰρ τῶν ὑποτακτικῶν χροῖντι ἀντιδρισικῶν θεόκριτος ἴππον καὶ τὸν φυχρὸν ὄφιντὰ μάλισα διεδόικω ἀντὶ τοῦ δέδοικα.

Γὰρ ἴσασι ἴσαντι λέγουσι καὶ τὸ ἐσηκασιν ἐσηκάντι. θεόκριτος ὡς ἐτυμῆς ἴσαντι καὶ ὡς ἐτυμῆν διενεῦντι ἐμψυχ οὐκ ἐνυφαντὰ σοφόντι χροῖ μῶν θρωπος.

Γὰρ τῶν μετουσιασικῶν καὶ αὐτοὶ τὸ ἰ ἀποβάλλουσι ἀργύρεος καὶ χρύσεος λεγοντες. τοῦ ὄς ὑποτακτικῶν ἀφῶν τὸ σ. ἀποβάλλουσι θεόκριτος ἀ τριφίλητος ἀδῶνις δὲ κὴν ἀχέροντι φιλεῖται.

Γὰρ κλειῶ κλαῖω λέγουσι. θεόκριτος τὴν αὐλὰν ἀπόκλαξον.

Γὰρ ἐλλειπτικὰ καὶ παρὰ τοῖς εἰσι. παύσαθ' ὃ δύσανοι ἀνήνυτα κωτίλοισαι τρυγόνες ἐκκνασεῦντι παλατειαδοῖσαι ἀπαντα.

Γὰρ πελοποννησιεῖ πελοποννασιεῖ λέγουσι.

Γὰρ τὰς δοτικὰς τῶν παλθουτικῶν τὰς ἀπὸ τῶν εἰς. εὐσ. εὐρεῖων γινόμενας οὐχ οὕτως ἐκφέρουσιν ὡς ἐρήμεις παλεῦσι καὶ βασιλεῦσιν. ἀλλ

λί' ὡ' ἴσῃ τῷ δῆμοθ' ἐνεὶ καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὡς ἐκεί' ἄρ' ἡ δῆμοθ' ἐνεσι. δῶ
τικῆ τῶν πλῆθυντικῶν. οὕτω καὶ ταῦτα θεόκριτος. ὁρίσθ' ἐν δ' ἔξει δῶ
κῶ τοῖς ὁμοίοις. Ἐ τὴν φύσιν φύην λέγουσι.

Ἐ τὸ βράδισαι βάρδισαι φασί. θεόκριτος βάρδισαι μακάριον ὄρα φίλαι. ἀλλὰ
ποθεῖναι ἔρχονται. ὡς ἄπεισι βροτοῖσιν ἀεὶ φοροῖσαι.

Ἐ πλάθον λέγουσι εἶδος ἀγγείων τινός ἐν ὧ σκευάζουσι. ὡς ἄπεισι.

Ἐ συτέλλουσι καὶ τὰς εἰς ἄς αἰτιατικὰς. οἶον νύμφας κρήνας. καὶ τὰς μετο
χὰς νοήσας ὡς ἄπεισι.

Ἐ καὶ τὰ προσωκλιτικὰ ῥήματα ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ἑφίλου διὰ τοῦ ὄν ἐκφέρου
σι. θίγει θίγον.

Ἐ ἰδίωσ δὲ λέγουσι οἱ σικελοὶ τὴν χύτραν κύτραν καὶ τὸν χιτῶνα κιτῶνα.
καὶ τὴν μητέρα δελφίαν. τὴν γυναῖκα γύννη κρήτης δὲ τὸ διαφαντὸς αἰεὶ
τὸ αὐτοῦ αὐτοῖ. τὸ βέλτιον βέντιον λέγουσι. τὸ ἔα εὐα. τὸ ἑαυτὸν εὐασὸν
τρέπονσιν οἱ αὐτοὶ καὶ τῆς ἑς ὡς ἄπεισι τὸ ὄρειν. οἶον ἐς χορὸν. ἐν χο
ρὸν. ἐς τὴν ἀγορὰν ἐν τῇ ἀγορᾷ. λέγουσι.

Ἐ καὶ τὸ εἶωθα ἠῶ καὶ τὸ εὐωχέσθαι εὐῶ.

Ἐ τὸ θεοκυδίδης θεοκυδίδης. τὸ θεοκράτης θεοκράτης. τὸ θεοφρασος θεοφρα
καὶ τὸ κρέα κρή. τὸ ἄκρα τοῦ ἄκρητον. (5ος.)

Ἐ τὸ κερκον κέρκον. τὸ κελύεσθαι κέλεσθαι.

Ἐ τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν.

Ἐ τοὺς σωροὺς τῶν ἀχύρων μύχωνας λέγουσι.

Ἐ καὶ ἀντὶ τοῦ τότε τόκα. καὶ ἀντὶ τοῦ τῆμος ἡμος λέγουσι.

Ἐ τὸ οἶκαδ' οἶκαδες. τὸ σάδιον σπάδιον.

Ἐ τὸ μὲν μέν. καὶ ἀντὶ τοῦ εἶπ' εἰν ταῦτας τοῦτας λέγουσι καὶ τὸ ἐνδὸν ἐνδοῖ
τὸ κρανίον κράνον.

Ἐ ἀδέματον ψυχὴν τὴν νεκρὰν ἡ γουν τὴν ἔξω τοῦ σώματος καὶ ταῦτα πόδι
τῆς δωρίδος. διαφέρει δὲ ἡ τῶν κρητῶν διάλεχος. ἡ περ κυφέλλας ἐχρή
σατο. καὶ ἡ λακάνων. ἡ περ ἀλκμάν καὶ σῶφρων. ἡ μέντοι πινδάρου καὶ σι
μωνίδου καὶ βακχυλίδου. πάντεσσι ἀγνεῖται διὰ τὸ μὴ δωρίεις εἶναι
φύσει τοὺς ποιητὰς. ἐχεν δὲ μόνην αὐτῶν τὴν διάλεξιν.

Ἐ πόδι τῆς ἰώνων διαλέξεως.

Τὰς εἰς ἁς ληγούσας εὐθείας τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἰς ἧς ἐκφέρουσιν οἰΐωνες ἡρόδοτος. δὲ δ' ἀρχίης καὶ λυκόπης μῦνοι συμπεσόντες.

Γταῖς δοτικαῖς τῶν πλεθυντικῶν ταῖς ληγούσαις εἰς οἷς προσιθέασι γὰρ ἡρόδοτος τοῖσι σαμίοισι.

Γὸ κλειθένης κλειθέτες λέγουσι καὶ γὰρ πηλειάδω πηληιάδω. διαλύουσι γὰρ τὴν δίφθογον εἰς εὐ καὶ τ. εἶτα ἐκλείνουσι γὰρ εἰς τὴν ἡ συλλαβὴν. ὡς γὰρ γὸ ἰερεῖον ἰερίον λέγουσι.

Γτὰς εἰς ὧν ληγούσας γενικὰς τῶν πλεθυντικῶν θηλυκῶν οἶον ὠρέων θηβῶν πυλῶν ὠρέων καὶ θηβῶν καὶ πυλέων λέγουσιν ὁμηρος ὡς εἰπῶν πυλέων ἐξέστυτο. καὶ ἰωποκράτης αἰμεταβολαὶ τῶν ὠρέων τίητοςιν νοσήματα

Γἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀφρениκῶν ὁμοίως γενικὰς τὰς ἐκ τῶν εἰς ἧς εὐθείων γινόμενας διὰ τοῦ εἰων προσφέρουσι πωρσέων λέγοντες καὶ νησιωτέων ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ κατ' ἀρχὰς νησιωτέων μάλιστ' ἐπ' αὐτέων.

Γταῖς δοτικαῖς τῶν πλεθυντικῶν τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων οὐμόνον γὰρ ἡ προσιθέσθαι εἰθέασιν ὡς ἐν ταῖς δοτικαῖς τῶν πλεθυντικῶν ἀφρениκῶν ὀνομάτων. ἀλλὰ καὶ τῆς αἰ δίφθου γου τρέπεντο ἄ εἰς ἡ εἰθέασιν. ὡς ἰωποκράτης ἐν τῇσι χροῖνισι λειεντερίσιν ῥεξεργμίν ἐπιγενομένη πωρσέων μὴ γενομένη σημεῖον ἀγαθόν.

Γτὰς εἰς οὐ ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ἁς ἢ εἰς ἧς εὐθείων γινόμενας διὰ τοῦ εἰων προσφέρουσιν. ἀπὸ μὲν τῶν εἰς ἁς ἡρόδοτος. τρίτω δ' ἀπὸ ἀρχίεω γεγονότι. ἀντὶ τ' ἀπὸ ἀρχίου. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ἧς ἀτρείδω δαίφρονος.

Γτοῖς ὑποτακτικοῖς ἀφροις τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις προσιθέασι γὰρ τοῖς οἰΐωνες ὡς παρ' ἡρόδοτον. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγενομένη δὴμου τοῦ ἡν. ἀντὶ τοῦ οἰΐν καὶ ἀλλαχού τοῖς ἐντέλλετο ἔχουσι ἀντὶ τ' οἰς.

Γτῶν εὐ προσιθέασι γὰρ ὡς γὰρ χρῆξίνον παρεόντα φιλην. ἐθέλοντα δὲ πέμπειν καὶ εἰμοιξείνια δοῖν εἰνάλιος ἡρ' ἀντὶ τ' εἰνάλιος.

Γτῶν εὐ πειβάλλουσι γὰρ ὁ κόρη κούρη νόσος νόσος ὄρος ὄρος μόνος μόνος. εἰ ποιτις οἰν. ὡς γὰρ πόνος καὶ φόνος οὐ προσλαμβάνει γὰρ οὐ γὰρ λέγουσι πόνος φοῖνος. λέγομεν οἰν ὅτι ἀπὸ ῥημάτων τοῦ πένω καὶ φένω παρ' ἡχθησαν. γὰρ δὲ μόνος καὶ τοῖς ἀπὸ ῥήματος παρ' ἡχθὲν ἐπιτεριγενές εἰς προσλαμβάνει τὸ οἰν. **Γ** γὰρ αἰετὴν τρέπουσιν ἡρ' ἢ ῥη. σφαῖρα σφαῖρη. δημοσία δημοσίη. πρᾶγμα πρᾶγμα.

Γὰς εἰς οὐς ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ εὖς προφέρουσιν. ὡσαύτως καὶ τὰς
ἄλλας πῶσαις οὐσινρημένας ἀλλ' ἐντελεῖς ποιούσι. πολυκράτεια καὶ
δημοσθένεια λέγοντες. Ἐν πολλὸν λέγουσιν. οὐχὶ γὰρ πολὺ, καὶ
ὁ πολλὸς οὐχὶ πολὺς. τὴν εἰς πρόθεσιν εἰς λέγουσιν. ὁμοίως τοῖς ἀπικοῖς

Γοῖς ἐνεῶσιν ὁμοίως καὶ τοῖς παρατακτοῖς καὶ ταῖς μετοχαῖς τῶν περι
ριστωμένων καὶ ἀπὸ τῶς εἰσίν πῶσαις ἐγκλίσεσιν ἐντελεῖς κέχρηται.
ὡς ἐν τοῖς ἀνακροντοῖς. ὁ ἴον δ' ἀκέει κλύειν παρ' ἠδέ. λαλέειν τις εἰθελή
σει, καὶ ἐν τῷ χροστωῖ. καὶ οὐλαλέοντος ἀκούω.

Γὰρ θράω θρέω λέγουσι. γὰρ αἱ εἰς τρέποντες. καὶ γὰρ χρέοντο ἐχρέοντο.

Γὰρ αἱ ἀντι τοῦ οὖν λέγουσι. ἠρόδοτος καὶ ὦ φασὶ πόλεες.

Γὰρ ὁ σημαίνει γὰρ ὑπὸ ἀρχῶν λέγουσι. καὶ ὁ μῆρος ὅς ἦδ' ἢ τὰ τρέοντα τὰ
τρέσόμενα προτέοντα.

Γὰρ φιλά ἀντι ἰδασέων ἀσπάρων ἀπαγμένοι λέγοντες καὶ ἀπικοντο οὖν
μὴν δ' ἐν ταῖς συνθέσεσι μόνον. ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς συναλοιφαῖς ἠρόδοτος.

Γὰς ἦκας νέας λέγουσι. (οὐκ εἴοιτε ἦσαι)

Γὰς εἰς ὅς γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς εὖς εὐθεῶν γινομένης διὰ τῆς ἦος προφέ
ρουσι βασιλῆος λέγοντες καὶ πηλῆος.

Γὰς εἰς οὐ ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ὅς εὐθεῶν γινομένης διὰ τοῦ
αἰο προφέρουσι. μενελάου μενελάοιο. θεῖου θεῖοιο.

Γὰς εἰς ὅς ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς τὴν εὐθεῶν γινομένης διὰ τοῦ
εὖς προφέρουσιν. ὄφεις ὄφρα λέγοντες διὰ τοῦ μικροῦ πρέσβις πρέσ
βιος μάντις μάντιος. καὶ πόλις πόλεος. ὡς ἐν ὀρέσει εὐριπίδης. ὅς ἀπὸ
δύνηται πόλεος ἐντ' ἀρχαῖσιν ἦ. καὶ εἰς τὸ τρίτος πούς δ' ἀκτυλος καὶ πᾶ
σιν ἐν ἄλλω δράματι ἐπιπέδ' ὄφρα ἐν γαῖα θεῖος.

Γεῖωσιν συναρχομένοις ποιεῖν τοὺς παρωχημένους τοῖς ἰδίους ἐνεῶσιν
ἐξ ὧν καὶ ἐγένοντο. οἶον τὸ πτεδ' ἐπιστροφάδην ἀρριθῆναι. βῆδ' ὄ γέρον. ἠκη
δ' ἐπὶ φρεσὶ θεῖα λευκώλενος ἠρη. ξαθῶς δ' ἐκ κεφαλῆς ἐλετρέχας καὶ τὸ
καλὸν δ' οὐτῶ ἐγὼν οὐπω ἴδον δ' φθαλμοῖσι. οἶδ' οὐτῶ γεραρὰν καὶ γὰρ τοι
οὔτοι εἰσ' ἐρμῶι ἐξέκοσιν ἀτεβόλισαν πάντες καὶ γὰρ ὄλωτο. πρὸς δ' ἐ
καὶ νῆμεδ' ἐξάμενος πωλεὺς τρέφει ἐνδυέως. καὶ σάνθρα ἄπ' οὐτό μιν.
καὶ γὰρ ἐν δ' ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμεν καὶ ξεινήια δ' ὄκα. καὶ καθόλου εἰσ' εἰν αἱ
σφραλα τῶν ἰώνων εἰσιν. ὡς γὰρ ἑὰς ἀμφερίστας ἀντὶ τοῦ ἦκας καὶ ὄφρα

καὶ πῶλεος. ὡς περ αἰεὶ πενητάσεις τῶν ἀπικῶν. ὡς γὰρ πωλείσθαι τις δ' εὖρο γέ
ρων ἄλιος νημερτής. καὶ οὐδέ ποτ' ἐς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδίαν ἔραμα. οἱ μαι
δ' ὅτι καὶ γὰρ εὐωχία ἀπικῶς ἐκτείνεσθαι καὶ γράφεισθαι διὰ τοῦ ὦ μεγάλου
ὀχὴν παρ λέγεσθαι τροφή καὶ εὐωχία ἢ εὐ ἔχουσα γὰρ σῶμα καὶ συγκρα

καὶ τὰ δευτέρα πρὸς ὡπα τῶν ἐνικῶν παθητικῶν ποιούσιν ἐκ τῆς (τοῦσα
τρίτου πρὸς ὡπου τῶν ἐνικῶν καθ' ὡποσολὴν τοῦ. τ. ὁ μῆρος γνώσειαι ἀ
τρεῖς δὲ ἡ ἀγαμέμνονα τὸν πρὸ πρὸ ἀπικῶν ζεύς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές
καὶ αὐθις τεώμ' ἐχρὶς ὀδ' ὑρὸ μένος καὶ ἀχεύων τὴν σὴν ἐδεαίκαρδ' ἴην.

ὡσαύτως καὶ τὰς ἐπὶ τῶν εἰς ἄς εὐθεῖων οὐδέτερον ὀνομάτων διὰ τοῦ γῶς
κλινομένων καθ' ὡποσολὴν τοῦ. τ. κρέας γέρας λέγοντες.

γὰρ τὸ πωλεονάζει παρ' αὐτοῖς καὶ παρ' ἑλκεῖ. ὡς ἡρόδοτος ἐπέειπε ἐγένετο
ταῦτα ἀντὶ τοῦ ἐπέει.

τὰς εἰς οὗς ληγοῦσας γενικὰς τῶν οὐδέτερον διὰ τοῦ εἶος πρὸ φέρουσι. καὶ
πῶσαμ δ' ἐπὶ ὡσιν τῶν τοιούτων ἐντελῶς πρὸ ἀγοῦσιν. οἶον τρεῖς βέλε
ος. καὶ ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὡπαγεζεύς.

τῶν ἀντὶ τῆς π. ἐν τοῖς ἐρωτηματικῶς καὶ ἀναφορικῶς κεχρησθαι εἰς ἄσιν
οἶον πῶσα κῶσα. ὀπῶς. ὀκῶς. ὀπῶσα. ὀκῶσα. οἶμην καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις. τρεῖ
ποῦσι δὲ καὶ τὰ δασέα εἰς φιλά. καὶ τὰ φιλά εἰς δασέα. οἶον χιτῶν κιν
θῶν. ἀκάνθιον ἀχάτιον. καὶ βάρταχος βάθρακος καὶ τὰ ὀμοια.

γὰρ ἀντὶ τοῦ ἀεὶ δ' ὅτε χρησθαι αὐτοῦς λέγουσιν ὠνθρωπον τὸν ἄνθρωπον
καὶ γὰρ ἄριστον ὠρισον. ἐγὼ δὲ οἶμαι ἐκ συναλοιφῆς ἐπιμόνων τῶν εὐ
θειῶν τοῦτο ποιῆσιν αὐτοῦς. καὶ ἐπὶ τῶν κλητικῶν. ὡς περ καὶ οἱ ἀπικῶς
ποιούσιν. αὐτὴ καὶ ἡρόδοτος ἐπέειπε κλητικῆς οὐτω φησὶν. ὠνθρωπε μὴ
κτείνε κροῖσον καὶ αὐτὸ ἀλλαχού. ὠναξήρα κλει ἀντὶ τοῦ ὠνάξ καὶ σοφο
κλῆς. ἀλλὰ παρ ὠνχε οὐδ' ὄς ἀν βλασῆ μένεινοῦς τοῖς κακῶς πρὸ π
σιν ἀλλ' ἐξίστασθαι καὶ ὁ μῆρος λοιπὸς ἀνὴρ ὠρισος ἐλάυνει μῶνυχας ἴσως
ἀντὶ τοῦ ὀρίσος. γὰρ παρ ὠ καὶ ἄς ὡ μέγα κερνῶσθαι ἢ συναλοφίεσθαι. καὶ
γὰρ ὀ καὶ ἄς ὡ μέγα κερνῶσθαι. ὡς γὰρ βόας βῶξ. καὶ γὰρ ὀ καὶ ἄς ὡ μέγα κερ
νῶσθαι. οἶον τὰ ὀπῶλα θῶπῶλα. καὶ ἐπεὶ δὲ γὰρ ὀπῶλον δασύεσθαι. τρεῖς περ
γὰρ τ' εἰς ὀ. τοῦτο δὲ ἀπικῶν ἐστίν. εἰ παρ ἢ ἰωνικὸν οὐκ ἀπ' ἐτραπῶν. ἐπέει
τοῖς φιλοῖς χαίρουσιν ἴωνες.

Γὰρ ὡ ἀντί τοῦ ἄ ἐν τῇ διφθόγῳ χρωῖται. αὐτὸς λέγοντες ἀντί τοῦ αὐτὸς
καὶ θαυμασίας ἀντί τοῦ θαυμάσιος ἐν τεύθεν οἶμαι καὶ τὸ φαριαμὸς ἰωνικῶς
οὕτω λέγεσθαι φαριαμὸς ὡ ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας ἢ τὰ φάρσα περιέχου
σα κιβωτός.

Γὰρ τέμνειν καὶ διαιρεῖν τὰς λέξεις ἰώνων ἴδιον ἀντί παρ τοῦ εἶπαι ὡν
νησος πέλοπος νήσος λέγουσι καὶ ἀντί τοῦ εἶπαι ἀγαγρον ἀγα ἀγριον.

Γαί παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντί πρὸς αἰτικῶν ἰώνων εἰσιν. ὁμι-
ρος πάντα μακ' ἀτρεκέως ἀγορευεμεν ἀντί τοῦ ἀγόρευε καὶ περιᾶν δ' ὠ-
σπεν τρωᾶς ὑπερκύδαιτας ἀχαιοὺς. ἀντί τοῦ περιᾶν καὶ μυρία ἄλλα
τοιαῦτα πρὸς μῆρω καὶ ἡσιόδῳ εὐρήσομεν.

Γαί παραλήψεις τῶν ἀφενικῶν ἀντί θηλικῶν ἰώνων εἰσιν ὡς τὸ τοῖσι δὲ τερ-
πομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν. ἀντί τοῦ ἐσπέρα.

Γαί διαιρέσεις τῶν εἰς εἰληγόντων ἐνικῶν δοτικῶν ἰώνων εἰσιν ἴδιαι βέλει
βέλει καὶ ἔγχεϊ ἔγχεϊ.

Γαί εἰς ὡ λήγοντα θηλικὰ ἐπὶ ἀπιατικῆς εἰς οὖν περατοῦσιν, οἷον λητῶ
λητοῦν. σαπφῶσαπφῶν.

τὸ ἔξαιρουσιν οἱ ἴωνες ἐνίοτε τῶν λέξεων γὰρ ποιεῖσθαι ποιέσθαι φασίν.

Γαί φάσαμεν εἰπόντες ὅτι τῶν ἰώνων ἐστὶ γὰρ γράφειν καὶ γὰρ λέγειν. ὁ φεος καὶ
πόλεος. νῦν δὲ φασὶν ὅτι καὶ ταῖς κοιναῖς αὐτῶν γενικαῖς χρωῖται οἱ ἴων-
ες καὶ μάλιστα ὁ μῆρος ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος. καὶ ἡ ποικρατῆς ὑπὸ φθ-
σιος ἐχομένω διαζῆρσια ἐπιγενομένη θανάσιμος.

Γαί ἐπαναδιπλώσεις τῶν δευτέρων ἀορίστων ἰώνων εἰσιν. ὡς τὸ, τετύκον.

Γτῆ μεταθέσει τῶν σοικεῖν ἰάσ χρωῖται. οἷον κραδῖν ἀν. (τότε δ' αὖτα
τί τοῦ καρδῖαν ἀτραπιτός ἀντί τοῦ ἀτραπιτός.)

Γτὸ δ' ἐδίπδον σ εἰς ἐτρέπουσιν ἴωνες. τὰ διστὰ παρ διεᾶ καὶ τὰ τριστὰ τρι-

Γτὸ ἔξαιρουσιν πολλὰκις τῶν λέξεων αὐτῆς. ἡροδῶτου. (ἐὰν λέγουσι.
ἀλικαρνασῶος ἰσορίης ἀπὸ δ' εἰς. ἀντί τοῦ ἀπὸ δ' εἰς. ἀλλὰ καὶ τὸ ἔξαι-
ρεῖν τῶν κτητικῶν τὸ τῶν ἰώνων ἐστίν. οἷον ἀγύρεος. χρύσεος. ὁ μῆρος ἐκτὸ
ρεόντε χιτῶνα πρὸς ἡθεῶσι δ' αἰεταί.)

Γτὰς εἰς εἰς ληγούσας εὐθείας τῶν πλεθυντικῶν. εἰ μὲν ἀπὸ τῶν εἰς εὐθε-
ῶν γίνονται διατῶν ἡς ἐκφέρουσιν βασιλῆες ἢ πω ἡς. διώτι καὶ τῆν γενι-

κὴν οὕτω πρὸφέρουσιν εἰ δὲ ἔστω τῶν εἰς ἡς ἢ εἰς ὅς διὰ τοῦ ε. οἶον ἀληθὲς
ἢ εὐθεία τῶν ἐνικῶν καὶ ἢ εὐθεία τῶν πλινθιτικῶν παρῆμιν μὲν ἀλλοεῖς δια-
τῆς εἰ διφθόγγου ἰωνικῶς δὲ ἀληθὲς, καὶ πάλιν πολὺς πολέες ὡς τὸ πολέ-
ες δέμιν ἠρσάμτο φέρειν καὶ ὀξείας ἦλοι.

¶ Διαπρῆσσειε δ' ἄντις. πῶς τὰς γενικὰς τὰς ἔστω τῶν εἰς ὅς εὐθεῶν οὐ πρὸ
φέρουσι διὰ τοῦ ἡς, οἶον ἡδὸς θρῆος ὡς περ βασιλῆος καὶ οἰκῆος, ἔστιν οὖν ἐν
πῆ, ὅτι οὐδέ ποτε ἢ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μείζων θέλει εἶναι τῆς
ληγούσης τῆς εὐθείας ἐπὶ τῶν περιπρὸσυλλάβως κλινομένων οἶον αἴας,
ἢ εὐθεία γὰρ ἄσ' ἔχει φύσει μακρὸν, ἢ δὲ αἴαντος γενικὴ θέσει μακρὰ ἔχει
τὴν παραλήγουσα, ἀλλὰ καὶ ἢ λάχηςτος φύσει μακρὰ τὴν παραλήγου-
σα, ἢ οὖν ἴση ὀφείλει εἶναι ἢ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῆς ληγούσης τῆς
εὐθείας, ἢ ἐλάττων ὡς ἐπὶ τοῦ αἴαντος καὶ χαριέντος καὶ λέων λέοντος,
οὐδέ ποτε δὲ μείζων, ἐπὶ οὖν γὰρ πηλὺς καὶ τὰ ὁμοία εἶχον τὴν ληγούσα
μακρὰν ἐπιόση καὶ δι' ἴωνες τὴν παραλήγουσα μακρὰν τῆς γενικῆς ἢ ἢ
ἴση τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας μὴ οὐσης ἐντεῦθεν τοῦ κανόνος παραβάσεως,
ἐπὶ δὲ τοῦ ἡδὸς οὐκ ἡδύνατο τρέψαι τὴν γενικὴν τῆς ἡδὸς εἰς ἡ, οὕτω γὰρ
αὐτὸ εὐρίσκετο μείζων ἢ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῆς ληγούσης τῆς εὐθεί-
ας, ἐπὶ δὲ ἡδὸς βραχέως ἔχει τὴν ληγούσα καὶ ὀξείας καὶ τὰ ὁμοία, τὰ γὰρ
εἰς, σ. λήγοντα μετὰ διχρόνου ἀποβολῆς τ. σ. γὰρ οὐδέτερον ποιοῦντα, συ-
νεαλμένον ἔχει γὰρ δίχρονον ὁ μέγας γὰρ μέγα, ὁ ἡδὸς γὰρ ἡδύ.

¶ τῆς θηλείας γὰρ ἔξαιροῖσι καὶ ἐπὶ πάσης πτώσεως τοῦ τοποιοῦσιν, ἢ ἡρόδο-
τος τῶν θηλέων ἴσ' ὡς ὡν μίαν τὴν ὀδ' ἀρτίος ἐς τὰ μάλιστα ἔσεργε, καὶ πάλιν
ἐγχαίπων τῆς θηλέων. ¶ γὰρ μὴ ἐκφωνούμενον τὸ ἐκφωνεῖν εἰθόσασιν.

ὁ μῆρος ὕπερβαῖον εἶσαναβάσσα καὶ πατρῷος ἐστὶν ἐταῖρος καὶ ἡσίοδος χρη-

¶ αἰ πρὸσθεσίς τ' ἴ τῶν ἐπιφερομένου φωνηέντος ἢ ἐ. (ἴζειν ἀπεόντος,
ἰός τῶν ἀμεταβόλων ἰώνων εἰσιν οἶον ἔως εἰως κεινὴ ἀντί τ' κεινὴ καὶ εἰνος

¶ γὰρ μεταλλάξαι τὴν οἰ διφθόγγον εἰς τὴν ἐς συλλαβὴν (ἀντί τ' ξένος,
ἰώνων εἰν, ὁ μῆρος, ἐρίφρος ἐταῖροι ἀντί τ' ἐρίφροι, ἐρισάφρατες ἴσ' ὡς οἰ ἀντί
τ' ἐρισάφρατοι. ¶ αἰ ἐναλλαγαὶ τ' ἢ εἰς ἄβραχὺ ἰώνων εἰσιν, με-
μακρῦα ἀντί τ' μεμηκῦα, καὶ λελασμένος ἀντί τ' λελησμένος καὶ ἄλλα-
σος ἀντί τ' ἄλσος, εἰδὲ τις λέγει, πῶς πῆ μὲν γὰρ ἄ εἰς ἢ τρέψουσιν, ὡς

ἢ ῥα ἢ ῥη τιτὰ τιτὴν. πῆ δὲ γὼ ἢ εἰς ἄϊσως ἢ γὼ μὲν ἄ εἰς ἢ τρέποισιν.
ὅτε εἰς γὼ μακρόν. γὼ δὲ ἢ εἰς ἄ οὐχ ἄπλωῶς. ἀλλ' ὅτε εἰς γὼ ἄβραχὺν. αἰ
δὲ ἐναλλαγαί τοῦ βραχέος ἄ εἰς ἢ μεταγενετέρων ἰώνων εἰσὶ. ὡς τὰ δὲ
δὴ εἰς τὴν ἀληθείην ἠκούσιν. **Γ**αὶ ἀφαιρέσεις τῶν κατ' ἀρχὴν συμ-
φώνων ἰώνων εἰσιν. οἷον λειβεῖν εἴβειν. γαῖα αἶα. δεῖνός ἀεὶ τῶν συλλα-
βὴν περιωσὴν τίθεασιν μεταξύ τῶν προέσεων ἐξ ὧν εἶλον καὶ ἄπ' ὧν
Γὰ πρῶτα φωνήεντα σοιχεῖα τῶν λέξεων ἀφαιροῦσιν οἱ ἴων. (ἐδόντο.
νες κείνος κείνος. ἐορτήδότη.)

Γὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι. καὶ μεταξύ τίθεασιν τὰ ὀνόματα. οἷον λέων
κατὰ ταύρον ἐδιδῶς. ἀντὶ τοῦ κατεδιδῶς κατὰ δ' ἐκπλαμεν ἡετίωνα
ἀντὶ τοῦ κατέκλεμεν.

Γὸ ἀνερέφειν τὰς λέξεις ἰώνων ἐσὶν ἴδιον. οἷον ὄρνιθες ὡς καὶ ὧς πῶλλ' ἐ-
Γκαὶ τὰ ὑπερβατὰ ἰώνων εἰσιν. οἷον αὐτὰρ ἐπεὶ διάτε σκόλο. (μόγησα.
πας καὶ τὰ φρον ἐβησα ἠγουν διέβησα.)

Γαὶ διαιρέσεις τῶν εἰς ὡς ληγόντων ἐπιρρήματων τῶν ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν
πληθυντικῶν γινόμενων. ἢς ἢ εὐθεία τῶν ἐνικῶν εἰς ἢς περὰ τοῦτ' αἰ καὶ εἰς
οὐς ἔχει τὴν γενικὴν τῶν ἐνικῶν. οἷον εὐσεβῆς εὐσεβοῦς. ἠγενηκὴ τῶν πλη-
θυντικῶν εὐσεβῶν καὶ τρωπῆ τοῦ. ν. εἰς. σ. εὐσεβῶς. ἀληθῆς ἀληθοῦς. ἢ
γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀληθῶν. καὶ τρωπῆ τοῦ. ν. εἰς. σ. ἀληθῶς. καὶ
τὰ ἄλλα ὁμοίως, ταῦτα οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα διαροῦσιν οἱ ἴωνες ὁμοίως
τοῖς ὀνόμασι ἀληθῶς λέγοντες καὶ ἀτρεκέως καὶ εὐσεβῶς. ἐπὶ μὲντοι
τῶν ὀσίων ὀσίως καὶ δικαίων δικαίως. καὶ θαυμαστῶν θαυμαστῶς οὐκέτι.
τούτων γὰρ αἱ γενικαὶ οὐκ εἰς οὗς λήγουσιν ἵνα ὧσι διηρημένα καὶ κατὰ
τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ἐπιρρήματα.

Γοὶ μὲν δ' ὡς εἰς. ὡς εἰρηταῖ ἐκτενομένω χρωῖται τῶ ἄ τρέποντες γὼ ἢ εἰς
αὐτὸ. οἷον ἠλιος ἄλιος. νῆσος νᾶσος. σελήνη σελᾶνα οἷον δὲ ἴωνες συσελο-
μένω χρωῖται αὐτῶ καὶ ἄπλωῶς εἰπεῖν καὶ προατῆσει καὶ ἀφαιρέσει καὶ
ἐπεκτασει καὶ χρωῖται καὶ συγκοπῆ. εἰς δὲ ἢ μὲν προατῆσεις τὴν ἀφαιρέ-
σει ἐναντία. ἢ δὲ ἐπεκτασις τῆς συγκοπῆ. καὶ προατῆσεις μὲν εἰσιν. ὅταν ἐν
τῇ πρῶτῃ συλλαβῇ τοῦ ὀνόματος παραληφθῆ τίσοιχεῖον. οἷον ἐνεκα
ἐνεκα. καὶ ἴλιον εἴσω ἀντὶ τοῦ ἔσω. μόνος μούνος. ὄλος οὔλος. ταῦτα δὲ
γὼ προατῆσεις οὐ λέγω ἀλλὰ παρειθέσεις. ὡς καὶ ἐνεκα. ἐνατος εἶνα

τος. πειρόντες πειρίοντες. ὡς ὁ μῆρος οἰδ' ἴσαν σιγῇ ῥῥῆα πειρίοντες ἀχάαι
οἰ. καὶ ἡμῖν ὁ εἴνατος ἐστὶ περιτροπῶν ἐνιαυτός. πρὸ ἄσεις δὲ λέγεται
ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἔγρον παραληφθῆ σοιχέον. ὅσον φαίς ἀσα
φίς. πᾶς ἀσας. ἐστὶ δὲ τούτο καὶ ἀπικὸν κἀντεγούν πρὸ ἄσεις. καὶ τε
παρένθεσις τῶν ἰώνων ἐστίν. ἀλλὰ καὶ πᾶ ἐναντία τούτοις. ἐστὶ δὲ ἐναν
τία ἰδν ὡς ἐξήγησεν πρὸ ἄσεις τῆ ἀφαίρεσις. ἢ δὲ παρένθεσις τῆ ἑλλεί
ψι. ἐστὶ δὲ ἀφαίρεσις ἢ κατ' ἀρχὰς ἀφίσις. ἐκείνος κείσιος. ἐκείσε κείσε. ἐορ
τῆ δὲ τῆ ἑλλείψις δὲ ἀποβολὴ φωνῆεντος κατὰ τὸ μέσον οὐ ποιούντος
συλλαβῆν. οἷον ἀμύξαι ἀμύξαι. ἐστὶ δὲ τούτο καὶ ἀπικὸν. ταῦτα ἰδν' ἰδια
ἰώνων εἴσιν. ἢ τε πρὸ ἄσεις λέγω καὶ ἢ ἑλλείψις. καὶ ἢ παρένθεσις. καὶ ἀ
φαίρεσις. καὶ ἢ τι συκοπῆ. ἢ τις ἐστὶν ἐναντία τῆ ἐπεκτάσει. ἐστὶ δὲ συκο
πῆ ἰδν' ἰδεια μῖξ συλαβῆς κατὰ τὸ μέσον τῆς λέξεως. οἷον οἶμημα οἶμα
κακόμορος κάμορος. ἐξάειτος ἔξαιτος. παρέκτασις δὲ πλεονασμὸς μι
ᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον ἀδελφος ἀδελφείος. ἔτυμος ἐτύτημος.
γίνεσθαι δὲ ἐστὶν ὅτε καὶ συκοπῆ δύο συλλαβῶν. οἷον δευκαλιωίδης δευ
καλίδης. ταῦτα δὲ τῆ συκοπῆ χρωῖται καὶ οἱ αἰολεῖς. χρωῖται δὲ καὶ
ταῖς διαιρέσεσιν. ἢ δὲ ἐκ κατὰ θυμὸν ἀδελφὸν ὡς ἐπονείτο. ἢ διαιρέσις
δὲ τῆ συναλοιφῆ ἐναντία. ἐστὶ δὲ συναλοιφὴ δύο φωνῆέντων διηρημένων εἰς
μίαν συλλαβὴν ἐνωσις. οἷον τὸ ὄνομα τ' οἶνομα. καὶ ἐστὶν ἴδιον τούτο τῶν
ἀπικῶν. ἢ δὲ ἀναδίπλωσις ὡς ἐφάμεν ἰδία τῶν ἰώνων οἷον ἀχῶσι λελά
χῶσιν. ἀλλὰ καὶ ἢ ἀφίσις αὐτῶν βιβλημείος βλημένος. ἐστὶ δὲ ἢ ἀναδίπλω
σις ἐναντία τῆ ἀφίσις. πάλιν ἢ συζολὴ τῶν ἰώνων ἐστὶ. οἷον ῥόχθει δὲ μέγα
κῦμα ποτί ξερόν ἢ πείροιο. ἢ δὲ ἐκτασις. οἷον τιθέμεναι τιθέμεναι ἀπικῶν
πάλιν ὁ λεγόμενος προσχηματισμὸς πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ τὸ τέ
λος. οἷον θεοῖς θεοῖσι. σοφοῖς σοφοῖσι. μοῖσαις μοῖσαισιν. οὗτος δὲ ἐναντί
ος ἐστὶ πᾶς ποκοπῆ. ἐστὶ δὲ αὐτῆ τῶν δωριέων. οἷον ἰδρῶτα ἰδρῶ. ὁ μῆρος
ἰδρῶ ἀπεφύχοντο. κυκεῶνα κυκεῶ. πάλιν ἢ παρέμτωσις ἢ τις ἢ ἐνα
τία τῆ ἐκλίψις τῶν ἰώνων ἐστίν. οἷον λεγόμεθα λεγόμεθσ. ἢ δὲ ἐκλιψι
μόνων τῶν δωριέων ἐστίν. οἷον σκῆπτρον σκᾶπτρον. πάλιν τὸ διπλασιαζεῖν
τῶν ἰώνων ἐστίν. ἢ τοι ὀδιπλασιασμός. ὃς ἐστὶν ἐναντίος τῆ παρελλείψι
ἐστὶ δὲ ὁ διπλασιασμός ὅταν ἐντιπῆ τῶν συμφώνων τὸ αὐτὸ σύμφωνον
πρὸς ἐθῆ. οἷον ὅτι ὁ πῖ ὁ πῖ κεν εἴπω. ὅσον ὅσον. ὁ μῆρος τὸ ὄσον ἐχώσατο

φοῖ βος ἀπόλλων παρῆλλεφίς δ' ἐξίνδ' ταν' ἔντινι τῶν διπλασιαζομέ-
νωι συμφώνων παρῆλλίω τῶν, οἷον κάλλιον κάλιον, κῆ ἐσι τῶν δωριέων ἔσι
δ' ἐ τῶν ἰώνων ἰδιον κῆ γ' ἀποβάλλειν τῆς ἐθιφθόγου γ' τ' οἷον μείζων μέ-
ζων κῆ ῥῆσος κρέσων. ἔσι δ' ἐ τούτ' ἔλλεφίς. ἔλλεφίς δ' ἐξίνδ' ὡς πρὸς ἔρι-
ται ἀποβολῆ. φωνήεντος κατὰ γ' μέσον, οἷον ἐσι κῆ γ' αἰμύσαι αἰμύσαι. οὔ-
τοι κῆ γ' ἐπ' ἀν' ἐπεῖν λέγουσιν. ἡ ῥόδοτος ἐπεὶ ἐκ βῆ εἰς τὴν γῆν ἐκ τοῦ
ὑδατος ἀποκόσσιλος. ὁμοίως κῆ γ' ἐν ταῦθα. ἐν ταῦτα φασὶν ἐνηλλαγ-
μένως. ἡ ῥόδοτος ἐν ταῦτα ὁ τροχίλος εἰς δύνων. ὡς ἀπὸ τ' ἔνθα.

Γρὼν ἡ λέγουσι κῆ τὴν ῥῶσαι γυναῖκα. ὡς ἀπὸ τοῦ ῥῶς. γ' ἴλια κάρτα λί-
Γρὼ μέγελος μέγαβος λέγουσιν. ἡ ῥόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἰσίων. (γυοσι-
ριῶν. πρὸς ὡπων δ' ἐσ' τὰ μάλισα ἐπίγρυπον μέγαβος ὅσον κρέξ.

Γρὼ κῆ ὀδῆς τὴν εὐ δῖφθωγον κινῆται παρ' αὐτοῖς ἡ ῥόδοτος ἐσ' τοῦτον ὁ-
ρῶν πῖνετε κῆ τέρπευ. ἔσει γὰρ ἀποθανῶν τοιοῦτος κῆ πλεῖνας τοῦσ
πλεῖνας μετὰ τὴν ἐλένης ἀπαγῆν ἑλλήνων στρατιᾶν πολλὴν βοῆεῦ-
σαν μετελάω. Γρὼ σφίσι σφίν λέγουσι.

Γρὼν μὴ ἀπαγορευτικὸν σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ μῆν παρῶν πληρωματικῶ
λαμβάνουσιν. ὡς παρ' ἡ ῥόδοτος μὴ ἔχειν ἐλένην.

Γρὼ ῥῶς οὔ ἐσ' ὀλέγουσιν. ἡ ῥόδοτος ἐσ' ὀξείλιον γ' πάλιν αὐτὶς ἀεὶ λέγουσι
κῆ οὐκ αὐθῆς.

Γρὼ ἐπιτηδῆος γ' τ' ὕπεξαροῦσιν κῆ ἐπιτηδῆος λέγουσιν ἡ ῥόδοτος ἴνα
πυθᾶνοιτο ἐν βητηρία ἐπιτηδῆότης.

Γρὼ κῆ ῥῶσι τούτ' κῆ εἰς τ' μακρὸν τῶν ἰώνων ἐσὶν ἰερεὺς ἰερεὺς ἰεραεῖ ἰεραεῖ. κῆ
τροπῆ τούτ' εἰς ἡ ἴρηε κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον. ἡ σῖδος ὡδ' ἴρηε πρῶ-
σέειπεν ἀνδρόνα ποικιλὸς ἔθρον κῆ ὀφίεσ ὀφίεσ ἰωνικόν.

Γρὼ τέμνειν τάμνει λέγουσι. ἡ ῥόδοτος ἐν δευτέρᾳ τοὺς ἰερέας τοὺς ἐν αἰ-
γύτῳ συλλέξαντας πᾶστας μέσους διατάμνειν κῆ π' ὁκράτης φλέ

Γρὼ ἐνέγκω ἀφαιροῦνται γ' γ. κῆ ἀντ' αὐτοῦ ἐπεντιθέμεν. (βα τάμνειν.
νοι γ' τ' ἐνέγκω λέγουσιν. ἡ ῥόδοτος μιριαχοῦ τούτ' ὡς ῥῆται.

γ' ἐκ πλεῖσας ἐκ πλώσας λέγουσιν. ἡ ῥόδοτος κατὰ λήιον ἐκ πλώσαντες.

Γρὼ σφέας σφᾶς κῆ σφᾶν ἀιροῦσι κῆ οὕτω πορφέροισι σφέας κῆ σφέας
κῆ σφῶν. ὁ μῆρος ἀλλὰ σφέας κρατερός διομήδης ἐξενάρξε.

Ἐὶς τὸν νοῦν καὶ τὸν ῥόον καὶ τὸν χροῖν διαλύουσι νόον καὶ ῥόον καὶ χροῖα λέγοντες. ὁ μῆρος ταμείχροα χαλκὸν ἤμεν. ἠρόδοτος δὲ οὐκ' ἐπὶ νόον τρέψου
Ἐτῆ εἰπὼν οὐ χροῖται μετοχῆ ἀλλὰ τῆ εἴπασα. (σίτων)

Ἐξῆς ὅτι διὰ διφθόγου γράφουσι καὶ οἱ μαι διὰ τοῦτο ἐπεὶ συναρχομένους ποιούσι τοὺς παρωχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεσῶσιν. ἐπεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς δ' παρ' αὐτοῖς ἐρώτα εἶτα ἐπενθέσει τοῦ ἵ γίνεται ἐξῆς ὅτι οὐτῶ καὶ ἡ ἐπ' ἀνείρετο παρ' αὐτοῖς διὰ τῆς εἰδιφθόγου γράφόμενον. ἢ ἄπο τ' θέματος προσλαμβάνει τῆς εἰδιφθόγου ἐπὶ παρ' τῷ ἐρωτῶ καὶ ἐρω καὶ γίνεται παρ' ἐπενθέσει τοῦ ἵ ἐρω ἐξομαι ἐξῆς ὅτι ἐξῆς ἐξομαι ἐξῆς ἐξομαι ἐξῆς ἐξομαι.

Ἐπεὶ οἱ ἴωνες τὰ τρίτα πρῶτα τῶν πλεονητικῶν οὕτω ποιούσιν ἐν τοῖς τρίτοις πρῶτος τῶν ἐνικῶν τοῖς ἔχουσι πρὸ τοῦ τ, φιλόν, τρέψουσι γὰρ φιλόν εἰς γὰρ ἀντιστοιχοῦν δασύ καὶ ποιούσι πρῶτος ἡνίκ' ἄ νένι πῶται νενίφαται λέλειπται λελέχεται, εἰμέντοι εἶν γὰρ κοινὸν διὰ τοῦ ἑ βαρύτονον. τότε καὶ ἡ ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ ἄται τὸ χαρακτῆρῆσιν τῶ μέσου παρακείμενου πῶ φρασαι πῶ φραδαίται. ὅτι πῶ φραδαί. εἰμέντοι ἄπο περιπωμένων φύσει μακρῶ παραληγομένων ταύτην συσέλλοισι πρὸ τοῦ ἄται εἰς τὴν ὀφειλομένην συζολὴν πεποιήται πεποιέται.

Ἐπίστωχοῦσιν ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς δούληγόντων πατρωνυμικῶν ταῖς ἐπεικτάσσει πηλειάδου λέγοντες καὶ λαερτιάδου. ὡφείλε γὰρ εἶναι ἡ γενικὴ λαερτιάδου. ἐπεὶ τὰ εἰς δὴς πατρωνυμικὰ μιά συλλαβὴ περιπέδουσι τῆς γενικῆς τοῦ πρῶτοτύπου. οἷον πηλέως πηλείδου πριάμου πριάμιδου. οὕτω καὶ λαέρτου λαερτιάδου ὡφείλει εἶναι τὸ πατρωνυμικόν. ἀλλ' οἱ ἴωνες ποιούσιν ἐπὶ κτῶσιν. καὶ οὕτω προφέρουσιν λαερτιάδης λέγοντες πηλειάδης εἶτα κατ' ἐπὶ κτῶσιν ἀπικὴν πηλειάδης.

Ἐχρῶνται δὲ καὶ ταῖς μεταθέσεσιν. ἐσιδὲ μεταθέσεις ὅτι αἱ ἢ τὸ πρῶτον σοε χεῖον τῆς ἰδίας γένεται συλλαβῆς δεύτερον. οἷον ἀτραπῆτος ἀταρπῆτος. ἐκ παρ' τοῦ τρέπεται γέγονε καὶ τοῦ ἀστρητικού μορίου. καὶ ἐσιν ἡ ἴβθῆτα ἢ ἀτραπῆτος ἢ γούνη ἢ ὀδός. εἶτα γέγονε μεταθέσεις τοῦ σοιχείου καὶ λέγεται ἀταρπῆτος. ἢ τὸ δεύτερον πρῶτον. οἷον καρδία κραδία καρπτερός κρατερός τέταρτον τέτρατον. ὁ μῆρος τέτρατον ἡμαρῆν καὶ τῶ τετέλεστο ἄπαντα.

Γίσιον δὲ ὡς διαφέρει μετ' ἄλλοις ὑπερθέσεως. ἡμὲν γὰρ μετ' ἄλλοις ἐν τῇ αὐτῇ
συλλαβῇ γίνεσθαι. ἢ δὲ ὑπερθέσεις ἐν ὑσέρας τὸ δὲ δὲ δὲ ἦν γὰρ νόθος νοθεύ-
ος καὶ καθ' ὑπερθέσιν δὲ δὲ καὶ πάλιν γόνου γόνου καὶ δ' ὄρου δ' ὄρου. καὶ κα-
θ' ὑπερθέσιν γονὸς καὶ δουρὸς. χρῶνται δὲ καὶ τούτω τῷ παθεῖσι δ' ἴσως.

Γεδέναι δὲ χρῆσθαι ἢ ἰδὴν ἀρχαίαις μετ' ἄλλοις πρὸς τὴν τῶν κατοικοῦντων
περιτροπῶν καὶ διέμεινεν ἕως ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἐφ' ᾧ ἐποίησαν οἱ ἴσως
τὰς ἀποικίας καὶ διασπάρσασιν εἰς τόπους πλεονασίας. λέγεσθαι δὲ παρὰ τὴν
τοῖς γὰρ ἰδὴν ὑγιάνειν οὐκ εἶναι. ὅθεν καὶ τὰ ὑγιᾶ τῶν τραυμάτων οὐκ ἄλλοις λέ-
γομεν. ὁ δὲ λόγος μῦθος καὶ γὰρ μαθεύεσθαι ἀνελεῖν. τοὺς τόπους ἐν οἷς
ἀνεξέρφοντο ἦν. ταῖς γὰρ ἐπιμελῶς ἀνακῶς. ἀντὶ τοῦ φεῖν ἐδωρήσατο ξε-
νίων συνεβήκατο. καὶ γὰρ ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς ἐπιστρέφως καὶ γὰρ ἢ
χούσης ἐχούσης καὶ γὰρ θυμῶς καὶ ταραχῆς ἀπερχοῦς. καὶ ὁ ἐπι-
κος ἐπέσις. καὶ ὁ δὲ σφοδρῶν ἡμεκτέων καὶ ἀντὶ τοῦ ἐτέρου δὲ μετεξέτεροι
λέγουσιν. καὶ ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζων εἰλιπύων. λέγουσι δὲ καὶ τοὺς κατα-
δήμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν δεῖπνα. καὶ γὰρ διαπονήτα
ἐννώσαντα καὶ γὰρ ἀνέπεσαν ἢ ἐδίδαξεν ἀνεγνώσε. καὶ τὰς βαφὰς φάρ-
μακα καὶ τὰ ἀναλώματα τέλη. καὶ λαύρας λέγουσι τὰς ῥύμας τὰς ἀμ-
φόδους. σαγάρεις δὲ τοὺς πελέκεις ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα. ἀφ' οἷς τὰς
φαρέτρας φάλαρα τὰ πρὸς τὰς γνάθους σκεπασματα. φήτας δὲ τὰ
ἐν τοῖς ὀλίνοις γινόμενα ῥύφια. σκοινοτενές γὰρ μακρὸν καὶ δρῶν συμφή-
σας δὲ λαμβάνουσιν ἀντὶ τοῦ συντρέφας. αἵμασιαι δὲ γὰρ ἐκχαλίκων
ἀποδομημένον καὶ ἀνευ πηλοῦ τοιχεῖον. φάρσος γὰρ κλάσμα γὰρ τρέφος γὰρ
ἀκρωτήριον. καὶ τὰρ σούς δὲ καλὰ μὲν τὴν πρᾶσιαν οὐ ἐξήρανον τὴν πλίν-
θον. ἐμβολον δὲ γὰρ χάλκιωμα γὰρ προτιθέμενον κατὰ τὰς ῥύμας ναυπίν-
ἐναγίρειν δὲ γὰρ χοῶς ἐπιφέρειν ἢ θύειν τοῖς κατοικοῦσι. τὸ ῥύμα δὲ
τὸ ἀποσπείσαι. ἐπιπλά τὴν μὴ βαθεῖαν κτῆσιν ἀλλ' ἔξε τιπολῆς. λυ-
κιν δὲ καλοῦσι πάθος τὸ πρὸς ὄλον τὸ ῥύμα κινεζήματα. δὲ τὰ οὐρα. ἀ-
ποφθέγματα. γεωπείνας δὲ τοὺς ἐπὶ γῆς πεπῶντας καὶ ἀπορουμέ-
νους. τὸ δὲ ἰκανώσας ἀπώσας ὡς καὶ ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ. τὸ δὲ μέ-
τριον καὶ καλῶς ἔχον ἐπιεικέστατον. τὸ δὲ ἀποδεχόμενοι κάμποντες
φασί. κορύνην δὲ λέγουσιν ἐπικαμῶς τιξύλον. εὐμαρέην δὲ τὴν ἀπὸ πᾶ

τον τὰ δὲ δ' ὀπίσθεν παρόμενα. Βάρεις δὲ τὰς ναῦς, ὄσπριν δὲ καλοῦσι
τὸν δούλων τὰς δὲ ἀλύσεις ἀφιδέας. οἱ δὲ τὰ φέλλια τὸ δὲ καθαίρει
πώμα ἐκ τῶν καὶ ὑδάτος συρμαίειν. λίνοι δὲ ὠδῆς ὄνομα ἢ λύρας χορ-
δην. φυάσας οὐν δε τοὺς κροατοὺς. ἀποφορᾷ δὲ τῇ τελευμένῃ παρὰ
τῶν δούλων τοῖς δεσπότηται. λύσιν δὲ τὴν πορείαν καὶ ἐφοδὸν συρῆν δὲ
παρὰ αὐτοῖς ὀνομάζειται λάχανόντι σελίω εἰκὸς ἢ βρωμα διὰ σέατος
καὶ μέλιτος. ἐνηθητήρια δὲ τὰ εὐωχητήρια. τριφάσιοι δὲ παρὰ αὐτοῖς
λέγουται οἱ τριπλάσιοι τριφῶνοι. ἀπεματᾷσι δὲ τὸ ἐμῶρανεσημάνει
παρὰ αὐτοῖς. ἀποτιμότερους δὲ τοὺς ἀτιμότερους λέγουσιν. ἀφελικ-
ερον δὲ τὸ περὶ βύτερον τὸν δὲ φαιρόν ἐπ' αἴσιον. φρενῆρ δὲ τὸν σῶ-
φρον. λαμβάνουσι δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου. καταπορεύεσθαι
δὲ λέγουσι τὸ πορεύεσθαι καὶ τὸν καταφανῆ ἐπίλαμπον. λάειν
δὲ τὸν μερισμὸν ἢ τὸν κλήρον. τὸν καταπεπονημένον τετραγυμμένον λέ-
γουσι. γὰρ πολεμῆν ἀντιάζειν λέγουσι. τὰ αἰδοῖα μέγιστα ἰσίδος οὐράς δ' ἢ
πὸ μέγ' ἐθένο. γὰρ καταπαυχθεῖς καὶ γελασθεῖς διαβεβλημένος λέγου-
σιν. ἠρόδοτος δὲ βασιλεὺς διαβεβλημένος ὑπὸ ἀμάσιος οὐμαθάνεις. γὰρ
καλλωπίσας ἀσκήσας λέγουσιν. ὁ δὲ ἐμὲ σοικῶσιν ἀσκήσας ἀπέπεμ-
ψεν ὡς ἑαυτοῦ θυγατέρα. ἐνιάρεις οἷοι τῆς ὀνομαζομένης παρὰ αὐτοῖς, δια-
σφάγες δὲ αἰδιδεῖσθαι πέτρας. γνωσιμαχῆν δὲ γὰρ γινῶναι τὴν ἑαυτοῦ
ἀσθένειαν τῆς τῶν ἐναντίων ἰσχυρῶν. σισύρα δὲ βαρβαρικὸς χιτῶν ὑβρί-
ζειν γὰρ σικριτῶν σινύπων δὲ τὸ τῶν ἑπαρῶν παρὰ αὐτῶν ἔριον καὶ τὸ δια-
χώρημα τοῦ παρὰ αὐτοῦ. νεωχμῶσαι δὲ γὰρ νεωσί κινήσασθαι. φηρέγγυας δὲ
βεβαίως. ἐφειδρος δὲ ἐπὶ κληρος. ἐγκατεύειν τὰ διάκειν. τετραπέλευρι-
δες λέγουται παρὰ ἰωσιν αἰσκιρίδες παρὰ γὰρ τέσσαρα ἔχειν πτέρια. δύο
μὲν ἔξω μέγιστα ἄλλα δὲ ἐν τῷ αἰένε τέτρα δύο. τὰ οὐκ ἰκνεμένως ἀντί τῆς
προσηκόντως οὐκαθῆκόντως παρὰ αὐτοῖς λαμβάνεται. τὸ ἄου πλίφαγα
ἀντί τῆς ἀέφυγε. πλίφα γὰρ βῆμα ἐξ οὗ πλίφατα τὰ πηδήματα ἔθθα
καὶ γὰρ περιβάδην ἀμφιπλίφα παρὰ σοφρακῆς ἐν τριπολέμῳ καὶ ὄμηρος
αἰδὺμένον τρέχον. εὐδ' ἐπὶ λασονο γὰρ ἀδασιν καὶ γὰρ τῶσαν ἀντί τῆς θαλπω-
σαι. ἔστι δὲ παρὰ αὐτοῖς καὶ γὰρ τῶ ἀγροικὸν προσφώνημα. κόλλις δὲ ἔστι
ἔδος ἀπ' αὐτοῦ περιφεροῦς. ἐξ οὗ καὶ τὰ παρὰ ἡμῖν κολλίκα. χίνων δὲ συμβο-
λεῖς οἱ φιαθοπλόκοι καὶ ἰθαγενεῖς οἱ γνήσιοι πᾶσι δὲ. πρῆβεν δὲ οἱ παρὰ ἄλλοι

τῶν πόλεων καὶ οἱ φροντιστὰς καὶ ξενίας ὑποδεχόμενοι. παρὰ γὰρ διὰ τὸ δ
 ρέγεται καὶ ἐπιθυμῆται κορδίνημα δὲ τὸ καρηβαρῆται παρὰ αὐτοῖς γράφεται
 δὲ καὶ σκορδίνημα. ἴξιν δὲ ἢ εὐθυωρία. ῥοκόν δὲ τὸ εἶσω νεῦον καὶ ραβδόν. ἴ
 καὶ ροιβόν λέγεται. σαπρὸν δὲ τὸ σεσηπὸς. τὸ δὲ ἐπιπῶστω παλλύνων
 φασί. τὸ δὲ πρόσφατα ποταμῖα. βλακόν δὲ τὸ τρυφερόν. τοὺς δὲ φρυ
 γανώδεις ἀνθρώπους μαριληνούς. μάλη δὲ ἠθερμῆ ποτοδία δὲ μαρίλη λέγε
 ται. μελεδανέων δὲ ἀντὶ τοῦ μεριμνῶν θεραπείων. μελαιδάνειν γὰρ λέ
 γεται τὸ μεριμνᾶν. μισύλλην τὸν κοῖλον ἄρτον λέγουσι. καὶ τὸ μυδῶσα ἐκ
 ρέουσα. καὶ τὸν δημόσιον ἐπιδήμιον. καὶ τὸ ἐκθλίβειν βλιμάζειν. καὶ τὸ
 ἐστιάειν ἐμυξῆ. καὶ τὰ τῆν κάτω κοιλίαν καθαίροντα φάρμακα ἐλατή
 ρια τὸ ἐνέδσπον ἐνεκρίκωσε. τὸ εἰς δύο διαιρεθῆναι ἐδικαίωθη φασί. καὶ ἡ εὐ
 θυώτης εὐθυωρία. καὶ τὸ ἐτυλώθη ἐμυλώθη. τὸ ἐγχεῖται ἐμυδῶσα. τὸ ἐκ
 τῶσως καὶ παρὰ δόξως ἐκροτῶσι. τὸ εὐφροσώτερον ἐπιχωτέρον τὸν μύ
 λωνα ζῶσπον. τὸ ὁμοιωμένον δελφωμένον φασί. ὡς καὶ τὸν πυρετὸν θερι
 μωλῆν. καὶ θαλάμους τὰς καταδύσεις καὶ θρίσων τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξί
 στασθαι τὸ μάνεσθαι.

¶ οἱ δὲ αἰολεῖς τὸ β. τῶρ προσνέμουσιν ὅταν τῶρ ἐπιφέρηται. κ. η. τ. η. δ.
 βρυτήρ ἀντὶ τοῦ ῥυτήρ. βρώκος ἀντὶ τοῦ ῥάκος. βρόδον ἀντὶ τοῦ ῥόδον.
 τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αἰεθῶν γενικὰς διαιροῦσιν οἱ αἰολεῖς καὶ διὰ τοῦ αὐτῶ
 προφέρουσιν. νύμφαν νυμφάων. παρθενικὴ καὶ παρθενικάων. ἀκατὰ τὸ μέ
 στον συγκοπῶν τῶν αἰολέων εἰσίν. οἷον ὄρσεν ἀντὶ τοῦ ὄρμσεν. ὄλλος δ
 ἄλλος τ' οὔλλο τὸ ἄλλο.

¶ τὸ ποῖον κοῖον λέγουσιν. τεβνηῶς καὶ τεβνηῖα ἀντὶ τοῦ τεβνηκῶς. αἱ παρ
 ὄρσισ τῆς θᾶ συλλαβῆς τῶν αἰολέων εἰσίν. οἷον ἐπιπῶσα. τὰ εἰς αἰσ
 μονοσύλλαβα ὀνόματα διαιροῦσι. πᾶσι πᾶσι. δᾶσι δᾶσι. τῶ ὠ σοιχείω
 ἀντὶ τοῦ ὠ χρωῖται μῶσαιμοῦσαι. λείπῶσα λείπῶσα. τῶ ὠ ἀντὶ τοῦ
 ὠ χρωῖται. τὸ ὄνομα ὄνυμα. καὶ τὸ ὄμοιον ὄμοιον λέγοντες. ἐνίστε δὲ καὶ ἀντὶ
 τοῦ ἐπρὸς σὲ πρὸς σὲ. καὶ ἀντὶ τοῦ ὠ μεγάλου. ὄσα ὄσα.

¶ τὸ ἴαντὶ τῆς εἰδιφθόγου χρωῖται. ἐλθὴν γὰρ λέγουσι καὶ λαβῆν διὰ τῆ ἀν
 τί τῆ ἐλθῆν καὶ λαβῆν. ὄσα διὰ τῆς εἰδιφθόγου παρῆμιν λέγεται διὰ μό
 νου τῶ ἐ προφέρουσι. πολυπλασιάζοντες τὰ ἀμετάβολα. ἰμέρων
 ἰμέρῶν. ὠτειλάς ὠτειλάς. εἴματα ἔμματα. ὕμεις ὕμεις. διπλα

σιάζουσι δὲ καὶ τὸ σ̄ καὶ τὸ π̄ καὶ τὸ ρ̄. τὸ αὐτὸν δ' ὡς π̄ ὡς π̄ ὡς ὅπ̄ι. τὴν
ὁσμὴν δὲ μὴ λέγουσιν. ἢ ἱερὸν ἱερὸν. τὰς γενικὰς εἰς εὐθείας μετὰγοντες δ'
μάρτυρος κλίνουσι τοῦ μαρτύρου. καὶ ὁ φύλακος τοῦ φυλάκου. τῶ π̄ ἄν
τί τοῦ μ̄ χρωταῖ ὡς πατὰ ἀντί τοῦ ὄμματὰ λέγοντες. καὶ πετ' ἔω ὄ
ἀντί τοῦ μετ' ἐμοῦ. τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ὠν ληγόντων ἐνικῶν πυτέλλου
σιν. χελιδῶν χελιδόν. ἀνδῶν ἀνδόν. σαρπηδῶν σαρπηδόν.

Γ τῶν αἰ διφθόγων γὰρ ἔκ βάλλουσιν ὅταν αὐταῖς μὴ σύμφωνον ἐπιφέρη
ται. οἶον ἀλκαῖος ἀλκάος. καὶ ἀρχαῖος ἀρχάος.

Γ τὸ ἕμα γραφόμενον διὰ τῆς εἰ διφθόγου ἕμμα λέγουσι. καὶ τὴν ὀδύνην ἔδύ
νην. καὶ τοὺς ὀδόντας ἔδόντας. γὰρ μίλητος διὰ τοῦ ἦ γραφόμενον διὰ τοῦ
ἄ ἐκφέρουσι μίλητος λέγοντες. π̄ λανθάνοντες δὲ κατὰ τίνα προφορὰν
λέγουσι ζυγὸν σδυγόν. καὶ γὰρ ζίφος σκίφος. καὶ γὰρ φέλλιον ππέλλιον. καὶ
τὴν φαλίδα παλίδα. γὰρ θάλας θάλας λέγουσι. καὶ γὰρ μέλας μέλαις. καὶ
γὰρ τάλαις τάλαις. γὰρ δὲ αἶαις αἶαις οὐ λέγουσι διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν
φωνηέντων καὶ τῆς αἰ διφθόγου. διότι ἐμελλε κακόφωτος εἶναι. καὶ διὰ
τοῦτο ἐν τοῖς εἰς ᾱς τοῖς ἐχουσι γὰρ ἄ μακρὸν. προσιθέασιν γὰρ ὡς ἐν τῶ
θάλας καὶ τοῖς λοιποῖς. καὶ εἰσιν εἰσὶν εἰσὶν ὅτι τὰ σ̄ εἰς χείρουσιν. ἀμα δὲ καὶ
ταῖς τῶν βραχυτέρων συλλαβῶν. γὰρ πηλεὺς παλεὺς λέγουσι. καὶ τὸ
φθεῖρω φθεῖρῶ. ἢ γὰρ θέσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φύσει μακρᾶς. ἐπει
καὶ τὸ ἄ τὸ φύσει μακρὸν μείζον ἐστὶ τῆς αἰ διφθόγου τῆς ἐχούσης τὸ ἰ
ἐκφωνούμενον. ὁ γὰρ ποιῶν ἔργον δύο σρατιωτῶν ἰχυρότερός ἐστιν ἐκείνων.
οἱ αὐτοὶ πολλὰ κίς εἰς ᾱ ποιούσι τὰς εὐθείας. ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἄν
τί τοῦ ἀρχύτης. ὁ ὑβραγόρα ἀντί τοῦ ὀβραγόρας. γέρονι π̄ πηλάτα
πηλεὺς ἀντί τοῦ ὀπ̄ πηλάτης παρὸ μῆρω καὶ ἰπ̄ π̄ ὀτα νέσωρ.

Γ τὰ εὐκτικὰ τ̄ πρῶτ' ἀρσίου ἐνεργητικῶν διὰ τ̄ εἰᾱ προφέρουσιν οἶον τῦ
ψαμι τῦψεια. ποιήσαμι ποιήσεια. καὶ τῶ μὲν πρῶτῳ προσώπῳ οὐ
τοὶ μόνον κέχρηται. τῶ δὲ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ οἱ ἀθηναῖοι. οἶον τῦψειας
τῦψει. τῦψειαν τὸ τρίτον τῶν π̄ ληθοντικῶν. τούτων εἰσικαὶ αἰδιαρέ
σεις ἀντί γὰρ τ̄ ἀργεῖοι ἀργεῖοι λέγουσιν. καὶ αἰσυναρέσεις τῶν αὐτῶν
βασίλει βασιλεῖ. οὗτοι τρεῖς π̄ οἰσιν τὴν αἰ διφθόγον εἰς οἱ διφθόγον. αἶς
ὄνειρος ὄνοιρος. τοῖς δ' η̄κοῖς ἀριμοῖς οὗτοι κέχρηται οὐδ' αὐτῶς καθὰ δ' ἡ

καὶ οἰρωμάοι τούτων ὄντες ἀποικοι. οὗτοι τὰς εἰς ὠληγούσαις δοτικῶν
καὶ οὐ προσγράφουσι γὰρ τὸ ὄν τῶ δὲ μὲν καὶ τῶ σοφῶ. ἄρεος γὰρ ὄσ δὲ
τοῦ ὀ μικροῦ κλίνοσιν. αἰετῶρεσσις τοῦτ' οὐ μόνον ἀολέων ἐσιν ἀλλὰ καὶ
ἀπικῶν καὶ δωριέων ἀντὶ παρ' ἐταίρων ἐτάρων λέγουσιν. οὗτοι πάντα τὰ
σύμφωνα διωλασιζουσιν ἐπὶ τῶν βραχέων γὰρ ἐνεπε καὶ γὰρ ἐννη καὶ
τὰ ὁμοια γὰρ τρωπί καὶ γυναιξὶ κοινὸν καὶ οὗτοι τρώεσσι καὶ γυναικῶσσι γράφου
σι καὶ τὰ παρὰ τὴν ἴσησιν τουτοῖς. τὰς εἰς ὠληγούσαις γενικὰς διὰ τοῦ εὐ
ἐκφέρουσιν. ἀακίδεο παρ' ἰωνικῶς καὶ ἀακίδεω ἀπικῶς. ἀακίδεου δὲ εὐ
ἀολεῖς γράφουσιν. γὰρ ἀνεκφώνητον ἔκφωνει ἐξ ἴσασιν ἐπὶ δευτέρου
καὶ τρίτου προσώπου. οἶον βῶξ βοαῖς. γελαῖ γελαῖ. ἀντὶ δὲ τοῦ. ξ. κς. προσ
φέρουσι ξένος κσένος καὶ ἀντὶ τοῦ. ψ. πσ. πέλωψ πέλωψ. ἀντὶ δὲ τοῦ
ἡ γὰρ ἢ γὰρ ἀκοινῶς τοῖς δωριέουσιν. καὶ γὰρ μὲν ἡ εἰς ἐ τρώουσιν ὡς γὰρ ἄρεος
ἄρεος. γὰρ ἡ εἰς ἀ ὡς γὰρ ἐκάβην ἐκάβαν. πύλην πύλην. νόημα νόημα. ἡ ὡς
ἀ ὡς. ἀπάτην ἀπάτην. ἀδικῆσαι ἀδικῆσαι. ἀντὶ δὲ τοῦ. θ. γὰρ φελάει
φελάει. ἀντὶ δὲ τῶν δύο. π. δ. δύο. σ. ἐμπίπωσεν ἐμπίπωσεν. ἀντὶ δὲ
τοῦ. σ. γὰρ. τ. σὺ τῆ. εἰς σέ. εἰς τέ. ἀντὶ δὲ τοῦ. τ. γὰρ. π. σολὴν σολὴν. σολ
λθῆς σολθῆς. ἀντὶ δὲ τοῦ ὠ μεγάλου γὰρ ὀ μικροῦ. ὠρα ὄρα. ὄτειλη ὄτει
λη. συγκόπτουσι δὲ καὶ τὰ σύνθετα τῶν ὀνομάτων διωλασιζόντες τὰ
ἀφωνα ὡς γὰρ κάπωπεν ἀντὶ τοῦ κατέπεν καὶ καδδὲ ἀντὶ τοῦ κα
τὰ δὲ καὶ κάββαλεν ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν. βαρυτονοῦσι δὲ οὐ μόνον τὰ
ὀνόματα. ἀλλὰ καὶ τὰ ἄφρα. ὅταν ὀνομάτων τάξιν ἐπέχωσιν ὁσὸς ὅσος
ἡσὴ ἡσὴ. τοσὸν τόσον. ὡς αὐτῶς δὲ καὶ τὰ δισύλλαβα ὀξυτόνως πᾶσι
μῖν λεγόμενα αὐτοὶ βαρυτονοῦσι σόφος κάλος. ὄξυς τάχυσ βράδυσ. βάρ
ρυσ λεῦκος. βῶμος θυμός πρᾶχυσ. σκλήρος χῶλος καὶ τὰ ὁμοια. τὴν δὲ εἰς
εἰς κλητικὴν τῶν εἰς ἡσὴ ὀνομάτων δίχα τοῦ. σ. προσφέρουσι. πῶκρατες σῶ
κρατε. ἀμφοφανε ἀρισόφανε. δυμόσθενε δημόσθενε. καὶ τῶν γενικῶν δὲ
πῶπτεων γὰρ ὀ ἀφαιροῦσι. σικράτου. διομήδου. σοφοκλέου λέγοντες. ἀν
τὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν παρὰ λαμβάνουσιν ἐντοῖς πλεθυντικαῖς
τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τοῦ τοῦ ἀνθρώπου. τοῦτο δὲ ποιοῦσι διὰ γὰρ χρεῖ
σται αὐτοῦσιν πῶπ ἀντὶ τοῦ πῶπ δὲ αἰτιατικῆς τῶν πλεθυντικῶν προσφέ
ρουσι γὰρ ὡσ ἀντὶ τοῦ. οὐς. λαμβάνοντες. τῶς ἀνθρώπου. τῶς ἴππου. τῶς πᾶσι.

ἀπαρέμφατα ῥήματα τὰ εἰς ἢν καταλήγοντα. αὐτοὶ διὰ τοῦ ἢν ἐκφέ-
 ρουσι βαρυτονοῦντες. φιλεῖν φίλην. καλεῖν κάλην. φρονεῖν φρόνην. τὰ δὲ
 παρῆμιν λήγοντα εἰσαν. αὐτοὶ εἰς αἷς μεταβάλλουσι γελᾶν γελᾶϊς.
 πεινᾶν πειναῖς. τὰ δὲ εἰς οὐν. καταλήγοντα ἀπαρέμφατα. αὐτοὶ δια-
 τοῦοις. ἐκφέρουσιν. ὑψοῦν ὑψοῖς. δροῦν δροῖς. χρυσοῦν χρυσοῖς. τὰ δὲ
 εἰς ὦ καταλήγοντα ῥήματα παρῆμιν εἰς μὴ ποιοῦσιν. οἶον νοῶ νόημι. φι-
 λῶ φίλημι. ὅσαι δὲ μετοχαίξυτονοὶ εἰς ὡς καταλήγουσι. διὰ τοῦ ἦ πα-
 ρεκείνοις ἐκφέρονται καὶ βαρυτονοῦνται. εἰρηκῶς εἰρηκῶν. νενοηκῶς νενοη-
 κῶν. φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῆ καταλή-
 ξει. λέγεται δὲ παρ᾽ αὐτοῖς ὁ ἕρως ἕρος καὶ ἡ γέλω γέλος. καὶ κλίνουσι
 αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ὡς λήγουσι κυρίως ὀνόμασι. γὰρ ἐγὼ περιπαῶσιν
 ἐγῶν λέγοντες. καὶ ἐμῶ. ἐμῶν. γὰρ σύ τυ ὁμοίως τοῖς δωριεῦσι λέγουσι. καὶ
 γὰρ ἡμῖν ἄμμιν. ἡμεῖς ἄμμες. γὰρ ἐνθάδε τῆδε. γὰρ ἄλλοσε ἐτέρωσε. τὰ χεῖ-
 ρονα χεῖρῶνα. γὰρ ἐπαινώ ἀννημι. τὰ ἰμάτια ἑμματα. ἡμία ἰα. ἢ ἡψος
 ἡψαξ. γὰρ ἐσρωταῖς ὀρηται.

Ὅυτοι μέσοι δύο φωνηέντων τιθέασιν γὰρ ἡ ἀνὰ τὰρ αὐτῶν λέγουσι. καὶ ἕως εὔ-
 ως. ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐσιμεταξύ οὐκ ἔτι. καὶ ταῦτα μὲν πρὸ τῶν διαλέ-
 κτων λέλεκταί μοι κατὰ τὸ δυνατὸν. ἴσως δὲ καὶ ἑτέρα τίς σκοπῶν ἀκρι-
 βῶς ἐρῆσει διαφέροντα ταύταις.

τέλος.

REGISTRVM HVIVS OPERIS.

A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z
 ¶ Omnes sunt quaterui preter. Cc & Ee q̄ sunt quinterni.

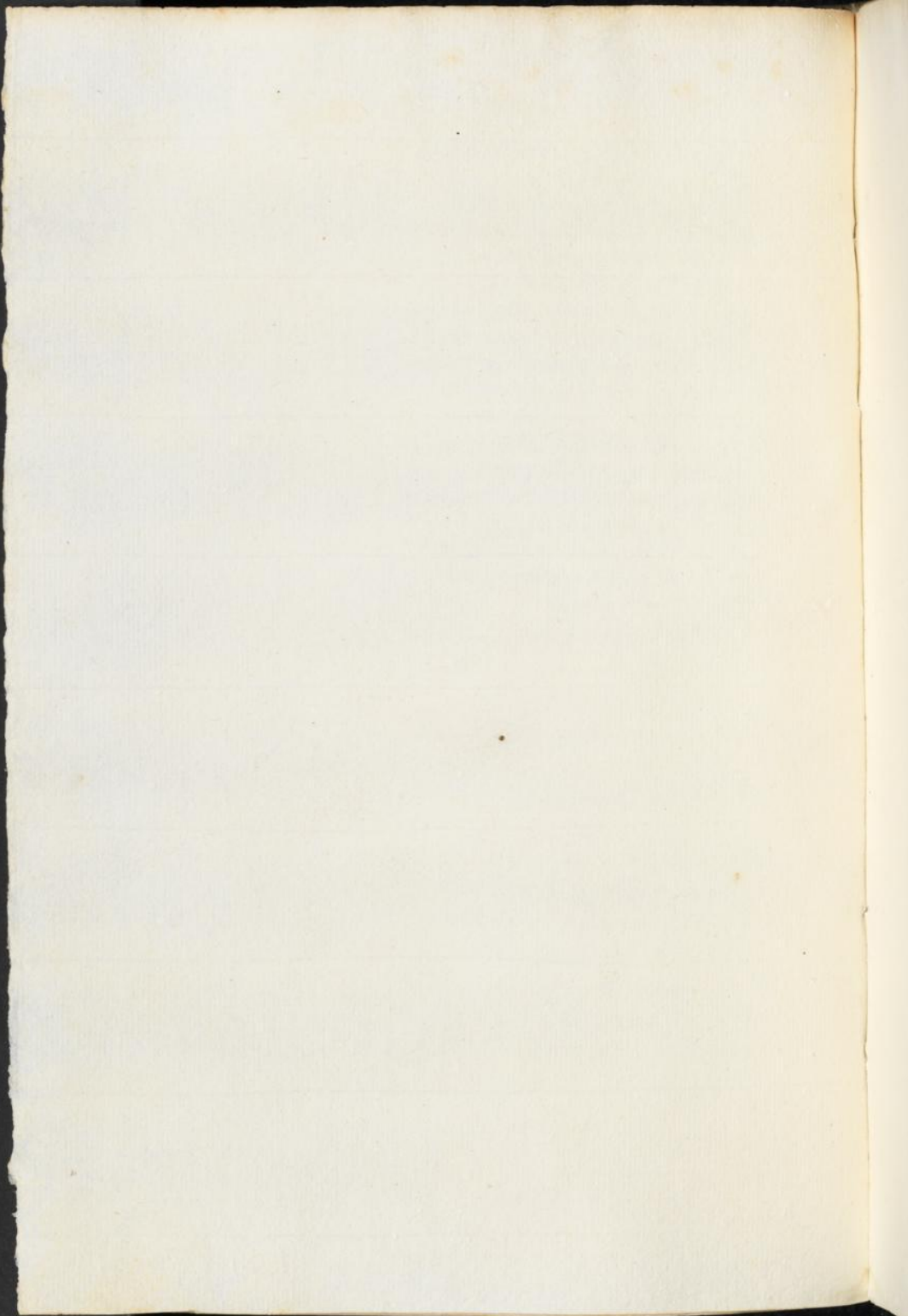
Impressum Venetis ac magis q̄ prius aliquo alio tēpore
 emēdatum, sumptu mira q̄ diligētia Ioānis de Tri-
 dino alias Tacuino. Anno Domini. M. D.
 XII. Die. XX. Augusti Regnāte icly-
 to Duce Leonardo Lauredano.

Urbanus Pierio Valeriano ex fratre nepoti.

GRammaticis Institutionibus, quas in latinorū vsum: qui grece discere cuperent, elucubraueram, suprema demū manus imposta est: nihilq; (absit inuidia) quod ad addiscentium vtilitatem facere videretur, omissum: Quia vero tantopere eas a Romana, Neapolitanaq; academia esflagitari iam pridē scripseras, editionem celerius, quam facere institueram, maturavi. Ceterum quod proxime mones vt opus hoc. R. Ioanni Franc. Ruuereo Taurinē. Epo dedicaretur Quod eius nūc cōtubernio. & liberalitate fruere in Adriani mole, cuius ille praefectus est, id p̄stare me non potuisse doleo, quia quo tēpore literas accēpi, bona iam pars operis erat impressa: doleo inquam & maxime, nanq; quū nostri labores, qualescunq; sint studiosis oibus dedicētur vni tuo patrono profusus debebantur. Sed quid facias? probetur oportet quod mutari non potest. Breuitamē futurum est, vt ex voto Aesifū me conferam, atq; inde Romam vsq; perueniam cum veteres amicos visurus, tum nouos: ibi qn opus nuncupare tanto p̄suli non licuit, memetipsum coram saltem dedam, tu interim rarissimum Luuenem meis verbis multa imparties salute. Ventijs octauo Kalen. Iulias, M. D. xy.

REGISTRVM
A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z
Comms hinc quatuor p̄tates. Co. S. S. de p̄s. qu. n. c. m. s.
Impliciter hinc quatuor p̄tates. S. S. de p̄s. qu. n. c. m. s.
S. S. de p̄s. qu. n. c. m. s.
S. S. de p̄s. qu. n. c. m. s.
S. S. de p̄s. qu. n. c. m. s.
S. S. de p̄s. qu. n. c. m. s.
S. S. de p̄s. qu. n. c. m. s.
S. S. de p̄s. qu. n. c. m. s.

Τὸ πρὸ
Πλλου
Εἰς
Τουρμ
Πῶν αὐ
Κεῖθερι
τοῦ τῆν ἀφ
Μελλοι
Αἰεῖ κα
ἴτιμο δ
Πελίμδ
καμ πρῶ
Ὀδ' εἰς
Κυχη τῆ
Διον δ ρο
Μετῶν ρε
Αὐτῶν σε
Επ αἰ δ
Μελαμ τ
Δελοῖς
Εἰς τὰ νθε
Μεμῶνας
Κρη δ ἰος
Με δ υσ

Μι. Μουσούρου

Τοῦ πρὸς θεὸν μένευσεβοῦς, τῶν δ' ἐβροτῶν
Πολλοὺς μένευ' ἔρξαντος ἐξ ἠὲ σθεμεν,
Ἐ' ῥίσις δέ μὴ βλάψαντες ἢ λόγῳσι τιμὰ,
Τοῦ τὴν μοναστήν ἐυάληνον ἠσυχον
Ἀθῶον αὐτᾶρκούνητα λιτὸν εὐφρονα
Ἐλεύθερον ἔρξαντος ἀψευδῆ βίον,
Τοῦ τὴν ἀριστᾶρχειον οἰζυραντέχνην,
Μᾶλλον δέ πουλύκρανόν ὕδραν ἐμμενές
Αἰεὶ καταθλήσαντες, εὐφρόνας θ' ὄλασ
Ετυμοδίφοις σκιηδαλάμοις Γλωσκημάτων
Παλιμβόλοις τὲ συλλαβῶν μεταβοταῖς,
Λαμπρᾶς ἀναλώσαντες ἀχίς ἡμέρας,
Ὅδ' ἔσι μόχθος, ὅνταλαι πώρωξένε
Ψυχῆ Ἰυλίαν, τὰς πολυγνάμπτους φορὰς
Διεκδραμῆ κάλλις αὐτῶν ἀν' ἑλλάδα
Λοξῶν τροφαλίγγων καμπύλων θ' εἰλήσεων.
Αὐτὸς σεαυτὸν ἐνζόφω ποδῆγετῶν.
Ἐπαιδ' ἀναχθῆς εἰς τὸ φῶς, ἀηκίους
Μελαμπέπλου κευθμῶνας ἀγνοίαςίφυγῶν
Δέλτοις ἐπαρξῶς ταῖς δεδαλουχούμενος,
Εἰς τὰ νθεμῶδεις εὐδρόσους πολυῤῥόλους
Λειμῶνας ἐλθῶν, ξυγχορευτῆς ἐννέα
Γένη διὸς κούραισι λωφῆσας πόνων,
Μὴ δυοχαρίσει τῆμος, ἀλλὰ τὴν χάριν

D

Μέμνησὸ τῶν ἀψαυτῶν ἁλλὰ καὶ στέλας
 Οὐρβακὲ φήσας χαῖρε, καί σοι ζεὺς μέγας
 Λαμπετῆρος ἀντί τοῦδε τῶν, πελασγικῶν
 Ὀρμων ἐελαδομένοισι πυρσεύσας ἔχεις,
 Δοικ μετ' ἐναύωλα τοῦ ἥρωος ῥόπῃ
 Τῶν τῆ δ' ἀπαλλαξέλυτι, κληρούχῳ πέλει
 Χώρας μακαίρας τῆς ἀν' ευρὺν οὐραγόν.
 Θεοῖσις τ' ἐποπῆρεσι συμβιοῦν ἐκεῖ
 Τριλαμπεφώτου καὶ Ἰσιηλίου φάουσι.

ΤΕΛΟΣ.

ERrata huius operis, quae uic a diligentissimis uitari possunt in i-
 primēdis auctoris sequuntur: quae quoque ut facilius iueniantur &
 corrigi possint p̄monitū legētē esse uolo accepisse hic nos char-
 tā, ambas quas uides paginas ap̄to libro, & numerus post charta-
 rū numerus, uersus significare. numerariq; uersus a primo primae
 paginae ad ultimū secundae. At quaternionū ordinē p̄ alphabeti lit-
 teras primo loco dispositū eē. A igitur quaternione primo char-
 ta. 5. uersu. 14. post τὰς μαῖσας adde ὦ, &. 29. scr. ov. B. c. 2. 30. ex in-
 dele n. c. 6. uersu secundae paginae. 3. scr. σημαίνον. &. 25. post singularis
 adde dualis. C. c. 6. 3. post καὶ adde ἔξ, &. 52. dele primae & post
 secundae adde & tertiae. D. c. 8. 25. dele primae, & post secundae adde &
 tertiae. E. c. 1. 13. scri. τῶν ἐσθων. c. 2. 6. post ἐσάκετον adde ἐσάκετων. c.
 3. 24. dele λμ. &. 26. post μετ' δ. adde λί. ut sit μετ' δ λί. &
 c. 7. 39. scri. ἦν ἦς. ἦν. F. c. 1. 29. scr. μεθαύριον. c. 5. 37. post ab scr. αῦ. &
 in eodē scr. ἦν λεον. &. 36. dele magnū. G. c. 2. 12. scr. ἐπαον. c. 3. 14.

scr. τυπῆ. c. 4. 4. dele μετοχάι & ἡ sequitur. &. 17. adde μετοχάι
 ενεργητικαί ενεσῶς καὶ $\frac{\text{πρῶτος}}{\text{πρῶτος}}$. H. c. 1. 35. dele σ̄. & scr. κ̄ & 49. scr. pau-
 cis & 54. scr. δ' ἰδ' ῥομα. l. c. 4. 17. scr. ὄ λάχνα. c. 5. 59. scr. ῥέοισα.
 K. c. 1. 21. scr. ἡγεμόνευ ἦρος. c. 6. 1. scr. ἀποκοπῆν. &. 42. scr. ἱ ἦς. c. 7.
 46. scr. εὐμενοῦς. &. 59. scr. π α μ μ ε γ ῆ τ η ς. L. c. 1. 9. δ μ ῶ ς. δ μ ῶ ς. c. 7. 21
 scr. κ α ρ ῆ α τ ι & 26 scr. κ ρ α τ ι. &. 28. scr. ἔξαρ ῶ ἄξασα. &. 59. post σινῆ
 π ε ο ς scr. καὶ σινῆ π ε ω ς. M. c. 1. 29. post καὶ adde ἡ. c. 7. 16. scr. νό αὐτ.
 c. 8. 8. scr. an perfectum &. 33. post νηυσί adde νηεσι. N. c. 5. 46. scr.
 ῥ m sub. c. 6. 38. post actionē adde uel. O. c. 1. 26. scr. pfecto, & 50.
 scr. ἰ ῶ π ε ῦ ῶ. c. 5. 49. scr. ἄ ῥ ῥ η τ ο ς. c. 8. 49. scr. μ̄. ante. κ̄. &. 60. post
 εἶ scr. siue ὄ. P. c. 2. 11. scr. ἀ λ ῆ λ ι φ α. &. 17. post factū est adde νό. c.
 6. 17. scr. ἡ μ ῖ ν. &. 28. post χάνω. scr. χανῶ. &. 33. scr. αὐ λ ι κ ἄ ε s s e.
Q. c. 5. 7. dele. 1. &. c. 7. 8. scr. ἔ α τ α σ ι γ ῆ. &. 9. scr. ὀ ἰ δ' ἔ α τ'. c. 8.
 37. scr. τυπῆ ἰ μεθ α. R. c. 3. 10. scr. συμφώνων. c. 6. 45. scr. λ ε ι τ ὀ ἰ μεθ α
 διὰ τ ο ῦ & sic in aliis psonis, & 50. scr. λ ε ἰ β η α ἰ ω ν ι κ ῶ ς. &. 56. scr.
 λ ε ι τ ὀ μεθ α. c. 8. 55. ὄ ρ υ γ ο ῦ μ α ι. S. c. 2. 24. p^o ἡ κ ο ῦ σ η μ η ν scr. ἡ κ η κ ὀ σ η μ η ν
T. c. 3. 23. scr. τ α ῦ π ε π λ ο ς. c. 4. 52. scr. ἐ τ ἰ θ ε ε. ἐ τ ἰ θ ε ι. c. 7. 2. scr. ἔ γ ν ω
 τ ο ν. V. c. 2. 8. scr. Ⓢ . β. c. 5. 22. scr. seruare. c. 8. 28. post ab adde
 hae. X. c. 2. 43. post ἦ εἰ adde τ α ρ. c. 3. 32. scr. ὄ σ ι. c. 7. 24. scr. ἐ α ἰ
 ε ἰ κ ω. c. 8. 24. scr. ἰ ἔ σ ω. &. 35. ἰ ἡ μ ι & quae sequitur aspiratur & acu-
 untur pter ἰ ῶ q̄ circūflectit. Y. c. 4. 18. ἰ σ α τ ε. &. 44. post principi-
 um adde habēt. c. 5. 4. post ἰ σ α μ α i scr. ἰ σ α σ α i. &. 29. scr. ἀ χ α ἰ ὀ.
Z. c. 3. 14. post εἰς μῖ adde. Ⓢ . c. 4. 27. loco. Ⓢ . scr. Ⓢ . β. c. 5.
 27. scr. in ῥ. c. 6. 49. scr. ῥ ὀ φ θ ε ἰ ς. c. 8. 25. scr. est a regula. Aa. c. 3.
 39. scr. μεῦ qd̄. c. 4. 4. scr. ἀ μ ῶ ν δ ε. &. 18. scr. aspiratio. &. 57. scr.
 ἀ μ ῶ ν δ ῶ ρ ι κ ῶ ς. c. 5. 12. scr. ο ὔ τ ε ῦ. &. 36. scr. ἀ χ ἔ ν ω ν. c. 7. 38. post ἔ ad-
 de ἰ ε. c. 8. 4. scr. μέ λ ο ς. &. 30. scr. τ ο υ τ ο ν. Bb. c. 1. 53. scr. ἔ λ λ ε ἰ ν. c.
 3. 22. p^o ῥ ὀ ἰ σ ο ν significat. adde ut ἀ ἰ τ ἰ θ ε ο ν π ο λ υ φ η μ ο ν dñs parē poly-
 phemū. interdū uero ῥ ὀ ἔ ν α μ τ ι ο ν. c. 4. 60. scr. & supra. c. 5. 34. scr.

τροπον. & 52. scr. pducta. Cc. c. 1. 14. scr. η'. & 52. post idon. scr. τε
χνησαι. c. 3. 44. post οντος. adde ουτως. c. 5. 18. scr. ε' ωει. c. 6. 4. αλ
uero. & 44. scr. α' τω. & 48. scr. δ' μηρος. & 50. scr. ιμάτιον. c. 7. 1. p⁹
ξερην scr. η' γουν. c. 8. 13. scr. η' δονη. & 42. scr. ησ' αι' ας. & η' ευφροσυνη.
c. 9. 11. scr. ικετε' ευω. & 19. scr. λινω' accētu acuto. & 46. scr. ο' ante κ. c.
10. 11. scr. δ' του δ' τω. & 34. scr. αυτον cū aspiratione. & 36. scr. ειλω
τευω. Dd. c. 2. 52. scr. ωειρηθητι. c. 4. 56. scr. δλην. c. 5. 28. scr. τουνδ
μα. & 54. scr. ευθειας. c. 6. 1. scr. λε' π' οτητος. & 13. scr. καταπιλα. c.
8. 12. scr. α' τει. & 47. scr. δ' κ' εκβα. Ee. c. 1. 13. scr. λυγισεν. & 52.
scr. αυαι. c. 3. 3. scr. δωρειση. & 51. scr. δ' αι' φρονος. c. 6. 5. post δ' ει' ος ad
de ει' ος. & 47. dele γινετω δε. & post α' τε scr. γινετω. c. 7. 4. scr. ι.
κρ' ει' σον. & 12. scr. γ' ε' κω' ο. & 33. scr. η' κεν. & 34. scr. σι' ωω. & dele
v. c. 8. 18. scr. σα' γα' φης. & 27. scr. τα' γορ' α'. & 35. loco φου' ας ουν
scr. θου' ανους. & 39. scr. α' πεματ' ω' ισε. & 53. scr. φερε' γυος. & 57. scr.
α' πε' ω' λι' ατο. c. 9. 2. κορ' δ' ινημα. & 3. scr. σκορ' δ' ινημα. c. 10. 14. post
α' δ' ικησαι scr. α' δ' ικ' ασαι

Handwritten text in a medieval script, likely Gothic, visible along the left edge of the page. The text is partially obscured and difficult to decipher due to the angle and fading.

